Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 1

វិទ្យាស្ថានគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

សៀវភៅទី ១

alamy
alamy
alamy

ការបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថានខាលវីន (2022)

ជាដំបូង ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំផ្លូវដើម្បីចែករំលែកនូវព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញតាមរយៈវិទ្យាស្ថាននៃ ចន ខាលវីន នៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ជាទូទៅខ្ញុំមិនបានគិតពីគម្រោងការបកប្រែដ៏ធំនេះ និងសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន មុនពេលមានជំងឺរាតត្បាត កូវីត-19 នោះទេ ។ ខ្ញុំចាំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងរយៈពេលនោះប្រហែល 3 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការគិតពីស្ថានភាពនៅពេលដែលការស្លាប់ដ៏ខ្មៅបានរីករាលដាលនៅក្នុងប្រទេសបែកអឺរ៉ុបក្នុងសតវត្សទី 14 ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំទទួលបានការបំផុសគំនិតឲ្យផ្តោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដើម្បីជួយនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែកូនស្បៃវែរភៅរបស់លោក ចន ខាលវីន, មានចំណងជើងថា ជីវិតគ្រីស្ទានពិត និង សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា និង វិទ្យាស្ថានខាលវីន នៃគ្រីស្ទសាសនា, ហើយព្រះក៏បានដឹកនាំខ្ញុំឱ្យបកប្រែស្បៃវែរភៅសំខាន់ៗរបស់ Jung Am, Yune Sun Park, Biblical Theology, Reformed Dogmatic, សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បីសម្រេចបានជាភាសាខ្មែរ ។ ក្នុងចំណោមពួកវា ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែរបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន 14 ភាគក្នុងឆ្នាំនេះ ខែធ្នូ ឆ្នាំ 2022 ដែលជាឆ្នាំរំលឹកខួបលើកទី 100 នៃការទទួលយកដំណឹងល្អចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ (1922) ក្នុងឈ្មោះ CEMF ។ CEMF បានបោះពុម្ព 14 ភាគជារចនាប័ទ្មព្រាង ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ក៏ត្រូវបានកែសម្រួលដោយស្បៃវែរភៅចំនួន 4 យោងទៅតាមការបោះពុម្ពដើម ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបពីគំនិតរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកអានដូចតទៅ ៖

1. វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន គឺជាស្បៀវភៅដ៏មានតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ដែល ដែលលោក ខាលវីន បានសរសេរវានៅអាយុ 27 ឆ្នាំ សម្រាប់បង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរដែលមានទំរង់គោលបំណងបួន ៖ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ព្រះអាទិករ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ប្រោសលោះ របៀបដែលយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងមធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះបានអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការសម្រុះសម្រួលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពេលដែលយើងអានវា យើងអាចចាប់អារម្មណ៍ដោយការយល់យ៉ាងស្មោះត្រង់នូវសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ។

2. វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាត្រូវការស្បៀវភៅនេះនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេដោយសារហេតុផលជាច្រើន ។ ទី១ វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាកំពុងរង្វេងក្នុងស្ថានភាពមួយចំនួន ។ ជាតាមពិត ដូចជាបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ កង្វះអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមានបេសកជនជាច្រើនបានវាយប្រហារពួកគេដោយមធ្យោបាយងាយស្រួលសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំទទួលស្គាល់ការលះបង់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានគំនិតខុសគ្នាក្នុងការដាំគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ វាដូចជាការដាំទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់របស់ខាលវីន និងជំនឿរបស់វា ។ ថ្វីត្បិតតែវាមានកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ បើអ្នកណាយល់ពីវា នោះពួកគេនឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ ។

3. ក្រុមការងារបកប្រែរបស់ CEMF បានលះបង់ដើម្បីបោះពុម្ពផ្សាយចំនួន 14 ភាគក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាដូចខាងក្រោម

១) ភាគ ១ (សេចក្តីផ្តើម) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

២) ភាគ ២ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៣) វគ្គទី ៣ (ស្បៃវិភៅ ១ – ជំពូក ១៤-១៨) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

៤) វគ្គទី ៤ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១-៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

៥) ភាគ ៥ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១០-១៤) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៦) វគ្គទី ៦ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១៥-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី &ជា សុខេន

៧) ភាគ ៧ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

៨) ភាគ ៨ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១៤-១៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៩) វគ្គទី ៩ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ២០-២៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

១០) ភាគ ១០ (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១-៥) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ស្រីលក្ខ ខន

១១) វគ្គទី១១ (ស្បៃវិភៅ ៤ ជំពូក ៦-១០) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

១២) វគ្គ ១២ (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១១-១៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

១៣) ភាគ ១៣ (សៀវភៅទី ៤–ជំពូក១៦-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យ៉ឺ ន ចាន៉ានី

១៤) ភាគ ១៤ (សៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១៨-២០) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុ ន កក្កដា

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងឆ្នាំ1965 នៅ Moscova យើងស្តាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកកុម្មុយនីស្តប្រើប្រាស់ថវិកា ៨00លានដុល្លារ ដើម្បីធ្វើជាកូនសៀវភៅនៃការរួបរួម និងផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់៦៨ប្រទេស ។ ហើយក៏នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំកម្ពុជាផងដែរ នៅពេលដែលកូនសៀវភៅព្រះគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាតាមរយៈការលះបង់របស់បេសកជនដើមមួយចំនួន បន្ទាប់មកចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើង ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យក្រុមជំនុំកម្ពុជាទទួលយកការយល់ដឹងរបស់ ចន ខាល់វីន នោះគាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់អ្នកបកប្រែរបស់CEMF ចំពោះការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា ។

សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយអ្នកអានរបស់យើង ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកពិនិត្យផ្សៀងផ្ទាត់ វិទ្យាស្ថានខាលវីន បកប្រែជាភាសាខ្មែរ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CEMF & CRFI ។

លំដាប់លំដោយ

សេចក្តីផ្តើម

ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត

ជំពូកទី I ចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងចំណេះដឹងរបស់យើងផ្ទាល់ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ របៀបដែលពួកគេទាក់ទងគ្នា/ 87

1. ចំនេះដឹងអំពីខ្លួនឯងនោះគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះទេ

2. បើគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះក៏គ្មានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ

3. មនុស្សនៅចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះ

ជំពូកទី II តើការស្គាល់ព្រះជាអ្វីហើយអ្វីដែលចំណេះដឹងអំពីព្រះមានគោលបំណងអ្វី

1. ការគោរពគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ/ 92

2. ចំណេះដឹងអំពីព្រះទាក់ទងនឹងការទុកចិត្តនិងការគោរព

ជំពូកទី III ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវបានបង្កប់នៅក្នុងគំនិត/ 97

1. លក្ខណៈនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋនេះ

2. សាសនាមិនមែនជាការច្នៃប្រឌិតតាមអំពើចិត្តទេ

ជំពូកទី IV ចំណេះដឹងនេះត្រូវបានរលាយឬខូចដោយភាពល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែកដោយការធ្វើខុស/ 102

1. អបិយជំនឿ

2. ដឹងខ្លួនងាកចេញពីព្រះ

3. យើងមិនត្រូវយកតំរាប់តាមព្រះតាមគំនិតរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ

4. ការលាក់ពុត

ជំពូកទី V ចំណេះដឹងអំពីព្រះរះចេញមកជា សកលលោកនិង បន្តគ្រប់/ 109

(ព្រះបានសម្តែងនៅក្នុងស្នាព្រះហស្តការបង្កើតរបស់ទ្រង់)

1. គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដែលមានពរលើសពីនេះទៅទៀតគឺស្ថិតនៅ

ក្នុងចំណេះដឹងអំពីព្រះ (យ៉ូហាន ១៧: ៣)

2. ប្រាជ្ញាព្រះដែលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាអាចមើលឃើញ

3. បុរសម្នាក់ដែលជាភស្តុតាងឧត្តមបំផុតស្តីអំពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

4. ប៉ុន្តែមនុស្សរមែងប្រែចិត្តរមិលគុណនឹងព្រះ

5. ភាពច្របូកច្របល់នៃការបង្កើត

6. ព្រះអទិករបង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់លើការបង្កើត

7. ព្រះទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងការជុំនំជំរះ

8. អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះគ្រង់លើជីវិតរបស់មនុស្ស

9. យើងមិនគួរស្តីកខ្វរក្បាលរបស់យើងអំពីព្រះនោះទេតែផ្ទុយទៅវិញយើងគួរតែគិតអំពីព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់

10. គោលបំណងនៃចំណេះដឹងអំពីព្រះ

11. ភ័ស្តុតាងរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតមិនបានចំណេញអ្វីដល់យើងទេ!

12. ការបើកបង្ហាញពីព្រះត្រូវបានញាក់ដោយជំនឿរបស់មនុស្សនិងកំហុសរបស់ទស្សនវិទូ

13. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធរាល់ការធ្វើទុក្ខទោសរបស់មនុស្ស

14.ការបង្ហាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមធម្មជាតិមកយើង

15. យើងគ្មានលេសដោះសារទេ

16. បើគ្មានខគម្ពីរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់

ជំពូកទី VI ព្រះគម្ពីរត្រូវជាគ្រូបង្រៀនសំរាប់អ្នកដែលមករកព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត/ 135

1. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានចំណេះដឹងពិតប្រាកដអំពីអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ

(ចំណេះដឹងពីរប្រភេទអំពីព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ)

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ

3. បើគ្មានខគម្ពីរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់

4. បទគម្ពីរអាចទាក់ទងយើងពីអ្វីដែលការបើកសម្តែងក្នុងការបង្កើតមិនអាច

ជំពូកទី VII បទគម្ពីរត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់ដោយនៃព្រះវិញ្ញាណជាសាក្សីដូច្នេះអំណាចរបស់គម្ពីរអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងជាក់លាក់ហើយវាគឺជារឿងការពិត ដែលភាពជឿជាក់/ 143

1. ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចពីព្រះមិនមែនមកពីក្រុមជំនុំទេ

2. នៅក្នុងពួកជំនុំមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ

3. អាហ្គាស្ទីន (Augustine) មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងថាជាការប្រឆាំង

4. សាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ៖ នេះគឺវិសេសជាងភស្តុតាងទាំងអស់

5. ព្រះគម្ពីរមានការផ្សៀងផ្ទាត់ពិត

ជំពូកទី VIII រហូតមកដល់ពេលដែលហេតុផលមនុស្សមានភស្តុតាងរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់នៅនឹងដៃដើម្បីបង្កើតភាពជឿជាក់នៃព្រះគម្ពីរ/ 154

(ភាពថ្លៃថ្នូរពិសេសនិងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍និងភាពចំណាស់នៃបទគម្ពីរ)

1. ព្រះគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទាំងអស់

2. មិនមែនជារចនាបទទេប៉ុន្តែខ្លឹមសារគឺសម្រេចចិត្ត

3. បុរាណវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគម្ពីរ

4. សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលបង្ហាញដោយម៉ូសេគំរូ

(ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ទាក់ទងនឹងការអស្ចារ្យនិងទំនាយ)

5. ការអស្ចារ្យពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះ

6. ការអស្ចារ្យរបស់ម៉ូសេគឺមិនអាចប្រកែកបាន

7 ការព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានបំពេញផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់

8. ព្រះបានបញ្ជាក់ពីពាក្យទំនាយ

9. ការបញ្ជូនក្រឹត្យវិន័យគឺត្រូវជឿជាក់

10. ព្រះជាម្ចាស់បានការពារក្រឹត្យវិន័យនិងហោរាយ៉ាងអស្ចារ្យ

(ភាពសាមញ្ញនិងលក្ខណៈសូគ័និងសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី, ទី ២)

11. បន្ទាប់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចូលមកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងអ្វីដែល

12. ទីបន្ទាល់មិនប្រែប្រួលនៃក្រុមជុំនំចំពោះព្រះគម្ពីរ

13. ទុក្ករបុគ្គលបានស្លាប់យ៉ាងរឹងមាំចំពោះគោលលទ្ធិគម្ពីរ

ជំពូកទី IX អ្នកនិយមជ្រុលបោះបង់ព្រះគម្ពីរហើយទៅរកការសម្តែងបង្ហាញគោលការណ៍ទាំងអស់នៃភាពជាព្រះ ។/ 173

1. ពួកនិយមជ្រុលបានបន្ថែមខុសទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

2. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅដោយព្រះជាមួយបទគម្ពីរ

3. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជារបស់ដែលមិនអាចបំបែកបាន

ជំពូកទី X ព្រះគម្ពីរ កែតម្រូវការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ បានកំណត់ការពិត/ 180

(ព្រះជាម្ចាស់តែមួយប្រឆាំងនឹងការទាំងអស់)

1. ព្រះពម្ពីរជាគោលលទ្ធិនៃព្រះជាអ្នកបង្កើត

2. លក្ខណៈរបស់ព្រះយោងតាមបទគម្ពីរយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលស្គាល់នៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់

3. ដោយសារការរួបរួមរបស់ព្រះក៏មិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះសាសន៍ដទៃដែរអ្នកថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់គឺមិនអាចប្រកែកបាន

ជំពូកទី XI វាជារឿងខុសងាយការចាត់ទុកទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដល់ព្រះ ហើយជាទូទៅអ្នកណាដែលបង្កើតរូបព្រះ បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះពិត ។/ 186

(បទគម្ពីរសម្រាប់ការបដិសេធរូបភាពក្នុងការថ្វាយបង្គំ, ១-៤)

1. យើងត្រូវបានហាមឃាត់រាល់រូបភាពតំណាងរបស់ព្រះ

2. រាល់រូបតំណាងនៃព្រះគឺផ្ទុយពីអង្គទ្រង់

3. សូម្បីតែសញ្ញាផ្ទាល់នៃវត្តមានដ៏ទេវភាពក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់រូបភាពដែរ

4. រូបភាពនិងរូបភាពគឺផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

5. បើមិនដូច្នេះទេបទគម្ពីរវិនិច្ឆ័យ

6. បណ្តិតនៃក្រុមជំនុំក៏កាត់ទោសមួយផ្នែក

7. រូបភាពរបស់ papists គឺមិនសមរម្យទាំងស្រុង

8. ប្រភពដើមនៃរូបភាព: បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសម្រាប់អាទិទេពជាក់ស្តែង

9. ការប្រើប្រាស់រូបភាពណាមួយនាំទៅដល់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ

10. ការថ្វាយបង្គំរូបភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ

11. ការគេចវេសដោយល្ងង់ខ្លៅរបស់ papists

12. មុខងារ និងដែនកំណត់នៃសិល្បៈ

13. ដរាបណាគោលលទ្ធិមួយមានភាពបរិសុទ្ធ និងរឹងមាំ នោះក្រុមជំនុំបានបដិសេធរូបព្រះ

14. អំណះអំណាងរបស់កុមារចំពោះរូបភាពនៅក្រុមប្រឹក្សា Nicaea (787)

15. ការប្រើខុសនៃអត្ថបទគម្ពីរ

ជំពូកទី XII របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេសម្គាល់យ៉ាងខ្លាំងពីរូបព្រះ ដែលកិត្តិនាមដ៏ល្អឥតខ្ចោះអាចត្រូវបានប្រទាន/ 214

1. គោលលទ្ធិពិតចងយើងជាមួយព្រះជាព្រះតែមួយ

2. ភាពខុសគ្នាដោយគ្មានភាពខុសគ្នា

3. ការគោរពរូបភាពជាការបង្ហាប់ព្រះនាមព្រះ

ជំពូកទី XIII នៅក្នុងបទគម្ពីរ តាំងពីការបង្កើតមក យើងត្រូវបានបង្រៀនពីខ្លឹមសារមួយរបស់ព្រះ ដែលមានបីអង្គ/ 221

(ពាក្យដែលប្រើក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកដោយព្រះបិតាគ្រិស្តអូស្សូដក់, ១-៦)

1. ធម្មជាតិរបស់ព្រះគឺមិនអាចវាស់វែងបាន និងខាងវិញ្ញាណ

2. "បុគ្គល" ទាំងបីនៅក្នុងព្រះ

3. "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស" ជួយការបកស្រាយបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះអាចទទួលយកបាន

4. ព្រះវិហារបានចាត់ទុកការបញ្ចេញមតិដូចជា "ព្រះត្រីឯក" "បុគ្គល" ជាដើម

5. ដែនកំណត់និងភាពចាំបាច់នៃពាក្យទ្រឹស្តី

6. អត្ថន័យនៃគំនិតសំខាន់បំផុត

7. អាទិទេពនៃព្រះបន្ទូល

8. ភាពអស់កល្បនៃព្រះបន្ទូល

9. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

10. «ទេវតានៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច»

11. ទេវភាពនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី: សាក្សីនៃសាវ័ក

12. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់

13. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់

(ភាពដ៏នៅអស់កល្បនៃវិញ្ញាណ, ១៤-១៥)

14. ភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

15. បង្ហាញទីបន្ទាល់សម្រាប់ព្រះនៃវិញ្ញាណ

16. ភាពតែមួយ

17. ភាពបី

18. ភាពខុសគ្នានៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ

19. ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណ

20. ព្រះត្រៃបិដក

21. មូលដ្ឋាននៃសាសនាខុសឆ្គងទាំងអស់: ការព្រមានដល់ទាំងអស់គ្នា

22. ការប្រជែងរបស់ Servetus ប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក

23. ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយជាព្រះបិតា

24. ព្រះនាម«ព្រះ»នៅក្នុងបទគម្ពីរមិនសំដៅទៅលើព្រះវរបិតាតែមួយអង្គទេ

25. ទេវភាពជារឿងធម្មតារបស់អង្គទាំងបី

26. ការអនុលោមតាមពាក្យអសុរកាយចំពោះព្រះបិតាមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ

27. បច្ចាមិត្តរបស់យើងបានអំពាវនាវមិនពិតទៅកាន់ Irenaeus

28. ការអំពាវនាវទៅកាន់ Tertullian ក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ ។

29. បណ្ឌិតដែលទទួលស្គាល់ទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំ បញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក

ជំពូកទី XIV សូម្បីតែនៅក្នុងការបង្កើតសកលលោក និងរបស់ទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន បែងចែកព្រះពិតពីព្រះក្លែងក្លាយ/ 288

1. យើងមិនអាច និងមិនគួរដើរពីក្រោយទង្វើនៃការបង្កើតរបស់ព្រះនៅក្នុងការប៉ាន់ស្មានរបស់យើង

2. ការងារប្រាំមួយថ្ងៃបង្ហាញពីភាពល្អរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស

3. ព្រះជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់!

(ការបង្កើត និងមុខងាររបស់ទេវតា, ៤-១២)

4. យើងក៏មិនគួរបណ្តោយខ្លួនក្នុងការស្មានអំពីទេវតាដែរ តែត្រូវស្វែងរកសាក្សីនៃបទគម្ពីរ ។

5. ការចាត់តាំងរបស់ទេវតាក្នុងគម្ពីរ

6. ទេវតាជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកជួយអ្នកជឿ

7. ទេវតាអ្នកការពារ?

8. ហានានុក្រមលេខ និងទម្រង់ទេវតា

9. ទេវតាមិនមែនគ្រាន់តែជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

10. សិរីល្អ មិនមែនជារបស់ទេវតាទេ

11. ព្រះប្រើទេវតា មិនមែនសម្រាប់តែព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង

12. ទេវតាមិនត្រូវបង្វែរយើងពីការសម្លឹងមើលរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់នោះទេ

13. បទគម្ពីរជួយយើងប្រឆាំងនឹងមារសត្រូវ

14. អាណាចក្រនៃអំពើអាក្រក់

15. ការតស៊ូដែលមិនអាចផ្សះផ្សាបាន

16. អារក្សគឺ degenerate ការបង្កើតរបស់ព្រះ

17. អារក្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ

18. ការធានានៃជ័យជំនះ!

19. អារក្សមិនមែនជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

(មេរៀនខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើត, ២០-២២)

20. ភាពអស្ចារ្យនិងភាពសម្បូរបែបនៃការបង្កើត

21. តើយើងគួរមានទស្សនៈយ៉ាងណាចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ?

22. ការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់នឹងនាំយើងទៅរកការដឹងគុណ និងការជឿទុកចិត្ត

ជំពូកទី XV ការពិភាក្សាអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង នៃមហាវិទ្យាល័យនៃព្រលឹង នៃរូបភាពនៃព្រះ នៃឆន្ទៈសេរី និងនៃសុចរិតភាពដើមនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស/ 329

(ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ប៉ុន្តែព្រលឹងរបស់គាត់កាន់ខ្ជាប់ ទោះជាស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក៏ដោយ ក៏រូបភាពនៃព្រះ 1-4)

1. មនុស្សបានបន្តពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឥតលាក់ល្បៃ ដូច្នេះ គេមិនអាចបន្ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេអ្នកបង្កើតនោះទេ

2. ភាពចម្រុះនៃរាងកាយនិងព្រលឹង

3. រូបភាព និងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្ស

4. ធម្មជាតិពិតនៃរូបភាពរបស់ព្រះគឺត្រូវចេញមកពីអ្វីដែលបទគម្ពីរចែងអំពីការបន្តឡើងវិញតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ

5. Manichaean កំហុសនៃការ emanation នៃព្រលឹង

(ទស្សនៈរបស់ទស្សនវិទូលើព្រលឹងបានរិះគន់ចំពោះការធ្លាក់របស់អ័ដាម, ៦-៨)

6. ព្រលឹងនិងមហាវិទ្យាល័យរបស់វា

7. ការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈជាមហាវិទ្យាល័យមូលដ្ឋានពិតប្រាកដ

8. ការជ្រើសរើសដោយសេរី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អ័ដាម

ជំពូកទី XVI ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមនិងថែរក្សាពិភពលោកដែលបង្កើតដោយទ្រង់និង គ្រប់គ្រងផ្នែកជាច្រើន ដោយការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់/ 353

(ការផ្តល់ជំនួយពិសេសរបស់ព្រះបានអះអាង ប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ ១-៤)

1. ការបង្កើត និងការផ្តល់ជំនួយត្រូវបានចូលរួមដោយមិនអាចបំបែកបាន

2. មិនមានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬឱកាសនោះទេ

3. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះគ្រប់ទាំងអស់

4. ភាពនៃការផ្តល់អោយ

(គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ជំនួយពិសេសគាំទ្រដោយភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ, ៥–៧)

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏ដឹកនាំ

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាពិសេសទាក់ទងនឹងមនុស្ស

7. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏គ្រប់គ្រងការកើតឡើង "ធម្មជាតិ" ផងដែរ

8. គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ឲ្យ គឺគ្មានជំនឿលើជោគវាសនាទេ!

9. មូលហេតុពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ពីយើង

ជំពូកទី XVII របៀបដែលយើងអាចអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់យើង/ 376

(ការបកស្រាយអំពីការផ្តល់ដ៏ទេវភាពដោយយោងទៅលើអតីតកាល និងអនាគតកាល, ១-៥)

1. អត្ថន័យនៃមាគ៌ារបស់ព្រះ

2. ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះនឹងត្រូវគោរព

3. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនធ្វើឱ្យយើងធូរស្រាលពីការទទួលខុសត្រូវនោះទេ

4. ការប្រោសប្រណីរបស់ព្រះមិនលើកលែងយើងពីការប្រុងប្រយ័ត្នដោយសារតែការប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនពន្យល់ពីអំពើអាក្រក់របស់យើងទេ

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាការសម្រាលទុក្ខអ្នកជឿ

7. ការផ្តត់ផ្គង់របស់ព្រះនៅក្នុងភាពរុងរឿង

8. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជួយយើងក្នុងគ្រប់ទុក្ខលំបាក

9. គ្មានការព្រងើយកន្តើយចំពោះហេតុផលកម្រិតមធ្យម!

10. បើគ្មានភាពប្រាកដប្រជាអំពីជីវិតផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនឹងមិនអាចទ្រាំទ្របាន

11. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យមានការទុកចិត្តដ៏រីករាយចំពោះព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង

(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់, ១២-១៤)

12.មកពីព្រះ "ការប្រែចិត្ត"

13. បទគម្ពីរនិយាយអំពី "ការប្រែចិត្ត" ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការយល់ដឹងរបស់យើង

14. ព្រះប្រតិបត្តិយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវផែនការរបស់ទ្រង់

ជំពូកទី XVIII ព្រះទ្រង់ប្រើការអាក្រក់ ដូច្នេះហើយក៏បង្វែរចិត្តធ្វើការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ថាទ្រង់នៅបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់/ 410

1. គ្មាន "ការអនុញ្ញាត" ទៀតទេ

2. តើការជំរុញរបស់ព្រះកើតឡើងចំពោះមនុស្សដោយរបៀបណា?

3. ព្រះទ័យរបស់ព្រះគឺជាការរួបរួមតែមួយ

4. សូម្បីតែពេលដែលព្រះទ្រង់ប្រើអំពើដែលគ្មានព្រះក្នុងគោលបំណងទ្រង់ក៏មិនរងការតិះដៀលដែរ

សេចក្តីផ្តើម

សន្ទិសញ្ញាដែលបានធ្វើនៅទីនេះបង្ហាញនៅក្នុងការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសថ្មី ទទួលបានកន្លែងមួយនៅក្នុងបញ្ជីខ្លីនៃស្បៀវភៅដែលបានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់ដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ បង្កើតជំនឿ និងអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សជាតិ ។ ប្រហែលជាគ្មានកិច្ចការខាងទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតដែលត្រូវបានរក្សាទុកជាប់លាប់អស់រយៈពេលបួនសតវត្សមកហើយជាកន្លែងមួយនៅលើបញ្ជីអានរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ស្មគ្រស្មាញ ។ នៅក្នុងរង្វង់កាន់តែទូលំទូលាយ ចំណងជើងរបស់វាត្រូវបានគេស្គាល់ ហើយគំនិតមិនច្បាស់លាស់នៃខ្លឹមសាររបស់វាបានកំពុងចរាចរ ។ មានពីពេលមួយទៅពេលមួយបានហៅអក្សរសិល្ប៍ដ៏ទូលំទូលាយនៃការចម្រូងចម្រាស ។ ត្រូវ បានគេវាយដំថាជាការបង្ហាញគ្រិស្តសាសនាដ៏ឃោរឃៅសួតបូតការមិនអត់ឱននិងបង្ខូដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយវាត្រូវបានគេកោតសរសើរ និងការពារថាជា ការបង្ហាញមិន អាចប្រៀបផ្ទឹមបាន នៃសេចក្តីពិតក្នុង បទគម្ពីរ និងការបង្ហាញជំនឿផ្សាយដំណឹងល្អមួយយ៉ាងធំ ។ សូម្បីតែនៅក្នុងគ្រាដែលវាត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងតិចក៏ដោយ ក៏ឥទ្ធិពលរបស់វានៅតែមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំសកម្ម និងនៅក្នុងទម្លាប់របស់មនុស្ស ។ ចំពោះគ្រិស្តសាសនាជាច្រើនដែលគោរពប្រណិប័តន៍បានត្រូវធ្វើឡើងក្រោមរដ្ឋាភិបាលអរិភាព ស្បៀវភៅនេះបានផ្តល់នូវភាពក្លាហានក្នុងការស៊ូទ្រាំ ។ កន្លែងណាក៏ដោយនៅក្នុងវិបត្តិនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ មូលដ្ឋានគ្រឹះសង្គមត្រូវបានរង្គោះរង្គើ ហើយបេះដូងរបស់បុរសៗទំព័រនៃស្បៀវភៅបុរាណនេះត្រូវបានស្វែងរកដោយការគោរពថ្មីៗ ។ នៅក្នុងជំនាន់របស់យើង នៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធទ្រឹស្តីភាគច្រើនត្រូវបានសិក្សាក្នុងការប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រ និងពាក្យវាក្យសព្ទ ខុសគ្នាយ៉ាងទូលំទូលាយពីអ្នកដែលប្រើ

ដោយ Calvin ស្នាដៃនេះបន្តប្រឈមមុខនឹងការសិក្សាដែលពឹងផ្អែកខ្លាំង ហើយរួមចំណែកជំរុញឱ្យមានការគិតឡើងវិញនៅក្នុងផ្នែកនៃគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ គោលលទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចសង្គម ។

សេចក្តីផ្តើម

I

The Christian religion institution (ដើម្បីដកស្រង់ទម្រង់ដំបូងនៃចំណងជើងរបស់ Calvin) បានកើតចេញពីបទពិសោធន៍ដ៏រស់រវើករបស់យុវជនម្នាក់ដែលមានអំណោយទាន ចំពេលការរស់ឡើងវិញនៃសាសនាគ្រីស្តសាសនាដែលសម្គាល់ការកែទម្រង់ប្រូតេស្តង់ ។ យើងមាន ហេតុផលគ្រប់យ៉ាងដើម្បីជឿថាការកាត់ទោសរបស់Calvin កើតចេញពីការតស៊ូនិងការឈឺ ចាប់ ទោះបី ជាយើងមិនអាចដឹងច្បាស់អំពីដំណាក់កាលដែលគាត់បានមក ឬកាលបរិច្ឆេទនៃអ្វីដែលគាត់ហៅថា "ការប្រែចិត្តជឿភ្លាមៗ" របស់គាត់ពីក្មេងប្រុសម្នាក់ ។ នៅទីក្រុងវិហារ Noyon គាត់បានទៅរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យ នៃទីក្រុងប៉ារីស ហើយក្រោយមកបានសិក្សាច្បាប់នៅ Orléans និង Bourges ប៉ុន្តែបានងាកចេញពីវិជ្ជាជីវៈផ្នែកច្បាប់ ដើម្បីយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអក្សរសិល្ប៍បុរាណ ។ ក្នុងអំឡុងទសវត្សរ៍នៃសកម្មភាពទាំងនេះ (១៥២៣-១៥៣៣) គាត់ច្បាស់ជាដឹងកាន់តែខ្លាំងឡើងអំពីវិបត្តិសាសនានៃយុគសម័យដែលឥឡូវនេះបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងប្រទេសបារាំងក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ភាពក្លៀវក្លា ការផ្សាយដំណឹងល្អ ការបៀតបៀន និងការទុក្ករកម្ម ។ នៅពេលដែលមិត្តរបស់គាត់ Nicolas Cop បានក្លាយជាសាកលវិទ្យាធិការនៃសាកលវិទ្យាល័យ Calvin បានជាប់ពាក់ព័ន្ធ

នៅក្នុងអាស័យដ្ឋានរបស់សាកលវិទ្យាធិការដែលគាត់បានថ្លែងនៅថ្ងៃទី ១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៥៣៣ ។ សុន្ទរកថានេះត្រូវបានចាត់ទុកថាប្រញាប់ពេកថាជាការនិយាយរបស់ប្រូតេស្តង់ពិតប្រាកដ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាឆ្លុះបញ្ចាំងពីមនុស្សធម៌ក្នុងព្រះគម្ពីរបក្ស Marguerite d'Angoulême ដែលបំផុសគំនិតដោយអ្នកប្រាជ្ញដ៏មានឥទ្ធិពល ប៉ុន្តែឥឡូវនេះលោក Jacques Lefèvre នៃ Étaples (Faber Stapulensis) ដែលបានបកប្រែព្រះគម្ពីរទៅជាភាសាបារាំង ។ អ្នកស្គាល់គ្នាខ្លះជាមួយ លូសើរ ក៏មានភស្តុតាងនៅក្នុងអាសយដ្ឋានដែរ ប៉ុន្តែវាមិនមានភស្តុតាងថាត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកដែលបានកាន់កាប់គោលលទ្ធិកំណែទម្រង់នោះទេ ។ យ៉ាង ណាក៏ដោយភាពក្លាហានរបស់វាបានធ្វើឱ្យអាជ្ញាធរភ្ញាក់ផ្អើលហើយ ដោយ សារតែការសហការរបស់គាត់ជាមួយវាCalvinបានស្ថិតនៅក្នុងការហោះហើរនិងលាក់ខ្លួនជាច្រើនក្នុងឆ្នាំបន្ទាប់ ។ នៅនិទាឃរដូវបន្ទាប់ពីដំណើរទស្សនកិច្ចទៅកាន់ Lefèvre នៅ Nérac គាត់បានទៅ Noyon ដើម្បីធ្វើសកម្មភាពលើការសម្រេចចិត្តថ្មី ។ នៅទីនោះនៅថ្ងៃទី 4 ខែឧសភា ឆ្នាំ 1534 គាត់បានលាលែងពីអត្ថប្រយោជន៍ខាងស្បៀនដែលបានផ្តល់សម្រាប់គាត់ក្នុងវ័យកុមារភាព ហើយដូច្នេះបានផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយក្រុមជំនុំនិងបព្វជិតដែលមិនទាន់បានបង្កើតឡើង ។ វាអាចទៅរួចដែលថាការពិភាក្សាជាមួយលោក Lefèvre ដែលជាអ្នកដឹកនាំដែលបានចំណាយនៃចលនាព្រះគម្ពីរដែលមិនមែនជាប្រូតេស្តង់ បានបង្កើតឱកាសនៃ "ការប្រែចិត្តជឿ" របស់គាត់ដែលកំណត់គាត់ឱ្យស្ថិតក្នុងជួរប្រូតេស្តង់ ។ ដំណាក់កាលថ្មីមួយបានចាប់ផ្តើមហើយ ។ បន្ទាប់មក គាត់នឹងមិនឈប់ពីសកម្មភាពដែលមិនចេះនឿយហត់ក្នុងបុព្វហេតុនៃជំនឿផ្សាយដំណឹងល្អឡើយ ។ ក្រោយមកនៅឆ្នាំនោះគាត់បានសរ

សេរបុព្វកថា ពីរ ដែលត្រូវបង្ហាញនៅដើមគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ក្នុងព្រះគម្ពីរ បារាំងដែលរៀបចំដោយបងប្អូនជីដូនមួយរបស់គាត់គឺ Pierre Robert Olivétan សម្រាប់ Waldenses នៃ Piedmont ។ នៅពេលដែលស្បៃវរភៅនេះត្រូវបានបោះពុម្ពនៅខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៥៣៥ លោក Calvin ស្ថិតនៅក្នុងទីក្រុង Basel ហើយសាត្រាស្តីការីតរបស់គាត់នៃវិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រីស្តគឺពិតជាស្ថិតក្នុងដំណាក់កាលជឿនលឿន ។ ការចាប់ផ្តើមនៃការងារអាចត្រូវបានធ្វើឡើងនៅឆ្នាំ 1534 ខណៈពេលដែលគាត់នៅប្រទេសបារាំង ។ គ្រួសារ Du Tillet បានផ្តល់ទីជម្រកដល់គាត់ និង "សំបុកស្ងាត់" នៅ Claix ក្នុង Angoulême ។ និយាយឱ្យតិចបំផុត បណ្ណាល័យដ៏ធំទូលាយដែលគាត់នៅទីនោះអាចចូលប្រើបាន ប្រហែលជាមានសម្ភារៈបរិក្ខារសម្រាប់ដាក់បញ្ចូលក្នុងស្បៃវរភៅនេះនៅពេលក្រោយ ។ នៅប្រទេសបារាំង ស្ថានការណ៍កាន់តែមានភាពមិនច្បាស់លាស់សម្រាប់មេដឹកនាំទាំងអស់នៃចលនាថ្មី ។ ដោយហេតុផលនេះ ហើយដោយសារតែគាត់ត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយអ្នកសាកសួរគ្រប់ទីកន្លែងដែលគាត់បានទៅ Calvin បានសម្រេចចិត្តស្វែងរកការចាកចេញដោយសុវត្ថិភាពនៅបរទេសសម្រាប់ការសិក្សា ។ នៅដើមខែមករា ឆ្នាំ ១៥៣៥ គាត់បានចាកចេញពីប្រទេសបារាំង ហើយធ្វើដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង Basel ។ ប្លូតេស្តង់ជាច្រើននៅពេលនោះកំពុងហោះហើរពីការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ ស្តេច Francisត្រូវបានគេចាប់ពិរុទ្ធដោយឧប្បត្តិហេតុនៃផ្ទាំងបដានៅថ្ងៃទី ១៨ ខែតុលាឆ្នាំ ១៥៣៤ នៅពេលដែលច្បាប់ចម្លងនៃខិត្តប័ណ្ណដែលមានការវាយប្រហារឆៅលើអភិបូជាគឺនៅពេលយប់ដែលភ្ជាប់ទៅនឹងអគារសាធារណៈហើយថែមទាំងរុញចូលទៅក្នុងបន្ទប់ត្រែរាជ ។ ជនសង្ស័យជាច្រើននាក់ត្រូវបានចាប់ដាក់គុក

និងការដុតបំផ្លាញពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ។ វាមានជាចម្បងនៅក្នុង បុព្វកថា ចំពោះអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់នៅលើទំនុកតម្កើង ដែលបានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ ១៥៥៨ ដែល Calvin ប្រាប់យើងអំពីរយៈពេលដ៏សំខាន់នេះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ។ ជាមួយនឹងពាក្យសម្តីដ៏សាមញ្ញ គាត់ប្រាប់ពីរបៀប បន្ទាប់ពីគាត់បាន ចាកចេញពីទឹកដីកំណើតរបស់គាត់ ដើម្បីស្វែងរក "កន្លែងលាក់ខ្លួនដ៏ស្ងប់ស្ងាត់" សម្រាប់ការសិក្សារបស់គាត់ របាយការណ៍បានទៅដល់គាត់អំពីការដុតជាច្រើន ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសបារាំង និងការពន្យល់ដ៏ច្របូកច្របល់ដែល បានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ទាំងនេះ ។ ខណៈពេលដែល Calvin "ត្រូវបានលាក់មិន ស្គាល់នៅឯ Basel" សេចក្តីថ្លែងការណ៍មិនពិតដែលចេញពីតុលាការបារាំង កំពុងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងរង្វង់អាល្លឺម៉ង់ដើម្បីកាត់បន្ថយប្រតិកម្មប្រឆាំង នឹងបារាំងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញបានកើនឡើង ។ សេចក្តីថ្លែង ការណ៍ទាំងនេះ ដូចដែលលោក Calvin និយាយ តំណាងឱ្យអ្នករងទុក្ខដែល មានសមាសភាពនៃ "អាណាបាទីស្ទ និងបុរសបំបះបំបោរ . " ការបង្ហាញបែប នេះ សន្មត់ថាមកពីដៃរបស់ Guillaume du Bellay ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់ប៊ី ស្សពនៃទីក្រុងប៉ារីស និងជាអ្នកចរចាសម្រាប់ស្តេចជាមួយរដ្ឋាភិបាល និង សាសនាអាល្លឺម៉ង់ ។ ត្រូវបានគេដឹងថាត្រូវបានចេញផ្សាយនៅដើមខែកុម្ភៈ ។ ដោយជឿជាក់ថា ការលើកទម្លាយក្នុងខែធ្នូបែបនេះ គឺមានបំណងចង់ដោះសា រការបង្ហូរឈាមកាន់តែធំនាពេលខាងមុខ ខាលវីនបានសម្រេចចិត្តថាភាពស្ងៀម ស្ងាត់ក្នុងផ្នែករបស់គាត់នឹងនាំឱ្យមានការចោទប្រកាន់ពីបទកំសាក និងក្បត់ជា តិ ។ គាត់មិនអាចនៅស្ងៀមបានទេ ខណៈពេលដែលអស់អ្នកដែលបានទទួល រងនូវសេចក្តីស្លាប់ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយអ្នកដែលគាត់ចាត់

ទុកថាជាអ្នកស្មោះត្រង់ និងជា "អ្នកទុក្ករបុគ្គលដ៏បរិសុទ្ធ" ត្រូវបានបំភាន់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយខណៈពេលដែលមនុស្សជាច្រើនដែលនៅមានជីវិតក៏ត្រូវបានរងទុក្ខដូចគ្នា ។ អ្នកជំងឺខ្លះគឺជាមិត្តភ័ក្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ជាពិសេសពាណិជ្ជករទីក្រុងប៉ារីស Étienne de la Forge ជា Waldensian មកពី Piedmont ដែលត្រូវបានដុតបំផ្លាញនៅថ្ងៃទី ១៥ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៥៣៥ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានការចងគំនុំដូចដែលគាត់និយាយថា " ចេញពីការប្រមាថដ៏មិនគួរសមចំពោះបងប្អូនរបស់ខ្ញុំដែល សេចក្តីស្លាប់មានតម្លៃចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់» ហើយដោយការផ្លាស់ទីលំនៅរបស់ជនបរទេស ដើម្បីជួយបុព្វហេតុនៃអ្នកដ៏ទៃដែលប្រឈមនឹងការរងទុក្ខដូចគ្នា ។ ក្រោមឥទ្ធិពលនៃព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះ ស្យៀរភៅបានលេចចេញជារូបរាង ។ ទោះបី ជាបំណងមុនរបស់គាត់ទាក់ទងនឹងការងាររបស់គាត់ក៏ដោយឥឡូវគាត់ បានពន្លឿនក្នុងការរៀបចំវាសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយ ។ ខណៈពេលដែលគាត់ធ្វើការនៅស្យៀរភៅរបស់គាត់ពីខែមករាដល់ខែសីហាឆ្នាំ ១៥៣៥ គាត់បន្តរៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍ផ្នូរនៅប្រទេសបារាំង ។ ការប៉ុនប៉ងរបស់ស្តេចដើម្បីបង្ក្រាបការបោះពុម្ពទាំងអស់បានបរាជ័យ ប៉ុន្តែការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញកាន់តែខ្លាំងឡើងនៅចុងខែមករា ហើយត្រូវបានកាត់បន្ថយតិចតួចរហូតដល់ខែកក្កដា នៅពេលដែលការសោយទីវង្គត់របស់ខាឌីណាល់ ឌូប្រាត ដែលមានវ័យចំណាស់ ត្រូវបានគេគោរពតាមការណែនាំនៃគោលនយោបាយសាសនារបស់ស្តេចបាននាំមកនូវការរំជួលចិត្ត ។ ការចរចាជាមួយជនជាតិអាល្លឺម៉ង់ Lutherans ដែលបានចាប់ផ្តើមដោយតុលាការបារាំងកាលពីពីរឆ្នាំមុនប៉ុន្តែត្រូវបានរំខាន ឥឡូវនេះត្រូវបានបន្តឡើងវិញ ។ ការអញ្ជើញជាបន្ទាន់មួយត្រូវបានបញ្ជូនទៅ Melanchthon និង Bucer ឱ្យមកទីក្រុងប៉ារីស ដើម្បី

ពិគ្រោះយោបល់លើកំណែទម្រង់ព្រះវិហារ ហើយគម្រោងនេះមិនត្រូវបានបោះបង់ចោលរហូតដល់ថ្ងៃទី ២៨ ខែសីហា ប៉ុន្មានថ្ងៃបន្ទាប់ពី Calvin បានបញ្ចប់ការសរសេររបស់គាត់ ការពិតដែលថាស្តេចហាក់ដូចជាមិនស៊ីសង្វាក់គ្នា និងមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងទាំងអស់នេះប្រហែលជានាំឱ្យ Protestants ជាច្រើនសង្ឃឹមសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរអំណោយផល ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ Calvin មានហេតុផលភ័យខ្លាចថាបុព្វហេតុប្រូតេស្តង់នៅអឺរ៉ុបនឹងត្រូវបានមើលងាយដោយមជ្ឈមណ្ឌលចលនា Anabaptist បដិវត្តនៅ Münster ដែលពួកអ្នកកាន់សាសនារបស់ពួកគេបន្ទាប់ពីការឡោមព័ទ្ធដ៏យូរមិនសូវត្រូវបានកំទេចនៅចុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៥៣៥ ។ Calvin អាច សង្ឃឹមថាស្ងៀវភៅរបស់គាត់បានបង្ហាញខ្លួននៅឯពិព័រណ៌រដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៅប្រៃ្វងហ្វើតក្នុងឆ្នាំ ១៥៣៥ ប៉ុន្តែការសរសេរមិនត្រូវបានបញ្ចប់រហូតដល់ថ្ងៃទី២៣ ខែសីហានៃឆ្នាំនោះ ដែលជាកាលបរិច្ឆេទដែលគាត់បញ្ចូលជាមួយឈ្មោះរបស់គាត់ទៅអាសយដ្ឋាន Prefatory ទៅ Francis I ដែលមុនសន្ទិសញ្ញា ។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Basel, Thomas Platter និង Balthasar Lasius ជាមួយនឹងសហប្រតិបត្តិការផ្នែកវិចារណកថារបស់ Jean Oporin ដំណើរការដោយមិនប្រញាប់ប្រញាល់បានចេញវានៅខែមីនា ឆ្នាំ១៥៣៦ ។ ចំណងជើងឡាតាំងនៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយនេះអាចនឹងត្រូវបានបកប្រែដូចខាងក្រោម: សេចក្តីផ្តើម

វិទ្យាស្ថាននៃ សាសនាគ្រីស្ត មានស្នើរតែទាំងមូលនៃការគោរពបូជា និងអ្វីក៏ដោយដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ការងារដែលមានតម្លៃគួរអានដោយមនុស្សទាំងអស់ដែលឧស្សាហ៍ចំពោះការអាណិតអាសូរ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពនាពេលថ្មីៗនេះ ។ បុព្វកថាចំពោះស្តេចគឺគ្រិស្តសាសនា

ភាគច្រើននៃប្រទេសបារាំង ដែលស្បៃវរភៅនេះត្រូវបានផ្ញើទៅព្រះអង្គទុកជាសេចក្តីសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ ។ អ្នកនិពន្ធ John Calvin នៃ Noyon ។ Basel, MDXXXVI ។

II

ផ្នែកទាំងពីរនៃចំណងជើងមានសារៈសំខាន់ ។ ពាក្យវិទ្យាស្ថានខ្លួនវាធ្លាប់ស្គាល់ក្នុងន័យនៃ "ការណែនាំ" ឬ "ការអប់រំ" ការងារនេះត្រូវបានរៀបចំឡើងទាំងជាឯកសារយោងនៃគោលលទ្ធិនៃសាសនាគ្រិស្ត និងជាការសារភាពដែលផ្តល់ជូនស្តេចដែលប្បៀតប្បៀនក្នុងនាមអ្នករួមជំនឿរបស់អ្នកនិពន្ធ ។ មិនត្រឹមតែអាស័យដ្ឋាន Prefatory ដែលជាការអង្វរដ៏មានអានុភាព និងដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ស្តេចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅចំនុចជាច្រើន ការងារខ្លួនឯងគឺនៅរស់ជាមួយនឹងការសម្រេចបាននូវរឹបត្តិ របស់គាត់ចំពេលដែលវាត្រូវបានសរសេរ ។ ប្រធានបទនៃក្តីកង្វល់ជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ចិត្តសាសនា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងធំ និងត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងភ្លឺស្វាង ត្រូវបានភ្ជាប់ដោយសេរីជាមួយនឹងបញ្ហានៃយុគសម័យរបស់ Calvin និងការតស៊ូរបស់សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់ដើម្បីអត្ថិភាព និងការរស់រានមានជីវិត ។ វាជាលក្ខណៈនៃវិធីសាស្ត្ររបស់គាត់ដែលអាសយដ្ឋានទៅកាន់ស្តេច Francis ត្រូវបានរក្សាទុកដោយ Calvin នៅក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយក្រោយៗទៀតរបស់គាត់នៃវិទ្យាស្ថាន ទាំងមុន និងបន្ទាប់ពីការសោយទីវង្គត់របស់ស្តេច ។ ទោះបីជាត្រូវបានសរសេរជាមួយនឹងការសម្រេចបានយ៉ាងខ្លាំងក្លានៃកិច្ចការសហសម័យក៏ដោយ ការពិតវាគឺជាការការពារដោយចេតនាចំពោះអ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់នូវជំនឿលើបទគម្ពីរ ។ តួនៃសន្ធិសញ្ញាឆ្នាំ ១៥៣៦ មាន ៦ ជំពូក ។ បួនគឺនៅលើប្រធានបទដែលធ្លាប់ស្គាល់

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការណែនាំរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ហើយបន្ទាប់មកថ្មីៗនេះបានប្រើនៅក្នុង គម្ពីររបស់ Luther: ច្បាប់ សាសនា ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងការប្រសិទ្ធពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ ទីប្រាំមានអំណះអំណាងប្រឆាំងនឹងការទទួលស្គាល់ថាជាការប្រសិទ្ធពរនៃពិធីចំនួនប្រាំដែលត្រូវបានចាត់ទុកថានៅក្នុងព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យ (ការបញ្ជាក់, penance, unction ខ្លាំង, បញ្ជាបព្វជិតនិងអាពាហ៍ពិពាហ៍) និងទីប្រាំមួយគឺជាការពិភាក្សាដ៏លំបាកនៃសេរីភាពគ្រីស្ទានដែលពាក់ព័ន្ធនឹងធាតុមួយចំនួននៃ ការបង្រៀននយោបាយ និងសង្គម ។ បរិមាណមាន (រួមទាំងលិបិក្រមខ្លី) ៥២០ ទំព័រ octavo ប្រហែល ៦% គុណនឹង ៤ អ៊ីង ហើយវាគឺអំពីប្រវែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃអេភេសូរ ។ វាត្រូវបានបដិសេធចំពោះការពង្រីកម្តងហើយម្តងទៀតដោយអ្នកនិពន្ធរហូតដល់វាឈានដល់ទម្រង់ចុងក្រោយរបស់វានៅឆ្នាំ ១៥៥៩ នៅពេលដែលវាមានទំហំស្មើគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បូកនឹង Synoptic Gospels ។ កន្លះឆ្នាំបន្ទាប់ពីការចេញស្បៃវរភៅនេះ Calvin បានចាប់ផ្តើមការងាររបស់គាត់នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ។ ក្នុងរយៈ ពេលមួយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការបោះពុម្ពផ្សាយរបស់ខ្លួនការបោះពុម្ពនេះត្រូវបានអស់ហើយហើយគាត់ត្រូវបានស្នើ ឱ្យផ្តល់ជូននូវអត្ថបទដែលបានកែសម្រួល ។ ចំពេលមានការព្យាយាម គាត់បានធ្វើកិច្ចការនេះ ប៉ុន្តែបានបញ្ចប់ការកែសម្រួលតែនៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៣៨ក្នុងអំឡុងពេលស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុង Basel ប៉ុណ្ណោះ ។ បន្ទាប់ពីការពន្យាពេលមួយចំនួន ពាក់ព័ន្ធនឹងការផ្លាស់ប្តូរម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព វាត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុង Strasbourg ដោយ Wendelin Rihel ក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ១៥៣៩ ។ ឥឡូវនេះចំណងជើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដើម្បីអាន: វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រីស្ត

ប្រហែលជាដើម្បីបែងចែកការបោះពុម្ពនេះឱ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ពីអតីតមួយ ។ ឃ្លាដែលចង់ដឹងចង់ឃើញដែលបន្តបន្ទាប់ "តាមប្រវែងពិតជាត្រូវគ្នានឹងចំណងជើងរបស់វា" ហាក់ដូចជាមើលងាយការសន្មត់ដ៏ធំនៃចំណងជើងពេញពីមុន ហើយពិតជាបង្ហាញពីអារម្មណ៍នៃឧត្តមភាពនៃការបោះពុម្ពថ្មីនេះ ។ Calvin មានហេតុផលដើម្បីអបអរសាទរខ្លួនគាត់ចំពោះការផ្លាស់ប្តូរដែលបានបញ្ចូលនៅក្នុងវា ។ ជំនួសឱ្យជំពូកចំនួនប្រាំមួយ ឥឡូវនេះមានដប់ប្រាំពីរដែលមានប្រវែងស្រដៀងគ្នា ។ ទម្ងន់សិក្សានៃការងារត្រូវបានពង្រឹងយ៉ាងខ្លាំងដោយការដាក់បញ្ចូលនូវឯកសារយោងជាច្រើនទៅកាន់ Augustine, Origen, និងឪពុកក្នុងសាសនាចក្រផ្សេងទៀតទៅកាន់ Plato, Aristotle, Cicero, និង Seneca និងចំពោះការងារសិក្សាថ្មីៗមួយចំនួន ។ ការដកស្រង់នៃបទគម្ពីរក៏ត្រូវបានគុណផងដែរ ។ ក្នុងចំណោមជំពូកដែលបានបន្ថែមជាច្រើនគឺលើ ប្រធានបទនៃសារៈសំខាន់ ដែលបានទទួលស្គាល់ក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធនៃការគិតរបស់ Calvin ដូចជាចំណេះដឹងអំពីព្រះភាពស្រដៀងគ្នានិងភាពខុសគ្នានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ការកំណត់ទុកជាមុន និងការផ្តល់ឱ្យ និងជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន ។ សំបុត្រខ្លីមួយជូនអ្នកអានចុះ ថ្ងៃទី១ ខែសីហា ឆ្នាំ១៥៣៩ ។ និយាយអំពីការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់អ្នកនិពន្ធចំពោះការឆ្លើយតបដ៏អំណោយផលដល់ការបោះពុម្ពលើកទីមួយ ដែលមានកំហុសទោះបីជាវាមានហើយបញ្ជាក់ពីគោលបំណងនៃការកែសម្រួលរបស់គាត់ក៏ដោយ ។ ឥឡូវនេះ គាត់ មើលឃើញថាវាជាស្បៀវភៅសិក្សាដែលត្រូវប្រើក្នុងការរៀបចំបេក្ខជនក្នុងសាសនា សម្រាប់ការអានព្រះបន្ទូលដ៏ទេវភាព ។ " អនុលោមតាមគំនិតនេះ ទ្រង់ទ្រាយនៃកម្រិតសំឡេងគឺមួយដែលត្រូវបានសម្រួលសម្រាប់ការប្រើប្រាស់លើ

តុ ។ ទំព័រដែលអនុញ្ញាតឱ្យមានកំហុសក្នុងការដាក់លេខរៀងរបស់ពួកគេ ៣៤៦ ទាំងអស់មានទំហំ ១៣ គុណនឹង ៨ អ៊ីង និងមានរឹមធំទូលាយសម្រាប់កំណត់ចំណាំរបស់សិស្ស ។ នៅក្នុងផ្នែកមួយនៃការបោះពុម្ពដែលត្រូវ បានផ្សព្វផ្សាយនៅប្រទេសបារាំងអក្សរនៃឈ្មោះ Calvin ត្រូវបានបកប្រែ ទៅជាការអាន " Alcuinus " សំណួរត្រូវបានលើកឡើងថាតើការបកប្រែភាសាបារាំងនៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយគឺភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការបង្ហាញខ្លួនរបស់វា រៀបចំនិងបោះពុម្ពដោយ Calvin ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយផ្ញើទៅ Francis Daniel បានសរសេរនៅថ្ងៃទី ១៣ ខែតុលាឆ្នាំ១៥៣៦ ដោយរាយការណ៍ពីការតាំងទីលំនៅរបស់គាត់នៅទីក្រុង ហ្សឺណែវនិងជំងឺជាបន្តបន្ទាប់ ។ Calvin និយាយថាគាត់ត្រូវបានកាន់កាប់ជាបន្តបន្ទាប់នៅលើកំណែបារាំងនៃ "ស្បៀវភៅតូច" របស់គាត់ (libellus) ការសន្មត់ថា "ស្បៀវភៅតូច" គឺ វិទ្យាស្ថាន គឺអាចជឿទុកចិត្តបានប៉ុន្តែមិនរួមបញ្ចូលវាអាចត្រូវបានចោទសួរថាតើនៅដំណាក់កាលនេះ Calvin នឹងនិយាយដែរឬទេ ។ ពាក្យដែលគាត់ប្រើសម្រាប់ការបោះពុម្ពឆ្នាំ១៥៣៦ ក្នុងបុព្វកថាឆ្នាំ ១៥៣៩ គឺជាពាក្យពេចន៍ ។ អំពីពេលវេលានៃសំបុត្ររបស់គាត់ទៅដានីយ៉ែលដែលបានសរសេរបន្ទាប់ពីជម្លោះ Lausanne នោះ Calvin ហាក់ដូចជារវល់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងការរៀបចំរបស់គាត់ ។ សេចក្តីណែនាំ និងការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿ សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ព្រះវិហារក្រុងហ្សឺណែវ ការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងបានបង្ហាញខ្លួននៅដើមឆ្នាំ ១៥៣៧ ដែលជាភាសាឡាតាំងនៅ Basel មួយឆ្នាំក្រោយមក ប៉ុន្តែអ្នកកែសម្រួលនៃ Corpus Reformatorum edition នៃ ស្នាដៃរបស់ Calvin បានបង្ហាញហេតុផលក្នុងការគិតថា ភាសាបារាំងជាចម្បងការបកប្រែនៃប្រភពដើមឡាតាំងដែលស្ទើរតែដូចគ្នាបេះបិទជាមួយនឹង

១៥៣៨ នេះជាការបូកសរុបរបស់ម៉ារ្យេដែលសរសេរយ៉ាងសាមញ្ញ និងរឹងមាំនៃ អាគុយម៉ង់សំខាន់ៗរបស់វិទ្យាស្ថាន ។ វាពិតជាស្បៀវភៅតូច មួយ ប៉ុន្តែការ តែងនិពន្ធរបស់វាជាភាសាឡាតាំងនិងការបកប្រែជាភាសាបារាំង នឹងមានរយៈ ពេលពីរបីសប្តាហ៍ពេញម៉ោងដែល Calvin អាចទំនេរពី ការងារថ្មីរបស់គាត់ក្នុង ការរៀបចំព្រះវិហារឡើងវិញ ។ កិច្ចការសំខាន់របស់ Calvin ដែលរដូវស្លឹក ឈើជ្រុះស្ទើរតែមិនអាចអនុញ្ញាតឱ្យគាត់បកប្រែការងារនៃប្រវែងនៃ វិទ្យាស្ថាន នោះទេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានដានណាមួយបានរស់រានមានជីវិតពី ការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងឆ្នាំ ១៥៣៦ ឬ ១៥៣៧ ឡើយ ។ ទីមួយដែលយើង មានចំណេះដឹងគឺការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៤១ ដែលជាការបកប្រែផ្ទាល់របស់ Calvin ពីឡាតាំងឆ្នាំ ១៥៣៩

ការបោះពុម្ពជាភាសាបារាំងនេះគឺបានមកពីសារព័ត៌មានរបស់ Jean Girard (ឬ Gérard) នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបង្កើតជាទំហំតូចនៃ 822 ទំព័រ , 74 គុណនឹង 4½ អុិនឈ៍ ជាជាងបោះពុម្ពក្នុងប្រភេទតូច ។ ស្បៀវភៅនេះអាច ចល័តបានយ៉ាងងាយស្រួលហើយត្រូវបាន រចនាឡើងសម្រាប់អ្នកអានដែលមិន អាចប្រើការងារឡាតាំង ។ ចាប់តាំងពីមានក្តីសង្ឃឹមតិចតួចនៃការអនុញ្ញាតិ របស់វានៅក្នុងប្រទេសបារាំង ចំនួននៃច្បាប់ចម្លងដែលផលិតត្រូវបានរឹតត្បិត ជាក់ស្តែង ដោយមានទស្សនៈសាធារណៈជនជាតិស្វីសនិយាយភាសាបារាំងជាច ម្បង ។ នៅក្នុង " អាគុយម៉ង់ " បុព្វកថាចំពោះវា គ្មានឯកសារយោងណា មួយត្រូវបានធ្វើឡើងចំពោះការប្រើប្រាស់សិក្សារបស់វា គោលបំណងរបស់វាត្រូវ បានពិពណ៌នានៅក្នុងឃ្លាថា "ដើម្បីជួយអ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រាថ្នាចង់ទទួល ការណែនាំក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ " ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រក្សា

ទុកសម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរមួយនៅក្នុងលំដាប់នៃជំពូក វាគ្រាន់តែជាការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៣៩ នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់បារាំង ។ ដោយនិស្សិតនៃការវិវត្តន៍នៃការ និយាយភាសាបារាំង រួមទាំងមនុស្សជាច្រើនដែលខុសពីគំនិតរបស់ Calvin វា ត្រូវបានកោតសរសើរយ៉ាងកក់ក្តៅចំពោះរចនាប័ទ្ម ។ វាក៏ជាការងារដំបូង បំផុតដែលភាសាបារាំងត្រូវ បានគេប្រើជាមធ្យោបាយសម្រាប់ការបញ្ចេញមតិនៃ ការគិតប្រកប ដោយ និរន្តរភាព និង ការគិតដ៏ហ្មត់ចត់ ។ វាគួរអោយកត់ សំគាល់ថា សៀវភៅដែលមានគំនិតច្នៃប្រឌិតខ្ពស់ក្នុងការផ្តល់តួអក្សរដល់ភាសា នៃប្រជាជាតិបារាំងគួរតែក្លាយជាការបកប្រែដោយអ្នកនិពន្ធម្នាក់ដែលធ្លាប់គិតជា ភាសាឡាតាំងតាំងពីកុមារភាព ។ រាល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងត្រូវបានធ្វើឡើង ដើម្បីទប់ស្កាត់ការចរាចររបស់ខ្លួននៅក្នុងប្រទេសបារាំង និងចំពេលមានវិធាន ការណ៍នៃការគាបសង្កត់ផ្សេងទៀត នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ១៥៤២ និងម្តងទៀតនៅ ក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៥៤៤ច្បាប់ចម្លងត្រូវបានបោះចោល និងដុតនៅមុខ Notre Dame ទីក្រុងប៉ារីស ។ ធាតុសុំទោសទាំងអស់នៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយគឺពិត ជាត្រូវបានរក្សាទុកនៅពេលដែលការងាររីកចម្រើន ប៉ុន្តែបុព្វកថាថ្មី និងសម្ភារៈ បន្ថែមបង្ហាញថាការណែនាំ មិនថាជាទ្រឹស្តីរបស់និស្សិត ឬរបស់សាធារណៈជន ទេ គឺកាន់តែមានគោលបំណងយល់ដឹងរបស់អ្នកនិពន្ធ ។ នៅ ក្នុងការបោះ ពុម្ពលើកទីបីនៅឡាតាំងឆ្នាំ១៥៤៣ (បោះពុម្ពលើកទីពីរ ដោយ Rihel នៅ Strasbourg) ជំពូកថ្មីចំនួនបួនត្រូវបានបញ្ចូល ដែលនាំឱ្យចំនួនដល់ម្ភៃមួយ ។ ការបោះពុម្ពនេះត្រូវបានចេញផ្សាយឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៤៥ ហើយនៅឆ្នាំនោះ ការងារដែលបានពង្រីកបានលេចចេញជាភាសាបារាំងពីសារព័ត៌មានរបស់ Girard នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ។ ការបោះពុម្ពឡាតាំងនៃឆ្នាំ១៥៥0 ផងដែរដោយ

Girard បង្ហាញតែការផ្លាស់ប្តូរតិចតួចពីឆ្នាំ១៥៤៣ ។ ការកែលម្អគួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការបោះពុម្ពឆ្នាំ១៥៥០ គឺជាលេខរៀងនៃការបែងចែកកថាខណ្ឌ ។ នៅក្នុងជំពូកម្តៃមួយត្រូវបានរកឃើញ សរុបទាំងអស់ ១,២១៧ជំពូក ។ លិបិក្រមពីរត្រូវ បានបន្ថែមនៅខាងចុងដែលទីមួយនៃប្រធានបទដែលបានចាត់ទុកទីពីរនៃ វគ្គបទគម្ពីរ និង ការងារដែលបានលើកឡើងដោយអ្នកនិពន្ធ ។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Renaissance ដ៏អស្ចារ្យបំផុតមួយបានមកដល់ទីក្រុងហ្សឺណែវពីទីក្រុងប៉ារីសនៅឆ្នាំ១៥៥០ហើយបានបន្តនៅទីនោះ ដោយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយរដ្ឋមន្ត្រីក្រុងហ្សឺណែវ ការងារជីវិតរបស់គាត់ក្នុងការផលិតព្រះគម្ពីរ និងអត្ថបទសាសនា ដែលគាត់បានរកឃើញថាមិនអាចបន្តនៅប្រទេសបារាំងបានទេ ។ នេះគឺលោក Robert Estienne (Robertus Stephanus) ជាសមាជិកដែលមិនគួរឱ្យជឿនៃគ្រួសារអ្នកប្រាជ្ញ Estianne ដ៏អស្ចារ្យនៃម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដែល New Learning and the Reformation បានជំពាក់បំណុលដែលមិនចេះខ្ជល់ខ្ជាយ ។ នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៥៥៣ គាត់បាននាំយកការកែសម្រួលដ៏ល្អបំផុតនៃ វិទ្យាស្ថានដែល Calvin មិនទាន់បានឃើញនៅឡើយ បរិមាណ 13½ គុណនឹង ៨% អុិនឈ៍ បោះពុម្ពស្ទើរតែគ្មានកំហុស ។ វាមាន ៤៤១ទំព័រ លើកលែងតែអាសយដ្ឋានថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ និងលិបិក្រម ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្លឹមសារនៃអត្ថបទនេះមិនមានភាពជឿនលឿនពីការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៥៥០ទេ ។ បងប្អូនប្រុស Adam និង Jean Rivery បានបោះពុម្ពការងារម្តងទៀតនៅទីក្រុងហ្សឺណែវក្នុងឆ្នាំ ១៥៥៤ ជាទម្រង់ octavo តូច ដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរអត្ថបទ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងលិបិក្រមដែលប្រសើរឡើង ។ មានអ្នកអានសម័យទំនើបដែលនឹង

ពេញចិត្តនឹងការបោះពុម្ពលើកទីមួយ ហើយមនុស្សជាច្រើនដែលបង្ហាញពីចំណូលចិត្តសម្រាប់ឆ្នាំ ១៥៣៩ ឬកំណែភាសាបារាំងរបស់វានៅឆ្នាំ ១៥៤១ លើការងារដែលបានពង្រីកបន្ថែមទៀតនៃ ១៥៥៩ ដែលត្រូវបានបកប្រែក្នុងបរិមាណទាំងនេះ។ នៅដំណាក់កាលមុន ពួកគេនិយាយថា សៀវភៅនេះមិនសូវមានកម្លាំង មិនសូវចម្រូងចម្រាស ទូលំទូលាយគ្រប់គ្រាន់ និងកាន់តែរីករាយក្នុងការអាន។ វាមិនចាំបាច់ទេ ហើយប្រហែលជាមិនអាចទេ ដើម្បីបដិសេធមតិទាំងនេះ។ ដោយគ្មានសំណួរ ការបោះពុម្ពឡើងវិញនៃការបោះពុម្ពមុនគឺស្របច្បាប់ និងគួរឱ្យចង់បាន។ ប៉ុន្តែ ការមិនអើពើនឹងការវាយតម្លៃផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកនិពន្ធលើការបោះពុម្ព ហើយនឹងបំផ្លាញផលផ្លែនៃការងារដែលបានធ្វើ និងបន្តឆ្លងកាត់ថ្ងៃព្យាយាម ដែលគាត់បានធ្វើកិច្ចការនេះឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យត្រូវនឹងឧត្តមគតិដែលខ្លួនស្រលាញ់ជាយូរមកហើយ។ ការបោះពុម្ពផ្សាយឡាតាំងនៃឆ្នាំ ១៥៥៩ ត្រូវតែធ្វើឡើងជានិច្ចដើម្បីទទួលការបោះពុម្ពផ្សាយដែលមិនអាចប្រកែកបានបំផុតរបស់ Calvin ។ នៅទីនេះ នៅក្នុងសុន្ទរកថាបើកទៅកាន់អ្នកអាន គាត់និយាយអំពីការកែប្រែពីមុន ដែលការងារត្រូវបានពង្រឹង ហើយបន្ថែមថា: "ទោះបីជាខ្ញុំមិនបានសោកស្តាយចំពោះការងារដែលបានចំណាយក៏ដោយ ខ្ញុំមិនដែលពេញចិត្តរហូតដល់ការងារត្រូវបានរៀបចំតាមលំដាប់លំដោយ។ គាត់បានអះអាងថា ក្នុងការធ្វើការលើការពិនិត្យឡើងវិញ តាមរយៈពេលវេលានៃជំងឺដោយគ្រុនក្តៅ គាត់បានបំពាក់នូវ ភស្តុតាង នៃភាពខ្នះខ្នែងដែលបានជំរុញគាត់ "ឱ្យបំពេញកិច្ចការនេះសម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ" ។ ការឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះរហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវបានគោរពដោយអ្នកកែសម្រួលក្រោយៗទៀតថាសម្រាប់អត្ថបទឡាតាំងវាជាការបោះពុម្ពចុងក្រោយ

នេះដែលរហូតដល់ឆ្នាំ ១៨៦៣ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញទាំងស្រុង ហើយពីការ បកប្រែ និងអក្សរកាត់ត្រូវបានធ្វើឡើង ។ មានហេតុផល មួយទៀតដែល យើងមិនអាចគេចផុតពីភាពច្បាស់លាស់នេះ ។

ទស្សវត្សរ៍ថ្មីៗនេះបានមើលឃើញពីការកើនឡើងនៃចំណាប់អារម្មណ៍ និងការ គោរពចំពោះទ្រឹស្តីរបស់ Calvin និងការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីយល់ និងបក ស្រាយការបង្រៀនរបស់គាត់បានក្លាយជាលក្ខណៈពិសេសមួយនៃការសរសេរទ្រឹស្តី ឡូជីខល ។ ជាធម្មតាវាគឺចំពោះវិទ្យាស្ថានដែលការស៊ើបអង្កេតត្រូវបានដឹកនាំ ជាចម្បង ហើយនៅក្នុងការសិក្សាទំនើបជាធម្មតា អត្ថបទដកស្រង់ពីការងារគឺ ដល់ការបោះពុម្ពឆ្នាំ១៥៥៩ ។ លេខដែលគួសចេញពីផ្នែករបស់វា និងជួយ សម្រួលដល់សេចក្តីយោងគឺត្រូវចាត់ទុក (ដូចជា Summa of Thomas Aquinas) ដែលស្ទើរតែជាផ្នែកមួយនៃភាសាទូទៅនៃការពិភាក្សាខាងទ្រឹស្តី ។ ការងារនេះមានទំហំធំជាងការបោះពុម្ពប្រហែល 80 ភាគរយ ។ វាត្រូវបាន ប្រើប្រាស់ជាទម្លាប់ជាយូរណាស់មកហើយនៅក្នុងប្រទេសទាំងអស់ ដែលឥឡូវនេះ មិនមានលទ្ធភាពជាក់ស្តែងក្នុងការត្រឡប់ទៅការបោះពុម្ពមុនសម្រាប់គោល បំណងនៃការរួមភេទដោយអ្នកប្រាជ្ញនោះទេ ។ ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងហ្សឺ ណែវ ហើយបានមកពីសារព័ត៌មានរបស់ Robert Estienne ថ្ងៃទី១៦ ខែសីហា ឆ្នាំ១៥៥៩ ។ ហត្ថលេខារបស់ Calvin ទៅកាន់អាសយដ្ឋានទៅកាន់អ្នកអាន (ដកស្រង់ខាងលើ) គឺចុះថ្ងៃទី 01 ខែសីហា ។ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដ៏លេចធ្លោ និងជាអ្នកប្រាជ្ញផលិតភាព អេស្ទីន បានទទួលមរណភាពបីសប្តាហ៍ក្រោយមក ។ ដូច្នេះហើយ វិទ្យាស្ថាប នៅក្នុងទម្រង់ចុងក្រោយរបស់វាគឺជាផលិតផលចុង ក្រោយនៃជំនាញបច្ចេកទេសរបស់គាត់ ។ វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រឹស្ត ឥឡូវនេះ

ត្រូវបានរៀបចំជាលើកដំបូងជាបួនស្បៀវភៅហើយបែងចែកដោយចំណងជើង ច្បាស់លាស់តាមវិធីដ៏ងាយស្រួលមួយ ៖ ក៏ពង្រីកដោយបញ្ចាបន្ថែមជាច្រើនដែលវាស្ទើរតែអាចចាត់ទុកថាជាការងារថ្មី ។ ឈ្មោះអ្នកនិពន្ធនៅខាងក្រោមឈ្មោះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដែលមានរូបតំណាងដ៏ ល្បីឈ្មោះរបស់គាត់គឺមែកអូលីវនិង នៅជើង ៖ GENEVAE / M.D.LIX ។

IV

Calvin មិនបានធ្វើការកែប្រែបន្ថែមទៀតនៃវិទ្យាស្ថានឡាតាំងទេ ។ ការបកប្រែជាភាសាបារាំងនៃការងារពង្រីកពីសារព័ត៌មានរបស់ Jean Crespin នៅទីក្រុងហ្សឺណែវបានបង្ហាញខ្លួននៅឆ្នាំ ១៥៦0 ។ វាគឺជាគំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញថ្មីៗបំផុតដែល Calvin ខ្លួនឯងបានរៀបចំ ឬគ្រប់គ្រងការបកប្រែនេះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។ ទាំងជាភាសាឡាតាំងនិងជាភាសាបារាំង ការងារគឺនៅក្នុងតម្រូវការធំទូលាយ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញជាញឹកញាប់ សូម្បីតែមុនពេលមរណភាពរបស់ Calvin (១៥៦៤) ។ មានការបោះពុម្ពថ្មីចំនួនពីរនៃភាសាឡាតាំងនៅឆ្នាំ១៥៦១ ដែលមួយជាទំហំសន្លឹកដ៏គួរឱ្យទាក់ទាញជាក់ស្តែងដោយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព Strasbourg របស់ Calvin's Strasbourg Rihel មួយទៀត octavo ៩៨0 ទំព័រដោយ Antoine Reboul (Antonius Rebulius) នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ។ Reboul ពន្យល់ថាគាត់កំពុងឆ្លើយតបទៅនឹងសំណើរបស់អ្នកអានជាច្រើន នៅពេលដែលគាត់បញ្ចូលនៅចុងបញ្ចប់នូវលិបិក្រមអក្ខរក្រមនៃប្រធានបទ ជាមួយនឹងការដកស្រង់ទៅស្បៀវភៅ ជំពូកនិងផ្នែក ។ លិបិក្រមដ៏ធំទូលាយនេះ ពង្រីកដល់ទំព័រ ៥៩ (គ្មានលេខ) ត្រូវបានបោះពុម្ពជាមួយនឹងការបោះពុម្ពក្រោយៗជាច្រើនជាភាសាបារាំង និងឡាតាំង ក្នុងករណី

ខ្លះ រួមជាមួយនឹងសន្ទស្សន៍ទាំងពីររបស់ Marlorat ដែលបានរៀបរាប់ខាងក្រោម ។ បរិមាណរបស់ Reboul គឺនៅក្នុងប្រភេទតូចមួយដែលអាចអានបានជាមួយនឹងឯកសារយោងបទគម្ពីរដែលបានកំណត់យ៉ាងស្អាតនៅក្នុងរឹម ។ នៃការបោះពុម្ព ផ្សាយឡាតាំងក្រោយៗទៀត ពីរគឺសំខាន់ជាពិសេសសម្រាប់បញ្ហាវិចារណកថារបស់ពួកគេ ។ ទាំងនេះគឺជាបរិមាណដ៏ល្បីដែលត្រូវបានបោះពុម្ពដោយផ្ទះ Elzevir ដែលជាម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពដ៏ល្បីល្បាញរបស់ Leiden ក្នុងឆ្នាំ ១៦៥៤ និងជាស្បៃវែកៅដែលបង្កើត Volume IX នៃ Opera Calvini ដែលបោះពុម្ពដោយ J.J. Schipper of Amsterdam ក្នុងឆ្នាំ១៦៦៧ ។ អត្ថបទរបស់បារាំងនៅឆ្នាំ១៥៦0 ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅទីក្រុងហ្សឺណែវពីរដងក្នុងឆ្នាំ១៥៦១ ។ នៅឆ្នាំ ១៥៦២មានការបោះពុម្ពចំនួនបួននៃអត្ថបទនេះ មួយនៅហ្សឺណែវ មួយនៅ Caen និងពីរដោយមិនបង្ហាញពីទីកន្លែង ឬម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព ។ មានការបោះពុម្ពនៅលីយ៉ុងក្នុងឆ្នាំ១៥៦៣ និងនៅទីក្រុងហ្សឺណែវនៅឆ្នាំ១៥៦៤ ។ ការបោះពុម្ព octavo ចេញដោយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពទីក្រុងហ្សឺណែវ Jaques Bourgeois ក្នុងឆ្នាំ ១៥៦២គឺជាដំបូងគេដែលបញ្ចូលសន្ទស្សន៍ទាំងពីរដែលរៀបចំដោយ Augustin Marlorat, ជាអ្នកប្រាជ្ញជាអ្នកប្រាជ្ញ និងទ្រឹស្តីអនីតិជននៃអ្នកសរសេរសាសនាគ្រិស្តដែលជីវិតបានបញ្ចប់ដោយការប្រែតប្រែននៅ Rouen ក្នុងឆ្នាំដដែល ។ ទីមួយនៃទាំងនេះគឺជាសន្ទស្សន៍នៃបញ្ហាចម្បងដែលមាននៅក្នុងការងារ ទីពីរគឺជាវគ្គបទគម្ពីរដែលបានដក ស្រង់ឬយោងទៅក្នុងវា ។ ម៉ាឡូរ៉ាតមានបុព្វកថាដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយដែលគាត់បង្ហាញថាគាត់បានរកឃើញសេចក្តីយោងព្រះគម្ពីរនៃការបោះពុម្ពមុននេះមិន ត្រឹមត្រូវយ៉ាងខ្លាំង ។ គាត់ផ្តល់ឱ្យខគម្ពីរនៃពេញលេញ សូម្បីតែកន្លែងដែល Calvin

ប្រើតែឃ្លាដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណក៏ដោយ ។ កំណែឡាតាំងនៃលិបិក្រមដែលអាច ប្រើប្រាស់បានទាំងនេះបានបង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងការបោះពុម្ពជាបន្តបន្ទាប់បន្ទាប់ នៃវិទ្យាស្ថានឡាតាំង ដែលរបស់ Francis Perrin ទីក្រុងហ្សឺណែវ ឆ្នាំ១៥៦៨ និងការបោះពុម្ពក្រោយៗជាច្រើនជាភាសាឡាតាំង បារាំង អង់គ្លេស និងហូ ឡង់បានប្រើ ។ ការបកប្រែជាភាសាផ្សេងក្រៅពីភាសាបារាំងបានចាប់ផ្តើមរួច ហើយ ។ អត្ថបទឆ្នាំ១៥៣៦ ប្រហែលជាត្រូវបានបកប្រែជាភាសាអេស្ប៉ាញនៅ ឆ្នាំ១៥៤0 ដោយ Francisco Enzinas (Dryander) នៃ Burgos មិត្ត របស់ Melanchthon protégé of Cranmer អ្នកឆ្លើយឆ្លងព័ត៌មានរបស់ Calvin និងអ្នកប្រាជ្ញគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដ៏ល្បីល្បាញ ។ ប្រសិនបើកំណែភាសាអេស្ប៉ាញដំបូងរបស់ Calvin ជាម្ចាស់ដែលជាកំណែអ៊ីតាលីដំបូងពីងផ្អែកលើការបោះ ពុម្ពបារាំងក្រោយៗទៀត ។ គឺនៅឆ្នាំ១៥៥៧ ដែល Giulio Cesare Pascali ដែលជាកវីជនជាតិអ៊ីតាលីវ័យក្មេង និងជាជនភៀសខ្លួនសាសនានៅទីក្រុងហ្សឺ ណែវ បានផលិតការបកប្រែជាអ៊ីតាលីរបស់គាត់នៅទីនោះ ។ Pascali ប្រើជា ចម្បងនៃអត្ថបទភាសាបារាំង ដែលត្រូវបានកែសម្រួលនៅឆ្នាំ១៥៥១ និងបោះ ពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៥៣ និង១៥៥៤ ។ វាត្រូវបានដល់សមាជិកដ៏ល្បីល្បាញ បំផុតនៃព្រះវិហារជនភៀសខ្លួនអ៊ីតាលីនៅទីក្រុងហ្សឺណែវGalleazzo Caraccioli , Marquis នៃ Vico ដែល Calvin ក្នុងមួយឆ្នាំ ។ ពីមុនបានអធិប្បាយ របស់គាត់នៅលើកូរិនថូសទីមួយ ។ ការបកប្រែជាច្រើ ដែលបន្ទាប់ មក គឺ មកពីការបំពេញការងារបញ្ចប់ ។ នៅដើមថ្ងៃទី0៥ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៥៦0 កំណែហូ ឡង់ត្រូវបានចេញផ្សាយ ជាក់ស្តែងនៅ Emden និង Dort ក្នុងពេលដំណាល គ្នា ។ អ្នកបកប្រែបង្ហាញឈ្មោះរបស់គាត់ដោយអក្សរកាត់ " I. D. " អក្សរ

កាត់គឺតំណាងឱ្យ Johannes Dyrkinus (d. ១៥៩២) ដែលជារដ្ឋមន្ត្រីនិងជាអ្នកនិពន្ធនៃភាពខុសគ្នាមួយចំនួនបន្ទាប់មកនៅ Emden.នៅឆ្នាំ ១៥៧២ការបកប្រែជាភាសាអាឡឺម៉ង់ដំបូងត្រូវបាននាំចេញនៅ Heidelberg ។ រៀបចំដោយសមាជិក នៃមហាវិទ្យាល័យទ្រឹស្តីនៅទីនោះ និងជាមួយការពន្យល់ណែនាំអំពីអត្ថបទ ។កំណែនេះត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ១៥៨២ នៅ Heidelberg និងនៅ Hanau ក្នុងឆ្នាំ ១៥៩៧ ។ ក្នុងឆ្នាំនោះ ការងារនេះក៏បានលេចចេញជាអត្ថបទបកប្រែជាភាសាអេស្ប៉ាញផងដែរ ។ នេះជាស្នាដៃរបស់ជនភៀសខ្លួនអេស្ប៉ាញ Cipriano de Valera ដែលបន្ទាប់ពីស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងហ្សឺណែវ បានចំណាយពេលជាច្រើនឆ្នាំនៅប្រទេសអង់គ្លេស ហើយបានបញ្ចប់ការសិក្សាថ្នាក់អនុបណ្ឌិតពីខេមប្រីជ ។១៥៩៩ បោះពុម្ពឡើងវិញតែផ្នែកខ្លះប៉ុណ្ណោះ : ស្សៀវភៅ I និង II បានបង្ហាញខ្លួននៅឆ្នាំ ១៦១៧ ។ ការបកប្រែភាសាហុងគ្រីដោយ Albert Molnár (១៦៣៤) , emi nent Minister , អ្នកប្រាជ្ញ និងជាកវីនៃសាសនាចក្រកំណែទម្រង់ហុងគ្រី ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅ Hanau ក្នុង ១៦២៤ ។ វាមាន ត្រូវបានសន្មត់ថាដោយអ្នកប្រាជ្ញដែលមានសមត្ថភាព ប៉ុន្តែមិនដែលបានផ្ទៀងផ្ទាត់ថាកំណែភាសាអារ៉ាប់មួយត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកប្រាជ្ញ Zurich Orientalist លោក John Henry Hottinger (១៦៦៧) ។ ការបោះពុម្ពរបស់វិទ្យាស្ថានដោយ A. Tholuck (ឡាតាំង ១៨៣៤ ១៨៤៦ ១៨៧២) ដោយ F. Baumgartner (១៥៦0 French, ១៨៨0) និងដោយ A. Sizoo (ការបកប្រែហូឡង់ពីឡាតាំង ១៩៣១, ១៩៤៩) មានការបកប្រែជាភាសាអាឡឺម៉ង់របស់ O. Weber ពីភាសាឡាតាំង (one volume edition , ១៩៥៥) និង J. Cadier's moderniza tion of the

១៥៦0 French (បួនភាគ , ១៩៥៥-១៩៥៨) ត្រូវបានផ្តល់ដោយផ្នែកវិភាគ និងលិបិក្រមចាត់ថ្នាក់ ។ ការបកប្រែជាភាសាជប៉ុនពីឡាតាំងដោយ Masaki Nakayama ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងតូក្យូក្នុងឆ្នាំ ២៩៣៤ ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ ១៩៤៩ ។

V

អ្នកអាននៃការបកប្រែបច្ចុប្បន្ននឹងស្វាគមន៍នូវឯកសារយោងដ៏ពេញលេញមួយចំពោះទម្រង់ភាសាអង់គ្លេសដំបូងនៃវិទ្យាស្ថាន ។ ការបោះពុម្ពឡាតាំងមុនឆ្នាំ 1559 ត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស និងស្កុតឡែន ប៉ុន្តែមានតែជំពូកស្តីពីជីវិតគ្រិស្តបរិស័ទប៉ុណ្ណោះ (ស្បៃវភៅទី 3 ជំពូក vi-x ក្នុងលំដាប់ចុងក្រោយនៃការងារ) ត្រូវបានដាក់ជាភាសាអង់គ្លេស ។ ការងារទាំងមូលឥឡូវនេះបានលេចចេញជាអក្សរខ្មៅដ៏ស្រស់សង្ហាក្រោមចំណងជើងដូចតទៅ ៖ វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រឹស្ត សរសេរជាភាសាឡាតាំងដោយ ម៉ាស្ទ័រ ចន កាល់វីន ហើយបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសយោងទៅតាមអ្នកនិពន្ធការបោះពុម្ពលើកចុងក្រោយ ។ បានឃើញនិងអនុញ្ញាតតាមលំដាប់ដែលបានតែងតាំងនៅក្នុងការណែនាំរបស់ Queenes Maiesties ។ រូបសញ្ញារបស់ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព ជាសត្វពស់ប្រឡាក់នៅលើឈើឆ្កាងដែលតោងដោយដៃតោង ត្រូវបានបន្តដោយ colophon ថា " បោះពុម្ពនៅទីក្រុងឡុងដ៍ដោយ Reinolde Wolfe & Richarde Harison, anno 1561" នៅទំព័រចុងក្រោយនៃស្បៃវភៅ កន្លែងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យបន្ថែមទៀត ។ ពិតប្រាកដដូចជា " នៅក្នុង Paules Churcheyard " និងកាលបរិច្ឆេទដូចជា " ១៥៦១ ។ ថ្ងៃនៃ Maye "

ដូច្នេះការបកប្រែត្រូវបានបោះពុម្ពនៅទីក្រុងឡុងដ៍តិចជាងម្តែមួយខែបន្ទាប់ពីការ បោះពុម្ពឡាតាំងបានចាកចេញពីសារព័ត៌មានរបស់ Stephanus នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។ ប៉ុន្តែ ម៉ាស៊ីន បោះពុម្ពបញ្ចូលនៅផ្នែកខាងក្រោយនៃទំព័រចំណងជើង នូវកថាខណ្ឌសម្ងាត់ខ្លះដែលមានលេស សម្រាប់ការពន្យារពេលក្នុងរូបរាងរបស់ វា។ កិច្ចការនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យ "John Dawes" ហើយគាត់បានបង្ហាញ សាត្រាស្តីករឹត "ជាងដប់ពីរខែកន្លងផុតទៅ" ប៉ុន្តែសម្រាប់ "មូលហេតុចាំបាច់ diuerse " ពួកគេត្រូវបាន "បង្ខិតបង្ខំដើម្បីអង្វរមិត្តម្នាក់ទៀតឱ្យបកប្រែវាម្តងទៀត។ " អក្សរកាត់ " T. N. " ត្រូវបានកំណត់នៅចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទ បន្ទាប់ពីដែលទំព័រប្រាំមួយត្រូវបានដល់បញ្ជីនៃចំណងជើងជំពូក និងលិបិក្រម ខ្លី។ នៅក្នុងការបោះពុម្ពលើក ទី ពីរ ឆ្នាំ ១៥៦២អ្នក បក ប្រែបញ្ចូលបុព្ វ បទខ្លីមួយដែលគាត់បន្ថែមពីដើមរបស់គាត់។ មានតែនៅក្នុងការបោះពុម្ពលើក ទីបីប៉ុណ្ណោះដែល អ៊ឹម បានបង្ហាញគឺឈ្មោះ "ថូម៉ាស ន័រតុន" ដែលសរសេរនៅ លើទំព័រចំណងជើង។ ថូម៉ាស ន័រតុន (១៥៣២-១៥៨៤) មានអាយុប្រហែល ម្តែប្រាំបួន ឆ្នាំ នៅពេលការងារ នេះបានលេចឡើង។ គាត់បានទទួលបាន កិត្តិនាមជាអ្នកនិពន្ធរួច ទៅ ហើយ។ នៅឆ្នាំដប់ពីរឆ្នាំ 1561 សោក នាដកម្មនៃ Gorboduc ដែលជាការងាររួមគ្នារបស់ន័រតុននិងនិស្សិតច្បាប់។ Thomas Sackville មានការសម្តែងលើកដំបូង ហើយពីរសប្តាហ៍ក្រោយមកវា ត្រូវបានលេងដោយបញ្ជានៅចំពោះមុខព្រះមហាក្សត្រិយានី។ រឿងដ៏ រន្ធត់ នេះប៉ុន្តែ នៅតែបង្កប់ អត្ថន័យ ក្នុងខគម្ពីរទទេឈរលើការអភិវឌ្ឍទំនើបនៃ សោកនាដកម្មជាភាសាអង់គ្លេសហើយជាស្នាដៃដំបូងដែលន័រតុនស្គាល់ច្បាស់បំផុ ត។ ប៉ុន្តែកំណាព្យពីមុនរបស់គាត់ជាភាសាឡាតាំង និងអង់គ្លេស និងការ

បកប្រែទំនុកតម្កើងដែលមិនសូវជោគជ័យរបស់គាត់ គឺសុំទៅនឹងសហសម័យ
របស់គាត់ រួមជាមួយនឹងការបកប្រែផ្សេងៗនៃការងារសាសនា និងផ្នែកនិយាយ
ភាសាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាខាងសាសនា ។ គាត់ធ្លាប់ជា
amanuensis ដ៏កក់ក្តៅចំពោះអ្នកឧកញ៉ា Somerset នៅពេលដែលអ្នកឧកញ៉ា
កំពុងឆ្លើយឆ្លងជាមួយ Calvin ។ នៅពេលដែល បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គត
របស់ Somerset Calvin បានសរសេរដើម្បីសួរអំពីកូនរបស់គាត់ វាគឺជា
Norton ដែលត្រូវបានតំណាងឱ្យឆ្លើយតប នៅឆ្នាំ ១៥៥៥ គាត់បានរៀបការ
ជាមួយកូនស្រីរបស់ Thomas Cranmer ហើយក្រោយមកគាត់បានផ្សព្វផ្សាយ
ជាសាធារណៈដល់សាត្រាស្លឹករឹតសំខាន់ៗដែលបន្សល់ទុកដោយអាចារ្យ ។
កាល់វីនីសដែលជឿជាក់គាត់ក៏ជាអ្នកតស៊ូមតិនៃវិធានការកំណែទម្រង់Puritan
នៅក្នុងព្រះវិហារហើយនៅពេលមួយត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុកដោយសារតែការរិះ
គន់សម្តេចសង្ឃ ។ ន័រតុនបានក្លាយជាសមាជិកសភានៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៥៨
ហើយក្រោយមកបានលេចធ្លោជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងការជជែកដេញដោលក្នុង
សភា និងគណៈកម្មការ ។គាត់បានចូលរួមក្នុងការសាកល្បងនៃពួករ៉ូម៉ាំងកាតូ
លិក ជាពិសេសអ្នកដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការបះបោរនៅឆ្នាំ ១៥៦៩ ហើយបាន
បង្ហាញនៅក្នុងការតភ្ជាប់នោះនូវភាពខ្នះខ្នែងដ៏ឃោរឃៅ និងគួរសម ។
ទោះបីជាជាអ្នកប្រាជ្ញ ប៉ិនប្រសប់ និងពូកែក៏ដោយ ន័រតុន មិនដែលដើរតួនាទី
សំខាន់ ទាំងក្នុងអក្សរសិល្ប៍ ឬក្នុងកិច្ចការ ប៉ុន្តែអំណោយរបស់គាត់គឺដូចជា
Calvin មានសំណាងនៅក្នុងអ្នកបកប្រែភាសាអង់គ្លេសរបស់គាត់ នៅក្នុងការ
បោះពុម្ពលើកទី ៣នៃកំណែរបស់ន័រតុន ឆ្នាំ១៥៧៤ ។ បុព្វកថាដើម "អ្នកបក
ប្រែដល់អ្នកអាន" ត្រូវបានកែសម្រួល និងពង្រីក ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងជាក់

លាក់នូវកាលៈទេសៈដែលការងារបកប្រែរបស់គាត់ត្រូវបានធ្វើ ។ នរ័តុន ត្រូវ បានស្នើឱ្យធ្វើវាដោយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពល្បីពីរដល់ម្ចាស់ក្សត្រី ។ មួយក្នុង ចំណោមទាំងនេះគឺ Edward Whitchurch ដែលជាមួយ Richard Grafton បានបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរដ៏អស្ចារ្យ ១៥៣៩ និង The Book of Common Prayer១៥៤៩ ។ ម្នាក់ទៀតគឺ Reginald (ឬ Reinolde) Wolfe ដែលមាន ដើមកំណើតនៅ Strasbourg ដែលបានក្លាយជាមនុស្សសំខាន់ម្នាក់ ។ នៅ ក្នុងពាណិជ្ជកម្មស្បៀវភៅអង់គ្លេស ។ វាស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះរបស់ Whitchurch ក្នុង Greyfriars ដែលភារកិច្ចរបស់អ្នកបកប្រែត្រូវបានសម្រេច ។ នរ័តុនមិន និយាយអំពីការពិតដែលថាប្រពន្ធរបស់ Whitchurch គឺជាស្ត្រីមេម៉ាយរបស់ Cranmer និងជាម្តាយរបស់ប្រពន្ធគាត់ផ្ទាល់នោះទេ ។ ដូចដែលខ្ញុំដឹងថាការ រស់នៅ ។ "គាត់ក៏សម្តែងការដឹងគុណចំពោះដំបូន្មានសំខាន់ៗរបស់ "មនុស្ស ដែលបានរៀន" ជាច្រើន ដោយដាក់ឈ្មោះជាពិសេស David Whitehead ដែលគាត់បាននិយាយថា បានប្រៀបធៀបរាល់ប្រយោគជាមួយនឹងអក្សរឡាតាំ ង ។ Whitehead គឺជាអតីត Marian ដែលនិរទេសខ្លួនដែលត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ ជាមួយនឹងគណបក្សដែលពេញចិត្ត Edwardian ។ ស្បៀវភៅអធិស្ឋាននៅ ក្នុងជម្ពោះនៅហ្វ្រែងហ្វើត ឆ្នាំ១៥៥៥ ។ បព្វជិតដ៏ល្បីម្នាក់នៃការរៀនសូត្រដែល ទទួលស្គាល់ (ទោះបីជាទទួលបានដោយឯកជន) គាត់បានបដិសេធការមើល ឃើញរបស់ Armagh ហើយក៏អាចឃើញទីក្រុង Canterbury ផងដែរ ។ នៅ ឆ្នាំ ១៨៤៥លោក Henry Beveridge ខណៈពេលដែលទទួលស្គាល់ថា "នរ័តុន នៅលើ "ទាំងមូលបានអនុវត្តភារកិច្ចរបស់គាត់ដោយភាពស្មោះត្រង់" បានរិះ គន់គាត់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះ "ការអភិរក្ស" ទម្រង់ឡាតាំងនៃការនិយាយដែលបណ្តា

លឱ្យមានរបួសធ្ងន់ធ្ងរនៃរចនាប័ទ្មភាសាអង់គ្លេស ។ នរ័តុនគាត់ដោយខ្លួនឯង ពន្យល់ថាដោយសារតែ "រឹងដ៏អស្ចារ្យ" នៃស្បៃវែកៅពីវា ដោយត្រូវបាន "ទាក់ទងជាមួយភាពចម្រូងចម្រាសរបស់សិស្សសាលា" ដោយភ័យខ្លាចក្នុងការ ខកខានអត្ថន័យរបស់ Calvin គាត់បានសម្រេចចិត្តធ្វើតាមពាក្យនេះឱ្យជិត បំផុត ខណៈដែលឃ្លានៃអណ្តាតភាសាអង់គ្លេសនឹងរងទុក្ខ ។" វាជាការពិត ដែលថាវិធីសាស្ត្រនេះជួនកាលបង្កើតបាននូវឥទ្ធិពលតឹងតែង ។ ប៉ុន្តែការ និយាយជាមួយ Beveridge ថានរ័តុនផ្តល់ឱ្យយើងតែ "ពាក្យអង់គ្លេសនៅក្នុង វចនានុក្រមឡាតាំង" គឺច្បាស់ជាយល់ច្រឡំ ។ ការបកប្រែនេះគឺមិនឆ្ងាយពី ធម្មតា ធម្មតា ពាក្យសំដី Elizabethan ដើមដំបូង ដែលកាលនោះនៅតែជា អាជ្ញាធរមួយបានកត់សម្គាល់ "ភាគច្រើនជាការងាររបស់អ្នកព្រះវិហារ និងអ្នក បកប្រែ" ហើយគ្មានការប៉ះពាល់ និងការតុបតែងណាមួយដែលសម្គាល់ការសរ សេររបស់មនុស្សជំនាន់ក្រោយនោះទេ ។

នៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទីបីរបស់គាត់ នរ័តុនសប្បាយចិត្តដែលអាចបំបាត់នូវ កំហុសជាច្រើនរបស់ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព ។ ទាំងនេះលោកបានចាត់ទុកថាជា "អំពើ អាក្រក់នៃដៃ សរសេរអក្សរ របស់ខ្ញុំការបញ្ចូលច្បាប់ចម្លងរបស់ខ្ញុំនិងមូល ហេតុមួយចំនួនទៀតដែលគេស្គាល់យ៉ាង ច្បាស់" ចំពោះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព គាត់ បង្ហាញថាកំហុសចំនួនបីរយត្រូវបានកែដំរូវនៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកទី២ ហើយ ជឿជាក់ថា កំហុសទីបីគឺស្ទើរតែរួចផុតពីកំហុសបែបនេះ ។ ការបកប្រែឥឡូវ នេះជាលើកដំបូងដែលផ្តល់ជូនមិនត្រឹមតែជាមួយនឹងកំណែនៃសន្ទស្សន៍របស់ A. Reboul (" Table of Matters Entreated Of ") ប៉ុន្តែក៏មានលិបិក្រម ទាំងពីររបស់ Marlorat ដែលនាំមុខដោយបុព្វកថារបស់ក្រោយ ។ បន្ទាប់ពី

ការកែប្រែនេះនៅឆ្នាំ ១៥៧៤ សៀវភៅរបស់នរ័តុនត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងឆ្នាំ ១៥៧៨ , ១៥៨២, ១៥៨៧ , ១៥៩៩, ១៦១១១៦៣៤ ។ ការបោះពុម្ពទាំងនេះ ជាពិសេសការរៀបរាប់ចុងក្រោយបង្ហាញពីកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីរក្សាការផ្លាស់ប្តូរភាសា ។ ដូច្នេះនៅឆ្នាំ ១៦៣៤" John Calvin " "ការពិត" ត្រូវបានសរសេរ "សេចក្តីពិត" "សិរីរុងរឿង" ក្លាយជា "សិរីរុងរឿង" "" ត្រូវបានប្តូរទៅជា "ផ្តល់ឱ្យ" ហើយអក្សរកាត់ដែលប្រើក្នុងដំបូង ។ ការបោះពុម្ពបានបាត់ ។ ការប៉ុនប៉ងដើម្បីធ្វើទំនើបកម្មការងារនេះត្រូវបានអនុវត្តបន្ថែមទៀតនៅក្នុងការបោះពុម្ពទីក្រុង Glasgow នៃឆ្នាំ១៧៦២ ដែលមិនត្រឹមតែប្រើអក្ខរាវិរុទ្ធបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងអាចផ្លាស់ប្តូរឃ្លាឡាតាំងឬបុរាណជាច្រើនដោយសេរី ។

VI

ចាប់ពីថ្ងៃនោះ កំណែរបស់នរ័តុនមិនត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញទេ ។ ការបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសបន្ទាប់នៃការងារទាំងមូលគឺរបស់ John Allen (១៧៧១-១៨៨៩) : Institutes of the Christian Religion ដោយ John Calvin បកប្រែពីឡាតាំង ហើយបានភ្ជាប់ជាមួយការបោះពុម្ពចុងក្រោយរបស់អ្នកនិពន្ធជាភាសាបារាំង ។ ទីក្រុងឡុងដ៍: J. Walker,១៨១៣ ។ Allen គឺជាឧបាសកម្នាក់ដែលបានក្លាយជាប្រធាន Dissenting Acad emy នៅ Hackney ។ ការសរសេរផ្សេងទៀតរបស់គាត់រួមមានការងារចម្លងចម្រាសពីមុនដែលមានចំណងជើងថា The Fathers, the Reformers, and the Public Formaries of England in Harmony with Calvin ... (១៨១១ ន្ទិសញ្ញាស្តីពីសាសនាយូដាសម័យទំនើប (១៨១៦) ។ ផ្នែកធំជាងនៃការបក

ប្រែរបស់ Allen ត្រូវបានធ្វើឡើងពីភាសាឡាតាំង ហើយត្រូវបានកែសម្រួលដោយមានការប្រឹក្សាអំពីកំណែភាសាបារាំង សម្រាប់នៅសល់គាត់បានប្រើកំណែទាំងពីរដូចគ្នា ។ ទោះបីជាគាត់ច្រានចោលការបកប្រែរបស់នរ័តុនថាជា "បុរាណ យូរយារហួសចិត្តនិងមិនច្បាស់លាស់" ក៏ដោយ ក៏គោលការណ៍នៃការបកប្រែរបស់គាត់ខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចពីនរ័តុន ។ គាត់ថាគាត់មានង អ្នកសហការរបស់គាត់ ។ ទាំងនេះមកពីការបោះពុម្ពឡាតាំងឆ្នាំ ១៥៣៦, ១៥៣៩ (កំណែ Alcuin) , ១៥៤៥, ១៥៥៩ , ១៥៦១, ភាសាបារាំងនៃឆ្នាំ ១៥៤៥ , ភាសាអ៊ីតាលីនៃឆ្នាំ ១៥៥៧និងភាសាអេស្ប៉ាញនៃឆ្នាំ ១៥៩៧ ។ នៅក្នុងករណីពីរចុងក្រោយនេះ អ្នកបកប្រែត្រូវបានបោះពុម្ពជាមុន ។ បានបង្កើតឡើងវិញផងដែរ ។26 មតិទាបរបស់ Beveridge ចំពោះការងាររបស់ Norton ត្រូវបានកត់សម្គាល់ ។ ចម្លែកណាស់គាត់មិនបាននិយាយដល់ Allen ទេ ។ ការបកប្រែផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់មានគុណភាពមិនស្មើគ្នា ។ នៅក្នុងផ្នែកខ្លះវាក្យសព្ទ Victorian ដើមរបស់គាត់ហាក់ដូចជានៅឆ្ងាយពីការប្រើប្រាស់បច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាងការធ្វើការងារពីមុនរបស់ Allen ។ មានអត្ថបទមួយចំនួនដែលអាចជំរុញឱ្យមានការរិះគន់ដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានបោះចោលនៅនរ័តុន: " ពាក្យអង់គ្លេសជាភាសាឡាតាំង " គាត់មានភាពសុក្រឹតតិចជាងអ្នកបន្តបន្ទាប់របស់គាត់ ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការធ្វេសប្រហែសតូចៗជាច្រើន និងការបកស្រាយដែលមានកំហុសច្បាស់លាស់មួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែផ្នែកជាច្រើនត្រូវបានធ្វើបានគួរឱ្យកោតសរសើរ ហើយនៅក្នុងវគ្គល្អៗ Beveridge បង្ហាញឱ្យឃើញនូវអារម្មណ៍របស់ Calvin's

អំណាចរៀហាសាស្ត្រ និងទទួលបានជោគជ័យក្នុងការបញ្ជូនវាជាច្រើនទៅកាន់អ្នកអាន ។

VII

ភាគច្រើននៃវិទ្យាស្ថាន និងចំណាប់អារម្មណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងនោះ នាំឱ្យមានការលេចចេញនូវរូបរាងខ្លីៗជាច្រើន ។ ទាំងនេះ ដូចជាស្នាដៃខ្លួនវាជាទូទៅត្រូវបានបោះពុម្ពជាលើកដំបូងជាភាសាឡាតាំង និងក្រោយមកនៅក្នុងការបកប្រែភាសា ។ ស្សៀវភៅដំបូងបង្អស់មួយដែលត្រូវបានចងក្រងដោយ Edmund Bunney (Bunnie) (១៥៤0-១៦១៩) ដែលជាគ្រូគង្វាលដ៏ពេញនិយមនៃគោលលទ្ធិ Calvinist នៅប្រទេសអង់គ្លេស ដែលមានចំណងជើងថា Institutionis Christianae Religionis Com pendium (London, ១៥៧៦) ។ វា ត្រូវ បាន បកប្រែ ដោយ Edward May ជាស្ថាប័ននៃសាសនា គ្រិស្តបរិញ្ញាបត្រដោយលោក Edmund Bunnie បរិញ្ញាបត្រនៃទេវៈ ។ (ទីក្រុងឡុងដុន១៥៨0) ។ ស្សៀវភៅនេះមិនមែនជាសំណុំនៃការដកស្រង់ចេញទេប៉ុន្តែជាការចងក្រងជាខ្លឹមសារជាចម្បងនៅក្នុងពាក្យរបស់Bunney ។ មិនយូរប៉ុន្មានវាត្រូវបានហួសពីបរិមាណដ៏ឈឺចាប់របស់ William Delaune (Laneus , Launeus , Lawne) : Delaune (១៦១0) គឺជាជនភៀសខ្លួន Huguenot ហើយម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់គាត់គឺជាអ្នកកាន់សាសនារួមរបស់គាត់ Thomas Vautrollier (១៥៨៧) ដែលក្នុងឆ្នាំ ១៥៧៦ បានបង្កើតការបោះពុម្ពឡាតាំងតែមួយគត់នៃ Institutes ដើម្បីបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស ។ Epitome គឺគំរូដ៏ល្អមួយនៃការសង្ខេបដែលរក្សាបានឆ្ងាយតាមដែលអាចធ្វើទៅបាននូវភាសារបស់អ្នកនិពន្ធ ។ វាមាន ៣៧១ ទំព័រ

octavo នៃសម្ភារៈពីវិទ្យាស្ថាន ដោយធ្វើតាមយ៉ាងជិតស្និត និងសមាមាត្រនៃការរៀបចំឆ្នាំ១៥៥៩ ។ ដែលជាកន្លែងដែល Calvin រាយការណ៍ និងច្របូកច្របល់ទស្សនៈរបស់ opponents របស់គាត់ អត្ថបទនោះប្រើទម្រង់នៃការជំទាស់ ហើយឆ្លើយតបនៅក្នុងរបៀប នៃការសន្ទនាមួយ ។ នៅដើម ម្តៃមួយ គ្មានលេខ

ការណែនាំត្រូវបានបំពេញដោយ "តារាងទូទៅ" នៃវគ្គនៅក្នុងការងារ ដែលបង្ហាញនៅក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធដ៏ឧឡារិកនៃការបែងចែក និងផ្នែករង ។ Delaune និយាយអំពីស្បៃវែកៅរបស់គាត់ថាជា "ច្រមុះហៀរពីសួនដ៏រីករាយនៃទេវៈ" រឹមត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់កំណត់ចំណាំវិភាគដែលបានរៀបចំទុកជាមុនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ អត្ថបទត្រូវបានបន្តដោយសន្ទស្សន៍ម្តៃប្រាំទំព័រ ។ ស្បៃវែកៅនេះបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងការបកប្រែ ពេញលេញនៅក្នុងព័ត៌មានលម្អិតទាំងអស់ដោយ Christopher Fetherstone (Edinburgh , ១៥៨៥) ដែលការបកប្រែដ៏គួរឱ្យកោតសរសើររបស់ Calvin's Commentary on Acts បានបង្ហាញខ្លួនក្នុងឆ្នាំដដែល ។ ក្នុងនាមជាបទបង្ហាញរបស់វិទ្យាស្ថានដោយសង្ខេប វាច្បាស់ណាស់ជាការផ្ញើជូនដល់សិស្សដែលមានសម្ពាធខ្លាំង ឬអ្នកអានដែលអន្ទះសារជាមួយនឹងពេលវេលាកំណត់ ។ មានការបោះពុម្ពជាភាសាហូឡង់នៃ Delaune ក្នុងឆ្នាំ ១៦៥0 ហើយកំណែជាភាសាអង់គ្លេសត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញនៅឆ្នាំ ១៨៣៧ ។ អក្សរកាត់ឡាតាំងដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយមួយទៀតត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ John Piscator (Fischer) (១៥៤៦-១៦២៥) ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនាកំណែទម្រង់ដ៏លេចធ្លោ និងជាអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរនៃបណ្ឌិត្យសភា Herborn នៅ Nassau ។ Piscator គឺជាស

ហការី និងជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ Caspar Olevi anus, ហើយគាត់បានប្រើប្រាស់ " epitome " ដែលរៀបចំដោយអ្នកក្រោយ (១៥៨៦) សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ក្នុងថ្នាក់រៀន ។ (ក៏ត្រូវបានចងក្រងសម្រាប់ភាពងាយស្រួលក្នុងការពិភាក្សារបស់សិស្ស ហើយភ្លាមៗនោះមានតម្រូវការបែបនេះនៅឆ្នាំ ១៦១៥ វាជាការបោះពុម្ពលើកទីប្រាំបីរបស់ខ្លួន ។ វាបានបង្ហាញខ្លួនជាភាសាអង់គ្លេសផងដែរនៅក្នុងការបកប្រែដោយ Henry Holland ដែលបានធ្វើឡើងពីការបោះពុម្ពលើកទីបី៖ បោះពុម្ពដោយ Richard Field, London, ១៥៩៦. អនុលោមតាមចំណងជើងរងរបស់ Piscator អត្ថបទ ត្រូវបានបែងចែកជាម្ភៃប្រាំបី ។ ផ្នែកសំខាន់ៗទាំងនេះនីមួយៗមានលេខរៀងនៃ " aphorisms " ដែលចំនួនប្រែប្រួលពីប្រាំបីដល់សាមសិបទៅបួន ។ ប្រវែងនៃ aphorisms មានចាប់ពីប្រយោគដំបូងដល់ទំព័រជាច្រើន ។ Piscator ពន្យល់ថាគាត់បានជ្រើសរើសពាក្យ aphorismi តាមចំណូលចិត្តចំពោះវត្ថុទាំងនេះ ចាប់តាំងពីពាក្យចុងក្រោយនឹងបង្ហាញពីភាពមិនច្បាស់លាស់ដែលអាចជជែកគ្នាបាន ហើយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលបានផ្តល់ឱ្យគឺមិនបើកចំហសម្រាប់ការសង្ស័យឬការជជែកវែកញែកនោះទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន វាបានធ្វើតាមការសង្ខេបមួយផ្សេងទៀតនៃវិទ្យាស្ថានស្ថាប័ន paraphrastic Theologica Johannis Calvin (Leiden , ១៦២៨) ដោយ Daniel Colonius (Van Ceulen) regent នៃ Walloon College នៅ Leiden ។ Colonius គឺជាកូនប្រសាររបស់ប្រធានក្រុមហ៊ុនបោះពុម្ព Elzevir ហើយមួយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់អ្នកចងក្រង ការបោះពុម្ព duodecimo បោះពុម្ពយ៉ាងស្អាតស្អំក្នុងប្រភេទនាទីត្រូវបានចេញដោយ Elzevir (Leiden, ១៦៣៦) ។ Colonius បែងចែកស្បៃវរភៅ

របស់គាត់ទៅជា "ជម្លោះសែសិបមួយ" ប៉ុន្តែរក្សាឯកសារយោងទៅផ្នែកនៃដើម និងជាភាសាចម្បងរបស់ Calvin ។ ការវិភាគ paraphrastica ត្រូវបានគេវាយតម្លៃខ្ពស់ថាជាស្នៀវភៅណែនាំរបស់សិស្សដោយ Dr. War field ប៉ុន្តែមិនដូចស្នៀវភៅរបស់ Delaune ទេ វាមិនមានចំណងជើង និងសន្ទស្សន៍រឹមទេ ។ ទំព័រតូចៗចំនួន ៩៥0 មានប្រហែលមួយភាគបីនៃវិទ្យាស្ថាន - ច្រើនពេកសម្រាប់ការសង្ខេបងាយស្រួល ។ ការងារនេះបានពង្រីកនៅក្រោមដៃរបស់គាត់រហូតដល់ជួរនៃប្រធានបទរបស់វាស្មើនឹងផ្នែកទាំងមូលនៃទ្រឹស្តីគ្រីស្ទាន ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងភាពទូលំទូលាយរបស់វា វាលើសពីសន្ទិសញ្ញាទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតនៃសតវត្សរបស់វា ឧត្តមភាពរបស់វានៅតែធំជាងដោយគោរពតាមលំដាប់លំដោយ និងស៊ីមេទ្រីដែលវាត្រូវបានផ្សំឡើង និងភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងសំខាន់នៃការវិនិច្ឆ័យលម្អិតរបស់វា ។ ការងារដែលបានបញ្ចប់មានជានមួយចំនួននៃការពិតដែលថាវាត្រូវបានទទួលរងនូវការពង្រីកម្តងហើយម្តងទៀតនិងការរៀបចំឡើងវិញជាច្រើននៃផ្នែករបស់វា ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សណ្តាប់ធ្នាប់មិនទទួលបានដោយការបញ្ចុះបញ្ចូល និងកម្លាំងនោះទេ ។ វាគឺជាស្នៀវភៅដ៏លំបាកដែលមានជីវិតរស់នៅដែលធ្វើការអះអាងផ្ទាល់ខ្លួន របស់អ្នកអាន ។ នេះគឺដោយសារតែវាបង្ហាញដោយការទទូចយ៉ាងខ្លាំងក្លាដែលបានចាប់ខ្លួនអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯង ។ ក្រឡេកមើលការប្រែចិត្តជឿរបស់គាត់វិញ ខាលវីនបានសរសេរថា "ព្រះជាម្ចាស់បានបង្រួបបង្រួមចិត្តខ្ញុំឱ្យចេះបង្រៀនបាន ។" នៅដើមដំបូងនៃវិទ្យាស្ថានគាត់បាននិយាយអំពីប្រធានបទ ៖ របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេស្គាល់ ។ ការងារទាំងមូលត្រូវបានបំពេញដោយអារម្មណ៍ដ៏គួរឱ្យស្ញប់ស្ញែងនៃភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ អំណាចអធិបតេយ្យភាព និងវត្តមានភ្លាមៗ

ជាមួយយើងជាបុរស ។ ការយល់ដឹងអំពីព្រះនេះគឺសម្រាប់គាត់ មិនមែនជាផលិតផលនៃការគិតទុកជាមុន ឬជាការលើកទឹកចិត្តដល់វានោះទេ ។ គាត់បដិសេធការបណ្តោយខ្លួនតាមបញ្ហា នៃការរំពឹងទុកដោយផ្តាច់ខ្លួន ។ ប្រសិនបើគាត់មានទេពកោសល្យសម្រាប់រឿងនេះ វាត្រូវបានត្រួតពិនិត្យដោយចេតនា ។ គាត់មិន ដែលប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកសួរមិនផ្តាល់ខ្លួននោះទេ ។ វាមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្តាល់នោះទេ ប្រធានបទនៅក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់ហួសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងគំនិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះទាក់ទងនឹងពិភពលោករបស់ទ្រង់ និងយើង ។ មោទនភាពប៉ុន្តែហេតុផលខ្សោយ; ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ធ្វើឱ្យខ្លួនគេស្គាល់អស់អ្នកដែលគោរពប្រណិប័តន៍ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគោរពប្រតិបត្តិ ការយល់ព្រមដើម្បីរៀនពីព្រះ បន្ទូលដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកដែលទទួលយកស្នាដៃរបស់ Calvin ជាមួយនឹងការយល់ឃើញជាមុនថាគំនិតរបស់អ្នកនិពន្ធគឺជាប្រភេទនៃរោងចក្រដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយ ដែលងាកចេញ និងការផ្តុំផ្នែកនៃរចនាសម្ព័ន្ធដែលជាប់គ្នាយ៉ាងល្អិតល្អន់នៃតក្កវិជ្ជាបែប dogmatic នឹងរកឃើញការសន្មត់នេះយ៉ាងឆាប់រហ័យ និងបែកបាក់ ។ អ្នកអានដែលមានការយល់ដឹងឆាប់ដឹងថា មិនមែនបញ្ហារបស់អ្នកនិពន្ធតែម្នាក់ឯងទេ ប៉ុន្តែផ្នែកខាងវិញ្ញាណ និងអារម្មណ៍របស់គាត់ទាំងមូលត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងការងាររបស់គាត់ ។ Calvin អាចនឹង ប្រើឃ្លាដែលនិពន្ធឡើងដោយ Sir Philip Sidney ក្រោយមកយ៉ាងល្អ ថា "មើលក្នុងចិត្តហើយសរសេរ" គាត់បានលើកឧទាហរណ៍យ៉ាងល្អនូវសុភាសិតបុរាណ ថា "បេះដូងធ្វើឱ្យអ្នកទ្រីស្តី" គាត់មិនមែនទេយើង អាចនិយាយថាជាអ្នកទ្រីស្តី ដោយវិជ្ជាជីវៈ ប៉ុន្តែជាបុរសសាសនាដ៏ជ្រាលជ្រៅម្នាក់

ដែលមានទេពកោសល្យសម្រាប់ការគិតប្រកបដោយសណ្តាប់ធ្នាប់ និងគោរព តាមកម្លាំងរុញច្រានដើម្បីសរសេរចេញនូវអត្ថន័យនៃជំនឿរបស់គាត់ ។ គាត់ បានហៅស្បៀវភៅរបស់គាត់ថាមិនមែនជាទេវវិទ្យា ។ អាថ៌កំបាំងនៃថាមពល ផ្លូវចិត្តរបស់គាត់គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ ផលិតផលរបស់វាគឺ ទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ដែលជាការគោរពបូជារបស់គាត់ដែលបានពិពណ៌នានៅប្រវែង ។ ភារកិច្ចរបស់គាត់គឺដើម្បីពន្យល់ (ជាភាសានៃចំណងជើងដើមរបស់គាត់) " ផលបូកនៃការគោរពបូជា និងអ្វីក៏ដោយដែលវាចាំបាច់ដើម្បីដឹងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ " ។ តាមធម្មជាតិ នៅក្នុងបុព្វកថានៃការបោះពុម្ពឡាតាំងចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បញ្ជាក់ថានៅក្នុង ការងាររៀបចំរបស់គាត់គឺ "ដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំដោយរក្សាគោលលទ្ធិបរិសុទ្ធនៃការគោរពព្រះ" សម្រាប់គាត់ ការគោរពបូជាគឺជាប់ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិដោយជៀសមិនរួច ហើយទាំងអស់ជួបប្រទះបញ្ហាប្រឈមក្នុងការគិត ។ ប៉ុន្តែគាត់ដឹងពីបទពិសោធន៍ដែលហួសពីអំណាចនៃការគិតរបស់គាត់ ហើយពេលខ្លះនាំយើងទៅកាន់ព្រំដែនដែលការគិតបរាជ័យ ហើយអាថ៌កំបាំងគឺមិនអាចបំភ្លេចបាន ។ បង្ហាញពីអំណាចផ្លូវចិត្តរបស់គាត់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះគាត់អាចដេញយើងឲ្យទៅដោយ គោរពបានប្រសិនបើ យើងអាច ។ គាត់និយាយថា គាត់នឹងមិនមានអាថ៌កំបាំងនៃពិធីបុណ្យ Eucharist ដែលវាស់វែងដោយភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់គាត់ - "ដោយរង្វាស់តិចតួចនៃភាពជាកូនរបស់ខ្ញុំ" ប៉ុន្តែគាត់បានដាស់តឿនអ្នកអានរបស់គាត់កុំឱ្យកំណត់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេដោយដែនកំណត់របស់គាត់ ប៉ុន្តែត្រូវខិតខំ ។ ឡើងខ្ពស់ជាងគាត់អាចដឹកនាំពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងព្រំដែនដែលទទួលស្គាល់នោះ គាត់សរសេរដោយ

ភាពច្បាស់លាស់ និងទំនុកចិត្តដ៏អស្ចារ្យ ចំពោះគំនិតសម័យទំនើប ពាក្យថា "ការគោរពបូជា" បានបាត់បង់អត្ថន័យ និងឋានៈជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់វា ។ វាបានក្លាយជាការសង្ស័យខណៈដែលមានការលើកឡើង អំពីមនោសញ្ចេតនាសាសនាមិនមានប្រសិទ្ធភាពឬការក្លែងបន្លំ ។ សម្រាប់ Calvin និងសហសម័យរបស់គាត់ ដូចជាសម្រាប់អ្នកមិនជឿ និងអ្នកនិពន្ធគ្រិស្តបរិស័ទបុរាណ គឺជាពាក្យដ៏ស្មោះត្រង់ ដោយមិនមានការបកស្រាយណាមួយដែលមិនគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ។ វាគឺជាការលើក តម្កើង កាតព្វកិច្ចឬការលះបង់ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ចំពោះគ្រួសារប្រទេសព្រះ ។ Calvin បញ្ជាក់យ៉ាងទទូចថាការគោរពបូជាគឺជាតម្រូវការ ជាមុនសម្រាប់ចំណេះដឹងច្បាស់លាស់អំពីព្រះ ។ នៅការលើកឡើងដំបូងនៃគោលការណ៍ នេះ គាត់បានពិពណ៌នាយ៉ាងខ្លីអំពីការគោរពបូជាថាជា "ការគោរពនោះរួម នឹង សេចក្តីស្រឡាញ់ នៃ ព្រះដែលការដឹងអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ជំរុញឱ្យមាន" វា មាន នៅពេលដែលមនុស្សបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេជំពាក់អ្វីគ្រប់យ៉ាងចំពោះព្រះដែលពួកគេត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយឪពុករបស គាត់ ។ ពាក្យ កើតឡើងជាមួយនឹងភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងអត្ថបទសំណេររបស់ Calvin ហើយនៅក្នុងវិទ្យាស្ថានវានៅតែកើតឡើងដដែលៗដូចជាសំឡេងជួងដើម្បីហៅយើងមកវិញពីការទាក់ទាញនៃបញ្ហាខាងលោកិយ ។ លទ្ធិលទ្ធិនិយម ។ "សម្រាប់ Calvin" Émile Doumergue និយាយថា "សាសនា និងការគោរពបូជា គឺជារឿងតែមួយ" "Piety" A. Mitchell Hunter និយាយថា "គឺជាគន្លឹះនៃចរិតលក្ខណៈរបស់គាត់ គាត់គឺព្រះគឺជាវិញ្ញាណ ។ ទ្រឹស្តីគឺដោយមិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះគាត់ជាការសិក្សាដោយខ្លួនឯង គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើជាក្របខណ្ឌសម្រាប់ការគាំទ្រសាសនាទាំងអស់ដែល

មានន័យចំពោះគាត់ ។" ទ្រឹស្តីសំឡេង ។ ដោយសារយើង "ជំពាក់អ្វីៗទាំងអស់ចំពោះព្រះ" នៅក្នុងទំព័ររបស់ Calvin យើងនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលប្រឈមមុខនឹងព្រះ ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងគំនិត ឬគំនិតថ្លឹងថ្លែងអំពីទ្រង់ឡើយ ។ ជាលទ្ធផលនៃការនេះដោយមិនគិតពីកិច្ចព្រមព្រៀងលម្អិតជាមួយអ្នកនិពន្ធ អ្នកអានរកឃើញថាគាត់ជាដៃគូនៃការតស៊ូសាសនារបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ គាត់ពិតជាជាអ្នករាយការណ៍ដ៏ពិសេស និងឆ្លាតវៃនៃសាសនានៅក្នុងទិដ្ឋភាពនិងការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ ដែលយ៉ាងហោចណាស់មានស្មារតីមិនច្បាស់លាស់ នៅពេលណាដែលបុរសព្យាយាមបង្កើតគំនិតអំពីព្រះដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ។ ភាពច្បាស់លាស់នៃការបញ្ចេញមតិរបស់ Calvin ដំបូងអាចនាំឱ្យអ្នកអានសន្មត់ថាគំនិតរបស់គាត់ងាយយល់ ។ តាមពិតទៅ គាត់ដាក់ការទាមទារយ៉ាងធ្ងន់ៗនៅក្នុងចិត្ត ហើយមួយចំនួនក្នុងចំណោមអ្នកដែលពូកែក្នុងការសរសេររបស់គាត់បានសារភាពពីការលំបាកក្នុងការពន្យល់ផ្នែកខ្លះនៃគំនិតរបស់គាត់ ។ ការបកស្រាយអំពីទ្រឹស្តីរបស់គាត់បានប៉ះទង្គិចគ្នាជាញឹកញាប់ ហើយនៅសម័យរបស់យើង ការជជែកដេញដោលគ្នាយ៉ាងខ្លាប់ខ្ជួនលើទិដ្ឋភាពសំខាន់ៗនៃការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងវិទ្យាស្ថាន គឺជាលក្ខណៈសំខាន់នៃការពិភាក្សាទ្រឹស្តីប្រូតេស្តង់ ។ នេះគឺជាជោគវាសនាទូទៅនៃបុរាណមួយ ។ សន្និសញ្ញា វាជាឃ្លាំងសម្រាប់អ្នកគិតក្រោយៗទៀត ហើយនៅពេលដែលវាបានក្លាយជាមធ្យោបាយនៃការបញ្ចេញគំនិតដើមកំណើតរបស់ពួកគេ ការល្បួងគឺខ្លាំងក្នុងការគិតថាវាជាសក្ខីភាពចំពោះរូបមន្តថ្មី ជាជាងអនុញ្ញាតឱ្យវាបង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍ថ្មីរបស់វា ការព្យាបាលធម្មជាតិរបស់ Calvin ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណរបស់គាត់គឺមានភាពចម្រូងចម្រាសច្រើន ។ វានិងម្យ៉ាងទៀតបានសង្កត់

ធ្ងន់លើភស្តុតាងនៃស្នាដៃរបស់ព្រះដែលបំពេញតាមអារម្មណ៍របស់យើងក្នុង ភាពស្រស់ស្អាត និង សណ្តាប់ធ្នាប់ នៃ ពិភពលោក និង ក្នុង ភាពអស្ចារ្យ នៃ គំនិត និង ជំនាញរបស់មនុស្ស គាត់មិនសង្ស័យថា ពិភពលោកដែលមាន គោលបំណងផ្តល់ភាពស្និទ្ធស្នាលដ៏ច្រើនដែលថាព្រះមាន ហើយថាទ្រង់ជាព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ យុត្តិធម៌ និងមានប្រាជ្ញា ហើយអនុវត្តបាន "សេចក្តីសប្បុរសរបស់ឪពុក" ចំពោះសត្វលោក ។ ប៉ុន្តែមនុស្សត្រូវបានខូចខាតយ៉ាងខ្លាំងដោយសារមរតកនៃអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការធ្លាក់របស់អ័ដាម ដែលពួកគេនីកដល់ទីបន្ទាល់នៃការបង្កើតនេះចំពោះអ្នកបង្កើត ហើយដើរខ្វាក់ភ្នែកនៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏ភ្លឺស្វាងនៃសាកលលោកនេះ ជាមួយនឹងតែគំនិតខុសឆ្គង និងមិនសក្តិសមរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតវា ។

IX

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនបានបោះបង់ចោលមនុស្សនៅក្នុងស្ថានភាពនេះទេ ។ ដោយសារយើងបរាជ័យក្នុងការស្វែងរកទ្រង់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ជាធម្មតានៅពេលដែល Calvin និយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់មិនខុសគ្នាទេ ។

បានចងវាចេញពីបទគម្ពីរ Canonical ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបង្ខំឱ្យកំណត់វា គាត់នឹងមិនគ្រាន់តែចង្អុលទៅពាក្យដែលសរសេរនៅលើទំព័រពិសិដ្ឋនោះទេ ។ វាគឺជា "ប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច គង់នៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដែលទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងទំនាយទាំងអស់ចេញមក" ដោយ "ប្រាជ្ញាដ៏ស្ថិតស្ថេរ" នៅក្នុងបរិបទនេះ គាត់មានបំណងចង់សំដៅលើព្រះគ្រីស្ទ ដោយព្រះវិញ្ញាណដែលទ្រង់មាន

បន្ទូលថា បុរាណ ហោរាបាននិយាយ ។ «ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូលដែលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង (យ៉ូហាន ១:១) គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃព្រះបន្ទូលដែលបានសរសេរ ដោយព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះ ត្រូវបានស្គាល់ ។ ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យមានការពឹងផ្អែក និងធនធានឥតឈប់ឈររបស់គាត់ ។ ការត្រៀមខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការនាំយកបទគម្ពីរដើម្បីទទួលយកលើចំណុចនៃអំណះអំណាងនីមួយៗគឺគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល ហើយប្រហែលជាមិនដែលមានលើសពីនេះទេ ប៉ុន្តែក្នុងករណីរបស់គាត់ ការស្គាល់អត្ថបទកម្រណាស់ប្រសិនបើធ្លាប់មានលទ្ធផលហួសពីសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ កន្លែងដែលគោលលទ្ធិរបស់គាត់ហាក់ដូចជាមានច្រើនហួសហេតុនោះវានឹងត្រូវបានរកឃើញថាជាធម្មតាគាត់កំពុងជួបគូប្រកួតដែលប្រើអត្ថបទដូចគ្នា ។ ដោយមានករណីលើកលែង ដ៏កម្រគាត់មិនព្យាយាមបង្ខំវគ្គដែលបានប្រើ ដើម្បីផ្តល់នូវគោលលទ្ធិច្រើនជាងការពិត ។ គាត់ក៏មិនបន្ថែមអត្ថបទដែលតាមទស្សនៈនៃវិទ្យាសាស្ត្រព្រះគម្ពីរនៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ជាមនុស្សចម្លែកចំពោះអំណះអំណាងរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មក (ដូចអ្នកផ្សេងទៀតធ្វើ) ព្យាយាមបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេដោយការ exegesis ឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ គាត់តែងតែជា អនុញ្ញាតឱ្យលាតត្រដាងបែបនេះ " តិចតួចជាមួយបទគម្ពីរ ។ " ជាទូទៅ គាត់ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នៃការបកស្រាយដ៏សាមញ្ញ និងត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ ។ គាត់មើលងាយការប្រើពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីបញ្ជាក់ dogmas និងដកស្រង់បទគម្ពីរគ្រាន់តែជាការបញ្ជាក់នូវអ្វីដែលវានិយាយដោយផ្ទាល់ ។ សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងជាប្រភពនៃ ការពិតដែលមិនអាចប្រកែកបានគឺមិនត្រូវបានសួរដោយ Calvin ទេ ហើយគាត់សន្មត់ថាអ្នកអានរបស់គាត់ចែក

រំលែកការធានានេះ ប៉ុន្តែគាត់មិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងការអះអាងនូវអ្វីដែលនៅក្នុងការ ចម្លងចម្រាសនៅពេលក្រោយត្រូវបានគេនិយាយថាជា " ភាពមិនប្រក្រតីនៃ ពាក្យសំដី . " ការសង្កត់ធ្ងន់ទាំងមូលរបស់គាត់គឺផ្តោតលើសារ ឬខ្លឹមសារនៃ បទគម្ពីរជាជាងលើពាក្យ ។ វាបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងការនិមិត្ត ដែលព្រះបានប្រទានដល់បុព្វបុរស ដែលគំនិតរបស់ពួកគេមានការចាប់អារម្មណ៍ យ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីពិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានបញ្ជូនពួកគេដោយ ផ្ទាល់មាត់ទៅកាន់អ្នក កូនចៅ ដរាបណាព្រះបាននាំវាមកថា ការបើកសម្តែង ត្រូវបានកត់ត្រាទុកសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ។ អ្នកនិពន្ធរបស់មនុស្សមិន មែនជាអ្នកសរសេរដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សដែលចិត្ត និងបេះដូងបាន ទទួលយកការពិតនៃអ្វីដែលពួកគេសរសេរ ។ ចំណុចនៃសិទ្ធិអំណាចនៃការសរ សេរដ៏ពិសិដ្ឋ ជាធម្មតាគាត់ហាក់ដូចជាមាននៅក្នុងចិត្តអ្នកសរសេរ ហើយគាត់ ព្យាយាមពន្យល់សារដោយខ្លួនវា មិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យដែលបង្ហាញវានោះ ទេ ។ អ្នកសរសេរជា "អ្នកសរសេរពិតប្រាកដនិងពិត" (ក្នុងអត្ថបទភាសា បារាំង "sorn notaries") នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបរិបទ មិនអាស្រ័យលើពាក្យ បទគម្ពីរដូចនោះទេប៉ុន្តែសំដៅទៅលើការបង្រៀនដែលបំផុសគំនិត ។ ពួកគេ បញ្ចេញមតិ តាមពិត គាត់មិនមានការព្យាបាលជាប្រព័ន្ធនៃរបៀបនៃការ បំផុសគំនិតនោះទេ ។ ប្រសិនបើមានអត្ថបទនៅក្នុងសំណេររបស់គាត់ដែល គាត់ហាក់ដូចជាភ្ជាប់ការបំផុសគំនិតជាមួយនឹងពាក្យដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ក្តីបារម្ភ របស់គាត់គឺនៅតែនាំអ្នកអានលើសពីពាក្យទៅកាន់សារនោះ ។ ដើម្បីវាយតម្លៃ ជំហររបស់គាត់លើបញ្ហានេះ យើងគួរតែស្វែងរកអត្ថាធិប្បាយ ក៏ដូចជានៅក្នុង ស្ថាប័ន ។ វាជាបញ្ហាពិចសម្រាប់គាត់ជាងមនុស្សសម័យទំនើបមួយចំនួន ។

ដោយមិនសង្ស័យ គាត់ចង់អះអាងដោយគ្មានគុណវុឌ្ឍិនូវភាពត្រឹមត្រូវពេញលេញនៃបទគម្ពីរ ប៉ុន្តែគាត់និយាយដោយត្រង់ទៅក្នុងការទទួលស្គាល់ថាវគ្គខ្លះមិនទទួលស្គាល់ការអះអាងនៃភាពមិនត្រឹមត្រូវលើកម្រិតពាក្យសំដីនោះទេ ។
ដូច្នេះគាត់បានពិភាក្សាអំពីភាពមិនត្រឹមត្រូវនៅក្នុងការដកស្រង់របស់ទំនុកដំកើង ៥១: នៅរ៉ូម ៣ : ៤ ហើយត្រូវបាននាំទៅជា ទូទៅដូច្នេះថា : «ដ្បិតយើងដឹងថានៅក្នុងការនិយាយឡើងវិញនូវ ពាក្យ នៃបទគម្ពីរសារ័កជាញឹកញាប់គឺស្អាតណាស់ [រំដោះ] ដោយសារតែ ពួកគេបានរក្សាវាគ្រប់គ្រាន់ប្រសិនបើពួកគេបានលើកឡើងដោយស្រប តាមបញ្ហានេះសម្រាប់ហេតុផលនេះពួកគេមិនបានធ្វើឱ្យពាក្យនេះជាចំណុចនៃចិត្ត ។

កន្សោមនៅទីនេះបានប្រើ កើតឡើងនៅក្នុងវិទ្យាស្ថានក្នុងលក្ខណៈមើលងាយដែលឈ្លោះគ្នានៅលើមូលដ្ឋាននៃសិប្បនិមិត្ត ។ ស្របនឹងពាក្យនីមួយៗនៃវគ្គមួយៗដែលស្ថិតនៅក្រោមការបកស្រាយ ។ អារម្មណ៍ដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់ Calvin ត្រូវបានអនុវត្តដោយសេរីចំពោះអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរ ។ "John, thundering from the heights" គឺផ្ទុយទៅនឹងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀតដែលប្រើ "រចនាប័ទ្មរាបទាប និងទាប" ប៉ុន្តែ នេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងការខុសគ្នានៅក្នុងសារនោះទេ ។47 "ភាពឆើតឆាយ" របស់អេសាយ និង "ភាពឈ្លើយ" របស់អេម៉ុសគឺដូចគ្នាបេះបិទដើម្បីបង្ហាញពី "ភាពអស្ចារ្យ" នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាពនៃបទគម្ពីរបរិសុទ្ធមិនមែនទេ ។ បានមកពីការប្រកាសណាមួយដោយក្រុមជំនុំ ; ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺនៅលើបទគម្ពីរដែលថាព្រះវិហារត្រូវបានសាងសង់ ។ ថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរគឺមានសមត្ថភាពនៃការបង្ហាញសមហេតុផល ប៉ុន្តែនេះនឹងគ្មានប្រសិទ្ធភាពទាំងស្រុងក្នុងការកសាងជំនឿដ៏ត្រឹម

ត្រូវមួយ ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់វាគឺជាការផ្សៀងផ្ទាត់ ដោយខ្លួនឯងចំពោះអ្នក ដែលទទួលបានការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធគឺអស្ចារ្យជាងហេតុផលទាំងអស់ ។ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៃសេចក្តីពិតដ៏ ទេវភាពរបស់វា ដូចជាតម្រូវឱ្យគោរពបូជា គឺជារបស់យើងតែនៅពេលដែលព្រះ វិញ្ញាណដែលបាននិយាយដោយពួកហោរាចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ បន្ទាប់ មកយើងដឹងថាបទគម្ពីរ បានមកឯយើងពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះដោយការបម្រើមនុ ស្ស ។ ព្រះវិញ្ញាណក៏ជាអ្នកបកប្រែរបស់វាដែរ ហើយបិទការបង្រៀនរបស់វា នៅលើចិត្តអ្នកអាន ។ ដូច្នេះសម្រាប់ Calvin Bible គឺជាស្បៃវែកនៃសេចក្តី ពិតដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់អ្នកជឿ នៅពេលដែលវាត្រូវបានអានក្រោម ការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ លើសពីនេះ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធមានគោលការណ៍ រៀបចំនៅក្នុង វិវរណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានតួនាទីសំខាន់ក្នុងការជួយ យើងឱ្យសមស្របនឹងជីវិត ការថ្វាយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ " គម្ពីរត្រូវអាន " ខាលវីននិយាយនៅក្នុងស្បៃវែកៅរបស់គាត់អំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន " ជាមួយ នឹងគោលបំណងស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ ។ « វាជារឿងសំខាន់ដែលត្រូវដឹង ថា ចំណុចស្នូលនៃវិទ្យាស្ថានមិនត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងអធិបតេយ្យភាពរបស់ ព្រះ ឬនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុន ឬនៅក្នុងការទទួចលើការគោរពប្រតិបត្តិ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្រៅតែពីសេចក្តីយោងឥតឈប់ឈរចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រី ស្ទ ដែលព្រះបន្ទូលបានសរសេរធ្វើឱ្យគេស្គាល់ ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គាត់បាន កំណត់គោលការណ៍ដែលគួរណែនាំដល់ការរៀបចំ និងការប្រៀនប្រដៅរបស់ ក្រុមជំនុំ ហើយគ្រប់គ្រងការថ្វាយបង្គំជាសាធារណៈ នេះមានន័យថា ការធ្វែ ប្រឌិតទាំងអស់នៅក្នុងរឿងទាំងនេះ ចាប់តាំងពីពួកសាវ័កត្រូវទទួលរងនូវការវិ

និច្ចយនៃបទគម្ពីរ ។ ដើម្បីវាយប្រហារអបិយជំនឿដែលគាត់បានឃើញរីករាលដាលនៅក្នុងសម័យមុន កំណែទម្រង់ធ្លាក់ចុះនៃសាសនាចក្រ គាត់ក៏ដាក់ទោសអ្នកបណ្តោះអាសន្នរបស់គាត់ដែលបង្ហាញនូវអ្វីដែលគាត់ចាត់ទុកថាជាការប្រញាប់មិនទទួលខុសត្រូវ និងការបកស្រាយយឺតនៃវគ្គបទគម្ពីរ ។ នៅក្នុងការតភ្ជាប់នេះ ការព្យាបាល ម៉ាថាយ ២៦:២៦ ("នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ") នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់គាត់អំពីពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់នូវការពិពណ៌នាសង្ខេបអំពីវិធីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់: " Bu ចំពោះយើង យើងសិក្សាដោយការគោរពប្រតិបត្តិមិនតិចជាងការយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹងច្បាស់លាស់នៃវគ្គបទគម្ពីរនេះ ដូចដែលយើងធ្វើនៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងមូល ។ ហើយ យើងមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការប្រកាន់ខ្ជាប់ខ្លួននិងដោយការរើសអើងដោយញញើតនឹងចាប់យកអ្វីដែលកើតឡើងដំបូងក្នុងចិត្តរបស់យើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ បន្ទាប់ពីសញ្ជឹងគិតដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះយើងទទួលយកអត្ថន័យដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះប្រទាន ។ ដោយពឹងលើវាយើងមើលចុះពីទីខ្ពស់តាមអ្វីដែលមានប្រាជ្ញារបស់ផែនដីប្រឆាំងនឹងវា ។ ពិតមែនហើយយើងនៅជាប់ ក្នុងចិត្តដែលគេមិនហ៊ានលើកពាក្យតវ៉ាសូម្បីតែមួយម៉ាត់ ហើយបន្ទាប បន្ទោកពួកគេដើម្បីកុំឱ្យពួកគេបះបោរប្រឆាំង ។ "

X

ទូទាំងវិទ្យាស្ថាន Calvin បានសារភាពបំណុលដោយខ្លួនឯងចំពោះ Augustine គឺច្បាស់ជានិច្ច ។ ចំពេលមានការអនុម័តជាទូទៅដោយ Scholastics នៃទិដ្ឋភាពពាក់កណ្តាល - Pelagian នៃអំណាចរបស់មនុស្ស អាយុមុនពេល Calvin បានឃើញការកើនឡើងនៃការបញ្ជាក់ថ្មីនៃការបង្រៀន បន្ទាប់ពី

លោក Gottschalk នៃ Orbais ដែលត្រូវបានថ្កោលទោសពីបទខុសឆ្គងនៅឆ្នាំ 849 អ្នកតំណាងដ៏លេចធ្លោដំបូងគេនៃសាសនា Augustinian ដែលមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញខាងទ្រឹស្តី និងសាសនាគ្រីស្ត ដែលមានឈ្មោះថា Thomas Brad ។ បណ្ឌិត Profundus ដែលបានទទួលមរណភាពភ្លាមៗបន្ទាប់ពីការតែងតាំងជាបិស្សពរបស់ Canterbury ក្នុងឆ្នាំ ១៣៤៩ ។ នៅក្នុងស្សៀវភៅដ៏វែងរបស់គាត់ De causa Dei contra Pelagium លោក Bradwardine ប្រាប់យើងថា ក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅ និងឥតប្រយោជន៍ដំបូងរបស់គាត់ គាត់បានបង្កប់នូវគោលគំនិត Pelagian ដែលពីមុនមកអំពីគាត់ ។ ប៉ុន្តែថាគាត់ត្រូវបាន "មកទស្សនា" ដោយការផ្តួចផ្តើមគំនិតរបស់ព្រះ " ដូចជាដោយធ្នឹមនៃព្រះគុណ" ជាទម្លាប់ដោយដកស្រង់ Augustine និងព្រះគម្ពីរ គាត់បានប្រកែកថា "ព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយឥតគិតថ្លៃ" មិនមែននៅលើលក្ខខណ្ឌនៃការងារពីមុនទេហើយការកំណត់ទុកជាមុននោះគឺ "យោងទៅតាមឆន្ទៈ [gratuitam] របស់ព្រះដោយសេរី" ដោយមិនយោងទៅលើកិច្ចការ ។ ស្រដៀងគ្នា ទិដ្ឋភាពត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយ Gregory of Rimini, "បានស្លាប់ជាឧត្តមសេនីយ៍នៃ Augustinian Hermits ក្នុងឆ្នាំ ១៣៥៨ ។ នៅក្នុងផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះ Wycliffe គឺជាសិស្សរបស់ Augustine ហើយ John Hus ទោះបីជា Wycliffite តិចជាងអ្នកចោទប្រកាន់របស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ Augustin ស្ទើរតែមិនតិចជាង Wycliffe ដែរ ។ វាត្រូវបានគេនិយាយថា " កំណែទម្រង់ដែលត្រូវបានពិចារណាដោយខាងក្នុង គ្រាន់តែជាជ័យជំនះចុងក្រោយនៃគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណរបស់ Augustine លើគោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃសាសនាចក្រ . " អ្នកកែ

ទម្រង់ទាំងពីរមានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងការទទួលស្គាល់បំណុលរបស់ពួកគេចំពោះគាត់ ដោយមិនមានការលើកលែងនូវគំនិតរបស់គាត់ពីការសាកល្បងព្រះគម្ពីរឡើយ ។ Calvin អាចត្រូវបាននិយាយថាឈរនៅកំពូលនៃលទ្ធិ Augustinian ក្រោយមក ។ ប៉ុន្តែការបដិសេធម្តងម្កាលរបស់គាត់ពី Augustine លើចំណុចតូចតាចសម្គាល់គាត់ថាជាសិស្សដែលមិនរិះគន់ ។59 Calvin ហួសពី Augustine នៅក្នុងការអះអាងច្បាស់លាស់របស់គាត់អំពីការកំណត់ទុកជាមុនពីរដង ដែលការបន្ទោសអ្នកដែលមិនជាប់ឆ្នោតគឺជាការកំណត់ជាក់លាក់នៃឆន្ទៈដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះ ។ ជាមាតាបិតា សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះបានក្លាយជាធាតុផ្សំនៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់ Calvin តាមរយៈការជឿជាក់របស់គាត់ដែលមិនធ្លាប់សម្រាក កើតចេញពីការអានបទគម្ពីររបស់គាត់ និងការឆ្លុះបញ្ចាំងពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ នៃអធិបតេយ្យភាពគ្មានលក្ខខណ្ឌនៃព្រះ ។ គាត់មានអារម្មណ៍ថាស្ថិតនៅក្រោមកាតព្វកិច្ចដើម្បីបិទទ្វារចំពោះការយល់ ឃើញថាមានអ្វីកើតឡើងបើមិនដូច្នេះទេក្រៅពីការគ្រប់គ្រងនៃឆន្ទៈដ៏ទេវភាព ។ គឺទាំងស្រុងមិនអាចរួមចំណែកដល់ការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ក៏មិនមានលក្ខខណ្ឌនៃការបោះឆ្នោតដោយការដឹងមុនដ៏ទេវភាពអំពី សេចក្តីជំនឿ ឬ សេចក្តីល្អរបស់បុរសដែរ ។ ថាមនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានទទួលទោសអស់កល្បជានិរន្តរ៍គឺជាជំនឿអ័រតូដូ និងស្ទើរតែគ្មានការជំទាស់ ។ ដូចជា Augustinians មួយចំនួននៅចំពោះមុខគាត់ ប៉ុន្តែដោយមានការទទូចខ្លាំងជាងនិងភាពច្បាស់លាស់ Calvin បានភ្ជាប់ការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកខ្លះជាមួយនឹងប្រតិបត្តិការនៃឆន្ទៈអធិបតេយ្យរបស់ព្រះ ។ អ្វីដែលត្រូវក្លាយជារបស់មនុស្សគ្រប់រូប នៅ ថ្ងៃបរលោកត្រូវបានកំណត់ដោយក្រឹត្យ ដ៏ អស់កល្ប

របស់ ព្រះហើយអ្នកខ្លះត្រូវបានតែងតាំងឲ្យទទួលរងទុក្ខ វេទនាជារៀងរហូត ។ ត្រង់នេះ គាត់អាចនិយាយបានថាបានភ្ជាប់វត្ថុធម្មតាខាងទ្រឹស្តីពីរ ។ លទ្ធផលនេះ ធ្វើ ឲ្យតក់ស្លុតដល់ចិត្តរបស់គាត់ហើយបានបង្ហាញថា មិនអាចទទួលយក ឬ ធ្វើឲ្យអ្នកអានជាច្រើនរបស់គាត់ព្រួយចិត្ត ។ គួរឱ្យខ្លាច (horrible) ដើម្បីសញ្ជឹងគិត ទោះបីក្រឹត្យនេះទាក់ទងនឹងអ្នកទទួលទោសក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបដិសេធ ឬគេចវេសឡើយ ។ Calvin ចែង ហើយរំលឹកឡើងវិញនូវគោលលទ្ធិនៃការតិះដៀលនេះដោយភាពជាក់លាក់បំផុត ។ គាត់ មិនពេញចិត្តនឹងការបង្ខាំងមុខងារនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះចំពោះការដែល គាត់បានឆ្លងកាត់អ្នកដែលមិនរើសមុខក្នុងការផ្តល់ព្រះគុណសង្គ្រោះ របស់ គាត់ ៖ សកម្មភាពនៃព្រះហឫទ័យរបស់គាត់មិនមែនជា "ការនិយាយ មុន" ប៉ុន្តែ "ការបន្ទោស" ។ គាត់រឹង" (រ៉ូម ៩:១៨) កាល់វិនបានអះអាងស្រដៀងគ្នាថា "អ្នកណាដែលព្រះដើរកាត់ គាត់បានស្តីបន្ទោស" Calvin ញ៉ែរនៅការសន្និដ្ឋាននេះ សូម្បីតែពេលពន្យល់ និងការពារវា ហើយគាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីការលំបាកខាងសីលធម៌ ។ មានចិត្តអត់ធ្មត់ ខ្លាំងចំពោះអ្នកដែលកាន់វាដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះជាអ្នកបង្កើតអំពើបាប ។ ព្រះតែងតែមានទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងយុត្តិធម៌ទោះបីជានៅទីនេះក្នុងវិធីដែលគេចផុតពីការយល់ដឹងដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើងក៏ដោយ ។ ការយកចិត្តទុកដាក់យូររបស់ Cal vin ចំពោះការកំណត់ទុកជាមុនគឺអាចពន្យល់បានមួយផ្នែកដោយការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានគេរន្ធត់មុនពេលអាថ៌កំបាំងរបស់វា ។ ស្របគ្នា គាត់បានសុំការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់ក្នុងការនិយាយអំពីប្រធានបទនេះ ។162 ការចប់បារម្ភអំពីការបោះឆ្នោតរបស់យើងផ្ទាល់ ដែលគាត់បានចាត់ទុកថាជា "ការល្បួងរបស់សាតាំង" ប៉ុន្តែគាត់នឹងមានគំនិតចាស់ទុំឆ្ពុះ

បញ្ចាំងពីអាថ៍កំបាំងដ៏ខ្ពស់ និងមិនអាចយល់បាននេះ "ក្នុងការគិតថាតើមួយណា" ។ យើងគួរមានចិត្តរាបទាប និង សុភាព ។ " ផលនៃការបោះឆ្នោតគឺមិនអាចមើលឃើញដោយផលប្រយោជន៍ខាងក្រៅ ឬភាពចម្រុងចម្រើនដែលបានទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះ ដែលភាពអន់ថយនឹងរីកចម្រើន ហើយអ្នកគោរពបូជាត្រូវបង្ខំឱ្យកាន់ឈើឆ្កាង ។ ពរជ័យនៃអ្នករើសតាំងគឺស្ថិតនៅក្នុងការធានានូវភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះ និងការការពារដែលមិនអាចកាត់ផ្តាច់បាន ។ ចំពេលមានទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ និងនៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏រីករាយនៃជីវិតនាពេលខាងមុខ ។

XI

Calvin សង្កត់ធ្ងន់ថាការផ្លាស់ប្តូរនៃព្រលឹងដែលត្រូវបានគេហៅថាការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានចូលរួមដោយការប្រែចិត្តដោយស្មោះដែលពាក់ព័ន្ធនឹង"ការស្លាប់របស់សាច់ឈាម និងការរស់ឡើងវិញនៃវិញ្ញាណ" នៅពេលយើងចូលរួមក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជីវិតចាស់ចាស់របស់យើងត្រូវបានឆ្កាង ហើយនៅពេលយើងចូលរួមក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ នោះយើងក៏ត្រូវបានបង្កើតជាថ្មីក្នុងរូបភាពនៃព្រះ ។ យើងចុះឈ្មោះ ដូច្នេះ ដើម្បីនិយាយ នៅក្នុងសហគ្រាសខាងវិញ្ញាណថ្មី ភាពរីកចម្រើនបានឈានទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះ ដែលនៅក្នុងជីវិតនេះ គឺមិនដែលមានភាពពេញលេញនោះទេ ។ ភាពមិនពេញលេញនេះមិនមែនជាការប្រឹក្សាដ៏តូចបំផុតនៃភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ ។ វាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងអារម្មណ៍ដ៏ភ្លឺស្វាងនៃការពិតនៃជីវិតដែលនឹងមកដល់ ឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលគំនិតរបស់យើងប្រាថ្នា ។ ខណៈពេលដែលពិភពលោកនេះមិនមែនជាផ្ទះរបស់យើង វាត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងដូចជាកន្លែងសក្ការៈបូជា និង

ការសាកល្បងរបស់យើង ហើយ Calvin នឹងមាន គ្មានការបដិសេធមិនថា ជាកាតព្វកិច្ច ឬផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឡើយ ។ នៅក្នុងជំពូកចំនួនប្រាំ គាត់ផ្តល់ឱ្យនូវបញ្ជីសង្ខេបសម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទានដែលមានគុណភាព ការជ្រៀតចូល និងជាក់ស្តែង ។ ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ហើយរូបភាពរបស់ទ្រង់កំពុងត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើង ។ គាត់ទទួលយកយើងជាកូនរបស់គាត់តាមលក្ខខណ្ឌដែល បញ្ជាក់ ថាយើង "តំណាងឱ្យព្រះគ្រីស្ទ" ក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ នេះពាក់ព័ន្ធនឹងការបដិសេធខ្លួនឯង និងសេវាកម្មសប្បុរសធម៌របស់អ្នកដទៃ ដែលទោះជាពួកគេមើលទៅគួរឱ្យធុញទ្រាន់ក៏ដោយ យើងត្រូវទទួលស្គាល់រូបភាពនៃព្រះដែលអញ្ជើញយើងឱ្យស្រឡាញ់ពួកគេ ។ ជីវិតនាពេលអនាគត " ហើយមិនតិចទេ ដូច្នេះការពិភាក្សាអំពីការប្រើប្រាស់ និងការរីករាយរបស់យើងចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាជំនួយក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។ ការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺសម្រាប់ Calvin ដំណើរការនៃការជឿនលឿនរបស់យើងនៅក្នុងការគោរពតាមដំណើរជីវិតរបស់យើង និងក្នុងការស្វែងរករបស់យើង រិជ្ជាជីវៈ ។ ក្នុងការប្រព្រឹត្តិចំពោះ សេចក្តីជំនឿការប្រែចិត្ត និង ការ រាប់ជាសុចរិតគាត់ដោះស្រាយតាមរបៀបប្លែកពីគេជាមួយ នឹង គោលលទ្ធិទាំងនេះដែលបានពិភាក្សាជាច្រើននៅក្នុងកំណែទម្រង់ ។ ជំនឿគឺច្រើនជាងការធានានៃភាពពិតរបស់ព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ; វាក៏ជាការបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងពេញលេញនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ វាឈរយ៉ាងច្បាស់នូវកិច្ចការ និង ច្បាប់ដោយសារវាមានសម្រាប់ វត្ថុសំខាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយ ត្រូវបាន ប្រទានដល់យើងដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ Calvin បរិហារផ្នែកខ្លះនៃ Scholastic treatement នៃសេចក្តីជំនឿ ដែលវា

ត្រូវបានកាត់ចេញពីការគោរព និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ទោះបីជាជាមួយនឹង Luther គាត់ប្រើឃ្លា " justified by faith only " ប៉ុន្តែសូមឱបក្រសោបព្រះគ្រិស្ត ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដែលយើងរាប់ជាសុចរិត ។

XII

មានស្បៃវែកៅចំនួនច្រើននៃសម្ភារៈថ្មីដែលរួមបញ្ចូលគ្នាយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ជាមួយនឹងផ្នែកដែលដកចេញពីផ្នែកផ្សេងៗនៃការបោះពុម្ពមុន ដូច្នេះស្នេរតែដើម្បីបង្កើតជាសន្ទិសញ្ញាដែលបញ្ជាដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ចំណងជើងរបស់ Calvin សម្រាប់ស្បៃវែកៅនេះគឺ៖ " មធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយកាន់យើងនៅទីនោះ " The Christi societas គឺជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធកាតូលិក ប្រធានបទដ៏អស្ចារ្យនេះ ដែលមានលក្ខណៈអំណោយផលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះចិត្តរបស់ Calvin បញ្ចូលថាមពល និងជំនាញរបស់គាត់ទាំងអស់ ។ គាត់ធ្វើតាម Luther ក្នុងទស្សនៈដែលថានៅក្នុង គោលជំនឿ "វិហារកាតូលិក" និង "ការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ" គឺជាពាក្យដែលសំដៅទៅលើអង្គភាពតែមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ជាសមាជិក ។
ព្រះវិហារដែលមើលមិនឃើញនៃអ្នករើសតាំង ដែលសមាជិកភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់តែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ មានភាពខុសប្លែកគ្នា ប៉ុន្តែមិនបែកចេញពីក្រុមជំនុំដែលបានរៀបចំដែលអាចមើលឃើញនៅលើផែនដី ដែលសមាជិករបស់ពួកគេស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ Calvin ទទួលយកយ៉ាងកក់ក្តៅចំពោះរូបរបស់ Cyprian នៃក្រុមជំនុំជាម្តាយរបស់អ្នកជឿ៖ ដូចនេះ នាងមានផ្ទៃពោះ ខ្លាឃ្មុំចញ្ចឹម និងណែនាំកូនរបស់នាង ដែលពិតជាមិនអាចចាកចេញពីសាលារបស់នាងបានឡើយ ។ទោះបីជាយើងដឹងថាមាន "មនុស្សលាក់ពុត" ជាច្រើនក៏ដោ

យ ។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលអាចមើលឃើញ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងដោយ "ការវិនិច្ឆ័យសប្បុរសធម៌" ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាជាសមាជិក" អ្នកដែលដោយការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដោយគំរូនៃជីវិត និងដោយការទទួលសាក្រាម៉ង់ ប្រកាសថាជាព្រះតែមួយ និងព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្រុមជំនុំពិតអាចស្គាល់បានដោយ សញ្ញានៃការអធិប្បាយពិត និងការស្តាប់ដោយស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូល ការគ្រប់គ្រងត្រឹមត្រូវនៃប្រសិទ្ធពរហើយអនុលោមតាមមុខងារសំខាន់ៗទាំងនេះ ដែលជាមុខងារនៃវិន័យដើម្បីការពារភាពបរិសុទ្ធនៃការរួបរួម ។ គ្រោះថ្នាក់នៃការចាកចេញពីព្រះវិហារបែបនេះត្រូវបានមើលដោយទំនាញបំផុត ។ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាមានកំហុស និងទទួលរងពី "អ័ព្ទនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ" យើងមិនគួរលះបង់ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃដោយហេតុផលតិចតួចឡើយ ។ ភាគច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីនេះ នៃការពិតដែលថាព្រះវិហារគឺជាសង្គមមួយដែលវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាការអភ័យទោសពីអំពើបាបត្រូវបានទាមទារជានិច្ច ។ ព្រះវិហារដែលអាចមើលឃើញគឺបរិសុទ្ធ ក្នុងន័យមិនមែននៃការសម្រេចរបស់វាទេ ប៉ុន្តែជាការរីកចំរើន និងគោលដៅរបស់វា ។ លក្ខខណ្ឌនេះ Calvin រកឃើញនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ papacy បើទោះបីជាស្លាកស្នាមមួយចំនួននៃព្រះវិហារពិតនៅតែមាននៅក្នុងក៏ដោយ ។

និងការអភិវឌ្ឍន៍និងការខ្សោះជីវជាតិនៃក្រសួងត្រូវបានតាមដានតាមរយៈយុគសម័យpatristic ។ចំណេះដឹងដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់របស់ Calvin អំពីប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងគំនូរជីវចលបង្ហោលប្រឆាំងនឹងការអះអាងរបស់រ៉ូម៉ាំងអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ពេត្រុសនៅទីក្រុងរ៉ូម និងការទាមទារកើនឡើង និងការអនុវត្តន៍នៃ អំណាច papal នៅយុគសម័យកណ្តាល ។

ប្រសិនបើច្រើនពេកត្រូវបានយកចេញពីជំពូកទាំងនេះនោះនឹងនៅតែមានតួយ៉ាង គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៃ ទិន្នន័យ ប្រវត្តិសា ស្ត្រ germane ចំពោះបញ្ហានេះ ប៉ុន្តែគាត់មើលឃើញ ការផ្លាស់ប្តូរជាប្រវត្តិសាស្ត្រដោយមាន អារម្មណ៍ តិចពេក នៃការសុគស្មាញ នៃ កងកម្លាំង ដែល ពាក់ព័ន្ធ ។ ដោយសារគោលលទ្ធិ របស់គាត់នៃក្រសួងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានបទបញ្ជាដាច់ដោយឡែកពីបិស្សពខុសពី គណៈអធិបតី នោះជាការគួរឱ្យកត់សម្គាល់ដែលគាត់បង្ហាញការគោរពជាច្រើន ចំពោះឋានានុក្រមបុរាណនៅក្នុងមុខងាររបស់រដ្ឋាភិបាល និងវិន័យ ។ សម្រាប់ Calvin ការរត់ចោលជួរដ៏អស្ចារ្យកើតឡើងជាមួយនឹងការអះអាង ប្រកបដោយមោទនភាពដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងយុគសម័យបន្ទាប់ពី Gregory the Great នៅពេលដែល Boniface III ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យ អះអាងពីប្រមុខដឹកនាំរបស់ papal លើព្រះវិហារទាំងអស់ ហើយជាពិសេស បន្ទាប់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានបង្កើតឡើងរវាង Pope Zachary និងអ្នក គ្រប់គ្រង Frankish Pippin ដែលលោកចាត់ទុកថាជាសម្ព័ន្ធភាពដើម្បីដណ្តើ មយក និង បែងចែកអំណាច ។ ទោះបីជាគាត់បានសរសេរទំព័រទាំងនេះមុន ពេលរូបរាងរបស់ Magdeburg Cen turies (១៥៥៩-១៥៧៤) ដែលនៅក្នុង សតវត្សទីប្រាំបួន - Pseudo - Isidorian Decretals ត្រូវបានលាតត្រដាង យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពដំបូងក៏ដោយ Calvin បានចំអកចំពោះឯកសារក្លែងបន្ទំ ទាំងនោះ ។ គាត់បានអានការលាតត្រដាងរបស់ Lorenzo Valla ចំពោះ ការបរិច្ចាកនៃ Constantine " ដូច្នេះហើយបានចាត់ទុកឯកសារទីប្រាំបី-cen tury នោះថាជាការក្លែងបន្ទំ ។ គាត់បានចោទប្រកាន់ Hildebrand ជាមួយ នឹងការអះអាងដោយមិនមានការធានាពីអាជ្ញាធរអធិរាជរបស់សម្តេចប៉ាប ដែល

ជាសញ្ញាមួយនៃការប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់ នាំលោក Bernard មក ថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះអំពើពុករលួយដែលកំពុងកើនឡើងដែលបានកើតឡើង ។ នេះបានបន្តរហូតដល់សតវត្សក្រោយៗទៀត រហូតទាល់តែលក្ខខណ្ឌនៅក្រោមសម្តេចប៉ាបគឺ "ផ្ទុយពីសណ្តាប់ធ្នាប់ព្រះវិហារ សិទ្ធិអំណាច ដែលគួរតែរស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ត្រូវបានសន្មត់ដោយក្រុមជំនុំដែលអាប់ឱន និងក្រុមប្រឹក្សារបស់ខ្លួនដោយមិនគោរពចំពោះព្រះបន្ទូល ទ្រង់បានវាយប្រហារដោយបញ្ញាស្មារតីលើការរំលោភបំពានជាច្រើននៃយុត្តាធិការដែលបានកើតឡើងខណៈពេលដែលសម្តេចប៉ាប ប្រដាប់ដោយឯកសារក្លែងបន្លំ ។ បន្តការបញ្ចប់ខាងលោកិយរបស់ខ្លួន ។

Calvin ប្រើប្រាស់ទិន្នន័យប្រវត្តិសាស្ត្រផងដែរនៅក្នុងការព្យាបាលប្រកបដោយការស្ថាបនារបស់គាត់នៃវិន័យ និងសាក្រាម៉ង់ ។ អ្នកអានសម័យទំនើប ដែលបទពិសោធន៍នៃការប្រៀនប្រដៅព្រះវិហារមានតិចតួចដូចគ្នាជាមួយនឹងការអនុវត្តកំណែទម្រង់ដំបូង ប្រហែលជាមានការស្រងាកចិត្តដោយកម្រិតនៃសាសនាចក្រ និងសិទ្ធិអំណាចគ្រួគង្វាលដែលបានសន្មតនៅទីនេះ ។ គាត់ក៏នឹងស្ញើចសរសើរចំពោះការរើសអើង ការសម្របសម្រួល និងការអត់ធ្មត់ដោយក្តីសង្ឃឹមដែលរំពឹងទុកពីអ្នកដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់ពីបទអនុវត្តវិន័យ ។ Discipline គឺជាវត្ថុពិត និងចាំបាច់បំផុត៖ វាគឺសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដូចជាសរសៃចងដែលទប់រាងកាយ ឬជាខ្សែសម្រាប់ទប់ ឬជាដំបងប្រដៅរបស់ឪពុក ។ " " គ្មានហានៈ ឬស្ថាននីយកម្មលើកលែងនរណាម្នាក់ពីនីតិវិធីរបស់ខ្លួនទេ ហើយទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយទំនាញសាសនា ដើម្បីទុកឱ្យគ្មានការងឿងឆ្ងល់ថា " ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ធ្វើជាអធិបតីក្នុងសាលាក្តីរបស់ទ្រង់ " ចុងបញ្ចប់នៅក្នុងទិដ្ឋភាព

នៅក្នុងប្រៀនប្រដៅមានបី : ដើម្បីកុំឱ្យពួកជំនុំមិនគោរព ។ របស់ល្អដែល មិនខូច ហើយជនល្មើសនាំមករកការប្រែចិត្ត ។80 វិន័យ គួរតែរឹងមាំ និង ដោយសប្បុរស ។ Calvin រស់នៅលើគំរូនៃការគោរពរាប់អានជាបងប្អូនរបស់ Paul, Cyprian, Augustine និង Chry stom ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយជន ល្មើស ។ យើងមិនត្រូវអស់សង្ឃឹមចំពោះអ្នកដែលរឹងចចេស ទាមទារការផ្តាច់ ខ្លួនរបស់ពួកគេ ឬឈប់អធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សបែបនោះ ឬ "បញ្ជូនពួកគេទៅ កាន់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ"

XIII

ប្រធានបទទាំងនេះត្រូវបានចាត់ទុកដោយ Calvin ដើម្បីបង្ហាញពីការជឿជាក់ យ៉ាងខ្លាំងចំពោះអារម្មណ៍របស់គាត់ ។ នៃព្រះវិហារ ជំពូកដ៏ច្រើនចំនួនប្រាំ ត្រូវបានប្រសិទ្ធពរនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង មួយទៀតចំពោះពិធីទាំងប្រាំ "ការបញ្ជាក់ , penance unction ខ្លាំងបព្វជិត និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ Augustine លក្ខណៈនៃសាក្រាម៉ង់ជា " ទម្រង់ដែល អាចមើលឃើញនៃព្រះគុណដែលមើលមិនឃើញ "ត្រូវបានអនុម័ត ប៉ុន្តែសម្រាប់ ភាពច្បាស់លាស់កាន់តែខ្លាំង Calvin ចូលចិត្តនិយាយថាវាជា "ទីបន្ទាល់នៃព្រះ គុណដ៏ទេវភាពចំពោះយើង ដែលបញ្ជាក់ដោយសញ្ញាខាងក្រៅ ជាមួយនឹងសក្ខី កម្មគ្នាទៅវិញទៅមកនៃការគោរពបូជារបស់យើងចំពោះគាត់" ដោយពាក្យប្រៀប ធៀបផ្សេងៗ ។គាត់បង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងច្បាស់អំពីទំនាក់ទំនងនៃព្រះ បន្ទូល និងការប្រសិទ្ធពរ ដែលក្រោយមកគឺជាគ្រានៃសេចក្តីសន្យាដ៏ទេវភាព ការសន្យាដែលបានផ្លាស់ប្តូរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរព្រះជាម្ចាស់ និងអ្នកជឿ និងនិមិត្ត សញ្ញានៅចំពោះមុខបុរសនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង ប៉ុន្តែទាំងនេះជាមោឃៈ

និងគ្មានផលផ្លែដោយគ្មានសេចក្តីជំនឿនិងព្រះគុណមើលមិនឃើញដែលបាន បម្រើដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ។ ការព្យាបាលបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺគួរឲ្យកត់ សម្គាល់ជាការការពារការជ្រមុជទឹករបស់ទារក ។ នៅក្នុងការតភ្ជាប់នេះភាព តានតឹងត្រូវបានដាក់នៅលើតួនាទីនៃការកាត់ស្បែកដែលជាសុពលភាពមួយ ។

ការប្រសិទ្ធពរនៃសញ្ញាចាស់នៃការចាប់ផ្តើម ។ Calvin ក៏ធ្វើឱ្យមានលទ្ធភាព ច្រើនបំផុតនៃភស្តុតាងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ បានហៅក្មេង តូចឲ្យមកឱបទ្រង់ហើយមានបន្ទូលថា « នគរស្ថានសួគ៌ មានបែបនេះហើយ» (ម៉ាថាយ ១៩ : ១៣-១៤) ជាអំពើ បាប ខ្លាំងណាស់ដែលបដិសេធមិនឲ្យ កូនចៅនៃអ្នកជឿចូលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាពិសេសការ ជំទាស់ដែលអាចធ្វើ បានចំពោះអ្នកដែលបង្រៀនដូចពួកអាណាបាទីសដែរថាគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ គំនិតខុសឆ្គងនេះក៏ត្រូវបានកាន់ ដោយពួករ៉ូម៉ាំងផងដែរ ។ ក្រោយមកទៀតអនុញ្ញាតឱ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយបុរស និងស្ត្រីនៃអ្នកដែលហៀបនឹងស្លាប់ ហើយនៅក្នុងកាលៈទេសៈទាំង នេះអនុញ្ញាតឱ្យវាត្រូវបានចាត់ចែងយ៉ាងរហ័ស និងឃោរឃៅ ។ នេះ ខាលវី ន ចាត់ទុកជាការធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់ ដែលកើតចេញពីការសន្មតខុសថា អស់អ្នក ដែលបានខកខានឱកាសនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ នឹងត្រូវទទួលទោសជាមុ ន ។ "ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ទ្រង់ទទួលទារករបស់យើងជារបស់ទ្រង់ មុនពេលពួកគេកើតមក" ដូច្នេះ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកមានសារៈសំខាន់យ៉ាង ជ្រាលជ្រៅដូចនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ មិនមែនជាពិធីសង្គ្រោះនោះ ទេ ។ គាត់មិននិយាយដូច Zwingli ទេថា អស់អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងវ័យកុមារ ត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែគាត់ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេនិយាយថា

បានថ្កោលទោសនរណាម្នាក់ដែលមិនទាន់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ ខណៈពេលដែលការបោះបង់គោលលទ្ធិប្រពៃណីនៃការបង្កើតឡើងវិញនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះ Calvin ប្រកាន់ថានៅក្នុងទំនាក់ទំនង enantal ឥទ្ធិពលសម្ងាត់មួយដំណើរការនៅក្នុងចិត្តរបស់កុមារ នៅពេលដែលគាត់រៀនបណ្តើរៗអំពីផលប៉ះពាល់នៃការទទួលយករបស់គាត់ដោយ និងចាប់ផ្តើមចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយមកក្រោមការយកចិត្តទុកដាក់របស់វា ។ និងការបង្រៀន ។ ដូច្នេះ « ទារកត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងភាពសោកស្តាយ និងសេចក្តីជំនឿនាពេលអនាគត ។ » នៅក្នុងការពិភាក្សានៃអាហារថ្ងៃត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់ធ្វើការដើម្បីបង្ហាញវត្តមានពិតនៃរូបកាយ និងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែបដិសេធនូវមូលដ្ឋានីយកម្មនៃធាតុទាំងនេះនៅក្នុងធាតុ រួមជាមួយនឹងគោលលទ្ធិដែលពាក់ព័ន្ធ ។ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងលទ្ធិ Lutheranism នៃគ្រប់ផ្នែកនៃរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅលើភាពស្រដៀងគ្នានៃវគ្គផ្សេងទៀត ពាក្យថា "នេះជារូបកាយរបស់ខ្ញុំ" ត្រូវតែយកមិនមែនតាមព្យញ្ជនៈទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យប្រៀបធៀប ។ ព្រះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេឃើញឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ៖ វានៅសល់នៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយមិនអាចដាក់ក្នុងនំបុ័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរបានទេ ។ ផ្ទុយ ទៅ វិញ កុម្មុយនិស្ត អាចត្រូវ បានលើកឡើងខាងវិញ្ញាណទៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីទទួលទានរូបកាយ ។ គោលលទ្ធិនៃការទទួលទានខាងវិញ្ញាណនៃរូបកាយនិងព្រះលោហិតពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺប្លែកពីក្រុមជំនុំកាល់វីន ។ ការបញ្ចេញមតិគ្រាន់តែជា "វត្តមានខាងវិញ្ញាណ" មិនគ្រប់គ្រាន់ជាសន្ទស្សន៍នៃគោលលទ្ធិ Eucha ristic របស់ Calvin ។ ជំហរ របស់ គាត់ គឺ ពិបាក សម្រាប់ មនុស្ស សម័យ

ទំនើបក្នុងការចាប់យកទាំងស្រុង ។ គាត់ត្រូវតែសារភាពនៅទីនេះ ដូចនៅក្នុងការកំណត់ទុកជាមុនគាត់ត្រូវបានប្រឈមមុខដោយអាថ៌កំបាំងដែលគាត់មិនមានពាក្យដើម្បីពន្យល់ ។ គាត់គ្រាន់តែអាចនិយាយបានថា "ខ្ញុំជាបទពិសោធន៍ជាជាងយល់វា ។ នៅក្នុងវិធីមួយចំនួនដែលមិនអាចយល់បានចំពោះហេតុផលការរួបរួមរបស់យើងនៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអាចធ្វើទៅបានតាមរយៈប្រតិបត្តិការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ គ្មានអ្នកនិពន្ធណាម្នាក់បានហួសពី Calvin នៅក្នុងការប៉ាន់ស្មានរបស់គាត់អំពីសារៈសំខាន់នោះទេ ។ នៃការប្រសិទ្ធពរនេះនៅក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ គាត់បានជំរុញឱ្យការប្រើប្រាស់ញឹកញាប់បង្ហាញយ៉ាងក្បៀវក្បាអំពីបទពិសោធន៍ខាងសាសនារបស់អ្នកប្រាស្រ័យទាក់ទងដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយសង្កត់ធ្ងន់លើ "ចំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់" ដែលបង្កើតឡើងដោយការចូលរួម ជាមួយនឹងអត្ថន័យនៃកាតព្វកិច្ចសង្គម ។ គោលលទ្ធិរ៉ូម៉ាំងនៃអភិបូជាត្រូវបានវាយប្រហារ ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការអះអាងដែលថាវាជាទង្វើនៃការពេញចិត្តចំពោះអំពើបាប នេះគាត់ចាត់ទុកថាជាការបដិសេធនៃដង្វាយធួនគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបស់ស្ថាប័ននៃពិធីជប់លៀង ។ Calvin ស្រដៀងគ្នានេះដែរដោយមានការ vituperation មិនចាំបាច់ ការវាយប្រហារ អំណះអំណាងដែលប្រើក្នុងការគាំទ្រដល់សាក្រាម៉ង់ដែលចោទប្រកាន់ចំនួនប្រាំផ្សេងទៀត ដោយបដិសេធការអះអាងថាពួកគេមានសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ និងការប្រើប្រាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង ។XIV ចុងក្រោយគ ។ , " Civil Government , " គឺជាផ្នែកមួយដែលគួរអោយចាប់អារម្មណ៍បំផុតនៃការងារ ។ ដូចអាស័យដ្ឋាន Prefatory ទៅ Francis I នៅដើមដំបូង ជំពូកនេះបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងដ៏សំខាន់នៃគំនិតរបស់ Calvin ជាមួយនឹងពិភពនៃ

សកម្មភាពនយោបាយ ។ នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់ផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម អ្នកប្រាជ្ញវ័យក្មេងបានផ្សងព្រេងដើម្បីដាស់តឿនព្រះមហាក្សត្រដែលមានមោទនភាព ប្រឆាំងនឹងដំបូន្មានអាក្រក់របស់អ្នកដែលបានស្នើគោលនយោបាយរបស់គាត់ក្នុងការបៀតបៀនគ្រីស្ទានល្អ ។ Francis ត្រូវបានសុំឲ្យទទួលស្គាល់ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលស្តេចទាំងអស់នៅលើផែនដីគួរឱនចុះ ។ នៅក្នុងអត្ថបទដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពី "កញ្ចក់នៃព្រះអង្គម្ចាស់" ដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងរបស់ Augustine ដែលអធិរាជទាំងនោះត្រូវបានគេហៅថាសប្បាយរីករាយដែល "ធ្វើឱ្យអំណាចរបស់ពួកគេជាអ្នកបម្រើនៃមហាអំណាចរបស់ព្រះ" 91 Calvin ប្រកាសថាវាជា "រាជវង្សពិត" នៅក្នុងស្តេចដើម្បីទទួលស្គាល់ខ្លួនឯង " ។ បម្រើព្រះ" ហើយថាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការគ្រប់គ្រងស្របតាមព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ នៅទីនេះយើងអាចរំលឹកផងដែរនូវជំពូក "សេរីភាពគ្រីស្ទាន" (III.xix) នៅចុងបញ្ចប់ដែលប្រធានបទនៃរដ្ឋាភិបាលនយោបាយត្រូវបានណែនាំ មានតែត្រូវពន្យារពេលប៉ុណ្ណោះ ។ តាមទស្សនៈនៃទ្រឹស្តីខ្ពស់ វាអាចត្រូវបានគេរំពឹងថា វិទ្យាស្ថាននឹងបិទនៅលើកំណត់ចំណាំមួយផ្សេងទៀតជាងនេះ ។ នៅក្នុងការបោះពុម្ពនៃឆ្នាំ ១៥៣៩ដល់ ១៥៥៤ ផ្នែកនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទីបី ហើយបន្ទាប់មកទីពីរ ទីតាំងពីចុងបញ្ចប់ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ ១៥៥៩ វាបានត្រលប់ទៅកន្លែងដែលវាប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ១៥៣៦ បោះពុម្ពនៅចុងបញ្ចប់នៃការងារ ។ ហេតុអ្វីបានជាលោក Calvin ជ្រើសរើស យកគោលជំហរនៃការសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើប្រធានបទនៃសង្គម នយោបាយ? ចម្លើយគឺត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងជំពូកខ្លួនវា និងនៅក្នុងសំណេរផ្សេងទៀតរបស់ Calvin ដែលនិយាយអំពីកិច្ចការនយោបាយ ។ ទស្សនៈរបស់គាត់អំពីនយោបាយ ដូចជា

Thomas Aquinas និង Scholastics ផ្សេងទៀតធ្វើឱ្យប្រធានបទនោះក្លាយជាខេត្តនៃទ្រឹស្តី ។ ជំពូកនេះមានការដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរជាច្រើនដែលនៅទីនេះជាកន្លែងផ្សេងទៀត ជា មគ្គុទ្ទេសក៍ចម្បងរបស់លោក ។ ប៉ុន្តែប្រធានបទមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ Calvin ពីការពិតដែលថាគាត់តែងតែដឹងយ៉ាងស៊ីជម្រៅអំពីវិធីដែលគោលនយោបាយប្រែប្រួលរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងប៉ះពាល់ដល់កំណែទម្រង់នៃព្រះវិហារនិងច្រើននៃអ្នកដែលប្តេជ្ញាចិត្តខ្លួនឯងចំពោះសមាជិកនៃកំណែទម្រង់ ។ ជំពូកចុងក្រោយគឺពិតជាត្រូវបានពង្រីកតែបន្តិចពីការ បោះពុម្ពលើក ដំបូង ។ វាត្រូវបានសរសេរជាចម្បងក្នុងអំឡុងពេលនៃការរំភើបចិត្តនៃវគ្គMünsterនៅពេលដែលកំណែទម្រង់ត្រូវបានកំណត់ដោយគូប្រជែងរបស់ខ្លួនថាជាចលនានៃកំណែនយោបាយ ។

Calvin ច្បាស់ជាបានបន្តមានអារម្មណ៍ថាមានសារៈសំខាន់នៃការបញ្ជាក់ពីទស្សនៈវិជ្ជមាននៃនយោបាយដែលជាផ្នែកមួយនៃការសុំទោសរបស់គាត់ចំពោះកំណែទម្រង់ និងជាការការពារជាក់ស្តែងនៃគោលលទ្ធិដែលបានអះអាងនៅទូទាំងសន្ធិសញ្ញា ។ ដូចដែលត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ការឆ្លើយឆ្លងរបស់គាត់គឺពោរពេញទៅដោយភស្តុតាងនៃការចាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ចំពោះបញ្ហានយោបាយទាំងនោះដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ដំណើរនៃសាសនាផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ទោះបីជាវាជាការពិតដែលថាសម្រាប់ Calvin បញ្ហាចម្បងដែលពាក់ព័ន្ធគឺការបម្រើសង្គមនយោបាយដល់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយក៏វាមានការយល់ច្រឡំបន្តិចបន្តួចក្នុងការនិយាយជាមួយ Wilhelm Niesel ថា "គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយអំពីរដ្ឋបែបនេះទេ សូម្បីតែអំពីរដ្ឋគ្រិស្តបរិស័ទ " គាត់បដិសេធយ៉ាងខ្លាំងនូវទស្សនៈរបស់ "ពួកនិយម" ដែលនៅក្នុងសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេនៃសាសនាគ្រិស្តខាង

វិញ្ញាណ ដកខ្លួនចេញពីផលប្រយោជន៍នយោបាយ និងកាតព្វកិច្ច ។ ការគិត អំពីការបំផ្លាញរដ្ឋនយោបាយគឺជាការគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងមិនទំនងទាល់ តែសោះ សម្រាប់គាត់ ។ "មុខងាររបស់វាក្នុងចំនោមមនុស្សមិនតិចជាងនំប៉័ង ទឹក ព្រះអាទិត្យ និងខ្យល់ទេ ពិតណាស់ កន្លែងកិត្តិយសរបស់វាគឺអស្ចារ្យជាង ។" ធ្វេសប្រហែស ។ ប៉ុន្តែរដ្ឋផ្តល់សេវាកម្មខ្ពស់បំផុតរបស់ខ្លួនក្នុងការអះអាងនូវសណ្តាប់ធ្នាប់សីលធម៌ក្នុងកិច្ចការរបស់មនុស្ស និងក្នុងការការពារទម្រង់សាធារណៈ នៃសាសនាគ្រីសធ្យេន ។ ព្រះវិហារសម្រាប់ Calvin គឺគ្មានការគ្រប់គ្រងរបស់រដ្ឋ ប៉ុន្តែគួរតែអាចពឹងផ្អែកលើការពេញចិត្ត និងការគាំទ្ររបស់ខ្លួន ។ Calvin ចាប់អារម្មណ៍មិនត្រឹមតែភារកិច្ចរបស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មាន ទម្រង់រដ្ឋាភិបាលផងដែរ ។ នៅក្នុងការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ គាត់មានការ សរសើរចំពោះស្តេចដ៏ពិសិដ្ឋមួយចំនួននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែការលើកឡើង របស់គាត់ចំពោះស្តេចទាំងបុរាណ និងសម័យទំនើប គឺមិនអំណោយផលទេ ហើយនេះមិនអាចត្រូវបានផ្តាច់ចេញពីការជាប់ពាក់ព័ន្ធនៃ ការ បង្ហាញភាព សោកស្តាយនៃការគ្រងរាជ្យខ្លួនវាផ្ទាល់ ប៉ុន្តែគាត់ទទួលយកយ៉ាងទូលំទូលាយនូវ ភាពចម្រុះនៃរដ្ឋាភិបាលសហសម័យ ហើយសុំឱ្យសហការគ្នាជាមួយពួកគេនៅ កន្លែងដែលពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះ និងការអត់ធ្មត់នៅកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបាន សង្កត់សង្កិន ។ គ្មានអ្នក ណាព្រួយបារម្ភជាងគាត់ក្នុងការបញ្ចុះតម្លៃបដិវត្តន៍ ហិង្សាទេ ។ គាត់ចង់ជៀសវាងការវិវាទអំពីទម្រង់រដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែប្រកាស ដោយស្មៀមស្ងាត់នូវចំណូលចិត្តការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ចំពោះ "ការប្រកាន់ពូជ សាសន៍អភិជន ឬប្រព័ន្ធដែលផ្សំឡើងដោយអភិជន និងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ។ 1559 គាត់បានបញ្ចូលការពន្យល់អំពីលក្ខណៈ ។ ស្តេចគឺកម្រមានល្អ និង

មានសមត្ថភាពណាស់ ហើយភាពខ្វះខាតរបស់មនុស្ស ផ្តល់ភាពល្អប្រសើរបំផុត ដែលលេខមួយ (ផ្លាស) ជាប់គាំង ដើម្បីអោយពួកគេជួយ និងដាស់តឿន គ្នាទៅវិញទៅមក និងឃាត់ជនណាដែលចង់គ្រប់គ្រង ។ " គោលការណ៍ទាំង នេះនៃរដ្ឋាភិបាលពហុវចនៈ និងការកែតម្រូវជាបងប្អូនទៅវិញទៅមក ដំណើរ ការតាមរយៈអង្គភាពនៃការរៀបចំព្រះវិហារ និងរដ្ឋ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញ ក្នុងការអនុវត្តជាប្រចាំនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំទាំងរដ្ឋមន្ត្រី និងចៅក្រមនៅក្នុងទីក្រុងហ្សឺ ណែវរបស់ Calvin ។[96] កថាខណ្ឌដ៏ឧឡារិកដែលការងារត្រូវបានបញ្ចប់ ឈរមិនផ្លាស់ប្តូរ លើកលែងតែសិលាចារឹកពង្រឹង ពីការបោះពុម្ពឆ្នាំ 1536 ពួក គេរួមបញ្ចូលវគ្គខ្លីៗ គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល ដែលបានក្លាយជារឿងធម្មតានៃសន្ទិសញ្ញា នយោបាយ ដែលក្នុងនោះ Calvin ជាមួយនឹងសុភាពរាបសា ស្នើឱ្យ "អចលនវត្ថុទាំងបី" នៃប្រជាជាតិសហសម័យទទួលយក ។ មុខងាររបស់ ephos, tribunes និង demarchs បុរាណជាអ្នកការពាររដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសេរីភាព របស់ប្រជាជនប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់របស់ស្តេច ។ នេះមិនត្រូវបានបង្ហាញជាការ ញុះញង់ឱ្យបះបោរទេតែជាការអំពាវនាវដល់អង្គចៅក្រមដែលមានស្រាប់ដើម្បី បំពេញមុខងារស្របច្បាប់របស់វា ។ វាជារឿង ហួសហេតុដើម្បីយោងទៅលើ ការពិតដែលចៅក្រមបុរាណបានលើក ឡើង ថាត្រូវបានជ្រើសរើសដោយប្រជា ជន ។ Calvin's closi ផ្នែកត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយអំណាច ហើយ ការឆ្លុះបញ្ចាំងលើពួកវានឹងជួយធ្វើឱ្យអាចធ្វើទៅបាននូវការកោតសរសើរចំពោះ ឥទ្ធិពលនៃការបង្រៀនរបស់គាត់លើប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ។ ប៉ុន្តែនៅទី បញ្ចប់គាត់បានបដិសេធរាល់ការផ្តល់យោបល់ ណាមួយនៃការពឹងផ្អែកលើ សកម្មភាពនយោបាយឬការផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម ។ ទោះបីយើង ត្រូវ រងគ្រោះ

ដោយព្រះពិរោធរបស់ស្តេចក៏ដោយយើងដែលមាន ព្រះគ្រិស្តបានប្រោសលោះ ក្នុងតម្លៃដ៏ថ្លៃថ្លា ត្រូវតែគោរពតាមព្រះ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងអ្វីៗទាំងអស់ ជាជាងចុះ សម្រុងនឹងការគោរពបូជា ឬក្លាយជាទាសករនៃសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ថោកទាបរបស់ មនុស្ស ។

XV

ការចរាចរនិងការទទួលយកយ៉ាងទូលំទូលាយនៃវិទ្យាស្ថាន Calvin ដូចជាការ សរសេរផ្សេងទៀតរបស់គាត់ មិនអាចផ្តាច់ចេញពីគុណភាពនៃរចនាប័ទ្មរបស់ គាត់បានទេ ។ នៅពេលនេះត្រូវបានពិភាក្សា វាជាញឹកញាប់រចនាប័ទ្មរបស់ គាត់ជាភាសាបារាំងដែលត្រូវបានប្រារព្ធឡើងជាចម្បងនៅក្នុងទិដ្ឋភាព ប៉ុន្តែអ្នក ប្រាជ្ញជាច្រើននៅក្នុងពេលវេលារបស់គាត់ហើយក្រោយមកក៏បានអបអរសាទរ ភាពជោគជ័យរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកសរសេរអក្សរឡាតាំង ។

មិត្ត Strasbourg របស់ Calvin លោក John Sturm នៅក្នុងការសរសើរមួ យ ។ ដែលលេចឡើងនៅលើទំព័រចំណងជើងនៃ ១៥៤៣ Latin edition of the Insti tutes បានកំណត់លក្ខណៈនៃការងារ និងអ្នកនិពន្ធរបស់វាយ៉ាងសម រម្យ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថា " John Calvin បានទទួលការវិនិច្ឆ័យ យ៉ាងស្រួចស្រាវបំផុត ដែលជាអំណោយដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃការបង្រៀន និងការចង ចាំដ៏ពិសេស ។ ក្នុងនាមជាអ្នកនិពន្ធម្នាក់គាត់មានភាពចំរុះ និងបរិសុទ្ធ ។" យ៉ូសែប ស្កាលីហ្គើរ ដែលបានរៀនដោយអួតអាង (ឃ. ១៦០៩) បាន សរ សេរយ៉ាងច្បាស់ថា "ស្ទីលរបស់គាត់មានភាពបរិសុទ្ធនិងឆើតឆាយជាង សក្តិសម នឹង [បោកបញ្ឆោត] អ្នក ទ្រីស្តឺ" ។ អ្នកទ្រីស្តឺបានកាន់ បិចដ៏គួរឱ្យ អស់

សំណើច ។ ភាពបិនប្រសប់របស់គាត់អំពីភាសាឡាតាំងបានរីកចម្រើនចេញពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការអប់រំរបស់គាត់ ។ ក្នុងវ័យចាស់ទុំ គាត់បានឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យដល់ Mathurin Cordier ដែលជាគ្រូបង្រៀនភាសាឡាតាំងដំបូងរបស់គាត់នៅសាកលវិទ្យាល័យប៉ារីស ដោយសារគាត់បានបើកទ្វារនៃការរៀនសូត្រដល់គាត់ ដើម្បីឱ្យគាត់សម្រេចបាននូវអ្វីៗទាំងអស់នៅពេលក្រោយ ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់បួនរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានផ្តួចផ្តើមចូលទៅក្នុងភាពស្រស់ស្អាតនៃឡាតាំង ហើយបានចាប់ផ្តើមដឹងពីធនធានរបស់វាសម្រាប់ការទំនាក់ទំនង និងការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ របស់គាត់នៅពេលក្រោយបានផ្តល់ឱ្យគាត់នូវវាក្យសព្ទឡាតាំងនៃវិសាលភាពលើកលែង ។ Q. Breen និយាយអំពី "ទឹកភ្លៀងនៃមនុស្សជាតិ" ចូលទៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ហើយ F. Wendel សង្កេតឃើញថា "គាត់នៅតែជាមនុស្សនិយមច្រើន ឬតិចជាងគាត់នៅឆ្នាំ 1532" ។ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះគិតលើសពីស្នូល ប៉ុន្តែពួកគេដឹងថាឥទ្ធិពលនៃរចនាប័ទ្មនៃបុរាណឡាតាំងមិនដែលត្រូវបានរង្គោះរង្គើឡើយ ។ "ភាពឆើតឆាយជាក់លាក់មួយ" "Breen និយាយថា "គឺស្ថិតនៅលើទាំងអស់ដែលគាត់បានសរសេរ ពន្លឺនៃភាពច្បាស់លាស់បុរាណ ។ " ស៊ីសេរ៉ូ ប៉ុន្តែ Calvin មិនដែល "លេងសព្វស្វាដ៏ល្ងីល្ងើ" ដល់អ្នកនិពន្ធមុនណាមួយឡើយ ។ Cicero និង Quintilian នឹងត្រូវបានឈឺចាប់ ដោយសេរីភាពនៃការបង្វែររបស់គាត់ពីម៉ូដែលបុរាណ ។ ការយកចិត្តទុកដាក់ត្រូវបានហៅដោយ A. Veerman ចំពោះឥទ្ធិពលបញ្ចេញសម្លេងលើរចនាប័ទ្មរបស់គាត់ពី postclassical Christian Latin ជាពិសេសនៅក្នុងការប្រើប្រាស់យ៉ាងទូលំទូលាយនៃពាក្យអរូបី និងពាក្យជេរ ឬធាតុចេញពីការនិយាយទូទៅ ដែលវាក្យសព្ទរបស់គាត់ត្រូវបានពង្រីក ។

Veerman ក៏បង្ហាញផងដែរថាលំដាប់នៃពាក្យរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរតាមឆន្ទៈសម្រាប់ការសង្កត់ធ្ងន់ ហើយថាកិរិយាស័ព្ទមាននិន្នាការធ្លាក់ចុះនៅកណ្តាលប្រយោគជាជាងនៅចុងបញ្ចប់ ។ នៅក្នុងវិទ្យាស្ថាន គាត់តែងតែប្រើប្រយោគរយៈពេលវែង ប៉ុន្តែទាំងនេះខុសពី Cicero ត្រង់ថាពួកគេខ្វះរចនាសម្ព័ន្ធចង្វាក់បេះដូងសិប្បនិម្មិត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ Calvin ទទួលបានឥទ្ធិពលចង្វាក់ដោយការប្រើប្រាស់សំណង់ប៉ារ៉ាឡែល និងបីដង សទិសន័យផ្គូផ្គង និងឧបករណ៍ស្មុគស្មាញជាច្រើនទៀត ។ ការព្រួយបារម្ភចំពោះឥទ្ធិពលលើត្រចៀកត្រូវបានបង្ហាញបន្ថែមទៀតនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ដែលមានកម្រិត និងត្រឹមត្រូវនៃការសរសេរអក្សរផ្ចង់ ការអះអាង ពាក្យដដែលៗ ការវាយបក និងការបញ្ចប់ស្រដៀងគ្នានៅក្នុងឃ្លាដែលនៅជាប់គ្នា ។ Calvin យល់យ៉ាងច្បាស់ពីការប្រែប្រួលនៃរចនាប័ទ្មក្នុងចំណោមអ្នកសរសេរបទគម្ពីរ ។ ខណៈពេលដែលគាត់រីករាយនឹងវគ្គបទគម្ពីរនៃភាពឆើតឆាយ និងភាពស្រស់ស្អាត គាត់បានទទូចលើចំណុចដែលថាគុណភាពដ៏ទេវភាពមិនតិចជាងនៅក្នុងផ្នែកនៃបទគម្ពីរទាំងនោះដែលប្រើភាសាឈ្លើយ និងគ្មានការតុបតែង ។ ព្រះគម្ពីរពិតជាមាន "កម្លាំងនៃសេចក្តីពិត" ឯករាជ្យនៃរ៉ោហាសាស្ត្រ ខណៈពេលដែលវាបង្ហាញជាផ្នែកៗ នូវភាពឧឡារិកដ៏លើសលប់ ។ ថាការកោតសរសើររបស់គាត់ចំពោះព្រះគម្ពីរជាសុន្ទរកថាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរគឺជាឥទ្ធិពលមួយដែលធ្វើអោយមានតុល្យភាពនៃទំនៀមទម្លាប់បុរាណក្នុងការបង្កើតរចនាប័ទ្មរបស់ Calvin មិនអាចបដិសេធបានឡើយ ប៉ុន្តែរឿងនេះលេចឡើងនៅក្នុងធម្មទេសនាដ៏ពេញនិយមរបស់គាត់ជាងនៅក្នុងសន្ទិសញ្ញារបស់គាត់ដែលឥទ្ធិពលនៃអ្នកនិពន្ធនិយមមានភ

ស្តុតាងច្រើនជាង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាញឹកញាប់ គាត់សរសើរអ្នក សរសេរព្រះគម្ពីរជាទូទៅ

គ្រិស្តសម្រាប់ភាពច្បាស់លាស់ ភាពសាមញ្ញ និងភាពសង្ខេបរបស់ពួកគេ គុណ សម្បត្តិដែលគាត់ទទួលបានតម្លៃយ៉ាងពិសេស និងស្វែងរកដើម្បីទទួលបាន ។ តាមពិត គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះស្ទីលបែបនេះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសរសេរក្នុង របៀបមួយ ដើម្បីចែករំលែកគំនិតរបស់គាត់ឱ្យច្បាស់ និងដោយគ្មានពាក្យខ្ជះខ្ជា យ ។ Brevity គឺជាគុណភាពមួយដែលគាត់តែងតែសរសើរ ហើយក្នុងករណី ជាច្រើនគាត់បង្ហាញពីរបៀបដែលគោលការណ៍នេះមិនរាប់បញ្ចូលភាពល្អិតល្អន់ មួយចំនួនដែលគាត់ត្រូវបានល្បួងឱ្យអនុវត្ត ។ គាត់មិនមានការអត់ធ្មត់ជាមួយ អ្នកនិពន្ធ prolix ទេ espe cially ដែលជាកន្លែងដែលបញ្ហាបន្ទាន់នៃសាសនា ត្រូវបានពិភាក្សា ។ គាត់ថែមទាំងរិះគន់លើហេតុផលនេះផងដែរចំពោះមិត្តភក្តិ និងសហការីរបស់គាត់ Bucer និង Farel ។ នៅក្នុងលិខិតមួយផ្ញើជូន លោក Farel គាត់បានថ្នមៗ ប៉ុន្តែបដិសេធយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ បង្ហាញពីស្ទីល "ពាក់ព័ន្ធ និងល្អិតល្អន់" ចុងក្រោយនេះ ចង្អុលទៅភាពខុសគ្នារវាងវា និងរបស់ គាត់ ហើយពាក់ព័ន្ធនឹង Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ដូច គ្នា ។ "អ្នកដឹងទេ" Calvin remarks "ខ្ញុំមានអារម្មណ៍គោរពចំពោះ Augustine ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនលាក់បាំងការពិតដែលថាភាពលេចធ្លោរបស់គាត់មិនពេញ ចិត្តចំពោះខ្ញុំទេ វានៅតែអាចថាការសង្ខេបរបស់ខ្ញុំគឺខ្លីពេក ។ " 8 " ការ អះអាងរបស់គាត់ដើម្បីឱ្យមាន ភាពខ្លីដែលសម្រេចបាននឹងមិនអាចគេចផុតពី សំណួរបានទេ តើយើងអាចផ្តល់កិត្តិយសដល់អ្នកនិពន្ធនៃសន្ធិសញ្ញាដែលវែង ឆ្ងាយបានដែរឬទេ? តាមពិតមានវគ្គជាច្រើននៅក្នុងវិទ្យាស្ថានដែលហាក់ដូចជា

យើងពង្រីកដោយធុញទ្រាន់ ។ អ្វីមួយគួរតែត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅទីនេះសម្រាប់ផលប្រយោជន៍ខាងទ្រឹស្តីជាក់លាក់របស់គាត់ ។ ពេលវេលាដែល emphasis តិចតួចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅថ្ងៃនេះ ការធ្វើតេស្តពិតប្រាកដនៃការសង្ខេបដែលជាគុណភាពនៃរចនាប័ទ្មមិនមានផលប៉ះពាល់ដោយផ្ទាល់ទៅលើរយៈពេលនៃការងារដែលបានគ្រោងទុកជាមួយនឹងប្រធានបទដ៏ធំទូលាយនិងចម្រុះដូចវិទ្យាស្ថាន ។ វាត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងល្អដោយ Émile Faguet ថាទោះបីជាការអះអាងនៃភាពខ្លីអាចមើលទៅគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់អ្នកអានសម័យទំនើបក៏ដោយក៏វាសមហេតុផលនៅក្នុងការពិតដែលថាឃ្លារបស់គាត់ "មិនត្រូវបានផ្ទុកលើសទម្ងន់" ហើយថា" ទោះបីជាគាត់មានអត្ថបទដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់របស់គាត់ក៏ដោយគាត់មិនមានពាក្យសំដីទេ ។ ជាមួយនឹងករណីលើកលែងមួយចំនួនប្រយោគ និងកថាខណ្ឌរបស់គាត់គឺពោរពេញទៅដោយការគិត ហើយមានការបង្រួបបង្រួមទាំងអស់ដែលអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានការលះបង់នូវធាតុផ្សំនៃធាតុផ្សំ ។ ការជឿជាក់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅរបស់ Calvin នាំមកនូវគុណភាពនៃភាពបន្ទាន់របស់គាត់ ដែលនៅក្នុងអត្ថបទខ្លះត្រូវប្រើតួអក្សរនិយាយ ។ តិចជាងដោយតក្កវិជ្ជាផ្លូវការជាងការបញ្ចូលអារម្មណ៍ដែលគាត់មានអំណាចដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលបានចង្អុលបង្ហាញថា អំណះអំណាងរបស់គាត់មិនមានលក្ខណៈផ្លូវការទេ ។ ប្រហែលជាដោយសារតែបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់សម្រាប់ភាពខ្លីដែលថាជាកន្លែងដែលលំដាប់តក្កវិជ្ជាត្រូវបានបង្ហាញគាត់ចូលចិត្ត syllogism កាត់ឬ enthymeme ដែលទុកកន្លែងមួយដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយអ្នកអាន: ប៉ុន្តែវាមាននិន្នាការកាត់បន្ថយសារៈសំខាន់នៃតក្កវិជ្ជា ខណៈពេលដែលអ្នកអានគឺកាន់តែឈឺនទៅដល់ចំណុចនៃការបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ប្រសិនបើមានការបំពាន

ទម្លាប់ណាមួយនៃគោលការណ៍នៃការសង្កេបវាមាននៅក្នុងភាពសម្បូរបែបនៃ
គុណនាម និង កិរិយាស័ព្ទនៃ អារម្មណ៍កថាជាញឹកញាប់ត្រូវបានគេប្រើប្រាស់
នៅក្នុងការសរសើរ ឬការថ្កោលទោសចំពោះមុខតំណែងដែលបានពិភាក្សា ។
ក្នុងឱកាសនោះ Calvin បង្ហាញពីភាពស្ទាត់ជំនាញរបស់មនុស្សនិយមជាទូទៅ
នៃភាសានៃការមើលងាយ និងការប្រមាថមើលងាយ ។ ភាពភ័យរន្ធត់នៃការ
រំលោភបំពានរបស់គាត់បាននាំឱ្យគាត់ជួនកាលប្រើល្បិចនៃការរំលោភបំពាន
ហើយជួនកាលគាត់ងាកទៅរកឈឿងនេះក្នុងការវាយប្រហារលើទស្សនៈស្របច្បាប់
របស់គូប្រជែង ។ នេះជាលក្ខណៈដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ដែល ផ្នែកខ្លះ នៃ
ការងាររបស់ Calvin ត្រូវបានបំផ្លាញសម្រាប់អ្នកអានដែលរសើបនោះប៉ុន្តែ វា
មិនមានច្រើនដូចអ្នករិះគន់មួយចំនួនបានចោទប្រកាន់ឡើយ ហើយនៅក្នុង
ករណីរបស់គាត់ វិចារណកថា មិនមែនជាការជំនួសសម្រាប់ការជជែកវែកញែក
នោះទេ ប៉ុន្តែជាការប៉ុនប៉ងគិតខុសដើម្បីបង្កើនកម្លាំងរបស់វា ។ វាមិនមែន
អាស្រ័យលើការប្រឆាំង និងការអវិជ្ជមានរបស់គាត់ដែលអំណាច និងការបញ្ចុះ
បញ្ចូលរបស់ Calvin អាស្រ័យនោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើអាំងតង់ស៊ីតេនៃការជឿ
ជាក់វិជ្ជមានរបស់គាត់ និងធនធានដ៏សម្បូរបែបនៃចិត្តរបស់គាត់ ។ ការងារ
នេះគឺជាកេរដំណែលដ៏ធំបំផុតរបស់គាត់ដល់ជំនាន់ក្រោយៗទៀត ។ ហើយសូ
ម្បីតែការចាប់អារម្មណ៍ថ្មីដែលទាក់ទាញមនុស្សជំនាន់របស់យើងក៏មិនបន្ថយភាព
ពាក់ព័ន្ធ និងតម្លៃនៃសាររបស់វាដែរ ។ "ថ្ងៃនេះ" Calvin ធ្លាប់បានសរសេរ
ថា "គ្រប់មុខវិជ្ជាទាំងអស់ត្រូវបានដេញតាមយ៉ាងអន្ទះសារ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនៃ
ព្រះត្រូវបានធ្វេសប្រហែស .... ប៉ុន្តែការដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាកំពូលរបស់មនុស្ស
ហើយផ្តល់ភាពត្រឹមត្រូវដល់អត្ថិភាពរបស់គាត់ ទោះបីជាជីវិតមួយរយជារបស់

យើងក៏ដោយ គោលបំណងមួយនេះនឹងគ្រប គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេទាំងអស់គ្នា»
។ស្សៀវភៅទី I ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត

ជំពូកទី I

ចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងចំណេះដឹងរបស់យើងផ្ទាល់ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ រឬៃប ដែលពួកគេទាក់ទងគ្នា

1. ចំនេះដឹងអំពីខ្លួនឯងនោះគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះទេ

ស្ទើរតែគ្រប់ប្រាជ្ញាដែលយើងមានគឺត្រូវនិយាយថាប្រាជ្ញាពិតនិងត្រឹមត្រូវមានពីរផ្នែកគឺចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងខ្លួនយើង ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលចូលរួមក្នុងសញ្ញាសំគាល់ជាច្រើនដែលមួយមុននិងនាំចេញមួយផ្សេងទៀតគឺមិនងាយយល់ទេ ។ ដំបូងបង្អស់គ្មាននរណាម្នាក់អាចមើលខ្លួនឯងបានដោយមិនងាកចេញពីគំនិតរបស់គាត់ភ្លាមៗទៅរកការគិតរបស់ព្រះដែល«រស់ហើយបានរើក»(កិច្ចការ១៧:២៨) ។ ត្បិតអំណោយទានដែលយើងបានទទួលមិនមែនជារបស់យើងផ្ទាល់ទេ ។ តាមពិតរូបកាយរបស់យើងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីក្រៅពីការចិញ្ចឹមជីវិតរួមជាមួយព្រះជាម្ចាស់តែមួយនោះទេ ។ បន្ទាប់មកដោយគុណប្រយោជន៍ទាំងនេះស្រក់ដូចទឹកសន្សើមពីលើមេឃមកលើយើងយើងត្រូវបានដឹកនាំដូចជាដោយផ្កាកុលាបដល់និទាឃរដូវ ។ តាមពិតភាពក្រីក្ររបស់យើងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីគុណប្រយោជន៍ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ ការបំផ្លាញដ៏វេទនាដែលការបះបោររបស់មនុស្សទីមួយបានរុញច្រានយើងជាពិសេសបង្ខំឱ្យយើងក្រឡេកមើលទៅខាងលើ ។ ដូច្នេះយើងមិនត្រឹមតែតមអាហារនិងស្រេកឃ្លានប៉ុណ្ណោះទេដែលយើងស្វែងរកពីអ្វីដែលយើងខ្វះផង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងត្រូវបានជាស់ស្ទើនដោយការភ័យខ្លាចយើងនឹងរៀនពីភាពបន្ទាប់ខ្លួន ។

តួយ៉ាងដូចជាទុក្ខវេទនាក្នុងលោកីយ៍ដែលអាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងមនុស្ស ជាតិហើយដោយហេតុនេះយើងត្រូវបានគេរំលំដោយសម្បែកបំពាក់បែបអាក្រាត កាយដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់របស់យើងបង្ហាញពីស្មារតីនៃភាពមិនសប្បាយចិត្តរបស់គេ ដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងខ្លះអំពីព្រះ ។ ដូច្នេះពីអារម្មណ៍នៃភាពល្ងង់ខ្លៅភាពគ្មាន ទីពឹងភាពក្រីក្រភាពពិការនិងអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះគឺយើងដឹងថា ពន្លឺពិតនៃប្រាជ្ញាគុណធម៌ភាពបរិបូរណ៌នៃអ្វីៗទាំងអស់ហើយភាពបរិសុទ្ធនៃសេចក្តី សុចរិតស្ថិតនៅក្នុងតែនៅព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងកម្រិតនេះយើងត្រូវបានបំផុស គំនិតដោយគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីរឿងរបស់ព្រះហើយ យើងមិនអាចប្រាថ្នាចង់ទទួលទ្រង់យ៉ាងខ្លាំងមុនពេលយើងចាប់ផ្តើមមិនពេញចិត្ត នឹងខ្លួនយើងនោះ ។ ចំពោះអ្វីដែលមនុស្សនៅលើពិភពលោកនឹងមិនរីករាយ ដូចដែលគេគឺជាអ្វីដែលមនុស្សម្នាក់មិននៅដូចដែលគេមានដរាបណាគេមិនដឹង ថាខ្លួនគេនោះគឺខណៈពេលដែលពេញចិត្តនឹងអំណោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេនិងទាំង ល្ងង់ខ្លៅរបស់គេវេទនាផ្ទាល់ខ្លួន? ដូច្នោះចំណេះដឹងរបស់យើងមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យ យើងភ្ញាក់ផ្អើលដើម្បីស្វែងរកព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏នាំយើងដោយដៃដើម្បីស្វែង រកគាត់ដែរ ។

2. បើគ្មានចំនេះដឹងអំពីព្រះក៏គ្មានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ

ជាថ្មីម្តងទៀតវាប្រាកដថាមនុស្សមិនដែលទទួលបានចំណេះដឹងច្បាស់លាស់ពីខ្លួន ឯងទេលុះត្រាតែគេបានមើលទៅព្រះជាមុនសិនរួចមានការសញ្ជឹងគិតពីព្រះដើម្បី ពិនិត្យពិចារណាអំពីខ្លួនឯង ។ យើងតែងតែគិតថាខ្លួនយើងសុចរិតនិងទៀងត្រង់

មានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃនិងមានមោទនភាព ។ យើងមានមោទនភាពហួសប្រមាណ ដោយយើងពុំមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ដែលយើងអាចជឿជាក់បានចំពោះអំពើទុច្ចរិតអំពើអាក្រក់ល្មើលើនិងភាពមិនបរិសុទ្ធទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងមិនជឿជាក់ដូច្នេះទេប្រសិនបើយើងមើលតែខ្លួនឯងហើយមិនមើលទៅព្រះអម្ចាស់ដែលជាស្តង់ដារតែមួយគត់ដែលការវិនិច្ឆ័យនេះត្រូវវាស់វែង ។ ត្បិតយើងទាំងអស់គ្នាមានទំនោរទៅរកភាពលាក់ពុតដែលជារូបភាពនៃភាពសុចរិតជំនួស ឲ្យសេចក្តីសុចរិតដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ។ ហើយដោយសារតែគ្មានអ្វីដែលលេចចេញមកនៅក្នុងខ្លួនយើងឬនៅជុំវិញយើងដែលមិនមានភាពកខ្វក់ដោយអំពើអសីលធម៌ដ៏អាក្រក់នោះទេអ្វីដែលជាអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះទ័យព្រះយើងកំណត់គំនិតរបស់យើងក្នុងដែនកំណត់នៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស ។ គ្រាន់តែអញ្ជើងភ្នែកដែលគ្មានអ្វីត្រូវបានបង្ហាញតែវត្ថុខ្មៅវិនិច្ឆ័យអ្វីដែលកខ្វក់ពណ៌សឬកាន់តែខ្មៅទៅជាពណ៌ស ។ ជាការពិតយើងអាចយល់កាន់តែច្បាស់ពីកាយវិការថាតើយើងរង្វេងស្មារតីក្នុងការប៉ាន់ប្រមាណអំណាចនៃព្រលឹង ។ ប្រសិនបើនៅពេលមានពន្លឺថ្ងៃទូលំទូលាយយើងមើលទៅដីឬស្មាបស្តង់អ្វីក៏ដោយដែលមើលទៅរង្វង់មូលរបស់យើងនោះយើងហាក់ដូចជាមើលឃើញដោយភាពខ្លាំងនិងស្វាហាប់បំផុត ។ នៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើលទៅព្រះអាទិត្យហើយក្រលេកមើលវាអំណាចនៃការមើលឃើញដែលខ្លាំងជាពិសេសនៅលើផែនដីគឺត្រូវបានភ្ឺបភ្លែតៗនិងច្របូកច្របល់ដោយភាពអស្ចារ្យដ៏អស្ចារ្យហើយដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យសារភាពថាការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងក្នុងការមើលអ្វីៗនៅលើផែនដីគឺរិលខ្លាំងនៅពេលវាមកដល់ព្រះអាទិត្យ ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងក្នុងការប៉ាន់ស្មានទំនិញខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។ ដរាបណាយើងមិនក្រឡេកមើលទៅលើផែនដីដោយស្កប់ស្កល់នឹងសេចក្តីសុចរិត

ប្រាជ្ញានិងគុណធម៌របស់យើងដោយលើកខ្លួនយើងជាទីគួរអោយស្រឡាញ់បំផុត ហើយចូលចិត្តខ្លួនយើងទាំងអស់ក្រៅពីពួកអ្នកដែលស្អប់ខ្ពើម ។ឧបមាថាយើងតែម្នាក់ឯងចាប់ផ្តើមគិតគំនិតដល់ព្រះហើយពិចារណាលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ហើយភាពសុចរិតប្រាជ្ញានិងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ឥតខ្ចោះទាំងស្រុងពោលគឺត្រង់ដែលយើងត្រូវមានរូបរាង ។បន្ទាប់មកអ្វីដែលឆោតល្ងង់នៅពេលដែលសេចក្តីសុចរិតបានផ្តាប់ចិត្តយើងនោះនឹងទៅកខ្វក់ក្នុងអំពើអាក្រក់ដែលបានស៊ីធឹក ។អ្វីដែលធ្វើឱ្យយើងស្ងើចសរសើរក្រោមឈ្មោះនៃប្រាជ្ញានឹងមានភាពល្ងង់ខ្លៅ ។អ្វីដែលជួបអំណាចកាន់តែច្រើននឹងបង្ហាញថាខ្លួនវាជាភាពទន់ខ្សោយវេទនាបំផុត ។ នោះគឺអ្វីដែលនៅក្នុងខ្លួនយើងហាក់ដូចជាភាពឥតខ្ចោះត្រូវការភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។

3. មនុស្សនៅចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះ

ដូច្នេះការភ័យខ្លាចនិងការងឿងឆ្ងល់ដែលបទគម្ពីរជាទូទៅតំណាងឱ្យពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានគេវាយនិងយកឈ្នះនៅពេលណាដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានវត្តមានរបស់ព្រះ ។ដូច្នេះវាកើតឡើងថាយើងឃើញមនុស្សដែលអវត្តមានរបស់គេជាធម្មតានៅតែរឹងមាំនិងខ្ជាប់ខ្ជួនប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេបង្ហាញពីភាពរុងរឿងរបស់គេដែលរង្គើនិងព្រងើយកន្តើយដែលត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ការពិតត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការបំផ្លាញ ។ជាការពិតយើងត្រូវតែដឹងថាមនុស្សមិនដែលត្រូវបានប៉ះពាល់និងទទួលឥទ្ធិពលគ្រប់គ្រាន់ពីការយល់ដឹងអំពីភាពទន់ទាបរបស់គេរហូតដល់គេបានប្រៀបធៀបខ្លួនគេជាមួយនឹងភាពរុងរឿងរបស់ព្រះ ។លើសពីនេះទៅទៀតយើងមានឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការបង្កើតនេះទាំងនៅក្នុងស្បៃវែកៅពួកចៅហ្វាយនិងនៅក្នុងហោរា ។ការនិយាយបែបនេះជាញឹកញាប់នៅក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះ ៖«យើងនឹងត្រូវស្លាប់ព្រោះព្រះអម្ចាស់

បានលេចមកអោយយើងឃើញហើយ» (ពួកចៅហ្វាយ ១៣:២២ អេសាយ ៦: ៥ ៥ អេសេគាល .២: ១; ១:២៨) នៅកន្លែងផ្សេងទៀត) ។រឿងរ៉ាវរបស់យ៉ូបនៅក្នុងការពិពណ៌នាអំពីប្រាជ្ញាអំណាចនិងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះតែងតែបង្ហាញនូវអំណះអំណាងដ៏មានឥទ្ធិពលដែលគ្របដណ្តប់លើមនុស្សជាមួយនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅភាពអសមត្ថភាពនិងអំពើពុករលួយ (យ៉ូប ៣៨: ១) ។

ហើយមិនមែនដោយគ្មានមូលហេតុនោះទេព្រោះយើងមើលឃើញពីរបៀបដែលអាប្រាហាំទទួលស្គាល់កាន់តែច្បាស់ថាគាត់ជាផែនដីនិងធូលី(លោកុប្បត្តិ១៨:២៧) នៅពេលដែលគាត់បានមើលឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។និងរបៀបដែលអេលីយ៉ាមានទឹកមុខស្រអាប់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការមកជិតរបស់គាត់បានទេគឺភាពអស្ចារ្យនៃរូបរាងរបស់គាត់(ពង្សាវតារក្សត្រទី១១៩:១៣) ។ហើយអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបានដែលជាការរលួយដោយខ្លួនផ្ទាល់ (យ៉ូប ១៣:២៨) និងដង្កូវមួយ (យ៉ូប ៧: ៥; ទំនុកដំកើង ២២: ៦)នៅពេលដែលសូម្បីតែរូបចេរូប៊ីនត្រូវតែបាំងមុខដោយការភ័យខ្លាច(អេសាយ៦:២) ។វាប្រាកដណាស់ដែលហោរាអេសាយបាននិយាយថា ៖«ព្រះអាទិត្យនឹងរះហើយព្រះចន្ទនឹងស្រឡាំងកាំងនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារនឹងសោយរាជ្យ»(អេសាយ២៤:២៣);នោះគឺនៅពេលដែលគាត់នាំយកភាពរុងរឿងរបស់ព្រះហើយនាំឱ្យវាកាន់តែខិតជិតរឿងដែលភ្លឺបំផុតនឹងក្លាយជាភាពងងឹតមុនពេលវា (អេសាយ២:១0,១៩) ។ទោះយ៉ាងណាយ៉ាងណាក៏ដោយចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងខ្លួនយើងត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកលំដាប់នៃការបង្រៀនត្រឹមត្រូវតម្រូវឱ្យយើងពិភាក្សាពីរឿងដំបូងមុនបន្ទាប់មកបន្តអនុវត្តលិខិតនោះ ។

ជំពូកទី II

តើការស្គាល់ព្រះជាអ្វីហើយអ្វីដែលចំណេះដឹងអំពីព្រះមានគោលបំណងអ្វី

1. ការគោរពគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ

ចំណេះដឹងអំពីព្រះជាម្ចាស់ដូចខ្ញុំយល់ស្រាប់ហើយគឺថាយើងមិនត្រឹមតែចង់ដឹងថាមានព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេតែយើងក៏យល់ពីអ្វីៗដែលសមនឹងយើងដែរគឺសមនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ជាការពិតយើងមិនត្រូវនិយាយថាការនិយាយត្រឹមត្រូវព្រះត្រូវបានគេស្គាល់នៅកន្លែងដែលគ្មានសាសនាឬការគោរពសាសនា ។ត្រង់នេះខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីចំនេះដឹងដែលមនុស្សបាត់បង់ហើយត្រូវគេជេរប្រមាថបានចាប់ព្រះជាព្រះប្រោសលោះក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសំរបសំរួល ។ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយតែពីចំណេះដឹងបឋមនិងចំណេះដឹងសាមញ្ញដែលរាល់សណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិទាំងអស់នឹងនាំយើងប្រសិនបើអ័ដាមនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់ ។នៅក្នុងការបំផ្លាញមនុស្សជាតិឥឡូវនេះគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងពីបទពិសោធន៍របស់ព្រះដូចជាព្រះវរបិតាឬជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឬអំណោយផលតាមវិធីណាមួយឡើយរហូតដល់ព្រះគ្រិស្តដែលជាអ្នកសំរបសំរួលចេញមកផ្សះផ្សាជាមួយយើង ។ទោះយ៉ាងណាវាជារឿងមួយដែលគិតថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតយើងទ្រទ្រង់យើងដោយព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់គ្រប់គ្រងយើងដោយភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ថែរក្សាយើងដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយចូលរួមជាមួយយើងនូវអំណោយគ្រប់បែបយ៉ាងហើយមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលទទួលយកព្រះគុណនៃការផ្សះផ្សាដែលបានផ្តល់ជូនពួកយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ដំបូងបង្អស់ក្នុងការធ្វើគំរូនៃលោកិយនេះដូចជានៅក្នុងការបង្រៀនទូទៅនៃបទគម្ពីរដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាអ្នកបង្កើត ។

បន្ទាប់មកនៅចំពោះមុខព្រះគ្រីស្ទ(២ កូរិនថូស ៤: ៦)ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះ ។ អំពីចំនេះដឹងពីរយ៉ាងអំពីព្រះយើងនឹងពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈដំបូង ។ទីពីរនឹងត្រូវបានដោះស្រាយនៅកន្លែងដែលត្រឹមត្រូវ ។ លើសពីនេះទៅទៀតទោះបីគំនិតរបស់យើងមិនអាចចាប់ព្រះបានដោយមិនផ្តល់ការស្មោះត្រង់ដល់ទ្រង់ក៏ដោយវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការគិតថាមានមនុស្សម្នាក់គួរតែគោរពនិងគោរពប្រសិនបើមិនត្រូវបានគេជឿជាក់ថាទ្រង់គឺជាគ្រឹះនៃអ្វីៗដែលល្អហើយនោះ យើងមិនត្រូវស្វែងរកអ្វីក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ ។
នេះខ្ញុំចង់មានន័យថាមិនត្រឹមតែព្រះទ្រទ្រង់លោកិយនេះ (ដូចដែលព្រះបានបង្កើតវាឡើង) ដោយព្រះចេស្តាគ្មានព្រំដែនកំណត់ដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ថែរក្សាវាដោយភាពល្អរបស់ទ្រង់ហើយជាពិសេសគ្រប់គ្រងមនុស្សជាតិដោយសេចក្តីសុចរិតនិងការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់មើលថែដោយការការពាររបស់ទ្រង់ ។ ក៏ប៉ុន្តែថាការធ្លាក់ចុះនឹងមិនត្រូវបានរកឃើញទាំងប្រាជ្ញានិងពន្លឺឬសេចក្តីសុចរិតឬទ្ធានុភាពនៃផ្លូវត្រង់ឬសេចក្តីពិតដ៏ពិតដែលមិនហូរចេញពីទ្រង់ហើយដែលមិនមែនជាបុព្វហេតុ ។ ដូច្នេះយើងអាចរៀនរង់ចាំនិងស្វែងរករបស់ទាំងអស់នេះពីទ្រង់ហើយអរគុណដល់ទ្រង់ដែលបានទទួលពីព្រះ ។ ចំពោះការយល់ដឹងអំពីព្រះចេស្តានៃព្រះគឺសម្រាប់យើងដែលជាគ្រូដែលមានជំនឿមុតមាំពីសាសនាដែលបានកើតមក ។ ខ្ញុំហៅ"ការគោរព"ថាការគោរពបានចូលរួមជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលចំណេះដឹងអំពីគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះបានបង្កើត ។ ត្បិតរហូតដល់មនុស្សទទួលស្គាល់ថាពួកគេជំពាក់អ្វីគ្រប់យ៉ាងចំពោះព្រះថាពួកគេបានចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាដោយឪពុករបស់គេថាគាត់គឺជាព្រះនៃរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាងរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនគួរស្វែងរកអ្វីក្រៅពីគាត់

ពួកគេនឹងមិនផ្តល់ឱ្យគាត់នូវការបម្រើស្មគ្រចិត្តឡើយ ។ បើមិនដូច្នោះទេលុះត្រាតែពួកគេបង្កើតសុភមង្គលពេញលេញរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះអង្គពួកគេនឹងមិនដែលផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯងនូវភាពស្មោះត្រង់និងស្មោះត្រង់ដល់គេឡើយ ។

2. ចំណេះដឹងអំពីព្រះទាក់ទងនឹងការទុកចិត្តនិងការគោរព

តើព្រះជាអ្វី? ពួកមនុស្សដែលចោទជាសំណួរនេះគ្រាន់តែជាការគិតគូរឥតប្រយោជន៍ ។ កាន់តែសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីដឹងថាព្រះជាអ្វីនិងអ្វីដែលត្រូវនឹងធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ។ សរុបសេចក្តីមកតើមានជំនួយអ្វីដើម្បីស្គាល់ព្រះមួយអង្គដែលយើងគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើ? ផ្ទុយទៅវិញចំណេះដឹងរបស់យើងគួរតែបម្រើជាដំបូងដើម្បីបង្រៀនយើងពីការភ័យខ្លាចនិងការគោរព ។ ទីពីរដោយប្រើជាការដឹកនាំក៍និងជាគ្រូរបស់យើងយើងគួរតែរៀនស្វែងរកទ្រង់អោយបានល្អហើយទទួលបានការនេះហើយអោយគេទទួលយកវា ។ ព្រោះតើគំនិតរបស់ព្រះអាចជ្រាបចូលក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដោយមិនដឹងខ្លួនភ្លាមៗដោយរបៀបណាព្រោះអ្នកជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដោយសិទ្ធិនៃការបង្កើត? អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកធ្វើទោះបីអ្នកធ្វើអ្វីក៏ដោយគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកព្រះជាមុនដែរឬទេ? បើដូច្នោះមែនឥឡូវនេះវាច្បាស់ថាជីវិតរបស់អ្នកខូចអាក្រក់លុះត្រាតែព្រះបំពេញដោយយល់ឃើញថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គគួរតែអោយយើងបានជាក្រីក្យវិន័យដែលយើងរស់នៅនេះ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតអ្នកមិនអាចមើលឃើញព្រះច្បាស់ទេលុះត្រាតែអ្នកទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាប្រភពទឹកនិងជាប្រភពនៃរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាង ។ ពីនេះផងដែរនឹងមានបំណងចង់នៅជាប់នឹងទ្រង់ហើយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលថាភាពគ្មានគុណធម៌របស់មនុស្សនេះបានល្បួង

គំនិតរបស់គេពីការស្វែងរកត្រឹមត្រូវ? ដើម្បីចាប់ផ្តើមគំនិតគួរអោយធុញទ្រាន់មិន
សម្រាប់ព្រះហឫទ័យព្រះនោះទេប៉ុន្តែគិតអំពីព្រះតែមួយនិងព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ។
ហើយអ្វីដែលភ្ជាប់ទៅនឹងអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យនោះប៉ុន្តែការពេញចិត្តនឹងគេដូច
ជាទ្រង់បង្ហាញលើសពីនេះទៅទៀតចិត្តតែងតែប្រើភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមនិងយក
ចិត្តទុកដាក់បំផុតមិនត្រូវរវែងស្មារតីនិងក្លាហានដើម្បីធ្វើលើសពីឆន្ទៈរបស់គេឡើ
យ ។ ដូច្នេះការស្គាល់ព្រះពីព្រោះវាដឹងថាទ្រង់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ ។ ហើយជឿ
ជាក់ថាទ្រង់ដឹកនាំយើងហើយក៏និងអ្នកការពារវាដូច្នេះផ្តល់អោយខ្លួនអ្នកនូវការ
ទុកចិត្តលើទ្រង់ទាំងស្រុង ។ ដោយសារតែវាយល់ថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធនៃការល្អទាំង
អស់ប្រសិនបើមានអ្វីគាបសង្កត់ប្រសិនបើមានអ្វីខ្វះខាតនោះវានឹងភ្ជាល់ទៅការ
ការពាររបស់ទ្រង់ភ្លាមៗរង់ចាំជំនួយពីទ្រង់ ។ ដោយសារតែគេជឿជាក់ថាព្រះមាន
មេត្តាករុណាធ្វើអោយគេមានទំនុកចិត្តនិងការសង្ឃឹយថាមិនមែនដោយសារសេច
ក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេដែលនឹងផ្តល់សំណងសម្រាប់ជំងឺទាំងអស់នោះ ។
ដោយសារតែទទួលស្គាល់ទ្រង់ថាជាព្រះវរបិតានិងជាព្រះវរបិតាចិត្តគំនិតក៏យល់ថា
វាជាការត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវដើម្បីមើលសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងគ្រប់ការទាំង
អស់គោរពភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ថែរក្សាដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ
និងគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ។ ដោយសារតែមើលឃើញថាទ្រង់ជា
ចៅក្រមដ៏សុចរិតម្នាក់ដែលមានភាពធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើ
អាក្រក់គេតែងជួបការកាត់ជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅចំពោះមុខ ។ ហើយគួរឱ្យរន្ធត់
ដោយដឹងអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះមិនអាចរត់គេចត្រូវឡើយ ។ ប៉ុន្តែភាពឱប
ក្រសោបរបស់ទ្រង់មិនត្រឹមតែជាអ្នកដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ជាងអ្នកជួយដល់
អ្នកដែលគួរអោយគោរពនោះទេ ។ ចំពោះគំនិតដែលភ័យខ្លាចបានដឹងថាការដាក់

ទណ្ឌកម្មរបស់មនុស្សទុច្ចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិតនិងរង្វាន់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
សម្រាប់មនុស្សសុចរិតស្មើនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ។ដោយសារស្រឡាញ់និង
គោរពព្រះជាព្រះវរបិតាវាគោរពបូជានិងគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់ ។
នៅទីនេះពួកបរិសុទ្ធនិងពិត ៖មានជំនឿបានចូលរួមជាមួយការកោតខ្លាចព្រះយ៉ាង
ខ្លាំងដែលការភ័យខ្លាចនេះក៏រួមបញ្ចូលការគោរពកោតសរសើរនិងគោរពបូជា
យ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដែលមានចែងក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ។ហើយយើងគួរកត់សំគាល់
ពីហេតុការណ៍នេះដោយយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតមនុស្សទាំងអស់មានការ
គោរពជាទូទៅចំពោះព្រះប៉ុន្តែមានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលគោរពទ្រង់ ។ហើយ
នៅកន្លែងណាដែលមានការប្រជុំគ្នាដ៏ធំនៅក្នុងពិធីភាពស្មោះត្រង់ចេញពីចិត្តពិត
ជាកម្រណាស់ ។

ជំពូកទី III

ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវបានបង្កប់នៅក្នុងគំនិត

1. លក្ខណៈនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋនេះ

វាមាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សហើយពិតដោយសភាវគតិធម្មជាតិការយល់ដឹងពីព្រះ ។ នេះយើងយកដើម្បីឱ្យមានលើសពីភាពចម្រូងចម្រាស ។ដើម្បីរារាំងនរណាម្នាក់មិនឱ្យជ្រកកោននៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅនោះព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានបញ្ចូលមនុស្សទាំងអស់ឱ្យយល់ច្បាស់អំពីភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

ជាថ្មីម្តងទៀតការចងចាំពីរព្រះដែលទ្រង់បានស្រក់ព្រះលោហិតសម្រាប់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សគ្រប់គ្នាយល់ថាខ្លួនមានព្រះហើយថាព្រះអង្គជាអ្នកបង្កើតពួកគេត្រូវទទួលទោសដោយសក្តីភាពរបស់ពួកគេផ្ទាល់ពីព្រោះពួកគេមិនបានគោរពដល់ព្រះអង្គហើយលះបង់ជីវិតរបស់គេតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ។ប្រសិនបើភាពល្ងង់មិនស្គាល់ព្រះនឹងត្រូវបានរកមើលនៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រាកដជាមនុស្សម្នាក់ទំនងជានឹងរកឃើញឧទាហរណ៍មួយក្នុងចំណោមមនុស្សដែលដើរថយក្រោយនិងអ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីអរិយធម៌ ។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានអ្នកមិនជឿដែលនិយាយថាគ្មានប្រជាជាតិណាដែលឃោរឃៅគ្មានមនុស្សណាហ៊ាននិយាយថាពួកគេមិនមានជំនឿជឿជាក់ថាមានព្រះទេ ។ហើយពួកគេដែលនៅក្នុងជីវិតនៃជីវិតរបស់ពួកគេហាក់ដូចជាខុសគ្នាតិចតួចពីក្រមសីលធម៌នៅតែបន្តរក្សាពូជខ្លះនៃសាសនា ។ការយល់ឃើញរួមមានយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះធ្វើយ៉ាងនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ដូច្នេះចាប់តាំងពីដើមដំបូងនៃពិភពលោកគ្មានសាសនាមាននៅក្នុងការសារភាពនេះនៃស្មារតីចំពោះព្រះដែលបានចាក់នៅក្នុងជួងចិត្តនៃមនុស្សទាំងអស់ ។

ប្រាកដហើយសូម្បីតែការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក៏ជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នៃគំនិតនេះដែរ ។ យើងដឹងពីរបៀបដែលមនុស្សមិនបន្ទាបខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេតែគេយករបស់ដទៃទៀតគ្រប់គ្រងលើខ្លួនគេ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកពួកគេចូលចិត្តគោរពបូជាឈើនិងថ្មជាជាងគិតថាគ្មានព្រះច្បាស់ហើយនេះគឺជាចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏រស់រវើកបំផុត ។ មិនអាចទៅរួចទេដែលអ្នកអាចលុបគំនិតនេះចេញពីគំនិតរបស់មនុស្សដែលថាលក្ខណៈធម្មជាតិនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងងាយស្រួលដូចដែលបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់សុខចិត្តលិចចេញពីភាពក្រអឺតក្រទមខ្លាំងដើម្បីគោរពដល់ព្រះ ។

2. សាសនាមិនមែនជាការច្នៃប្រឌិតតាមអំពើចិត្តទេ

ដូច្នេះវាពិតជាឥតប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកខ្លះក្នុងការនិយាយថាសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឧបាយកលរបស់មនុស្សពីរបីនាក់ដើម្បីកាន់ប្រជាប្រិយសាមញ្ញស្របនឹងឧបករណ៍នេះហើយថាមនុស្សគ្រប់រូបដែលមានដើមកំណើតគោរពបូជាព្រះសម្រាប់អ្នកដទៃមិនយ៉ាងហោចណាស់ជឿថាមានព្រះជាម្ចាស់ណាមួយ ។ ខ្ញុំសូមសារភាពថាដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់បុរសក្នុងការចុះចូលកាន់តែខ្លាំងមនុស្សឆ្លាតបានបង្កើតអ្វីៗជាច្រើននៅក្នុងសាសនាដែលដើម្បីជម្រុញឱ្យប្រជាជនសាមញ្ញគោរពនិងធ្វើឱ្យពួកគេភ័យខ្លាច ។

ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនទទួលជោគជ័យទេប្រសិនបើគំនិតរបស់ពួកមនុស្សមិនទាន់ត្រូវបានគេធ្វើឱ្យមានជំនឿជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំអំពីព្រះដែលជាទំនោរទៅរកសាសនាដែលដូចជាគ្រាប់ពូជ ។ ហើយវាមិនគួរឱ្យជឿទេថាអ្នកដែលដាក់កលល្បិចទៅលើមនុស្សដែលធ្វើពុតជាអ្នកធ្វើពុតជាសាសនាមិនមានចំណេះដឹងអំពីព្រះទេ ។

ប្រសិនបើពិតជាមានអ្នកខ្លះនៅអតីតកាលហើយសព្វថ្ងៃនេះមិនមានអ្នកខ្លះលេច
មុខដែលបដិសេធថាគ្មានព្រះនៅឡើយទេពួកគេធ្លាប់មានអារម្មណ៍ស្រពេចស្រពិល
ពីអ្វីដែលពួកគេមិនចង់ជឿ ។ មនុស្សម្នាក់អានគ្មាននរណាម្នាក់ដែលបញ្ចេញ
អាកប្បកិរិយាមើលងាយអាទិទេព(ដិតដាមជាងហ្គៃយូកាលីហ្គូឡាទេ
GaiusCaligula)ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ញាប់ញ័រខ្លាំងជាងនៅពេលដែលចំរៀងនៃ
សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានលេចចេញមក ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយគាត់បាន
អៀនខ្មាសចំពោះព្រះដែលគាត់អះអាងថាស្អប់ ។ អ្នកអាចមើលឃើញម្តងហើយម្តង
ទៀតពីរបៀបដែលរឿងនេះកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលចូលចិត្តគាត់ដែរ ។ របៀប
ដែលអ្នកដែលមើលងាយព្រះយ៉ាងក្លៀវក្លាបំផុតគឺមកពីមនុស្សទាំងអស់ដែលមាន
ការភ្ញាក់ផ្អើលបំផុតនៅស្លឹកឈើជ្រុះ (លេវីវិន័យ ២៦:៣៦) ។
ជាការពិតពួកគេស្វែងរករាល់សេចក្តីជ្រះថ្លាដើម្បីលាក់ខ្លួនពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអ
ម្ចាស់និងដើម្បីលុបបំបាត់ម្តងទៀតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែទោះជាពួកគេ
តែងតែត្រូវគេចាប់យកក៏ដោយ ។ ទោះបីជាពេលខ្លះវាហាក់ដូចជាបាត់មួយភ្លែតក៏
ដោយក៏វាវិលត្រលប់មកវិញភ្លាមៗពីការថប់បារម្ភនៃសតិសម្បជញ្ញៈវាមិនខុសគ្នា
ច្រើនពីការដេករបស់មនុស្សស្រវឹងឬមនុស្សស្រវឹងដែលមិនបានសម្រាកដោយ
សន្តិភាពសូម្បីតែពេលគេងព្រោះពួកគេកំពុងមានបញ្ហាជាប់ជាប្រចាំជាមួយភាព
ធ្ងន់ធ្ងរនិងសុបិន្តគួរឱ្យខ្លាច ។ មនុស្សល្ងីល្ងើរទាំងនេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាការ
មានទស្សនៈខ្លះៗអំពីព្រះគឺនៅរស់ក្នុងគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ជាការពិត
ណាស់ភាពឆោតល្ងង់របស់មនុស្សខ្លិលច្រអូសដែលពួកគេខំប្រឹងខ្លាំងមិនអាចប
ណ្តេញខ្លួនពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានជាទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ថាជំនឿ
នេះមានថាមានព្រះខ្លះកើតមកក្នុងធម្មជាតិហើយនៅជ្រៅទោះបីដាយហ្គ្រ៉ាសនិង

លក្ខណៈដូចគាត់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍បំផុតចំពោះអ្វីដែលត្រូវបានគេជឿនៅគ្រប់
យុគសម័យទាក់ទងនឹងសាសនាហើយឌីអូសស៊ីសអាចសើចចំអកចំពោះការជំនុំជំរះ
នៅស្ថានសួគ៌នេះគឺជាការសើចចំអកចំពោះដង្កូវនៃសតិសម្បជញ្ញៈដែលភ្លឺថ្លាជាង
ដែកដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ ។ខ្ញុំមិននិយាយដូចអ្វីដែលស៊ីស៊ីរ៉ូបានធ្វើនោះទេកំហុស
នឹងរលាយបាត់ទៅតាមពេលវេលាហើយសាសនានោះរីកចម្រើនហើយកាន់តែ
ប្រសើរឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។
សម្រាប់លោកិយ(អ្វីមួយនឹងត្រូវបាននិយាយពីរឿងនេះបន្តិចក្រោយមក)ព្យាយាម
ឱ្យឆ្ងាយដើម្បីអាចបោះបង់ចោលចំណេះដឹងទាំងអស់អំពីព្រះហើយតាម
មធ្យោបាយទាំងអស់ដើម្បីបង្ខូចការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថាតាមរយៈ
គំនិតល្ងង់ខ្លៅបំផុតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែលមនុស្សខ្ចិលច្រអូសនឹងបដិសេធ
ព្រះហើយទៅឆ្ងាយដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់ពន្លត់លូតលាស់និងជាកន្លែងបញ្ចុះស
ព ។ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាវាមិនមែនជាគោលលទ្ធិមួយដែលត្រូវរៀនដំបូងគេនៅ
សាលានោះទេប៉ុន្តែយើងម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេសុទ្ធតែជាគ្រូតាំងពីកំណើតម្តាយ
របស់វាហើយតើធម្មជាតិមួយណាដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកណាម្នាក់ភ្លេចទោះបីមាន
មនុស្សជាច្រើនខំប្រឹងរៀនសូត្ររហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ។ក្រៅពីនេះបើមនុស្ស
ទាំងអស់កើតមកហើយរស់នៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះហើយ
បើចំណេះដឹងអំពីព្រះមិនស្ថិតស្ថេរនិងហើរទៅមុខទៀតលុះត្រាតែរីកចម្រើនដល់
កម្រិតនេះវាមិនដឹកនាំរាល់គំនិតនិងសកម្មភាពនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេដល់គោល
ដៅនេះទ្រឹះទ្រោមឡើយ ។ទស្សនវិទូមិនបានដឹងអំពីរឿងនេះទេ ។ផ្ទាត់មិនមាន
អត្ថន័យអ្វីក្រៅពីនេះនៅពេលដែលគាត់បង្រៀនជាញឹកញាប់ថាអ្វីដែលល្អបំផុតនៃ
ព្រលឹងគឺដូចទៅនឹងព្រះដែលនៅពេលដែលព្រលឹងបានចាប់យកចំណេះដឹងពីព្រះ

ជាម្ចាស់នោះវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងទៅជារូបឆ្កួះរបស់ព្រះ ។ តាមរបៀបហ្គីលីស(Gryllus)ក្នុងការសរសេររបស់ផ្លាថេត(Plutarch)មានហេតុផលយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ដោយបញ្ជាក់ថាប្រសិនបើសាសនាមួយអវត្តមានពីជីវិតរបស់ពួកគេមនុស្សមិនមានឧត្តមគតិខ្ពស់ជាងសត្វទេប៉ុន្តែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកជាច្រើន ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមទំរង់នៃអំពើអាក្រក់ជាច្រើនពួកគេទាញជីវិតរបស់ពួកគេដោយភាពច្របូកច្របល់និងភាពគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ។ ដូច្នេះវាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះតែម្នាក់ដែលផ្តល់ឱ្យមនុស្សខ្ពស់ជាងការគ្រប់គ្រងហើយតាមរយៈការថ្វាយបង្គំពួកគេប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីអស់កល្ប ។

ជំពូកទី IV

ចំណេះដឹងនេះត្រូវបានរលាយឬខូចដោយភាពល្ងង់ខ្លៅមួយផ្នែកដោយការធ្វើខុស

1. អបិយជំនឿ

ដូចបទពិសោធន៍បង្ហាញថាព្រះជាម្ចាស់បានសាបព្រោះគ្រាប់ពូជនៃជំនឿនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែកម្រមានមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោម១00នាក់បានជួបជាមួយអ្នកដែលទទួលបាននៅក្នុងចិត្តរបស់គេហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដែលគ្រៀមស្ងិតទេដែលបង្ហាញផ្លែឈើនៅគ្រប់ទាំងរដូវកាល(ទំនុកដំកើង១:៣) ។ ក្រៅពីនេះអ្នកខ្លះអាចហួតដោយអបិយជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនហើយខ្លះទៀតបោះបង់ចោលព្រះដោយចេតនាហើយអាក្រក់ក៏ពិតមែនតែមនុស្សទាំងអស់នេះបានអន់ថយពីចំណេះពិតអំពីទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយវាកើតឡើងថាគ្មានការគោរពសាសនាពិតប្រាកដណាមួយនៅលើពិភពលោកទេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ខ្ញុំថាអ្នកខ្លះច្រឡំចូលទៅក្នុងអបិយជំនឿមិនចង់និយាយដោយនៃសាច់ឈាមរបស់ពួកគេដោយឆោតល្ងង់ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ ។ ដូច្នេះចេញពីការចង់ដឹងចង់ឃើញពួកគេហោះចូលទៅក្នុងការរំពឹងទុកទទេ ។ ដូច្នេះពួកគេមិនកោតខ្លាចព្រះដូចដែលពួកបានផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯងនោះទេប៉ុន្តែស្រមៃមើលគេដូចដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យតាមការសន្មតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលឈូងសមុទ្របើកនៅក្នុងទិសដៅអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេធ្វើចលនាជើងពួកគេមិនអាចចុះក្រោមបានទេ ។ ជាការពិតអ្វីដែលពួកគេព្យាយាមធ្វើតាមវិធីនៃការថ្វាយបង្គំព្រះឬពីការបំរើព្រះពួកគេមិនអាចនាំយកមកជាកិត្តិយសសម្រាប់គេបានទេពីព្រោះពួកគេមិនថ្វាយបង្គំព្រះទេប៉ុន្តែជារូបនិងសុបិននៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុលបានកត់សំគាល់ពីភាពអាក្រក់នេះថា "គេអួត

ខ្លួនថា មានប្រាជ្ញា បានជាគេត្រឡប់ទៅជាល្ងង់ល្ងើវិញ" (រ៉ូម១:២២) ។ គាត់បាន
និយាយដូច្នេះថា "ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍នៅក្នុងកំហុសរបស់
ពួកគេគាត់បន្ថែមថាពួកគេត្រូវបានខ្វាក់ភ្នែកហើយ ។ ដោយមិនស្កប់ស្កល់នឹងការ
ខ្វិលច្រអូសប៉ុន្តែការអះអាងដោយខ្លួនឯងច្រើនជាងអ្វីដែលត្រូវពួកគេបាននាំភាព
ងងឹតមកលើខ្លួនគេតាមពិតពួកគេក្លាយជាមនុស្សល្ងីល្ងើដោយភាពក្រអឺតក្រទម
និងអួតអាងរបស់ខ្លួន ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាភាពឆោតល្ងង់របស់ពួកគេគឺមិន
អាចដោះសាបានទេព្រោះវាបណ្តាលមកពីការចង់ដឹងចង់ឃើញឥតប្រយោជន៍
ប៉ុន្តែដោយការចង់ដឹងចង់ដឹងចង់ដឹងច្រើនជាងការសមរម្យចូលរួមជាមួយទំនុក
ចិត្តមិនពិត ។

2.ដឹងខ្លួនងាកចេញពីព្រះ

សេចក្តីថ្លែងរបស់ដាវីឌដែលថាមនុស្សល្ងីល្ងើនិងមនុស្សល្ងីល្ងើមាននៅក្នុងចិត្តពួក
គេថាគ្មានព្រះទេ (ទំនុកដំកើង១៤:១;៥៣:១) ត្រូវតែមានជាដូចដែលយើងនឹងឃើញ
ម្តងទៀតនៅពេលក្រោយត្រូវបានកំណត់ចំពោះអ្នកដែលពន្លត់ពន្លឺនៃធម្មជាតិ
ចេតនាស្មាកស្មើរខ្លួនគេ ។ ដូច្នោះហើយយើងឃើញថាមានមនុស្សជាច្រើនបន្ទាប់ពី
ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សដែលមានចរិតរឹងរូសហើយមិនធម្មតាហើយខឹងនឹងការ
ចង់ចាំទាំងអស់របស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំងទោះបីជាគេត្រូវបានគេណែនាំឱ្យពួកគេដោយ
អារម្មណ៍ពីធម្មជាតិក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញភាពឆ្កួតរបស់ពួកគេដែលគួរស្អប់
ខ្ពើមជាងនេះទៅទៀតដាវីឌតំណាងឱ្យពួកគេដូចជាបដិសេធយ៉ាងច្បាស់នូវ
អត្ថិភាពរបស់ព្រះ ។ មិនមែនមានន័យថាពួកគេដកហូតលោកនោះទេតែ
ដោយសារលោកបានដកហូតភស្តុតាងនៃការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់លោកពួកគេបាន

ធ្វើអោយលោកទៅនៅស្ងាត់ជ្រងំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះទោះយ៉ាងណាក៏ធ្វើឱ្យខ្លួន
គាត់ប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នការភ័យខ្លាចចំពោះការវិនិច្ឆ័យទោសនៅស្ថាន
សួគ៌បានរលត់ហើយបដិសេធថាគ្មានការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស
អាក្រក់ដែលភាពអស់កម្លាំងបានបិទបាំងដួងចិត្តរបស់ពួកគេនោះទេដូច្នេះបន្ទាប់ពី
ពួកគេបានបិទភ្នែករបស់ពួកគេដោយមើលពួកគេមិនឃើញ (ម៉ាថាយ ១៣: ១៤
និង១៥; អេសាយ ៦: ៩ដល់១០និងទំនុកតម្កើង១៧:១០) ។ ហើយដាវីឌជាអ្នកបក
ប្រែដ៏ល្អបំផុតថាការរំលងច្បាប់របស់មនុស្សអាក្រក់នោះសំដែងក្នុងចិត្តខ្ញុំថានៅ
ភ្នែកគេគ្មានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ(ទំនុកតម្កើង៣៦:១) ។ ដូចគ្នានេះដែរ
ដោយសារតែពួកគេបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងថាព្រះមិនបានឃើញពួកគេអួតសរសើរពី
ការធ្វើខុសរបស់ខ្លួនដោយមោទនភាព (ទំនុកតម្កើង ១០:១១) ។
ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ព្រះមួយចំនួនក៏ដោយក៏ពួកគេដក
ហូតសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដោយគេចចេញពីអំណាចរបស់ព្រះអង្គ ។ ដូចប៉ូល
បានបញ្ជាក់ដូចជាបើទុកជាយើងមិនស្មោះត្រង់ក៏ដោយ គង់តែទ្រង់នៅស្មោះត្រង់
ដដែល ទ្រង់ធ្វើជាមិនស្គាល់ព្រះអង្គទ្រង់មិនបានទេ(២ធីម៉ូថេ២:១៣)ដូច្នេះដោយ
ពួកគេធ្វើរូបព្រះដែលស្លាប់និងរូបទទេនោះពិតជាត្រូវបានគេនិយាយថាបដិសេធ
ព្រះ ។
ត្រង់ចំណុចនេះយើងគួរកត់សំគាល់ថាទោះយ៉ាងណាពួកគេតស៊ូប្រឆាំងនឹង
អារម្មណ៍របស់ពួកគេហើយព្រះបណ្តេញគេចេញពីកន្លែងនោះទេតែថែមទាំង
បំផ្លាញគេទៀតផងទៅកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គ ។

3. យើងមិនត្រូវយកតំរាប់តាមព្រះតាមគំនិតរបស់យើងផ្ទាល់ឡើយ

ដូច្នេះការផ្តួលរំលំនូវការការពារឥតប្រយោជន៍ដែលមនុស្សជាច្រើនមិនពេញចិត្ត
នឹងជំនឿឆ្វេងរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ពួកគេគិតថាការខ្នះខ្នែងចំពោះសាសនាទោះ
យ៉ាងណាការរៀបចំទុកជាមុនគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនដឹងថាសាសនា
ពិតគួរតែត្រូវបានធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាគោលការណ៍សកលមួយ ។ ថា
ព្រះមិនចេះដូចខ្លួនគេហើយមិនមែនជាអ្នកមើលឃើញរឺដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅតាមអ្វី
ដែលអ្នកណាម្នាក់ចង់បាននោះទេ ។ យើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ផងដែរថា
តើជំនឿចំអកដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយធ្វើពុតជាយ៉ាងណានៅពេលវាព្យាយាមផ្គាប់
ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ។ ត្បិតការចាប់យកអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់
ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយអបិយជំនឿមិនត្រូវមើលងាយឬបដិសេធចោលនូវអ្វីដែលខ្លួន
បានកំនត់និងត្រេកអរថាជាការពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯងឡើយ ។ ដូច្នេះអស់អ្នកដែល
រៀបចំពិធីមិនពិតរបស់ខ្លួនថ្វាយបង្គំព្រះហើយគោរពបូជារបស់គេ ។ ប្រសិនបើពួក
គេមិនបានយកគំរូតាមព្រះជាលើកដំបូងដើម្បីផ្លូរផ្តងភាពមិនសមហេតុផលនៃការ
លេងសើចរបស់ពួកគេទេពួកគេនឹងមិនហ៊ាននិយាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់តាម
របៀបរបស់គេទេ ។ សាវ័កបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទស្សនៈមិនច្បាស់និងខុសឆ្គង
របស់គេគឺបដិសេដព្រះ ។ គាត់និយាយថា"នៅពេលដែលអ្នកមិនដឹង"នៅវេលា
នោះកាលអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់ស្គាល់ព្រះនោះត្រូវជាប់បំរើដល់អស់ទាំងរបស់ដែល
មិនមែនជាព្រះពីកំណើតទេ(ការឡាទី៤:៨) ។
ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បង្រៀននៅអេភេសូរគឺ«ដោយគ្មានព្រះ»នៅពេល
ពួកគេកំពុងវង្វេងផ្លូវពីចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវអំពីព្រះតែមួយ(អេភេសូរ២:១២) ។ យ៉ា
ងហោចណាស់ក៏មិនមានការព្រួយបារម្ភច្រើនដែរក្នុងកាលៈទេសៈនេះមិនថាអ្នក
មានគតិបណ្ឌិតហើយបោះបង់ចោលព្រះអង្គហើយចាកចេញពីព្រះអ្នកមិនមានអ្វី

សេសសល់ក្រៅពីរូបព្រះដែលត្រូវបណ្តាសា ។ ដូច្នេះវានៅតែមានសម្រាប់ពួកយើង ដើម្បីអះអាងជាមួយ(Lactantius)ថាគ្មានសាសនាណាពិតប្រាកដទេលើកលែងតែវាចូលរួមជាមួយនឹងការពិត ។

4. ការលាក់ពុត

អំពើបាបទីពីរកើតឡើងដែលថាពួកគេមិនដែលគិតដល់ព្រះទាល់តែសោះលើកលែងតែមានការបង្ខំ ។ ហើយពួកគេមិនមកនៅពេលយប់រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានអូសនៅទីនោះទោះបីជាមានការតស៊ូក៏ដោយ ។ ហើយសូម្បីតែពួកគេមិនកោតស្ញើចនឹងការភ័យខ្លាចដោយស្មុគ្រចិត្តដែលកើតឡើងដោយការគោរពចំពោះភាពរុងរឿងឧត្តមប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការកោតខ្លាចបង្ខំដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដកចេញពីពួកគេ ។ ដោយហេតុថាពួកគេមិនអាចគេចផុតពទេពួកគេខ្លាចសូម្បីតែគួរអោយស្អប់ខ្ពើម ។ ការនិយាយអំពីការភ័យខ្លាចរបស់Statiusដំបូងបង្អស់បានធ្វើអោយព្រះនៅក្នុងពិភពលោកត្រូវគ្នាទៅនឹងប្រភេទនៃការមិនគោរពនិងតែមួយគត់នេះ ។ អស់អ្នកដែលមានគំនិតមិនស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដឹងថាសាលក្រមរបស់ព្រះបានត្រៀមរួចជាស្រេចដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការរំលោភបំពានលើគេដែលពួកគេចង់ផ្តួលរំលំ ។ ដោយមានអារម្មណ៍ដូច្នេះពួកគេធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលអាចកាត់ទោសគេបាន ។

ប៉ុន្តែនៅពេលពួកគេដឹងថាអំណាចដែលមិនអាចគេចផុតរបស់ព្រះបានដាក់លើពួកគេពីព្រោះពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីជាមួយហើយក៏មិនរត់ចេញពីទ្រង់ដែរពួកគេបាននិយាយបដិសេធដោយភ័យខ្លាច ។ ដូច្នេះក្រែងលោពួកគេអាចមើលងាយដល់ព្រះអង្គដែលមានទំងន់លើពួកគេពួកគេ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរពួកគេមិនបោះបង់

ចោលភាពកខ្វក់គ្រប់បែបយ៉ាងនិងពីការចូលរួមក្នុងអំពើអាក្រក់ទៅនឹងអំពើអាក្រក់ឡើយរហូតដល់ពួកគេចង់លុបបំបាត់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ។ ឬយ៉ាងហោចណាស់ពួកគេមិនត្រូវបានរារាំងដោយការធ្វើពុតជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះពីការលាក់ខ្លួនក្នុងអំពើបាបរបស់គេហើយលើកស្ទួយខ្លួនគេហើយចូលចិត្តបណ្តោយខ្លួនតាមការចូលចិត្តរបស់ខ្លួនជាជាងរារាំងវាដោយការទប់ចិត្តរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។ ទោះយ៉ាងណានេះគឺជាស្រមោលឥតប្រយោជន៍និងមិនពិតនៃសាសនាដែលកម្រនឹងត្រូវគេហៅថាស្រមោល ។ អាចយល់បានយ៉ាងងាយស្រួលជាថ្មីថាតើចំណេះដឹងច្របូកច្របល់អំពីព្រះនេះខុសគ្នាពីជំនឿដែលសាសនាយកប្រភពរបស់វាដែលត្រូវបានតំឡើងនៅក្នុងរបស់អ្នកជឿតែប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយមនុស្សកំពុតក៏នឹងជាន់ឈ្លីនូវផ្លូវរង្វេងបាត់ទាំងនេះដើម្បីចូលទៅជិតព្រះពីអ្នកដែលពួកគេរត់ចេញនៅកន្លែងណាដែលពួកគេត្រូវគោរពប្រតិបត្តិជាប្រចាំអស់មួយជីវិតពួកគេបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គស្ទើរតែក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេហើយពួកគេមានចិត្តខ្នះខ្នែងធ្វើទាស់ព្រះ ។ កន្លែងណាដែលពួកគេត្រូវបំរើទ្រង់ក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតនិងភាពស្មោះត្រង់នៃដួងចិត្តពួកគេបានស្រែករកកលល្បិចគួរអោយចង់សើចនិងការសំដែងតិចតួចដែលឥតប្រយោជន៍ដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្ត ។ លើសពីនេះទៅទៀតដោយមានកាន់តែច្រើនពួកគេកុហកដោយខ្ជិលច្រអូសក្នុងភាពសៅហ្មងរបស់ពួកគេព្រោះពួកគេមានទំនុកចិត្តថាពួកគេអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេចំពោះព្រះដោយសកម្មភាពគួរឱ្យអស់សំណើចនៃការធ្វើឱ្យឆ្ងាយ ។ នៅពេលដែលពួកគេគួរទុកចិត្តលើទ្រង់ពួកគេធ្វេសប្រហែសនឹងទ្រង់ហើយពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងជាជាងអ្នកបង្កើត ។ ទីបំផុតពួកគេបានភ្ជាប់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅនឹងកំហុសដ៏ធំធេងដែលធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់ពិការភ្នែកហើយទីបំផុតបានពន្លត់ភ្លើងទាំងនោះចេញជា

ពន្លឺដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ចំពោះកម្លាំងចាំបាច់សម្រាប់ការបន្ទោសខ្លួនឯងការសារភាពនៅគ្រាលំបាកពួកគេនិយាយកំប្លែងអំពីព្រះពិតជាអស្ចារ្យនិងពូកែមើលងាយអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើឱកាសណាមួយសម្រាប់ភាពអស់សង្ឃឹមសង្កត់មកលើពួកគេនឹងធ្វើឱ្យពួកគេស្វែងរកព្រះហើយជំរុញឱ្យមានការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេបានចេញមកឆាប់ៗនេះដោយសារការរឹងចចេស ។

ជំពូកទី V

ចំណេះដឹងអំពីព្រះរះចេញមកជា សកលលោកនិង បន្តគ្រប់

(ព្រះបានសម្តែងនៅក្នុងស្នាព្រះហស្តការបង្កើតរបស់ទ្រង់)

1. គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដែលមានពរលើសពីនេះទៅទៀតគឺស្ថិតនៅក្នុងចំណេះដឹងអំពីព្រះ (យ៉ូហាន ១៧: ៣)

ក្រែងលោនរណាម្នាក់ត្រូវបានគេដកចេញពីការទទួលបានសុភមង្គលគេមិនត្រឹមតែបានគិតក្នុងចិត្តមនុស្សថាគ្រាប់ពូជសាសនាដែលយើងបាននិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាញខ្លួនគេនិងបង្ហាញខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងភាពជាអ្នកបង្កើតសកលលោកទាំងមូល ។ ជាលទ្ធផលបុរសមិនអាចបើកភ្នែករបស់ពួកគេដោយមិនបង្ខំឱ្យឃើញព្រះទេ ។ ជាការពិតខ្លឹមសាររបស់ព្រះគឺមិនអាចយល់បានទេដូច្នេះទេវតារបស់ទ្រង់បានគេចផុតពីការយល់ឃើញរបស់មនុស្សឆ្ងាយណាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅលើស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះទ្រង់បានឆ្លាក់រូបដែលមិនអាចសម្គាល់បាននៃភាពរុងរឿងរបស់ព្រះច្បាស់និងលេចធ្លោដែលសូម្បីតែមនុស្សដែលចេះរង្វែងស្មារតីនិងមនុស្សល្ងីល្ងើក៏ លង់ខ្លៅបានដែរ ។ ដូច្នេះហោរាបានស្រែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា« ក៏ហ៊ុមអង្គដោយពន្លឺ ដូចជាទ្រង់ព្រះភួសា គឺទ្រង់ដែលលាតផ្ទៃមេឃ ដូចជាលាតបាវំ » (ទំនុកដំកើង ១០៤:២) ។ វាគឺដូចជាគាត់បាននិយាយថា:បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមបង្ហាញអង្គទ្រង់នៅក្នុងភាពរុងរឿងនៃសម្បៀកបំពាក់របស់ទ្រង់ដែលមិនធ្លាប់មានចាប់តាំងពីការបង្កើតសកលលោកទ្រង់បាននាំចេញនូវស្លាកស្នាមទាំងនោះដែលទ្រង់បានបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដល់យើងរាល់ពេលនិងកន្លែងណាដែលយើងបានសញ្ជឹងគិត ។ ដូចគ្នានេះដែរហោរាដដែលបាន

ប្រៀបធៀបផ្ទៃមេឃយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ពេលពួកគេលាតសន្ធឹងទៅត្រសាលរបស់ស្តេចហើយនិយាយថាគាត់បានដាក់ធ្នឹមរនេះរបស់គាត់ជិះនៅលើស្លាបនៃខ្យល់និងរន្ទះគឺជាអ្នកនាំសាររបស់គាត់ ។ (ទំនុក ។ ១០២: ២-៤) ។ ហើយដោយសារសិរីរុងរឿងនៃព្រះចេស្តានិងប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គកាន់តែភ្លឺចែងចាំងពីលើមេឃជារឿយៗគេហៅថាវិមានរបស់ព្រះអង្គ(ទំនុកដំកើង១១:៤)ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដំបូងដែលអ្នកចាប់ភ្នែកមិនមានអ្វីសោះក្នុងសកលលោកដែលអ្នកមិនអាចយល់ច្បាស់អំពីពន្លឺនៃសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។អ្នកមិនអាចសង្កេតមើលប្រព័ន្ធដ៏ធំធេងនិងស្រស់បំព្រងនៃសាកលលោកនេះបានតែមួយដងដោយមិនត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយកម្លាំងគ្មានព្រំដែននៃពន្លឺរបស់វាឡើយ ។មូលហេតុដែលអ្នកនិពន្ធនៃលិខិតទៅកាន់ប្រជាជនហេព្រើរបានហៅសកលលោកថាមានលក្ខណៈនៃអ្វីៗដែលយើងមើលមិនឃើញ (ហេព្រើរ ១១: ៣) គឺថាការបញ្ជាដ៏ប៉ិនប្រសប់នៃសកលលោកនេះគឺសម្រាប់យើងនូវកញ្ចក់ដែលយើងអាចពិចារណាអំពីព្រះដែលបើមិនដូច្នេះទេមើលមិនឃើញ ។មូលហេតុដែលហោរាបានសន្មតថាសត្វនៅលើមេឃមានឈ្មោះគ្រប់រូបស្គាល់(ទំនុកដំកើង១៩:២)គឺដោយសារតែការអះអាងនេះគឺបង្ហាញពីការបង្ហាញទេវភាពដូច្នេះវាមិនគួរអោយរួចផុតពីការមើលឃើញរបស់កុលសម្ព័ន្ធដែលលូង់បំផុតនោះទេ ។សាវ័កបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់បន្ថែមទៀតថា ៖ « ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បានសំដែងមកពីស្ថានសួគ៌ ទាស់នឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីទមិលល្មើស និងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដែលគេបង្ខាំងសេចក្តីពិត ដោយសេចក្តីទុច្ចរិតព្រោះការអ្វីដែលអាចនឹងស្គាល់ពីព្រះបាន នោះបានសំដែងមកក្នុងពួកគេហើយ ដោយព្រះទ្រង់សំដែងការនោះឲ្យគេឃើញជាក់ » (រ៉ូម ១: ១៩-២០) ។

2. ប្រាជ្ញាព្រះដែលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាអាចមើលឃើញ

មានភស្តុតាងជាច្រើនរាប់មិនអស់ទាំងនៅលើមេឃនិងនៅលើផែនដីដែលប្រកាសពីប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ។ មិនត្រឹមតែរឿងរ៉ាវដែលត្រូវទន្ទេញចាំនោះទេ សម្រាប់ការសង្កេតកាន់តែជិតស្និតដែលវិស័យតារាសាស្ត្រចាំពទ្យនិងវិទ្យាសាស្ត្រធម្មជាតិត្រូវបានបម្រុងទុកប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកដែលរុញច្រានខ្លួនឯងអោយមើលឃើញមនុស្សដែលមិនចេះពិចារណានិងល្ងង់ខ្លៅផងដែរដូច្នេះពួកគេមិនអាចបើកភ្នែកដោយគ្មានត្រូវបានបង្ខំឱ្យធ្វើជាសាក្សីដល់ពួកគេ ។ ជាការពិតណាស់មនុស្សដែលបានភ្លក់សិល្បៈសេរីបានជ្រាបចូលទៅក្នុងជំនួយរបស់ពួកគេកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃប្រាជ្ញាដ៏ទេវភាព ។ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេរារាំងអ្នកណាម្នាក់មិនឱ្យមើលឃើញច្រើនជាងភាពគ្រប់គ្រាន់នៃភាពជាព្រះរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់គេដើម្បីនាំគេទៅរកការកោតសរសើរ ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដថាមានតំរូវការសិល្បៈនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀតដើម្បីស៊ើបអង្កេតចលនារបស់ផ្កាយដើម្បីកំណត់ស្ថានីយ៍ដែលបានកំណត់របស់ពួកគេវាស់ចម្ងាយរបស់ពួកគេមិនមែនលក្ខណៈរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់កាន់តែច្បាស់នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានសង្កេតមើលទាំងនេះដូច្នេះចិត្តត្រូវតែកើនឡើងដល់កំរិតខ្ពស់បន្តិចដើម្បីមើលទៅសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូម្បីតែមនុស្សសាមញ្ញធម្មតានិងមិនចេះនិយាយបំផុតដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយជំនួយពីភ្នែកក៏មិនអាចដឹងអំពីឧត្តមភាពនៃសិល្បៈដ៏ទេវភាពព្រោះវាបង្ហាញរាងវានៅក្នុងភាពចម្រុះរាប់មិនអស់និងប្លែកហើយមានសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ ។ ដូច្នោះហើយច្បាស់ណាស់ថាគ្មាននរណាម្នាក់ដែលព្រះអម្ចាស់មិនបង្ហាញប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ទេ ។ ដូចគ្នានេះ

ដែរទាក់ទងទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធនៃរាងកាយមនុស្សម្នាក់ត្រូវតែមានការយកចិត្ត
ទុកដាក់ខ្ពស់បំផុតក្នុងការថ្លឹងថ្លែងដោយមានជំនាញរបស់ហ្គែនការសម្រិត
សម្រាំងស៊ីមេទ្រីសម្រស់និងការប្រើប្រាស់ ។ប៉ុន្តែដូចអ្វីដែលបានទទួលស្គាល់រាង
កាយមនុស្សបង្ហាញថាខ្លួនវាជាធាតុផ្សំដ៏ប៉ិនប្រសប់ដែលអាតហ្វូសត្រូវបានវិនិច្ឆ័
យត្រឹមត្រូវថាជាអ្នកធ្វើការអស្ចារ្យ ។

3. បុរសម្នាក់ដែលជាភស្តុតាងឧត្តមបំផុតស្តីអំពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

តាមទស្សនវិទូខ្លះៗតាំងពីយូរយារមកហើយមិនបានហៅមនុស្សថាជាមីក្រូទស្សន៍
ទេពីព្រោះគាត់ជាឧទាហរណ៍ដ៏កម្រមួយនៃអំណាចភាពល្អប្រាជ្ញានិងព្រះដែលមាន
ភាពអស្ចារ្យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកាន់កាប់គំនិតរបស់យើងប្រសិនបើយើងមិនត្រូវបាន
យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកគេ ។ប៉ូលបាននិយាយថាមនុស្សខ្លាក់អាចរកឃើញព្រះ
ដោយមានអារម្មណ៍តាមគាត់ហើយបន្ថែមភ្លាមៗថាគាត់មិនគួរត្រូវបានស្វែងរក
នៅឆ្ងាយទេ(កិច្ចការ១៧:២៧) ។ចំពោះមនុស្សម្នាក់ៗប្រាកដជាមានអារម្មណ៍នៅ
ក្នុងព្រះគុណសួគ៌ាដែលធ្វើឱ្យគាត់មានជីវិត ។ជាការពិតប្រសិនបើមិនចាំបាច់
ចេញទៅក្រៅខ្លួនដើម្បីយល់អំពីព្រះទេតើការលើកលែងទោសរបស់មនុស្សនោះ
សមនឹងអ្នកណាដែលគួរស្ទប់ខ្ពើមក្នុងការស្វែងរកព្រះ? សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នា
ដាវីឌនៅពេលគាត់បានសរសើរយ៉ាងខ្ជិនូវឈ្មោះនិងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដែលចាំងពន្លឺនៅគ្រប់ទីកន្លែងភ្លាមៗថា ៖ « នោះតើមនុស្សជាអ្វី ដែលទ្រង់នឹក
រឭកដល់គេ ហើយកូនមនុស្សផង ដែលទ្រង់ប្រោសដូច្នេះ(ទំនុកដំកើង៨:៤)
។ដូចគ្នាដែរ«ព្រះអង្គបានពង្រឹងកម្លាំងចេញពីមាត់កូនក្មេងនិងទារកបៅដោះ
(ទំនុកដំកើង៨:២) ។ជាការពិតគាត់មិនត្រឹមតែប្រកាសថាកញ្ចក់ឆ្លុះបញ្ចាំងពី

ស្នាដៃរបស់ព្រះគឺនៅក្នុងមនុស្សជាតិនោះទេប៉ុន្តែទារកនៅពេលដែលពួកគេបំបៅដោះម្តាយពួកគេមានអណ្តាតដ៏អស្ចារ្យដើម្បីផ្សព្វផ្សាយពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដែលមិនត្រូវការអ្នកកាន់អំណាចផ្សេងទៀតឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់ក៏មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការនាំយកសុន្ទរកថារបស់ពួកគេទៅជជែកដេញដោលដូចជាពួកគេត្រូវបានណែនាំយ៉ាងហ្មត់ចត់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពឆ្កួតលីលារបស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រហែលជាចង់បំបាត់ចោលឈ្មោះរបស់ព្រះដើម្បីអួតពីមោទនភាពរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះក៏មាននៅក្នុងអ្វីដែលប៉ុលដកស្រង់ពីអារ៉ាតថាយើងជាកូនចៅរបស់ព្រះ (កិច្ចការ ១៧:២៨) ដ្បិតគឺដោយសារទ្រង់ហើយ ដែលយើងរាល់គ្នាបានរស់ កំរើក ហើយមាននៅផង ដូចជាពួកអ្នកលើកកំណាព្យខ្លះរបស់អ្នករាល់គ្នាបាននិយាយដែរថា«មនុស្សយើងជាពូជព្រះដែរ» ។ នៅក្នុងវិធីដូចគ្នានេះដែរអ្នកនិពន្ធកំណាព្យដែលមិនមានអារម្មណ៍ធម្មតាហើយវាត្រូវបានគេប្រើតាមបទពិសោធដែលហៅថាទ្រង់ជា"ព្រះវរបិតារបស់មនុស្សជាតិ" ។ តាមពិតគ្មាននរណាម្នាក់ថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រនិងស្ម័គ្រចិត្តនោះទេលើកលែងតែបានភ្លក់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ជាឪពុករបស់គេនោះគេនឹងត្រូវស្រឡាញ់និងថ្វាយបង្គំព្រះអង្គវិញ ។

4. ប៉ុន្តែមនុស្សរមែងប្រែចិត្តរមិលគុណនឹងព្រះ

ទោះយ៉ាងណានៅទីនេះភាពមិនលោភលន់របស់មនុស្សត្រូវបានបង្ហាញ ។ ពួកគេមានសិក្ខាសាលាមួយដែលឆ្ពោះបញ្ចាំងពីស្នាដៃដែលមិនរាប់បញ្ចូលរបស់ព្រះហើយនៅពេលដំណាលគ្នាឃ្លាំងផ្ទុកទំនិញបានហូរហៀរជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនអាចចៀសផុតបាន ។ ដូច្នេះពួកគេគួរតែច្រៀងសរសើរដល់ទ្រង់តែពិតជាគួរអួត

អាងហើយអួតខ្លួនកាន់តែខ្លាំង ។ ពួកគេមានអារម្មណ៍តាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន ដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងពួកគេ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនដោយការប្រើរបស់ទាំងនេះរាល់អ្វីដែលជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យជាច្រើនដែលពួកគេមានពីសេរី ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឱ្យដឹងថាតើព្រះនឹងឬមិនថាទាំងនេះគឺជាសញ្ញានៃភាពរបស់ព្រះប៉ុន្តែពួកគេលាក់ពួកគេនៅខាងក្នុង ។ ជាការពិតណាស់មិនចាំបាច់ចេញទៅខាងក្រៅខ្លួនឯងទេប្រសិនបើពួកគេមិនបានទាមទារដោយខ្លួនគេនូវអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេពីស្ថានសួគ៌កប់នៅលើផែនដីដែលបានបំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេឱ្យមើលឃើញព្រះយ៉ាងច្បាស់ ។ សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះផែនដីទ្រទ្រង់នូវវិញ្ញាណដ៏មហិមាជាច្រើនដែលបំផ្លាញព្រះនាមរបស់ព្រះដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបង្វែរគ្រាប់ពូជនៃទេវភាពដែលបានផ្សព្វផ្សាយពាសពេញធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំសួរអ្នកថាតើនេះគឺជាអ្វីដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម:មនុស្សនោះដែលបានរកឃើញព្រះនៅក្នុងរាងកាយនិងព្រលឹងរបស់គាត់ហើយរាប់រយដងលើឧត្តមគតិនៃឧត្តមភាពនេះបដិសេធថាគ្មានព្រះទេ? ពួកគេនឹងមិននិយាយថាវាជាចៃដន្យដែលពួកគេខុសពីសត្វ ។ ពួកគេបានដាក់ព្រះដោយឡែកពីគ្នាខណៈពេលដែលពួកគេប្រើ"ធម្មជាតិ"ដែលសម្រាប់ពួកគេគឺជាអ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ។ ពួកគេមើលឃើញពីស្នាដៃដ៏អស្ចារ្យបែបនេះនៅក្នុងសមាជិកម្នាក់ៗតាំងពីមាត់និងភ្នែករហូតដល់ចុងជើងរបស់ពួកគេ ។ នៅទីនេះផងដែរដែលពួកគេបានជំនួសធម្មជាតិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែចលនារហ័សរហួននៃព្រលឹងកាយវិការដ៏អស្ចារ្យបែបនេះគឺជាអំណោយជាពិសេសទទួលនៅលើមុខពួកគេដ៏ទេវភាពដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យលាក់ខ្លួនងាយលើកលែងតែអេធូធិនដូចជាព្យុះស៊ីក្លូគួរមានពីកម្ពស់នេះបន្ថែមទៀត សង្គ្រាមប្រាក់ឈ្នួលមិនចេះខ្មាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះ ។ តើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃប្រាជ្ញា

នៅស្ថានបរមសុខស្របគ្នានឹងការគ្រប់គ្រងដង្ហូរដែលមានជើង៥រឹងសកលលោក ទាំងមូលគ្មានឯកសិទ្ធិនេះទេ? ទីមួយដើម្បីបញ្ជាក់ថាមានអ្វីមួយដែលមាននៅក្នុង សរីរាង្គដែលគួរតែទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកជាច្រើនរបស់វាដោយមិនធ្វើឱ្យអួតអាង ដល់សិរីល្អរបស់ព្រះប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញបង្ហាញវា ។ សូមឱ្យអេភូរីសឆ្លើយនូវអ្វីដែល ទាក់ទងនឹងអាតូមចម្អិនអាហារនិងភេសជ្ជៈរបស់អាតូមប្រែផ្នែកមួយរបស់វាទៅជា ផ្នែកខាងក្រៅក្រៅពីឈាមហើយចាប់ឧស្សាហកម្មបែបនេះនៅក្នុងសមាជិកជា ច្រើនដើម្បីបំពេញភារកិច្ចរបស់ពួកគេដូចជាប្រសិនបើព្រលឹងជាច្រើនបាន គ្រប់គ្រងរាងកាយមួយដោយការប្រឹក្សារួម !

5. ភាពច្របូកច្របល់នៃការបង្កើត

តែពេលនេះខ្ញុំមិនមានការព្រួយបារម្ភជាមួយកូនជ្រូកនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំយក ទៅប្រគល់ភារកិច្ចដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្សដែលចូលចិត្តត្រេកអរដែលស្ម័គ្រ ចិត្តអូសទាញដោយអព្ភូតហេតុដែលសេចក្តីថ្លែងរបស់អារីស្តូតទាំងពីរបានបំផ្លាញ ភាពអមតៈនៃព្រលឹងនិងដកហូតសិទ្ធិព្រះ ។ ព្រោះថាព្រលឹងមានសតិបញ្ញាសរីរាង្គ ពួកគេតាមលេសនេះភ្ជាប់ព្រលឹងទៅនឹងរាងកាយដូច្នេះវានឹងមិនអាចទ្រទ្រង់ជីវិត បានបើគ្មានវាហើយដោយការសរសើរធម្មជាតិពួកគេបានបណ្តេញព្រះនាមរបស់ ព្រះតាមតែពួកគេអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែអំណាចនៃព្រលឹងគឺនៅឆ្ងាយពីការត្រូវបាន កំណត់ទៅមុខងារដែលបម្រើដល់រាងកាយ ។ តើអ្វីទៅជាការព្រួយបារម្ភចំពោះរាង កាយដែលអ្នកវាស់ផ្ទៃមេឃប្រមូលផ្តុំចំនួនផ្កាយកំណត់ទំហំនៃទំហំនីមួយៗដឹងថាតើ ចន្លោះទំនេរស្ថិតនៅរវាងពួកវាយ៉ាងដូចម្តេចជាមួយនឹងភាពរហ័សរឺយឺតដែលពួក គេបញ្ចប់វគ្គសិក្សាតើចំនួនប៉ុន្មានដឺក្រេឬថាពួកគេបានធ្លាក់ចុះ? ខ្ញុំសារភាពជាការ

ពិតថាវិស័យតារាសាស្ត្រមានការប្រើប្រាស់ខ្លះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញថានៅក្នុងការស៊ើបអង្កេតដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតនៃអ្វីៗនៅស្ថានសួគ៌មិនមានភាពស៊ីសង្វាក់សរីរាង្គទេប៉ុន្តែនេះគឺជាសកម្មភាពរបស់ស្រុកព្រលឹងចេញពីរាងកាយ ។ ខ្ញុំបានលើកឧទាហរណ៍មួយដែលវានឹងងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំដើម្បីទទួលបានអ្វីដែលនៅសល់ ។ ម៉ានីហ្វូលក៏ជាភាពរស់រវើកនៃព្រលឹងដែលវាស្ទង់លើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីភ្ជាប់អតីតកាលទៅអនាគតរក្សានូវការចងចាំនូវអ្វីដែលបានជាយូរមកហើយមិនថារូបភាពអ្វីក៏ដោយដែលវាពេញចិត្ត ។

Manifoldក៏ជាជំនាញដែលវាបង្កើតអ្វីដែលមិនគួរឱ្យជឿហើយដែលជាម្តាយនៃឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន ។ ទាំងនេះគឺជាសញ្ញាដ៏ទេវភាពរបស់មនុស្ស ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រលឹងមិនត្រឹមតែវង្វេងស្មារតីដោយគិតគូរអំពីរឿងរ៉ាវដែលមានប្រយោជន៍ជាច្រើនសញ្ជឹងគិតអំពីរឿងជាច្រើនហើយថែមទាំងគិតអំពីអនាគតផងទាំងអស់នៅពេលដែលមនុស្សគេង? តើយើងគួរនិយាយអ្វីនៅទីនោះលើកលែងតែសញ្ញានៃភាពអមតៈដែលត្រូវបានបង្កប់ក្នុងមនុស្សមិនអាចត្រូវបានលុបបំបាត់បាន? ឥឡូវតើមានមូលហេតុអ្វីដើម្បីជឿថាមនុស្សមានភាពជាព្រះហើយមិនទទួលស្គាល់អ្នកបង្កើតរបស់គេ? តើយើងត្រូវបែងចែកសិទ្ធិនិងអ្វីដែលខុសដោយការនិច្ច័យដែលបានផ្តល់ដល់យើងប៉ុន្តែតើនឹងគ្មានចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌ទេឬ? តើនឹងនៅតែមានសម្រាប់យើងសូម្បីតែនៅក្នុងការគេងមួយចំនួនដែលនៅសល់នៃភាពវៃឆ្លាតប៉ុន្តែនឹងដឹងថាព្រះនឹងឃ្លាំមើលក្នុងការគ្រប់គ្រងពិភពលោក? តើយើងគិតថាខ្លួនយើងជាអ្នកបង្កើតសិល្បៈនិងវត្ថុមានប្រយោជន៍ជាច្រើនដែលព្រះអាចនឹងត្រូវគេស្តប់ពីការសរសើររបស់ទ្រង់ទោះបីជាបទពិសោធន៍បានបង្រៀនថាអ្វីដែលយើងត្រូវបានចែកចាយមិនស្មើគ្នាក្នុងចំណោមយើងពីប្រភពមួយទៀត? មនុស្សមួយ

ចំនួនលើសពីនេះទៀតនិយាយកុហកពីការបំផុសគំនិតសម្ងាត់មួយដែលផ្តល់ជីវិតដល់សកលលោកទាំងមូលប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេនិយាយគឺមិនត្រឹមតែខ្សោយប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងមើលងាយទាំងស្រុងផងដែរ ការនិយាយដ៏ល្បីល្បាញរបស់លោក Vergil ផ្តាប់ចិត្តពួកគេ ៖

"ជាដំបូងវិញ្ញាណខាងក្នុងចិញ្ចឹមមេឃនិងវាលស្រែចាំងពន្លឺនៃព្រះចន្ទនិងផ្កាយរបស់ទីតាន ។ ហើយគំនិតពុះកញ្ជ្រោលលើសមាជិករបស់វាធ្វើឱ្យម៉ាសទាំងអស់រួបរួមគ្នាជាមួយស៊ុមដ៏អស្ចារ្យរបស់វា ។ បន្ទាប់មកការប្រណាំងរបស់មនុស្សនិងសត្វជីវិតនៃស្លាបមានរូបរាងចម្លែកៗដែលមហាសមុទ្រមាននៅខាងក្រោមកំរាលកញ្ចក់របស់គាត់ ។ ជាប្រភពនៃថាមពលដ៏ខ្លាំងក្លានិងជាប្រភពនៃគ្រាប់ជីវិត" ។

ដូចជាសកលលោកដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជាទស្សនីយភាពនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកបង្កើតវាផ្ទាល់! ចំពោះអ្នកនិពន្ធដដែលនេះបានធ្វើតាមទស្សនៈទូទៅចំពោះក្រិកនិងឡាទីនដូចគ្នា ។ "សត្វឃ្មុំខ្លះបង្រៀនបានទទួលចំណែកនៃសេចក្តីព្រេងច្បាប់ទេវៈនិងសេចក្តីព្រាង ។ ចំពោះព្រះមនុស្សនិយាយថា "រក្សាអ្វីៗទាំងអស់ផែនដីលាតសន្ធឹងលើសមុទ្រនិងជំរៅផ្ទៃមេឃ ។ ពីហ្វូងចៀមនិងហ្វូងមនុស្សនិងសត្វគ្រប់ប្រភេទតាំងពីកំណើតគួរជីវិតដ៏ស្តើងមែនហើយអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែវិលត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ ។ បន្ទាប់មកត្រូវបានស្តារឡើងវិញការស្លាប់គ្មានកន្លែងប៉ុន្តែពួកគេនៅមានជីវិតពួកគេហោះទៅកាន់ឋានសួគ៌ដែលមានផ្កាយរហូតដល់ឋានសួគ៌ ។

សូមមើលពីអ្វីដែលមានតម្លៃដើម្បីបង្កើតនិងព្រះនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់មនុស្សគឺថា ការរំពឹងទុកចៃដន្យអំពីចិត្តសកលដែលមានចលនានិងជម្រុញពិភពលោក ។ នេះបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងពាក្យដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមរបស់សត្វឆ្កែកខ្វក់លូស៊ីសសីសដែលត្រូវបានគេយកចេញពីគោលការណ៍នោះ ។ នេះពិតជាធ្វើអោយស្រមោលឆ្ងាយពីព្រះដ៏ពិតដែលយើងគួរគោរព ។ ជាការពិតខ្ញុំសារភាពថាវាអាចត្រូវបាននិយាយដោយការគោរពថាវាដំណើរការបង្កើតជាគំនិតប្រកបដោយគារវភាពថាធម្មជាតិគឺជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាជាការនិយាយដ៏អាក្រក់និងមិនត្រឹមត្រូវដោយហេតុថាធម្មជាតិជាបទបញ្ជាដែលបានកំណត់ដោយព្រះនោះវាបង្កគ្រោះថ្នាក់ក្នុងរឿងធ្ងន់ដែលការលះបង់ពិសេសគឺពាក់ព័ន្ធនឹងព្រះជាម្ចាស់ច្របូកច្របល់ក្នុងដំណើរដែលទាបជាង ។

6. ព្រះអទិភាពបង្ហាញពីភាពជាម្ចាស់លើការបង្កើត

ដូច្នេះចូរយើងចងចាំពេលណាយើងម្នាក់ៗគិតអំពីលក្ខណៈផ្ទាល់របស់ព្រះថាមានព្រះមួយអង្គដែលគ្រប់គ្រងឥរិយាបថទាំងអស់ដែលទ្រង់ចង់អោយយើងមើលទៅទ្រង់ដឹកនាំជំនឿរបស់យើងទៅនិងគោរពបូជាហើយអំពាវនាវដល់ព្រះ ។ គ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ជាងការរីករាយនឹងអំណោយដ៏អស្ចារ្យដែលបញ្ជាក់ពីលក្ខណៈដ៏ទេវភាពនៅក្នុងខ្លួនយើងនោះទេប៉ុន្តែនៅតែភ្លេចអ្នកនិពន្ធដែលបានផ្តល់ឱ្យពួកគេតាមការស្នើសុំរបស់យើង ។ តាមរយៈការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់អាចទាក់ទាញយើងឲ្យគិតអំពីទ្រង់! លុះត្រាតែយើងមិនដឹងថាយើងមានអំណាចណាដើម្បីទ្រទ្រង់ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីដែលមិនចេះរីងស្ងួតតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពេលខ្លះងក់ក្បាលតែម្នាក់ឯងដើម្បីរញ្ជួយមេឃជាមួយ

ផ្តេកបន្ទោរនិងដុតអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយរន្ទះបាញ់ដើម្បីបង្កាត់ភ្លើងខ្យល់ដោយព
ន្លឺ ។ពេលខ្លះដើម្បីរំខានវាជាមួយប្រភេទផ្សេងគ្នានៃព្យុះហើយបន្ទាប់មកនៅមាន
អារម្មណ៍រីករាយដើម្បីជម្រះពួកគេឱ្យឆ្ងាយនៅក្នុងពេលតែមួយដើម្បីបង្ខំសមុទ្រ
ដែលនៅលើកំពូលភ្នំហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ផែនដីជាមួយនឹងការបំផ្លាញឥត
ឈប់ឈរដើម្បីព្យួរដូចជានៅលើអាកាស ។ពេលខ្លះដើម្បីធ្វើឱ្យវាភ្ញាក់ឡើងនៅក្នុង
វិធីដ៏គួរឱ្យខ្ពាចជាមួយនឹងកម្លាំងច្របូកច្របល់នៃខ្យល់ពេលខ្លះរលកដែលស្ងាត់
ដើម្បីធ្វើអោយវាស្ងប់ម្តងទៀត!ទាក់ទងនឹងប្រធានបទនេះគឺជាការសរសើរពីព្រះ
ចេស្តារបស់ព្រះពីទីបន្ទាល់នៃធម្មជាតិដែលបានជួបនៅទីនេះហើយជាពិសេសនៅ
ក្នុងស្បៃវរភៅយ៉ូបនិងនៅក្នុងអេសាយ ។ខ្ញុំដឹងអ្វីៗទាំងនេះដោយចេតនាពីព្រោះ
ពួកគេនឹងរកកន្លែងសមស្របមួយដែលខ្ញុំនឹងពិភាក្សាពីបទគម្ពីរអំពីការបង្កើត
សកលលោក ។ឥឡូវនេះខ្ញុំគ្រាន់តែចង់និយាយអំពីការពិតដែលថាវិធីនៃការស្វែង
រកព្រះនេះគឺជារឿងធម្មតាទាំងចំពោះជនចម្លែកនិងគ្រួសារនៃគ្រួសាររបស់គាត់
ប្រសិនបើពួកគេបានគូសបញ្ជាក់ពីចំណុចសំខាន់ៗខាងលើនិងខាងក្រោមបង្ហាញ
ពីលក្ខណៈនៃការរស់នៅរបស់គេ ។នេះអាចនាំយើងឲ្យពិចារណាអំពីភាពអស់
កល្បរបស់ទ្រង់ ។ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវមានតាំងពីអស់កល្ប
រៀងមកហើយចាប់តាំងពីព្រះអង្គបង្កើតមក ។លើសពីនេះទៅទៀតប្រសិនបើបុព្វ
ហេតុត្រូវបានគេរកឃើញដែលព្រះត្រូវបានដឹកនាំម្តងដើម្បីបង្កើតរបស់ទាំងអស់
នេះហើយឥឡូវនេះត្រូវបានជំរុញឱ្យថែរក្សាវាយើងនឹងឃើញថាវគឺជាសេចក្តីល្អ
របស់ព្រះ ។ប៉ុន្តែនេះគឺជាបុព្វហេតុតែមួយគត់វាគួរតែនៅតែមានច្រើនជាងការ
គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទាក់ទាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះព្រោះគ្មានដូចហោរាបាន

ប្រកាសដែលព្រះពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា (ទំនុកតម្កើង ១៤៥: ៩; សាស្តា ១៨:១១, ១៨: ៩) ។

7. *ព្រះទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងការជុំនំជំរះ*

ការប្រព្រឹត្តប្រភេទទី២ដែលនៅខាងក្រៅដំណើរធម្មតានៃធម្មជាតិក៏ជាភស្តុតាងនៃតេជានុភាពរបស់ទ្រង់ដូចបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ក្នុងការគ្រប់គ្រងសង្គមមនុស្សលោកបានបង្ហាញពីការជឿជាក់ថាទោះបីជាព្រះមានចិត្តល្អនិងមានផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សទាំងអស់តាមរបៀបណាក៏ដោយទ្រង់នៅតែបង្ហាញដោយបើកចំហនិងរាល់ថ្ងៃដោយប្រកាសពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះនិងចំពោះមនុស្សអាក្រក់និងឧក្រិដ្ឋជន ។ ព្រោះគ្មានការសង្ស័យទេថាតើព្រះអង្គសងសឹកបែបណាចំពោះអំពើអាក្រក់ ។ ដូច្នេះព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ថាជាអ្នកការពារនិងភាពត្រឹមត្រូវនៃភាពគ្មានកំហុសខណៈពេលព្រះបង្កើតជីវិតរបស់មនុស្សល្អជាមួយនឹងព្រះពររបស់ព្រះជួយសម្រាលទុក្ខពួកគេតំរូវនិងបន្ធូរបន្ថយការឈឺចាប់របស់ពួកគេនិងបន្ធូរបន្ថយភាពលំបាករបស់ពួកគេ ។ ហើយក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់នោះទ្រង់ផ្តត់ផ្តង់សេចក្តីសង្រ្គោះរបស់គេ ។ ហើយច្បាប់ដែលមិនអាចបញ្ឈប់សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេ ។ មិនគួរត្រូវបានគេបិទបាំងការពិតដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សប្រុសដែលជាមនុស្សកំសាកមានសេចក្តីត្រេកអរដែលមិនត្រូវបានគេលើកលែងទោសនៅពេលខ្លះខណៈពេលដែលទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សទៀងត្រង់និងសមនឹងទទួលបាននូវភាពលំបាកជាច្រើនហើយថែមទាំងត្រូវបានគេជិះជាន់ ។ ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សខ្វិលច្រអូស ។ ប៉ុន្តែការពិចារណាខុសគ្នាឆ្ងាយគួរតែចូលក្នុងគំនិតរបស់យើងថានៅពេលដែលព្រះបង្ហាញការខឹងសម្បាររបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបមួយទ្រង់ស្អប់អំពើបាបទាំងអស់ ។ នៅពេលដែល

ព្រះបានលើកយើងចេញពីអំពើបាបជាច្រើនមិនបានលើកលែងទោសទេនោះនឹង
មានការវិនិច្ឆ័យមួយទៀតដែលត្រូវបានពន្យារពេលអំពើបាបដែលមិនទាន់ត្រូវ
បានផ្តន្ទាទោស ។ស្រដៀងគ្នាដែរតើឱកាសដ៏អស្ចារ្យអ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់
យើងដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នៅពេលដែលព្រះអង្គ
ដេញតាមមនុស្សមានបាបដែលមានចិត្តទន់ភ្លន់ដោយសេចក្តីសប្បុរសដែលរហូត
ដល់ព្រះបំផ្លាញអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេដោយផ្តល់ផលប្រយោជន៍និងដោយរំលឹក
ពួកគេដោយសេចក្តីសប្បុរសច្រើនជាងឪពុក ។

8. *អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះគ្រង់លើជីវិតរបស់មនុស្ស*

ដល់ទីបញ្ចប់នេះពួកហោរាចង់ចាំថានៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមរបស់ពួកគេព្រះនិងអ
ស្ចារ្យហើយលើសពីក្តីសង្ឃឹមជួយដល់ជនក្រីក្រនិងស្ទើរតែបាត់បង់ ។អ្នកដែល
រង្វេងនៅវាលខ្សាច់ទ្រង់ការពារពីសត្វព្រៃហើយចុងក្រោយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅ
តាមផ្លូវវិញ ។(ទំនុកដំកើង១០៧:៤ដ៧)ដល់អ្នកទ័លក្រនិងឃ្លានផ្តត់ផ្តង់អាហារ
[ខ៩] ។អ្នកទោសដែលគាត់បានដោះលែងពីគុកងងឹតនិងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមដូច
កប៉ាល់ដែលលិចលោកបានវិលត្រឡប់ទៅកំពង់ផែវិញដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ពាក់ក
ណ្តាលស្លាប់គាត់បានជាសះស្បើយពីជំងឺ ។ព្រះនិងដុតបំផ្លាញផែនដីដោយកំដៅ
និងសូតប្បធ្វើឱ្យវាមានជីជាតិជាមួយនឹងទឹកអាថ៌កំបាំងនៃព្រះគុណ[ខ៣៣និង៣៩]
ព្រះអង្គលើកតម្កើងមនុស្សរាបទាបចេញពីចំណោមហ្វូងមនុស្សឬបណ្តេញឋានៈ
ខ្ពស់ពីកំរិតខ្ពស់នៃភាពថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេ ។ ៣៩-៤១] ។

តាមរយៈការបង្ហាញនូវឧទាហរណ៍នៃការធ្វើបែបនេះហោរាបង្ហាញថាអ្វីដែលកើត
ឡើងដោយចៃដន្យគឺគ្រាន់តែជាភស្តុតាងជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីភាពស្រប់ស្មែងនៅ

ស្ថានសួគ៌ជាពិសេសគឺភាពសប្បុរសរបស់ព្រះវបិតា ។ ហេតុដូច្នេះហើយមូលដ្ឋាន
សម្រាប់ការអរសប្បាយគឺជាកន្លែងដែលភស្តុតាងនៃព្រះនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃ
ជីវិតមនុស្សត្រូវបានពិភាក្សាយ៉ាងធំ ។ ដោយការគោរពរបស់មនុស្សចំពោះព្រះខ
ណៈដែលមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សប្រមាថគេនោះមាត់របស់គេនឹងត្រូវឈប់
(ខ៤២) ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សភាគច្រើនដែលមានកំហុសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ
ត្រូវបានគេធ្វើឱ្យពិការភ្នែកនៅក្នុងបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យនៃប្រាជ្ញាដ៏កម្រនិងឯកវចនៈនៅ
ក្នុងការមើលដែលពួកគេដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមិនមានចំណេញអ្វីសោះ ។
ហើយប្រាកដណាស់ទោះយ៉ាងណាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបានរះឡើងក៏ដោយកម្រ
មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងសេចក្តីពិត ។ គ្មានកំរិតណាដែលធំជាងឬឫទ្ធានុភាពរបស់
ព្រះអង្គដែលអាចលាក់នៅក្នុងទីងងឹតទេគឺអំណាចរបស់ព្រះបានបង្ហាញ ។ ជាការ
ពិតប្រាជ្ញារបស់ព្រះបង្ហាញពីឧត្តមភាពរបស់ទ្រង់នៅពេលព្រះប្រទានអ្វីៗទាំងអស់
នៅឱកាសដ៏ល្អបំផុត ។ នៅពេលដែលព្រះពន្យល់ពីប្រាជ្ញាទាំងអស់នៃពាក្យនេះ(កូ
រិនថូសទី១ខ១:២០)នៅពេលដែល"ចាប់កលល្បិចដោយកលល្បិចរបស់គេ"(កូរិនថូ
សទី១ជំពូក៣:១៩)និង(យ៉ូប៥:១៣) សរុបសេចក្តីគ្មានអ្វីដែលព្រះក្រោតខឹងតាម
របៀបល្អបំផុតទ ។

9.យើងមិនគួរស្តីកខូរក្បាលរបស់យើងអំពីព្រះនោះទេតែផ្ទុយទៅវិញយើងគួរតែគិតអំពីព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់

យើងឃើញថាមិនចាំបាច់មានភ័ស្តុតាងវែងឬពិបាកដើម្បីរកភស្តុតាងដែលជួយ
បំភ្លឺនិងបញ្ជាក់ពីភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះទេចាប់តាំងពីមានមនុស្សតិច
ណាស់ដែលយើងបានធ្វើគំរូដោយចៃដន្យទោះបីអ្នកបើកក៏ដោយវាច្បាស់ណាស់ថា
ពួកគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់និងច្បាស់អាចត្រូវបានគេសង្កេតឃើញដោយភ្នែកនិង

ចង្អុលដោយម្រាមដៃ ។ ហើយនៅទីនេះជាថ្មីម្តងទៀតយើងគួរតែសង្កេតឃើញថា យើងត្រូវបានគេហៅថាជាចំណេះដឹងរបស់ព្រះ ៖ មិនមែនជាចំណេះដឹងដែលខ្ជឹមសារជាមួយនឹងការរំពឹងទុកទទេទេដែលគ្រាន់តែបង្ហាញនៅក្នុងខួរក្បាលប៉ុន្តែអ្វីដែលនឹងមានសម្លេងនិងផ្លែផ្កាប្រសិនបើយើងយល់ច្បាស់ហើយប្រសិនបើវាចាក់ឫសនៅក្នុងចិត្ត ។ ចំពោះព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយអំណាចដែលជាកម្លាំងដែលយើងមាននៅក្នុងខ្លួនយើងនិងគុណប្រយោជន៍ដែលយើងរីករាយដូច្នេះយើងត្រូវតែទទួលឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងពីចំណេះដឹងនេះជាងប្រសិនបើយើងស្រមៃគិតអំពីព្រះដែលគ្មានការយល់ឃើញបានមកពួកយើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងដឹងពីវិធីដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតក្នុងការស្វែងរកព្រះហើយមានរបៀបរៀបរយបំផុតដែលមិនឆ្ងាយពីយើងដើម្បីព្យាយាមដោយចង់ដឹងចង់ឃើញដើម្បីជ្រាបចូលទៅក្នុងការស៊ើបអង្កេតលើខ្លឹមសាររបស់ព្រះដែលយើងគួរតែស្រឡាញ់ជាងការស្វែងរកយ៉ាងល្អិតល្អន់ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងគិតពិចារណាអំពីព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលបង្ហាញឱ្យយើងស្គាល់ខ្លួនឯងហើយស្គាល់គ្នា ។ សាវ័កបាននិយាយអំពីរឿងនេះនៅពេលគាត់និយាយថាយើងមិនចាំបាច់ស្វែងរកព្រះនៅឆ្ងាយទេដោយឃើញថាព្រះគង់នៅដោយអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗ ។ ដោយហេតុផលនេះដាវីឌបានសារភាពពីភាពឧត្តុង្គឧត្តមដែលគាត់មិនអាចនិយាយបាន(ទំនុកដំកើង១៤៥:៣)ក្រោយមកទៀតនិយាយអំពីស្នាដៃរបស់គាត់ហើយប្រកាសថាគាត់នឹងប្រកាសភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ(ទំនុកតម្កើង១៤៥:៥ដល់ខ៩;ទំនុកតម្កើង៤០:៥) ។ ដូច្នេះជាការសមរម្យផងដែរដែលយើងត្រូវស្វែងរកការស្វែងរកព្រះជាពិសេសនេះដែលអាចធ្វើអោយសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើងត្រូវបានងឿងឆ្ងល់ដូចពេលដំណាលគ្នាដើម្បីដាស់តឿនយើងយ៉ាងខ្លាំង ។ ហើយដូចដែលអាកាស្ទីនបង្រៀនថា

នៅកន្លែងផ្សេងទៀតដោយសារតែការខកចិត្តដោយសារភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ យើងមិនអាចស្គាល់បានទេយើងគួរតែមើលទៅលើស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះដើម្បីយើងអាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយភាពល្អរបស់ព្រះ ។

10. គោលបំណងនៃចំណេះដឹងអំពីព្រះ

ចំណេះដឹងអំពីប្រភេទនេះមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យយើងមានការភ្ញាក់ផ្អើលដល់ការថ្វាយបង្គំព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏ដើម្បីដាស់និងលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យមានក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនាពេលអនាគតផងដែរ ។ដោយយើងសង្កេតឃើញថាគំរូរដែលថាព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយើងទាំងពីរអំពីភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះគឺឆ្នះបញ្ជាំងនិងមិនពេញលេញនោះយើងត្រូវពិចារណាទ្វេដងដើម្បីការពារនូវអ្វីដែលធំជាងនេះ ។ម៉្យាងវិញទៀតដោយសារយើងឃើញឥរិយាបថគួរឱ្យធុញទ្រាន់នឹងទុក្ខវេទនាដោយមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនឹងអំពើអយុត្តិធម៌គ្របដណ្តប់ដោយភាពស្ងួចស្តើងរងរបួសដោយការរំលោភបំពាននិងការតិះដៀល ។ខណៈពេលដែលមនុស្សអាក្រក់ផ្ទុយទៅវិញមានការរីកចម្រើនរីកចំរើនទទួលបានភាពថ្លៃថ្នូរហើយដោយគ្មានការដាក់ទណ្ឌកម្ម យើងត្រូវសន្និដ្ឋានភ្លាមៗថានឹងមានជីវិតមួយទៀតដែលអំពើទុច្ចរិតត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មហើយសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់របស់ខ្លួន ។លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារយើងសង្កេតឃើញថាជំនឿត្រូវបានវាយប្រដៅដោយដំបងរបស់ព្រះអម្ចាស់យើងអាចជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំថានៅថ្ងៃណាមួយមនុស្សអាក្រក់ត្រូវទទួលការកាត់ទោស ។ជាការពិតណាស់ការកត់សម្គាល់របស់លោកអាការីនត្រូវបានគេដឹងច្បាស់ថា‘ប្រសិនបើរាល់អំពើបាបត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មបើកចំហវាហាក់ដូចជាគ្មានអ្វីដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ជុំនំជំរះចុងក្រោយទេ ។ជាថ្មីម្តងទៀតប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់ទណ្ឌកម្មដោយគ្មានអំពើបាបទេមនុស្សម្នាក់នឹងជឿ

ថាគ្មានភស្តុតាងណាមួយឡើយ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែទទួលស្គាល់នៅក្នុងការងារ បុគ្គលរបស់ព្រះជាពិសេសនៅក្នុងពួកគេទាំងមូលថាអំណាចរបស់ព្រះពិតជាត្រូវ បានតំណាងដូចនៅក្នុងគំនូរ ។ ដោយហេតុនេះមនុស្សជាតិទាំងមូលត្រូវបាន អញ្ជើញនិងទាក់ទាញការទទួលស្គាល់ពីព្រះហើយពីនេះទៅជាអំណរពេញលេញ ។ ឥឡូវនេះអំណាចទាំងនោះលេចចេញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ យើងយល់អំពីគោលបំណងសំខាន់របស់ពួកគេគុណតម្លៃនិងហេតុផលដែលយើង គួរពិចារណាលើវាលុះត្រាតែយើងចុះចូលក្នុងខ្លួនយើងហើយសញ្ជឹងគិតពីអ្វីដែល មានន័យថាព្រះអម្ចាស់បង្ហាញនៅក្នុងជីវិតប្រាជ្ញានិងអំណាចរបស់ព្រះ ។ ហើយ ប្រើជំនួសយើងដើម្បីសេចក្តីសុចរិតភាពល្អនិងមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីជាវី ឌេញ្ញត្តែរថាអ្នកមិនជឿគឺជាមនុស្សល្ងីល្ងើក៏ដោយព្រោះពួកគេមិនសញ្ជឹងគិតអំពី គំនិតដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្សទេតែអ្វីដែលគាត់និយាយ នៅកន្លែងផ្សេងគឺពិតណាស់គឺថាក្បាលរបស់យើង(ទំនុកដំកើង៤៤0:១២)ប៉ុន្តែ ដោយសារតែជជែកនេះត្រូវបានគេអនុវត្តឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាងនេះឥឡូវនេះខ្ញុំឆ្លង កាត់វា ។ (ទោះយ៉ាងណានរណាម្នាក់ដែលមិនបានស្គាល់និងគោរពបូជាធ្លាក់ក្នុងអ បិយជំនឿនិងភាន់ច្រលំ ១១-១២) ។

11. ភស្តុតាងរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតមិនបានចំណេញអ្វីដល់យើងទេ!

ទោះយ៉ាងណាព្រះអម្ចាស់ជាតំណាងព្រះអង្គផ្ទាល់និងនគរអស់កល្បរបស់ព្រះអង្គ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គដោយភាពច្បាស់លាស់បំផុតតែភាព ល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងដែលយើងកាន់តែរអាក់រអួលចំពោះទីបន្ទាល់ដែលលេចចេញ មកហើយវាហូរចេញដោយមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើងឡើយ ។ ទាក់ទង ទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនៃសកលលោកតើមានពួក

យើងប៉ុន្មាននាក់ដែលនៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើលទៅលើមេឃឬបោះវានៅលើតំបន់ផ្សេងៗនៃផែនដីសូមកពីគំនិតរបស់យើងដើម្បីនឹកដល់អ្នកបង្កើតហើយមិនចេះគោរពអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេហើយអង្គុយដោយមិនគិតពីព្រះហស្តរបស់ព្រះមែនទេ? ជាការពិតទាក់ទងទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃក្រៅធម្មជាតិធម្មតាតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលមិននឹកស្មានថាមនុស្សត្រូវខ្យល់កន្ត្រាក់និងរង្វែងស្មារតីដោយភូតកុហកដោយមិនរើសមុខជាជាងគ្រប់គ្រងដោយភស្តុតាងរបស់ព្រះ? ពេលខ្លះយើងត្រូវបានជំរុញដោយការដឹកនាំនិងការដឹកនាំនៃរឿងទាំងនេះដើម្បីគិតអំពីព្រះភាពចាំបាច់នេះកើតឡើងចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងបានចាប់យកគំនិតដ៏ទេវភាពមួយចំនួនយ៉ាងឆាប់រហ័សយើងនឹងត្រឡប់ចូលទៅក្នុងជណ្តើរឬការស្រមើលស្រមៃដ៏អាក្រក់នៃសាច់ឈាមរបស់យើងហើយត្រូវបានបំផ្លាញដោយសេចក្តីពិតនៃព្រះ ។ ក្នុងការគោរពមួយយើងពិតជាមិនដូចគ្នាទេពីព្រោះយើងម្នាក់ៗធ្វើខុសដោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់តែយើងក៏ដូចគ្នាដែរដែលយើងបោះបង់ចោលព្រះពិតតែមួយសម្រាប់ការល្បួង ។

ក្នុងន័យនេះតើកុលសម្ព័ន្ធទស្សនវិជ្ជាទាំងមូលបង្ហាញភាពឆោតល្ងង់និងភាពអាក់រអួលរបស់ពួកគេយ៉ាងណា! ទោះបីជាយើងអាចដោះសាអ្នកដទៃ(ដែលធ្វើដូចជាមនុស្សល្ងីល្ងើ)ក៏ដោយផ្ទាតូជាអ្នកកាន់សាសនានិងគោរពបំផុតហើយក៏បាត់ខ្លួននៅលើពិភពលោក ។ ហើយអ្វីដែលមិនអាចកើតឡើងចំពោះអ្នកដទៃនៅពេលដែលគំនិតឈានមុខគេដែលភារកិច្ចរបស់វាគឺដើម្បីបំភ្លឺផ្លូវសម្រាប់អ្នកដែលនៅសល់ហើយរង្វែងស្មារតី! វាដូចគ្នានឹងរដ្ឋាភិបាលនៃកិច្ចការមនុស្សបង្ហាញភស្តុតាងជាក់ស្តែងដែលយើងមិនអាចបដិសេធបានប៉ុន្តែយើងមិនទទួលបានផលចំណេញច្រើនជាងវាទេប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាអ្វីៗទាំងអស់ប្រែទៅជារង្វែងស្មារតីដោយឆន្ទៈ

ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃសំណាង ។ឆ្ពោះទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍និងកំហុស! ខ្ញុំតែងតែនិយាយពីអ្វីដែលល្អបំផុតមិនមែននិយាយពីមនុស្សថោកទាបទាំងនោះទេការឆ្លុតនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺហួសពីការគិតពិចារណា ។

12. ការបើកបង្ហាញពីព្រះត្រូវបានញាក់ដោយជំនឿរបស់មនុស្សនិងកំហុសរបស់ទស្សនវិទូ

ដូច្នេះកើតឡើងថាគ្មានព្រំដែននៃកំហុសដែលផែនដីទាំងមូលត្រូវបានបំពេញនិងគ្រប់ ។ចំពោះគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗគឺដូចជារណ្តៅមួយដូច្នេះវាមិនមែនជាការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាប្រជាជាតិនីមួយៗត្រូវបានគេទាញចូលទៅក្នុងការកុហកខុសៗគ្នា ។ហើយមិនត្រឹមតែនេះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ៗដែលស្មើរតែមានព្រះរបស់ពួកគេផងដែរ ។ចំពោះភាពរោលរាលនិងភាពទំនើបត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅនិងភាពងងឹតមនុស្សកម្រត្រូវបានគេរកឃើញថាមិនដែលធ្វើខ្លួនដើម្បីធ្វើជារូបព្រះឬអ្នកមើលជំនួសកន្លែងរបស់ព្រះឡើយ ។ប្រាកដណាស់ដូចជាទឹកបានពុះចេញពីប្រភពទឹកដ៏ធំធេងពេញមួយនិទាឃរដូវដូច្នេះមនុស្សមួយក្រុមធំៗជាច្រើនបានហូរចេញពីគំនិតរបស់មនុស្សរឹងមនុស្សម្នាក់ដែលវង្វេងស្មារតីដោយមានច្រើនពេកបង្កើតនូវរឿងនេះឬអំពីព្រះ ។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាមិនចាំបាច់នៅទីនេះដើម្បីគូរបញ្ជីនៃអបិយជំនឿដែលពិភពលោកត្រូវបានជាប់ដោយសារតែវានឹងគ្មានទីបញ្ចប់ហើយដូច្នេះបើគ្មានពាក្យរបស់ពួកគេវាច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ពីការពុករលួយជាច្រើនដែលគួរឱ្យរន្ធត់គឺជាភាពខ្វាក់នៃគំនិតរបស់មនុស្ស ។ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ហ្វូងមនុស្សដែលមិនចេះពិចារណានិងគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ ។ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមទស្សនវិទូដែលបានព្យាយាមដោយហេតុផលនិងរៀនដើម្បីជ្រាបចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌តើភាពចម្រុះគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់!មានពេញដោយ

សិល្បៈនិងចំណេះដឹងដូច្នេះគេហាក់ដូចជាឆ្កុះបញ្ចាំងពីការនិយាយរបស់គេ ។ ទោះយ៉ាងណាប្រសិនបើអ្នកក្រឡេកមើលអោយបានម៉ត់ចត់ទៅលើរបស់ទាំងអស់នេះ អ្នកនឹងឃើញថាវាមិនពិតទាំងអស់ ។ អ្នកលួចគិតថាខ្លួនគេច្បាស់នៅពេលពួកគេបាននិយាយថាមនុស្សម្នាក់អាចទទួលបានឈ្មោះផ្សេងៗពីធម្មជាតិសំរាប់ព្រះតែដោយគ្មានបញ្ហានេះបំផ្លាញសាមគ្គីភាពរបស់ព្រះដូចជាយើងមិនងាយនឹងភាពឥតប្រយោជន៍ដោយគ្មាន បានអូសទាញកាន់តែឆ្ងាយទៅ ៗ ហើយមានអំពើអាក្រក់កាន់តែច្រើនឡើងៗដោយសារគុណនៃព្រះជាច្រើនបានមករកយើង! សូម្បីតែទ្រឹស្តីទេវកថារបស់ជនជាតិអេហ្ស៊ីបបង្ហាញថាមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើចលនាយ៉ាងសស្រាក់សស្រាំដើម្បីកុំឲ្យលេចចេញជាសត្វក្អែកដោយគ្មានហេតុផល ។ ហើយនៅពេលខ្លះសូម្បីតែនៅដំបូងអ្វីមួយដែលហាក់ដូចជាអាចនឹងបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញនិងមិនចេះខ្វល់ខ្វាយ ។ ប៉ុន្តែមិនមានមនុស្សរមែងស្លាប់ដែលបានធ្វើឱ្យខូចដល់សាសនាឡើយ ។ ហើយភាពចម្រុះដ៏ច្របូកច្របល់នេះបានធ្វើឱ្យអេធូធិនធែននិងអ្នកកាន់សាសនាដែលគួរស្អប់ខ្ពើមដទៃទៀតហ៊ានលះបង់ការយល់ដឹងអំពីព្រះ ។ ត្បិតពួកគេបានឃើញមនុស្សមានប្រាជ្ញាឈ្លោះប្រកែកជាមួយមតិផ្ទុយពីការមិនចុះសម្រុងនឹងរបស់ទាំងនេះនិងពីការបង្រៀនឥតប្រយោជន៍ឬមិនសមហេតុផលពួកគេមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រមូលមនុស្សដែលឥតប្រយោជន៍និងល្ងីល្ងើនាំទារុណកម្មមកលើខ្លួនគេនៅពេលពួកគេស្វែងរកព្រះដែលមិនមែន ។ ហើយនេះពួកគេបានគិតថាធ្វើជាមួយនិទណ្ឌភាពពីព្រោះវាជាការប្រសើរជាងក្នុងការបដិសេធនូវអត្ថិភាពរបស់ព្រះជាជាងធ្វើព្រះដែលមិនច្បាស់ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ប៉ុន្តែទាំងនេះហុចការវិនិច្ឆ័យល្ងង់ខ្លៅសុទ្ធសាធឬផ្ទុយទៅវិញពួកគេភ្ជាប់ពពកចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សដើម្បី

លាក់បាំងការមិនចូលចិត្តរបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះមិនមានយុត្តិកម្មតិចបំផុតសម្រាប់ការចាកចេញពីព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សទាំងអស់បានសារភាពថាគ្មានអ្វីដែលទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលអ្នករៀននិងអ្នកចេះដឹងដូចគ្នាមិនយល់ស្របច្រើនទេដូច្នេះគេអាចសន្និដ្ឋានថាគំនិតរបស់មនុស្សដែលវង្វេងស្មារតីក្នុងការស្វែងរកព្រះជាជាងល្ងង់និងខ្វាក់នៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌ ។ អ្នកខ្លះសរសើរការឆ្លើយតបរបស់ស៊ីម៉ូនដែលបានសួរដោយឧកញ៉ាហ៊ីថាតើព្រះជាអ្វីដែលបានសុំឱ្យមួយថ្ងៃដើម្បីពិចារណា ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ឧកញ៉ាបានសួរសំណួរដដែលនោះចំនួនថ្ងៃ ។ ទីបំផុតបានឆ្លើយថា "យូរទៀតខ្ញុំពិចារណារឿងនេះកាន់តែមើលទៅមិនច្បាស់" ។ ពិតជាឈ្លាសវៃគាត់បានព្យួរការវិនិច្ឆ័យលើប្រធានបទដែលធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់មិនយល់ ។ ទោះយ៉ាងណាវាលេចឡើងថាប្រសិនបើមនុស្សត្រូវបានបង្រៀនតែតាមធម្មជាតិពួកគេនឹងមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលជាក់លាក់ឬដាច់ខាតឬច្បាស់នោះទេប៉ុន្តែនឹងត្រូវច្រឡំនឹងគោលការណ៍ដែលច្រលំដូចជាគោរពបូជាព្រះដែលមិនទទួល (កិច្ចការ ១៧:២៣) ។

13. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធរាល់ការធ្វើទុក្ខទោសរបស់មនុស្ស

ឥឡូវយើងក៏ត្រូវបញ្ជាក់ផងដែរថាអ្នកដែលធ្វើឱ្យខូចគោលិទ្ធិបរិសុទ្ធហើយនេះប្រាកដជាកើតឡើងនៅពេលដែលម្នាក់ៗត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេដាច់ដោយឡែកពីព្រះតែមួយ ។ ជាការពិតពួកគេនឹងអួតថាពួកគេមានអ្វីផ្សេងទៀតនៅក្នុងចិត្ត ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេចង់ធ្វើឬអ្វីដែលពួកគេបានបញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេមិនមានច្រើនទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះទេដោយឃើញថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រកាសថាពួកគេទាំងអស់ជាអ្នកក្បត់ជំនឿដែលនៅក្នុងភាពងងឹតភ្នែកនៃគំនិតរបស់ពួកគេជំនួសអារក្សនៅក្នុងកន្លែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់(១កូរិនថូស១០:២០)

។ ដោយហេតុផលនេះប៉ូលប្រកាសថាអេភេសូរគ្មានព្រះទាល់តែពួកគេរៀនពីដំណឹងល្អថាត្រូវគោរពបូជាព្រះពិត[អេភេសូ២:១២និង១៣] ។ ហើយនេះមិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះមនុស្សម្នាក់ឡើយពីព្រោះកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បាននិយាយជាទូទៅថាមនុស្សទាំងអស់«ក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ក្នុងការរែកញែករបស់ពួកគេ»[រ៉ូម១:២១]បន្ទាប់ពីភាពអស្ចារ្យរបស់អ្នកបង្កើតត្រូវបានបង្ហាញដល់ពួកគេនៅក្នុងការធ្វើសកលលោក ។ ចំពោះហេតុផលនេះបទគម្ពីរដែលបង្កើតកន្លែងសម្រាប់ព្រះពិតតែមួយអង្គដែលត្រូវបានគេថ្កោលទោសថាជាការកុហកនិងកុហកអ្វីដែលព្រះបានធ្វើកាលពីមុនក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ។ ពុំមានវត្តមានដ៏ទេវភាពលើកលែងតែនៅលើ ដែលចំណេះដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីព្រះបានបន្តរីកដុះដាល[ហេព្រើរ២:១៨ដល់២០] ។ ពិតប្រាកដណាស់ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿនៅក្នុងព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទជនជាតិសាម៉ារីហាក់ដូចជាជិតបំផុតនឹងការគោរពដ៏ពិត ។ តែយើងលឺពីព្រះគ្រីស្ទថាពួកគេមិនដឹងអ្វីដែលពួកគេគោរពបូជា[យ៉ូហាន៤:២២] ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមដែលពួកគេត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតដោយកំហុសឥតប្រយោជន៍ ។ សរុបសេចក្តីទោះបីមិនទាំងអស់រងទុក្ខវេទនាក្រោមឱវាទធ្វើអំពីរូបព្រះក៏ដោយក៏មិនទាន់មានសាសនាបរិសុទ្ធនិងមានការយល់ព្រមដែលបានបង្កើតឡើងដោយផ្អែកលើការយោគយល់គ្នាតែមួយ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានមនុស្សតិចតួចមិនបានចូលរួមក្នុងភាពល្ងីល្ងើនៃហ្វូងមនុស្សធម្មតានៅតែមានការបង្រៀនយ៉ាងរឹងមាំរបស់ប៉ូលថាប្រាជ្ញារបស់ព្រះមិនត្រូវបានយល់ដោយពួកមេដឹកនាំនៃពិភពលោកនេះទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើសូម្បីតែការដើរក្នុងទីងងឹតតើយើងអាចនិយាយយ៉ាងម៉េចបានអំពីឯកសារទាំងនេះ? ដូច្នេះគ្មានឆ្ងល់ទេដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបដិសេធជាគោលលទ្ធិទាំងអស់ដែលមានឥទ្ធិពលលើឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។ ចំពោះអាថ៌កំបាំង

នៅស្ថានសួគ៌វិញគំនិតដែលចាប់កំណើតជាមនុស្សទោះបីវាមិនផ្តល់កំណើតឱ្យមានកំហុសយ៉ាងច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ជាមាតានៃកំហុសដែរ ។ ហើយទោះបីគ្មានលទ្ធផលអ្វីដែលអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយក៏ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះដែលមិនស្គាល់ដែរ ។ កិច្ចការ១៧:២៣]មិនមែនដោយចៃដន្យទេ ។ យ៉ាងណាក្តីតាមការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់អ្នកណាដែលមិនត្រូវបានបង្រៀនពីច្បាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេគួរគោរពបូជានោះមានកំហុសក្នុងរឿងនេះ[យ៉ូហាន៤:២២] ។ ហើយច្បាស់ណាស់ពួកគេដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ល្អជាងគេមិនបានរីកចម្រើនឆ្ងាយជាងអ្វីដែលសាសនាបានបង្កើតឡើងដោយមានការព្រមព្រៀងពីសាធារណៈជនឡើយ ។ ណែយោងទៅតាមស៊ីនភូថុនសូក្រាតសរសើរតំរុយរបស់អាប៉ូឡូដែលបានបញ្ជាឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាគោរពបូជាព្រះតាមរបៀបរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេនិងតាមប្រពៃណីនៃទីក្រុងរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែតើច្បាប់នេះបានមកលើមនុស្សដែលថាពួកគេអាចធ្វើបានដោយអំណាចរបស់ពួកគេកំណត់នូវអ្វីដែលហួសពីពិភពលោក? ឬតើនរណាអាចទទួលយកបានតាមក្រិត្យនៃដួនតារបស់គាត់ឬការអនុម័តរបស់ប្រជាជនដើម្បីទទួលបានដោយមិនស្វាក់ស្ងើរពីព្រះដែលបង្រៀនមនុស្សលោក? មនុស្សម្នាក់ៗនឹងឈរលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនជាជាងចុះចូលនឹងការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកដទៃ ។ ដូច្នេះដោយសារទំនៀមទម្លាប់ទីក្រុងឬកិច្ចព្រមព្រៀងពីទំនៀមទម្លាប់គឺខ្សោយពេកនៃការគោរពចំពោះការធ្វើតាមការថ្វាយបង្គំព្រះវានៅតែមានសម្រាប់ព្រះអង្គផ្ទាល់ពីលើមេឃ ។

14. ការបង្ហាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមធម្មជាតិមកយើង

ដូច្នេះវាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលចង្កៀងដែលកំពុងឆេះជាច្រើនភ្លឺចែងចាំងសម្រាប់យើងក្នុងភាពច្នៃប្រឌិតនៃសកលលោកដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់អ្នកនិពន្ធ ។

ទោះបីជាពួកគេងូតទឹកឱ្យយើងទាំងស្រុងនៅក្នុងរស្មីរបស់ពួកគេក៏ដោយក៏ពួកគេអាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯងដែលគ្មានផ្លូវនាំយើងទៅផ្លូវពន្លឺ ។ ប្រាកដណាស់ពួកគេធ្វើកូដកម្មនៅតាមឧទ្យានមួយចំនួនប៉ុន្តែមុនពេលដែលពន្លឺរបស់វាកាន់តែភ្លឺពួកគេនឹងត្រូវរលាយបាត់ទៅ ។ ដោយហេតុផលនេះសាវ័កនៅក្នុងវគ្គនោះដែលគាត់ហៅថារូបភាពនៃពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញបន្ថែមថាតាមរយៈជំនឿយើងយល់ថាពួកគេត្រូវបានយកគំរូតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ(ហេព្រើរ១១:៣) ។ គាត់មានន័យថាតាមរយៈនេះថាទេវភាពដែលមើលមិនឃើញត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទស្សនីយភាពបែបនេះប៉ុន្តែយើងមិនមានភ្នែកដើម្បីមើលឃើញនេះទេលើកលែងតែពួកគេត្រូវបានបំភ្លឺដោយការបើកសម្តែងខាងក្នុងរបស់ព្រះតាមរយៈជំនឿ ។ ហើយនៅកន្លែងដែលប៉ុលបង្រៀនថាអ្វីដែលត្រូវស្គាល់ដល់ព្រះដែលយើងបានធ្វើឱ្យច្បាស់ពីការបង្កើតសកលលោក(រ៉ូម១:១៩)គាត់មិនបានបង្ហាញការបង្ហាញបែបនេះទេដោយសារសមត្ថភាពវែកញែករបស់មនុស្សអាចយល់បាន ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញបង្ហាញថាវាមិនត្រូវទៅឆ្ងាយជាងការបង្ហាញដល់ពួកគេដែលមិនអាចដោះសាបានឡើយ ។ សាវ័កដដែលនេះសូម្បីតែគាត់នៅកន្លែងណាមួយបដិសេធថាព្រះមិនត្រូវបាននៅឆ្ងាយទេព្រោះព្រះគង់រស់ក្នុងយើង(កិច្ចការ១៧:២៧)នៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនថាភាពជិតនោះគឺថា ៖"នៅជំនាន់ជាច្រើនព្រះអម្ចាស់ទុកអោយប្រជាជាតិនានាដើរតាមមាគ៌ារៀងៗខ្លួន ។ ទោះយ៉ាងណាព្រះមិនបានបោះបង់សាក្សីដោយបានបញ្ជូនផលប្រយោជន៍ពីលើមេឃដោយផ្តល់ទឹកភ្លៀងនិងរដូវបង្កើតផ្លែឈើបំពេញចិត្តមនុស្សដោយអាហារនិងសេចក្តីរីករាយ"(កិច្ចការ១៤:១៦ ដល់១៧;១៥:១៦) ។ ហេតុដូច្នេះហើយព្រះអម្ចាស់មិនចង់មានទីបន្ទាល់ទេខណៈពេលដែលផ្តែមល្លែមទាក់ទាញមនុស្សឱ្យមានចំណេះដឹងអំពីខ្លួនគេដោយសប្បុរសនិងខុ

សៗគ្នាពួកគេមិនឈប់នៅក្នុងនេះដើម្បីដើរតាមគន្លងរបស់ពួកគេនោះទេគឺជាកំហុសធ្ងន់ធ្ងររបស់ពួកគេ ។

15. យើងគ្មានលេសដោះសារទេ

ប៉ុន្តែទោះបីយើងខ្វះសមត្ថភាពធម្មជាតិក្នុងការបង្កើនចំណេះដឹងនិងភាពច្បាស់នៃព្រះក៏ដោយរាល់ការដោះសារត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ព្រោះកំហុសនៃភាពរិលគឺនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ ហើយការពិតយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដូច្នេះធ្វើពុតជាភាពល្ងង់ខ្លៅដោយគ្មានសតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងខ្លួនយើងតែងតែធ្វើឱ្យយើងមានភាពថ្លៃថ្នូរនិងអធ្យាស្រ័យ ។ ដូចជាប្រសិនបើការការពារនេះអាចត្រូវបានទទួលយកឱ្យបានត្រឹមត្រូវៈសម្រាប់បុរសម្នាក់ធ្វើពុតថាគាត់ខ្វះត្រចៀកដើម្បីស្តាប់ការពិតនៅពេលដែលមានសត្វពាហនៈដែលមានសំលេងច្រើនជាងសម្តេងស្រែកដើម្បីប្រកាសវាឬសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលអះអាងថាគាត់មិនអាចមើលឃើញអ្វីដែលសត្វខ្វាក់ចង្អុលទៅគាត់ ។ ឬសម្រាប់គាត់ដើម្បីអង្វរដល់ភាពទន់ខ្សោយនៅពេលដែលសូម្បីតែសត្វដែលមិនសមហេតុផលផ្តល់ការណែនាំ! ដូច្នេះយើងគ្រាន់តែបដិសេធរាល់លេសនៅពេលដែលយើងស្នាក់នៅជាអ្នកវង្វេងនិងជនអន្តោប្រវេសន៍ទោះបីជាអ្វីៗបង្ហាញផ្លូវត្រូវក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែទោះយ៉ាងណាវាអាចជាការពិតដែលថាមនុស្សឆាប់បំផ្លាញពូជនៃចំណេះដឹងរបស់ព្រះដែលបានសាបព្រោះគំនិតរបស់ពួកគេចេញពីភាពអស្ចារ្យនៃធម្មជាតិ(ដូច្នេះរាវាំងវាមិនឱ្យមករកផ្លែឈើល្អនិងល្អឥតខ្ចោះ) ត្រូវតែយកទៅនឹងការបរាជ័យរបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាជាការពិតដែលថាយើងមិនត្រូវបានបង្រៀនឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដោយទីបន្ទាល់ដ៏សាមញ្ញនិងសាមញ្ញនេះដែលសត្វលោកទាំងនោះបង្ហាញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានេះដែរនៅពេលដែលយើងបានភ្លក់រសជាតិដ៏ទេវភាពពីការគិតអំពី

សកលលោកដោយបានធ្វេសប្រហែសនឹងព្រះពិតយើងលើកយកក្តីសុបិន្តរបស់គាត់និងទស្សនីយភាពខួរក្បាលរបស់យើងទៅជារបស់អ្វីដែលប្រសើរជាងប្រភពពិតនៃការសរសើរ ។ អំពីសុចរិតប្រាជ្ញាភាពល្អនិងថាមពល ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងធ្វើឱ្យយើងមើលមិនឃើញឬបដិសេធរាល់ថ្ងៃនូវការប្រព្រឹត្តដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេដោយការជំនុំជំរះដ៏អាក្រក់ដែលយើងដកហូតពីសិរីរុងរឿងរបស់ពួកគេនិងការសរសើរពីអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ ។

16. *បើគ្មានខគម្ពីរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់*

ឧបមាថាយើងពិចារណាពីរបៀបដែលរការដួលរលំនៃគំនិតរបស់មនុស្សទៅក្នុងការភ្លេចភ្លាំងរបស់ព្រះតើទំនោរដ៏អស្ចារ្យចំពោះគ្រប់ប្រភេទនៃកំហុសតើភាពលោភលន់ដ៏អស្ចារ្យចំពោះសាសនាថ្មីនិងឥតឈប់ឈរ ។ បន្ទាប់មកយើងអាចដឹងថាតើចាំបាច់មានភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៃគោលលទ្ធិថាវាមិនត្រូវវិនាសសាបសូន្យដោយការភ្លេចភ្លាំងឬបាត់ដោយកំហុសឬក៏ខូចដោយភាពរឹងប៉ឹងរបស់មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាព្រះបានផ្តល់ជំនួយដល់ព្រះបន្ទូលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អស់អ្នកដែលព្រះសព្វព្រះទ័យក្នុងការផ្តល់ការណែនាំដែលមានប្រយោជន៍ពីព្រោះគេបានឃើញថាភាពដូចរបស់គេដែលបានឆ្លុះបញ្ចាំងលើទម្រង់នៃសកលលោកដ៏ស្រស់ស្អាតនឹងមិនមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែខិតខំឆ្ពោះទៅមុខដោយផ្លូវត្រង់នេះប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការសញ្ជឹងគិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ យើងត្រូវតែមករកព្រះបន្ទូលខណៈពេលដែលការងារទាំងនេះមិនត្រូវបានវាយតម្លៃដោយការវិនិច្ឆ័យជារបស់យើងដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប្រសិនបើយើងងាកចេញពីព្រះបន្ទូល

ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបាននិយាយទោះបីជាយើងអាចនឹងខំប្រឹងយ៉ាងប្រញាប់ក៏ដោយ យើងបានចាកចេញពីផ្លូវយើងនឹងមិនទៅដល់គោលដៅឡើយ ។ យើងគួរតែរៃកញ្ជែកហេតុផលថាភាពរុងរឿងនៃព្រះដែលសូម្បីតែសារ៉កហៅថា "មនុស្សដែលមិនអាចចូលទៅដល់បាន" (១ធីម៉ូថេ៦:១៦)គឺសម្រាប់យើងដូចជារនាំងដែលមិនអាចពន្យល់បានលុះត្រាតែយើងត្រូវបានគេទាញចូលដោយខ្សែស្រឡាយនៃព្រះបន្ទូល ។ ដូច្នេះវាជាការល្អប្រសើរជាងមុនដើម្បីដាក់នៅតាមបណ្តោយផ្លូវនេះជាជាងការបើកល្បឿនជាមួយល្បឿនទាំងអស់នៅខាងក្រៅវា ។ ដូច្នេះដាវីឌជាញឹកញាប់បង្រៀនថាយើងគួរតែហាមឃាត់ជំនឿឆ្វេងចេញពីផែនដីដើម្បីឲ្យជំនឿបរិសុទ្ធអាចរីកចំរើនបានតំណាងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៩៣: ១; ៣៦:១០; ៩៧: ១; ៩៩: ១) ។

ឥឡូវដាវីឌមានន័យថាតាមរយៈពិភពលោក "អំណាចមិនមែនជាអំណាចដែលគាត់បានទទួលនិងដែលគាត់ប្រើដើម្បីគ្រប់គ្រងធម្មជាតិទាំងមូលទេប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដែលគាត់អះអាងអធិបតេយ្យភាពស្របច្បាប់របស់គាត់ចំពោះកំហុសមិនអាចដកចេញពីចិត្តមនុស្សបានទេដរាបណាចំណេះដឹងពិតអំពីព្រះត្រូវបានដាំនៅទីនោះ ។

ជំពូកទី VI

ព្រះគម្ពីរត្រូវជាគ្រូបង្រៀនសំរាប់អ្នកដែលមករកព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត

1. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានចំណេះដឹងពិតប្រាកដអំពីអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ពន្លឺដែលមាននៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ទាំងនៅលើមេឃនិងនៅលើផែនដីគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដកការគាំទ្រទាំងអស់ពីការគិតពីមនុស្សដូចជាព្រះដើម្បីចូលរួមជាមួយមនុស្សជាតិដែលមានទោសដូចគ្នានឹងកំណត់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានការលើកលែងវត្តមានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ព្រះ ។ទោះជាយ៉ាងនេះក្តីវាចាំបាច់ត្រូវមានជំនួយបន្ថែមមួយទៀតនិងល្អជាងនេះដើម្បីណែនាំយើងនូវសិទ្ធិទទួលបានភាពច្នៃប្រឌិតនៃសាកលលោក ។ដូច្នេះមិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេដែលទ្រង់បានបន្ថែមពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះហើយទ្រង់បានចាត់ទុកថាជាមនុស្សដែលសក្តិសមនឹងទទួលបានឯកសិទ្ធិនេះជាអ្នកដែលទ្រង់ចង់ប្រមូលផ្តុំយ៉ាងជិតស្និទ្ធនិងជិតស្និទ្ធ ។ព្រោះទ្រង់បានឃើញគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានគេគ្រវីក្បាលនិងខឹងបន្ទាប់ពីទ្រង់បានជ្រើសរើសយកជនជាតិយូដា ។ដោយមានហេតុផលល្អទ្រង់ជួយយើងឲ្យមានចំណេះដឹងតែមួយព្រោះបើមិនដូច្នោះទេសូម្បីតែអ្នកដែលហាក់ដូចជារឹងប៉ឹងនៅចំពោះមុខអ្នកដទៃទៀតក៏រលាយបាត់ដែរ ។ដូចគ្នានឹងមនុស្សចាស់ឬភ្នែកស្រអាប់និងអ្នកដែលខ្សោយចក្ខុវិស័យប្រសិនបើអ្នកជឿទុកចិត្តលើពួកគេនូវបរិមាណដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតទោះបីពួកគេដឹងថាវាជាប្រភេទនៃការសរសេរក៏ដោយក៏កម្រអាចមានពីរពាក្យដែរប៉ុន្តែដោយមានជំនួយពីទស្សនីយភាពនឹងចាប់ផ្តើមអានយ៉ាងច្បាស់ដូច្នេះបទគម្ពីរការប្រមូលចំណេះដឹងដែលមិនយល់ច្រលំពីព្រះមក

ក្នុងគំនិតរបស់យើងដោយបានពង្រាយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងហើយបង្ហាញយើង
ថាជាព្រះពិត ។ ដូច្នេះនេះគឺជាអំណោយពិសេសដែលព្រះជាម្ចាស់ណែនាំដល់ព្រះ
វិហារមិនត្រឹមតែប្រើគ្រូដែលគនិយាយប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងបើកបបូរមាត់ដែល
គួរអោយគោរពបំផុតរបស់ទ្រង់ទៀតផង ។ មិនត្រឹមតែបង្រៀនអ្នកដែលបាន
ជ្រើសរើសឲ្យមើលទៅលើព្រះប៉ុណ្ណោះទេតែថែមទាំងបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះដែល
ពួកគេត្រូវមើល ។ តាំងពីដើមរៀងមកព្រះបានរក្សាការនេះសម្រាប់ព្រះវិហារ
ដូច្នេះក្រៅពីភស្តុតាងទូទៅទាំងនេះព្រះក៏បានបង្ហាញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជា
សញ្ញាសម្គាល់ផ្ទាល់និងច្បាស់ជាងនេះទៅទៀតដែលព្រះត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ ។
(ចំណេះដឹងពីរប្រភេទអំពីព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ)
គ្មានការសង្ស័យទេថាអ័ដាមណូអេអ័ប្រាហាំនិងបុព្វបុរសដែលនៅសល់ជាមួយ
ជំនួយនេះបានជ្រាបចូលទៅក្នុងចំនេះដឹងជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះដែលតាមរបៀបមួយ
បានញែកពួកគេចេញពីអ្នកមិនជឿ ។ ខ្ញុំមិនទាន់និយាយអំពីគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៃ
ជំនឿដែលពួកគេត្រូវបានបំភ្លឺដល់ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បនោះទេ ។ ត្បិតពួកគេ
អាចឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិតបានវាចាំបាច់ត្រូវស្គាល់ព្រះមិនត្រឹមតែជា
អ្នកបង្កើតប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកលោះផងដែរព្រោះពួកគេប្រាកដជាបានមកពី
ព្រះបន្ទូល ។ ជាដំបូងមានចំណេះដឹងប្រភេទនោះដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយល់
ថាតើព្រះជាអ្នកណាដែលបានបង្កើតនិងគ្រប់គ្រងសកលលោក ។ បន្ទាប់មក
ចំណេះដឹងខាងក្នុងផ្សេងទៀតត្រូវបានបន្ថែមដែលធ្វើឱ្យព្រលឹងស្លាប់ដែលជា
កន្លែងដែលព្រះត្រូវបានគេស្គាល់មិនត្រឹមតែជាស្ថាបនិកនៃសកលលោកនិងជាអ្នក
និពន្ធតែមួយគត់និងអ្នកគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងជាមនុស្សនៃអ្នកសំរបសំរួលពិភពលោកនិង អំពើពុករលួយនៃធម្ម

ជាពិតឥឡូវនេះខ្ញុំនឹងចាកចេញពីការពិភាក្សាអំពីសំណងនេះ ។ ដូច្នេះអ្នកអានរបស់ខ្ញុំគួរចងចាំថាខ្ញុំមិនទាន់ពិភាក្សាអំពីសេចក្តីសញ្ញានោះដែលព្រះបានទទួលយកខ្លួនគាត់ជាកូនរបស់លោកអ័ប្រាហាំឬជាផ្នែកមួយនៃគោលលទ្ធិដែលតែងតែបំបែកអ្នកជឿពីពួកអ្នកមិនជឿព្រោះវាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំនឹងពិភាក្សាអំពីវិធីដែលយើងគួររៀនពីបទគម្ពីរដែលថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតសកលលោកអាចត្រូវបានសម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ពីព្រះទាំងអស់ដែលមានព្រះចេស្តា ។ បន្ទាប់មកតាមលំដាប់លំដោយស៊េរីនោះនឹងនាំឱ្យយើងទទួលការលោះ ។ យើងនឹងទទួលបានទីបន្ទាល់ជាច្រើនពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហើយសក្ខីកម្មផ្សេងទៀតក៏មកពីក្រិត្យវិន័យនិងហោរាផងដែរដែលការលើកឡើងយ៉ាងច្បាស់ពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយអ្វីៗទាំងអស់នឹងមានទំនោរដល់ទីបញ្ចប់នេះថាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតលោកីយ៍ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងស្គាល់នៅក្នុងបទគម្ពីរហើយថាអ្វីដែលយើងគួរគិតអំពីព្រះត្រូវបានកំណត់នៅទីនោះក្រែងលោយើងស្វែងរកអាទិទេពដែលមិនច្បាស់លាស់ដោយផ្លូវវង្វេងបាត់ ។

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែទោះបីព្រះបានស្គាល់ដល់អយ្យកោតាមរយៈសក្ខីភាពនិងទស្សនៈវិស័យឬតាមរយៈការងារនិងការបម្រើរបស់មនុស្សលោកបានដាក់គំនិតរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេគួរតែប្រគល់ទៅឱ្យកូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយគ្មានការសង្ស័យទេថាភាពប្រាកដប្រជានៃគោលលទ្ធិត្រូវបានឆ្លាក់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេដូច្នេះពួកគេត្រូវបានគេជឿជាក់និងយល់ថាអ្វីដែលពួកគេបានរៀនគឺមកពីព្រះ ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញសេចក្តីជំនឿដោយ

ជាទីពឹងជារៀងរហូតដែលជាជំនឿមួយដែលគួរតែខ្ពស់ជាងគំនិតទាំងអស់ ។ ជាចុងក្រោយដើម្បីឱ្យសេចក្តីពិតអាចស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតនៅលើពិភពលោក ជាមួយនឹងការបន្តបង្រៀននិងបន្តរស់រានមានជីវិតនៅគ្រប់វ័យ ។ ជាមួយនឹងចេតនានេះច្បាប់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយហើយបន្ទាប់មកព្យាការីបន្ថែមជាអ្នកបកប្រែ ។ ទោះបីការប្រើក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានបង្ហាញអោយឃើញច្បាស់ក៏ដោយវាត្រូវបានសន្យាយ៉ាងពិសេសដល់លោកម៉ូសេនិងព្យាការីទាំងអស់អោយបង្រៀនអំពីការផ្សះផ្សារវាងព្រះជាម្ចាស់និងមនុស្ស ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទជាចុងបំផុតនៃក្រឹត្យវិន័យសំរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកណាដែលជឿ" (រ៉ូម១០:៤) ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាវាសមនឹងមនុស្សណាម្នាក់ប្រហែលជាបង្វែរភ្នែករបស់គេមកពិចារណាអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះដោយហេតុថាព្រះត្រូវបានគេដាក់នៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏រុងរឿងបំផុតនេះដើម្បីធ្វើជាអ្នកទស្សនារបស់ពួកគេដើម្បីរកការចំណេញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគ្មានអ្វីគួរឱ្យឆ្ងល់ទេដែលថាអ្នកដែលបានកើតមកក្នុងភាពងងឹតពីព្រោះពួកគេកាន់តែមានភាពរឹងចចេសនៅក្នុងភាពវាងវៃរបស់ពួកគេ ។ មានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលជាប់ខ្លួនជាប់នឹងវិន័យហើយប្រៀនប្រដៅខ្លួនឯងតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែពួកគេអរសប្បាយនឹងភាពឥតប្រយោជន៍របស់គេ ។ ឥឡូវនេះដើម្បីឱ្យគោលិទ្ធិពិតអាចភ្លឺចិញ្ចាចមកលើយើងនោះយើងគួរតែប្រកាន់យកវាថាវាត្រូវតែចាប់ផ្តើមពីគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចទទួលបាននូវការភ្លក់នូវគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវឡើយលើកលែងតែគាត់ជាសិស្សនៃបទគម្ពីរ ។ ដូច្នេះក៏មានការលេចចេញនូវការចាប់ផ្តើមនៃការយល់ដឹងដ៏ពិតដែរនៅពេលដែលយើងក្រេបយកអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះនៅទីនោះដើម្បីធ្វើជាបន្ទាល់អំពីអង្គទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែមិនត្រឹមតែជំនឿល្អឥតខ្ចោះនិងគ្រប់

បែបយ៉ាងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែចំណេះដឹងខាងស្តាំទាំងអស់អំពីព្រះកើតចេញពីការស្តាប់បង្គាប់គិតអំពីជីវិតរមែងស្លាប់គ្រប់វ័យ ។

3. បើគ្មានខគម្ពីរយើងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់

ឧបមាថាយើងពិចារណាពីរបៀបដែលរការដួលរលំនៃគំនិតរបស់មនុស្សទៅក្នុងការភ្លេចភ្លាំងរបស់ព្រះតើទំនោរដ៏អស្ចារ្យចំពោះគ្រប់ប្រភេទនៃកំហុសតើភាពលោភលន់ដ៏អស្ចារ្យចំពោះសាសនាថ្មីនិងឥតឈប់ឈរ ។ បន្ទាប់មកយើងអាចដឹងថាតើចាំបាច់មានភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៃគោលលទ្ធិថាវាមិនត្រូវវិនាសសាបសូន្យដោយការភ្លេចភ្លាំងឬបាត់ដោយកំហុសឬក៏ខូចដោយភាពរឹងប៉ឹងរបស់មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាព្រះបានផ្តល់ជំនួយដល់ព្រះបន្ទូលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អស់អ្នកដែលព្រះសព្វព្រទ័យក្នុងការផ្តល់ការណែនាំដែលមានប្រយោជន៍ពីព្រោះគេបានឃើញថាភាពដូចរបស់គេដែលបានឆ្លុះបញ្ចាំងលើទម្រង់នៃសកលលោកដ៏ស្រស់ស្អាតនឹងមិនមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែខិតខំឆ្ពោះទៅមុខដោយផ្លូវត្រង់នេះប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការសញ្ជឹងគិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ យើងត្រូវតែមករកព្រះបន្ទូលខណៈពេលដែលការងារទាំងនេះមិនត្រូវបានវាយតម្លៃដោយការវិនិច្ឆ័យជារបស់យើងដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ប្រសិនបើយើងងាកចេញពីព្រះបន្ទូលដូចដែលខ្ញុំទើបតែបាននិយាយទោះបីជាយើងអាចនឹងខំប្រឹងយ៉ាងប្រញាប់ក៏ដោយយើងបានចាកចេញពីផ្លូវយើងនឹងមិនទៅដល់គោលដៅឡើយ ។ យើងគួរតែរែកញែកហេតុផលថាភាពរុងរឿងនៃព្រះដែលសូម្បីតែសាវ័កហៅថា"មនុស្សដែលមិនអាចចូលទៅដល់បាន"(១ធីម៉ូថេ៦:១៦)គឺសម្រាប់យើងដូចជារនាំងដែលមិនអាច

ពន្យល់បានលុះត្រាតែយើងត្រូវបានគេទាញចូលដោយខ្សែស្រឡាយនៃព្រះបន្ទូល ។ ដូច្នេះវាជាការល្អប្រសើរជាងមុនដើម្បីដាក់នៅតាមបណ្តោយផ្លូវនេះជាជាងការបើកល្បឿនជាមួយល្បឿនទាំងអស់នៅខាងក្រៅវា ។ ដូច្នេះដាវីឌជាញឹកញាប់បង្រៀនថាយើងគួរតែហាមឃាត់ជំនឿឆ្វេងចេញពីផែនដីដើម្បីឲ្យជំនឿបរិសុទ្ធអាចរីកចំរើនបានតំណាងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៩៣: ១; ៣៦:១០; ៩៧: ១; ៩៩: ១) ។

ឥឡូវដាវីឌមានន័យថាតាមរយៈពិភពលោក"អំណាចមិនមែនជាអំណាចដែលគាត់បានទទួលនិងដែលគាត់ប្រើដើម្បីគ្រប់គ្រងធម្មជាតិទាំងមូលទេប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដែលគាត់អះអាងអធិបតេយ្យភាពស្របច្បាប់របស់គាត់ចំពោះកំហុសមិនអាចដកចេញពីចិត្តមនុស្សបានទេដរាបណាចំណេះដឹងពិតអំពីព្រះត្រូវបានដាំនៅទីនោះ ។

4. បទគម្ពីរអាចទាក់ទងយើងពីអ្វីដែលការបើកសម្តែងក្នុងការបង្កើតមិនអាច

ដូច្នោះហើយហោរាដដែលបន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយថា"ញ្ជាបន្តបន្ទាប់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ប្រកាសពីភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់(ទំនុកតម្កើង១៩:១ដល់២)បន្ទាប់មកដំណើរការនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដែលថា ៖«ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺស្មោះត្រង់ហើយប្រទានប្រាជ្ញាដល់កូនក្មេង ។ការប្រព្រឹត្តដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រឹមត្រូវហើយអរសប្បាយដល់ចិត្តគេ ។ ព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺភ្លឺថ្លានិងភ្លឺចិញ្ចាច» (ទំនុកតម្កើង ១៩: ៨ដល់៩) ។ទោះបីដាវីឌរួមបញ្ចូលការប្រើប្រាស់ច្បាប់ផ្សេងទៀតក៏ដោយគាត់មានន័យថាជាទូទៅដោយសារព្រះប្រយោជន៍ហៅមនុស្សទាំងអស់ឱ្យមកទ្រង់ដោយការគិតអំពីឋានសួគ៌និងផែនដីនេះគឺជាសាលារបស់កូនព្រះ ។ទំនុកដំកើងទី២៩មើលទៅទីបញ្ចប់ដូចគ្នាដែលហោរា

និយាយអំពីសំលេងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលធ្វើឱ្យផែនដីមានផ្គរលាន់មានខ្យល់មានភ្លៀងនិងខ្យល់ព្យុះបណ្តាលឱ្យភ្នំរញ្ជួយញ័រដើមតាត្រៅបន្ថែមនៅចុងបញ្ចប់ដែលការសរសើររបស់ដាវីឌគឺច្រៀងនៅក្នុងទីសក្ការៈពីព្រោះអ្នកមិនជឿគឺថ្លង់រាល់សំលេងរបស់ព្រះដែលលឺនៅលើអាកាស ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរលោកបានបញ្ចប់ទំនុកដំកើងមួយផ្សេងទៀតដែលលោកបានរៀបរាប់អំពីរលកសមុទ្រដ៏អស្ចារ្យថា ៖«ទីបន្ទាល់របស់អ្នកបានត្រូវបញ្ជាក់ហើយភាពស្រស់ស្អាតនិងភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហាររបស់អ្នកនឹងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត»(ទំនុកតម្កើង៩៣:៥) ។ ហេតុនេះក៏កើតឡើងនូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលទៅកាន់ស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីថាប្រជាជនរបស់នាងនិងប្រជាជនដទៃទៀតគោរពបូជាពួកគេមិនដឹងអ្វីទាំងអស់តែជនជាតិយូដាម្នាក់ឯងបានថ្វាយបង្គំព្រះពិត(យ៉ូហាន៤:២២) ។ ព្រោះដោយសារគំនិតរបស់មនុស្សដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយគេមិនអាចចូលដល់ព្រះបានទេដរាបណាវាមិនត្រូវបានជួយនិងជួយដោយព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះនោះមនុស្សទាំងអស់នៅគ្រានេះលើកលែងតែជនជាតិយូដាពីព្រោះពួកគេបានស្នើសុំព្រះដោយគ្មានព្រះបន្ទូលភាពចាំបាច់ដើម្បីរង្វេងស្មារតីអំពីរឿងនេះដោយឥតប្រយោជន៍និងកំហុស ។

ជំពូកទី VII

បទគម្ពីរត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់ដោយេនៃព្រះវិញ្ញាណជាសាក្សី ។ ដូច្នេះអំណាចរបស់គម្ពីរអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងជាក់លាក់ហើយវាគឺជារឿងការពិត ដែលភាពជឿជាក់

1. ព្រះគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចពីព្រះមិនមែនមកពីក្រុមជំនុំទេ

មុននឹងនិយាយឲ្យវែងជាងនេះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការនិយាយអ្វីមួយអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែដើម្បីរៀបចំដួងចិត្តរបស់យើងឱ្យគោរពប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងបំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ ។ នៅពេលដែលអ្វីដែលបានកំណត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះគ្មាននរណាម្នាក់ដែលអន់ថយគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនោះទេលុះត្រាតែគ្មានមនោគមវិជ្ជានិងមនុស្សជាតិផងដែរដែលហ៊ានបង្ហាក់ភាពជឿជាក់របស់ទ្រង់ដែលព្រះបន្ទូល ។ ឥឡូវនេះសុន្ទរកថាប្រចាំថ្ងៃមិនត្រូវបានបញ្ជូនពីស្ថានសួគ៌ឡើយព្រោះវាបានធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យសម្តែងការគោរពចំពោះការចងចាំដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរតែមួយគត់(យ៉ូហាន៥:៣៩) ។ ដូច្នេះព្រះគម្ពីរទទួលបានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញក្នុងចំណោមអ្នកជឿលុះត្រាតែមនុស្សចាត់ទុកពួកគេថាបានផុសពីស្ថានសួគ៌ដូចជាមានព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះជន្មរស់របស់ព្រះបានគង់ក្នុងចិត្ត ។

ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងអត់ទោសឱ្យខ្ញុំប្រសិនបើគិតពីអ្វីដែលផែនការនៃការងារបច្ចុប្បន្នទាមទារច្រើនជាងអ្វីដែលអស្ចារ្យនៃបញ្ហានេះទាមទារ ។ ប៉ុន្តែកំហុសដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុតមានគេនិយាយជាទូទៅដែលថាព្រះគម្ពីរមានទំងន់ច្រើនដូចដែលបានយល់ព្រមដោយពួកជំនុំ ។ ដូចជាការពិតដ៏អស់កល្បនិងមិនអាចរំលោភបានរបស់ព្រះអាស្រ័យលើការសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្ស!ចំពោះការចំអកដល់ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅពេលពួកគេសួរថា ៖តើអ្នកណាអាចបញ្ចុះបញ្ចូលយើងថាការសរសេរទាំងនេះមកពីព្រះ? តើអ្នកណាអាចធានាយើងថាព្រះគម្ពីរបានធ្លាក់ចុះហើយនៅតែដដែលសូម្បីតែរាល់ថ្ងៃរបស់យើង? តើអ្នកណាអាចបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឱ្យទទួលស្បៀវភៅមួយក្បាលដោយការគោរពប៉ុន្តែមិនរាប់បញ្ចូលស្បៀវភៅផ្សេងទៀតលុះត្រាតែក្រុមជំនុំចេញបញ្ជាឱ្យមានច្បាប់ច្បាស់លាស់ចំពោះបញ្ហាទាំងអស់នេះ? តើអ្វីទៅជាការគោរពចំពោះព្រះគម្ពីរហើយតើស្បៀវភៅអ្វីដែលគួរតែត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងការសំរេចចិត្តរបស់ពួកជំនុំ? ដូច្នេះហើយមនុស្សដែលមានចិត្តអាក្រក់ទាំងនោះបង្ខំឱ្យមានភាពផ្តាច់ការនៅក្រោមគម្របព្រះវិហារកុំខ្វល់ពីភាពមិនសមហេតុផលអ្វីដែលពួកគេធ្វើឱ្យខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃផ្តល់ឱ្យពួកគេអាចបង្ខំគំនិតមួយនេះលើអ្នកដែលមានគំនិតសាមញ្ញ ៖ក្រុមជំនុំមានសិទ្ធិអំណាចលើអ្វីៗទាំងអស់ជាថ្មីម្តងទៀតចំពោះអ្វីដែលការចំអកមើលងាយរបស់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់គឺជាជំនឿរបស់យើងដែលធ្វើឱ្យមានការសង្ស័យក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ប្រសិនបើយើងជឿថាវាមានអំណាចមិនច្បាស់លាស់អាស្រ័យលើសេចក្តីរីករាយរបស់មនុស្ស!

2. នៅក្នុងពួកជំនុំមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ

ប៉ុន្តែអ្នកឈ្លោះប្រកែកគ្នាបែបនេះត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងល្អដោយគ្រាន់តែពាក្យមួយឃ្លារបស់សាវ័ក ។ ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាក្រុមជំនុំ«ដែលបានស្អាងឡើងលើជើងជញ្ជាំងនៃពួកសាវ័កនិងពួកហោរាហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះឯងទ្រង់ជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក»(អេភេសូ២:២០) ។ ប្រសិនបើការបង្រៀនរបស់ហោរានិងពួកសាវកគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនេះត្រូវតែមានសិទ្ធិអំណាចមុនពេលក្រុមជំនុំចាប់ផ្តើមមាន ។ គ្មានមូលដ្ឋានផងដែរគឺជាការជំទាស់យ៉ាងល្អិតល្អន់របស់ពួកគេដែលទោះបីជាពួកជំនុំ

បានចាប់ផ្តើមនៅទីនេះក៏ដោយក៏ការសរសេរនេះត្រូវបានសន្មតថាជាហោរានិង
ពួកសាវកទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅតែមានការសង្ស័យរហូតដល់ក្រុមជំនុំសម្រេច
ចិត្ត ។
ប្រសិនបើក្រុមជំនុំគ្រីស្ទសាសនាតាំងពីដើមរៀងមកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ
ការសរសេររបស់ហោរានិងការអធិប្បាយអំពីពួកសាវកទោះនៅទីណាដែលមាន
គោលលទ្ធិនេះក៏ដោយការទទួលយកគោលិទ្ធិនោះដោយគ្មានក្រុមជំនុំផ្ទាល់មិនធ្លាប់
មាន ។ ដូច្នេះវាឥតប្រយោជន៍ទាំងស្រុងក្នុងការធ្វើថ្លែងថាអំណាចនៃការវិនិច្ឆ័យ
ព្រះគម្ពីរគឺស្ថិតនៅជាមួយក្រុមជំនុំថាភាពជាក់លាក់របស់វាអាស្រ័យលើការយល់
ព្រមពីក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះខណៈពេលដែលក្រុមជំនុំទទួលនិងផ្តល់ត្រានៃការយល់ព្រម
ចំពោះបទគម្ពីរនោះវាមិនផ្តល់នូវភាពត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យឬ
ចម្រូងចម្រាសឡើយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារក្រុមជំនុំទទួលស្គាល់ព្រះគម្ពីរចំពោះសេចក្តី
ពិតនៃព្រះរបស់ខ្លួនជាកាតព្វកិច្ចគោរពគោលិទ្ធិនោះគោរពបូជាព្រះគម្ពីរដោយអ
ចេតនា ។ ចំពោះសំនួររបស់ពួកគេតើយើងអាចធានាបានយ៉ាងដូចម្តេចថារឿង
នេះបានកើតចេញពីព្រះលុះត្រាតែយើងមិនមានដំណោះស្រាយតាមក្រឹត្យរបស់
ពួកជំនុំ? វាដូចជាប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់សួរថាតើយើងនឹងរៀនបែងចែកពន្លឺ
ពីភាពងងឹតពីសពីខ្មៅផ្អែមពីជូរចត់ពីណា? ជាការពិតព្រះគម្ពីរបង្ហាញភស្តុតាង
យ៉ាងច្បាស់អំពីការពិតរបស់ខ្លួនដូចជាពណ៌សនិងអ្វីដែលត្រូវធ្វើចំពោះពណ៌របស់
វាឬរបស់ផ្អែមនិងជូរចត់ធ្វើតាមរសជាតិរបស់វា ។

3. អាហ្គស្ទីន (Augustine) មិនអាចត្រូវបានគេលើកឡើងថាជាការប្រឆាំង

ជាការពិតខ្ញុំដឹងថាសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អាហ្គាស្ទីន(Augustine)ត្រូវបានគេសំដៅជាទូទៅថាគាត់នឹងមិនជឿដំណឹងល្អទេប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមមិនបានជំរុញគាត់ឱ្យធ្វើដូច្នេះ ។ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុងការយល់ពីបរិបទថាតើពួកគេបកស្រាយខុសត្រង់ណានិងខុសឆ្គង ។អាហ្គាស្ទីន(Augustine)នៅទីនោះមានការព្រួយបារម្ភជាមួយម៉ានីឆេស(Manichees)ដែលប្រាថ្នាចង់ជឿដោយគ្មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នានៅពេលពួកគេទាមទារប៉ុន្តែមិនបានបង្ហាញថាពួកគេមានការពិត ។ដោយសារការពិតពួកគេបានប្រើដំណឹងល្អជាអាវដើម្បីលើកកម្ពស់ជំនឿលើរបស់ពួកគេអាហ្គារស្ទីនសួរថា ៖«តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វីបើពួកគេចង់បំភ្លឺមនុស្សម្នាក់ដែលមិនជឿលើដំណឹងល្អ?តើការបញ្ចុះបញ្ចូលបែបណាដែលពួកគេនឹងនាំគាត់ទៅរកគំនិតរបស់ពួកគេ?ហើយអ្វីដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ដែលមិនទាន់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែមានការគោរពចំពោះមនុស្ស!ដូច្នេះអាហ្គាស្ទីនមិនមែនជាការបង្រៀនថាជំនឿរបស់មនុស្សដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចពួកជំនុំគាត់ក៏មិនមានទស្សនៈថាភាពប្រាកដនៃដំណឹងល្អអាស្រ័យលើនោះដែរ ។គាត់កំពុងបង្រៀនយ៉ាងសាមញ្ញថានឹងគ្មានភាពប្រាកដប្រជានៃដំណឹងល្អសម្រាប់អ្នកមិនជឿដើម្បីឈ្នះពួកគេចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេប្រសិនបើការព្រមព្រៀងគ្នានៃពួកជំន ។មិនបានបង្ខំពួកគេ ។ហើយរឿងនេះគាត់បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បន្តិចក្រោយមកដោយនិយាយថា"ពេលខ្ញុំសរសើរអ្វីដែលខ្ញុំជឿហើយសើចចំពោះអ្វីដែលអ្នកជឿតើអ្នកគិតថាយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យឬតើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?តើយើងមិនគួរបោះបង់ចោលអ្នកដែលប្រាប់យើងឱ្យស្គាល់អ្វីដែលជាក់លាក់ហើយបន្ទាប់មកឱ្យយើងជឿអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់?តើយើងត្រូវធ្វើតាមអ្នកដែលប្រាប់ជាមុនដើម្បីជឿនូវអ្វីដែលយើងមិនទាន់រឹងមាំដែលអាចមើលឃើញនោះដែលពង្រឹង

ដោយជំនឿនេះយើងអាចមានភាពសក្តិសមដើម្បីយល់ពីអ្វីដែលយើងជឿ(កូល៉ុស ១:៤ដល់១១;២៣)ជាមួយតើព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់មិនមែនជាមនុស្សទេឥឡូវនេះពង្រឹងនិងបំភ្លឺចិត្តយើង? ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់អហ្គារស្ទីនពីពួកគេងាយស្រួលសម្រាប់នរណាម្នាក់សន្មតថាចេតនារបស់មនុស្សដ៏វិសុទ្ធគឺមិនចង់ធ្វើឱ្យជំនឿដែលយើងមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរអាស្រ័យលើការយល់ព្រមឬការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកជំនុំ ។ គាត់គ្រាន់តែចង់ចង្អុលបង្ហាញនូវអ្វីដែលយើងសារភាពថាជាការពិត ៖អ្នកដែលមិនទាន់ត្រូវបានបំភ្លឺដោយវិញ្ញាណនៃព្រះត្រូវបានបង្រៀនដោយការគោរពចំពោះក្រុមជំនុំដូច្នេះពួកគេអាចតស៊ូក្នុងការរៀនសូត្រជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទពីដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះគាត់បដិសេធអំណាចនៃក្រុមជំនុំគឺជាការណែនាំដែលយើងបានរៀបចំសម្រាប់ជំនឿលើដំណឹងល្អ ។ ដ្បិតដូចដែលយើងឃើញហើយគាត់ចង់ឱ្យភាពប្រាកដប្រជារបស់ព្រះអាស្រ័យលើគ្រឹះខុសគ្នាឆ្ងាយ ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធថានៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅពេលដែលគាត់មានបំណងការពារព្រះគម្ពីរដែលពួកគេបដិសេធនោះគាត់តែងតែសង្កត់ម៉ានិចដោយមានការឯកភាពពីក្រុមជំនុំទាំងមូល ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់ស្តីបន្ទោសហ្វាសស្តុស(Faustus)ចំពោះការមិនចុះចូលនឹងសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដែលមានភាពរឹងមាំមានស្ថិរភាពត្រូវបានគេប្រារព្ធដោយភាពរុងរឿងហើយត្រូវបានប្រគល់ពីសម័យពួកសាវកតាមលំដាប់លំដោយ ។ ប៉ុន្តែវាមិនដែលកើតឡើងចំពោះគាត់ក្នុងការបង្រៀនថាសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ដែលយើងចង់ប្រាប់ដល់ព្រះគម្ពីរអាស្រ័យលើនិយមន័យឬក្រឹត្យរបស់មនុស្ស ។ គាត់បានលើកយកតែការវិនិច្ឆ័យជាសកលរបស់ក្រុមជំនុំដែលគាត់មានប្រៀបដាងសត្រូវរបស់គាត់ដោយសារតែតម្លៃដ៏អស្ចារ្យរបស់វានៅក្នុងករណីនេះ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់បានភស្តុតាងពេញលេញអំពីរឿងនេះគាត់អានស្បៃវែកាតូចរបស់អាហ្គារស្ទីន

ដែលមានប្រយោជន៍នៃជំនឿ ។ នៅទីនោះគាត់នឹងរកឃើញថាអ្នកនិពន្ធមិន
ណែនាំឱ្យជឿអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលអាចផ្តល់ឱ្យយើងនូវវិធីសាស្ត្រនិងជាការចាប់ផ្តើ
មដ៏សមរម្យសម្រាប់ការស៊ើបអង្កេតដូចដែលគាត់និយាយផ្ទាល់ ។ ទោះយ៉ាងណា
យើងមិនគួរទទួលយកដោយគ្រាន់តែជាមតិនោះទេប៉ុន្តែគួរតែពឹងផ្អែកលើការពិត
ដែលពិតប្រាកដនិងរឹងមាំ ។

4. សាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ៖ នេះគឺវិសេសជាងភស្តុតាងទាំងអស់

យើងគួរតែចងចាំនូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយកាលពីប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះ ៖ភាពជឿជាក់
នៃលទ្ធិមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេរហូតដល់យើងត្រូវបានចុះចូល ដោយគ្មានការ
សង្ស័យថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធ ។ ដូច្នេះភស្តុតាងខ្ពស់បំផុតនៃព្រះគម្ពីរកើតឡើងជា
ទូទៅពីការពិតដែលថាព្រះផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលនៅនៅក្នុងនោះ ។ ពួកហោរានិង
សាវ័កមិនអួតពីភាពខ្ជះខ្ជែងរបស់ពួកគេឬអ្វីដែលទទួលបានកិត្តិយសសម្រាប់ពួក
គេនៅពេលពួកគេនិយាយនោះទេ ។ ពួកគេក៏មិនពឹងផ្អែកលើភស្តុតាងណាដែ
រ ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេយកព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះនាំមុខគេដើម្បីឱ្យលោកិយ
ទាំងមូលអាចត្រូវបានគេគោរពប្រតិបត្តិចំពោះទ្រង់ ។ ឥលូវនេះយើងគួរតែដឹងថា
ការសម្តែងចេញយ៉ាងដូចម្តេចមិនត្រឹមតែដោយមតិដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន
ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែដោយការពិតដ៏ច្បាស់លាស់ដែលពួកគេមិនអំពាវនាវដល់ព្រះនាម
ដោយមិនចាំបាច់ឬមិនពិតប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់ផ្តល់នូវវិធីល្អបំផុតសម្រាប់
ចិត្តរបស់យើងដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវបានរារាំងដោយភាពនៃការសង្ស័យឬភាព
រំជើបរំជួលហើយថាពួកគេក៏មិនគួរអាក់អន់ចិត្តដែរនៅពេលដែលតូចបំផុតយើង
គួរតែស្វែងរកការជឿជាក់របស់យើងនៅកន្លែងខ្ពស់ជាងនេះជាងសម័យមនុស្សកា
រនិច្ចឬការសន្មតពោលគឺនៅក្នុងទីបន្ទាល់សម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ពិតហើយ

ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាចង់បន្តដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយើងអាចនឹងឈានទៅមុខនូវរឿងជាច្រើនដែលអាចបញ្ជាក់បានយ៉ាងងាយស្រួល - ប្រសិនបើមានព្រះណាមួយនៅស្ថានសួគ៌ - ដែលជាច្បាប់ពួកហោរានិងដំណឹងល្អបានមកពីគាត់ ។ ជាការពិតបុរសដែលធ្លាប់រៀនសូត្រមានការរិនិច្ឆ័យខ្ពស់បំផុតក្រោកឡើងប្រឆាំងនិងនាំមកនូវការបង្ហាញនិងអំណាចផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងការជជែកវែកញែកនេះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយលុះត្រាតែពួកគេរឹងរូសរហូតដល់មានភាពអយុត្តិធម៌អស់សង្ឃឹមនេះដល់គេ ៖ ថាពួកគេឃើញទីសំគាល់ដែលបង្ហាញពីព្រះមានបន្ទូលពីគម្ពីរ ។ ពីនេះច្បាស់ថាការបង្រៀនព្រះគម្ពីរគឺមកពីស្ថានសួគ៌ ។ ហើយបន្តិចទៀតយើងនឹងឃើញថាស្ទើរតែទាំងអស់នៃគម្ពីរមានលើសពីសំណេរផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើយើងបង្វែរភ្នែកដ៏បរិសុទ្ធហើយមានអារម្មណ៍សុចរិតឆ្ពោះទៅរកនោះភាពរុងរឿងរបស់ព្រះនឹងមករកយើងភ្លាមៗកម្ចាត់ការបដិសេធរបស់យើងហើយបង្ខំយើងឱ្យគោរពតាម ។ ប៉ុន្តែពួកគេដែលខិតខំពង្រឹងជំនឿយ៉ាងមុតមាំលើព្រះគម្ពីរតាមរយៈការជំទាស់កំពុងធ្វើអ្វីដែលថយក្រោយ ។ សម្រាប់ផ្នែករបស់នេះទោះបីខ្ញុំមិនពូកែទាំងភាពប៉ិនប្រសប់ឬភាពប៉ិនប្រសប់ក៏ដោយប្រសិនបើខ្ញុំកំពុងតស៊ូប្រឆាំងនឹងមនុស្សដែលមើលងាយព្រះដែលមានល្បិចកលបំផុតដែលស្វែងរកភាពឆ្លាតវៃនិងមានប្រាជ្ញាក្នុងការមើលងាយព្រះគម្ពីរខ្ញុំជឿជាក់ថាវាមិនពិបាកសម្រាប់ខ្ញុំទេដើម្បីបំបិទសំឡេងរបស់ពួកគេ ។ ហើយប្រសិនបើវាជាពលកម្មដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការបដិសេធជំរុំរបស់ពួកគេខ្ញុំនឹងមិនមានបញ្ហាអ្វីដែលអាចបំផ្លាញការអួតដែលពួកគេនិយាយនៅក្នុងកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជានរណាម្នាក់ជម្រះព្រះបន្ទូលដ៏ពិសេសរបស់ព្រះចេញពីការនិយាយអាក្រក់របស់មនុស្សក៏ដោយគាត់នឹងមិនបោះត្រាលើចិត្តរបស់

ពួកគេភ្លាមៗថាភាពជាក់លាក់ដែលត្រូវការការគោរពបូជានោះទេ ។ ប៉ុន្តែឆ្លើយតប ៖ ទីបន្ទាល់អំពីព្រះវិញ្ញាណគឺវិសេសជាងហេតុផលទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់តែម្នាក់ឯងគឺជាសាក្សីដ៏សមគួរមួយនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដូច្នេះព្រះបន្ទូលក៏មិនអាចរកឃើញការទទួលយកនៅក្នុងចិត្តមនុស្សដែរមុនពេលវាត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយសេចក្តីបន្ទាល់ខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះព្រះវិញ្ញាណដដែលដែលបាននិយាយតាមមាត់ហោរាត្រូវតែជ្រាបចូលក្នុងចិត្តយើងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលយើងថាពួកគេបានប្រកាសដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែលបានបង្គាប់ដោយព្រះ ។ អេសាយបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវទំនាក់ទំនងនេះនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «នៅលើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯង នោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់នៃពូជពង្សរបស់ឯង ឬពីមាត់នៃកូនចៅគេ ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះដរាបដល់អស់កល្បរៀងទៅ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា » (អេសាយ ៥៩:២១) ។ មនុស្សខ្លះខឹងដែលភស្តុតាងច្បាស់លាស់មិនទាន់មាននៅនឹងដៃនៅពេលគាត់រអ៊ូរទាំរអ៊ូរទាំប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណមិនត្រូវបានគេហៅថា" ដៅចំណាំ" និង" ការធានា" (កូរិនថូសទី ២ ១:២២) សម្រាប់ការបញ្ជាក់ពីជំនឿរបស់ព្រះ ៖ ពីព្រោះរហូតដល់បំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេពួកគេមិនដែលងឿងឆ្ងល់ក្នុងចំណោមការសង្ស័យជាច្រើនទេ!

5. ព្រះគម្ពីរមានការផ្ទៀងផ្ទាត់ពិត

ដូច្នេះសូមឱ្យចំនុចនេះ ៖ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្រៀនខាងសេចក្តីពិតជាពឹងផ្អែកលើព្រះគម្ពីរហើយព្រះគម្ពីរនោះពិតជាមានភាពត្រឹមត្រូវដោយខ្លួនឯង ។

ដូច្នេះវាមិនត្រឹមត្រូវទេក្នុងការដាក់វាទៅភស្តុតាងនិងការវែកញែក ។ ហើយភាពជាក់លាក់ដែលវាសមនឹងយើងវាទទួលបានដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ទោះបីជាចំពោះឯងដោយភាពថ្លៃថ្នូរក៏ដោយក៏ជះឥទ្ធិពលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់យើងលុះត្រាតែវាត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់លើដួងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈវិញ្ញាណ ។ ហេតុនេះហើយបានជាការបំភ្លឺដោយព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់យើងមិនជឿដោយការសំរេចចិត្តរបស់យើងផ្ទាល់ឬដោយអ្នកផ្សេងថាគម្ពីរនោះមកពីព្រះទេ ។ ប៉ុន្តែលើសពីការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សយើងយើងបញ្ជាក់ដោយភាពប្រាកដប្រជា (ដូចជាប្រសិនបើយើងកំពុងសម្លឹងមើលភាពថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់) ថាវាបានហូរមកយើងពីព្រះហស្តរបស់ព្រះតាមរយៈការបម្រើមនុស្ស ។ យើងមិនស្វែងរកភស្តុតាងគ្មានសញ្ញាណនៃភាពស្មោះត្រង់ដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងអាចពឹងផ្អែកបានទេ ៖ នេះយើងធ្វើមិនមែនជាមនុស្សដែលមានទម្លាប់ចាប់យកអ្វីដែលមិនស្គាល់នោះទេដែលក្រោមការត្រួតពិនិត្យយ៉ាងជិតដល់ពួកគេមិនពេញចិត្តប៉ុន្តែដឹងខ្លួនច្បាស់ថាយើងប្រកាន់យកការពិតដែលមិនអាចរកបាន! យើងក៏មិនធ្វើដូចជាមនុស្សវេទនាទាំងនោះដែរដែលតែងតែភ្ជាប់គំនិតរបស់ពួកគេទៅនឹងភាពអបិយជំនឿ ។ ប៉ុន្តែយើងមានអារម្មណ៍ថាអំណាចនៃភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់នៅរស់ហើយដកដង្ហើមនៅទីនោះ ។ ដោយអំណាចនេះយើងត្រូវបានគេអូសទាញនិងរលាកដោយចេតនានិងស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ប៉ុន្តែថែមទាំងមានភាពរឹងមាំនិងមានប្រសិទ្ធភាពជាងដោយគ្រាន់តែជាចិត្តរបស់មនុស្សឬការដឹង! ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈអេសាយថាហោរារួមជាមួយប្រជាជនទាំងមូលគឺជាស្មរន្ទាល់ចំពោះទ្រង់ ។ ដ្បិតពួកគេត្រូវបានណែនាំដោយការព្យាករណ៍ដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពស្មោះត្រង់ថាព្រះបាននិយាយដោយគ្មានការបញ្ឆោតមិន

ច្បាស់លាស់ (អេសាយ ៤៣:១០) ។បែបនេះជាអារម្មណ៍ចុងក្រោយដែលអាច
កើតចេញពីការបើកសម្តែងនៅស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ។ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីក្រៅពីអ្វីដែល
បទពិសោធន៍នីមួយៗនៅក្នុងទ្រង់ដោយពាក្យខ្ញុំធ្លាក់ក្រោមការពន្យល់អំពីបញ្ហា
នេះក៏ដោយ ។ឥឡូវនេះខ្ញុំបដិសេធមិននិយាយអ្វីទៀតទេព្រោះខ្ញុំនឹងមានឱកាស
ពិភាក្សាបញ្ហានេះនៅកន្លែងផ្សេង ។ដូច្នេះសូមឱ្យយើងដឹងថាសេចក្តីជំនឿពិតតែ
មួយគត់គឺជាអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបិទត្រាក្នុងចិត្តយើង ។ជាការពិតអ្នកអាន
ដែលមានសុជីវធម៌និងអាចបង្រៀនបាននឹងពេញចិត្តចំពោះហេតុផលមួយនេះ ៖
អេសាយបានសន្យានឹងកូនចៅទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើតថ្មីថា" ពួកគេ
នឹងក្លាយជាសាវ័ករបស់ព្រះ" (អេសាយ ៥:១៣) ។ជាការពិតតើអ្វីជាការចាប់
ផ្តើមនៃគោលលទ្ធិពិតប៉ុន្តែជាការខ្ទះខ្ទែងភ្លាមៗក្នុងការស្តាប់តាមសំឡេងរបស់
ព្រះ ។ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់អោយលឺតាមមាត់របស់ម៉ូសេដូចមានចែងទុកថា ៖ «កុំ
និយាយក្នុងចិត្តថាអ្នកណានឹងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឬអ្នកណានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងទីជ្រៅ
នោះទេមើលចុះព្រះបន្ទូលនេះស្ថិតនៅក្នុងមាត់របស់អ្នកហើយ» ។ និក្ខមនំ ៣0:
១២ និងទំនុកដំកើង ១0៧: ២៦) ។បើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យកំណប់
ទ្រព្យនេះត្រូវបានលាក់បាំងពីកូនៗរបស់ទ្រង់នោះគ្មានអ្វីចំលែកឬមិនទំនងទាល់តែ
សោះដែលមនុស្សជាច្រើនលង់និងលង់ខ្លៅម្ល៉េះ!ក្នុងចំណោម" ហ្វូងមនុស្ស" ខ្ញុំ
បានរួមបញ្ចូលសូម្បីតែជនជាតិដែលមានកិត្តិយសខ្លះរហូតដល់ពួកគេត្រូវបាន
បង្កើតឡើងក្នុងរូបកាយក្រុមជំនុំ ។ក្រៅពីនេះអេសាយការព្រមានថាការបង្រៀន
ទំនាយនឹងហួសពីជំនឿមិនត្រឹមតែចំពោះសាសន៏ដ៏ទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងចំពោះ
ជនជាតិយូដាដែលចង់រាប់ជាសមាជិកនៃគ្រួសាររបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងពេលជាមួយ
គ្នានេះបានបន្ថែមហេតុផលថា ៖" ព្រះហស្តរបស់ព្រះនឹងមិន ត្រូវបានបង្ហាញ"

ដល់មនុស្សទាំងអស់ (អេសាយ ៥៣: ១) ។ នៅពេលណាដែលជំនឿតិចតួច ដែលរំខានយើងសូមឱ្យការសន្ទនាចូលមកក្នុងចិត្តថាមានតែអ្នកដែលគេផ្តល់ឱ្យ ប៉ុណ្ណោះដែលអាចយល់ពីអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ (ម៉ាថាយ ១៣:១១) ។

ជំពូកទី VIII

រហូតមកដល់ពេលដែលហេតុផលមនុស្សមានភស្តុតាងរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់នៅនឹងដៃ ដើម្បីបង្កើតភាពជឿជាក់នៃព្រះគម្ពីរ

(ភាពថ្លៃថ្នូរពិសេសនិងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍និងភាពចំណាស់នៃបទគម្ពីរ)

1. ព្រះគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទាំងអស់

លុះត្រាតែភាពជាក់លាក់នេះខ្ពស់ជាងនិងខ្លាំងជាងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សណាម្នាក់ដែលមានវត្តមាននឹងគ្មានប្រយោជន៍ទេក្នុងការពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ ដោយបង្កើតដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរួមរបស់សាសនាឬដើម្បីបញ្ជាក់វាដោយជំនួយផ្សេងទៀត ។ ដរាបណាគ្រឹះនេះមិនត្រូវបានដាក់ជារបស់ខ្លួននឹងស្ថិតក្នុងភាពមន្ទិលសង្ស័យជានិច្ច ។

ផ្ទុយទៅវិញហើយបានទទួលស្គាល់ថាគម្ពីរខ្ពស់ជាងប្រភេទទូទៅនៃអំណះអំណាងទាំងនោះដែលមិនមានភាពរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់មុននឹងភាពជាក់លាក់នៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងក្លាយជាជំនួយដ៏មានប្រយោជន៍ ។ តើការបញ្ជាក់ដ៏អស្ចារ្យអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលដែលយើងសិក្សាដោយខ្ជាប់ខ្ជួនយើងពិចារណាអំពីនៃប្រាជ្ញាដ៏ជាព្រះដូច្នេះត្រូវបានយ៉ាងល្អហើយបោះចោល ។ ចរិតលក្ខណៈនៅស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុងនៃគោលលទ្ធិរបស់ខ្លួនដោយមិនចូលចិត្តអ្វីនៅលើផែនដី ។ កិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ស្រស់ស្អាតនៃផ្នែកទាំងអស់ជាមួយគ្នាក៏ដូចជាគុណសម្បត្តិផ្សេងទៀតដែលអាចទទួលបានភាពរុងរឿងសម្រាប់ការសរសើរ ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងមានមូលដ្ឋានរឹងមាំជាងនៅពេលដែលយើងឆ្លុះបញ្ចាំងថាយើងត្រូវបានចាប់ចិត្តជាមួយនឹងការកោតសរសើរចំពោះព្រះគម្ពីរដោយភាពអស្ចារ្យនៃមុខវិជ្ជាជាងដោយព្រះគុណនៃភាសា ។ មិនមែនដោយគ្មានភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលភាពអាថ៌

កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះរាជាណាចក្រស្ថានសួគ៌ត្រូវបានសម្តែងចេញមកភាគច្រើន ដោយពាក្យមធ្យមនិងថោកទាបឡើយក្រែងលោពួកគេត្រូវបានតុបតែងដោយ ភាពត្រចះត្រចង់ភ្លឺស្វាងជាងនេះនឹងនិយាយចំអកថាអំណាចស្ថិតនៅក្នុងអាណា ចក្រនៃភាពវៃឆ្លាតតែម្នាក់ ។ឥឡូវនេះដោយសារភាពសាមញ្ញដែលគ្មានការប្រុង ប្រយត្ន័និងសៅហ្មងបែបនេះបានជម្រុញឱ្យមានការគោរពចំពោះខ្លួនឯងជាងភាព ឧឡារិកណាមួយតើអ្វីដែលគួរសន្និដ្ឋានលើកលែងតែកម្លាំងនៃសេចក្តីពិតនៃបទ គម្ពីរពិសិដ្ឋមានឥទ្ធិពលខ្លាំងពេកដែលត្រូវការសិល្បៈនៃពាក្យ?ហេតុនេះហើយ បានជាសាវ័កអះអាងយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជំនឿរបស់ក្រុងកូរិនថូសត្រូវបានបង្កើត ឡើង"ដោយអំណាចរបស់ព្រះមិនមែនដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឡើយ"(១កូរិនថូ ស២:៥) ។ដោយសារតែការអធិប្បាយផ្ទាល់របស់គេក្នុងចំណោមពួកគេបាន សរសើរខ្លួនឯង"មិនមែនដោយពាក្យបញ្ចុះបញ្ចូលដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទេតែ ជាការបង្ហាញពីព្រះវិញ្ញាណនិងឫទ្ធានុភាព"(ជំពូក២:៤) ។ចំពោះការពិតត្រូវបាន ជម្រះនូវការសង្ស័យទាំងអស់នៅពេលដែលមិនត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយសំភារៈខាង ក្រៅវាជាការគាំទ្រផ្ទាល់ខ្លួន ។ឥលូវនេះអំណាចដែលមានលក្ខណៈពិសេសចំពោះ ព្រះគម្ពីរគឺច្បាស់ជាងពីការសរសេររបស់មនុស្សទោះមានភាពប៉ិនប្រសប់ក៏ដោយ គ្មានអ្វីអាចមានឥទ្ធិពលមកលើសបានឡើយ ។អាន Demosthenes ឬ Cicero; អានផ្លាតូអារីស្តូតនិងអ្នកដទៃទៀតនៃកុលសម្ព័ន្ធនោះ ។ខ្ញុំសារភាពថាពួកគេនឹង ទាក់ទាញអ្នករីករាយអ្នករំកិលអ្នកហើយធ្វើឱ្យអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ។ប៉ុន្តែសូម សាកល្បងខ្លួនឯងពីពួកគេចំពោះការអានដ៏ពិសេសនេះ ។បន្ទាប់មកគឺជាការស្តោះ ទឹកមាត់ដាក់ខ្លួនឯងដូច្នេះវានឹងជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់អ្នកដូច្នេះជ្រាបចូលក្នុង ចិត្តរបស់អ្នកដូច្នេះត្រូវកែខ្លួនឯងនៅក្នុងគ្រប់ចំនុចតូចតាចរបស់អ្នកដែលប្រៀប

ធៀបនឹងចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លារបស់វាភាពខ្លាំងក្លាដូចជាអ្នកនិយាយនិង
ទស្សនវិទូស្ទើរតែនឹងរលាយសាបសូន្យ ។ហេតុនេះហើយបានជាងាយស្រួលមើល
ថាព្រះគម្ពីរពិសេសដែលរហូតមកដល់បច្ចុប្បន្នលើសពីអំណោយទានទាំងអស់និង
គុណនៃការព្យាយាមរបស់មនុស្សលោកដកដង្ហើមនូវអ្វីដែលមានទេវភាព ។

2. មិនមែនជារចនាបទទេប៉ុន្តែខ្លឹមសារគឺសម្រេចចិត្ត

ជាការពិតខ្ញុំសូមសារភាពថាហោរាខ្លះមានចរិតឆើតឆាយនិងច្បាស់លាស់សូម្បីតែ
ពូកែនិយាយដើម្បីឱ្យភាពប៉ិនប្រសប់របស់ពួកគេកត់សំគាល់ចំពោះអ្នកនិពន្ធខាង
សាសនាហើយតាមរយៈឧទាហរណ៍បែបនេះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រាថ្នាចង់បង្ហាញ
ថាគេមិនខ្វះភាពឧឡារិកទេកន្លែងផ្សេងទៀតបានប្រើភាពឃោរឃៅនិងមិនចម្រាញ់ ។ប៉ុន្តែថាតើអ្នកអានអំពីរដាវីឌអេសាយនិងអ្នកដទៃទៀតដែលសុន្ទរកថាហូរ
ចេញដោយផ្អែមល្ហែមឬអេម៉ុសជាអ្នកឃ្វាលគោយេរេមានិងសាការីដែលមាន
សម័យនោះអាក្រក់ជាងមុនដោយប្រើរស្មីដែលភាពអស្ចារ្យនៃព្រះវិញ្ញាណដែលខ្ញុំ
បាននិយាយនឹងមានភស្តុតាងនៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ហើយខ្ញុំក៏មិនបានដឹងដែរថា
សាតាំងគឺជាអ្នកធ្វើត្រាប់តាមព្រះតាមលំដាប់លំដោយដែលមានលក្ខណៈមិនពិត
ដើម្បីបញ្ឆោតខ្លួនឯងចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ប្រជាជនសាមញ្ញ ។ដូច្នេះគាត់បាន
សាបព្រោះដោយឈ្លាសវៃដោយភាសាដែលគ្មានការបណ្តុះបណ្តាលនិងព្រៃផ្សៃ
កំហុសដ៏គួរឱ្យច្រណែននិងដោយពួកគេបានបញ្ឆោតមនុស្សវេទនា ។ប៉ុន្តែមនុស្ស
ទាំងអស់ដែលមានវិចារណញ្ញាណល្មមមើលថាតើភាពទទេនិងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម
ចំពោះការប៉ះពាល់នេះយ៉ាងណា ។តាមដែលគម្ពីរមនុស្សមានការខ្វល់ខ្វាយទោះ
យ៉ាងណាមនុស្សដែលឆ្ពោះទៅមុខច្រើនព្យាយាមខាំយ៉ាងណាក៏ដោយវាច្បាស់

ណាស់ថាវាពោរពេញទៅដោយគំនិតដែលមិនអាចបង្កើតបានដោយមនុស្ស ។ ពួក
ហោរានីមួយៗត្រូវបានគេមើលទៅគ្មាននរណាអាចរកឃើញដែលមិនលើសពីខ្នាត
របស់មនុស្សឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះអ្នកដែលទស្សនវិជ្ជាព្យាករណ៍គ្មានរសជាតិគួរតែ
ត្រូវបានគេគិតថាខ្វះរសជាតិ ។

3. បុរាណវិទ្យាជ័រអស្ចារ្យនៃព្រះគម្ពីរ

អ្នកផ្សេងទៀតបានដោះស្រាយជាមួយនឹងការជជែកវែកញែកនេះវែងដូច្នេះវានឹង
គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការជ្រើសរើសយកបច្ចុប្បន្នតែព័ត៌មានលម្អិតសំខាន់ៗមួយចំនួន
ដែលសង្ខេបរឿងទាំងមូល ។ ក្រៅពីចំណុចដែលខ្ញុំបានប៉ះរួចហើយរាល់វត្ថុបុរាណ
នៃព្រះគម្ពីរគ្មានទំងន់បន្តិចទេ ។ ទោះយ៉ាងណាអ្នកនិពន្ធជនជាតិក្រិចច្រើនអាច
និយាយអំពីទេវវិទ្យាអេហ្ស៊ីបគ្មានវិមានសាសនាណាដែលមានអាយុកាលវែងឆ្ងាយ
ដែលមិនយូរប៉ុន្មានថាសម័យរបស់ម៉ូសេមិនបានបង្កើតព្រះថ្មីទេប៉ុន្តែជាអ្វីដែលជន
ជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលយកទាក់ទងនឹងព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ តើព្រះធ្វើ
អ្វីទៀតទេប៉ុន្តែហៅពួកគេត្រលប់ទៅជាការតាំងសញ្ញាដែលបានចាប់ផ្តើមជាមួយអ័
ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៧) ? ប៉ុន្តែការរំដោះខ្លួនចេញពីទាសភាពដែលពួកគេត្រូវ
បានឃុំឃាំងនោះត្រូវតែមានចំនេះដឹងទូទៅដែលរាល់ការលើកឡើងអំពីវានឹងដាស់
ស្មារតីរបស់មនុស្សទាំងអស់ភ្លាមៗ ។ ជាការពិតវាទំនងជាពួកគេត្រូវបានបង្រៀន
អំពីរយៈពេលបួនរយឆ្នាំ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៣; និក្ខមនំ ១២:៤០;កាឡាទី ៣:
១៧) ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើម៉ូសេ (ដែលមានពេលវេលាល្បឿនជាងអ្នកនិពន្ធដទៃ
ទៀតទាំងអស់) បានតាមដានការបញ្ជូនគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រលប់ទៅប្រភពដាច់

ស្រយាលមួយនោះយើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតថាតើព្រះគម្ពីរពិសិដ្ឋបានដកការសរសេរ
ផ្សេងទៀតទាំងអស់នៅសម័យបុរាណយ៉ាងដូចម្តេច ។

4. សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលបង្ហាញដោយម៉ូសេគំរូ

លុះត្រាតែមនុស្សម្នាក់ជ្រើសរើសជឿជនជាតិអេហ្ស៊ីបដែលជឿបន្លាយវត្ថុបុរាណ
របស់ពួកគេដល់ប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំមុនការបង្កើតពិភពលោក! ប៉ុន្តែដោយសារភាព
មិនស្មោះត្រង់របស់ពួកគេតែងតែត្រូវបានគេចំអកមើលងាយសូម្បីតែអ្នកនិពន្ធ
គ្រប់រូបក៏ដោយក៏គ្មានហេតុផលអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនឿយហត់ក្នុងការបដិសេធដែរ ។
លើសពីនេះទៅទៀតយ៉ូសែបយូសបានដកស្រង់សក្ខីកម្មពីអ្នកនិពន្ធបុរាណទាំងអស់
ដែលគួររំលឹកដែលអាចសន្និដ្ឋានបានថាតាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ប្រជាជាតិ
ទាំងអស់គោលលទ្ធិដែលមានចែងក្នុងច្បាប់ត្រូវបានគេស្គាល់តាំងពីយុគសម័យ
ឆ្ងាយបំផុតអានឬមិនស្គាល់ពិតប្រាកដ ។ ឥឡូវនេះដើម្បីការពារការសង្ស័យណា
មួយពីការបន្តកើតមានក្នុងចំណោមព្យាបាទហើយដើម្បីដកឱកាសណាមួយ
សម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ដើម្បីឈ្លោះប្រកែកគ្នាព្រះបានជួបទាំងពីរដោយវិធី
ព្យាបាលល្អបំផុត ។ ខណៈពេលដែលម៉ូសេចងចាំនូវអ្វីដែលយ៉ាកុបជិតបីរយឆ្នាំមុន
បានប្រកាសក្រោមការបំផុសគំនិតពីស្ថានសួគ៌ទាក់ទងនឹងកូនចៅរបស់គាត់តើ
គាត់មិនរារាំងកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់តាមវិធីណាក៏ដោយ? តែសញ្ញាជាមួយភាពមិន
ស្មោះត្រង់អស់កល្បជានិច្ចចំពោះមនុស្សលេវី! គាត់និយាយថា "ស៊ីម្មាននិងលេវីគឺ
ជានាវានៃអំពើទុច្ចរិតសូមកុំអោយព្រលឹងខ្ញុំចូលទៅក្នុងដំបូន្មានរបស់ពួកគេឬអ
ណ្តាតរបស់ខ្ញុំចូលទៅក្នុងទីកំបាំងរបស់គេឡើយ" (លោកុប្បត្តិ ៤៩:៥-៦) ។

ប្រាកដណាស់គាត់អាចនៅស្ងៀមអំពីការខ្មាស់អៀននេះមិនត្រឹមតែអាណិតពុកគាត់ប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងមិនអោបក្រសោបខ្លួនគាត់និងគ្រួសារទាំងមូលជាមួយផ្នែកមួយនៃភាពអៀនខ្មាស់ដូចគ្នា ។ ម៉ូសអាចត្រូវបានគេសង្ស័យថាជាអ្នកដែលបានអធិប្បាយដំបូងដល់គ្រួសារដែលគាត់បានប្រកាសថាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេគួរស្អប់ខ្ពើមបំផុតចំពោះសុន្នរកថានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយដែលមិនធឹកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ឬបដិសេធមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ ។ តើនេះគឺជាអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យនិងរំខាន? ដូចគ្នានេះផងដែរនៅពេលដែលគាត់រំលឹកពីការតួញតែរដ៏អាក្រក់របស់បងប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះអើរ៉ុននិងប្អូនស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះម៉ារៀម(លេ១២:១) ។ តើយើងនឹងនិយាយថាគាត់និយាយចេញពីអារម្មណ៍សាច់ឈាមរបស់គាត់ឬថាគាត់គោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារគាត់ជាអ្នកមានអំណាចខ្ពស់បំផុតហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនទុកសិទ្ធិរបស់សម្តេចសង្ឃឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់តែផ្ទុយទៅវិញពួកគេបានទម្លាក់ពួកគេទៅកន្លែងទាបបំផុតវិញ? ខ្ញុំជ្រើសរើសតែពីរបីករណីក្នុងចំណោមច្រើន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងច្បាប់ផ្ទាល់នៅទីនេះនិងនៅទីនោះយើងនឹងជួបភស្តុតាងជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីការធានាពេញលេញថាម៉ូសេបានចេញមកដូចជាទេវតារបស់ព្រះពីស្ថានសួគ៌ដោយគ្មានសង្ស័យ ។

*(*ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ទាក់ទងនឹងការអស្ចារ្យនិងទំនាយ)

5. ការអស្ចារ្យពង្រឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះ

ឥឡូវនេះអស្ចារ្យដ៏ច្រើននិងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ទាំងនេះដែលទាក់ទងគឺជាការបញ្ជាក់ជាច្រើនអំពីច្បាប់ដែលព្រះបានប្រគល់និងគោលលទ្ធិដែលព្រះបានសម្តែង ។ ដ្បិត

ម៉ូសេត្រូវបានគនាំឡើងទៅលើភ្នំស៊ីណាយ ។ គាត់នៅទីនោះដោយគ្មានមនុស្ស
អស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ (និក្ខមនំ ២៤:១៨); នៅរាល់ការចេញបញ្ញត្តនេះមុខ
របស់គាត់ភ្លឺដូចកាំរស្មីនៃព្រះអាទិត្យ (និក្ខមនំ ៣៤:២៩); រន្ទះបាញ់បានបក់
បោកជុំវិញរង្វង់មូលផ្តរន្ទះនិងការគាំងត្រូវបានគេពាសពេញផ្ទៃមេឃហើយត្រែ
ដែលផ្ទុំដោយគ្មានមាត់មនុស្សបានបន្លឺឡើង(និក្ខមនំ១៩:១៦); ថាច្រកចូលទៅ
រោងឧបោសថដែលគ្របដណ្តប់ដោយពពកត្រូវបានលាក់បាំងពីទស្សនៈរបស់ពួក
រាស្ត្រ (និក្ខមនំ ៤០:៣៤); ដោយសារការស្លាប់ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់កូរ៉ាដាថាន
និងអប៊ីរ៉ាមនិងបក្សពួកដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានជំនុំជម្រះ
ដោយភាពអស្ចារ្យបំផុត (ជនគណនា ១៦:២៤) ។ ថាដុំថ្មដែលវាយដោយ
ដំបងរបស់គាត់បាននាំមកនូវទន្លេភ្លាមៗ (ជនគណនា ២០: ១០-១១; និក្ខមនំ
១៧: ៦; ១ កូ ១០:០៤); ម៉ាណានោះមានភ្លៀងធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌តាមការ
អធិស្ឋានរបស់គាត់ (ជនគណនា ១៦: ១៣; ១ កូ ១០: ៣) ដោយទាំងនេះ
មិនមែនជាព្រះមកពីស្ថានសួគ៌ទេដែលសរសើរម៉ូសេថាជាហោរាដែលគាត់មិន
សង្ស័យ?ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែជំទាស់ថាខ្ញុំកំពុងទទួលយកការពិតនូវអ្វីដែល
មានភាពចម្រូងចម្រាសនោះការជំទាស់ដ៏ឈ្លាសវៃនេះងាយស្រួលឆ្លើយ ។ដរាប
ណាម៉ូសេបានបោះពុម្ពរឿងទាំងអស់នេះនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំក្នុងចំណោមសាក្សី
ឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនៃព្រឹត្តិការណ៍នេះតើមានឱកាសអ្វីសម្រាប់ការក្លែងបន្លំ?
ពិតណាស់ម៉ូសេបានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខប្រជាជនដោយស្តីបន្ទោសពួកគេ
ចំពោះភាពមិនស្មោះត្រង់ភាពតឹងរ៉ឹងភាពមិនចេះដឹងគុណនិងបទល្មើសផ្សេងៗ
ហើយបន្ទាប់មកនឹងអួតថានៅក្រោមភ្នែករបស់ពួកគេគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបាន
បញ្ជាក់ដោយអស្ចារ្យដែលពួកគេមិនធ្លាប់បានឃើញ!

6. ការអស្ចារ្យរបស់ម៉ូសេគឺមិនអាចប្រកែកបាន

សម្រាប់រឿងនេះក៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់ផងដែរ ៖ រាល់ពេលដែលគាត់ប្រាប់ពីការអស្ចារ្យក្នុងពេលតែមួយមានរឿងដែលមិនចុះសម្រុងគ្នាដែលអាចធ្វើឱ្យប្រជាជនទាំងមូលប្រឆាំងផ្ទុយគ្នាយ៉ាងខ្លាំងប្រសិនបើឱកាសតិចតួចបានបង្ហាញខ្លួន ។ ពីចំណុចនេះវាច្បាស់ណាស់ថាពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយល់ព្រមតែម្នាក់ឯងពីព្រោះពួកគេជឿជាក់គ្រប់គ្រាន់តាមបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារបញ្ហានេះត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញដើម្បីឱ្យអ្នកនិពន្ធខាងសាសនាមិនមានសេរីភាពក្នុងការបដិសេធថាម៉ូសេបានធ្វើអព្ភូតហេតុនិយាយកុហកបានសន្មតថាពួកគេជាសិល្បៈមន្តអាគម (និក្ខមនំ ៧: ១១ ឬ ៩:១១) ។ ម៉ូសេបានដកថយយ៉ាងខ្លាំងពីអបិយជំនឿនេះដើម្បីបញ្ជាថាអ្នកណាដែលគ្រាន់តែពិគ្រោះជាមួយគ្រូមន្តអាគមនិងគ្រូធ្មប់គួរតែគប់ដុំថ្មរហូតដល់ស្លាប់ (លេវី ២០: ៦) ។ តើគេសន្មតយ៉ាងដូចម្តេចថាតើពួកគេធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាបុរសលេងមន្តអាគម? ពិតណាស់ជនក្លែងបន្លំណាម្នាក់ប្រើមហិច្ឆិតារបស់គាត់ក្នុងកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីគ្របដណ្តប់គំនិតរបស់ហ្វូងមនុស្សដើម្បីដណ្តើមយកកិត្តិនាម ។ ប៉ុន្តែចុះម៉ូសេវិញ? ប្រកាសថាគាត់និងអើរ៉ុនជាបងប្រុសរបស់គាត់គ្មានអ្វីក្រៅពីធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ចេញ (និក្ខមនំ ១៦: ៧) គាត់អាចបំបាត់រាល់ស្លាកស្នាមនៃការតិះដៀល ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះត្រូវបានពិចារណាតើការសន្មតបែបណាដែលអាចបណ្តាលឱ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ជារៀងរាល់ថ្ងៃពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីផ្តល់អាហារគ្រប់គ្រាន់ដល់ប្រជាជន ៖ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មានលើសពីកំរិតកំណត់របស់គាត់ដើម្បីបង្រៀនគាត់ពីភាពអាប់អួរថាភាពមិនជឿរបស់គាត់គឺទេវភាព ។ ដាក់ទោស (និក្ខមនំ ១៦: ១៩-២០)? ក្រៅពីនេះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យ

អ្នកបំរើរបស់ព្រះត្រូវបានសាកល្បងដោយភស្តុតាងធ្ងន់ធ្ងរជាច្រើនថាឥឡូវនេះ មនុស្សអាក្រក់ប្រហែលជាមិនជោគជ័យក្នុងការតទល់ជាមួយទ្រង់ទេ ។ ពេលខ្លះអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេបានឃុបឃិតគ្នាក្នុងបំណងផ្តួលរំលំអ្នកបម្រើដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ បើដូច្នេះតើម៉ូសេអាចគេចផុតពីកំហឹងរបស់ពួកគេដោយរបៀបណា? ហើយលទ្ធផលច្បាស់ណាស់ថាតាមវិធីនេះគោលលទ្ធិរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មគ្រប់ពេល ។

7. ការព្យាករណ៍ដែលត្រូវបានបំពេញផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់

លើសពីនេះទៅទៀតតើអ្នកណាអាចបដិសេធថាស្មារតីព្យាករណ៍ចំពោះបុព្វបុរសរបស់យ៉ាកុបបណ្តាលឱ្យអាទិភាពត្រូវបានកំណត់ទៅកុលសម្ព័ន្ធយូដា (លោកុប្បត្តិ ៤៩:១០) - ជាពិសេសប្រសិនបើយើងគិតដោយខ្លួនឯងលទ្ធផលបានបង្ហាញឱ្យឃើញ? សូមស្រមៃគិតអំពីម៉ូសេជាអ្នកនិពន្ធដំបូងនៃទំនាយនេះ ។ ប៉ុន្តែចាប់ពីពេលដែលការសរសេរនេះត្រូវបានកត់ត្រាបួនរយឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅក្នុងអំឡុងពេលដែលគ្មានការនិយាយអំពីអ្នកទទួលនៅកុលសម្ព័ន្ធយូដា បន្ទាប់ពីការឧទ្ទិសថ្វាយសូល សាំយូអែល១) ១១នតាំងនៅអំណាចរាជវង្សហាក់ដូចជាបា (១៥: កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ។ នៅពេលដែលដាវីឌត្រូវបានសាំយូអែលចាក់ប្រេងតាំង (១ សាំយូអែល ១៦:១៣) តើហេតុផលអ្វីដែលអាចមើលឃើញគឺការផ្ទេរអំណាចស្តេច? តើអ្នកណានឹងគិតទុកជាមុនថាស្តេចនឹងចេញពីផ្ទះដ៏ថោកទាបរបស់អ្នកគង្វាល់? ហើយដោយសារមានបងប្រុស ៧ នាក់នៅក្នុងគ្រួសារតើអ្នកណានឹងសម្គាល់ថាក្មេងជាងគេសម្រាប់កិត្តិយស? តើគាត់អាចមានសង្ឃឹមលើនគរយ៉ាងដូចម្តេច? តើអ្នកណានឹងនិយាយថាការចាក់ប្រេងតាំងរបស់គាត់ត្រូវបានកំណត់

ដោយសិល្បៈឬការខិតខំឬការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់មនុស្សហើយមិនមែនជាការ
សម្រេចនៃការចាត់តាំងនៅស្ថានសួគ៌ទេ? ដូចគ្នាដែរម៉ូសេបានទាយអំពីអ្វីៗ
ទោះបីជាមានភាពស្រពិចស្រពិលទាក់ទងនឹងការជ្រើសរើសសាសន៍ដទៃចូលក្នុង
កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ :៤៩លោកុប្បត្តិ)១០ដែលបានកើតឡើងស្ទើរតែពីរ
ពាន់ឆ្នាំក្រោយ តើនេះមិនមែនជាភស្តុតាងច្បាស់លាស់ទេដែលគាត់និយាយ
ដោយការបំផុសគំនិតពីព្រះ? ខ្ញុំមិនទុកការទាយផ្សេងទៀតដែលដកដង្ហើមយ៉ាង
ច្បាស់នូវការបើកសម្តែងដ៏ទេវតាដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សសុចរិតដែលជាព្រះ
ដែលនិយាយ ។ និយាយឱ្យខ្លីចម្រៀងមួយបទរបស់លោកម៉ូសេ (៣២ចោទ)គឺ
ជាកញ្ចក់ដ៏ភ្លឺដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សម្តែងអោយឃើញ ។

8. ព្រះបានបញ្ជាក់ពីពាក្យទំនាយ

ប៉ុន្តែនៅក្នុងហោរាដែលនៅសេសសល់ឥឡូវនេះត្រូវបានគេយល់កាន់តែច្បាស់ ។
ខ្ញុំនឹងលើកយកឧទាហរណ៍ខ្លះមកនិយាយដើម្បីប្រមូលពួកវាទាំងអស់មកជាមួយគ្នា
គឺពិបាកពេក ។ ថ្វីត្បិតតែក្នុងសម័យអេសាយព្រះរាជាណាចក្រយូដាមានសន្តិភាព
ហើយប្រហែលជាចាត់ទុកខ្លួនឯងថាស្ថិតនៅក្រោមការការពាររបស់ខាល់ដេអ៊ី
សាបាននិយាយជាសាធារណៈអំពីការដួលរលំទីក្រុងនិងការនិរទេសប្រជាជន អេ)
:៣៩សាយ ៦ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងផ្តល់ការព្យាករណ៍មុនពេលអ្វីដែលហាក់ (៧-
ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿប៉ុន្តែទីបំផុតការពិតដែលបានកើតឡើងមិនទាន់ជានិមិត្តសញ្ញា
ច្បាស់លាស់នៃការបំផុសគំនិតទេវភាព ។ ប៉ុន្តែតើប្រភពអ្វីដែលយើងនឹងនិយាយ
ថាព្រះបានមកនូវការព្យាករណ៍ទាំងនោះដែលអេសាយនិយាយក្នុងពេលតែមួយ
អំពីការដោះលែង? គាត់ដាក់ឈ្មោះស៊ីរូស (អេសាយ ៤៥: ១) តាមរយៈការ

ដែលពួកខាល់ដេត្រូវសញ្ជ័យហើយប្រជាជនបានដោះលែង ។ជាងមួយរយឆ្នាំបាន កន្លងផុតពីពេលដែលហោរាទាយដូច្នេះនិងពេលស៊ីរួសបានកើតមក ។ព្រោះ ក្រោយមកបានកើតប្រហែលមួយរយឆ្នាំក្រោយមរណភាពរបស់ពួកហោរា ។គ្មាន នរណាម្នាក់អាចទាយបានទេថាត្រូវតែមានបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីរួសដែលនឹងធ្វើស ង្គ្រាមជាមួយពួកបាប៊ីឡូននឹងចុះចាញ់របបរាជានិយមដែលមានអំណាចនិង បញ្ឈប់ការនិរទេសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។តើការនិទានកថានេះដោយគ្មានការតុប តែងដោយពាក្យសំដីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលអេសាយបានរៀបរាប់ថាជា សុន្ទរកថារបស់ព្រះដែលមិនសង្ស័យមិនមែនជាការសន្មតរបស់មនុស្សទេឬ?ជាថ្មី ម្តងទៀតនៅពេលយេរេមាពេលខ្លះមុនពេលដែលប្រជាជនត្រូវបាននាំចេញទៅ និរទេសខ្លួនកំណត់រយៈពេលនៃការជាប់ជាឈ្លើយនៅចិតសិបឆ្នាំហើយបង្ហាញពី ការវិលត្រឡប់និងការរំដោះ (យេរេមា ២៥: ១១-១២; ២៩:១០) មិនត្រូវអ ណ្តោតរបស់គាត់ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ?តើវាគួរឱ្យខ្មាស់អៀន ប៉ុណ្ណាក្នុងការនិយាយថាសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកហោរាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយភស្តុ តាងបែបនេះទេហើយថាអ្វីដែលពួកគេអួតដើម្បីទាមទារភាពជឿជាក់ចំពោះពាក្យ ផ្តាច់ខ្លួនរបស់ពួកគេមិនទាន់ត្រូវបានបំពេញនោះទេ!

"មើលការខាងដើមទាំងប៉ុន្មានបានកន្លងទៅហើយ គឺជាការថ្មីដែលអញថ្លែង ប្រាប់នេះ អញប្រាប់ពីការទាំងនោះ ដល់ឯងរាល់គ្នា មុនដែលកើតមកផង ។ ")អេសាយ ៤២ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ការពិតដែលថាយេរេមានិងអេសេគាលនៅ (៩ : ឆ្ងាយពីគ្នាប៉ុន្តែនៅតែទាយក្នុងពេលតែមួយនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពួកគេ ទាំងអស់ដែលបានឯកភាពជាទូទៅដូចជា កំណត់ពាក្យរបស់អ្នកដទៃ ។ចុះដានី យ៉ែល? តើគាត់មិនពាក់អាវទំនាយរបស់គាត់អំពីព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត

ស្ទើរតែដល់ឆ្នាំទីប្រាំមួយរយដូចជាគាត់កំពុងសរសេរប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាលដែលគេស្គាល់ជាទូទៅទេ? បើមនុស្សគោរពកោតខ្លាចព្រះយករឿងទាំងនេះមកដាក់ក្នុងចិត្តពួកគេនឹងមានគ្រឿងបរិក្ខារបរិបូណ៌ដើម្បីទប់ស្កាត់ការរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ។ ព្រោះនេះគឺជាភស្តុតាងច្បាស់លាស់ដែលមិនអាចបើកចំហចំពោះការជំទាស់ណាមួយ ។

9. ការបញ្ជូនក្រឹត្យវិន័យគឺត្រូវជឿជាក់

ខ្ញុំដឹងថាមានសត្វពស់ចឹកខ្លះវាយនៅជ្រុងណាខ្លះដើម្បីបង្ហាញពីភាពប៉ិនប្រសប់នៃភាពឈ្លាសវៃរបស់ពួកគេក្នុងការវាយលុកសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ។ ព្រោះគេសួរតើអ្នកណាធានាយើងថាស្បៀវភៅដែលយើងអានក្រោមឈ្មោះម៉ូសេនិងហោរាត្រូវបានសរសេរដោយពួកគេ? ពួកគេថែមទាំងហ៊ានសួរទៀតថាតើធ្លាប់ជាម៉ូសេដែរឬទេ? ប៉ុន្តែប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ត្រូវសង្ស័យថាតើធ្លាប់មានផ្លាតូអារីស្តូតឬស៊ីស៊ីរ៉ូដែលមិននិយាយថាភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះគួរតែត្រូវគេវាយដោយកណ្តាប់ដៃឬរោមភ្នែក? ក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងអស្ចារ្យដោយការផ្តល់ជំនួយពីស្មានសួគ៌ជាជាងការខិតខំរបស់មនុស្ស ។ ហើយទោះបីជាដោយការធ្វេសប្រហែសរបស់បូជាចារ្យក៏ដោយក៏ច្បាប់នេះត្រូវបានគេកប់ក្នុងរយៈពេលខ្លីបន្ទាប់ពីស្តេចគោរពបូជាយ៉ូស៊ៀសបានរកឃើញ [ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២២: ៨, កូរិនថូសទី ២ ៣:១៥] វានៅតែបន្តអានតាមអាយុ ។ ជាការពិតយ៉ូស៊ៀសមិនបានដាក់ទៅមុខថាជាអ្វីដែលមិនស្គាល់ឬថ្មីនោះទេប៉ុន្តែជាអ្វីដែលតែងតែមានចំណេះដឹងទូទៅដែលជាការចងចាំដែលពេលនោះល្បីល្បាញ ។ តួនាទីបុរាណវិទ្យាត្រូវបានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះប្រាសាទ ។ ច្បាប់ចម្លងមួយត្រូវបានធ្វើពីវាហើយកំណត់សម្រាប់បំណ្ណសាររាជវង្ស [ចោទិយកថា ១៧:១៨-១៩] ។

អ្វីដែលបានកើតឡើងគឺគ្រាន់តែជារឿងនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ សម្តេចសង្ឃបានឈប់ផ្សាយបញ្ញត្តនេះតាមទំនៀមទម្លាប់ដ៏ឧឡារិកហើយប្រជាជនខ្លួនឯងក៏មិនអើពើនឹងទម្លាប់នៃការអានបញ្ញត្តនេះដែរ ។ ហេតុអ្វីបានជាវាស្ទើរតែគ្មានអាយុឆ្លងកាត់ដែលការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់វាមិនត្រូវបានបញ្ចាក់និងបន្តជាថ្មី? តើម៉ូសេមិនស្គាល់អ្នកដែលពូកែខាងដាវឌទេ? ប៉ុន្តែដើម្បីនិយាយឱ្យបានទូលំទូលាយអំពីអ្នកនិពន្ធពិសិដ្ឋទាំងអស់វាប្រាកដណាស់ថាសំណេររបស់ពួកគេបានឆ្លងទៅកូនចៅតាមវិធីមួយគឺពីដៃមួយទៅដៃមួយ ។ អ្នកខ្លះបានលឺពាក្យពិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នកផ្សេងទៀតបានដឹងថាពួកគេបាននិយាយដូច្នេះពីអ្នកស្តាប់ដែលការចងចាំរបស់ពួកគេនៅតែស្រស់ស្រាយ ។

10. ព្រះជាម្ចាស់បានការពារក្រឹត្យវិន័យនិងហោរាយ៉ាងអស្ចារ្យ

ជាការពិតការឆ្លងកាត់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ម៉ាកាប៊ីដែលពួកគេបានដាក់ចេញដើម្បីបង្ហាក់ពីភាពត្រឹមត្រូវនៃព្រះគម្ពីរគឺគ្មានអ្វីដែលសមស្របជាងនេះទេដែលត្រូវបានគេគិតថាបង្កើត ។ ប៉ុន្តែជាបឋមសូមឱ្យយើងលុបលាងការសន្មតរបស់ពួកគេជាមុនសិន ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងត្រលប់មករកពួកគេនូវម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធដែលពួកគេកំពុងតតាំងជាមួយយើង ។ ចាប់តាំងពីអាន់ទីយ៉ូឆូស (ពួកគេនិយាយ) បានបញ្ជាឱ្យដុតស្បៀវភៅទាំងអស់ [ម៉ា១: ៥៦-៥៧] តើច្បាប់ចម្លងដែលយើងឥឡូវនេះបានមកពីណា? ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថានៅក្នុងសិក្ខាសាលាអ្វីដែលពួកគេអាចប្រឌិតបានល្មើន? ដ្បិតវាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាបន្ទាប់ពីការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញបានបញ្ចប់ស្បៀវភៅទាំងនោះបានបន្តហើយត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយគ្មានការជំទាស់ដោយព្រះទាំងអស់ដែលបានលើកឡើងពីគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេហើយស្គាល់ពួកគេយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ដូចជាឃុបឃិ

តជាមួយគ្នាបានជេរប្រមាថជនជាតិយូដាយ៉ាងខ្មាស់អៀនក៏ដោយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានចោទប្រកាន់ពួកគេដោយជំនួសស្បៀវភៅក្លែងក្លាយដែរ ។ ចំពោះអ្វីក៏ដោយតាមគំនិតរបស់ពួកគេសាសនាជ្វីហ្វប្រហែលជាពួកគេសារភាពថាម៉ូសេជាអ្នកនិពន្ធ ។ តើមានអ្វីក្រៅពីភាពខ្មាស់អៀនរបស់សត្វឆ្កែដែលពួកក្បត់ជាតិទាំងនេះក្បត់នៅពេលពួកគេនិយាយកុហកថាស្បៀវភៅទាំងនេះ (ដែលវត្ថុបុរាណដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់) គឺក្លែងក្លាយ ។ ប៉ុន្តែកុំប្រើការខិតខំបន្ថែមទៀតដោយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការបដិសេធភាពកខ្វក់ដ៏កខ្វក់ទាំងនេះសូមឱ្យយើងពិចារណានៅទីនេះថាតើព្រះអម្ចាស់បានយកចិត្តទុកដាក់ថែរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណានៅពេលដែលផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សគ្រប់គ្នាគាត់បានឆក់យកវាចេញពីអ្នកមានអំណាចឃោរឃៅឃោរឃៅបំផុតដូច ភ្លើងឆាបឆេះ ។ សូមឱ្យយើងពិចារណាអំពីរបៀបដែលប្រដាប់ដោយបូជាចារ្យដែលគោរពបូជាព្រះនិងអ្នកដទៃទៀតដោយភាពខ្ជាប់ខ្ជួនខ្លាំងដែលពួកគេមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបញ្ជូនទៅកូនចៅរបស់ពួកគេនូវទ្រព្យសម្បត្តិនេះដែលបានលោះមកវិញបើចាំបាច់ដោយចំណាយជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនិងរបៀបដែលគេធ្វើឱ្យខកចិត្តចំពោះការប្រមាញ់ស្បៀវភៅដ៏កាចសាហាវរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង របស់ពួកគេ ។ តើអ្នកណាមិនទទួលស្គាល់ថាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យនិងការអស្ចារ្យរបស់ព្រះចំពោះការពិតដែលថាវិមានដ៏ពិសិដ្ឋទាំងនោះដែលមនុស្សអាក្រក់បានបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯងបានបាត់បង់ទៅនោះមិនយូរប៉ុន្មានបានរំលត្រឡប់មកជំនួសកន្លែងដើមវិញហើយថែមទាំងមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរទៀត ។ ចំពោះការបកប្រែភាសាក្រិចបានធ្វើតាមដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយពួកគេនៅបរទេសទូទាំងពិភពលោក ។ ការអស្ចារ្យនេះបានលេចចេញមកមិនត្រឹមតែនៅក្នុង

ព្រះដែលបានប្រគល់តារាងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់ពីបទបញ្ជាបង្ហូរឈាមនៅអាន់ទីយ៉ូកទេប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងនោះដែរជនជាតិយូដាដែលត្រូវបានបំផ្លាញនិងខ្ទេចខ្ទាយដោយសំណាងអាក្រក់ជាច្រើនត្រូវបានបំផ្លាញភ្លាមៗប៉ុន្តែការសរសេរនៅតែមានសុវត្ថិភាពនិងនៅដដែល ។ភាសាហេប្រឺមិនត្រឹមតែមានកិត្តិយសប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែស្ទើរតែមិនស្គាល់ហើយប្រាកដថាប្រសិនបើព្រះមិនសព្វព្រះទ័យនឹងថែរក្សាសាសនារបស់ពួកគេនោះវានឹងត្រូវវិនាសទាំងស្រុង ។ដ្បិតបន្ទាប់ពីជនជាតិយូដាត្រូវបានគេនាំចេញពីនិរទេសខ្លួនវិញតើពួកគេចាកចេញពីការប្រើប្រាស់ភាសាកំណើតពិតប្រាកដប៉ុន្មានពីពួកហោរានៅសម័យនោះដែលជាការពិតគួរកត់សម្គាល់ព្រោះពីការប្រៀបធៀបនេះយើងយល់ឃើញកាន់តែច្បាស់ពីសម័យបុរាណនៃច្បាប់និងពួកហោរា ។ហើយតើព្រះជាម្ចាស់បានការពារអ្នកណាតាមរយៈយើងនូវគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទទួលនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនិងពួកហោរាដើម្បី ឲ្យ ព្រះគ្រីស្ទនៅគ្រាផ្តាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់បានលេចមក [ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០]តាមរយៈជនជាតិយូដាដ៏ឃោរឃៅបំផុតចមពោះព្រះគ្រីស្ទដែលអូហ្គោស្ទីនហៅដោយស្មោះត្រង់ថា" អ្នកកក់សំបុត្រ" នៃក្រុមជុំនំពីព្រោះពួកគេបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវបញ្ហានៃការអានដែលពួកគេខ្លួនឯងមិនធ្វើឱ្យយើង ។

(ភាពសាមញ្ញនិងលក្ខណៈសូគ័និងសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី, ទី ២)

*11. បន្ទាប់ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចូលមកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងអ្វីដែល*ជាភស្តុតាងដ៏រឹងមាំការពិតរបស់វាត្រូវបានគាំទ្រ! អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបីនាក់បានរៀបរាប់ពីប្រវត្តិរបស់ពួកគេនៅក្នុងរបៀបរាបទាបនិងទាប សម្រាប់មនុស្សដែលមានមោទនភាពជាច្រើនភាពសាមញ្ញនេះបង្កឱ្យមានការមើលងាយ ។នេះគឺដោយសារតែពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការបែងចែកគោលលទ្ធិដែលវា

ងាយស្រួលក្នុងការសន្និដ្ឋានថាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អកំពុងពិភាក្សាអំពីអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌លើសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់អស់អ្នកដែលទទួលបាននូវភាពថ្លៃថ្នូរបន្តិចបន្តួចនៅពេលអានជំពូកទីមួយរបស់លូកានឹងត្រូវខ្មាស់ ។ ឥឡូវនេះថារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានសង្ឃឹមដោយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាំងបីនាក់នេះយ៉ាងច្បាស់លុបការសរសេររបស់ពួកគេពីការមើលងាយទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែយ៉ូហានដែលផ្គរន្ទះពីកម្ពស់ដាក់ទាបជាងខ្លាំងជាងព្យុះផ្គរន្ទះរបស់អ្នកដែលគាត់មិនជំរុញឱ្យមានជំនឿ ។ សូមឱ្យអ្នករកកំហុសដែលស្រួច-ដែលមានបំណងប្រាថ្នាខ្ពស់បំផុតគឺជំរុញឱ្យមានការគោរពចំពោះព្រះគម្ពីរពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេនិងអ្នកដទៃ-សូមឱ្យបើកចំហ ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេអានដំណឹងល្អយ៉ូហាន ៖ មិនថាពួកគេចង់ឬមិនចង់ទេនៅទីនោះពួកគេនឹងរកឃើញពាក្យពេចន៍មួយពាន់ដើម្បីរំញោចយ៉ាងហោចណាស់គំនិតរអាក់រអួលរបស់ពួកគេ ខ្ញុំគួរតែនិយាយថាដើម្បីដុតម៉ាកដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចមួយចំពោះមនសិការរបស់ពួកគេចំពោះការរឹតត្បិតរបស់ពួកគេ ការចំអក ។ រឿងដូចគ្នាអនុវត្តចំពោះប៉ុលនិងពេត្រុស ។ ថ្វីបើមនុស្សភាគច្រើនខ្វាក់នឹងការសរសេររបស់ពួកគេក៏ដោយប៉ុន្តែភាពរុងរឿងនៅស្ថានសួគ៌នៅក្នុងនោះបានធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធហើយដូចដែលវាត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែការពិតមួយនេះធ្វើឱ្យគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេលើសពីពិភពលោក ៖ ម៉ាថាយពីមុនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការទទួលបានតុរបស់គាត់ពេត្រុសនិងយ៉ូហាននិយាយអួតខ្លួនពួកគេទាំងអស់ឈ្លើយមនុស្សគ្មានការអប់រំមិនបានរៀនអ្វីនៅក្នុងសាលាទេ ពួកគេអាចបញ្ជូនទៅអ្នកដទៃ ។ ប៉ុលមិនត្រឹមតែជាសត្រូវស្បថទេប៉ុន្តែជាសត្រូវដ៏កាចសាហាវនិងឃាតកម្មត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាមនុស្សថ្មី ។ ការផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗនិងគ្មានការចាប់អារម្មណ៍នេះបង្ហាញ

ថាគាត់ត្រូវបានបង្ហាញរនៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីបញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិមួយដែលគាត់បានវាយប្រហារ ។ សូមឱ្យការទាំងនេះបដិសេធថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចុះមកសណ្ឋិតលើពួកសាវកឬថែមទាំងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេធ្វើឱ្យខូចប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ប៉ុន្តែការពិតបានស្រែកដោយបើកចំហថាមនុស្សទាំងនេះដែលពីមុនមើលងាយក្នុងចំណោមមនុស្សសាមញ្ញភ្លាមៗបានចាប់ផ្តើមនិយាយដោយភាពរុងរឿងអំពីអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌ច្បាស់ជាត្រូវបានណែនាំដោយវិញ្ញាណ ។

(ការយល់ព្រមពីក្រុមជុំនំនិងភាពស្មោះត្រង់របស់ទុក្ករបុគ្គល ១២-១៣)

12. ទីបន្ទាល់មិនប្រែប្រួលនៃក្រុមជុំនំចំពោះព្រះគម្ពីរ

ក្រៅពីនេះមានហេតុផលល្អផ្សេងទៀតដែលការយល់ព្រមពីក្រុមជំនុំមិនគួរត្រូវបានបដិសេធដោយទម្ងន់ ។ ចាប់តាំងពីការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរអាយុបន្ទាប់ពីយល់ព្រមគោរពតាមយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួននិងសុខដុមរមនា ។ ដោយការអស្ចារ្យរាប់មិនអស់ដែលសាតាំងទាំងមូលបានព្យាយាមសង្កត់សង្កិនឬផ្តួលរំលំវាដើម្បីបិទបាំងនិងកំចាត់វាចេញទាំងស្រុងពីការចងចាំរបស់មនុស្ស-ដូចជាដួងវាបានកើនឡើងខ្ពស់ជាងមុនហើយរំលឹកថាមិនអាចប្រើបាន ។ ជាការពិតកម្រមានអ្នកពូកែឬរៀហាសាស្ត្រដែលមានសមត្ថភាពខ្ពស់ជាងដែលមិនព្យាយាមប្រើអំណាចរបស់គេប្រឆាំងគ្នាទេ ។ នៅឡើយទេទាំងអស់មិនបានជោគជ័យការពិតទាំងនេះគួរតែត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិច ។ អំណាចនៃផែនដីទាំងមូលបានប្រដាប់ដោយអាវុធដើម្បីបំផ្លាញវាប៉ុន្តែកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងអស់នេះបានកើនឡើងដោយផ្សែង ។ តើវាអាចធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងពីគ្រប់ទិសទីដោយរបៀបណាបើវាពឹងផ្អែកលើការការពារមនុស្សតែម្នាក់ឯង? ផ្ទុយទៅវិញដោយការពិតនេះវាត្រូវបានបង្ហាញថាមក

ពីព្រះពីព្រោះជាមួយនឹងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សទាំងអស់ដែលតស៊ូប្រឆាំងនឹងវានៅតែមានអំណាចផ្តាល់ខ្លួនរហូតមកដល់ពេលនេះ ។ក្រៅពីនេះវាមិនមែនជារដ្ឋតែមួយមិនមែនមនុស្សតែមួយទេដែលបានយល់ព្រមទទួលនិងឱបក្រសោបវា ។ ប៉ុន្តែដរាបណាដែលផែនដីលាតសន្ធឹងវាបានទទួលសិទ្ធិអំណាចដោយការរួមបញ្ចូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ប្រជាជនផ្សេងៗគ្នាដែលបើមិនដូច្នេះទេពួកគេមិនមានអ្វីដូចគ្នាទេ ។ការព្រមព្រៀងគ្នាដែលមានភាពខុសប្លែកពីគេហើយបើមិនដូច្នេះទេការខ្វែងគំនិតគ្នានៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាងគួរតែធ្វើឱ្យយើងខ្លាំងព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថាកិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានអ្វីក្រៅពីឆន្ទៈដ៏ទេវភាព ។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមិនមានទំងន់បន្ថែមទេនៅពេលយើងសង្កេតមើលភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកដែលយល់ព្រមមិនមែនមិនមែនទាំងអស់ទេប៉ុន្តែអំពីអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យមានពន្លឺដូចចង្កៀងនៅក្នុងដំណាក់របស់ទ្រង់ ។

13. ទុក្ករបុគ្គលបានស្លាប់យ៉ាងរឹងមាំចំពោះគោលលទ្ធិគម្ពីរ

ឥឡូវនេះជាមួយនឹងការធានាអ្វីដែលយើងគួរចុះឈ្មោះនៅក្រោមគោលលទ្ធិនោះដែលយើងឃើញបានបញ្ជាក់និងបញ្ជាក់ដោយឈាមរបស់បុរសបរិសុទ្ធជាច្រើន! ពួកគេបានទទួលវាម្តងហើយម្តងទៀតដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរដោយក្លាហានហើយថែមទាំងមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលមរណភាព ។ តើយើងមិនគួរទទួលយកការផ្តន្ទាទោសដែលប្រាកដនិងមិនរង្គោះរង្គើនូវអ្វីដែលបានប្រគល់មកយើងដោយការសន្យាបែបនេះទេ? វាមិនមែនជាការអនុម័តកម្រិតមធ្យមនៃព្រះគម្ពីរទេដែលវាត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយឈាមរបស់សាក្សីជាច្រើនជាពិសេសនៅពេលដែលយើងឆ្ពុះបញ្ចាំងថាពួកគេបានស្លាប់ដើម្បីបង្ហាញទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីជំនឿ ។ មិនមែនដោយការជ្រុលហួសហេតុ (ដូចជាវិញ្ញាណអាក្រក់ពេលខ្លះមាន

ទម្លាប់ធ្វើ) ប៉ុន្តែដោយមានភាពមុឺងម៉ាត់និងថេរប៉ុន្តែមានភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាម ចំពោះព្រះ ។

មានហេតុផលផ្សេងទៀតដែលមិនតិចឬខ្សោយដែលសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនិងភាពថ្លៃថ្នូរនៃ ព្រះគម្ពីរមិនត្រឹមតែត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែត្រូវ បានគេសន្មតដោយភាពក្លាហានប្រឆាំងនឹងឧបាយកលរបស់អ្នកប្រឆាំង ។ នៅ ឡើយទេពួកគេខ្លួនឯងទាំងនេះមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីផ្តល់នូវជំនឿដ៏មាំ មួនទេរហូតដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ារបស់យើងលើកបង្ហាញភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់នៅទី នោះលើកតម្កើងការគោរពចំពោះព្រះគម្ពីរលើសពីអាណាចក្រនៃភាពចម្រូងចម្រាស ។

ដូច្នេះទីបំផុតព្រះគម្ពីរនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសន្សំចំណេះដឹងអំពីព្រះលុះត្រាតែ ភាពជាក់លាក់របស់គម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបញ្ចុះបញ្ចូលពីព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ ។ ជាការពិតសក្ខីកម្មរបស់មនុស្សទាំងនេះដែលមានដើម្បីបញ្ជាក់ថាវា នឹងមិនឥតប្រយោជន៍ទេប្រសិនបើជាជំនួយបន្ទាប់បន្សំចំពោះភាពទន់ខ្សោយ របស់យើងពួកគេធ្វើតាមសក្ខីភាពដ៏សំខាន់និងខ្ពស់បំផុតនោះ ។ប៉ុន្តែអ្នកដែលចង់ បញ្ជាក់ប្រាប់អ្នកមិនជឿថាព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះកំពុងប្រព្រឹត្តដោយ ល្ងង់ខ្លៅដ្បិតមានតែជំនឿនេះទេដែលអាចដឹង ។ ហេតុនេះ Augustine ព្រមានដោយយុត្តិធម៌ថាភាពជាព្រះនិងភាពសុខសាន្តរបស់ចិត្តគួរតែមកមុនគេ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ចង់យល់ពីបញ្ហាដ៏ធំបែបនេះ ។

ជំពូកទី IX

អ្នកនិយមជ្រុលបោះបង់ព្រះគម្ពីរហើយទៅរកការសម្តែងបង្ហាញគោលការណ៍ទាំងអស់នៃភាពជាព្រះ

1. ពួកនិយមជ្រុលបានបន្ថែមខុសទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

លើសពីនេះទៅទៀតអ្នកដែលបោះបង់ចោលព្រះគម្ពីរស្រមៃថាវិធីណាមួយឬវិធីផ្សេងទៀតដើម្បីឈានទៅដល់ព្រះគួរតែត្រូវបានគេគិតថាមិនត្រូវបានចាប់បានច្រើនដោយកំហុសដូចដែលបានអនុវត្តដោយព្រលឹងវង្វេង ។ សម្រាប់ចុង មនុស្សឆ្គួតៗមួយចំនួនបានកើតឡើងដែលដោយមានភាពក្រអឺតក្រទមលើកតម្កើងការិយាល័យបង្រៀននៃព្រះវិញ្ញាណមើលងាយការអានទាំងអស់ហើយសើចចំអកចំពោះភាពសាមញ្ញរបស់អ្នកដែលដូចដែលពួកគេបង្ហាញនៅតែធ្វើតាមសំបុត្រនិងសម្លាប់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងពីគេថាវិញ្ញាណនេះមកពីណាដែលជាការបំផុសគំនិតដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងខ្ពស់ដែលពួកគេហ៊ានមើលងាយគោលលទ្ធិគម្ពីរថាដូចជាក្មេងនិងមានន័យ ។ ដ្បិតតើពួកគេឆ្លើយថាវាជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទការធានាបែបនេះពិតជាគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ។ តាមពិតពួកគេនឹងយល់ស្របថាដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងអ្នកជឿដទៃទៀតនៃក្រុមជំនុំដើមត្រូវបានបំភ្លឺដោយគ្មានវិញ្ញាណផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេដែលរៀនមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញម្នាក់ៗត្រូវបានគេគោរពដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតដោយសារការសរសេររបស់ពួកគេបានបញ្ជាក់យ៉ាងអស្ចារ្យបំផុត ។ ហើយតាមពិតវាត្រូវបានទាយទុកជាមុនតាមរយៈមាត់អេសាយ សម្រាប់កន្លែងដែលថា

"ឯអញ នេះឯងជាសេចក្តីសញ្ញាដែលអញបានតាំងនឹងគេ គឺថាវិញ្ញាណរបស់អញដែលសណ្ឋិតនៅលើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯង នោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់នៃពូជពង្សរបស់ឯង ឬពីមាត់នៃកូនចៅគេ ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះដរាបដល់អស់កល្បរៀងទៅ" (អេសាយ ៥៩: ២១)ទ្រង់មិនចង់ភ្ជាប់ប្រពៃណីបុរាណទៅនឹងគោលលទ្ធិខាងក្រៅដូចជាពួកគេកំពុងសិក្សាពី ABCទេគេបង្រៀនថានៅក្រោមរជ្ជកាលរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្រុមជំនុំថ្មីនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដនិងពេញលេញនេះ ៖ ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយសំឡេងរបស់ព្រះមិនតិចជាង វិញ្ញាណ ។ហេតុដូច្នេះហើយយើងសន្និដ្ឋានថាដោយការលះបង់ដ៏សាហាវឃោរឃៅទាំងនេះបានបំបែកអ្វីៗដែលពួកហោរាបានរួមគ្នាជាមួយចំណងដែលមិនអាចរំលោភបាន ។លើសពីនេះទៅទៀតប៉ុល" បានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ទីបី" [២ កូរិនថូស ១២: ២] ប៉ុន្តែមិនបានបរាជ័យក្នុងការស្នាត់ជំនាញខាងគោលលទ្ធិនៃច្បាប់និងពួកហោរាដូចគាត់បានដាស់តឿនធីម៉ូថេជាគ្រូបង្រៀន ភាពឯកវចនៈដើម្បីយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអាន(ធីម៉ូថេទី ១ ៤:១៣) ហើយអ្វីដែលគួរចងចាំនោះគឺការសរសើរដែលគាត់បានតុបតែងព្រះគម្ពីរថាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀនដាស់តឿននិងស្តីបន្ទោសដើម្បីឱ្យអ្នកបំរើរបស់ព្រះបានល្អឥតខ្ចោះ" (ធីម៉ូថេទី ២ ៣: ១៦-១៧) ។តើអ្វីទៅជាភាពឆ្គួតលើលាក្នុងការធ្វើពុតថាការប្រើប្រាស់ព្រះគម្ពីរដែលនាំកូនរបស់ព្រះទៅរកគោលដៅចុងក្រោយនោះគឺមួយភ្លែតឬជាបណ្តោះអាសន្ន?បន្ទាប់មកខ្ញុំគួរតែឱ្យពួកគេឆ្លើយមកខ្ញុំថាតើពួកគេបានផឹកវិញ្ញាណផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ឬយ៉ាងណា ។ បើទោះបីជាពួកគេមានជំងឺរង្វេងស្មារតីទាំងស្រុងក៏ដោយខ្ញុំមិនគិតថាពួកគេត្រូវបានគេរឹបអូសដោយវិលមុខខ្លាំងដើម្បីធ្វើឱ្យមាន

អំនួតនេះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការសន្យានោះតើព្រះបានប្រកាសពីវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់បែបណា? មួយដែលនឹងមិននិយាយចេញពីខ្លួនគាត់ទេប៉ុន្តែនឹងណែនាំនិងបំផុសគំនិតនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែលគាត់បានផ្តល់តាមរយៈពាក្យនេះ [យ៉ូហាន ១៦:១៣] ។ដូច្នេះវិញ្ញាណដែលបានសន្យាចំពោះយើងមិនមែនជាភារកិច្ចបង្កើតការបើកសម្តែងថ្មីដែលមិនធ្លាប់ឬបង្កើតគោលលទ្ធិប្រភេទថ្មីដើម្បីនាំយើងឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អដែលបានទទួលនោះទេប៉ុន្តែជាការបិទបាំងគំនិតរបស់យើង គោលលទ្ធិដែលត្រូវបានសរសើរដោយដំណឹងល្អ ។

2. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅដោយព្រះជាមួយបទគម្ពីរ

ពីចំណុចនេះយើងយល់ច្បាស់ថាយើងគួរតែខ្នះខ្នែងអនុវត្តទាំងការអាននិងការស្តាប់ព្រះគម្ពីរប្រសិនបើជាការពិតយើងចង់ទទួលបាននូវផលចំណេញនិងផលប្រយោជន៍ណាមួយពីវិញ្ញាណរបស់ព្រះ-ដូចពេត្រុសសរសើរពីការខ្នះខ្នែងរបស់អ្នកដែលយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ ការបង្រៀនទំនាយដែលទោះយ៉ាងណាក៏ដោយអាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាបានលះបង់កន្លែងរបស់ខ្លួនបន្ទាប់ពីពន្លឺនៃដំណឹងល្អបានរះឡើង [ពេត្រុសទី ២ ១:១៩] ។ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញបើវិញ្ញាណណាដែលឆ្លងកាត់ប្រាជ្ញានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជួយពង្រឹងគោលលទ្ធិមួយទៀតមកលើយើងនោះគាត់សមនឹងទទួលបានការសង្ស័យពីភាពឥតប្រយោជន៍និងការនិយាយកុហក [កាឡាទី ១ ៦-៩] ។បន្ទាប់មកអ្វី? ចាប់តាំងពី" សាតាំងបន្ទំខ្លួនជាទេវតានៃពន្លឺ" [កូ 2 ១១:១៤] តើវិញ្ញាណនឹងមានអំណាចអ្វីក្នុងចំណោមយើងលុះត្រាតែគាត់ដឹងដោយសញ្ញាសម្គាល់ជាក់លាក់? ហើយគាត់ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ចំពោះយើងដោយសំលេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ៖ លើកលែងតែប្រជាជនដ៏កំសត់ទាំង

នេះស្ម័គ្រចិត្តចង់រង្វែងទៅរកសេចក្តីអន្តរាយរបស់ពួកគេខណៈពេលដែលពួកគេស្វែងរកវិញ្ញាណពីខ្លួនឯងជាជាងមកពីព្រះ ។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេអះអាងថាវាមិនសមនឹងទទួលវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្វីៗទាំងអស់គួរតែស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគម្ពីរឡើយ ។ដូចជាការពិតនេះគឺជាការមិនអើពើចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមានភាពស្មើគ្នានិងអនុលោមតាមខ្លួនគាត់យល់ព្រមជាមួយខ្លួនគាត់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ហើយគ្មានអ្វីសោះ!
ដើម្បីប្រាកដថាប្រសិនបើវិញ្ញាណត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្សឬទេវតាឬអ្វីផ្សេងទៀតនោះមនុស្សម្នាក់នឹងត្រូវចាត់ទុកថាគាត់ជាមនុស្សថោកទាបឬបើអ្នកចូលចិត្តបន្តយទៅជាទាសភាពប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយខ្លួនគាត់ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេពិចារណានៅក្នុងខ្លួនគាត់? ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយខ្ញុំត្រូវបានគេសាកល្បងខ្ញុំសារភាពប៉ុន្តែការធ្វើតេស្តមួយដែលធ្វើ
ឱ្យគាត់ពេញចិត្តក្នុងការបង្កើតភាពរុងរឿងរបស់គាត់ក្នុងចំណោមយើង ។ព្រះគួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងភ្លាមៗនៅពេលទ្រង់ជ្រាបចូលមកក្នុងយើង ។ ប៉ុន្តែក្រែងលោសញ្ញារបស់អារក្សសាតាំងមិនគួរចូលមកគាត់ចង់អោយយើងស្គាល់វាតាមរូបភាពរបស់វាផ្ទាល់ដែលព្រះបានបោះត្រាលើព្រះគម្ពីរ ។ព្រះគឺជាអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរ៖ ព្រះមិនអាចប្រែប្រួលនិងខុសពីខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះទ្រង់ត្រូវតែនៅដដែលដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់បានបង្ហាញនៅទីនោះ ។ នេះមិនមែនជាការរើសអើងចំពោះព្រះទេលុះត្រាតែមានឱកាសយើងចាត់ទុកថាវាជាកិត្តិយស ។

3. ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជារបស់ដែលមិនអាចបំបែកបាន

ពួកគេស្តីបន្ទោសយើងចំពោះការទទូចលើសំបុត្រដែលសម្លាប់ពួកអ្នកជឿប៉ុន្តែនៅក្នុងបញ្ហានេះពួកគេបង់ប្រាក់ពិន័យចំពោះការមើលងាយព្រះគម្ពីរ ។ ដ្បិតវាច្បាស់ល្មមដែលប៉ុលនៅទីនោះ [កូរិនថូសទី ២ ៣: ៦] ប្រឆាំងនឹងពួកសាវកក្លែងក្លាយដែលជាការពិតក្នុងការសរសើរច្បាប់ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទកំពុងហៅប្រជាជនឱ្យងាកចេញពីអត្ថប្រយោជន៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលព្រះអម្ចាស់បានចុះកិច្ចសន្យាថា " សេចក្តីសញ្ញាដែលអញនឹងតាំងចំពោះពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ក្នុងពេលក្រោយគ្រានោះ គឺយ៉ាងដូច្នេះអញនឹងដាក់ក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ នៅខាងក្នុងខ្លួនគេ ទាំងចារឹកទុកក្នុងចិត្តគេ នោះអញនឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ ហើយគេនឹងបានជារាស្ត្ររបស់អញ

" (យេរេមា ៣១:៣៣) ។ ដូច្នេះសំបុត្រនេះបានស្លាប់ហើយបញ្ញត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្លាប់អ្នកអានដែលទាំងពីរត្រូវបានកាត់ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី ២ ៣: ៦] ហើយដោយមិនទុកឱ្យចិត្តមិនមានសំលេងនៅក្នុងត្រចៀកតែម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើតាមរយៈវិញ្ញាណនោះពិតជាមានស្នាក់លើដួងចិត្តប្រសិនបើបង្ហាញពីព្រះគ្រីស្ទនោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ។ (ភីលីព ២:១៦)" បំលែងព្រលឹង ... ផ្តល់ប្រាជ្ញាដល់ក្មេងតូច" ។ លើសពីនេះទៅទៀតនៅកន្លែងតែមួយដែលសាវ័កហៅការអធិប្បាយរបស់គាត់ថា" ការគោរពព្រះវិញ្ញាណ" [២ កូរិនថូស ៣: ៨] មានន័យថាដោយគ្មានការសង្ស័យទេដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចូលមកក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់សំដែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរថាមានតែនៅពេលដែលការគោរពនិងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរត្រឹមត្រូវរបស់វាត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យពាក្យនោះតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្ហាញពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ហើយអ្វីដែលថ្មីៗនេះត្រូវបានគេនិយាយថាពាក្យមិនច្បាស់សម្រាប់យើងទេលុះត្រាតែវាត្រូវបាន

បញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់នៃវិញ្ញាណ- មិនស្របតាមរឿងទាំងនេះទេ ។ដោយសារ ប្រភេទនៃការរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកព្រះអម្ចាស់បានរួមបញ្ចូលភាពជាក់លាក់នៃ ព្រះបន្ទូលនិងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យមានជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃព្រះបន្ទូលអាច ស្ថិតនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងនៅពេលដែលវិញ្ញាណដែលបណ្តាលឱ្យយើងសញ្ជឹង គិតអំពីព្រះ ។ ហើយថាយើងអាចទទួលយកវិញ្ញាណដោយមិនខ្លាចការចាញ់នៅ ពេលដែលយើងស្គាល់ព្រះតាមរូបភាពរបស់ព្រះផ្ទាល់គឺនៅក្នុងព្រះបន្ទូល ។ដូច្នេះ ពិតជា ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបញ្ចេញព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ទេដើម្បីជាការបង្ហាញមួយភ្លែតដោយមានបំណងចង់ ឲ្យ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មក លុបបំបាត់ទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញព្រះបានបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណដដែលដោយអំណាច ដែលទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះបន្ទូលដើម្បីបំពេញកិច្ចរបស់ទ្រង់ដោយការបញ្ជាក់ពី ប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះបន្ទូល ។តាមរបៀបនេះព្រះគ្រីស្ទបានបើកគំនិតរបស់សិស្សពីរ នាក់របស់ទ្រង់ហើយមានប្រាជ្ញាចំពោះអង្គទ្រង់ប៉ុន្តែថាពួកគេគួរតែដឹងបទគម្ពីរ ។ ស្រដៀងគ្នាដែរប៉ុលខណៈពេលដែលប៉ូលដាស់តឿនប្រជាជនថែស្សាឡូនីចកុំឱ្យ" ពន្លត់វិញ្ញាណ" (ថែស្សាឡូនីចទី ១ ៥: ១៩-២០
៥: ១៩-២០) កុំចាប់ពួកគេឱ្យលើសពីការរំពឹងទុកដោយគ្មានព្រះបន្ទូលប៉ុន្តែភ្លា មៗបន្ថែមការទស្សទាយត្រូវមើលងាយឡើយ ។ដោយគ្មានការសង្ស័យនេះប៉ុល ប្រាប់ថាពន្លឺនៃវិញ្ញាណត្រូវបានរលត់ភ្លាមៗនៅពេលដែលការទស្សទាយធ្លាក់ចូល ក្នុងភាពមើលងាយ ។តើអ្វីដែលនិយាយថាអ្នកនិយមជ្រុលដែលពោរពេញដោយ មោទនភាពដែលចាត់ទុកថានេះគឺជាការបំភ្លឺដ៏ល្អបំផុតនៅពេលដែលបោះបង់ ចោលដោយមិនខ្វល់ខ្វាយនិងលាគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពួកគេមិនមាន ទំនុកចិត្តពិចជាងភាពក្លាហានទេចាប់យកអ្វីដែលពួកគេអាចមានពេលកំពុងចង់

បាន?ប្រាកដណាស់ភាពសុខសាន្តខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ត្រូវនឹងកូនរបស់ព្រះដែល ដូចជាពួកគេមើលឃើញខ្លួនឯងដោយគ្មានវិញ្ញាណនៃព្រះដែលនៅឆ្ងាយពីពន្លឺនៃ សេចក្តីពិទាំងស្រុងដូច្នេះមិនមែនដោយមិនដឹងថាព្រះបន្ទូលគឺជាឧបករណ៍ដែល ព្រះអម្ចាស់បញ្ចេញពន្លឺ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកជឿ ។ ដ្បិតពួកគេមិនដឹងថា មានវិញ្ញាណណាផ្សេងក្រៅពីព្រះដែលបានគង់នៅនិងមានបន្ទូលនៅក្នុងពួក សាវកឡើយហើយតាមរយៈកាសន្ទនាថារបស់អ្នកណាដែលពួកគេត្រូវបានរំលឹក ឡើងវិញជានិច្ចចំពោះ ព្រះបន្ទូល ។

ជំពូកទី X

ព្រះគម្ពីរ កែតម្រូវការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ បានកំណត់ការពិត

(ព្រះជាម្ចាស់តែមួយប្រឆាំងនឹងការទាំងអស់)

1. ព្រះពម្ពីរជាគោលលទ្ធិនៃព្រះជាអ្នកបង្កើត

យើងបានបង្រៀនថាចំណេះដឹងអំពីព្រះបើមិនដូច្នេះទេត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសកលលោក ទាំងអស់ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាកាន់តែស្និទ្ធស្នាលនិងបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការសញ្ជឹងគិតថាតើព្រះអម្ចាស់តំណាងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ចំពោះយើងតាមបទគម្ពីរដូចដែលយើងបានឃើញពីមុនមកថាទ្រង់កំណត់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។នេះពិតជាបញ្ហាវែងឆ្ងាយប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ផ្អាកឱ្យបានហ្មត់ចត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយខ្ញុំពេញចិត្តដែលបានផ្តល់ឱ្យចិត្តដែលគោរពតាមព្រះតាមលំដាប់លំដោយនូវអ្វីដែលពួកគេគួរស្វែងរកជាពិសេសនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាក់ទងនឹងព្រះនិងដឹកនាំការស្វែងរករបស់ពួកគេឆ្ពោះទៅរកគោលដៅច្បាស់លាស់ ។ខ្ញុំមិនទាន់យល់លើការដែលព្រះបានសម្គាល់ពូជសាសន៍អាប្រាហាំពីសាសន៍ដទៃទៀត លោកុ) ១៧ ។ដ្បិតសូម្បីតែទទួលដោយ (៤ : ការសុំកូនចិញ្ចឹមដោយសេរីក្នុងនាមជាកូនប្រុសអ្នកដែលជាសត្រូវក៏ដោយក៏ទ្រង់បានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះរបស់ពួកគេ ។ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយយើងនៅតែខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងចំណេះដឹងនោះដែលឈប់នៅការបង្កើតពិភពលោកហើយមិនតោងឡើងដល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមានតម្លៃបន្តិចក្រោយមកដើម្បីដកស្រង់ការអនុម័តជាក់លាក់ពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែល

អំណាចរបស់ព្រះជាអ្នកបង្កើតនិងការផ្តល់ឱ្យក្នុងការបង្កើតធម្មជាតិដើមដំបូងត្រូវ
បានបង្ហាញក៏ដោយខ្ញុំចង់ព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអំពីអ្វី ឥឡូវនេះខ្ញុំមានបំណងធ្វើ
បើមិនដូច្នោះទេពួកគេជាន់លើដែនកំណត់ដែលកំណត់សម្រាប់ពួកគេ ។នៅទី
បំផុតសូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយល់ពីរបៀបដែលព្រះជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និង
ផែនដីគ្រប់គ្រងចក្រវាលដែលបង្កើតឡើងដោយទ្រង់ ។ជាការពិតទាំងសេចក្តីល្អ
របស់ពុកព្រះនិងបំណងប្រាថ្នាដែលមានផលប្រយោជន៍ព្រះត្រូវបានគេសរសើរ
ម្តងហើយម្តងទៀតហើយឧទាហរណ៍នៃភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដែល
បង្ហាញថាទ្រង់ជាអ្នកសងសេចក្តីសុចរិតនៃអំពើអាក្រក់ជាពិសេសកន្លែងដែលការ
អត់ធ្មត់របស់ព្រះចំពោះភាពរឹងរូសគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។

2. លក្ខណៈរបស់ព្រះយោងតាមបទគម្ពីរយល់ស្របជាមួយអ្នកដែលស្គាល់នៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់

ជាការពិតនៅក្នុងអត្ថបទខ្លះការពិពណ៌នាកាន់តែច្បាស់ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់
យើងដែលរូបរាងពិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដើម្បីឱ្យឃើញដូចនៅក្នុងរូបភា
ព ។ព្រោះនៅពេលដែលម៉ូសេពិពណ៌នារូបភាពនោះច្បាស់ជាចង់ប្រាប់ដោយ
សង្ខេបនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវដើម្បីឱ្យមនុស្សដឹងអំពីព្រះ ។ គាត់និយាយថាព្រះ "
ជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះដែលមានព្រះហ "យេហូវ៉ាទ័យមេត្តាករុណានិងអាណិត
អាសូរនិងស្មោះត្រង់ដែលរក្សាសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ "
ដោយគ្មានវត្តមានរបស់...ដែលដកយកអំពើទុច្ចរិតនិងការរំលងចេញជនស្លូតត្រង់
នឹងមិនគ្មានទោសឡើយ " អំពើទុច្ចរិតដ៏ធំបំផុតរបស់ពុកចំពោះកូននិងកូន
ៗ ។)និក្ខមនំ ៣៤ (៧-៦ :នៅទីនេះអនុញ្ញាតឱ្យយើងសង្កេតឃើញថាភាពអស់
កល្បរបស់ព្រះនិងអត្ថិភាពផ្ទាល់របស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រកាសដោយនាមដ៏អស្ចារ្យ

នោះម្តងហើយម្តងទៀត ។ បន្ទាប់មកអំណាចរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើងដែលព្រះ
ត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងមិនដូចនៅក្នុងខ្លួនយើងទេប៉ុន្តែដូចដែលព្រះរកយើង
ដូច្នេះការទទួលស្គាល់ព្រះមាននៅក្នុងបទពិសោធន៍នៃការរស់នៅច្រើនជាងការគិត
ឥតប្រយោជន៍និងការរំពឹងទុកខ្ពស់ ។ ឥឡូវនេះយើងលឺថាអំណាចដូចគ្នាដែលបាន
ប្រៀបរាប់នៅទីនោះដែលយើងបានកត់សំគាល់ថាចាំងនៅលើមេឃនិងផែនដី ៖
សេចក្តីសប្បុរសសេចក្តីល្អសេចក្តីមេត្តាករុណាយុត្តិធម៌ការវិនិច្ឆ័យនិងសេចក្តីពិត ។
សម្រាប់អំណាចនិងចេស្តាមាននៅក្រោមចំណងជើងថាអេឡូហ៊ីម ។ តាមព្យញ្ជនៈ
ដូចគ្នាហោរាតាំងព្រះនៅពេលពួកគេចង់បង្ហាញព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឱ្យបាន
ពេញទី ។ ដូច្នេះយើងប្រហែលជាមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យប្រមូលផ្តុំករណីជាច្រើនទេនា
ពេលបច្ចុប្បន្នសូមឱ្យទំនុកដំកើងមួយ [១៤៥ទំនុកដំកើង]គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់
យើងដែលផលបូកនៃអំណាចទាំងអស់របស់ព្រះត្រូវបានគេរាប់យ៉ាងជាក់លាក់
ដែលគ្មានអ្វីត្រូវបានលុបចោល :១៤៥ទំនុកដំកើង]៥ ។ [ហើយគ្មានអ្វីត្រូវ
បានកំណត់នៅទីនោះដែលមិនអាចមើលឃើញនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ ជា
ការពិតដោយមានបទពិសោធន៍ជាគ្រូបង្រៀនរបស់យើងយើងរកឃើញព្រះ
ដូចដែលព្រះប្រកាសដោយអង្គទ្រង់នៅក្នុងព្រះ ។
នៅយេរេមាជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសអំពីតួអង្គអ្វីដែលព្រះចង់អោយយើង
ស្គាល់ទ្រង់គឺទ្រង់ដាក់ការពិពណ៌នាតិចជាងប៉ុន្តែមានលក្ខណៈតែមួយដែលបញ្ជាក់
យ៉ាងច្បាស់ ។ ព្រះមានបន្ទូលថាសូមឱ្យអ្នកណា "ដែលលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៅ
នេះ "អញជាព្រះយេហូវ៉ាដែលប្រោសផ្សាយសេចក្តីសប្បុរស សេចក្តីយុត្តិធម៌
នឹងសេចក្តីសុចរិតនៅផែនដី:៩យេរេមា) "២៤; ១ កូរិន ១ ។ (៣១:ពិត
ណាស់រឿងទាំងបីនេះគឺចាំបាច់ជាពិសេសសម្រាប់យើងដើម្បីស្គាល់សេចក្តីមេត្តា

ករុណាដែលមានតែការសង្គ្រោះរបស់យើងប៉ុណ្ណោះដែលនៅសេសសល់ ។ ការជំនុំជម្រះដែលត្រូវបានអនុវត្តជារៀងរាល់ថ្ងៃប្រឆាំងនឹងអ្នកធ្វើខុសហើយកាន់តែធ្ងន់ធ្ងររង់ចាំពួកគេទៅរកការបំផ្ទិចបំផ្លាញជារៀងរហូត ។ យុត្តិធម៌ដែលអ្នកជឿត្រូវបានការពារហើយត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយទន់ភ្លន់បំផុត ។ នៅពេលទាំងនេះត្រូវបានយល់ការបង្ហាញថាអ្នកមានហេតុផលច្រើនដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយទាំងសេចក្តីពិតអំណាចឬភាពបរិសុទ្ធនិងភាពល្អរបស់ព្រះត្រូវបានគេមើលរំលង ។ តើធ្វើដូចម្តេចទើបយើងអាចមានចំណេះដឹងចាំបាច់អំពីយុត្តិធម៌សេចក្តីមេត្តាករុណានិងការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់បានលុះត្រាតែចំណេះដឹងនោះពឹងផ្អែកលើការពិតដែលមិនប្រែប្រួលរបស់ទ្រង់? ហើយដោយមិនយល់ពីអំណាចរបស់ព្រះតើយើងអាចជឿថាព្រះគ្រប់គ្រងផែនដីដោយការជំនុំជំរះនិងយុត្តិធម៌ដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែតើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមកពីណា? ប្រសិនបើនៅទីបំផុតផ្លូវទាំងអស់របស់ទ្រង់គឺ "មានមេត្តាករុណា " :២៥ទំនុកដំកើង)១០ការជំនុំជំរះ (និងយុត្តិធម៌ :២៥ទំនុកដំកើង)៨-៩ (សុទ្ធរបស់ព្រះនៅក្នុងនេះភាពបរិក៏អាចមើលឃើញដែរ ។ ជាការពិតចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលបានកំណត់សម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរត្រូវបានកំណត់សម្រាប់គោលបំណងដូចគ្នាទៅនឹងចំណេះដឹងដែលមានស្នាមភ្លឺចាំងនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ព្រះដែលក្នុងនោះយើងឱ្យកោតខ្លាចព្រះជាមុនសិនបន្ទាប់មកទុកចិត្តលើទ្រង់ ។ តាមរយៈយើងអាចរៀនថ្វាយបង្គំទ្រង់ដោយភាពគ្មានកំហុសឥតខ្ចោះនៃជីវិតនិងជាមួយនឹងការគោរពប្រតិបត្តិដែលមិនមានការតាំងចិត្តបន្ទាប់មកពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើភាពសុចរិតរបស់ព្រះ ។

3 . ដោយសារការរួបរួមរបស់ព្រះក៏មិនត្រូវបានស្គាល់ចំពោះសាសន៍ដទៃដែរ អ្នកថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់គឺមិនអាចប្រកែកបាន

ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំស្នើឱ្យសង្កេបអំពីគោលលទ្ធិទូទៅ ។ ហើយជាដំបូងសូមឱ្យអ្នកអាន សង្កេតព្រះគម្ពីរដើម្បីដឹកនាំយើងទៅរកព្រះពិតដោយមិនរាប់បញ្ចូលនិងបដិសេធ យ៉ាងដាច់ខាតចំពោះព្រះទាំងអស់នៃសាសន៍ដទៃសាសនាត្រូវបានគេធិតក្បត់ស្នើរ តែគ្រប់វ័យ ។ ជាការពិតគឺជាការដែលថាព្រះរបស់ព្រះតែមួយត្រូវបានគេស្គាល់និង ល្បីល្បាញនៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ សម្រាប់មនុស្សដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់រាល់ពេល និយាយពីអារម្មណ៍ពិតនៃធម្មជាតិដូចជាពេញចិត្តនឹងព្រះតែមួយដូចជាពេញចិត្ត នឹងព្រះតែមួយប្រើឈ្មោះ ។ ហើយចាស្នីនម៉ាទ្រីគ្មានអ្វីដែល "ព្រះ" ប្រកបដោយប្រាជ្ញាទេដែលបាននិពន្ធស្បៃវែកមួយជានិយមរបស់ព្រះដែលក្នុង នោះគាត់បានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ជាច្រើនថាភាពរបស់ព្រះត្រូវបានចារឹកលើ ដួងចិត្តក្នុងការប្រើប្រាស់ជារួម ។ ប៉ុន្តែសាសន៍ទាំងអស់ចំពោះនរណាម្នាក់ដោយ ភាពឥតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេត្រូវបានអូសឬរអិលចូលទៅក្នុងការច្នៃ ប្រឌិតក្លែងក្លាយហើយដូច្នេះការយល់ឃើញរបស់ពួកគេបានរសាត់បាត់ទៅទោះជា អ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានដឹងដោយធម្មជាតិទាក់ទងនឹងព្រះតែម្នាក់ឯងគ្មានតម្លៃ លើសពីការធ្វើឱ្យពួកគេមិនអាចពន្យល់បាន ។ សូម្បីតែពួកគេដែលឆ្លាតបំផុត បង្ហាញការវង្វេងស្មារតីមិនច្បាស់លាស់នៃចិត្តរបស់ពួកគេដោយបើកចំហនៅពេល ដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានព្រះឬវត្ថុផ្សេងទៀតមកបង្ហាញក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយដូច្នេះសូមអំពាវនាវដល់ព្រះដែលគួរឱ្យសង្ស័យនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ពួក គេ ។ ក្រៅពីនេះក្នុងការសញ្ជឹងពីព្រះនៃជាច្រើនទោះបីពួកគេមានទស្សនៈមិនសម ហេតុផលជាងហ្វូងមនុស្សដែលលង់ខ្លៅជាមួយភពព្រហស្បតិ៍បារតភពសុក្រភព

សុក្រមីនរើរនិងអ្វីៗផ្សេងទៀតពួកគេក៏មិនរួចពីការបោកបញ្ឆោតរបស់សាតាំងដែរ ។ ដូចដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតរាល់ការគេចវេសដែលទស្សនវិទូបានប៉ាន់ស្មានដោយប៊ុនប្រសប់មិនបដិសេធការចោទប្រកាន់ពីការរត់គេចខ្លួនឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញសេចក្តីពិតរបស់ព្រះត្រូវបានបំផ្លាញទាំងអស់ ។ ហាបាគុកនៅពេលដែលគាត់ថ្កោលទោសរូបព្រះទាំងអស់នោះបុរសដែលស្វែងរកព្រះនៅក្នុងវិហារ "បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់) "ហាបាគុក ២អ្នកជឿសារភាព (២០: ចំពោះនរណាម្នាក់ក្រៅពីព្រះដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។

ជំពូកទី XI

វាជារឿងខុសឆងការចាត់ទុកទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដល់ព្រះ ហើយជាទូទៅអ្នកណាដែលបង្កើតរូបព្រះ បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះពិត

(បទគម្ពីរសម្រាប់ការបដិសេធរូបភាពក្នុងការថ្វាយបង្គំ, ១-៤)

1. យើងត្រូវបានហាមឃាត់រាល់រូបភាពតំណាងរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែដូចជាបទគម្ពីរ ដោយគិតពីប្រាជ្ញា និងឆោតល្ងង់របស់មនុស្ស ជាទម្លាប់និយាយក្នុងលក្ខណៈរបស់មនុស្សទូទៅ ដែលវានឹងសម្គាល់ព្រះពិតពីរបស់មិនពិតវាជាពិសេសផ្ទុយពីទ្រង់នឹងរូបព្រះ។ វាធ្វើបែបនេះ មិនមែនដើម្បីយល់ស្របនឹងអ្វីដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយអ្នកប្រាជ្ញ និងឆើតឆាយនោះទេ ប៉ុន្តែជាការប្រសើរក្នុងការលាតត្រដាងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពិភពលោក មិនមែន ភាពឆ្លតលីលា ក្នុងការស្វែងរកព្រះ នៅពេលដែលម្នាក់ៗប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការរំពឹងទុកផ្ទាល់ខ្លួន។ ដូច្នេះហើយ និយមន័យផ្តាច់មុខនោះ ជួបប្រទះនៅគ្រប់ទីកន្លែងបំផ្លាញទេវៈទាំងអស់ ដែលមនុស្សធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគេ ចេញពីគំនិតរបស់ពួកគេ៖ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ គឺជាសាក្សីតែមួយគត់ និងត្រឹមត្រូវនៃខ្លួនគាត់។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏ព្រៃផ្សៃនេះបានចាប់យកពិភពលោកទាំងមូល—ដើម្បីស្រែកឃ្លាននូវរូបចម្លាក់ដែលអាចមើលឃើញរបស់ព្រះ ហើយដូច្នេះដើម្បីបង្កើតរូបព្រះពីឈើ ថ្ម មាស ប្រាក់ ឬវត្ថុដែលស្លាប់ និងពុករលួយផ្សេងទៀត យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នេះ៖ សិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបានខូច។ ដោយការមិនពិតដែលមិនពិតនៅពេលណាដែលទម្រង់ណាមួយត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគេ។ ដូច្នេះនៅក្នុងបញ្ញត្តព្រះ បានអះអាងដោយនូវសិរី

រុងរឿងនៃព្រះ នៅពេលដែលព្រះនឹងបង្រៀនអំពីការគោរពដែលយល់ព្រម ឬបដិសេធ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបន្ថែមថា "កុំឲ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯង ឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យធ្វើរូបណាឲ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម "(និក្ខមនំ ២០ :៤) ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនោះ ព្រះរារាំងភាពវង្វេងផ្លូវរបស់យើងពីការព្យាយាមតំណាងតាមរូបភាពដែលអាចមើលឃើញណាមួយ ហើយបានរាប់យ៉ាងខ្លីនូវទម្រង់ទាំងនោះ ដែលអបិយជំនឿចាប់ផ្តើមប្រែក្លាយការពិតរបស់ទ្រង់ទៅជាភាពមិនពិត ។ ដ្បិតយើងដឹងថាពួក(ពែរសេន Persians) ថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ ។ តារាទាំងអស់ដែលបានឃើញស្ថានសួគ៌ ពួកអ្នកខុសឆ្គងក៏ធ្វើជាព្រះសម្រាប់ខ្លួនគេដែរ ។ ស្ទើរតែគ្មានសត្វដែលសម្រាប់ជនជាតិអេស៊ីបមិនមែនជារូបព្រះទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជនជាតិក្រិចហាក់ដូចជាមានប្រាជ្ញាលើសអ្នកឯទៀត ពីព្រោះពួកគេបានថ្វាយបង្គំព្រះជាទម្រង់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនប្រៀបធៀបរូបទាំងនេះជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ដូចជាប្រសិនបើមួយសមរម្យជាង ផ្សេងទៀតតិចជាងដូច្នេះ ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានករណីលើកលែង គាត់បដិសេធរាល់រូបរាង រូបភាព និងសញ្ញាផ្សេងទៀត ដែលអបិយជំនឿ ។

2. រាល់រូបតំណាងនៃព្រះគឺផ្ទុយពីអង្គទ្រង់

មនុស្សម្នាក់សន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយស្រួលនេះពីហេតុផលដែលគាត់បន្ថែមទៅការហាមឃាត់ ។ ទីមួយ យោងទៅតាមលោកម៉ូសេ៖ ចូរនឹកចាំពី«អ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកនៅជ្រលងភ្នំហោរែម» (ចោទិយកថា ៤:១៥); អ្នកបានឮសំឡេងមួយថា « ឯងរាល់គ្នាក៏បានឮព្រះសូរសៀងនៃព្រះបន្ទូលនោះ តែមិនឃើញរូបអង្គណាសោះ គ្រាន់តែឮសំឡេងប៉ុណ្ណោះ » (ជំពូក ៤:១២) ។ «ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន» (ជំពូក. ៤:១៥) « ក្រែងឯងរាល់គ្នាបង្ខូចខ្លួន ដោយ

ឆ្លាក់ធ្វើរូបមានរាងដូចជាអង្គណា១ផង » (ជំពូក ៤:១៦) ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះមានបន្ទូលដោយបើកចំហប្រឆាំងនឹងរូបទាំងអស់ ដើម្បីយើងអាចដឹងថាអស់អ្នកដែលស្វែងរកទម្រង់ដែលមើលឃើញរបស់ព្រះបានចាកចេញពីគាត់ ។ ក្នុងចំណោមហោរា គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលើកយកតែអេសាយប៉ុណ្ណោះដែលមានចិត្តទុកដាក់បំផុតក្នុងការបង្ហាញរឿងនេះ ។ គាត់បង្រៀនថា ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាប់ដោយរឿងប្រឌិតដែលមិនសមហេតុផល និងអសុរោះ នៅពេលដែលរូបរាងកាយត្រូវបានបង្កើតឡើងស្រដៀងនឹងរូបកាយ រូបរាងដែលមើលមិនឃើញ វិញ្ញាណជាវត្ថុគ្មានជីវិត វត្ថុដែលមិនអាចកាត់ផ្តៃបាននៃឈើ ថ្ម ឬមាស (អេសាយ 40 : 18:20 និង 42:7) ។ ប៉ុលក៏លើកហេតុផលដូចគ្នាដែរថា ៖ « ដូច្នេះ បើយើងរាល់គ្នាជាពូជព្រះហើយ នោះមិនត្រូវឲ្យយើងស្មានថា ព្រះទ្រង់ដូចជាមាស ឬប្រាក់ ឬថ្ម ឬជារបស់ឆ្លាក់ តាមការរចនា តាមគំនិតរបស់មនុស្សនោះទេ » (កិច្ចការ ១៧:២៩) ។ ពីនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា រាល់រូបសំណាកដែលមនុស្សសង់ ឬគ្រប់រូបដែលគេលាបដើម្បីតំណាងឱ្យព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ថាជាអ្វីដែលមិនសក្តិសមចំពោះភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ហើយតើមានអ្វីងឿងឆ្ងល់ថាតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឲ្យផ្តរលាន់នូវការអស្ចារ្យទាំងនេះពីស្ថានសួគ៌ ចាប់តាំងពីទ្រង់បង្ខំអ្នកគោរពបូជារូបព្រះដែលក្រីក្រ និងពិការភ្នែកនៅលើផែនដីឲ្យចេញមកនូវការសារភាពដូចការសារភាពនោះដែរឬទេ? ជាការប្រសើរណាស់, ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាការតួញតែ្នររបស់ Seneca ដែលយើងអាននៅក្នុង Augustine ថា: «ពួកគេបង្កើតព្រះអមតៈដ៏បរិសុទ្ធនិងមិនអាចកាត់ផ្តៃបាននៅក្នុងរឿងអាក្រក់និងព្រងើយកន្តើយហើយវិនិយោគពួកគេជាមួយនឹងរូបរាងរបស់

មនុស្សនិងសត្វសាហាវ ។ ខ្លះធ្វើម៉ូដឱ្យពួកគេដោយភេទច្របូកច្របល់ និងមានរូបកាយមិនចុះសម្រុង ហើយហៅពួកវាថាជាទេវៈ ។ ប្រសិនបើអ្នកទាំងនេះទទួលខ្យល់ដង្ហើម ហើយប្រឈមមុខនឹងយើង នោះគេនឹងត្រូវចាត់ទុកជាបិសាច» ។ ពីនេះម្តងទៀត វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកគាំទ្ររូបភាពដែលយើងហាមឃាត់ចំពោះជនជាតិយូដា ដោយសារពួកគេមានទំនោរទៅរកអបិយជំនឿ ។ តាមពិតទៅ អ្វីដែលព្រះបានកើតចេញពីខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ និងពីសណ្តាប់ធ្នាប់បន្តនៃធម្មជាតិ គឺជារបស់មនុស្សតែម្នាក់! តាមពិត ប៉ុលកំពុងនិយាយមិនមែនជាជនជាតិយូដាទេ ប៉ុន្តែជាជនជាតិអាថែន នៅពេលគេបានបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើជាតំណាងរបស់ព្រះ ។

3. សូម្បីតែសញ្ញាផ្ទាល់នៃវត្តមានដ៏ទេវភាពក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់រូបភាពដែរ

ពិតមែនហើយ ពីពេលមួយទៅពេលមួយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបង្ហាញវត្តមានរបស់ព្រះដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់ដោយសញ្ញាច្បាស់លាស់ ដើម្បីអាចឱ្យគេនិយាយថាទ្រង់មើលទៅមុខ ។

ប៉ុន្តែទីសំគាល់ទាំងអស់ដែលព្រះធ្លាប់បានបញ្ចេញនោះ សមស្របទៅនឹងផែនការនៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ ហើយក្នុងពេលតែមួយបានប្រាប់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់អំពីខ្លឹមសារដែលមិនអាចយល់បានរបស់ទ្រង់ ។ សម្រាប់ពពក និងផ្សែង និងអណ្តាតភ្លើង [ចោទិ. 4:11] ទោះបីជាពួកគេជានិមិត្តរូបនៃសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ ក៏រារាំងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ ដូចជាស្ពានដែលដាក់នៅលើពួកគេពីការប៉ុនប៉ងចូលទៅក្នុងជ្រៅពេក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ម៉ូសេ ដែលព្រះទ្រង់បានបើកសម្តែងឲ្យឃើញអំពីខ្លួនគាត់យ៉ាងស្និទ្ធស្នាលជាងអ្នកដ៏ទៃទៀត [និក្ខ.

33:11] មិនបានជោគជ័យដោយការអធិស្ឋានក្នុងការមើលមុខនោះ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលចម្លើយថាមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យបែបនេះបានទេ [និក្ខ. 33:20] ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានលេចមកក្រោមរូបរាងសត្វព្រាប [ម៉ាថាយ ៣:១៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់បានបាត់ខ្លួនភ្លាមៗ តើអ្នកណាដែលមិនឃើញថាជានិមិត្តរូបមួយភ្លែត អ្នកស្មោះត្រង់ត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យជឿលើវិញ្ញាណដើម្បីមើលមិនឃើញតាមលំដាប់លំដោយនោះ ស្កប់ស្កល់ដោយអំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ពួកគេអាចស្វែងរកការតំណាងខាងក្រៅសម្រាប់ខ្លួនគេ? ការពិតដែលថា ពីមួយពេលមួយទៅមួយព្រះបានលេចមកក្នុងទម្រង់ជាមនុស្ស គឺជាបុព្វហេតុនៃការបើកសម្តែងនាពេលអនាគតរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ជនជាតិយូដាត្រូវបានហាមឃាត់ជាដាច់ខាតដូច្នេះដើម្បីបំពានលើលេសនេះ ដើម្បីតាំងខ្លួនជានិមិត្តរូបនៃអាទិទេពក្នុងទម្រង់មនុស្ស ។ មេត្តាករុណាដែលព្រះបានសម្តែងនូវវត្តមាននៃអំណាចរបស់ទ្រង់នៅក្រោមច្បាប់ត្រូវបានសាងសង់ឡើងដើម្បីផ្តល់យោបល់ថាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគឺជាកន្លែងដែលចិត្តត្រូវបានលើកពីលើការកោតសរសើរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចេរូប៊ីនដែលមានស្លាបលាតសន្ធឹងគ្របបាំង ។ វាំងននបានបិទបាំង កន្លែងលាក់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅបានបិទបាំង[និក្ខ.25:17-21] ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកដែលព្យាយាមការពាររូបព្រះ និងពួកបរិសុទ្ធដោយយកគំរូរបស់ចេរូប៊ីនទាំងនោះ គឺជាមនុស្សឆ្កួត ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើរូបភាពតូចៗទាំងនោះមានន័យដូចម្តេច? ដោយឡែករូបភាពនោះមិនស័ក្តិសមដើម្បីតំណាងឲ្យអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះទេ ។ ដោយសារពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដល់ទីបញ្ចប់នេះដែលការបាំងកៅអីមេត្តាដោយស្លាបរបស់ពួកគេ ពួកគេអាចរារាំងមិនត្រឹមតែ

ភ្នែកមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្រប់វិញ្ញាណទាំងអស់ពីការមើលព្រះ ហើយដូច្នេះកែតម្រូវការរោលរាលរបស់មនុស្ស ។ បន្ថែមពីលើនេះ ព្យាការីពណ៌នាសេរ៉ាហ្វីមថាបានលេចចេញនៅក្នុងនិមិត្តរបស់ពួកគេជាមួយនឹងមុខដែលបាំងមុខយើង [អ៊ីសាយ ៦:២] ។ ដោយហេតុនេះហើយ ទើបគេសំគាល់ថា សិរីល្អនៃទេវៈ អស្ចារ្យណាស់ ទេវតាក៏ត្រូវឃាត់មិនឲ្យមើលផ្ទាល់ ហើយផ្កាភ្លើងតូចៗ ដែលចាំងពន្លឺក្នុងពួកទេវតា ក៏ដកចេញពីភ្នែកយើងដែរ ។ អស់អ្នកដែលវិនិច្ឆ័យត្រូវទទួលស្គាល់ថាចេរូប៊ីនដែលយើងកំពុងព្រួយបារម្ភឥឡូវនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ចាស់ ។ ដូច្នេះ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការទាញពួកវាមកជាគំរូដើម្បីបម្រើអាយុរបស់យើង ។ សម្រាប់អាយុក្មេងនោះ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ សម្រាប់ការដែល rudiments នៃការតម្រៀបនេះត្រូវបានបម្រុងទុក [កាឡាទី.4: 3] ត្រូវបានកន្លងផុតទៅ ។ ហើយវាជារឿងគួរឲ្យអាម៉ាស់ណាស់ដែលអ្នកសរសេរប្រមាថជាអ្នកបកប្រែច្បាប់របស់ព្រះយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញជាងអ្នកកាសែត ។ Juvenal បានលើកតម្កើងជនជាតិយូដាសម្រាប់ការថ្វាយបង្គំពពក និងអាទិទេពនៃមេឃ ។ នៅពេលដែលគាត់បដិសេធថាមានរូបបដិមារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងចំណោមពួកគេ គាត់និយាយយ៉ាងច្របូកច្របល់ និងអសុរោះ ប៉ុន្តែពិតប្រាកដជាងពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដែលស្មានថាមានរូបរាងដូចព្រះទៅទៀត ។ មនុស្សទាំងនោះមានចិត្តរហ័សរហួនប្រញាប់ប្រញាល់ចេញទៅរករូបព្រះជាច្រើនដងមកហើយ ខណៈដែលទឹកចេញពីអណ្តូងធំហូរចេញមកដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ។ ពីការពិតនេះ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរៀនពីរបៀបដែលធម្មជាតិរបស់យើងមានទំនោរទៅរកការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ជាជាងការចោទប្រកាន់ជនជាតិយូដាថាមានកំហុសចំពោះការ

បរាជ័យទូទៅ យើងនៅក្រោមការល្បួងឥតប្រយោជន៍ឱ្យធ្វើបាប ដេកលក់នៃសេចក្តីស្លាប់ ។

4. រូបភាពនិងរូបភាពគឺផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរ

ការពោលថា ៖ «រូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃជាប្រាក់ និងមាសជាស្នាដៃនៃដៃមនុស្ស» [ទំនុក. ១៣៥:១៥, cf. ទំ. ១១៥:៤] មានគោលបំណងដូចគ្នា ។ ពីវត្ថុដែលគេធ្វើនោះ ហោរាសន្មតថា មិនមែនជាព្រះដែលមានរូបមាស ឬប្រាក់ទេ ។ ហើយគាត់យល់ស្របថា អ្វីទាំងអស់ដែលយើងយល់អំពីព្រះនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងផ្ទាល់ គឺជារឿងប្រឌិតដែលមិនចេះនិយាយ ។ លើកឡើងអំពីមាសនិងប្រាក់ ជាជាងដីឥដ្ឋ ឬថ្ម ដើម្បីកុំឲ្យភាពរុងរឿង ឬតម្លៃអាចទទួលបានការគោរពចំពោះរូបព្រះ ។ ប៉ុន្តែ បានសន្និដ្ឋានជាទូទៅថា គ្មានអ្វីគួរឲ្យសរសើរជាងព្រះដែលត្រូវបានគេយកមកពីវត្ថុដែលស្លាប់នោះទេ ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ព្រះអង្គក៏ទាមទាមិនតិចទេលើចំណុចមួយទៀតគឺ ជីវិតរមែងត្រូវរលត់ទៅដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពច្របូកច្របល់ខ្លាំងពេក ដែលចេះតែដកដង្ហើមខ្លីៗពីមួយភ្លែត ហ៊ានសារភាពថាខ្លួនជាអនិច្ច ហើយនៅតែចង់ ត្រូវរាប់ថាជាព្រះមួយដុំនៃលោហធាតុ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បានប្រទានដើមកំណើតមក ។ តើការចាប់ផ្តើមនៃរូបព្រះមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីគំនិតរបស់មនុស្ស? ភាគច្រើនគ្រាន់តែជាការចំអករបស់ករីដ៏ថោកទាបនោះ" "កាលខ្ញុំនៅជាដើមឧទុម្ពរតូចឈើគ្មានប្រយោជន៍ ពេលកម្មករសង្ស័យថាគួរធ្វើលាមក ឬចង់ថាខ្ញុំជាព្រះ" ។ល។ ផ្ទុយទៅវិញ សូមឲ្យពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ពួកហោរាបញ្ជោះយើង កែខ្លួនយើងថា ពួកគេល្ងង់ទាំងស្រុង ដែលមកពីឈើតែមួយ ដុតកំដៅខ្លួន ដុតនំ

ប៉ុង អាំង ឬស្ងោរសាច់ ហើយធ្វើជាគំរូដល់ព្រះដែលពួកគេបានក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះនៅចំពោះមុខ ជាអ្នកផ្តត់ផ្តង់ការអធិស្ឋាន [អេសាយ ៤៤:១២-១៧] ។ ដូច្នេះហើយ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតមិនត្រឹមតែចោទប្រកាន់ពួកគេថាមានទោសចំពោះមុខច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបន្ទោសពួកគេចំពោះការមិនរៀនពីមូលដ្ឋាននៃផែនដី [អេសាយ ៤0:២១] ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានអ្វីសមជាងការចង់កាត់បន្ថយព្រះ ដែលមិនអាចវាស់វែងបាន និងមិនអាចយល់បាន ហើយទំនៀមទម្លាប់ក៏បង្ហាញពីរឿងដ៏មហិមានេះ ដែលជាអរិភាពដោយចំហចំពោះសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិជាធម្មជាតិសម្រាប់មនុស្ស ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែចងចាំក្នុងចិត្តថា ព្រះគម្ពីររៀបរាប់ម្តងហើយម្តងទៀតអំពីអបិយជំនឿនៅក្នុងភាសានេះ ៖ ពួកគេគឺជា "ស្នាដៃរបស់មនុស្ស" ដែលខ្វះសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ [អេសាយ 2:8,31:7,37:19, ហូសេ14:3,មីការ ៥:១៣]; នេះជាការធ្វើឡើងដើម្បីបង្កើតឱ្យមានការពិតដែលមនុស្សគ្រប់គ្រងសាសនាជាអ្នកគួរស្អប់ខ្ពើម ។ ហោរាបានប្រមូលកំហឹងក្នុងទំនុកតម្កើង ដោយសារមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាដើម្បីដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានជំរុញដោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះតែម្នាក់គត់អំពាវនាវដល់វត្ថុដែលស្លាប់ និងមិនសមហេតុផលឲ្យជួយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិជំរុញមនុស្សទាំងអស់ក៏ដូចគ្នាទៅនឹងភាពឆ្កួតលីលាដ៏ធំនោះ ទីបំផុតវិញ្ញាណក៏មានការគំរាមកំហែងយ៉ាងខ្លាំង ៖ «ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលបង្កើតគេ និងអ្នកដែលទុកចិត្តនឹងគេបានដូចគេ» [ទំនុក. ១១៥:៨, ស. Ps.113b:8, VG.] ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ថា "ភាពស្រដៀងគ្នា" មិនតិចជាង "រូបចម្លាក់" ត្រូវបានហាមឃាត់ ។ នេះជាការច្រណែនដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គ្រិស្តសាសនិកក្រិកដែលបដិសេធ ។ នេះជាការច្រណែនដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គ្រិស្ទានក្រិកដែលបដិសេធ ។

ព្រោះគេចាត់ទុកថាខ្លួនបានរួចខ្លួនស្អាតហើយ បើមិនធ្វើរូបព្រះទេ ខណៈគេចង់បានរូបច្រើនជាងជាតិដទៃ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ហាមមិនត្រឹមតែការដែលអ្នកបង្កើតរូបសំណាកនោះធ្វើឡើងចំពោះរូបព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើដោយសិប្បករណាម្នាក់ដោយសារតែរូបលោកត្រូវបានគេតំណាងដោយមិនពិត និងប្រមាថដល់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។

(កំហុសរបស់សម្តេចប៉ាប ហ្គ្រេហ្គោរី នៅក្នុងការបដិសេធនេះចេញពីបទគម្ពីរ និងឪពុក, ៥-៧)

5. បើមិនដូច្នេះទេបទគម្ពីរវិនិច្ឆ័យ

ខ្ញុំដឹងថារាជារូបភាពចាស់ណាស់ដែលរូបភាពជាស្បៀវភៅរបស់អ្នកមិនបានសិក្សា។ ហ្គ្រេហ្គោរីបាននិយាយដូច្នេះ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណនៃព្រះបានប្រកាសថាបើមិនដូច្នេះទេ ប្រសិនបើហ្គ្រេហ្គោរី Gregory បានបង្រៀននៅក្នុងសាលារបស់គាត់ទាក់ទងនឹងរឿងនេះ គាត់នឹងមិនត្រូវបានគេនិយាយដូច្នេះទេ។ ដ្បិតនៅពេលដែលយេរេមាប្រកាសថា «ឈើជាគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីឥតប្រយោជន៍' [យេរេមា ១០:៨, ស. រីជី។ បានផ្លាស់ប្តូរ]; នៅពេលដែលហាបាគុកបង្រៀនថា «រូបដែលរលាយគឺជាគ្រូនៃសេចក្តីមិនពិត» [ហាបាគុក.២:១៨ ។] ពីសេចក្តីថ្លែងបែបនេះ យើងច្បាស់ជាសន្និដ្ឋានអំពីគោលលទ្ធិទូទៅនេះថា អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សរៀនពីព្រះពីរូបភាពគឺឥតប្រយោជន៍ ពិតមិនពិត។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ទទួលយកការលើកលែងថារាគឺជាអ្នកដែលបានប្រើរូបភាពខុសសម្រាប់អបិយជំនឿដែលមិនសមហេតុផលដែលត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយពួកហោរានោះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថារាដូច្នោះមែន។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបន្ថែមទៀត អ្វីដែលច្បាស់សម្រាប់អ្នកទាំង

អស់គ្នា គឺថាហោរាថ្កោលទោសទាំងស្រុងចំពោះការយល់ឃើញនេះ ដែលបានចាត់ទុកថាជារូបដែលមានន័យធៀបដោយ papists ដែលរូបភាពនោះឈរជំនួសស្បៀរភៅ ។ ដ្បិតពួកហោរាបានតាំងរូបទាស់នឹងព្រះពិត ផ្ទុយទៅវិញដែលមិនអាចយល់ស្របបាន ។ ការប្រៀបធៀបនេះ ខ្ញុំនិយាយបានចែងនៅក្នុងវគ្គដែលខ្ញុំទើបតែបានលើកមកឥឡូវនេះ ។ ដោយសារមានព្រះពិតមួយអង្គដែលជនជាតិយូដាចង់ថ្វាយបង្គំ រូបដែលមើលឃើញគឺមានលក្ខណៈអាក្រក់ និងក្លែងក្លាយដើម្បីតំណាងឱ្យព្រះ ។ ហើយអស់អ្នកដែលស្វែងរកចំណេះអំពីព្រះពីអ្នកទាំងនេះត្រូវរងទុក្ខដោយវេទនា ។ សរុបមក ប្រសិនបើវាមិនមែនជាការពិតទេដែលថា ចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលស្វែងរកពីរូបភាពនោះ គឺជាការបោកបញ្ឆោតនិងក្លែងក្លាយ នោះហោរាជាទូទៅនឹងមិនថ្កោលទោសវាឡើយ ។ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណុចនេះ ៖ នៅពេលដែលយើងបង្រៀនថា វាគឺជាការឥតប្រយោជន៍ និងភាពមិនពិតសម្រាប់មនុស្សដើម្បីព្យាយាមយកគំរូតាមព្រះនៅក្នុងរូបភាព នោះយើងកំពុងធ្វើអ្វីផ្សេងក្រៅពីពាក្យដដែលៗនៃពាក្យដែលហោរាបានបង្រៀន ។

6. បណ្ឌិតនៃក្រុមជំនុំក៏កាត់ទោសមួយផ្នែក

ក្រៅពីនេះ អ្នកគួរតែអាននូវអ្វីដែល Lactantius និង Eusebius បានសរសេរអំពីបញ្ហានេះ ដែលមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការទទួលយកការពិតថារូបភាពទាំងអស់របស់ពួកគេត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាជីវិតរមែងស្លាប់ ។ ដូចគ្នាដែរ អាហ្គាស្ទីន Augustine ប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា មិនមែនគ្រាន់តែថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ប៉ុណ្ណោះទេ គឺខុសឆ្គងចំពោះព្រះ ។ប៉ុន្តែគាត់មិននិយាយអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវបានសម្រេចជាច្រើនឆ្នាំមុននៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Elvira ដែលកាណុងទី

សាមសិបប្រាំមួយអានថា ៖ "វាត្រូវបានសម្រេចថាមិនត្រូវមានរូបភាពនៅក្នុងព្រះវិហារទេ ដែលអ្វីដែលគួរឱ្យគោរព ឬគួរឱ្យគោរពមិនត្រូវបង្ហាញនៅលើជញ្ជាំង" ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឱ្យចងចាំជាពិសេសនោះគឺអ្វីដែល Augustine ដូចគ្នានៅកន្លែងផ្សេងទៀតដកស្រង់ពី Varro ហើយបញ្ជាក់ដោយការជាវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ថាបុរសដំបូងដែលណែនាំរូបចម្លាក់របស់ព្រះ "បានដកចេញការភ័យខ្លាចនិងកំហុសបន្ថែម" ។ ប្រសិនបើលោក Varro តែម្នាក់ឯងបាននិយាយរឿងនេះ ប្រហែលជាវាមានសិទ្ធិអំណាចតិចតួច ប៉ុន្តែ វាគួរតែធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀនណាស់ ដែលមនុស្សមិនជឿម្នាក់និយាយពាក្យក្នុងទឹងងឹត បានមកដល់ពន្លឺនេះហើយ ដែលរូបរាងកាយមិនសក្តិសមជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ព្រោះគេបន្ថយការភ័យខ្លាចរបស់គាត់ចំពោះមនុស្ស ហើយបង្កើនកំហុស ។ ការពិតខ្លួនពួកគេពិតជាថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នេះត្រូវបាននិយាយមិនតិចជាងដោយប្រាជ្ញាទេ ។ ប៉ុន្តែ Augustine ដោយបានខ្ចីពី Varro ដូចដែលវាបានកើតចេញពីគំនិតរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយនៅដើមដំបូង ជាការពិត គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថាកំហុសដំបូងទាក់ទងនឹងព្រះដែលបុរសត្រូវបានជាប់គាំង មិនមែនចាប់ផ្តើមពីរូបភាពនោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលធាតុថ្មីនេះត្រូវបានបន្ថែម កំហុសបានកើនឡើងច្រើន ។ បន្ទាប់មក គាត់ពន្យល់ថា ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានថយចុះឬសូម្បីតែបំផ្លាញចោល ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅនៃរូបភាព និងការច្នៃប្រឌិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងគ្មានន័យ ភាពជាទេវភាពរបស់គាត់អាចត្រូវបានគេមើលងាយយ៉ាងងាយ ។ នៅចំណុចទីពីរនេះ តើយើងប្រហែលជាមិនធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថាវាពិតមែនទេ! ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ទទួលបានការបង្រៀនត្រឹមត្រូវ ត្រូវតែរៀនពីអ្វីដែលខ្លួនគួរដឹងអំពីព្រះពីប្រភពផ្សេងទៀត ក្រៅពីរូបភាព ។

7. រូបភាពរបស់ papists គឺមិនសមរម្យទាំងស្រុង

ដូច្នេះហើយ បើពួកអ្នកកាន់សាសនា មានការខ្មាសអៀន សូមកុំឱ្យពួកខ្ញុំគេចរេះតទៅទៀត រូបនោះជាស្បៀវភៅ របស់ពួកអ្នកគ្មានការអប់រំ ព្រោះវាត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់លាស់ ដោយទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរជាច្រើន។ បើទោះជាខ្ញុំផ្តល់ឲ្យពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនទទួលបានច្រើនដើម្បីការពាររូបព្រះរបស់ពួកគេដែរ។ គេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេបានកំណត់នូវអំពើអាក្រក់នៃប្រភេទនេះជំនួសព្រះ។ រូបភាព ឬរូបចម្លាក់ដែលគេឧទ្ទិសដល់ពួកបរិសុទ្ធ តើវាជាអ្វីក្រៅពីឧទាហរណ៍នៃតណ្ហា និងអាសអាភាសបំផុត? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់យកគំរូតាមពួកគេ គាត់នឹងសមនឹងរោមភ្នែក។ ពិតប្រាកដណាស់ ផ្ទះបនបង្ហាញស្រីពេស្យាដែលស្លៀកពាក់ដោយគុណធម៌ និងសុភាពជាងព្រះវិហារដែលបង្ហាញវត្ថុទាំងនោះដែលពួកគេចង់ធ្វើជារូបព្រហ្មចារី។ សម្រាប់ទុក្ករបុគ្គល ពួកគេបង្ហាញទម្លាប់មិនសមរម្យជាងមុនបន្តិចទេ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកគេតែងរូបព្រះរបស់ខ្លួនយ៉ាងហោចណាស់ដើម្បីក្លែងបន្លំថា ស្បៀវភៅទាំងនេះជាគម្ពីរបរិសុទ្ធខ្លះ!

(វានឹងមិនមាន "អ្នកមិនបានទទួលការអប់រំ" ទាល់តែសោះ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំបានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន)

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក យើងក៏នឹងឆ្លើយថា នេះមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រនៃការបង្រៀននៅក្នុងបរិវេណដ៏ពិសិដ្ឋនៃអ្នកជឿទេ ដែលព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវបានណែនាំនៅទីនោះ ជាមួយនឹងគោលលទ្ធិខុសគ្នាឆ្ងាយជាងសំរាមនេះ។ ក្នុងការអធិប្បាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងអាថ៌កំបាំងដ៏ពិសិដ្ឋ ទ្រង់បានលើកតម្កើងថា គោលលទ្ធិធម្មតាត្រូវបានកំណត់ឡើងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែល

ភ្នែកមើលក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីរូបព្រះក្បត់ថា ចិត្តរបស់ពួកគេមិនមានចេតនាលើគោលលទ្ធិនេះទេ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាខ្លះហៅអ្នកមិនចេះដឹង ដែលភាពល្ងង់ខ្លៅអនុញ្ញាតឲ្យបង្រៀនដោយរូបតែឯង? ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ថាជាសិស្សរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់លើកតម្កើងដោយវិវរណៈនៃទស្សនវិជ្ជាស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងទទួលការណែនាំក្នុងអាថ៌កំបាំងសង្គ្រោះនៃនគរទ្រង់។ ខ្ញុំសូមសារភាពថា សព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សមិនតិចនាក់ទេ ដែលមិនអាចធ្វើបានដោយគ្មានស្បៀវភៅបែបនេះ»។ ប៉ុន្តែមកពីណា ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកថា ភាពល្ងង់ខ្លៅនេះ បើមិនមែនមកពីគេបោកប្រាស់លទ្ធិនោះ ដែលសមតែនឹងណែនាំពួកគេនោះ? ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលមានអំណាចក្នុងក្រុមជំនុំបានបែរទៅរករូបព្រះ ដែលជាកន្លែងបង្រៀនដោយគ្មានហេតុផលផ្សេង ការផ្សាយដំណឹងល្អពិត «ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានពណ៌នានៅចំពោះមុខយើងថាបានឆ្កាង» [កាឡាទី ៣:១]។ តើវាមានគោលបំណងអ្វីសម្រាប់ឈើឆ្កាងជាច្រើនដែលធ្វើពីឈើ ថ្ម ប្រាក់ និងមាស ដែលត្រូវបានសាងសង់នៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងព្រះវិហារ ប្រសិនបើការពិតនេះត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងស្មោះត្រង់៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីទទួលបណ្តាសារបស់យើង [កាឡាទី.3:13] ដើម្បីជំរះអំពើបាបរបស់យើងដោយការបូជានៃរូបកាយរបស់ទ្រង់ [ហេព្រើ.10:10] ដើម្បីលាងដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ [វិវរណៈ.1:5] និយាយឱ្យខ្លីដើម្បីផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះជាព្រះវរបិតា [រ៉ូម ៥:១0] ការពិតមួយនេះ ពួកគេអាចរៀនលោភលន់កាន់តែច្រើន ជួសជុលចិត្ត និងភ្នែករបស់ពួកគេដោយស្មោះស្ម័គ្រលើមាស និងប្រាក់ ជាងពាក្យណាមួយរបស់ព្រះ។

(ប្រភពដើមនៃការប្រើប្រាស់រូបភាព និងផលវិបាកនៃការថ្វាយបង្គំ ទោះបីរូបចម្លាក់ និងគំនូរគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះក៏ដោយ 8-16)

8. ប្រភពដើមនៃរូបភាព: បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសម្រាប់អាទិទេពជាក់ស្តែង

បន្ទាប់មក អ្វីដែលមាននៅក្នុងស្បៃវែកៅប្រាជ្ញាទាក់ទងនឹងប្រភពដើមនៃរូបព្រះគឺត្រូវបានទទួលស្មើរតែដោយការយល់ព្រមជាសាធារណៈ ៖ អ្នកដែលបង្កើតរូបព្រះគឺជាអ្នកដែលបានប្រគល់កិត្តិយសនេះដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយដូច្នេះអបិយជំនឿគោរពការចងចាំរបស់ពួកគេ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាទំនៀមទម្លាប់ដ៏អាក្រក់នេះគឺមានពីបុរាណណាស់ ហើយខ្ញុំក៏មិនបដិសេធថា វាគឺជាភ្លើងពិលដែលដុតបញ្ឆិតបញ្ឆោតរបស់មនុស្សឱ្យទៅជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះថែមទៀត ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនទទួលស្គាល់ថានេះជាប្រភពដើមនៃអំពើអាក្រក់នោះទេ ។ សម្រាប់វាហាក់ដូចជាផ្តង់ទៅរូបភាពនៃអ្នកស្លាប់បានឈ្នះដែលត្រូវបានលើកឡើងជាញឹកញាប់ដោយអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយ ។ នៅពេលដែលគាត់ប្រាប់ថា រ៉ាជែលបានលួចយករូបព្រះរបស់ឪពុកនាង [លោកុប្បត្តិ ៣១:១៩] គាត់កំពុងនិយាយអំពីទង្វើដែលជារឿងធម្មតា ។ ពីនេះ យើងអាចប្រមូលធម្មជាតិរបស់មនុស្សនោះ ដើម្បីនិយាយ គឺរូបព្រះជារឿងរហូត ។ ក្រោយទឹកជំនន់ មានការកកើតពិភពលោកមួយទ ប៉ុន្តែមិនច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅឡើយ មុនពេលដែលមនុស្សធ្វើរូបព្រះតាមការពេញចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ហើយវាគួរអោយជឿដែលថា កាលដែលបុព្វបុរសដ៏វិសុទ្ធនៅមានជីវិត ជាអ្នកចេះដឹង ទ្រង់បានប្រគល់ខ្លួនទៅថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ទើបទ្រង់បានយល់ដោយភ្នែក (មិនមែនដោយគ្មានការឈឺចាប់ដ៏ជូរចត់នោះទេ) ថាផែនដីដែលពុករលួយរបស់ព្រះបានសម្អាតដោយការជំនុំជំរះដ៏គួរឱ្យ

ខ្លាចបំផុតនាពេលថ្មីៗនេះត្រូវបានបំពុលដោយរូបព្រះ ។ ដូចយ៉ូស្វេថ្លែងទីបន្ទាល់ [យ៉ូស្វេ.២៤:២] ថេរ៉ា និងណាហ៊ូរ គឺជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយមុនកំណើតរបស់អ័ប្រាហាំ ។ ប្រសិនបើតង្វាយរបស់សេមធ្លាក់ចុះយ៉ាងឆាប់រហ័ស តើយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យយ៉ាងណាចំពោះកូនចៅរបស់ហាំ ដែលត្រូវបណ្តាសាឪពុកគេរួចហើយ? ដូច្នេះ វាទៅ មនុស្សមានចិត្តឆ្អែតឆ្អន់ ដូចជាមានមោទនភាព និងក្លាហាន ហ៊ានស្រមៃមើលព្រះតាមសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សេចក្តីត្រិះរិះ រមែងគ្របសង្កត់ដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ ជាហេតុកើតឡើង នូវសេចក្តីមិនពិត និងសេចក្តីឃើញទទេ ជាព្រះ ។ ចំពោះអំពើអាក្រក់ទាំងនេះ អំពើអាក្រក់ថ្មីបានភ្ជាប់មកជាមួយខ្លួនវា ដែលមនុស្សព្យាយាមបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់នូវប្រភេទនៃព្រះដែលគាត់បានបង្កើតនៅខាងក្នុង ។ ហេតុនេះ ចិត្តកើតជារូបបដិមា ។ ដៃផ្តល់កំណើត ។ គំរូរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបង្ហាញដើមកំណើតនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គឺថាមនុស្សមិនជឿថាព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយពួកគេទេ លុះត្រាតែគាត់បង្ហាញខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ។ ពួកគេបាននិយាយថា ៖ «យើងមិនដឹងថាលោកម៉ូសេនេះបានទៅជាអ្វីទេ ព្រះដែលអាចទៅមុនយើង» [និក្ខមនំ ៣២:១] ពួកគេបានដឹងថា នេះពិតជាព្រះដែលមានឫទ្ធានុភាពដែលពួកគេបានជួបប្រទះនៅក្នុងការអស្ចារ្យជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនទុកចិត្តថាទ្រង់គង់នៅក្បែរពួកគេទេ លុះត្រាតែពួកគេអាចមើលឃើញដោយភ្នែកពួកគេនូវនិមិត្តរូបនៃទឹកមុខទ្រង់ ដែលសម្រាប់ពួកគេនឹងជាទីបន្ទាល់នៃព្រះដែលកំពុងគ្រប់គ្រង ។ ដូច្នេះ ពួកគេចង់ទទួលស្គាល់ពីរូបភាពដែលដើរពីមុខពួកគេថាព្រះជាអ្នកដឹកនាំការហែក្បួនរបស់ពួកគេ ។ បទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃបង្រៀនថាសាច់ឈាមគឺតែងតែមិនសប្បាយចិត្ត រហូតដល់វាទទួលបានរូបចម្លាក់

ដូចខ្លួនវា ដែលវាអាចនឹងស្វែងរកការលួងលោមចិត្តដូចនៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះ ។ នៅស្ទើរតែគ្រប់សម័យកាល ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោកមក មនុស្ស ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចគោរពតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលខ្វាក់ភ្នែកនេះ បានបង្កើត និមិត្តសញ្ញាដែលពួកគេជឿថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខរូបកាយ របស់ពួកគេ ។

9. ការប្រើប្រាស់រូបភាពណាមួយនាំទៅដល់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ

ការថ្វាយបង្គំបានធ្វើឡើងភ្លាមៗចំពោះការប្រឌិតបែបនេះ ៖ ព្រោះពេលមនុស្ស គិតថាខ្លួនសម្លឹងមើលព្រះក្នុងរូបចម្លាក់ ពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំទ្រង់ក្នុងរូបទាំងនោះ ។ ទីបំផុត មនុស្សទាំងអស់ ដោយបានតាំងចិត្ត និងសម្លឹងមើលពួកគេ បានចាប់ ផ្តើមកាន់តែសាហាវ ហើយមានការកោតសរសើរចំពោះពួកគេ ហាក់ដូចជាមាន របស់ដ៏ទេវភាពនៅក្នុងទីនោះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលអ្នកក្រាបបង្គំទូល ដោយសេចក្តីគោរព តំណាងឲ្យខ្លួនឯងក្នុងរូបនៃព្រះ ឬសត្វនោះ លោកអ្នក បានជាប់អន្ទាក់ក្នុងអបិយជំនឿរួចហើយ ។ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់បាន ហាមប្រាមមិនត្រឹមតែការសង់រូបសំណាកដែលសាងសង់ឡើងដើម្បីតំណាងអង្គ ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការឧទ្ទិសដល់សិលាចារឹក និងថ្មទាំងឡាយដែល នឹងអញ្ជើញការគោរពបូជា [និក្ខមនំ ២០:២៥] ។ អាស្រ័យហេតុដូចគ្នានេះ ផងដែរ ក្នុងសិក្ខាបទនៃច្បាប់នេះ ផ្នែកទីពីរគឺត្រូវបានអនុលោមអំពីការគោរពបូ ជា ។ ដរាបណាទម្រង់ដែលមើលឃើញត្រូវបានបង្កើតសម្រាប់ព្រះ នោះអំណាច របស់ទ្រង់ក៏ជាប់នឹងវាដែរ ។ មនុស្សល្ងង់ណាស់ដែលពួកគេបានតមព្រះនៅ កន្លែងណាដែលពួកគេធ្វើរូប ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនអាចទេតែស្រលាញ់ ។ ហើយវាមិនខុសគ្នាទេថាតើពួកគេគ្រាន់តែថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ឬព្រះនៅក្នុងរូបព្រះ

នោះទេ ។ វាតែងតែជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ នៅពេលដែលកិត្តិយសដ៏ទេវភាព ត្រូវបានប្រគល់ជូនចំពោះរូបព្រះ ក្រោមការសន្មត់អ្វីក៏ដោយដែលវាត្រូវបានធ្វើ ។ ហើយដោយសារវាមិនដូច្នោះទេ សូមព្រះជាម្ចាស់គោរពបូជាដោយអបិយជំនឿ អ្វីដែលបានថ្វាយចំពោះរូបព្រះនោះត្រូវបានដកចេញពីទ្រង់ ។ សូមឲ្យបុគ្គលទាំងនោះកត់សម្គាល់នូវហេតុការណ៍នេះ ដែលកំពុងស្វែងរកលេសដ៏វេទនាដើម្បីការពារការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលសាសនាពិតជាច្រើនសម័យកន្លងមកត្រូវបានគ្របដណ្តប់ និងបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ រូបភាពដែលគេអះអាងថា មិនត្រូវបានចាត់ទុកជាព្រះទេ ។ ជនជាតិយូដាក៏មិននឹកស្មានដល់ក្នុងការភ្លេចថា វាគឺជាព្រះដោយដៃរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេត្រូវបានដឹកនាំចេញពីប្រទេសអេស៊ីប [លេវី.២៦:១៣] មុនពេលពួកគេធ្វើរូបកូនគោ [និក្ខមនំ ៣២:៤] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអើរ៉ុនបាននិយាយថា ទាំងនោះគឺជាព្រះដែលពួកគេបានរំដោះចេញពីទឹកដីអេស៊ីប នោះពួកគេបានអះអាងយ៉ាងក្លាហាន [និក្ខមនំ ៣២:៤,៨] ច្បាស់ណាស់ថាពួកគេប្រាថ្នាចង់រក្សាព្រះរំដោះនោះ ផ្តល់ឱ្យពួកគេអាចមើលឃើញព្រះទៅមុនពួកគេនៅក្នុងកំភួនដើង ។ ហើយយើងមិនត្រូវគិតថាពួកសាសន៍ដទៃល្ងង់ពេកដែលមិនយល់ថាព្រះជាអ្វីផ្សេងក្រៅពីស្តុកនិងថ្មនោះទេ ។ ខណៈពេលដែលពួកគេបានផ្លាស់ប្តូររូបភាពដោយរីករាយ ពួកគេតែងតែរក្សាព្រះដដែលនៅក្នុងចិត្ត ។ មានរូបច្រើនសម្រាប់ព្រះតែមួយ ប៉ុន្តែគេមិនបានតាំងរូបសម្រាប់ខ្លួនគេច្រើនដូចរូបដ៏ច្រើននោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានបូជារូបព្រះថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ប៉ុន្តែមិនជឿថាខ្លួនគេបង្កើតព្រះថ្មីឡើយ ។

សូមអានលេសដែល Augustine សំដៅលើថាត្រូវបានក្លែងបន្លំដោយអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះនៅសម័យរបស់គាត់ ៖ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេចោទ

ប្រកាន់នោះ ប្រភេទអាសអាភាសបានឆ្លើយតបថាពួកគេមិនបានថ្វាយបង្គំវត្ថុដែលមើលឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែជាវត្តមានដែលនៅទីនោះដោយមើលមិនឃើញ ។ អ្នកដែលហៅថា «សាសនាបរិសុទ្ធ» បានបញ្ជាក់ថា តាមរយៈរូបរាងកាយ ពួកគេបានសម្លឹងមើលសញ្ញានៃវត្ថុដែលគេគួរគោរពបូជា ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? អ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះទាំងអស់ មិនថាជាសាសន៍យូដា ឬអ្នកមិនជឿទេ គឺត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ដូចដែលបាននិយាយ ។ ដោយមិនបានស្គប់ស្គល់ជាមួយនឹងការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ពួកគេគិតថា តាមរយៈរូបភាពដែលកាន់តែច្បាស់ និងក្លែងបន្លំកាន់តែជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេពេញចិត្ត ពួកគេមិនដែលឈប់ទាល់តែសោះ រហូតទាល់តែមានការបោកបញ្ឆោតដោយល្បិចថ្មី ទើបពួកគេសន្មត់ថាព្រះបង្ហាញអំណាចរបស់ទ្រង់ជារូបភាព ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងរូបភាពទាំងនេះ ជនជាតិយូដាត្រូវបានគេជឿជាក់ថា ពួកគេកំពុងថ្វាយបង្គំអ្នកមិនជឿ ហើយពួកគេកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ ដែលទោះបីជាក្លែងក្លាយក៏ដោយ ពួកគេស្រមៃថាកំពុងរស់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

10. ការថ្វាយបង្គំរូបភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ

អ្នកដែលអះអាងថាការនេះមិនបានធ្វើរួចហើយនៅក្នុងការចងចាំរបស់យើងនៅតែមិនបានធ្វើនោះ កុហកដោយអៀនខ្មាស ។ ហេតុអ្វីបានជាគេក្រាបខ្លួននៅមុខកិច្ចការទាំងនេះ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេនៅពេលដែលរៀបនឹងអធិស្ឋាន បែរទៅរកគេដូចជាស្តាប់ព្រះ? តាមពិតទៅ អ្វីដែល Augustine និយាយគឺជាការពិតថាគ្មាននរណាម្នាក់សម្លឹងមើលរូបណាមួយអធិស្ឋាន ឬគោរពបូជាដោយមិនប៉ះពាល់ខ្លាំងដល់ការដែលគាត់គិតថាគាត់ត្រូវបានគេឮ ឬថ្វាយបង្គំដោយមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់គាត់ រហូតដល់គាត់គិតថាគាត់បានឮដោយវា ឬសង្ឃឹមថាអ្វី

ដែលគាត់ចង់បាន នឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ ។ ហេតុអ្វីបានជាមានភាពខុសគ្នាច្រើនក្នុងចំណោមរូបរបស់ព្រះតែមួយ ដែលគេបានឆ្លងផុត ឬគោរពតាមលក្ខណៈធម្មតា ប៉ុន្តែចំពោះរូបមួយទៀតគឺត្រូវបានផ្តល់នូវរាល់កិត្តិយសដ៏ឧឡារិក? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេកាន់ដាវដើម្បីការពាររូបចម្លាក់ទាំងនេះសព្វថ្ងៃនេះ ដូចជាអាសនៈ និងភ្លើងឆេះ សូម្បីតែរហូតដល់កន្លែងសម្លាប់សត្វ និងការធ្វើឃាតហើយងាយទ្រាំនឹងការត្រូវបានដកហូតពីព្រះតែមួយជាងរូបព្រះរបស់ពួកគេទៅទៀត? យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនទាន់រាប់បញ្ចូលនូវកំហុសឆ្គងនៃហ្វូងមនុស្សដែលមានភាពជិតស្និទ្ធជានិរន្តរ៍ ហើយដែលបានដណ្តើមយកចិត្តមនុស្សស្ទើរតែទាំងអស់ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែបង្ហាញពីអ្វីដែលពួកគេប្រកាស នៅពេលដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់លើកខ្លួនពីការគោរពបូជារូបព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ យើងមិនហៅពួកគេថា "ព្រះរបស់យើង" ទេ ។ ទាំងសាសន៍យូដា ឬពួកអ្នកមិនជឿពីបុរាណដូច្នេះនិយាយអំពីពួកគេ ប៉ុន្តែពួកហោរាមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចោទប្រកាន់ពួកគេអំពីអំពើសហាយស្មន់ដោយឈើនិងថ្ម [យេរេមា ២:២៧, អេសេ. ៦:៤ អ៊ីសាយ ៤០:១៩-២០; ហេព្រើរ ។ ២:១៨-១៩ ។ សម្រាប់តែការធ្វើកិច្ចការប្រចាំថ្ងៃដែលធ្វើដោយអ្នកដែលចង់រាប់ជាគ្រិស្តបរិស័ទ ពោលគឺអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដោយឈើ និងថ្ម ។

11. ការគេចវេសដោយល្ងង់ខ្លៅរបស់ papists

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបានដឹងទេ ហើយក៏មិនគួរលាក់បាំងការពិតដែរ ដែលថាពួកគេគេចខ្លួនដោយភាពខុសគ្នាដ៏ឈ្លាសវៃ ដែលការលើកឡើងយ៉ាងពេញលេញនឹងត្រូវបានធ្វើឡើងនៅពេលក្រោយ ។ ចំពោះកិត្តិយសដែលគេថ្វាយចំពោះរូបគេ គេចោទថាជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដោយបដិសេធថាមិនមែនជា

ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ។ ដ្បិតគេនិយាយដូច្នេះនៅពេលដែលគេបង្រៀនថា កិត្តិយសដែលគេហៅថា dulia អាចត្រូវបានប្រទានដល់រូបចម្លាក់ និងរូបភាព ដោយមិនធ្វើខុសចំពោះព្រះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេចាត់ទុកខ្លួនឯងថាគ្មានទោសបើពួក គេគ្រាន់តែជាអ្នកបំរើរបស់រូបព្រះ មិនមែនជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ពួកគេដែរ ។ ពិតជាមិនមែនជាការថ្វាយបង្គំបន្តិចណាជាងការបម្រើនោះទេ! ហើយនៅពេល ដែលពួកគេជ្រកកោនជាភាសាក្រិច ពួកគេបាននិយាយផ្ទុយពីខ្លួនឯងដូចកូនក្មេ ង ។ ពីព្រោះពីព្រោះគ្មានន័យអ្វីផ្សេងទៀតក្នុងចំណោមក្រិកក្រៅពីការ« ថ្វាយបង្គំ» អ្វីដែលពួកគេនិយាយមានន័យដូចគ្នានឹងការសារភាពថាពួកគេ« ថ្វាយបង្គំរូបសំណាកតែមិនថ្វាយបង្គំ» ។ ហើយគ្មានហេតុផលអ្វីសម្រាប់ពួកគេ ជំទាស់នឹងការដែលខ្ញុំកំពុងព្យាយាមតាមពួកគេដោយពាក្យសម្តីនោះទេ ប៉ុន្តែពួក គេផ្ទាល់បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ខណៈពួកគេព្យាយាមបញ្ចេញភាពងងឹត លើភ្នែកមនុស្សសាមញ្ញ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអាចនឹងមានភាពវៃ ឆ្លាត ពួកគេមិនដែលជោគជ័យដោយភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ពួកគេក្នុងការ បង្ហាញឱ្យយើងដឹងថារឿងមួយ និងរឿងដូចគ្នាគឺពិតជារឿងពីរ ។អនុញ្ញាតឱ្យ ពួកគេបង្ហាញ ខ្ញុំនិយាយថា ភាពខុសគ្នាពិតប្រាកដដែលធ្វើឱ្យពួកគេ មិនដូច អ្នកគោរពបូជាបុរាណ ។ ដូចជាអ្នកផិតក្បត់ ឬមនុស្សឃាត មិនអាចគេចផុតពី កំហុសដោយការហៅឈ្មោះឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់គាត់ជាមួយឈ្មោះផ្សេងទៀតនោះទេ ដូច្នេះវាជាការមិនសមហេតុសមផលសម្រាប់ពួកគេ ដែលត្រូវបានដោះលែង ដោយឧបករណ៍ដ៏ស្រទន់នៃឈ្មោះមួយ ប្រសិនបើពួកគេខុសគ្នាដោយមិនគោរពពី អ្នកថ្វាយបង្គំរូបដែលខ្លួនគេបង្ខំ ថ្កោលទោស ។ មកទល់ពេលនេះ ពួកគេមិន បានបំបែកបុព្វហេតុរបស់ខ្លួនចេញពីបុព្វហេតុនៃអ្នកគោរពបូជាទាំងនេះទេ ដែល

ប្រភពនៃអំពើអាក្រក់ទាំងមូលគឺជាការត្រាប់តាមបុព្វហេតុ ដែលពួកគេប្រជែងនឹងបុព្វហេតុក្រោយពេលដែលពួកគេទាំងពីរសម្រេចចិត្តដោយប្រាជ្ញាផ្ទាល់ខ្លួន និងម៉ូដដោយដៃរបស់ពួកគេផ្ទាល់ និមិត្តសញ្ញាតំណាងឱ្យព្រះសម្រាប់ខ្លួនគេ ។

12. មុខងារ និងដែនកំណត់នៃសិល្បៈ

ហើយខ្ញុំមិនត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអបិយជំនឿនៃការគិតជាដាច់ខាតមិនមានរូបភាពអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែដោយសារចម្លាក់ និងគំនូរគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ខ្ញុំស្វែងរកយើងម្នាក់ៗសុទ្ធសាធ និងស្របច្បាប់ ក្រែងលោអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកយើងសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ តែយើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានបំពុលដោយការប្រើប្រាស់ខុសឆ្គងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏ប្រែទៅជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់យើងផងដែរ ។ យើងជឿថាវាខុសដែលព្រះគួរតែត្រូវបានតំណាងដោយរូបរាងដែលអាចមើលឃើញ ពីព្រោះទ្រង់ផ្ទាល់បានហាមឃាត់វា [និក្ខមនំ 20:4] ហើយវាមិនអាចធ្វើបានដោយគ្មានការបង្ខូចកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ហើយក្រែងពួកគេគិតថាយើងតែម្នាក់ឯងក្នុងគំនិតនេះ អ្នកដែលខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងនឹងការសរសេររបស់ពួកគេនឹងយល់ថាអ្នកសរសេរដែលមានតុល្យភាពល្អទាំងអស់តែងតែមិនយល់ព្រម ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រឹមត្រូវក្នុងការតំណាងឱ្យព្រះដោយរូបរាង នោះយើងនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ឬជាព្រះនៅក្នុងនោះតិចជាង ។ ដូច្នេះហើយ វានៅសល់តែវត្ថុទាំងនោះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវឆ្លាក់ ឬលាបពណ៌ដែលភ្នែកអាចមើលបាន ៖ កុំឲ្យព្រះចេស្តារបស់ព្រះដែលនៅឆ្ងាយហួសពីការយល់ឃើញរបស់ភ្នែក ត្រូវបង្ហាប់ដោយការតំណាងដោយភាពអសុរោះ ។ នៅក្នុងថ្នាក់នេះ ខ្លះជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងព្រឹត្តិការណ៍ ខ្លះជារូបភាព និងទម្រង់នៃសាកសព ដោយគ្មានពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាល ។ អតីត

មានប្រយោជន៍ខ្លះក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ឬទន្ទានខ្លះ ឯពាក្យក្រោយនេះមិនឃើញមានលទ្ធភាពអ្វីក្រៅពីការសប្បាយទេ។ ហើយវាច្បាស់ណាស់ថា ស្ទើរតែគ្រប់រូបភាព ដែលរហូតមកដល់ពេលនេះ មាននៅក្នុងព្រះវិហារ គឺជាប្រភេទនេះ។ ពីនេះ មនុស្សម្នាក់អាចវិនិច្ឆ័យថារូបភាពទាំងនេះត្រូវបានហៅចេញមកមិនមែនចេញពីការវិនិច្ឆ័យ ឬការជ្រើសរើសនោះទេ ប៉ុន្តែមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅ និងមិនចេះគិត។ ខ្ញុំមិននិយាយថាតើការច្នៃម៉ូដទាំងនោះ អាក្រក់ និងមិនសមរម្យប៉ុណ្ណាទេ តើវិចិត្រករ និងជាងចម្លាក់បានលេងសើចប៉ុណ្ណាទេ នេះជាបញ្ហាដែលខ្ញុំបានប៉ះកាលពីមុនបន្តិច។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ទោះបីការប្រើរូបភាពមិនមានអ្វីអាក្រក់ក៏ដោយ វានៅតែគ្មានតម្លៃសម្រាប់ការបង្រៀន។

13. ជរាបណាគោលលទ្ធិមួយមានភាពបរិសុទ្ធ និងរឹងមាំ នោះក្រុមជំនុំបានបដិសេធរូបព្រះ

ប៉ុន្តែដោយឡែកពីភាពខុសគ្នានេះ សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើវាជាការសមគួរក្នុងការមានរូបភាពណាមួយនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្ទានដែរឬទេ មិនថារូបទាំងនោះតំណាងឲ្យព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាល ឬរូបកាយរបស់មនុស្សទេ។ ទីមួយ ប្រសិនបើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះវិហារបុរាណផ្លាស់ទីយើងតាមមធ្យោបាយណាមួយ យើងនឹងនឹកចាំថាប្រហែលប្រាំរយឆ្នាំដែលសាសនានៅតែរីកចំរើន ហើយលទ្ធិបរិសុទ្ធកាន់តែរីកចម្រើន ព្រះវិហារគ្រិស្ទានជាទូទៅគ្មានរូបភាព។ ដូច្នេះហើយ វាគឺជាពេលដែលភាពបរិសុទ្ធនៃបេសកម្មបានធ្លាក់ចុះបន្តិច ដែលពួកគេត្រូវបានណែនាំជាលើកដំបូងសម្រាប់ការតុបតែងព្រះវិហារ។ ខ្ញុំនឹងមិនពិភាក្សាអំពីហេតុផលអ្វីដែលជំរុញឱ្យអ្នកដែលជាអ្នកនិពន្ធដំបូងនៃរឿងទាំងនេះទេ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកប្រៀបធៀបអាយុជាមួយនឹងអាយុ អ្នកនឹងឃើញថាការច្នៃប្រឌិ

តទាំងនេះបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងពីភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកដែលធ្វើដោយគ្មានរូបភាព។ ហេតុអ្វី? តើយើងគិតថាបិតាបរិសុទ្ធទាំងនោះនឹងអនុញ្ញាតឱ្យក្រុមជំនុំទៅជាយូរមកហើយដោយគ្មានអ្វីដែលពួកគេចាត់ទុកថាមានប្រយោជន៍ និងជាការគោរពទេ? ជាការពិតណាស់ វាគឺដោយសារតែពួកគេមើលឃើញថាវាគ្មានប្រយោជន៍ ឬតិចតួចបំផុត ប៉ុន្តែគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ ដែលពួកគេបានបដិសេធវាដោយចេតនា និងហេតុផល ជាជាងមើលរំលងវាចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬការធ្វេសប្រហែស។ Augustine ថែមទាំងបញ្ជាក់រឿងនេះនៅក្នុងពាក្យច្បាស់លាស់ថា: «នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានចូលរួមដោយអ្នកដែលអធិស្ឋាន និងអ្នកលះបង់ដោយភាពដូចគ្នានៃសមាជិកនិងអារម្មណ៍ ទោះបីជាពួកគេខ្វះទាំងអារម្មណ៍និងជីវិតក៏ដោយ ពួកគេប៉ះពាល់ដល់ចិត្តទន់ខ្សោយដើម្បីឱ្យពួកគេហាក់ដូចជារស់នៅ និងដកដង្ហើម" ។ល។ និងកន្លែងផ្សេងទៀត "សម្រាប់រូបរាងរបស់រូបកាយរបស់រូបចម្លាក់ ហើយក្នុងន័យមួយ បង្ខំចិត្តដែលរស់នៅក្នុងរូបកាយមួយ ឲ្យសន្មត់ថារូបកាយរបស់រូបចម្លាក់ ក៏មានអារម្មណ៍ដែរ ព្រោះវាមើលទៅដូចជាខ្លាំងណាស់។ បន្តិចក្រោយមក "រូបចម្លាក់មានថាមពលច្រើនជាងដើម្បីពត់ព្រលឹងដែលមិនសប្បាយចិត្តព្រោះពួកគេមានមាត់ ភ្នែក ត្រចៀក ជើង ជាងការតម្រង់វា ព្រោះពួកគេមិននិយាយ ឬមើល មិនឮ ឬដើរ"។ នេះទំនងជាជាមូលហេតុដែលយ៉ូហានប្រាថ្នាចង់ព្រមានយើងមិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងរូបព្រះដែរ [យ៉ូហានទី១ ៥:២១]។ ហើយដោយភាពឆ្កួតដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលបានកាន់កាប់ពិភពលោកនេះស្ទើរតែរហូតដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុងនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ នោះយើងបានជួបប្រទះច្រើនពេកពីរបៀបដែលសញ្ញានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះគឺដូចជាវា

ត្រូវបានបង្កើតឡើងភ្លាមៗនៅពេលដែលរូបភាពត្រូវបានដាក់បញ្ចូលគ្នានៅក្នុងព្រះវិហារ ។ ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សមិនអាចទប់ខ្លួនពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងពិធីអបិយជំនឿបានទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាគ្រោះថ្នាក់ច្រើនមិនគំរាមកំហែងក៏ដោយ នៅពេលដែលខ្ញុំពិចារណាអំពីការប្រើប្រាស់ព្រះវិហារដែលមានបំណងដូចម្តេច ឬផ្សេងទៀត វាហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនសក្តិសមចំពោះភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេសម្រាប់ពួកគេក្នុងការថតរូបក្រៅពីរូបចម្លាក់និងជានិមិត្តរូបដែលព្រះអម្ចាស់បានញែកដោយទ្រង់ដោយព្រះបន្ទូល ។ ខ្ញុំមានន័យថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ រួមជាមួយនឹងពិធីផ្សេងទៀតដែលភ្នែករបស់យើងត្រូវតែចាប់ខ្លាំងពេក និងប៉ះពាល់ខ្លាំងពេកក្នុងការស្វែងរករូបភាពផ្សេងទៀតដែលបន្ទំដោយភាពប៉ិនប្រសប់របស់មនុស្ស ។

មើលចុះ! រូបភាពដ៏អស្ចារ្យដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាន ដែលមិនអាចជំនួសបាន ប្រសិនបើយើងជឿលើពួកសង្ឃប៉ាប!

14. អំណះអំណាងរបស់កុមារចំពោះរូបភាពនៅក្រុមប្រឹក្សា Nicaea (787)

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំជឿថា ខ្ញុំគួរតែនិយាយឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីបញ្ហានេះ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលថាក្រុមប្រឹក្សា Nicene បញ្ជាឱ្យយកចិត្តទុកដាក់របស់ខ្ញុំ មិនមែនក្រុមប្រឹក្សាដែលល្បីល្បាញបំផុតដែលហៅថា Constantine the Great នោះទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមប្រឹក្សាដែលបានប្រារព្ធកាលពីប្រាំបីរយឆ្នាំមុនតាមបញ្ជា និងក្រោម ការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះចៅអធិរាជ Irene ។ ព្រោះវាបានសម្រេចមិនត្រឹមតែឲ្យមានរូបក្នុងព្រះវិហារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវគោរពបូជាដែរ ។ អ្វីក៏ដោយដែលខ្ញុំនិយាយ អាជ្ញាធរនៃក្រុមប្រឹក្សានឹងមានការរើសអើងយ៉ាងខ្លាំង

ចំពោះភាគីផ្ទុយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីនិយាយការពិត នេះមិនជំរុញខ្ញុំខ្លាំងដូចការចង់ប្រាប់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំថាតើភាពឆ្កួតនៃអ្នកដែលជាប់នឹងរូបភាពនោះបានទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ជាងការក្លាយជាគ្រិស្តបរិស័ទ ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងបោះចោលវាជាមុនសិន ។ អ្នកដែលការពារការប្រើរូបភាពសព្វថ្ងៃចោទថាមានការគាំទ្រពីក្រុមប្រឹក្សា Nicaea ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានស្បៃវែកមួយនៅក្នុងការបដិសេធក្រោមឈ្មោះរបស់ Charlemagne ដែលរចនាប័ទ្មដែលនាំឱ្យខ្ញុំសន្និដ្ឋានថាវាត្រូវបានផ្សំឡើងក្នុងពេលតែមួយ ។ នៅក្នុងវាត្រូវបានដាក់ចេញនូវគំនិតរបស់ប៊ីស្សពដែលបានចូលរួមក្នុងក្រុមប្រឹក្សា និងភស្តុតាងដែលពួកគេបានប្រើ ។ យ៉ូហាន ដែលជាអ្នកស្នងមរតកនៃបូព៌ា បាននិយាយថា ៖ «ព្រះបានបង្កើតមនុស្សតាមរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់» [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ហើយពីរឿងនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានថា យើងត្រូវតែមានរូបឆ្លុះដូចព្រះ ។ មនុស្សដដែលនោះបានគិតថារូបភាពត្រូវបានសរសើរដល់យើងដោយប្រយោគនេះថា ៖ «សូមបង្ហាញមុខអ្នកឲ្យខ្ញុំមើលចុះ ត្បិតវាស្អាតណាស់» [លោកុ. ២:១៤] ។

មួយទៀត ដើម្បីបញ្ជាក់ថារូបភាពគួរតែដាក់នៅលើអាសនៈ បានលើកឡើងពីទីបន្ទាល់នេះថា ៖ «ក៏ គ្មាន អ្នក ណា អុជ ចង្កៀង យក ទៅ ដាក់ ក្រោម ថាំង ដែរ គេ តែង ដាក់ លើ ជើង ចង្កៀង វិញ នោះ ទើប ភ្លឺ ដល់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ផ្ទះ ទាំង អស់ គ្នា» [ម៉ាថាយ ៥:១៥] ។ មួយវិញទៀត ដើម្បីបង្ហាញយើងថា ការសម្លឹងមើលទៅលើពួកគេ មានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង បន្ថែមខគម្ពីរពីទំនុកតម្កើង ៖ « ទ្រង់បានប្រោសឲ្យចិត្តទូលបង្គំមានសេចក្តីអំណរលើសជាងពួកទាំងនោះ ក្នុងកាលដែលស្រូវ នឹងទឹកទំពាំងបាយជូរ របស់គេបានសំបូរផង» [ទំនុក ៤:៧] ។ មួយទៀតចាប់យកការ

ប្រៀបធៀបនេះ ៖ ដូចជាបុព្វបុរសបានប្រើការបូជារបស់សាសន៍ដទៃ ដូច្នេះគួរ យករូបរបស់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទជំនួសរូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃ ។ ដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ពួកគេបានបង្វែរខគម្ពីរនោះថា "សូមនាំ ហើយបង្រៀន ទូលបង្គំ

ក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ផងដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំ ទូលបង្គំ សង្ឃឹមដល់ទ្រង់ដរាបរាល់ថ្ងៃ" [ទំនុកតម្កើង ២៥:៥ ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះ មានភាពប៉ិនប្រសប់ជាមុនសិន ៖ « ដូចយើងបានឮ យើងក៏បានឃើញដែរ» [យ៉ូហានទី១ ១:១] ។ ដូច្នេះ បញ្ជាក់ថាមនុស្សមិនត្រឹមតែស្គាល់ព្រះដោយការឮ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយការមើលរូបចម្លាក់ផងដែរ ។ ប៊ី ស្សព Theodore និយាយជាមួយនឹងការជ្រៀតចូលស្រដៀងគ្នានេះថា: «អស្ចារ្យគឺព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់» [ទំនុកដំកើង៦៦:៣៦] និងកន្លែង ផ្សេងទៀតវាត្រូវបានគេនិយាយថា "ដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលនៅលើផែនដី" [ទំនុក .១៥:៣ ។ ដូច្នេះ នេះគួរតែសំដៅលើរូបភាព ។ សរុបមក ភាពមិនសមហេតុផល គួរឲ្យខ្ពើមណាស់ ដែលខ្ញុំខ្ចាស់គេ សូម្បីតែនិយាយវាក៏ដោយ ។

15. ការប្រើខុសនៃអត្ថបទគម្ពីរ

ពេលគេពិភាក្សាអំពីការថ្វាយបង្គំ នោះគេនាំយកការថ្វាយបង្គំព្រះចៅផារ៉ោន [លោកុប្បត្តិ ៤៧:១០] ពីដំបងរបស់យ៉ូសែប [លោកុ. ៤៧:៣១ ហេព្រើរ ១១: ២១] និងសសរស្តម្ភដែលបង្កើតឡើងដោយយ៉ាកុប [លោកុប្បត្តិ ២៨:១៨] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការចោទប្រកាន់ចុងក្រោយនេះ ពួកគេមិន ត្រឹមតែបង្ខូចអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងចាប់យកអ្វីមួយដែល

គ្មានកន្លែងអាន ។ បន្ទាប់មក «ថ្វាយបង្គំជើងគាត់» [ទំនុក.៩៨:៨, ៩៩:៥, EV]; ដូចគ្នានេះដែរ «ថ្វាយបង្គំនៅលើភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់ទ្រង់» [ទំនុក.៩៨:៩, Vg.៩៩:៩] ជាថ្មីម្តងទៀត "ពួកអ្នកមាននៃប្រជាជនទាំងអស់នឹងអង្វរចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់អ្នក" [ទំនុក.៤៥:១៣,Vg.;៤៥:១៣,EV] ។ ទាំងនេះហាក់ដូចជាភស្តុតាងដ៏រឹងមាំ និងសមស្របសម្រាប់ពួកគេ ។ បើអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងការចំអកចង់ចាត់ទុកចរិតគួរឲ្យអស់សំណើចចំពោះអ្នកគាំទ្រនៃរូបព្រះ តើគាត់អាចរាប់ចំនួនមនុស្សល្ងង់កាន់តែខ្លាំងឡើងបានទេ? ដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យដែលនៅសេសសល់ លោក Theodosius ប៊ីស្សពរបស់ Mira បញ្ជាក់ពីការថ្វាយបង្គំរូបព្រះពីសុបិនរបស់អាចារ្យរបស់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដូចជាព្រះអម្ចាស់នៅស្ថានសួគ៌មានវត្តមាន ។ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយរូបភាពទៅដាស់តឿនយើងខ្ញុំអំពីក្រឹត្យរបស់អង្គប្រជុំនោះ ។ ដូចជាឪពុកដែលគោរពទាំងនោះមិនបោះបង់ចោលនូវការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងទាំងអស់ដោយការប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរបែបក្មេងឬដោយការបង្ខូចតម្លៃដោយទុច្ចរិត! ថាគេហ៊ានបញ្ចេញចេញមក ហើយជាភាពអស្ចារ្យទ្វេដង ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្រែកប្រឆាំងនឹងគេដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមបំផុត ។ ប៉ុន្តែ ជាការគួរសមដែលភាពឆ្កួតលីលាដ៏អាក្រក់នេះត្រូវបានលាតត្រដាងជាសាធារណៈ ដែលការក្លែងបន្លំនៃវត្ថុបុរាណដែលពួកសម្តេចប៉ាបស្មានថាអាចនឹងត្រូវរហែកចេញពីការថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ ។ Theodosius, ប៊ីស្សពនៃ Amorium, ប្រកាស anathema ប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលមិនចង់ឱ្យរូបភាពនេះត្រូវបានគេគោរព ។ មួយទៀតអះអាងពីសំណាងអាក្រក់ទាំងអស់របស់ក្រិក និងបូព៌ាចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មដែលរូបភាពមិនត្រូវបានគេគោរព ។ តើពួកហោរា ពួកសាវ័កជាអ្នកធ្វើទុក្ករកម្មត្រូវទទួលទោសអ្វីខ្លះ ដែលគ្មានរូបក្នុងសម័យណា?

បន្ទាប់មកពួកគេបានបន្ថែមថា: ប្រសិនបើរូបរបស់ព្រះចៅអធិរាជត្រូវបានចូលទៅជិតដោយទឹកអប់និងគ្រឿងក្រអូបនោះយើងជំពាក់កិត្តិនាមនេះច្រើនចំពោះរូបនៃពួកបរិសុទ្ធ។ Constantius បឺស្សពនៃ Constance នៅប្រទេស Cyprus សាស្ត្រាចារ្យដើម្បីឱបក្រសោបរូបភាពដោយការគោរពហើយបញ្ជាក់ថាគាត់នឹងបង្ហាញដល់ពួកគេនូវការថ្វាយបង្គំនិងកិត្តិយសដូចគ្នាដែលត្រូវបានជំពាក់ចំពោះព្រះត្រីឯក។ អ្នកណាដែលបដិសេធមិនធ្វើដូចគ្នា នោះគេធ្វើឲ្យគេស្លូតបូតហើយកាត់ចេញក្នុងចំណោមពួក Manichees និង Marcionites។ ហើយក្រែងអ្នកគិតថានេះជាគំនិតឯកជនរបស់មនុស្សម្នាក់ អ្នកឯទៀតយល់ស្រប។ ពិតប្រាកដណាស់ យ៉ូហាន ដែលជាអ្នកស្នងមរតកនៃបូព៌ា ដែលបានផ្លាស់ប្តូរដោយកំដៅខ្លាំងជាងនេះ បានព្រមានថា វាជាការប្រសើរជាងក្នុងការទទួលយកបន្តទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុង ជាជាងបដិសេធការថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់។ ទីបំផុតវាត្រូវបានសម្រេចដោយការយល់ព្រមពីមនុស្សទាំងអស់ថា ជនជាតិសាម៉ារីអាក្រក់ជាងអ្នកខុសឆ្គងទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកប្រយុទ្ធរូបភាពគឺអាក្រក់ជាងជនជាតិសាម៉ារីទៅទៀត។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រែងការលេងនោះមិនត្រូវបានសាទរប្រយោគមួយត្រូវបានបន្ថែមថា ៖ ចូរឲ្យអ្នកដែលមានរូបព្រះគ្រីស្ទ ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់វាដោយរីករាយ និងត្រេកអរ។ តើពេលនេះភាពខុសគ្នារវាង latria និង dulia នៅឯណា ដែលពួកគេចង់ដូចព្រះ និងមនុស្ស? សម្រាប់ការយល់ព្រមរបស់ក្រុមប្រឹក្សាដោយគ្មានការលើកលែងទេចំពោះរូបព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។

ជំពូកទី XII

របៀបដែលព្រះត្រូវបានគេសម្គាល់យ៉ាងខ្លាំងពីរូបព្រះ ដែលកិត្តិនាមដ៏ល្អឥតខ្ចោះអាចត្រូវបានប្រទាន

1. គោលលទ្ធិពិតចង់យើងជាមួយព្រះជាព្រះតែមួយ

ជាងនេះទៅទៀត យើងបាននិយាយនៅដើមដំបូងថា ចំណេះដឹងនៃព្រះមិនស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏ត្រជាក់នោះទេ ប៉ុន្តែការលើកតម្កើងទ្រង់ ។ នៅក្នុងការឆ្លងកាត់ យើងក៏បាននិយាយអំពីរបៀបដែលគាត់ត្រូវបានថ្វាយបង្គំឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ដែលជាចំណុចមួយដែលនឹងត្រូវដោះស្រាយឱ្យកាន់តែយូរនៅក្នុងកន្លែងរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយឡើងវិញដោយសង្ខេបប៉ុណ្ណោះ ៖ ជាញឹកញាប់ដូចដែលបទគម្ពីរអះអាងថា គ្មានព្រះមួយណា វាមិនទាស់ទែងនឹងឈ្មោះទទេនោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានចេញវេជ្ជបញ្ជាថា គ្មានអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទេវៈរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃ ។ ពីនេះវាក៏ច្បាស់ផងដែរនៅក្នុងអ្វីដែលការគោរពសាសនាសុទ្ធខុសពីអបិយជំនឿ ។ ដោយមិនសង្ស័យទេ សម្រាប់ជនជាតិក្រិច ពាក្យដែលមានន័យថា "សាសនា" ក៏មានន័យថាការគោរពសមរម្យផងដែរ ។ សម្រាប់សូម្បីតែមនុស្សខ្វាក់ខ្លួនឯង ដែលកំពុងដើរក្នុងភាពងងឹត ក៏មានអារម្មណ៍ថាត្រូវការការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវច្បាប់ជាក់លាក់មួយដើម្បីជៀសវាងការបង្ខូចកិត្តិនាមរបស់ព្រះ ។ទោះបីជា Cicero ពិតជាបានមកពីពាក្យថា "សាសនា" ពីពាក្យបដិសេធក៏ដោយ ហេតុផលដែលគាត់បានកំណត់គឺត្រូវបានបង្ខំ និងនាំយកទៅឆ្ងាយ ៖ អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ទៀងត្រង់តែងតែអានឡើងវិញ និងថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់នូវអ្វីដែលជាការពិត ។ ផ្ទុយ

ទៅវិញ ខ្ញុំជឿថាពាក្យនេះគឺផ្ទុយទៅនឹងអាជ្ញាប័ណ្ណ giddy; សម្រាប់ផ្នែកធំនៃ ពាក្យដោយមិនបានគិតចាប់យកអ្វីដែលមាននៅក្នុងដៃ ទេ សូម្បីតែហោះទៅទី នោះ និងកន្លែងនោះ ។ ប៉ុន្តែការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ឈរលើជើងរឹងមាំ ។ រក្សាខ្លួនវានៅក្នុងដែនកំណត់ត្រឹមត្រូវ ។ ដូចគ្នានេះដែរ វាហាក់បីដូចជាខ្ញុំថាអ បិយជំនឿត្រូវបានគេហៅថា ដោយសារតែមិនពេញចិត្តនឹងរបៀប និងសណ្តាប់ ធ្នាប់ដែលបានកំណត់ វាប្រមូលផ្តុំនូវភាពអវិជ្ជាដែលមិនចាំបាច់ ។ ប៉ុន្តែការ ពិភាក្សាមួយឡែកពីគ្នាទៅវិញ មនុស្សគ្រប់វ័យតែងតែយល់ស្របថាសាសនាត្រូវ បានគេរំលោភបំពានដោយការមិនពិត និងកំហុស ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា នៅពេលដែលយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងនូវអ្វីទាំងអស់ដោយភាពខ្ជះខ្ជែងដោយ មិនយកចិត្តទុកដាក់ នោះលេសថាការក្លែងបន្លំអបិយជំនឿគឺឆ្កួត ។ ទោះបីជា ការសារភាពនេះស្រែកចេញពីបបូរមាត់របស់មនុស្សគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ ភាពល្ងង់ ខ្លៅក៏លេចឡើង ។ ដូចដែលយើងបានបង្រៀនរួចហើយ ពួកគេក៏មិនប្រកាន់ ភ្ជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ឬបង្ហាញការរីករាយក្នុងការលើកតម្កើងព្រះអង្គដែរ ។ ប៉ុន្តែព្រះ ដើម្បីទាមទារសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ប្រកាសថាខ្លួនជាព្រះដែលប្រច័ន ហើយ ជាអ្នកសងសឹកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ប្រសិនបើគាត់ច្រឡំជាមួយនឹងព្រះប្រឌិតណាមួយ [និក្ខំ ២០:៥] ។ បន្ទាប់មក ព្រះកំណត់ការគោរពប្រណិប័តន៍ស្របច្បាប់ ដើម្បីរក្សាមនុស្សជាតិឲ្យគោរពប្រតិបត្តិ ។ ព្រះរួមបញ្ចូលគ្នាទាំងពីរនៅក្រោម ច្បាប់របស់ទ្រង់ ទីមួយនៅពេលដែលព្រះចង់អ្នកជឿលើខ្លួនគាត់ដើម្បីធ្វើជាអ្នក បង្កើតច្បាប់តែមួយគត់របស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលដែលព្រះកំណត់ ច្បាប់ដែលគេត្រូវគោរពយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមព្រះទ័យ ចំពោះច្បាប់តាំងពីកន្លែងខ្លួន ឯង ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែប៉ះលើចំណុចនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលថាដោយវា ស្ពាន

មួយត្រូវបានដាក់លើមនុស្ស ដើម្បីការពារការលិចចូលទៅក្នុងពិធីដ៏កាចសាហាវ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្ញុំបានកំណត់ក្នុងវគ្គមុននេះ គឺត្រូវចងចាំទុកថា លុះត្រាតែអ្វីៗទាំងអស់ត្រឹមត្រូវចំពោះទេវៈរបស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះតែមួយទេ នោះទ្រង់នឹងត្រូវបំផ្លាញកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់ ហើយការគោរពចំពោះគាត់ត្រូវបានបង្ហាប់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតចំពោះ subtleties ទាំងនោះដែលអបិយជំនឿ disports ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាគោលលទ្ធិចំពោះព្រះដទៃ ដូចជាការបោះបង់ចោលព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ឬបន្ថយទ្រង់ដល់កម្រិតនៃព្រះដទៃនោះទេ ។ ប៉ុន្តែខណៈដែលវាប្រគល់ឱ្យគាត់ទៅកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ វានៅជុំវិញគាត់ដោយហ្វូងនៃព្រះតូចមួយដែលក្នុងចំណោមវាបានចែកចេញពីមុខងាររបស់គាត់ ។ សិរីល្អនៃទេវៈគឺត្រូវបានជួលយ៉ាងខ្លាំង (ទោះបីជាដោយលួចលាក់និងល្បិចកល) ដែលសិរីរុងរឿងទាំងមូលរបស់គាត់មិននៅជាមួយគាត់តែម្នាក់ឯង ។ ដូច្នេះ ក្នុងអតីតកាល បុរសជនជាតិយូដា និងសាសន៍ដទៃបានដាក់ព្រះដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ក្រោមបិតា និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងព្រះ ។ ព្រះនីមួយៗតាមឋានៈរបស់ព្រះអង្គដែលមានឋានៈស្មើនឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងរដ្ឋាភិបាលនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ដូច្នេះកាលពីប៉ុន្មានសតវត្សមុន ពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញពីជីវិតនេះ ត្រូវបានលើកតម្កើងទៅជាដៃគូជាមួយព្រះ ដើម្បីទទួលកិត្តិយស ហើយក៏ត្រូវបានហៅ និងសរសើរជំនួសគាត់ផងដែរ ។ ពិតមែនហើយ យើងសន្មត់ថា ដោយសេចក្តីខ្ជើមរអើមយ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនបានបិទបាំងឡើយ ក្នុងខណៈដែលវាត្រូវបានបង្ក្រាប និងរលត់ទៅដោយចំណែកដ៏ច្រើន លើកលែងតែយើងរក្សានូវសេចក្តីមិនក្រៃលែងខ្លះនៃអំណាច

កំពូលរបស់ព្រះអង្គ ទន្ទឹមនឹងនោះ បញ្ឆោតដោយអន្ទាក់ យើងទាញទៅកាន់ព្រះផ្សេងៗ ។

2. ភាពខុសគ្នាដោយគ្មានភាពខុសគ្នា

ជាការពិត ភាពខុសគ្នារវាង latria និង dulia ដូចដែលពួកគេបានហៅពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីឱ្យកិត្តិយសដ៏ទេវភាពហាក់ដូចជាត្រូវបានផ្ទេរដោយនិទណ្ឌភាពដល់ទេវតានិងអ្នកស្លាប់ ។ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថា កិត្តិយសដែលសម្តេចប៉ាបថ្វាយដល់ពួកបរិសុទ្ធពិតជាមិនខុសពីការគោរពចំពោះព្រះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ និងពួកបរិសុទ្ធដោយមិនរើសអើងលើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់ ពួកគេក៏រើបម្រាស់ដោយលេសថា ពួកគេរក្សាភាពមិនចុះសម្រុងចំពោះព្រះ នូវអ្វីដែលត្រូវសងគាត់ដោយសារការលាចាកលោកទៅគាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ និងពួកបរិសុទ្ធដោយមិនរើសអើង លើកលែងតែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានសង្កត់ ពួកគេក៏រើបម្រាស់ដោយលេសថា ពួកគេរក្សាភាពមិនចុះសម្រុងចំពោះព្រះ នូវអ្វីដែលត្រូវសងគាត់ ដោយសារការលាចាកលោកទៅគាត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសាររឿងនេះមិនមែនជាពាក្យសំដីនោះទេ ទើបមានសំណួរថា តើនរណាអាចអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបំភ្លឺអំពីបញ្ហាសំខាន់បំផុតនេះបាន? ប៉ុន្តែដើម្បីឆ្លងកាត់នេះផងដែរ ភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេនៅទីបញ្ចប់បានឆ្ពិនទៅនេះ ។ ពួកគេផ្តល់កិត្តិយសដល់ព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែទទួលការបម្រើ (សេលេញ៉ូម) សម្រាប់អ្នកដទៃ ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិក្រិច មានន័យថាដូចគ្នាទៅនឹង cultus ក្នុងចំណោមភាសាឡាតាំង ។ បញ្ហាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីលេវីនន័យ ប៉ុន្តែនៅក្នុងបទគម្ពីរ ភាពខុសគ្នានេះជួនកាលត្រូវបានព្រិលៗ ។ ប៉ុន្តែឧបមាថាយើង

ទទួលស្គាល់ថាវាមិនប្រែប្រួល ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវសួរថាតើពាក្យទាំងពីរមានន័យដូចម្តេច : គឺការបម្រើ កិត្តិយស ។ ឥឡូវនេះ គ្មាននរណាសង្ស័យទេថាការធ្វើជាទាសករគឺអស្ចារ្យជាងការគោរព ។ ត្បិតជាញឹកញាប់ពិបាកណាស់សម្រាប់អ្នកក្នុងការធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលអ្នកមិនចង់គោរព ។ ដូច្នេះ វានឹងមិនស្មើភាពគ្នាក្នុងការប្រគល់ឱ្យពួកបរិសុទ្ធនូវអ្វីដែលធំជាង ហើយទុកឱ្យព្រះនូវអ្វីដែលតូចជាង ។ ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធចាស់ៗជាច្រើនបានប្រើភាពខុសគ្នានេះ ។ ដូច្នេះ តើអ្វីដែលគ្រប់គ្នាយល់ឃើញថាវាមិនត្រឹមតែមិនល្អប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគ្មានតម្លៃទាំងស្រុង?

3. ការគោរពរូបភាពជាការបង្ហាប់ព្រះនាមព្រះ

ចូរយើងទម្លាក់ការបែងចែកដ៏ល្អ ហើយពិនិត្យមើលរឿងដោយខ្លួនឯង ។ នៅពេលដែលប៉ុលរំឭកដល់ពួកកាឡាទីពីអ្វីដែលពួកគេមានដូចជា មុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានបំភ្លឺក្នុងចំណេះអំពីព្រះ គាត់បាននិយាយថា « ពួកគេបានបង្ហាញ dulia ដល់សត្វដែលតាមធម្មជាតិមិនមែនជាព្រះ » (កាឡាទី 4:8) ។ នៅពេលដែលគាត់មិនហៅវាថា latria តើជំនឿឆ្វេងរបស់ពួកគេសម្រាប់ហេតុផលនេះអាចជាលេសបានទេ? ប្រាកដណាស់ ដោយដាក់ស្លាកថា dulia អបិយជំនឿខុសឆ្គងនោះ គាត់បានថ្កោលទោសវាមិនតិចជាងប្រសិនបើគាត់បានប្រើពាក្យ "latria" នោះទេ ។ ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទប់ទល់នឹងការប្រមាថរបស់អារក្សសាតាំងដោយខែលនេះ "មានចែងថា ‹អ្នកត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក›" (ម៉ាថាយ ៤0:10) វាមិនមែនជាសំណួរនៃពាក្យថា « latria »ទេ ។ ពីព្រោះសាតាំងបានទាមទារពីវាដោយការលុតជង្គង់ដោយគោរព ។ ដូចគ្នាដែរ ពេលដែលយ៉ូហានត្រូវបានទេវតាស្តីបន្ទោស ដោយសារគាត់

លុតជង្គង់នៅចំពោះមុខគាត់ (បប. ១៩:១០; ២២; ៨-៩) យើងមិនគួរគិតថា យ៉ូហានគ្មានន័យចង់ផ្ទេរទៅកាន់ទេវតាឡើយ។ គោរពព្រះតែមួយគត់។ ប៉ុន្តែដោយសារតែទង្វើដែលមានការគោរពណាមួយដែលបានចូលរួមជាមួយសាសនាមិនអាចទទួលបានអ្វីដែលទេវៈ គាត់មិនអាច«លុតជង្គង់»ចំពោះទេវតាដោយមិនបង្ហាក់សិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ។ ពិតប្រាកដណាស់ យើងតែងតែអានថា មនុស្សត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ។ ប៉ុន្តែទង្វើបែបនេះគឺជាកិត្តិយសស៊ីវិល សាសនាមានកង្វល់មួយទៀត។ ដរាបណាវាត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងទង្វើនៃការគោរព វានាំនូវការប្រមាថនៃកិត្តិយសដ៏ទេវភាពជាមួយនឹងនោះ។ យើងអាចឃើញរឿងនេះនៅក្នុងកូនេលាស (កិច្ចការ ១០:២៥)។ គាត់មិនបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះដូចជាមិនថ្វាយចំពោះព្រះតែមួយគត់នូវការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ដូច្នេះ ពេលគាត់ក្រាបនៅមុខពេត្រុស ច្បាស់ជាគាត់មិនបានចូលរួមថ្វាយបង្គំពេត្រុសជំនួសព្រះទេ ប៉ុន្តែពេត្រុសបានហាមគាត់មិនឲ្យធ្វើ។ ហេតុអ្វីបានជាលើកលែងតែដោយសារមនុស្សមិនដែលយល់យ៉ាងច្បាស់រវាងការលើកតម្កើងនៃព្រះនិងសត្វដោយមិនមានការផ្លាស់ប្តូរដោយមិនរើសអើងទៅសត្វនោះថាអ្វីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ? ដូច្នេះ បើយើងប្រាថ្នាចង់មានព្រះតែមួយ យើងត្រូវចាំថា យើងមិនត្រូវដកចោលសូម្បីតែភាគល្អិតនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហើយថាទ្រង់ត្រូវតែរក្សានូវអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់។ ហេតុដូច្នេះហើយ សាការីនៅពេលគាត់និយាយអំពីការស្តារឡើងវិញនៃក្រុមជំនុំ គាត់និយាយយ៉ាងស្មាត់ជំនាញមិនត្រឹមតែថា «ព្រះនឹងតែមួយ»ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថា «ព្រះនាមទ្រង់នឹងតែមួយ» (សាការី 14:9) ដោយមិនសង្ស័យថាគាត់ប្រហែលជាមាន។ គ្មានអ្វីខុសពីរូបព្រះឡើយ។ តើការគោរពបែបណាដែលព្រះតម្រូវនឹងត្រូវ

បានគេឃើញនៅកន្លែងផ្សេងក្នុងកន្លែងដែលរីកចម្រើននោះ? តាមច្បាប់ទ្រង់ សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យទ្រង់ប្រោសមនុស្សនូវអ្វីដែលល្អ និងត្រឹមត្រូវ ហើយដូច្នេះ ចូររក្សាវាឱ្យទៅជាស្តង់ដារដ៏ប្រាកដមួយ ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចឈប់សម្រាក ដើម្បីធ្វើពិធីបូជាដែលទ្រង់ពេញចិត្តនោះទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាមិនសមស្រប នឹងបន្ទុកអ្នកអានដោយលាយឡំរឿងជាច្រើន ខ្ញុំមិនទាន់ទាក់ទងនឹងបញ្ហានោះ ទេ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការទទួលស្គាល់ថា នៅពេលណាដែលការគោរព បូជាណាមួយត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកផ្សេងក្រៅពីព្រះតែមួយ នោះការបូជាកើតឡើ ង។ ហើយជាដំបូង ជំនឿឆ្វេងបានបង្កើតកិត្តិយសដ៏ទេវភាព ទាំងព្រះអាទិត្យ និងផ្កាយ ឬសម្រាប់រូបព្រះ។ បន្ទាប់មកបានធ្វើតាមមហិច្ឆតា ដែលដោយការ គោរពមនុស្សរមែងស្លាប់ដោយការរឹបអូសរបស់ព្រះ ហ៊ានបង្ហាប់គ្រប់យ៉ាងដែល ខ្លាច។ ហើយទោះបីជានៅមានគោលការណ៍នៃការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏ ដោយ វាគឺជាទំនៀមទម្លាប់ធម្មតាក្នុងការថ្វាយយញ្ញបូជាដោយមិនរើសអើង ចំពោះ ទេវតាតូច ឬវីរបុរសដែលបានស្លាប់។ ដូច្នេះ យើងមានទំនោរចង់ រំលងកំហុសនេះ ដែលអ្វីដែលព្រះរក្សាទុកយ៉ាងហ្មត់ចត់សម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ ឯង យើងចែកចាយក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សដ៏ធំ។

ជំពូកទី XIII

នៅក្នុងបទគម្ពីរ តាំងពីការបង្កើតមក យើងត្រូវបានបង្រៀនពីខ្លឹមសារមួយ របស់ព្រះ ដែលមានបីអង្គ

(ពាក្យដែលប្រើក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯកដោយព្រះបិតាគ្រិស្តអូស្សូដក់, ១-៦)

1. ធម្មជាតិរបស់ព្រះគឺមិនអាចវាស់វែងបាន និងខាងវិញ្ញាណ

ការបង្រៀនខាងវិញ្ញាណទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារគ្មានទីបញ្ចប់ និងខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគួរតែគ្រប់គ្រាន់ មិនត្រឹមតែដើម្បីលុបបំបាត់ការយល់ច្រឡំដ៏ពេញនិយមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដើម្បីបដិសេធនូវភាពទន់ភ្លន់នៃទស្សនវិជ្ជាខាងលោកិយផងដែរ។ បុរាណម្នាក់ហាក់ដូចជាសមនឹងកត់សម្គាល់ថា «អ្វីដែលយើងឃើញ ហើយអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ គឺជាព្រះ»។ អាស្រ័យហេតុនេះទ្រង់ត្រិះរិះថា ទេវៈត្រូវបានចាក់ចេញទៅកាន់ផ្នែកផ្សេងៗនៃពិភពលោក។ ប៉ុន្តែយើង ប្រសិនបើព្រះទ្រង់រក្សាយើងឲ្យនៅស្ងៀម ទ្រង់និយាយតិចតួចអំពីខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែដោយហានន្តរសក្តិទាំងពីរដែលខ្ញុំបានប្រើនោះ ទ្រង់បានបណ្តេញការស្រមើស្រមៃដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងរារាំងភាពក្លាហាននៃចិត្តមនុស្ស។ ប្រាកដណាស់ ភាពគ្មានទីបញ្ចប់របស់គាត់ ធ្វើឱ្យយើងភ័យខ្លាច ព្យាយាមវាស់ស្ទង់គាត់តាមអារម្មណ៍របស់យើង។ ពិតហើយ ធម្មជាតិខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ហាមយើងមិនអោយយើងស្រមើស្រមៃអ្វីទាំងអស់នៅលើផែនដី ឬខាងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ ជារឿយៗទ្រង់តែងតាំងលំនៅឋានសួគ៌។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មើលឃើញថាគំនិតយឺតរបស់យើងលិចចុះមកលើផែនដី ហើយដោយត្រឹមត្រូវដើម្បីអង្រួនភាពយឺតយ៉ាវនិងនិចលភាពរបស់យើង

គាត់បានលើកយើងឡើងលើពិភពលោក ។ ហេតុដូច្នេះហើយ កំហុសរបស់ Manichees ខ្ពស់ដល់ដី ដែលដោយការចាត់តាំងតាមគោលការណ៍ បានធ្វើឱ្យ អារក្សស្នើរតែស្មើនឹងព្រះ ។ ដោយមិនសង្ស័យ នេះគឺដើម្បីបំផ្លាញការរួបរួម របស់ព្រះ ហើយដាក់កម្រិតភាពគ្មានទីបញ្ចប់របស់ទ្រង់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេត្រូវបានគេហ៊ានបំពានលើទីបន្ទាល់មួយចំនួននៃបទគម្ពីរគឺដោយសារតែ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាមូលដ្ឋាន ។ ដូចជាកំហុសខ្លួនឯងបានកើតឡើងសម្រាប់ភាពឆ្គត ដែលអាចប្រតិបត្តិបាន ។ Anthropomorphizes ផងដែរដែលបានស្រមៃមើល រាងកាយរបស់ព្រះពីការពិតដែលថាបទគម្ពីរជាញឹកញាប់រៀបរាប់ដល់គាត់មាត់ ត្រចៀកភ្នែកដៃនិងជើងត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួល ។ ចំពោះអ្នកណា ដែលសូម្បីតែមានភាពវៃឆ្លាតតិចតួចមិនយល់ថាដូចដែលគិលានុបដ្ឋាយិកាទូទៅ ធ្វើជាមួយទារកនោះព្រះមិនសមនឹង "បបូរមាត់" ក្នុងការនិយាយមកកាន់យើង ទេ? ដូច្នេះ ទម្រង់នៃការនិយាយបែបនេះ មិនសូវបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះ ជាម្ចាស់មានលក្ខណៈដូចអ្វីនោះទេ ដែលជួយសម្រួលចំណេះដឹងអំពីទ្រង់ដល់ សមត្ថភាពតិចតួចរបស់យើង ។ ដើម្បីធ្វើបែបនេះ ត្រូវតែចុះមកឆ្ងាយពីក្រោម ភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ។

2. "បុគ្គល" ទាំងបីនៅក្នុងព្រះ

ប៉ុន្តែ ព្រះក៏កំណត់អង្គទ្រង់ដោយសញ្ញាពិសេសមួយទៀត ដើម្បីសម្គាល់ទ្រង់ឲ្យ កាន់តែច្បាស់ពីរូបព្រះ ។ ព្រោះព្រះប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះតែមួយគត់ ដើម្បីឲ្យ បានសញ្ជឹងគិតច្បាស់ជាបីអង្គ ។ លុះត្រាតែយើងចាប់បានទាំងនេះ មានតែព្រះ នាមទទេ និងទទេរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលវិលមកក្នុងខួរក្បាលរបស់យើង ឆ្ពោះ ទៅរកការដកចេញពីព្រះពិត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ក្រែងអ្នកណាម្នាក់ស្រមៃថាព្រះ

ជាម្ចាស់មានបីដង ឬគិតថាព្រះជាខ្លឹមសារសាមញ្ញដែលត្រូវហែកចេញជាបីនាក់នោះ យើងត្រូវតែនៅទីនេះដើម្បីស្វែងរកនិយមន័យដ៏ខ្លី និងងាយស្រួលដើម្បីរំដោះយើងពីកំហុសទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សខ្លះស្អប់ខ្ពើមប្រឆាំងនឹងពាក្យ«មនុស្ស»ដូចជាគំនិតមនុស្ស យើងគួរតែមើលជាមុនសិនថាពួកគេធ្វើបែបនេះដោយយុត្តិធម៌យ៉ាងណា ។ សាវកដែលហៅព្រះរាជបុត្រានៃព្រះថា « ត្រានៃការមិនជឿរបស់ព្រះវរបិតា » (ហេព្រើរ ១:៣) ផ្តល់ការចាញ់មជីវិតមួយចំនួនដល់ព្រះវរបិតា ដែលទ្រង់ខុសពីព្រះរាជបុត្រា ។ ដើម្បីពិចារណា hypostasis ស្មើនឹងខ្លឹមសារ (ដូចដែលអ្នកបកប្រែមួយចំនួនបានធ្វើ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាក្រមួនដែលត្រាដោយត្រាតំណាងនៅក្នុងអង្គទ្រង់សារជាតិនៃព្រះវរបិតា) នឹងមិនត្រឹមតែមិនសមរម្យប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមិនសមហេតុផលទៀតផង ។ ដោយសារខ្លឹមសារនៃព្រះគឺសាមញ្ញ និងមិនបែងចែក ហើយទ្រង់មានអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនគាត់ ដោយគ្មានចំណែក ឬប្រភពណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែភាពឥតខ្ចោះដែលមិនអាចកាត់ផ្តែបាន នោះព្រះរាជបុត្រានឹងមិនត្រឹមត្រូវសូម្បីតែមនុស្សល្ងង់ ដែលហៅថា "ត្រា" របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះវរបិតាទោះជាមានចរិតលក្ខណៈខុសប្លែកពីគ្នាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់សំដែងអង្គទ្រង់ទាំងស្រុងនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាដែរ ដោយសារហេតុផលដ៏ល្អមួយ គឺគេនិយាយថា ទ្រង់បានធ្វើឱ្យឃើញនូវសម្មតិកម្មរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពេលក្រោយ ។ ក្នុងការយល់ស្របយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងនេះជាពាក្យបន្ទាប់មកភ្លាមថា ព្រះរាជបុត្រាគឺ « សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ » (ហេព្រើរ 1:3) ។ ប្រាកដណាស់ សន្និដ្ឋានពីពាក្យរបស់សាវ័កដែលថា សម្មតិកម្មដែលចែងចាំងនៅក្នុងសម្មតិកម្មរបស់ព្រះរាជបុត្រាដែលសម្គាល់ទ្រង់ពីព្រះវរបិតា ។ ការវែកញែកដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ៖ ត្បិតឥឡូវនេះ យើងនឹងបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះ ប៉ុន្តែវាចាំបាច់ សម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការគិតដល់ទ្រង់ក្រៅពីព្រះវរបិតា ។ ជាការពិត នេះមិនមែនជា ភាពខុសគ្នានៃខ្លឹមសារទេ ដែលវាជារឿងខុសច្បាប់ក្នុងការបង្កើតពហុមុខងារ ។ របស់សាវ័កទទួលបានការជឿជាក់ណាមួយ វានឹងធ្វើឡើងថាមាននៅក្នុងព្រះបី យ៉ាង ។ ដោយសារជនជាតិឡាតាំងអាចបង្ហាញពីគោលគំនិតដូចគ្នាដោយពាក្យ "មនុស្ស" ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើបញ្ហាច្បាស់លាស់នេះគឺការនិយាយច្រំដែល ហួសហេតុ និងសូម្បីតែភាពរឹងចចេស ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បកប្រែ ពាក្យជាពាក្យ ចូរឱ្យគាត់ប្រើ "ការចិញ្ចឹមជីវិត" ។ មនុស្សជាច្រើនបានប្រើ "សារធាតុ" ក្នុងន័យដូចគ្នា ។ ហើយក៏មិនមែនជាពាក្យ "បុគ្គល" ដែលប្រើតែ ក្នុងចំណោមជនជាតិឡាតាំងទេ សម្រាប់ជនជាតិក្រិច ប្រហែលជាដើម្បីផ្តែងទី បន្ទាល់អំពីកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេ ដោយបានបង្រៀនថាមាន prosomata បីនៅក្នុងព្រះ ។ ទោះបីជាពួកគេ ទោះជាភាសាក្រិច ឬឡាតាំង មានភាពខុស ប្លែកគ្នាក្នុងចំណោមពួកគេអំពីពាក្យក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេពិតជាយល់ស្របលើ បញ្ហាសំខាន់ ។

3. "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស" ជួយការបកស្រាយបទគម្ពីរ ហើយដូច្នេះ អាចទទួលយកបាន

ឥឡូវនេះ ថ្ងៃត្បិតតែពាក្យអសុរសចំពោះពាក្យថា "មនុស្ស" ឬបុរសដែលខ្មាស់ អៀនខ្លះស្រែកប្រឆាំងនឹងការទទួលយកពាក្យដែលបង្កើតដោយចិត្តមនុស្សក៏ ដោយ ក៏គេមិនអាចអង្រួនការជឿជាក់របស់យើងដែលនិយាយបីយ៉ាង ដែល នីមួយៗគឺជាព្រះទាំងស្រុង ប៉ុន្តែនៅតែមាន មិនលើសពីមួយព្រះ ។ ដូច្នេះ ការ មិនពេញចិត្តនឹងពាក្យដែលពន្យល់អ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវបានបញ្ជាក់និងបិទ

ត្រាដោយបទគម្ពីរនោះអំពើអាក្រក់យ៉ាងណា! ពួកគេនិយាយថា វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការបង្ខាំងនៅក្នុងដែនកំណត់នៃបទគម្ពីរមិនត្រឹមតែគំនិតរបស់យើង ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពាក្យសម្តីរបស់យើងផងដែរ ជាជាងការខ្ចាត់ខ្ចាយពាក្យបរទេសអំពីដែលនឹងក្លាយទៅជាគ្រាប់ពូជនៃជម្លោះ និងជម្លោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងធុញទ្រាន់នឹងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងពាក្យសម្តី ដូច្នេះដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាធ្វើឱ្យយើងបាត់បង់ការពិត ដូច្នេះដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយស្ងប់ទើបបំផ្លាញសេចក្តីស្រឡាញ់ ។

ប្រសិនបើគេហៅពាក្យបរទេសមួយ ដែលមិនអាចត្រូវបានបង្ហាញថា សរសេរជាព្យាង្គដោយព្យាង្គនៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះពួកគេពិតជាដាក់មកលើយើងនូវច្បាប់ដ៏អយុត្តិធម៌ ដែលថ្កោលទោសការបកស្រាយទាំងអស់ ដែលមិនបានភ្ជាប់គ្នាចេញពីក្រណាត់នៃបទគម្ពីរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនោះជា "បរទេស" ដែលត្រូវបានគ្រោងទុកដោយចង់ដឹងចង់ឃើញ ហើយត្រូវបានការពារដោយអបិយជំនឿដែលនាំឱ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាជាងការស្ថាបនា ដែលប្រើដោយឥតសមហេតុផល ឬដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលដោយភាពឃោរឃៅរបស់វាធ្វើឱ្យខូចដល់ត្រចៀកដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលបង្អាក់ពីភាពសាមញ្ញនៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខ្ញុំឱបក្រសោបដោយអស់ពីចិត្ត ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនមានអារម្មណ៍ថាយើងនិយាយអំពីព្រះដោយមានសតិសម្បជញ្ញៈតិចជាងយើងគិតនោះទេ ព្រោះអ្វីដែលយើងគិតអំពីព្រះអង្គនោះគឺជារឿងលួងខ្លៅ ហើយអ្វីដែលយើងនិយាយគឺមិនសមហេតុផល ។ ប៉ុន្តែវិធានការមួយចំនួនគួរតែត្រូវបានរក្សាទុក យើងគួរតែស្វែងរកពីបទគម្ពីរជាក្បួនប្រាកដសម្រាប់ទាំងការគិតនិងការនិយាយដែលទាំងគំនិតនៃគំនិតរបស់យើងនិងពាក្យនៃមាត់របស់យើងគួរតែត្រូវបានបញ្ជាក់ ។ ប៉ុន្តែតើអ្វីដែលរារាំងយើងពី

ការពន្យល់ដោយពាក្យកាន់តែច្បាស់អំពីបញ្ហាទាំងនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលងឿងឆ្ងល់ និងរារាំងការយល់ដឹងរបស់យើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលមនសិការ និងស្មោះត្រង់បម្រើសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់យ៉ាងតិច និងសមរម្យ និងតាមកាលកំណត់? មានឧទាហរណ៍គ្រប់គ្រាន់នៃរឿងបែបនេះ។ អ្វីដែលត្រូវនិយាយ លើសពីនេះទៅទៀត នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញថា ព្រះវិហារត្រូវបានបង្ខំទាំងស្រុងឱ្យប្រើពាក្យ "ព្រះត្រីឯក" និង "មនុស្ស"? ប្រសិនបើនរណាម្នាក់រកឃើញកំហុសនៃពាក្យថ្មីថ្មោងនោះ តើគាត់មិនសមនឹងទទួលការវិនិច្ឆ័យថាជាអ្នកផ្តល់ពន្លឺនៃការពិតដោយមិនសក្តិសមទេ ព្រោះគាត់រកកំហុសតែលើអ្វីដែលធ្វើឱ្យការពិតច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់?

4. ព្រះវិហារបានចាត់ទុកការបញ្ចេញមតិដូចជា "ព្រះត្រីឯក" "បុគ្គល" ជាដើម

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពថ្មីថ្មោងនៃពាក្យប្រភេទនេះ (ប្រសិនបើវាត្រូវតែហៅថា) មានប្រយោជន៍ជាពិសេសនៅពេលដែលការពិតត្រូវបានអះអាងប្រឆាំងនឹងអ្នកចោទប្រកាន់មិនពិត ដែលគេចចេញពីវាដោយការផ្លាស់ប្តូររបស់ពួកគេ។ ថ្ងៃនេះ យើងមានបទពិសោធន៍យ៉ាងបរិបូរណ៍ក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវនៃគោលលទ្ធិដ៏បរិសុទ្ធ និងប្រកបដោយប្រយោជន៍។ ជាមួយនឹងការបត់ជើងទ្រុឌទ្រោមបែបនេះ ពស់រអិលទាំងនេះហើរទៅឆ្ងាយលុះត្រាតែពួកវាត្រូវបានដេញតាមយ៉ាងក្លាហាន ចាប់ និងកំទេច។ ដូច្នេះហើយ បុរសវ័យចំណាស់ដែលបំផុសគំនិតដោយការតស៊ូផ្សេងៗលើអំពើថោកទាបត្រូវបានបង្ខំឱ្យបង្ហាញដោយភាពច្បាស់លាស់ពេញលេញនូវអ្វីដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ ក្រែងលោពួកគេចាកចេញពីការផ្លាស់ប្តូរដ៏ឃោរឃៅចំពោះជនទុច្ចរិត

ដែលបិទបាំងកំហុសរបស់ពួកគេជាស្រទាប់នៃពាក្យសំដី ។ ដោយសារគាត់មិនអាចប្រឆាំងនឹងការអធិប្បាយដែលបានបង្ហាញនោះ Arius បានសារភាពថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះ និងជាបុត្ររបស់ព្រះ ហើយដូចជាគាត់បានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនោះ គាត់បានធ្វើពុតជាយល់ព្រមជាមួយមនុស្សផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនោះ គាត់មិនឈប់សរសើរថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយមានការចាប់ផ្តើមដូចសត្វដទៃទៀតឡើយ ។ មនុស្សចាស់ ដើម្បីទាញកលល្បិចរបស់បុរសនោះ ចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួន ចូលទៅកាន់តែឆ្ងាយ ដោយប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតា គង់នៅជាមួយព្រះវរបិតា ។ នៅទីនេះភាពមិនបរិសុទ្ធបានផ្ទុះឡើងនៅពេលដែល Arians ចាប់ផ្តើមអាក្រក់បំផុតដើម្បីស្អប់និងដាក់បណ្តាសាពាក្យ homoousios ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដំបូងពួកគេបានសារភាពដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីដួងចិត្តថាជាព្រះគ្រីស្ទនោះពួកគេនឹងមិនបដិសេធទ្រង់ក្នុងការធ្វើជាដៃគូជាមួយព្រះវរបិតាឡើយ ។ តើអ្នកណានឹងហ៊ានស៊ើបអង្កេតប្រឆាំងនឹងមនុស្សទៀងត្រង់ទាំងនោះ ជាអ្នកឈ្លោះប្រកែកគ្នា និងជាមនុស្សដែលឈ្លោះគ្នា ព្រោះតែពួកគេបានជំរុញឱ្យមានការពិភាក្សាដ៏ក្តៅគគុកបែបនេះ តាមរយៈពាក្យមួយម៉ាត់ ហើយរំខានដល់សន្តិភាពនៃក្រុមជំនុំ? ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីនោះបានសម្គាល់ភាពខុសគ្នារវាងគ្រិស្តសាសនិកដែលមានជំនឿបរិសុទ្ធ និងពួក Arians ដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ក្រោយមក Sabellius បានដាស់តឿន ដែលបានរាប់ឈ្មោះរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ស្ទើរតែគ្មានសារៈសំខាន់ ដោយលើកហេតុផលថា វាមិនមែនដោយសារតែភាពខុសគ្នាណាមួយដែលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងនោះទេ ប៉ុន្តែថាពួកគេជាគុណលក្ខណៈចម្រុះនៃព្រះ ដែលប្រភេទនៅទីនោះ ។ មានច្រើនណា

ស់ ។ ប្រសិនបើវាមកដល់ការជជែកវែកញែក គាត់ត្រូវបានគេទម្លាប់ធ្វើការ សារភាពថាគាត់បានទទួលស្គាល់ព្រះវរបិតាជាព្រះ ជាព្រះរាជបុត្រាជាព្រះ និង វិញ្ញាណជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកបានរកឃើញផ្លូវចេញ ដោយប្រកែកថាគាត់ មិនបាននិយាយអ្វីក្រៅពីនិយាយពីព្រះថាខ្លាំងពូកែ និងយុត្តិធម៌ និងមានប្រាជ្ញា ។ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់បានបន្ថឹងឡើងវិញនូវបទចម្រៀងចាស់មួយបទទៀត ថា ព្រះបិតាជាព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះបិតាគ្មានឋានៈ គ្មាន ការខុសប្លែកពីគេ ។ ដើម្បីបំបែកអំពើទុច្ចរិតរបស់បុរសនោះ វេជ្ជបណ្ឌិតទៀង ត្រង់ ដែលកាលនោះមានចិត្តអាណិតអាសូរ បានឆ្លើយតបយ៉ាងខ្លាំងថា សម្បត្តិ បីយ៉ាងពិតជាត្រូវបានទទួលស្គាល់ក្នុងព្រះតែមួយ ។ ហើយដើម្បីឱ្យពួកគេពង្រឹង ខ្លួនប្រឆាំងនឹងល្បិចកលដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់គាត់ជាមួយនឹងសេចក្តីពិតបើកចំហ និងសាមញ្ញ ពួកគេពិតជាបានអះអាងថា មនុស្សមួយអង្គនៅរស់ក្នុងព្រះតែមួយ ឬអ្វីដែលដូចគ្នានោះ រស់នៅក្នុងការរួបរួមនៃព្រះ ។

5. ដែនកំណត់និងភាពចាំបាច់នៃពាក្យទ្រីស្តី

ប្រសិនបើដូច្នេះ ពាក្យទាំងនេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ទេ យើងត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងលោយើងត្រូវចោទប្រកាន់ថា មានការឡើងកន្ទួលលើសទម្ងន់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំអាចជាមួយនឹងពួកគេត្រូវបានគេបញ្ចុះ ប្រសិនបើ មានតែក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ ជំនឿនេះត្រូវបានយល់ព្រមថា: ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណគឺជាព្រះតែមួយ ប៉ុន្តែព្រះរាជបុត្រមិនមែនជា ព្រះវរបិតា មិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះរាជបុត្រានោះទេ ប៉ុន្តែថាពួកគេត្រូវ បានគេបែងចែកដោយ គុណភាពពិសេស ។ តាមពិតទៅ ខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកបិទ ផ្លូវបែបនេះ ដើម្បីប្រយុទ្ធនឹងពាក្យសំដីតែប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំចំណាំថា

មនុស្សចាស់ដែលនិយាយដោយគោរពយ៉ាងខ្លាំងអំពីបញ្ហាទាំងនេះ មិនយល់ព្រមក្នុងខ្លួនគេ ឬគ្រប់ពេលវេលាដោយឡែកពីគេឡើយ។ តើឥឡូវនេះតើរូបមន្តដែលក្រុមប្រឹក្សាប្រើប្រាស់និងដោះសារដោយហ៊ីឡារីមានអ្វីខ្លះ? តើពេលខ្លះ Augustine ផ្ទុះឡើងដោយមានសេរីភាពអ្វីខ្លះ? តើជនជាតិក្រិច និងឡាតាំងខុសគ្នាយ៉ាងណា? ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍មួយនៃភាពខុសគ្នានឹងគ្រប់គ្រាន់។ នៅពេលដែលជនជាតិឡាតាំងមានបំណងចង់បកប្រែពាក្យ homoousios ពួកគេបាននិយាយថា "consubstantial" ដែលបង្ហាញថាខ្លឹមសារនៃព្រះបិតានិងព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយដូច្នេះការប្រើប្រាស់ "សារធាតុ" ជំនួសឱ្យ "ខ្លឹមសារ"។ ដូច្នេះ ដូចគ្នានេះដែរ Jerome នៅក្នុងសំបុត្រមួយទៅកាន់ទីក្រុង Damascus ហៅវាថាជាយញ្ញបូជាដើម្បីព្យាករណ៍ពីសារធាតុបីនៅក្នុងព្រះ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងរកឃើញច្រើនជាងមួយរយដងនៅក្នុង Hilary ដែលថាមាន "សារធាតុ" បីនៅក្នុងព្រះ។ ប៉ុន្តែឥឡូវយល់ច្រឡំគឺ Jerome ដោយពាក្យ "hypostasis"! ព្រោះគាត់សង្ស័យថាមានថ្នាំពុលនៅពេលដែល hypostases បីក្នុងមួយព្រះត្រូវបានគេលើកឡើង! ទោះជាគេប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យអាណិតក៏ដោយ ក៏គាត់មិនលាក់បាំងការពិតដែរថាវាជាការបញ្ចេញមតិមិនសមរម្យ។ នេះជាការពិត បើទោះជាគាត់និយាយដោយស្មោះ ជាជាងព្យាយាមដោយចេតនា និងដោយចេតនាដើម្បីចោទប្រកាន់បីស្សពភាគខាងកើត ដែលគាត់ស្អប់ ដោយពាក្យមិនសមរម្យ! ប្រាកដណាស់គាត់បង្ហាញភាពស្មោះត្រង់តិចតួចក្នុងការអះអាងថានៅក្នុងសាលាដែលប្រមាថទាំងអស់ ousia គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពី hypostasis ដែលជាគំនិតដែលត្រូវបានបដិសេធម្តងហើយម្តងទៀតដោយការប្រើប្រាស់ធម្មតានិងល្ពាក់។ Augustine មានភាពរួសរាយរាក់ទាក់ និងគួរសមជាង ព្រោះ

ទោះបីជាគាត់និយាយថាពាក្យ hypostasis ក្នុងន័យនេះគឺថ្មីសម្រាប់ត្រចៀកឡាតាំង ប៉ុន្តែគាត់បានទុកអោយជនជាតិក្រិចនូវរបៀបនៃការនិយាយរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់គាត់ទ្រាំទ្រនឹងជនជាតិឡាតាំងដែលបានធ្វើតាមឃ្លាក្រិក ។ ហើយអ្វីដែលសូក្រាតសរសេរទាក់ទងនឹង hypostasis នៅក្នុងស្យៀវភៅទី 6 នៃប្រវត្តិសាស្ត្រត្រីភាគី បង្ហាញថាវាត្រូវបានអនុវត្តខុសចំពោះបញ្ហានេះដោយបុរសដែលមិនបានសិក្សា ។ ប៉ុន្តែ Hilary ដដែលបានចោទប្រកាន់អ្នកខុសឆ្គងនៃឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធំ ដែលថាដោយអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យដាក់បញ្ចូលនូវគ្រោះថ្នាក់នៃការនិយាយរបស់មនុស្ស នូវអ្វីដែលគួរត្រូវបានចាក់សោនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្តរបស់មនុស្ស ។ ហើយគាត់មិនលាក់បាំងការពិតដែលថានេះគឺជាការធ្វើអ្វីខុសច្បាប់, និយាយអ្វីដែលមិនអាចពន្យល់ សន្មតថាអ្វីដែលមិនបានទទួលយក មួយសន្ទុះក្រោយមក គាត់ដោះសារខ្លួនគាត់ជាយូរសម្រាប់ការហ៊ានដាក់លក្ខខណ្ឌថ្មី ។ ព្រោះនៅពេលដែលទ្រង់បានដាក់ចេញនូវនាមធម្មជាតិ ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ទ្រង់បានបន្ថែមថា អ្វីក៏ដោយដែលស្វែងរកក្រៅពីនេះ គឺហួសពីអត្ថន័យនៃភាសា លើសពីលទ្ធភាពនៃការយល់ដឹង លើសពីសមត្ថភាពនៃការយល់ដឹង ។ ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានប្រកាសថា ប៊ីស្សពរបស់ហ្គោល សប្បាយចិត្ត ដោយសារតែពួកគេមិនបានធ្វើ ឬទទួល ឬស្គាល់ ការសារភាពណាមួយផ្សេងទៀតទាល់តែសោះ ពេលនោះ គឺជាបុរាណ និងសាមញ្ញបំផុត ដែលបានទទួលក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំទាំងអស់ តាំងពីសម័យសាវក ។ ហើយការដោះសាររបស់ Augustine គឺស្រដៀងគ្នា ៖ ដោយសារភាពក្រីក្រនៃការនិយាយរបស់មនុស្សក្នុងរឿងដ៏ធំធេងនោះ ពាក្យ "hypostasis" ត្រូវបានបង្ខំឱ្យយើងដោយភាពចាំបាច់ មិនមែនដើម្បី

បង្ហាញពីអ្វីដែលវាគឺជា ប៉ុន្តែគ្រាន់តែមិននៅស្មៀមចំពោះរបៀបដែលព្រះបិតា ។ ព្រះបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណមានបី ។

ម្ចាលទាំងឡាយ សេចក្តីថ្លៃថ្នូរនេះ គប្បីដាស់តឿនយើងឲ្យតតាំងនឹងការនិយាយ យ៉ាងតឹងរ៉ឹង ដូចជាអ្នកដែលមិនចង់ស្បថនឹងពាក្យដែលកើតឡើងដោយយើង បើគេមិនប្រព្រឹត្តដោយចិត្តក្រអឺតក្រទម ឬឆ្មើងឆ្មៃ ឬឧបាទានព្យាបាទ ។ ប៉ុន្តែ សូមឱ្យបុគ្គលទាំងនេះ ថ្លឹងថ្លែងពីភាពចាំបាច់ដែលបង្ខំយើងឱ្យនិយាយដូច្នេះ ថា បន្តិចម្តងៗ ពួកគេអាចនឹងក្លាយទៅជាទម្លាប់នៃការនិយាយដែលមានប្រយោជ ន៍ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀនផងដែរ ក្រែងលោពួកគេត្រូវទប់ទល់នឹង Arians ម្ខាង និង Sabellians ម្ខាងទៀត ខណៈពេលដែលមានការខឹងសម្បារដែលឱកាស ដើម្បីគេចចេញពីបញ្ហាត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ពួកគេបង្កឱ្យមានការសង្ស័យខ្លះថា ពួកគេជាសិស្ស ឬ Arius ឬ សាបេលីស ។ Arius និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជា ព្រះ ប៉ុន្តែគេរអ៊ូថា ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើង និងមានការចាប់ផ្តើម ។ គាត់ និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទគឺតែមួយជាមួយព្រះវរបិតា ប៉ុន្តែគាត់បានខ្សឹបប្រាប់ដោយ សម្ងាត់នៅក្នុងត្រចៀករបស់ពួកបក្សពួករបស់គាត់ថា ទ្រង់រួបរួមគ្នាជាមួយព្រះវរ បិតាដូចអ្នកជឿដទៃទៀត ទោះបីជាដោយឯកសិទ្ធិឯកវចនៈក៏ដោយ ។ និយាយ ថា "Consubstantail" ហើយអ្នកនឹងហែករបាំងនៃ turncoat នេះចេញ ហើយអ្នកនៅតែបន្ថែមអ្វីទៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ Sabellius និយាយថា ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ពុំមានសញ្ញាខុសគ្នានៅក្នុងព្រះឡើយ ។ និយាយ ថាពួកគេបីហើយគាត់នឹងស្រែកថាអ្នកកំពុងដាក់ឈ្មោះព្រះបី ។ ចូរនិយាយថា នៅក្នុងខ្លឹមសារតែមួយនៃព្រះមានព្រះត្រីឯកនៃមនុស្ស អ្នកនឹងនិយាយតែពាក្យ មួយម៉ាត់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរចែង ហើយកាត់បន្ថយការនិយាយទទេ ។ ជាការពិត

ណាស់ ប្រសិនបើអបិយជំនឿដែលអន្ទះសារខ្លាំងពេក បង្ខាំងនរណាម្នាក់ថាគាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងលក្ខខណ្ឌទាំងនេះបាន ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចបដិសេធបានទេ ទោះបីជាគាត់ត្រូវផ្ទុះក៏ដោយ ថានៅពេលដែលយើងឮ "មួយ" យើងគួរតែយល់ពី "ការរួបរួមនៃសារធាតុ" ។ នៅពេលដែលយើងឮ "ខ្លឹមសារបីនៅក្នុងមួយ" មនុស្សនៅក្នុងព្រះត្រីឯកនេះមានន័យ ។ ពេលនេះត្រូវបានសារភាពដោយគ្មានការបោកបញ្ឆោត យើងមិនត្រូវនិយាយកុហកឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្លាប់ជួបប្រទះជាយូរមកហើយម្តងហើយម្តងទៀតថាអ្នកណាដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាបន្តបន្ទាប់នឹងពាក្យគិលានុបដ្ឋាយិកាជាថ្នាំពុលសម្ងាត់ ។ ជាលទ្ធផល វាសមហេតុផលជាងក្នុងការប្រជែងពួកគេដោយចេតនា ជាជាងនិយាយមិនច្បាស់លាស់ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តពួកគេ ។

6. អត្ថន័យនៃគំនិតសំខាន់បំផុត

ប្រសិនបើព្រះបន្ទូលគ្រាន់តែជាព្រះ ហើយមិនទាន់មានសញ្ញាសម្គាល់លក្ខណៈផ្សេងទៀតទេ យ៉ូហាននឹងនិយាយខុសថា ព្រះបន្ទូលគឺនៅជាមួយព្រះជានិច្ច [យ៉ូហាន 1:1] ។ នៅពេលភ្លាមៗបន្ទាប់ពីគាត់បានបន្ថែមថាពាក្យនេះក៏ជាព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ដែរនោះគាត់បានរំលឹកយើងអំពីខ្លឹមសារដូចជាការរួបរួមមួយ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់មិនអាចនៅជាមួយព្រះដោយមិនរស់នៅក្នុងព្រះវរបិតា ហេតុដូច្នេះហើយបានផុសឡើងនូវគំនិតនៃការចិញ្ចឹមជីវិតដែលទោះបីជាវាត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយខ្លឹមសារដោយចំណងរួមហើយមិនអាចបំបែកចេញពីវាក៏ដោយក៏នៅតែមានសញ្ញាសម្គាល់ពិសេសដែលវាកើតឡើង ត្រូវបានសម្គាល់ពីវា ។ ឥឡូវនេះក្នុងចំណោមអាហារទាំងបីនេះ ខ្ញុំនិយាយថា វត្ថុនីមួយៗទាក់ទងនឹងរបស់ផ្សេងៗទៀតត្រូវបានសម្គាល់ដោយគុណភាពពិសេស ។ "ទំនាក់ទំនង" នេះត្រូវបាន

បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះ ៖ ដោយសារតែកន្លែងដែលការលើកឡើងសាមញ្ញ និងគ្មានកំណត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ឈ្មោះនេះទាក់ទងនឹងកូនប្រុស និងវិញ្ញាណមិនតិចជាងចំពោះព្រះវរបិតាទេ ។ ប៉ុន្តែពេលដែលឪពុកត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងកូនប្រុសនោះ ចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈខុសប្លែកពីគ្នា ។ ទីបី អ្វីក៏ដោយដែលត្រឹមត្រូវសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗ ខ្ញុំរក្សាភាពមិនអាចទាក់ទងគ្នាបាន ពីព្រោះអ្វីដែលត្រូវបានសន្មតថាជាឪពុកជាសញ្ញាសម្គាល់មិនអាចយល់ព្រម ឬផ្ទេរទៅឱ្យកូនប្រុសបានទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនពេញចិត្តនឹងនិយមន័យរបស់ Tertullian ដែរ ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេយកទៅក្នុងន័យត្រឹមត្រូវ នោះគឺជាប្រភេទនៃការបែងចែក ឬសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងព្រះ ដែលមិនមានឥទ្ធិពលលើការរួបរួមនៃខ្លឹមសារ ។

(អាទិទេពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៃព្រះរាជបុត្រា ទំព័រ ៧–១៣)

7. អាទិទេពនៃព្រះបន្ទូល

ប៉ុន្តែ មុនពេលខ្ញុំបន្តដំណើរទៅឆ្ងាយទៀត ខ្ញុំត្រូវតែបង្ហាញពីអាទិទេពនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងឃើញពីរបៀបដែលពួកគេខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងនៅក្នុងបទគម្ពីរ វានឹងក្លាយជាកម្ពស់នៃភាពមិនសមហេតុផល ដើម្បីស្រមៃមើលនូវពាក្យសំដីមួយភ្លែត និងការបាត់ខ្លួន ដែលបញ្ចេញទៅលើអាកាស គ្រោងចេញពីព្រះ ។ ហើយថាទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធបានប្រកាសដល់បុព្វបុរស និងការព្យាករណ៍ទាំងអស់គឺជាប្រភេទនេះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ «ព្រះបន្ទូល» មានន័យថា ប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលរស់នៅជាមួយព្រះ

ដែលទាំងអក្ខរាវិរុទ្ធ និងទំនាយទាំងអស់ចេញមក។ បន្ទាល់ ហោរាពីបុរាណ បាននិយាយដោយវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ដូចសាវ័កបានធ្វើដែរ [១ពេត្រុស ១:១០-១១ ពេត្រុសទី២ ១:២១] ហើយអស់អ្នកដែលបន្ទាប់មកបានបម្រើដល់គោលលទ្ធិសូគ៊ា។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទមិនទាន់បានសម្តែងឱ្យឃើញ នោះចាំបាច់ត្រូវយល់ព្រះបន្ទូលថាជាកំណើតនៃព្រះវរបិតាមុនពេលវេលា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនោះ ដែលជាសរីរាង្គរបស់ព្យាការី គឺជាវិញ្ញាណនៃព្រះបន្ទូល នោះយើងសន្និដ្ឋានដោយមិនសង្ស័យថា ទ្រង់ពិតជាព្រះមែន។ ហើយម៉ូសេបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ពីការបង្កើតសកលលោក ដោយដាក់ពាក្យនេះជាអន្តរការី។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ប្រាប់យើងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះនៅក្នុងការបង្កើតបុគ្គលរបស់គាត់បាននិយាយ សូមឲ្យការនេះឬការនោះត្រូវបានធ្វើ [លោកុ. ជំពូក១] លុះត្រាតែដើម្បីអោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអាចភ្លឺឡើងក្នុងរូបព្រះអង្គ? វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកដែលចាប់ពិរុទ្ធដើម្បីចូលទៅជុំវិញរឿងនេះដោយនិយាយថាពាក្យនេះត្រូវបានគេយល់ថាជាការដេញថ្លៃ និងបញ្ជា។ ប៉ុន្តែសាវ័កគឺជាអ្នកបកប្រែដ៏ល្អប្រសើរ ដែលបង្រៀនថាពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារកូនប្រុស ហើយថាគាត់បានគាំទ្រគ្រប់ទាំងអស់ដោយពាក្យដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់គាត់ [ហេ. ១:២-៣]។ សម្រាប់នៅទីនេះ យើងឃើញពាក្យដែលគេយល់ថាជាបញ្ជា ឬអាណត្តិរបស់ព្រះរាជបុត្រា ដែលជាអង្គទ្រង់ ជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្ប និងសំខាន់របស់ព្រះវរបិតា។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ បុរសដែលមានចិត្តល្អ និងសុភាព មិនអាចរកឃើញពាក្យសំដីរបស់សាឡូម៉ូនដែលមិនច្បាស់លាស់នោះទេ ដែលគាត់បានណែនាំពីប្រាជ្ញាថាបានកើតមកពីព្រះមុនពេលវេលា [Ecclus. 24:14] និងជាអធិបតីលើការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ និងកិច្ចការ

របស់ព្រះ [សុភា. ៨:២២) ។ ព្រោះវាជារឿងលង់ខ្លៅ និងឆ្កួតដែលចង់បានឆន្ទៈបណ្តោះអាសន្នរបស់ព្រះ ។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងរៀបចំផែនការដ៏ថេរ និងអស់កល្បរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ជាអ្វីដែលអាថ៌កំបាំងថែមទៀត ។ ការនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទក៏អនុវត្តនៅទីនេះដែរ ៖ « ព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ និងខ្ញុំបាននិយាយរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ » [យ៉ូហាន ៥:១៧] ។ ដោយសារការបញ្ជាក់ថា គាត់បានធ្វើការជាមួយនឹងព្រះវរបិតាជានិច្ចតាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក គាត់ពន្យល់កាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលម៉ូសេបានប៉ះយ៉ាងខ្លី ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថា ព្រះបានមានបន្ទូលដូច្នេះថា ព្រះបន្ទូលអាចមានចំណែករបស់ទ្រង់ក្នុងកិច្ចការ ហើយតាមរបៀបនេះ ការងារអាចជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងពីរ ។ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូហានបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់បំផុតនៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសថាពាក្យនោះព្រះជាម្ចាស់តាំងពីដើមដំបូងជាមួយព្រះគឺនៅពេលជាមួយគ្នានោះមូលហេតុនៃគុណលក្ខណៈនៃពាក្យថាជាខ្លឹមសារដ៏រឹងមាំនិងស្ថិតស្ថេរហើយពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលពិសេសរបស់គាត់និងយ៉ាងច្បាស់ ។ បង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់និយាយ ក្នុងនាមជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ។ ដូច្នេះ ដរាបណាវិវរណៈដែលបានថ្លែងពីព្រះទាំងអស់ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយពាក្យ « ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ » ដូច្នេះពាក្យដ៏សំខាន់នេះត្រូវបានដាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅកម្រិតខ្ពស់បំផុត ជាប្រភពនៃព្រះបន្ទូលទាំងអស់ ។ មិនអាចកែប្រែបានទេ ពាក្យនេះស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតជាមួយព្រះ ហើយជាព្រះផ្ទាល់ ។

8. ភាពអស់កល្បនៃព្រះបន្ទូល

ដែលខណៈពេលដែលពួកគេមិនហ៊ានបង្អត់ដោយបើកចំហពីទេវភាពរបស់គាត់ លួចលាក់ទុកភាពអស់កល្បរបស់គាត់ ។ ដ្បិតគេនិយាយពាក្យនេះជាលើកដំបូង

នៅពេលដែលព្រះបានបើកមាត់បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ក្នុងការបង្កើតសកលលោក ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនប្រយ័ត្នពេកក្នុងការបង្កើតប្រភេទនៃការបង្កើតថ្មីក្នុងខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ។ ដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះដែលគោរពចំពោះសកម្មភាពខាងក្រៅរបស់ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមសន្មតថាជាគាត់បន្ទាប់ពីមានការងាររបស់ទ្រង់ (ដូចពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដី) ដូច្នេះការគោរពបូជាទទួលស្គាល់ឬមិនអនុញ្ញាតឱ្យឈ្មោះដែលស្និទ្ធស្នាលជាមួយអ្វីដែលថ្មីបានកើតឡើងចំពោះព្រះនៅក្នុងទ្រង់ ។ ត្បិតបើមានអ្វីដែលបានផ្សងព្រេងនោះការអនុម័តរបស់យ៉ាកុបនឹងធ្លាក់មកលើដី ៖ « រាល់អំណោយដ៏ល្អឥតខ្ចោះបានមកពីស្ថានលើ ហើយចុះមកពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ ដែលគ្មានការប្រែប្រួល ឬស្រមោលនៃការផ្លាស់ប្តូរឡើយ » [យ៉ាកុប 1: ១៧] ។ ហេតុដូច្នេះហើយគ្មានអ្វីគួរមិនអាចអត់ឱនឱ្យយើងជាងការចង់ចាប់ផ្តើមនៃពាក្យថាអ្នកទាំងពីរតែងតែជាព្រះ ហើយក្រោយមកគឺជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ។ ប៉ុន្តែពួកគេគិតថាពួកគេកំពុងវែកញែកយ៉ាងច្បាស់នៅពេលពួកគេយល់ឃើញថាលោកម៉ូសេ ដោយរៀបរាប់ថាព្រះបានមានបន្ទូលជាលើកដំបូង ប្រាប់ដោយហេតុនេះថាគ្មានពាក្យណាមួយនៅក្នុងលោកពីមុនមកទេ ។ គ្មានអ្វីប្លែកជាងនេះទេ! ដោយសារអ្វីមួយចាប់ផ្តើមបង្ហាញនៅពេលណាមួយ យើងមិនគួរប្រមូលយករបស់ដែលវាមិនធ្លាប់មានពីមុនមកទេ ។ ជាការពិត ខ្ញុំបានសន្និដ្ឋានផ្ទុយពីនេះទៅទៀត ៖ ពាក្យនេះមានតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ មុនពេលដែលព្រះមានបន្ទូលថា «សូមឲ្យមានពន្លឺ» [លោកុប្បត្តិ 1:3] ហើយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលបានផុសឡើង ហើយឈរចេញ ។ ទោះបីជាអ្នកណាគួរសួរពីមុនដល់ណាក៏ដោយ ក៏រកមិនឃើញដែរ ។ ទ្រង់ក៏មិនកំណត់ពេលវេលាជាក់លាក់ណាមួយដែរ នៅពេលដែលទ្រង់មាន

បន្ទូលថា «ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដោយសិរីល្អ ដែលទូលបង្គំមាននៅជាមួយទ្រង់ មុនពេលគ្រឹះនៃសកលលោកបានត្រូវដាក់ចុះ» [យ៉ូហាន ១៧:៥] ហើយ យ៉ូហានក៏មិនបានមើលរំលងរឿងនេះដែរ ដោយសារ មុនពេលលោកឆ្លងទៅការបង្កើតសកលលោក [យ៉ូហាន ១:៣] លោកមាន ប្រសាសន៍ថា « កាលដើមដំបូងព្រះបន្ទូលនៅជាមួយនឹងព្រះ» [យ៉ូហាន ១:១] ។ ដូច្នេះ យើងសូមបញ្ជាក់ជាថ្មីថា ព្រះបន្ទូលដែលបានបង្កើតឡើងហួសពីការ ចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាដោយព្រះ បានគង់នៅជាមួយនឹងទ្រង់ជារៀងរហូត ។ តាមរយៈនេះ ភាពអស់កល្បរបស់គាត់ ខ្លឹមសារពិតរបស់គាត់ និងទេវភាពរបស់ គាត់ត្រូវបានបញ្ជាក់ ។

9. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់

លើសពីនេះ ខ្ញុំមិនទាន់ប៉ះពាល់អ្នកសម្របសម្រួលទេ ប៉ុន្តែពន្យារពេលរហូតដល់ យើងឈានដល់ការព្យាបាលនៃការប្រោសលោះ ។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ដោយសារតែវាគួរតែមានការយល់ព្រមក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទគឺ ជាព្រះបន្ទូលដែលបានបញ្ចប់ដោយសាច់ឈាម ទីបន្ទាល់ដែលបញ្ជាក់ពីអាទិទេព របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរួមបញ្ចូលយ៉ាងសមរម្យនៅទីនេះ ។ ទោះបីជាវាបាន និយាយនៅក្នុង ទំនុកដំកើង ៤៥ «ឱព្រះអើយ បល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅអស់ កល្បជានិច្ច ហើយអស់កល្បជានិច្ច» [ទំនុក. ៤៥:៥, ៤៤:៧] ជនជាតិយូដា បានបែរខ្នងរបស់ពួកគេហើយបានធ្វើឱ្យឈ្មោះអេឡូហ៊ីមសមនឹងមុំនិងអំណាចខ្ពស់ បំផុតផងដែរ ។ ប៉ុន្តែគ្មានកន្លែងណានៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ដែលយើងរកឃើញដូច វគ្គមួយ ដែលលើកឡើងនូវបល្ល័ង្កដ៏អស់កល្បសម្រាប់សត្វមួយ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនត្រូវបានគេហៅថាជា "ព្រះ" នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏អស់កល្ប

ជានិច្ចផងដែរ ។ លើសពីនេះ ងារនេះត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគ្មាននរណាម្នាក់ដោយ គ្មានការបន្ថែមឡើយ ដូចពេលដែលលោកម៉ូសេត្រូវបានគេនិយាយថាក្លាយជា « ដូចជាព្រះដល់ផារ៉ោន» [និក្ខ. ៧:១] ។ អ្នកខ្លះទៀតបានអានពាក្យ«ផារ៉ោ ន»ក្នុងករណីដែលមានលក្ខណៈខុសឆ្គងខ្លាំងណាស់ ។ ជាការពិត ខ្ញុំសារភាពថា អ្វីដែលគួរឱ្យកត់សម្គាល់សម្រាប់ឧត្តមភាពឯកវចនៈរបស់វា ប្រសិនបើជារឿយៗ ត្រូវបានគេហៅថា "ទេវៈ" ប៉ុន្តែតាមបរិបទ វាច្បាស់ណាស់ថាការបកស្រាយ បែបនេះគឺពិបាក និងបង្ខំ ហើយពិតជាគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ការរឹងចចេសរបស់ពួកគេមិនផ្តល់ផលទេ ជាក់ស្តែងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាននាំមក ដោយអេសាយទាំងជាព្រះ និងដោយតុបតែងដោយអំណាចខ្ពស់បំផុត ដែលជា សញ្ញាសម្គាល់នៃព្រះតែមួយ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ «នេះជាឈ្មោះដែល គេនឹងហៅទ្រង់ថា ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព ជាបិតានៃគ្រាខាងមុខ» [អេសាយ ៩:៦] ។

ជនជាតិយូដាក៏និយាយនៅទីនេះដែរ ហើយដូច្នេះបង្វែរការអានថា "នេះជាព្រះ នាមដែលព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព ព្រះវរបិតានៃគ្រាខាងមុខ នឹងហៅទ្រង់" ជា ដើម ដោយបន្សល់ទុកតែព្រះរាជបុត្រាថា "ព្រះអង្គម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត" ។ តើគោលបំនងជាច្រើននឹងត្រូវលើកដាក់ក្នុងកន្លែងនេះថ្វាយព្រះជាព្រះវរបិតា ចាប់តាំងពីបំណងរបស់ហោរាគឺដើម្បីតុបតែងព្រះគ្រីស្ទដោយសញ្ញាច្បាស់លាស់ ដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់យើងលើទ្រង់? ដូច្នេះ គ្មានការសង្ស័យទេដែលថាឥឡូវ នេះគាត់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព" ដូចជាបន្តិចមុនគេហៅថា "អេម៉ាញូអែល" ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានអ្វីអាចរកឃើញច្បាស់ជាងការ អនុម័តរបស់យេរេមា ដែលថា «នេះនឹងជាឈ្មោះដែលសាខារបស់ព្រះបាទដាវីឌ

នឹងហៅថា «ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង» [យេរេមា ២៣:៥-៦; ៣៣:១៥-១៦] ។ ដោយសារជនជាតិយូដាបង្រៀនបន្ថែមថាព្រះនាមផ្សេងទៀតរបស់ព្រះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីហានៈទេ ប៉ុន្តែថាព្រះនាមតែមួយអង្គនេះ [ព្រះយេហូវ៉ា] ដែលពួកគេនិយាយថាមិនអាចប្រកែកបាន គឺជាខ្លឹមសារសំខាន់ដើម្បីបង្ហាញពីខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ នោះយើងសន្និដ្ឋានថាព្រះរាជបុត្រាតែមួយគឺជាព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ អ្នកណានៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាសថាខ្លួននឹងមិនលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ខ្លួនទៅអ្នកណាទៀត [អេសាយ. ៤២:៨] ។ ជនជាតិយូដាពិតជាជ្រកកោននៅទីនេះ ដោយចង្អុលបង្ហាញថា លោកម៉ូសេបានដាក់ឈ្មោះនេះនៅលើអាសនៈដែលគាត់បានសង់ ហើយអេសេគាលបានធ្វើដូច្នេះលើក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ។ ប៉ុន្តែ តើនរណាដែលមិនឃើញថាអាសនៈត្រូវបានសាងសង់ឡើងដើម្បីរំឭកថាព្រះជា«ភាពតម្កើងឡើងរបស់ម៉ូសេ» ហើយថាក្រុងយេរូសាឡិមមិនត្រូវបានគេសម្គាល់ដោយនាមរបស់ព្រះដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះនោះទេ? ពីព្រោះហោរានិយាយដូច្នេះថា ៖ «ពីថ្ងៃនោះទៅឈ្មោះនៃទីក្រុងនឹងមានព្រះយេហូវ៉ានៅទីនោះ» ។ អេសេគាល ៤៨:៣៥] ។ ប្រាកដហើយ ម៉ូសេបង្ហាញខ្លួនគាត់តាមរបៀបនេះថា ៖ «គាត់បានសង់អាសនៈមួយ ហើយហៅឈ្មោះវាថា«ព្រះយេហូវ៉ាជាទីតម្កើងរបស់ខ្ញុំ» [និក្ខ. ១៧:១៥] ។ ប៉ុន្តែការជជែកវែកញែកកាន់តែច្រើននៅតែមានលើវគ្គមួយទៀតនៃយេរេមា ដែលរូបមន្តនេះត្រូវបានសំដៅទៅលើក្រុងយេរូសាឡិមនៅក្នុងពាក្យនេះថា "នេះជាឈ្មោះដែលពួកគេនឹងហៅវាថា "ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង" [យេរេមា. 33:16 ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទីបន្ទាល់នេះគឺនៅឆ្ងាយពីការបិទបាំងការពិតដែលយើងកំពុងការពារ ជាជាងផ្តល់ជំនួយដល់វា ។ ដ្បិតពីមុនលោកបាន

ធ្វើជាសាក្សីថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះយេហូវ៉ាពិត ដែលសេចក្តីសុចរិតបានមក ឥឡូវ នេះលោកប្រកាសថាក្រុមជំនុំនៃព្រះនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ដែលអាច លើកតម្កើងក្នុងនាម ។ ហេតុនេះហើយបានជានៅក្នុងវគ្គមុននេះ ប្រភពនិងបុព្វ ហេតុនៃសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបញ្ជាក់ ។

10. «ទេវតានៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច»

ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភ័ស្តុតាងនេះមិនធ្វើឲ្យជនជាតិយូដាស្តប់ចិត្តទេ នោះខ្ញុំមិនឃើញ ដោយល្បិចកលណាដែលពួកគេអាចគេចផុតពីការពិតដែលថា ព្រះយេហូវ៉ាបាន កំណត់ជាញឹកញាប់នៅក្នុងបុគ្គលនៃទេវតានោះទេ ។ ដល់ពួកអយ្យកោដ៏វិសុទ្ធ ទេវតាមួយអង្គត្រូវបានគេនិយាយថា បានលេចមកដោយអះអាងខ្លួនឯងថា ព្រះ នាមនៃព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច [ចៅក្រម ។ ៦:១១, ១២, ២០, ២១, ២២; ៧: ៥,៩] ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ទទួលយកការលើកលែងដែលនេះត្រូវបាននិយាយ ទាក់ទងនឹងតួនាទីដែលគាត់លេងនោះ ការលំបាកគឺមិនអាចដោះស្រាយបានឡើយ ។ ដ្បិតក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ គាត់មិនអនុញ្ញាតឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ខ្លួន ឡើយ ហើយដូច្នេះបង្អាប់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ទ្រង់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទេវតាដែល បដិសេធមិនបរិភោគនំបុ័ង ក៏បង្គាប់ឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះយេហូវ៉ា [ចៅហ្វាយ. ១៣:១៦] ។ ប្រាកដហើយ ការពិតផ្ទាល់បង្ហាញថាទ្រង់គឺជាព្រះ យេហូវ៉ាផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ម៉ាណូអា និងភរិយារបស់គាត់សន្និដ្ឋានពីទីសំគាល់នេះ ថា ពួកគេមិនត្រឹមតែបានឃើញទេវតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រះផ្ទាល់ ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យឧទាននោះ ៖ «យើងនឹង...ស្លាប់ ដោយព្រោះយើងបាន ឃើញព្រះ» [Ch.13:22] ហើយពេលប្រពន្ធឆ្លើយថា «ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ាចង់ ឲ្យយើងស្លាប់ គាត់មិនបានទទួលតង្វាយពីដៃយើងទេ» ។ 13:23] នាង

សារភាពថាអ្នកដែលបានហៅពីមុនថាជាទេវតាគឺពិតជាព្រះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការឆ្លើយតបរបស់ទេវតាបានបំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរអំពីឈ្មោះខ្ញុំ តើមួយណាអស្ចារ្យ? ភាពមិនស្មោះត្រង់របស់ Servetus គឺកាន់តែគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម នៅពេលដែលគាត់អះអាងថា ព្រះមិនដែលត្រូវបានបង្ហាញដល់អ័ប្រាហាំ និងបុព្វបុរសផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែថានៅក្នុងកន្លែងរបស់គាត់ ទេវតាត្រូវបានគោរពបូជា ។ ប៉ុន្តែវេជ្ជបណ្ឌិតគ្រិស្តអូស្សូដក់នៃព្រះវិហារបានបកស្រាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងប្រយ័ត្នប្រយែងនូវទេវតាដែលជាប្រធានចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលនៅពេលនោះ ដូចជាការទាយទុកជាមុនរួចហើយបានចាប់ផ្តើមបំពេញមុខងាររបស់អ្នកផ្សះផ្សារ ។ ទោះបីគាត់មិនទាន់ស្លៀកពាក់សាច់ក៏ដោយ ក៏គាត់ចុះមកនិយាយក្នុងនាមជាអន្តរការី ដើម្បីចូលទៅជិតអ្នកជឿកាន់តែស្និទ្ធស្នាល ។ ហេតុនេះហើយបានជាការរួមភេទដ៏ជិតស្និទ្ធនេះបានឲ្យឈ្មោះថាទេវតា ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ អ្វីដែលជារបស់គាត់ដែលគាត់បានរក្សាទុកដើម្បីឱ្យគាត់អាចនឹងមានសិរីរុងរឿងដែលមិនអាចកាត់បន្ថយដូចជាព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាការរួមភេទដ៏ជិតស្និទ្ធនេះបានឲ្យឈ្មោះថាទេវតា ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ អ្វីដែលជារបស់គាត់ដែលគាត់បានរក្សាទុកដើម្បីឱ្យគាត់អាចនឹងមានសិរីរុងរឿងដែលមិនអាចកាត់បន្ថយដូចជាព្រះ ។ ពាក្យដដែលនេះមានន័យដោយហូសេ ដែលបន្ទាប់ពីរៀបរាប់ពីការតស៊ូរបស់យ៉ាកុបជាមួយទេវតា និយាយថា ៖ « ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ គឺព្រះយេហូវ៉ា ព្រះនាមទ្រង់ជាការចងចាំ» [ហូសេ. ១២:៥] ។ ម្តងទៀត Servetus ស្រែកថា ព្រះបានយកមនុស្សទេវតា ។ ដូចជាពហោរាមិនបានបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលម៉ូសេបាននិយាយថា «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរឈ្មោះខ្ញុំ»? [លោកុប្បត្តិ ៣២:២៩] ហើយការសារភាពរបស់

អយ្យកោដ៏បរិសុទ្ធបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាគាត់មិនមែនជាទេវតាដែលបានបង្កើតទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សម្នាក់ដែលអាទិទេពពេញលេញគង់នៅពេលយ៉ាកុបនិយាយថា "ខ្ញុំបានឃើញព្រះទល់មុខគ្នាហើយ" [ខ. ៣0] ហេតុនេះហើយបានជាផងដែរ ការនិយាយរបស់ប៉ុលថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដឹកនាំប្រជាជននៅទីរហោស្ថាន [១កូរិនថូស ១0:៤] ដោយសារទោះបីជាពេលវេលានៃការបន្ទាបខ្លួនមិនទាន់មកដល់ក៏ដោយ ព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បនោះក៏បានបង្ហាញរូបរាងនៃការិយាល័យដែលលោកត្រូវបានកំណត់ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលដោយចេតនានូវជំពូកទី 2 នៃសាការី ទេវតាដែលបញ្ជូនទេវតាផ្សេងទៀត [Zech.2:3] ត្រូវបានប្រកាសភ្លាមៗថាជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ ហើយចំពោះគាត់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអំណាចខ្ពស់បំផុត [V.9] ។ ញុំឆ្លងកាត់ទីបន្ទាល់ជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលជំនឿរបស់យើងយល់ព្រមដោយសុវត្ថិភាព ទោះបីពួកគេជំរុញជនជាតិយូដាមិនមួយសន្ទុះក៏ដោយ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលមានចែងទុកក្នុងអេសាយថា "មើលចុះ នេះជាព្រះនៃយើង ។ គាត់គឺជាព្រះយេហូវ៉ា ។ យើងនឹងរង់ចាំគាត់ ហើយគាត់នឹងការពារយើង» [អេសាយ. ២៥:៩] អ្នកណាដែលមានភ្នែកអាចមើលឃើញថា នេះសំដៅទៅលើព្រះ ដែលក្រោកឡើងជាថ្មី ដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ហើយការបង្ហាញការលើកឡើងពីរដងម្តងហើយម្តងទៀតអនុញ្ញាតឱ្យមានការយោងនៅទីនេះដល់អ្នកណាផ្សេងក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ។ កាន់តែច្បាស់ និងកាន់តែមានផ្លូវមួយក្នុង ម៉ាឡាគី ជាអ្នកដឹកនាំដែលបានសន្យាថានឹងមកដល់វគ្គខ្វែង ។ ប្រាកដណាស់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាពិសិដ្ឋសម្រាប់ព្រះគម្ពីរផ្សេងទៀត នេះជាហេតុធ្វើឱ្យគាត់ជាព្រះតែមួយដែលតែងតែត្រូវបានគោរពប្រណិប័តន៍ក្នុងក្រុមនិស្សិតយូដា ។

11. ទេវភាពនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី: សាក្សីនៃសាវ័ក

ជាងនេះទៅទៀត គម្ពីរសញ្ញាថ្មីសំបូរទៅដោយទីបន្ទាល់រាប់មិនអស់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែយកបញ្ហាមកធ្វើការជ្រើសរើសខ្លីៗ ជាជាងជួយដល់ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាពួកសាវ័កបាននិយាយអំពីគាត់បន្ទាប់ពីគាត់បានលេចមកក្នុងសាច់ឈាមជាអ្នកសម្រុះសម្រួល អ្វីទាំងអស់ដែលខ្ញុំលើកមកជាភស្តុតាងដ៏សមរម្យនៃអាទិទេពដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ ។

ជាដំបូង ចំណុចដែលគួរយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសគឺការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័កថា អ្វីដែលត្រូវបានទាយទុកមុនអំពីព្រះដ៏អស់កល្បនោះ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ ឬនៅថ្ងៃណាមួយដែលត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលអេសាយទាយថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងក្លាយទៅជា «ថ្មនៃការជំពប់ដួល និងជាថ្មនៃការប្រមាថដល់ជនជាតិយូដា និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»ឧ:១៤] ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រកាសព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ កន្លែងផ្សេងទៀតដែលគាត់និយាយថា "យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែឈរម្តងនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ" [រ៉ូម ១៤:១០] ។ "សម្រាប់វាត្រូវបានសរសេរ ... រាល់ជង្គង់នឹងឱនដល់ខ្ញុំ [រ៉ូម ១៤:១១] ចំពោះខ្ញុំ... គ្រប់អណ្តាតនឹងស្បថ" [អ៊ីសាយ ៤៥:២៣; បានផ្លាស់ប្តូរលំដាប់] ។ ចាប់តាំងពីនៅក្នុងអេសាយ ព្រះប្រាប់អំពីរឿងនេះអំពីខទ្រង់ ហើយព្រះគ្រីស្ទពិតជាបង្ហាញវានៅក្នុង កើតឡើងថាទ្រង់គឺជាព្រះដែលសិរីល្អមិនអាចផ្ទេរទៅឱ្យអ្នកដទៃបានទេ ។ វាជាភស្តុតាងដែលថាអ្វីដែលប៉ុលដកស្រង់ទៅកាន់ពួកអេភេសូរពីទំនុកតម្កើងអនុវត្តចំពោះព្រះតែមួយគត់: «ការឡើងទៅលើទីខ្ពស់ គាត់បានដឹកនាំការជាប់ឃុំឃាំង» [អេភេសូរ ៤:៨; ទំ. ៦៨:១៨; ៦៧:១៩] ដោយយល់ថាការឡើង

ឡើងនៃប្រភេទនេះត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុន នៅពេលដែលព្រះបានបញ្ចេញ
អំណាចរបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងជនជាតិបរទេស នោះប៉ូលបានបញ្ជាក់ថា វាត្រូវ
បានបង្ហាញឲ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យ៉ូហានថ្លែងទីបន្ទាល់
ថា វាគឺជាសិរីល្អនៃកូនប្រុសដែលបានបើកសម្តែងតាមរយៈការនិមិត្តរបស់អេ
សាយ [យ៉ូហាន ១២:៤១, អ៊ីសា ។ ៦:១] ទោះជាអ្នកប្រកាសទំនាយសរសេរថា
គាត់បានឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះក៏ដោយ ។ ច្បាស់ណាស់ ហានៈរបស់ព្រះ
ដែលសាវ័កនៅក្នុងសំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរប្រគល់ជូនកូនប្រុសនោះ គឺជាសិរី
រុងរឿងបំផុតនៃអ្វីៗទាំងអស់ ៖ « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ កាលដើមដំបូង ទ្រង់បាន
រកឃើញស្ថានសួគ៌ និងផែនដី» [ហេ. ១:១០; ទំ. ១០១:២៦; ១០២:២៥]
។ល។ ដូចគ្នាដែរ ៖ ចូរគោរពកោតខ្លាចលោកទាំងអស់គ្នាជាទេវតារបស់
លោក» [ទំនុក.៩៦:៧; ៩៧:៧ អេវ; cf. ហេប: ១៦] ។ ហើយនៅតែគាត់
មិនប្រើវាខុសពេលគាត់អនុវត្តពួកវាចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីដែល
ពួកគេច្រៀងនៅក្នុងទំនុកតម្កើង នោះទ្រង់តែមួយអង្គគត់ដែលបំពេញ ។ ដ្បិត
ទ្រង់ជាអ្នកដែលក្រោកឡើង មានមេត្តាដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ [ទំនុក. ១០១:១៤;
១០២:១៣ អេវ]; ព្រះអង្គដែលអះអាងដោយខ្លួនឯងនូវការគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ជាតិ
សាសន៍ និងកោះនានា [ទំនុក. ៩៦:១; ៩៧:១] ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាយ៉ូ
ហានគួរស្មាក់ស្មើរក្នុងការលើកឡើងនូវសិរីល្អនៃព្រះដល់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែល
គាត់បានប្រកាសថាព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះ [យ៉ូហាន 1:1,14]? ហេតុអ្វីបានជាប៉ុល
គួរខ្ជាចដាក់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើទីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ [២ កូរិនថូស ។ 5:10] នៅ
ពេលដែលគាត់បានប្រកាសពីទេវភាពរបស់គាត់ពីមុនមកដោយបើកចំហរដោយ
និយាយថាគាត់គឺជា "ព្រះ ... ប្រទានពរជារៀងរហូត" [រ៉ូម. 9: 5]? ហើយ

ដើម្បីបញ្ជាក់ថាតើគាត់មានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាកម្រិតណានោះ ក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់សរសេរថា « ព្រះបានសម្តែងមកក្នុងសាច់ឈាមហើយ » [១ ធីម៉ូថេ. 3:16] ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានលើកតម្កើងជារៀងរហូត នោះទ្រង់គឺជាអ្នក ដែលមានតែសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយសទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវកំណត់ ដូចដែល ប៉ុលបញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេង [១ ធីម៉ូថេ 1:17] ។ ហើយគាត់មិនលាក់បាំងរឿង នេះទេ ប៉ុន្តែប្រកាសដោយចំហថា ៖ « ទោះបីគាត់មានទម្រង់ជាព្រះក៏ដោយ គាត់មិនបានរាប់ថាជាការប្លន់ទេ បើគាត់បង្ហាញខ្លួនគាត់ស្មើនឹងព្រះ ប៉ុន្តែគាត់ ស្ម័គ្រចិត្តដកខ្លួនចេញ» [ភីលីព ២:៦-៧] ។ ហើយដោយក្រែងលោត្រីគល់រាំង អំពីព្រះដែលក្លែងក្លាយខ្លះ យ៉ូហានបានទៅឆ្ងាយដោយនិយាយថា ៖ « ទ្រង់ជា ព្រះពិត ហើយជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » [យ៉ូហានទី ១ ៥:២០] ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគួរតែលើសពីគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងដែលថាទ្រង់ត្រូវ បានគេហៅថាព្រះ ជាពិសេសដោយសាក្សីនោះដែលប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់ យើងថាមិនមានព្រះច្រើនទេ ប៉ុន្តែមានព្រះមួយអង្គ [ចោទិយកថា ៦:៤] ។ លើសពីនេះទៅទៀត គឺប៉ុលដែលបាននិយាយថា "ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើនត្រូវ បានហៅថាជាព្រះ ទោះជានៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅលើផែនដីក៏ដោយ... ប៉ុន្តែ សម្រាប់យើងមានព្រះតែមួយ ដែលជារបស់ទាំងអស់ដែលមកពីទ្រង់" [១ កូរិន ថូស ៨:៥-៦] ។

ពេលយើងឮពីមាត់តែមួយថា "ព្រះបានសម្តែងឲ្យឃើញក្នុងសាច់ឈាម" [១ ធី ម៉ូថេ ៣:១៦] ថា «ព្រះបានទិញពួកជំនុំដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់» [កិច្ច ការ. ២០:២៨] ហេតុអ្វីបានជាយើងស្រមៃគិតអំពីព្រះទីពីរ ដែលប៉ុលមិនបាន ទទួលស្គាល់ទាល់តែសោះ? ហើយគ្មានការសង្ស័យទេ នោះគឺជាគំនិតរបស់

មនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ ។ ដូចគ្នានេះ ថូម៉ាសប្រកាសគាត់ជាម្ចាស់ និងជាព្រះរបស់គាត់ដោយចំហ [យ៉ូហាន 20:28] ហើយដូច្នេះប្រកាសថាគាត់ជាព្រះតែមួយគត់ ដែលគាត់តែងតែគោរពបូជា ។

12. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែងអំពីភាពទេវភាពរបស់ទ្រង់ដោយកិច្ចការដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ដល់ទ្រង់នៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះវានឹងភ្លឺច្បាស់ជាងនេះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថាគាត់បានធ្វើការតាំងពីដើមដំបូងជាមួយឪពុក [យ៉ូហាន 5:17] នោះពួកយូដាដែលលង់ទាំងស្រុងចំពោះពាក្យផ្សេងទៀតរបស់គាត់ នៅតែយល់ថាគាត់បានប្រើអំណាចដ៏ទេវភាព ។ ដូច្នេះ ដូចជាយ៉ូហានបានចែងថា « សាសន៍យូដាបានរកសម្លាប់គាត់កាន់តែខ្លាំងឡើង ពីព្រោះគាត់មិនត្រឹមតែបំបាក់ថ្ងៃសប្ប័ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងហៅព្រះជាបិតារបស់គាត់ ដោយតាំងខ្លួនឲ្យស្មើនឹងព្រះ» [យ៉ូហាន ៥:១៨] ។ តើភាពលង់ខ្លៅរបស់យើងនឹងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាទៅ បើយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាទេវភាពរបស់ទ្រង់នៅទីនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់? ហើយជាការពិតណាស់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងសាកលលោកដោយការផ្តល់កម្លាំង និងអំណាច ហើយគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដោយការបញ្ជានៃអំណាចផ្ទាល់របស់ទ្រង់ [ហេព្រើរ.1:3] ការប្រព្រឹត្តដែលសាវ័កចំពោះព្រះគ្រីស្ទ គឺជាមុខងាររបស់អ្នកបង្កើតតែមួយគត់ ។ ហើយគាត់មិនត្រឹមតែចូលរួមក្នុងកិច្ចការនៃការគ្រប់គ្រងពិភពលោកជាមួយនឹងព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើការងារផ្សេងទៀតដែលមិនអាចទាក់ទងនឹងសត្វបាន ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈព្យាការីថា « ខ្ញុំក៏ជាអ្នកដែលលុបបំបាត់អំពើរំលងរបស់អ្នកដោយយល់ដល់ខ្លួនខ្ញុំ» [អេសាយ. ៤៣:២៥] ។ យោងទៅតាមពាក្យនេះ នៅ

ពេលដែលជនជាតិយូដាគិតថាអំពើខុសឆ្គងបានធ្វើចំពោះព្រះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានរួចពីបាប នោះព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែបានអះអាងដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានសបញ្ជាក់ដោយការអស្ចារ្យផងដែរ ថាអំណាចនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ [ម៉ាថាយ ។ ៩:៦] ។ ដូច្នេះហើយ យើងយល់ឃើញថា គាត់មិនមានការគ្រប់គ្រងគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចជាក់ស្តែងនៃការផ្តាច់បាប ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា នឹងមិនឆ្លងពីគាត់ទៅអ្នកដទៃឡើយ អ្វី? តើការស្វែងរកនិងការជ្រៀតចូលនៃគំនិតស្ងាត់នៃចិត្តមិនមែនជារបស់ព្រះតែមួយឬ? ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទក៏មានអំណាចនេះដែរ [ម៉ា៨. ៩:៤; យ៉ូហាន ២:២៥] ។ ពីនេះយើងឃើញច្បាស់ថាភាពរបស់ព្រះ ។

13. ភាពជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់

អាទិភាពរបស់ព្រះអង្គបង្ហាញដោយការអស្ចារ្យយ៉ាងច្បាស់ និងច្បាស់យ៉ាងណា! ទោះបីជាខ្ញុំសារភាពថា ទាំងហោរា និងសាវ័កបានធ្វើការអស្ចារ្យដូចគ្នា និងស្រដៀងនឹងគាត់ក៏ដោយ ក៏នៅក្នុងន័យនេះមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងបំផុត គឺពួកគេបានចែកចាយអំណោយទានរបស់ព្រះដោយការបម្រើរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែគាត់បានបង្ហាញពីអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ពិតហើយ ជួនកាលគាត់បានប្រើការអធិស្ឋានដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ១១:៤១] ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេបានប្រើកិច្ចបម្រើបែបនេះដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ថាអំណាចមិនមែនមកពីអ្នកណាក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ ។ «នៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» ពេត្រុសនិយាយថា "... ចូរក្រោកឡើង ហើយដើរ" ។ [កិច្ចការ ៣:៦] ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីចម្លែកទេ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់អព្ភូតហេតុរបស់ទ្រង់ដើម្បីបំភ័ន្តដល់ការមិនជឿរបស់សាសន៍យូដា ដរាបណាការទាំងនេះត្រូវបានធ្វើ

ដោយអំណាច ហើយដូច្នេះបានផ្តល់សក្ខីភាពពេញលេញអំពីទេវភាពរបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ១០:៣៧; ១៤:១១]។ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ គ្មានសេចក្តីសុចរិត គ្មានជីវិតទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រិស្តមានអ្វីៗទាំងអស់នេះនៅក្នុងខ្លួន នោះព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានបើកសម្តែង។ ហើយកុំឲ្យអ្នកណាជំទាស់នឹងខ្ញុំថា ជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះឡើយ ត្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេនិយាយថាបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ។ ហើយប្រសិនបើគ្មានអ្នកណាក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់ល្អទេ [ម៉ាថាយ ១៩:១៧] ធ្វើម្តេចថាមនុស្សគ្រាន់តែជាមនុស្ស ខ្ញុំមិននិយាយថាល្អ និងយុត្តិធម៌ទេ តែជាសេចក្តីល្អ និងយុត្តិធម៌ខ្លួនឯង? ហេតុអ្វីបានជាតាមរយៈទីបន្ទាល់របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ជីវិតមាននៅក្នុងគាត់តាំងពីដើមកំណើតមក ហើយសូម្បីតែពេលនោះគាត់ជាពន្លឺនៃមនុស្ស [យ៉ូហាន ១:៤]? អាស្រ័យហេតុនេះ ការពឹងផ្អែកលើភស្តុតាងបែបនេះ យើងហ៊ានដាក់សេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើទ្រង់ ទោះបីយើងដឹងថាវាជាឧបាយកលដ៏ពិសិដ្ឋសម្រាប់អ្នកណាក៏ដោយ ក្នុងការទុកចិត្តលើសត្វលោក។ "តើអ្នកជឿលើព្រះទេ?" គាត់សួរ។ « ចូរជឿដល់ខ្ញុំផង » [យ៉ូហាន ១៤:១]។ ដូច្នេះហើយប៉ូលបានបកស្រាយវគ្គពីរនៃអេសាយថា៖ «អ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើអ្នកនោះ អ្នកនោះនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ» [រ៉ូម.១០:១១; អេសាយ ២៨:១៦]។ ម្យ៉ាងទៀត «នឹងកើតចេញពីឫសនៃអ៊ីសាយ ដែលនឹងក្រោកឡើងដើម្បីគ្រប់គ្រងលើមនុស្ស។ ប្រជាជាតិនានានឹងសង្ឃឹមក្នុងទ្រង់»។ [រ៉ូម។ ១៥:១២; អេសា.១១:១០] ហើយហេតុអ្វីបានជាយើងគួរស្វែងរកទីបន្ទាល់បន្ថែមទៀតនៃបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងបញ្ហានេះ នៅពេលដែលយើងមកជាញឹកញាប់លើ

ប្រយោគនេះ ៖ «អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច» [យ៉ូហាន ៦:៤៧]? ឥឡូវនេះ ការអធិស្ឋានដែលពឹងផ្អែកលើជំនឿក៏ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែជាពិសេសនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាប្រសិនបើអ្វីផ្សេងទៀតជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា ។ ដ្បិតហោរាពោលថា ៖ «អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះនឹងបានរួចជីវិត» ។ [យ៉ូអែល ។ ២:៣២] ។ មួយទៀតថា ៖ «ព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ាជាប៉មដ៏ខ្លាំងក្លា មនុស្សសុចរិតនឹងរត់ទៅឯនោះ ហើយបានសង្គ្រោះ» ។ [សុភាសិត ១៨:១០] ប៉ុន្តែព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានអំពាវនាវឱ្យមានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សត្រូវ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ជាព្រះយេហូវ៉ា ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៃការអំពាវនាវបែបនេះនៅក្នុងស្ទេផាន ដែលជាកន្លែងដែលគាត់និយាយថា « ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូអើយ សូមទទួលវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ » [កិច្ចការ 7:59] ។ ក្រោយមកនៅក្នុងក្រុមជំនុំទាំងមូល ដូចដែលអាណាណាសថ្លែងទីបន្ទាល់នៅក្នុងស្បៃវែកៅតែមួយដោយនិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជ្រាបថាតើមនុស្សនេះបានធ្វើបាបប៉ុន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់" [កិច្ចការ 9:13-14] ។ ហើយដើម្បីឱ្យវាយល់កាន់តែច្បាស់ថា « ភាពពេញលេញនៃទេវភាពរស់នៅក្នុងរូបកាយ» នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡ. 2:9] នោះសាវ័កបានសារភាពថាគាត់បានណែនាំគោលលទ្ធិណាមួយក្នុងចំណោមពួកកូរិនថូស ក្រៅពីចំណេះដឹងអំពីគាត់ ហើយថាគាត់មិនបានផ្សព្វផ្សាយអ្វីទាំងអស់ប៉ុន្តែនេះ [១កូរិនថូស ២:២] តើអ្វីដែលអស្ចារ្យ និងអស្ចារ្យនេះ ខ្ញុំសូមសួរថាព្រះនាមរបស់បុត្រតែមួយគត់ត្រូវបានប្រកាសប្រាប់យើងរាល់ពេលដែលព្រះប្រទានសិរីល្អដល់យើងក្នុងការស្គាល់ទ្រង់តែមួយនោះ? [យេរេមា. ៩:២៤] ។

អ្នកណាខ្លះហ៊ាននិយាយគាត់ថាជាសត្វតិរច្ឆាន ពេលដែលការចេះដឹងគាត់ជាហេតុផលតែមួយគត់របស់យើងក្នុងការលើកតម្កើង? ក្រៅពីនេះ ការស្វាគមន៍ដែលមានបុព្វបទទៅនឹងសំបុត្ររបស់ប៉ុលអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រយោជន៍ដូចគ្នាពីកូនប្រុសដូចជាមកពីបិតា [រ៉ូម.១:៧; ១កូរិនថូស ១:២; កាឡាទី.១:៣ ។ល។ តាមរយៈនេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនមិនត្រឹមតែថា តាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះរាជបុត្រា ធ្វើកិច្ចការទាំងនោះដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ប្រទានមកយើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា តាមរយៈការចូលរួមទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអំណាច ព្រះរាជបុត្រាផ្ទាល់គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃពួកគេ។ ចំណេះដឹងជាក់ស្តែងនេះ ច្បាស់ជាប្រាកដ និងរឹងមាំជាងការស្មានទុកដែលទំនេរ។ នៅទីនោះ ប្រាកដណាស់ ចិត្តដ៏បរិសុទ្ធ យល់ឃើញនូវវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយស្ទើរតែពាល់ដល់ទ្រង់ នៅពេលដែលវាមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនវារលាស់ បំភ្លឺ រក្សាទុក រាប់ជាសុចរិត និងរាប់ជាបរិសុទ្ធ។

(ភាពដ៏នៅអស់កល្បនៃវិញ្ញាណ, ១៤-១៥)

14. ភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់

ដូច្នោះហើយ យើងគួរតែស្វែងរកប្រភពដូចគ្នានៃភស្តុតាងនៃភាពជាព្រះនៃវិញ្ញាណ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទីបន្ទាល់នោះរបស់ម៉ូសេនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតគឺច្បាស់ណាស់ថា «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបានសាយភាយពេញទីជ្រៅ» [លោកុប្បត្តិ 1:2] ឬរូបធាតុគ្មានរូបរាង។ ព្រោះវាបង្ហាញមិនត្រឹមតែថាភាពស្រស់ស្អាតនៃសកលលោក (ដែលយើងយល់ឃើញនៅពេលនេះ) ជំពាក់កម្លាំងនិងការអភិរក្សរបស់វាចំពោះអំណាចនៃវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែថាមុនពេលគ្រឿងតុបតែងនេះត្រូវបានបន្ថែម សូម្បីតែពេលនោះវិញ្ញាណក៏ត្រូវបានកាន់កាប់ដោយភាព

ច្របូកច្របល់នោះ ។ ហើយមនុស្សក៏មិនអាចពន្យល់បានច្បាស់ពីពាក្យរបស់អេសាយថា «ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ាបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ហើយនិងវិញ្ញាណ» [អេសាយ.៤៨:១៦] សម្រាប់នៅក្នុងការបញ្ជូនព្យាការី គាត់បានចែកចាយអំណាចខ្ពស់បំផុតជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ពីនេះទៅទៀត ព្រះដ៏មានព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គភ្លឺឡើង ។ ប៉ុន្តែការបញ្ជាក់ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកយើង ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនឹងមកពីការប្រើប្រាស់ដែលធ្លាប់ស្គាល់ ។ ចំពោះអ្វីដែលបទគម្ពីរកំណត់គុណលក្ខណៈដល់ទ្រង់ ហើយយើងខ្លួនយើងផ្ទាល់បានរៀនដោយបទពិសោធន៍ដ៏ប្រាកដនៃការគោរពព្រះគឺនៅឆ្ងាយពីសត្វលោក ។ ដ្បិតជាវិញ្ញាណដែលសាយភាយគ្រប់ទីកន្លែង ទ្រទ្រង់គ្រប់ទាំងអស់ នាំឲ្យរីកចម្រើន ហើយប្រោសវាឲ្យរស់ឡើងវិញនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅផែនដី ។ ដោយសារតែគាត់ត្រូវបាន circumscribed ដោយគ្មានដែនកំណត់ គាត់ត្រូវបានលើកលែងពីប្រភេទនៃសត្វ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការបញ្ចូលទៅក្នុងគ្រប់ថាមពលរបស់គាត់ ហើយដកដង្ហើមចូលទៅក្នុងខ្លឹមសារ ជីវិត និងចលនា នោះពិតជាទេវភាព ។ ម្តងទៀត ប្រសិនបើការបង្កើតឡើងវិញក្នុងជីវិតដែលមិនចេះរលួយគឺខ្ពស់ជាង និងអស្ចារ្យជាងការរីកចម្រើននាពេលបច្ចុប្បន្ន តើយើងគួរគិតយ៉ាងណាចំពោះគាត់ពីអំណាចដែលវាដំណើរការ? ឥឡូវនេះ ព្រះគម្ពីរបង្រៀននៅកន្លែងជាច្រើនថាគាត់គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃការបង្កើតឡើងវិញ មិនមែនដោយការខ្ជីប្រាក់ទេ ប៉ុន្តែដោយថាមពលរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ហើយមិនត្រឹមតែនេះទេ ប៉ុន្តែជាអមតៈនាពេលអនាគតផងដែរ ។សរុបមក លើគាត់ ដូចជាកូនប្រុស មុខងារត្រូវបានប្រគល់ជូនជាពិសេសចំពោះទេវភាព ។ «ដ្បិតវិញ្ញាណស្វែងរក...សូម្បីតែជម្រៅនៃព្រះ» [1 កូរិនថូស 2:10] ដែលមិនមានទីប្រឹក្សាក្នុងចំណោមសត្វលោក [រ៉ូ

ម ១១:៣៤]; ទ្រង់ប្រោសប្រទាននូវប្រាជ្ញា និងវិជ្ជានៃការនិយាយ [១ កូរិន. 12:10] ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់ប្រកាសទៅកាន់លោកម៉ូសេថាវាជាកិច្ចការរបស់គាត់តែម្នាក់ឯង [និក្ខមនំ 4:11] ដូច្នេះតាមរយៈគាត់យើងចូលមកក្នុងការរួមរស់ជាមួយព្រះដូច្នេះថាយើងនៅក្នុងវិធីមួយមានអារម្មណ៍ថាអំណាចដែលផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់មកពួកយើង ។ យុត្តិកម្មរបស់យើងគឺជាការងាររបស់គាត់; ពីគាត់គឺជាអំណាចការរាប់ជាបរិសុទ្ធ [១ កូរិនថូស ៦:១១]; សច្ចៈ ព្រះគុណ និងអ្វីៗដែលល្អដែលអាចកើតឡើងបាន ព្រោះមានតែវិញ្ញាណមួយដែលហូរចេញពីអំណោយគ្រប់បែបយ៉ាង [១ កូរិន. ១២:១១] ។ ជាពិសេសគ្មានអ្វីមានតម្លៃទេគឺការនិយាយរបស់ប៉ុលថា: «ទោះបីជាមានអំណោយផ្សេងៗក៏ដោយ» [១ កូរិន . 12:4] និងការចែកចាយច្រើននិងខុសគ្នា [ហេព្រើរ.2:4] "តែមានវិញ្ញាណដូចគ្នា" [១ កូរិន.12:4] ដោយសារតែរឿងនេះធ្វើឱ្យគាត់មិនត្រឹមតែជាការចាប់ផ្តើមឬប្រភពប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏ជាអ្នកនិពន្ធផងដែរ ។ ប៉ុលនេះក៏បញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់បន្តិចក្រោយមកក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «មានវិញ្ញាណតែមួយដែលចែករបស់ទាំងអស់ដូចជាគាត់ដែរ» [I cor. ១២:១១] ។ បើវិញ្ញាណមិនមែនជាអង្គភាពដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រះទេ នោះការជ្រើសរើស និងឆន្ទៈនឹងមិនត្រូវបានទទួលយកទៅគាត់ឡើយ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីអំណាចដ៏ទេវភាពនៃវិញ្ញាណ ហើយបង្ហាញថាគាត់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះដោយមិនចុះសម្រុង ។

15. បង្ហាញទីបន្ទាល់សម្រាប់ព្រះនៃវិញ្ញាណ

ក៏ពិតមែនហើយ ព្រះគម្ពីរមិននិយាយអំពីគាត់ទេ បដិសេធពីការហៅថា «ព្រះ» ។ សម្រាប់ប៉ុលសន្និដ្ឋានថា យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះមកពីការពិតដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះសណ្ឋិតក្នុងយើង [១ កូរិន. ៣:១៦; ១៧:៦; ៦:១៩; ២

កូរិនថូស ៦:១៦]។ យើងមិនងាយឆ្លងការពិតនេះទេដោយសារព្រះពិតជាសន្យាជាញឹកញាប់ថាទ្រង់នឹងជ្រើសរើសយើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ការសន្យានេះមិនត្រូវបានបំពេញដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដែលគង់នៅក្នុងយើងនោះទេ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែល Augustine បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា: « ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគេស្នើឱ្យធ្វើព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់វិញ្ញាណចេញពីឈើនិងថ្ម ពីព្រោះកិត្តិយសនេះគឺដោយសារព្រះតែមួយគត់ បទបញ្ជាបែបនេះនឹងក្លាយជាភស្តុតាងច្បាស់លាស់នៃទេវភាពរបស់វិញ្ញាណ។ ឥឡូវនេះ តើវាច្បាស់ជាងនេះទៅទៀតដែលយើងមិនគួរធ្វើព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់គាត់ ប៉ុន្តែតើខ្លួនយើងគួរតែជាប្រាសាទនោះទៅវិញ? ហើយជួនកាលសាវ័កខ្លួនឯងសរសេរថា « យើងជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ » [១ កូរិន. ៣:១៦-១៧; កូរិនថូស ទី២ ៦:១៦] នៅពេលផ្សេងទៀត ក្នុងន័យដូចគ្នា « ព្រះវិហារនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [១ កូរិន ៦:១៩]។ ពិតណាស់ ពេត្រុសបានស្តីបន្ទោសអាណានាសដែលបានកុហកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា គាត់មិនបានកុហកមនុស្សទេ គឺចំពោះព្រះ [កិច្ចការ 5:3-4] ។ ហើយកន្លែងដែលអេសាយណែនាំព្រះអម្ចាស់នៃរ ប៉ុលបង្រៀនថា វាគឺជាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានបន្ទូល [អេសាយ។ ៦:៩; កិច្ចការ ២៨:២៥-២៦]។ ពិតប្រាកដណាស់ កន្លែងដែលហោរាតែងតែនិយាយថា ពាក្យដែលយើងនិយាយ គឺជាពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ ព្រះគ្រិស្តនិងសាវ័កបញ្ជូនពួកគេទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [២ពេត្រុស.1:21] ។ ហេតុនេះ វាកើតឡើងថាអ្នកដែលមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាអ្នកនិពន្ធទំនាយគឺជាព្រះយេហូវ៉ាពិត។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅកន្លែងដែលព្រះបានតួញតែ្អរថាទ្រង់បានធ្វើឲ្យទ្រង់ខឹងដោយការរឹងចចេសនៃរាស្ត្រទ្រង់ អេសាយសរសេរថា «ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទ្រង់សោកស្តាយ» [អេសាយ ៦៣:១០] ។ ជាចុងក្រោយ ប្រសិនបើការប្រមាថចំពោះព្រះវិញ្ញាណមិនត្រូវបានលុបចោលទាំងនៅក្នុងយុគសម័យនេះ ឬនៅក្នុងយុគសម័យខាងមុខនោះទេ ទោះបីជាអ្នកដែលបានប្រមាថព្រះបុត្រាអាចទទួលបានការលើកលែងទោសក៏ដោយ [ម៉ាថាយ ១២:៣១; ម៉ាកុស ៣:២៩; លូកា 12:10] ដោយការនេះមានព្រះចេស្តាដ៏ទេវភាព ដើម្បីធ្វើឲ្យរបួស ឬបន្ថយដែលជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលមិនអាចកាត់បន្ថយបាន ត្រូវបានប្រកាសជាចំហ ។ ខ្ញុំបានលុបចោលទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលឪពុកក្នុងក្រុងជំនុំបានប្រើដោយចេតនា ។ ពួកគេគិតថាវាសមហេតុផលក្នុងការដកស្រង់ចេញពីព្រះបាទដាវីឌថា "ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ផ្ទៃមេឃក៏បានតាំងឡើង ហើយគ្រប់ទាំងអំណាចរបស់វាដោយព្រះឱស្ឋនៃព្រះឱស្ឋទ្រង់" [ទំនុកដំកើង ៣៣:៦] ដើម្បីបញ្ជាក់ថាសកលលោកគឺជាកិច្ចការមិនតិចទេ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាព្រះបុត្រា ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាទម្លាប់ធម្មតាក្នុងទំនុកតម្កើងដែលត្រូវនិយាយឡើងវិញ រឿងដដែលនេះពីរដង ហើយដោយសារក្នុងអេសាយ «វិញ្ញាណនៃមាត់» មានន័យដូចគ្នានឹង «ពាក្យ» [អេសាយ ។ ១១:៤] នោះជាមូលហេតុខ្សោយ ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានជ្រើសរើសយកតែរឿងមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ ដែលចិត្តរបស់ព្រះអាចសម្រាកដោយសុវត្ថិភាព ។ (ភាពខុសគ្នា និងការរួបរួមរបស់មនុស្សបីនាក់, ១៦-២០)

16. ភាពតែមួយ

ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងឱ្យកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងការយាងមកបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏បានស្គាល់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងមនុស្សបីនាក់ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជាច្រើន នោះនឹងគ្រប់គ្រាន់

សម្រាប់យើង ។ សម្រាប់ប៉ុលដូច្នេះភ្ជាប់ជាមួយព្រះទាំងបីនេះ សេចក្តីជំនឿ និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [អេភេសូរ 4:5]- ដូចជាដើម្បីវែកញែកពីមួយទៅមួយ ផ្សេងទៀត: ពោលគឺដោយសារតែជំនឿគឺតែមួយ ដូច្នេះគាត់អាចបង្ហាញជំនឿ ថាជាតែមួយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានផ្តួចផ្តើមចូលទៅក្នុងជំនឿ និងសាសនានៃព្រះតែមួយ នោះយើង ត្រូវចាត់ទុកទ្រង់ជាព្រះនាមដែលយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដើម្បីជាព្រះពិត ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះហឫទ័យ ដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនេះ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿដ៏ល្អ ឥតខ្ចោះត្រូវបានបង្ហាញ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ធ្វើពិធីជ្រមុជពួកគេក្នុង ព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [ម៉ាថាយ .២៨:១៩] ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេ ដែលព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះហឫទ័យដោយការប្រកាសដ៏ឧឡារិកនេះ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿដ៏ល្អឥតខ្ចោះត្រូវបានបង្ហាញ នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ធ្វើពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » [ម៉ាថាយ .២៨:១៩] ។ សម្រាប់ការនេះមានន័យយ៉ាងច្បាស់ថា បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះតែមួយ ដែលបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយភាពច្បាស់លាស់ទាំងស្រុងនៅក្នុងព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា នៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់ព្រះ រស់នៅលើមនុស្សបីនាក់ ដែលព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់តែមួយ ។ ពិតហើយ ជំនឿមិនគួរសម្លឹងមើលទៅទីនេះ និងទីនោះ ឬនិយាយអំពីរឿងផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវសម្លឹងមើលទៅលើព្រះជាម្ចាស់តែមួយ រួបរួមគ្នាជាមួយទ្រង់ ដើម្បីនៅជាប់នឹងទ្រង់ ។ ពីនេះហើយ ទើប

គេកំណត់យ៉ាងងាយថា បើមានជំនឿផ្សេងៗ ក៏ត្រូវមានព្រះច្រើនដែរ ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសាក្រាម៉ង់នៃសេចក្តីជំនឿ វាបញ្ជាក់សម្រាប់យើងនូវការរួបរួមរបស់ព្រះពីការពិតដែលថាវាមានតែមួយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាក៏កើតឡើងដែរថា យើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើយ លើកលែងតែក្នុងព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះយើងទទួលយកសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់ក្នុងនាមដែលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ដូច្នេះ តើព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណា នៅពេលទ្រង់បង្គាប់ថា ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគួរតែនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរបិតា និងនៃព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លើកលែងតែយើងគួរតែមានជំនឿតែមួយ ដើម្បីជឿលើព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណជាព្រះតែមួយ? ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារនោះជាព្រះតែមួយ មិនមែនច្រើនជាងនេះទេ ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលបានដោះស្រាយនោះយើងសន្និដ្ឋានថាព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីខ្លឹមសារនៃព្រះនោះទេ ។ ពួក Arians ធ្លាប់សរសើរដោយល្ងង់បំផុតនៅពេលដែលក្នុងការសារភាពភាពទេវភាពនៃព្រះរាជបុត្រា ពួកគេបានយកសារធាតុរបស់ព្រះចេញពីគាត់ ។ ភាពឆ្កួតដូចគ្នាបានធ្វើទារុណកម្មជនជាតិម៉ាសេដូន ដែលដោយ« វិញ្ញាណ»ចង់យល់តែអំណោយទាននៃព្រះគុណដែលបានចាក់មកលើមនុស្ស ។
ដោយសារប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង ការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពរឹងប៉ឹង និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់បានចេញមកពីគាត់ ដូច្នេះហើយគាត់គឺជាព្រះវិញ្ញាណតែមួយនៃប្រាជ្ញា ការប្រុងប្រយ័ត្ន ភាពរឹងមាំ និងការគោរពព្រះ [អេសាយ ១១:២] ។ ហើយគាត់មិនមែនជារបស់ទេវភាពយោងទៅតាមការចែកចាយអំណោយនោះទេ

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាពួកគេអាចបែងចែកខុសគ្នា ។ សាវ័កនិយាយថា ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់នៅតែ«តែមួយដដែល» [១ កូរិន. ១២:១១]

17. ភាពបី

ជាថ្មីម្តងទៀត បទគម្ពីរកំណត់ឲ្យមានការញែកចេញពីព្រះវរបិតាពីព្រះបន្ទូល និងព្រះបន្ទូលចេញពីព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែ ភាពអស្ចារ្យនៃអាថ៌កំបាំងនេះ ព្រមានយើងអំពីការគោរព និងសុជីវធម៌ ដែលយើងគួរប្រើក្នុងការស៊ើបអង្កេតរឿងនេះ ។ ហើយវគ្គនោះនៅ Gregory of Nazianzus ធ្វើអោយខ្ញុំរីករាយយ៉ាងខ្លាំង ៖ "ខ្ញុំមិនអាចគិតទៅលើម្នាក់នោះបានឡើយ ដោយមិនមានការឡោមព័ទ្ធដោយភាពត្រចះត្រចង់នៃអ្នកទាំងបីភ្លាមៗនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនអាចមើលឃើញអ្នកទាំងបីដោយមិនត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅអ្នកនោះភ្លាមៗដែរ» ។ ដូច្នេះ សូមកុំឲ្យយើងនឹកស្រមៃដល់ព្រះត្រីឯកនៃមនុស្សដែលធ្វើឲ្យគំនិតយើងរំខាន ហើយមិននាំពួកគេត្រឡប់ទៅរកការរួបរួមនោះវិញភ្លាមៗនោះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពាក្យ «ព្រះវរបិតា» «ព្រះរាជបុត្រា» និង «ព្រះវិញ្ញាណ» តំណាងឱ្យភាពខុសគ្នាយ៉ាងពិតប្រាកដមួយ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់គិតថា ឋានៈទាំងនេះ ដែលព្រះត្រូវបានចាត់តាំងខុសគ្នាពីពាក្យរបស់ទ្រង់ គឺទទេ ប៉ុន្តែជាភាពខុសគ្នា មិនមែនជាការបែងចែកទេ ។ វគ្គដែលយើងបានលើកឡើងរួចហើយ [សាការី ១៣:៧] បង្ហាញថាកូនប្រុសមានចរិតខុសប្លែកពីព្រះបិតា ពីព្រោះព្រះបន្ទូលមិននៅជាមួយព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់ខុសពីព្រះវរបិតា ហើយគាត់ក៏មិនមានសិរីល្អជាមួយព្រះវរបិតាដែរ គឺគាត់មិនខុសពីព្រះបិតាទេ ។ ដូចគ្នាដែរ គាត់បានញែកព្រះវរបិតាចេញពីខ្លួនគាត់ ពេលគាត់មានប្រសាសន៍ថា មានម្នាក់ទៀតដែលធ្វើបន្ទាល់ដល់គាត់ [យ៉ូហាន ៥:៣២; ៨:១៦; និងកន្លែងផ្សេងទៀត] ។

ហើយជាមួយនឹងការនេះយល់ស្របនឹងអ្វីដែលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត: ថាព្រះបិតាបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់តាមរយៈព្រះបន្ទូល [យ៉ូហាន 1: 3; ហេ .១១:៣] នេះគាត់មិនអាចធ្វើបានដោយមិនខុសពីពាក្យនោះទេ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាមិនមែនជាព្រះវរបិតាដែលបានយាងចុះមកលើផែនដីទេ គឺជាព្រះអង្គដែលយាងចេញពីព្រះវរបិតា ។ ព្រះបិតាមិនបានសោយទិវង្គតទេ ហើយទ្រង់មិនបានរស់ឡើងវិញទេ គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានព្រះបិតាចាត់ឲ្យមកវិញ ។ ក៏មិនមានភាពខុសគ្នានេះមានការចាប់ផ្តើមតាំងពីពេលដែលទ្រង់បានកើតជាសាច់ដែរ ប៉ុន្តែមុននេះក៏បង្ហាញឲ្យឃើញថាទ្រង់ជាបុត្រតែមួយគត់ «ក្នុងទ្រូងនៃព្រះវរបិតា» [យ៉ូហាន ១:១៨] ។ ចុះតើអ្នកណានឹងទទួលយកខ្លួនឯងដើម្បីអះអាងថាព្រះរាជបុត្រមិនបានចូលទៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតាឡើយ រហូតដល់ទ្រង់ចុះពីស្ថានសួគ៌មកទទួលមនុស្សជាតិ? ដូច្នេះ គាត់នៅក្នុងទ្រូងនៃព្រះវរបិតាពីមុនហើយបានកាន់សិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ១៧: ៥] ។ ព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នានៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីព្រះវរបិតា នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចេញមកពីព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 15:26; cf.ch.14:26] ។ គាត់បញ្ជាក់ពីភាពខុសគ្នានៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពីខ្លួនគាត់ជាញឹកញាប់ដូចជាគាត់ហៅវិញ្ញាណថា « មួយទៀត» ដូចជាពេលដែលគាត់ប្រកាសថាគាត់នឹងបញ្ជូនអ្នកសម្រាលទុក្ខម្នាក់ទៀត [យ៉ូហាន ១៤:៦] និងជាញឹកញាប់ទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

18. ភាពខុសគ្នានៃព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ

ខ្ញុំត្រៀមខ្លួនហើយមិនដឹងថាតើវាសមនឹងខ្ចីការប្រៀបធៀបពីកិច្ចការមនុស្សដើម្បីបង្ហាញពីកម្លាំងនៃភាពខុសគ្នានេះឬអត់ ។ មនុស្សចាស់ពិតជាធ្លាប់មានពេលខ្លះ

ដើម្បីធ្វើដូច្នេះ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះពួកគេបានសារភាពថាភាពស្រដៀងគ្នាដែលពួកគេជឿនលឿនគឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ម្នាលទាំងឡាយ យ៉ាងនេះតថាគតបង្ហាញនូវសេចក្តីជ្រួលជ្រើមទាំងឡាយក្នុងទីនេះ ក្រែងមានអ្វីគួរសំដែងដោយមិនសមគួរ នោះអាចនឹងនាំឲ្យមានសេចក្តីអន្តរាយដល់ព្យាបាទ ឬសេចក្តីវង្វេងដល់ជនអវិជ្ជា។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនសមទេក្នុងការគាបសង្កត់ភាពខុសគ្នាដែលយើងសង្កេតឃើញត្រូវបានបង្ហាញក្នុងបទគម្ពីរ។ ប្រភពទឹកនិងប្រភពនៃអ្វីទាំងអស់វាគឺជានេះ: ដើម្បីព្រះបិតាត្រូវបានកំណត់ថាជាការចាប់ផ្តើមនៃសកម្មភាព, និង; ដល់កូនប្រុស ប្រាជ្ញា ការទូន្មាន និងការតាំងចិត្តលើអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវអំណាច និងប្រសិទ្ធភាពនៃសកម្មភាពនោះ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាភាពអស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតាក៏ជាភាពអស់កល្បនៃព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ចាប់តាំងពីព្រះមិនអាចមានក្រៅពីប្រាជ្ញានិងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ហើយយើងមិនត្រូវស្វែងរកនៅអស់កល្បជានិច្ចពីមុន ឬក្រោយក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រតិបត្តិតាមលំដាប់គឺ មិនមែនគ្មានន័យឬលើសលប់នោះទេ នៅពេលដែលព្រះបិតាត្រូវបានគិតជាដំបូងបន្ទាប់មកពីគាត់ជាបុត្រនោះ ហើយចុងក្រោយមកពីវិញ្ញាណទាំងពីរ។ សម្រាប់ចិត្តរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ មានទំនោរទៅដោយធម្មជាតិ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះជាមុនសិន បន្ទាប់មក ប្រាជ្ញានឹងចេញមកពីគាត់ ហើយចុងក្រោយគឺអំណាចដែលគាត់ប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យក្រមនៃផែនការរបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាកូនប្រុសត្រូវបានគេនិយាយថាចេញមកពីព្រះបិតាតែមួយអង្គ។ វិញ្ញាណមកពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាក្នុងពេលតែមួយ។ វាលេចឡើងនៅក្នុងវគ្គជាច្រើន ប៉ុន្តែគ្មានកន្លែងណាច្បាស់ជាងនៅក្នុងជំពូកទី 8 នៃរ៉ូម ដែលវិញ្ញាណដូចគ្នាត្រូវ

បានគេហៅថាព្រងើយកណ្តើយ ជួនកាលជាវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ជួនកាលជាវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ "ដែលបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទ... ពីសុគតឡើងវិញ" [V11]- និង ដោយគ្មានហេតុផល។ ដ្បិតពេត្រុសក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាគឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកហោរាបានទាយ [២ពេត្រុស ១:២១] ទោះបីជាបទគម្ពីរជាញឹកញាប់បង្រៀនថាវាជាវិញ្ញាណនៃព្រះជាព្រះវរបិតាក៏ដោយ។

19. ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណ

លើសពីនេះ ភាពខុសគ្នានេះគឺនៅឆ្ងាយពីការបំពានលើការរួបរួមដ៏សាមញ្ញបំផុតរបស់ព្រះ ដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យយើងបញ្ជាក់ពីវាថា កូនប្រុសគឺជាព្រះតែមួយជាមួយព្រះវរបិតា ពីព្រោះគាត់ចែករំលែកជាមួយព្រះវរបិតាតែមួយ និងវិញ្ញាណតែមួយ ហើយថាវិញ្ញាណមិនមែនជាអ្វីនោះទេ។ ក្រៅពីព្រះវរបិតា ហើយខុសពីព្រះរាជបុត្រា ព្រោះទ្រង់ជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រ។ ម្ចាលអារ៉ុសោទាំងឡាយ ក្នុងបដិបទានិមួយៗ និស្ស័យដ៏ទេវៈទាំងមូលត្រូវបានយល់ ដោយគុណវុឌ្ឍិនេះថា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ប្រកបដោយគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន។ ព្រះបិតាគង់នៅក្នុងបុត្រទាំងស្រុង គឺជាបុត្រទាំងស្រុងនៅក្នុងព្រះវរបិតា ដូចទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសថា ៖ « ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវរបិតា ហើយព្រះវរបិតាគង់នៅក្នុងខ្ញុំ » [យ៉ូហាន ១៤:១០] ។ ហើយអ្នកនិពន្ធខាងសាសនាមិនប្រកាន់ថាបុគ្គលនោះបែកពីគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសារធាតុខុសគ្នាណាមួយឡើយ។ តាមរយៈអក្ខរាវិរុទ្ធទាំងនេះដែលបង្ហាញពីភាពខុសគ្នា (និយាយថា Augustine) គឺជាសញ្ញានៃទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមករបស់ពួកគេ ហើយមិនមែនជាខ្លឹមសារដែលពួកគេជាតែមួយនោះទេ។ ក្នុងន័យនេះ គំនិតរបស់មនុស្សបុរាណត្រូវចុះសម្រុងគ្នា ដែលបើមិនដូច្នេះទេ ហាក់ដូចជាប៉ះទង្គិចគ្នាខ្លះ។ ជួនកាល ពួកគេ

បង្រៀនថា ព្រះបិតាគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃព្រះរាជបុត្រា ។ ពេលខ្លះពួកគេប្រកាសថា កូនប្រុសមានទាំងទេវភាព និងខ្លឹមសារចេញពីខ្លួនគាត់ ហើយដូច្នេះមិនបានចាប់ផ្តើមជាមួយព្រះវរបិតាទេ ។ Augustine បានយ៉ាងល្អ ហើយបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីមូលហេតុនៃភាពចម្រុះនេះនៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត នៅពេលដែលគាត់និយាយដូចខាងក្រោម ៖ «ព្រះគ្រីស្ទដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់ ត្រូវបានគេហៅថាព្រះ ។ ដោយការគោរពចំពោះព្រះបិតាព្រះរាជបុត្រា ។ ម្តងទៀត ព្រះវរបិតាដោយគោរពខ្លួនឯងត្រូវហៅថាជាព្រះ ។ ដោយការគោរពចំពោះព្រះរាជបុត្រា ។ រហូតមកដល់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាបិតាដោយគោរពចំពោះកូន, គាត់មិនមែនជាកូន; រហូតមកដល់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាបិតាដោយគោរពចំពោះកូនប្រុសនោះ គាត់មិនមែនជាកូននោះទេ ។ រហូតមកដល់ពេលដែលគេហៅថាជាបុត្រដោយគោរពចំពោះព្រះបិតានោះទ្រង់មិនមែនជាព្រះវរបិតាទេ ។ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថាជាបិតាទាំងពីរដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់និងកូនប្រុសដោយគោរពចំពោះខ្លួនគាត់ នោះគឺជាព្រះតែមួយ ។ ដូច្នេះ កាលណាយើងនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញអំពីកូនប្រុសដោយមិនគិតពីព្រះវរបិតា នោះយើងក៏ត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាខ្លួនគាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដែរ ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះយើងហៅគាត់ថាការចាប់ផ្តើមតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងសម្គាល់ទំនាក់ទំនងដែលលោកមានជាមួយនឹងព្រះវរបិតានោះយើងបានតាំងព្រះបិតាជាដើមនៃព្រះរាជបុត្រយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ស្បៃវរភៅទីប្រាំទាំងមូលនៃ Augustine On the Trinity មានការព្រួយបារម្ភជាមួយនឹងការពន្យល់អំពីបញ្ហានេះ ។ ជាការពិត វាមានសុវត្ថិភាពជាងក្នុងការបញ្ឈប់ទំនាក់ទំនងដែល Augustine បង្ហាញចេញជាជាងការជ្រៀតចូលទៅក្នុងអាថ៌

កំបាំងដ៏វិសេសវិសាលពេក ដើម្បីរង្វែងតាមរយៈការរំពឹងទុកជាច្រើនដែលលេចចេញជារូបរាង ។

20. ព្រះត្រៃបិដក

ដូច្នេះ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ភាពម៉ឺងម៉ាត់ ហើយនឹងស្តប់ចិត្តនឹងទំហំនៃសេចក្តីជំនឿ ទទួលនូវអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដើម្បីដឹងដោយសង្ខេប ៖ ពោលគឺថា កាលណាយើងប្រកាសថាជឿលើព្រះតែមួយ ក្រោមព្រះនាមនៃព្រះក៏យល់ដែរ ។ ខ្លឹមសារដ៏សាមញ្ញមួយ ដែលយើងយល់អំពីមនុស្សបីនាក់ ឬ hypostases ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានរៀបរាប់ដោយគ្មានការបញ្ជាក់ជាក់លាក់ នោះមានព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណមិនតិចជាងព្រះបិតាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលកូនប្រុសត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយព្រះវរបិតា នោះទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកទាំងពីរបានចូលទៅក្នុង ។ ដូច្នេះហើយ យើងបែងចែករវាងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែលក្ខណៈពិសេសរបស់មនុស្សមានបញ្ហាក្នុងខ្លួន ។ នៅក្នុងព្រះវរបិតាគឺជាការចាប់ផ្តើម និងជាប្រភពដូច្នេះជារឿយៗ ដូចដែលការលើកឡើងពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រារួមគ្នា ឬព្រះវិញ្ញាណ ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងពិសេសចំពោះព្រះវរបិតា ។ តាមរបៀបនេះ ការរួបរួមនៃខ្លឹមសារត្រូវបានរក្សាទុក ហើយសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលសមហេតុផលត្រូវបានរក្សាទុក ដែលនៅតែមិនមានអ្វីឆ្ងាយពីអាទិទេពនៃព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារយើងបានឃើញរួចហើយថាសាវ័កបានប្រកាសថាគាត់ជាកូនប្រុសរបស់ព្រះដែលម៉ូសេនិងពួកហោរាបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថាជាព្រះយេហូវ៉ា នោះគឺជាការចាំបាច់ជានិច្ចដើម្បីមានឯកភាពនៃខ្លឹមសារ ។ ដូច្នេះហើយ យើងចាត់ទុកវាជាគ្រឿងបូជាដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់កូនប្រុស

ដែលត្រូវហៅជាព្រះមួយទៀតថាជាព្រះវរបិតា ត្បិតព្រះនាមដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់មិនទាក់ទងគ្នា ហើយក៏មិនអាចហៅព្រះថាជានេះ ឬថាជាព្រះបានដែរ ។ ឥឡូវនេះ នាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដែលបានយកដោយគ្មានការបញ្ជាក់ត្រូវនឹង ព្រះគ្រីស្ទក៏ច្បាស់ដែរពីពាក្យរបស់ប៉ុលដែលថា ៖ «ខ្ញុំអង្វរដល់ព្រះយេហូវ៉ាបីដង អំពីរឿងនេះ» [២កូ. ១២:៨] ។ ពេលគាត់បានទទួលចម្លើយរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា « ព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកហើយ » គាត់បានបន្ថែមបន្តិចក្រោយ មក « ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្តានៃព្រះគ្រីស្ទគង់ក្នុងខ្ញុំ » [II Cor. ១២:៩] ។ ព្រោះវាប្រាកដណាស់ថាឈ្មោះ "ព្រះអម្ចាស់" ត្រូវបានដាក់ជំនួស "ព្រះយេហូវ៉ា" ហើយដូច្នេះវានឹងលង់ខ្លៅនិងក្មេងដូច្នេះដើម្បីដាក់កម្រិតវាចំពោះអ្នកសម្រប សម្រួលដោយមើលឃើញថានៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់គាត់ប្រើការបញ្ចេញ មតិដាច់ខាត ។ មិនណែនាំអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រាឡើ យ ។ ហើយយើងដឹងពីទំនៀមទម្លាប់ទូទៅរបស់ជនជាតិក្រិចដែលជាធម្មតាសរសើរ ជំនួសព្រះនាម [ព្រះអម្ចាស់] សម្រាប់ព្រះយេហូវ៉ា ។ ហើយដើម្បីយកគំរូតាម ដែលត្រៀមរួចជាស្រេច ប៉ុលបានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ក្នុងន័យផ្សេងក្រៅពីអ្វី ដែលពេត្រុសលើកយកការបកស្រាយពីយ៉ូអែលថា «អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ [កិច្ចការ.២:២១; យ៉ូអែល ២: ៣២] ។ ត្រង់ណាដែលឈ្មោះនេះត្រូវបានគេអនុវត្តយ៉ាងច្បាស់ចំពោះកូនប្រុស នោះយើងនឹងឃើញក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវថា ហេតុផលខុសគ្នា ។ សម្រាប់ពេល បច្ចុប្បន្ន វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយល់ថា នៅពេលប៉ុលអំពាវនាវដល់ព្រះក្នុងន័យដាច់ ខាត គាត់បានបន្ថែមព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗ ។ ហើយយើងដឹងពីទំនៀម ទម្លាប់ទូទៅរបស់ជនជាតិក្រិចដែលជាធម្មតាសរសើរជំនួសព្រះនាម [ព្រះអម្ចាស់]

សម្រាប់ព្រះយេហូវ៉ា ។ ហើយដើម្បីយកគំរូតាមដែលត្រៀមរួចជាស្រេច ប៉ុល បានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ក្នុងន័យផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលពេត្រុសលើកយកការបក ស្រាយពីយ៉ូអែលថា «អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ អ្នក នោះនឹងបានសង្គ្រោះ [កិច្ចការ.២:២១; យ៉ូអែល ២:៣២] ។ ត្រង់ណាដែល ឈ្មោះនេះត្រូវបានគេអនុវត្តយ៉ាងច្បាស់ចំពោះកូនប្រុស នោះយើងនឹងឃើញក្នុង កន្លែងត្រឹមត្រូវថា ហេតុផលខុសគ្នា ។ សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន វាគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីយល់ថា នៅពេលប៉ុលអំពាវនាវដល់ព្រះក្នុងន័យដាច់ខាត គាត់បានបន្ថែម ព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទភ្លាមៗ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ហៅព្រះ ទាំងស្រុងថា «ព្រះវិញ្ញាណ» [យ៉ូហាន ៤:២៤] ។ គ្មានអ្វីដែលមិនរាប់បញ្ចូល ការយល់ឃើញថា ខ្លឹមសារនៃព្រះទាំងមូលគឺខាងវិញ្ញាណ ដែលជាព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ។ នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងច្បាស់ពីបទគម្ពីរ ។ ដ្បិតយើងឮព្រះហៅថាវិញ្ញាណ នោះយើងក៏ឮព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ ដោយ ឃើញថាវិញ្ញាណជាវិញ្ញាណនៃខ្លឹមសារទាំងមូល ដែលនិយាយពីព្រះ និងពីព្រះ ។

(ការបដិសេធចំពោះសាសនាខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក, ២១-២៩)

21. មូលដ្ឋាននៃសាសនាខុសឆ្គងទាំងអស់: ការព្រមានជម់ទាំងអស់គ្នា

ជាងនេះទៅទៀត សាតាំង ដើម្បីបំបែកសេចក្តីជំនឿរបស់យើងចេញពីឫសគល់ របស់វា តែងតែជំរុញឱ្យមានការប្រយុទ្ធគ្នា មួយផ្នែកទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារដ៏ទៃ ភាពនៃព្រះរាជបុត្រា និងវិញ្ញាណ ហើយមួយផ្នែកទាក់ទងនឹងភាពខុសគ្នានៃមនុ ស្ស ។ គាត់មានក្នុងអំឡុងពេលស្ទើរតែគ្រប់វ័យបានបំផុសស្មារតីទុច្ចរិតដើម្បី harry គ្រិស្តអូស្សដក់បង្រៀនអំពីបញ្ហានេះ ហើយសព្វថ្ងៃនេះក៏កំពុងព្យាយាម

ពន្លត់ភ្លើងថ្មីពីភ្លើងចាស់ផងដែរ ។ ដោយហេតុផលនេះ វាមានសារៈសំខាន់នៅទីនេះដើម្បីទប់ទល់នឹងការច្រណែនឈ្នានីសរបស់មនុស្សមួយចំនួន ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ វាគឺជាចេតនាពិសេសរបស់ខ្ញុំក្នុងការដឹកនាំដោយដៃនៃអ្នកដែលចេះប្រៀនប្រដៅ ប៉ុន្តែមិនមែនព្យាយាមចាប់ដៃគ្នាជាមួយអ្នកដែលមិនចេះបត់បែន និងឈ្លោះគ្នានោះទេ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញដោយសន្តិវិធី ត្រូវតែរក្សាទុកប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតទាំងអស់របស់មនុស្សអាក្រក់ ។ ហើយខ្ញុំនឹងប្រឹងប្រែងយ៉ាងពិសេសដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលខ្ចីត្រៀមខ្លួន ហើយបើកត្រចៀកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចមានជំហររឹងមាំ ។ នៅទីនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើកន្លែងណាមួយនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងសម្ងាត់នៃបទគម្ពីរ យើងគួរតែដើរតួជាទស្សនវិទូដោយសុភាព និងដោយការសម្របសម្រួលដ៏អស្ចារ្យ ។ សូមឲ្យយើងប្រើការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងដែលទាំងគំនិត ឬការនិយាយរបស់យើងមិនហួសដែនកំណត់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានពង្រីក ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញដោយសន្តិវិធី ត្រូវតែរក្សាទុកប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតទាំងអស់របស់មនុស្សអាក្រក់ ។ ហើយខ្ញុំនឹងប្រឹងប្រែងយ៉ាងពិសេសដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឱ្យអស់អ្នកដែលខ្ចីត្រៀមខ្លួន ហើយបើកត្រចៀកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចមានជំហររឹងមាំ ។ នៅទីនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើកន្លែងណាមួយនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងសម្ងាត់នៃបទគម្ពីរ យើងគួរតែដើរតួជាទស្សនវិទូដោយសុភាព និងដោយការសម្របសម្រួលដ៏អស្ចារ្យ ។ សូមឲ្យយើងប្រើការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងដែលទាំងគំនិត ឬការនិយាយរបស់យើងមិនហួសដែនកំណត់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានពង្រីក ។ ដូចដែល Hilary បាននិយាយ គាត់គឺជាសាក្សីដ៏ស័ក្តិសមសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយមិនត្រូវបានដឹងទេ

លើកលែងតែតាមរយៈខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងត្រូវ«ទុកវាឲ្យគាត់» បើយើងចាប់គាត់ឲ្យក្លាយជាគាត់ដូចគាត់បង្ហាញខ្លួនយើងដោយមិនបានសួរគាត់ពីកន្លែងផ្សេងក្រៅពីពាក្យគាត់ ។ នៅលើសំណួរនេះមាន 5 homilies បន្តនៃ Chrysostom ប្រឆាំងនឹង Anomoeans; ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សូម្បីតែទាំងនេះក៏មិនអាចរារាំង Sophis ដ៏មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ មិនឱ្យបញ្ចេញអណ្តាតតក់ស្តុតរបស់ពួកគេបានដែរ ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអ្វីគួរសមជាងគេធម្មតានៅគ្រប់ទីកន្លែងឡើយ ។ យើងគួរត្រូវបានព្រមានដោយលទ្ធផលមិនសប្បាយចិត្តនៃការសន្មត់នេះ ដូច្នេះយើងអាចយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តខ្លួនយើងចំពោះសំណួរនេះដោយភាពអាចបង្រៀនបាន ជាជាងដោយភាពទន់ភ្លន់ ។ ហើយសូមកុំយកវាទៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ទាំងស្វែងរកព្រះនៅកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ឬគិតអំពីអ្វីទាំងអស់អំពីទ្រង់ដែលមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឬនិយាយអ្វីដែលមិនត្រូវបានដកចេញពីព្រះបន្ទូលនោះ ។ យើងគួរត្រូវបានព្រមានដោយលទ្ធផលមិនសប្បាយចិត្តនៃការសន្មត់នេះ ដូច្នេះយើងអាចយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តខ្លួនយើងចំពោះសំណួរនេះដោយភាពអាចបង្រៀនបាន ជាជាងដោយភាពទន់ភ្លន់ ។ ហើយសូមកុំយកវាទៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ទាំងស្វែងរកព្រះនៅកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ឬគិតអំពីអ្វីទាំងអស់អំពីទ្រង់ដែលមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឬនិយាយអ្វីដែលមិនត្រូវបានដកចេញពីព្រះបន្ទូលនោះ ។

22. ការប្រជែងរបស់ Servetus ប្រឆាំងនឹងព្រះត្រីឯក

មាននិកាយជាច្រើនដែលបានបំផ្ទុះដោយផ្នែកដែលបានបំផ្លាញខ្លឹមសាររបស់ព្រះដោយផ្នែកខ្លះយល់ច្រឡំពីភាពខុសគ្នាដែលមានរវាងមនុស្ស ។ ពិតហើយ

ប្រសិនបើយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលបានបង្ហាញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ខាងលើពីបទគម្ពីរ—ថាខ្លឹមសារនៃព្រះតែមួយគឺសាមញ្ញ និងមិនមានការបែងចែក ហើយវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយលក្ខណៈជាក់លាក់មួយ ព្រះបិតាខុសពីកូនប្រុស ហើយកូនប្រុសពីវិញ្ញាណ - ទ្វារនឹងត្រូវបិទមិនត្រឹមតែចំពោះ Arius និង Sabellius ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះកំហុសអ្នកនិពន្ធបុរាណផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែដោយសារតែនៅសម័យរបស់យើង មានមនុស្សឆ្កួតៗមួយចំនួនដូចជា Servetus និងមនុស្សចូលចិត្តរបស់គាត់ ដែលបានលូកលាន់អ្វីៗទាំងអស់ជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតថ្មី វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការពិភាក្សាអំពីការភូតកុហករបស់ពួកគេក្នុងពាក្យពីរបីម៉ាត់។ សម្រាប់ Servetus ឈ្មោះ "ព្រះត្រីឯក" គឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមខ្លាំងណាស់ដែលគាត់បានដាក់ឈ្មោះមនុស្សទាំងអស់ដែលគាត់ហៅថា Trinitarians ថាជាអ្នកមិនជឿ។ ខ្ញុំឆ្ងល់ផុតពាក្យដែលគ្មានន័យដែលគាត់គិតឡើងលើគេ។ នេះពិតជាផលបូកនៃការប៉ាន់ស្មានរបស់គាត់៖ ព្រះត្រូវបានសន្មតថាជាត្រីភាគីនៅពេលដែលមនុស្សបីនាក់ត្រូវបានគេនិយាយថារស់នៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់គាត់។ នេះគឺជាការស្រមើស្រមៃ ព្រោះវាប៉ះទង្គិចនឹងការរួបរួមរបស់ព្រះ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ គាត់នឹងចាត់ទុកមនុស្សជាគំនិតខាងក្រៅមួយចំនួនដែលមិនមែនជាការពិតនៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែតំណាងឱ្យព្រះដល់យើងនៅក្នុងការសម្តែងមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត។ កាលដើមដំបូង ព្រះជាម្ចាស់មិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាទេ ពីព្រោះព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណគឺពីមុនមកតែមួយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះគ្រិស្តបានយាងមកជាព្រះជាម្ចាស់ពីព្រះជាម្ចាស់ នោះវិញ្ញាណក៏ចេញពីព្រះអង្គជាព្រះមួយទៀត។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពេលខ្លះគាត់ដាក់ពណ៌លើភាព

មិនសមហេតុសមផលរបស់គាត់ជាមួយនឹងពាក្យអាសអាភាស ដូចជាពេលដែលគាត់និយាយថាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បនៃព្រះគឺជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយព្រះ និងការបំពេញតាមគំនិតរបស់គាត់ ហើយថាវិញ្ញាណគឺជាស្រមោលនៃអាទិទេព ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់បានបំផ្លាញចោលនូវ អាទិទេពទាំងពីរអង្គ ប្រកាសថា កាលដែលព្រះត្រាស់ដឹងតាមសម័យកាលរបស់ទ្រង់ នោះជាចំណែកនៃព្រះទាំង ក្នុងព្រះរាជបុត្រ និងក្នុងវិញ្ញាណ ដូចវិញ្ញាណតែមួយ ដែលទ្រង់គង់នៅក្នុង យើង ហើយនៅក្នុងឈើ និងថ្ម គឺជាចំណែកនៃ ព្រះ។ យើងនឹងឃើញនៅ កន្លែងត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលគាត់និយាយស្តីអំពីបុគ្គលអ្នកសម្រុះសម្រួល។ ពិតហើយ ការប្រឌិតដ៏អស្ចារ្យនេះ "បុគ្គល" នោះ គ្មានអ្វីក្រៅពីការបង្ហាញឱ្យឃើញអំពី សិរីល្អរបស់ព្រះ មិនត្រូវការការបដិសេធយូរឡើយ។ ត្បិតថ្វីដ្បិតតែយ៉ូហាន បញ្ជាក់ថាព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះនៅពេលដែលសកលលោកនៅមិនទាន់បានបង្កើត ឡើងក៏ដោយ ក៏លោកបានញែកពាក្យចេញពីគំនិត [យ៉ូហាន ១:១]។ បើ ដូច្នោះដែរ ព្រះបន្ទូលដែលជាព្រះពីចម្ងាយដ៏អស់កល្បបំផុត ទាំងពីរគឺនៅ ជាមួយព្រះវរបិតា ហើយមានទ្រង់ផ្ទាល់ សិរីល្អជាមួយព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន 17:5] ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនអាចជាភាពរុងរឿងខាងក្រៅ ឬក្នុងន័យធៀប បានឡើយ ប៉ុន្តែការចាំបាច់ វាកើតឡើងថាទ្រង់ជាសម្មតិកម្មដែលរស់នៅក្នុងព្រះ ផ្ទាល់។ លើសពីនេះទៅទៀត ទោះបីជាគ្មានការលើកឡើងពីវិញ្ញាណ លើក លែងតែក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតសកលលោកក៏ដោយ ក៏វិញ្ញាណត្រូវបាន ណែនាំនៅទីនេះ មិនមែនជាស្រមោលទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចដ៏សំខាន់របស់ព្រះ នៅ ពេលដែលលោកម៉ូសេប្រាប់ថា ម៉ាស់មិនទាន់មានរូបរាងនៅឡើយ ត្រូវបានគាំទ្រ [លោកុ. ១:២]។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាបានក្លាយជាច្បាស់ថា វិញ្ញាណដ៏អស់

កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះ ខណៈពេលដែលគាត់មានការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងទន់ភ្លន់ គាត់បានគាំទ្ររឿងដ៏ច្របូកច្របល់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី រហូតដល់ភាពស្រស់ស្អាត និងសណ្តាប់ធ្នាប់ត្រូវបានបន្ថែម។ ប្រាកដណាស់ វាមិនទាន់អាចមានលក្ខណៈដូច ឬតំណាងរបស់ព្រះ ដូចដែល Servetus សុបិននោះទេ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យបង្ហាញដោយបើកចំហបន្ថែមទៀតនូវគោលគំនិតដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ដែលថាព្រះជាម្ចាស់ ដោយការសម្រេចតាមរយៈហេតុផលដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ កូនប្រុសដែលអាចមើលឃើញដោយខ្លួនគាត់ តាមរបៀបនេះបានបង្ហាញខ្លួនឯងយ៉ាងច្បាស់។ ប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះគ្មានទេវភាពណាផ្សេងទៀតត្រូវបានទុកសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទទេ លើកលែងតែរហូតដល់ពេលដែលកូនប្រុសបានទទួល ឬត្រូវបានតែងតាំងដោយក្រឹត្យដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ។ បន្ថែមពីលើនេះ គាត់បានប្រែក្លាយអ្នកមើលទាំងនោះ ដែលគាត់ដាក់ជំនួសភាពអស្ចារ្យ ថាគាត់មិនស្វាក់ស្ងើរក្នុងការក្លែងបន្លំដើម្បីភ្ជាប់គុណសម្បត្តិថ្មីដោយចៃដន្យចំពោះព្រះ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដើម្បីឱ្យគេឧទ្ទិសលើសពីអ្វីទាំងអស់ គឺការដែលទ្រង់បានរួមផ្សំទាំងព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ និងវិញ្ញាណជាមួយនឹងសត្វដែលបង្កើតជាទូទៅដោយឥតរើសមុខ។ សម្រាប់គាត់ប្រកាសជាសាធារណៈថា នៅក្នុងខ្លឹមសារនៃព្រះមានផ្នែក និងផ្នែកដែលផ្នែកនីមួយៗគឺជាព្រះ៖ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់បានបញ្ជាក់ជាពិសេសថា វិញ្ញាណនៃអ្នកជឿគឺស្ថិតស្ថេរ និងរួមជាមួយនឹងព្រះ ទោះបីជាគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រគល់អាទិទេពដ៏ច្រើនមិនដល់ព្រះក៏ដោយ។ ព្រលឹងរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចំពោះវត្ថុដែលបានបង្កើតផ្សេងទៀត។

23. ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយជាព្រះបិតា

ពីខ្មែះ បិសាចស្រដៀងគ្នាមួយទៀតបានកើតឡើង ។ សម្រាប់ជនក្បត់ជាតិមួយចំនួន ដើម្បីគេចផុតពីភាពអសុរោះ និងភាពអៀនខ្មាស់នៃភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ Servetus ពិតជាបានសារភាពថាមានមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបន្ថែមការផ្តល់ជូនដែលថា ព្រះវរបិតា ដែលជាព្រះដ៏ឈឺចាប់ និងត្រឹមត្រូវ ក្នុងការបង្កើតកូនប្រុស និងវិញ្ញាណ បានបញ្ចូលទៅក្នុងពួកគេជាអាទិទេពរបស់ទ្រង់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនបដិសេធពីការនិយាយដ៏គួរឱ្យខ្ពាចនេះទេ៖ ព្រះវរបិតាត្រូវបានសម្គាល់ពីព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណដោយសញ្ញាសម្គាល់នេះថា ទ្រង់គឺជា "អ្នកផ្តល់ខ្លឹមសារ" តែមួយគត់ ។ ដំបូងពួកគេចោទប្រកាន់អំណះអំណាងយ៉ាងជាក់លាក់ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅជាទូទៅថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយសន្មត់ពីរឿងនេះថាគ្មានព្រះវរបិតាទេដែលនិយាយត្រឹមត្រូវគឺព្រះជាម្ចាស់ ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនសង្កេតឃើញថា ទោះបីជាឈ្មោះ "ព្រះ" ក៏ជារឿងធម្មតាសម្រាប់កូនប្រុសក៏ដោយ ជួនកាលវាត្រូវបានអនុវត្តចំពោះភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះវរបិតា ពីព្រោះគាត់គឺជាក្បាលប្រភពទឹក និងជាការចាប់ផ្តើមនៃអាទិទេព ហើយនេះត្រូវបានធ្វើដើម្បីបង្ហាញពីការរួបរួមដ៏សាមញ្ញនៃ ខ្លឹមសារ ។ ពួកគេជំទាស់៖ ប្រសិនបើគាត់ពិតជាកូនប្រុសរបស់ព្រះមែននោះ វាមិនសមហេតុផលទេក្នុងការគិតថាគាត់ជាកូនរបស់មនុស្ស ។ ខ្ញុំឆ្លើយថាទាំងពីរគឺពិត៖ នោះគឺគាត់ជាកូនរបស់ព្រះ ពីព្រោះពាក្យនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះវរបិតាមុនគ្រប់អាយុ (១កូរិន ២:៧] (ដ្បិតយើងមិនទាន់មានឱកាសលើកឡើងអំពីបុគ្គលរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលទេ) ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការបំភ្លឺ យើងត្រូវតែមានការគោរពចំពោះបុគ្គលនោះ ដើម្បីកុំឱ្យយកព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកទីនេះដោយគ្មានគុណវុឌ្ឍិ ប៉ុន្តែដូចដែលបានប្រើរបស់ព្រះវរបិតា ។ បើ

យើងចាត់ទុកអ្នកណាគ្មាននរណាក្រៅពីព្រះបិតាជាព្រះ នោះយើងច្បាស់ជាទម្លាក់កូនប្រុសចេញពីឋានៈនេះ ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលលើកឡើងពីអាទិទេព យើងមិនគួរដោយមធ្យោបាយទេ ។ ១:៣] ។ ដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានដាក់ចេញនៅគ្រប់ទីកន្លែង នោះវាកើតឡើងថាចំពោះអាទិទេពរបស់ទ្រង់គឺមកពីខ្លួនគាត់ ។ ដ្បិតបើគាត់ជាព្រះយេហូវ៉ា នោះមិនអាចបដិសេធបានថាលោកជាព្រះតែមួយនោះទេ ដែលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាសតាមរយៈអេសាយថា ៖ «ខ្ញុំជាខ្ញុំ ហើយគ្មានព្រះណាមួយក្រៅពីខ្ញុំទេ» ។ ៤៤:៦] ។ ពាក្យរបស់យេរេមាក៏ពិចារណាដែរថា ៖ «ព្រះដែលមិនបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដីនឹងត្រូវវិនាសបាត់ពីផែនដីដែលស្ថិតនៅក្រោមមេឃ» ១០:១១] ម្យ៉ាងវិញទៀត វានឹងចាំបាច់ក្នុងការទទួលស្គាល់ថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺជាទ្រង់ដែលអាទិទេពត្រូវបានបញ្ជាក់ជាញឹកញាប់នៅក្នុងអេសាយពីការបង្កើតសកលលោក ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកបង្កើតដែលផ្តល់ភាពជាមនុស្សទាំងអស់ មិនចាំបាច់មកពីខ្លួនគាត់ទេ តែនឹងខ្ចីខ្លឹមសាររបស់គាត់ពីកន្លែងផ្សេងយ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកណានិយាយថា កូនប្រុសបានទទួលសារសំខាន់ពីព្រះបិតា បដិសេធថាគាត់មិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ ។

ប៉ុន្តែ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិយាយកុហកចំពោះរឿងនេះ ដោយដាក់ឈ្មោះគាត់ថា« ព្រះយេហូវ៉ា» ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ថាខ្លឹមសារទាំងអស់គឺនៅក្នុងព្រះវរបិតាតែមួយគត់ នោះវានឹងក្លាយទៅជាការបែងចែក ឬត្រូវបានដកចេញពីកូនប្រុស ។ ហើយដោយការដកចេញពីខ្លឹមសាររបស់គាត់ គាត់នឹងក្លាយជាព្រះក្នុងនាមតែប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្លឹមសារនៃព្រះជាម្ចាស់ បើអ្នកនិយាយទាំងនេះត្រូវជឿ នោះជារបស់ព្រះបិតាតែមួយគត់ ដរាបណាព្រះអង្គតែមួយគត់ ហើយជា

អ្នកផ្តល់ខ្ចីមសារនៃព្រះរាជបុត្រ ។ ដូច្នេះ ទេវភាពរបស់បុត្រានឹងជាអ្វីដែលអរូបីចេញពីខ្ចីមសាររបស់ព្រះ ឬជាផ្នែកមួយដែលបានមកពីទាំងមូល ។ ឥឡូវនេះ គេបង្ខំពីការសន្មតខ្លួនឯងថា វិញ្ញាណគឺជារបស់ព្រះបិតាតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ព្រោះប្រសិនបើគាត់ជាវិញ្ញាណមកពីបុព្វហេតុ ដែលត្រឹមត្រូវតែចំពោះព្រះវរបិតាទេ នោះគាត់នឹងមិនចាត់ទុកជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះរាជបុត្រឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះគឺជាការបដិសេធដោយទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ជាកន្លែងដែលគាត់ធ្វើឲ្យវិញ្ញាណរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតា [រ៉ូម ៨:៩] ។ លើសពីនេះ ប្រសិនបើបុគ្គលនៃព្រះបិតាត្រូវបានដកចេញពីព្រះត្រីឯក តើទ្រង់នឹងខុសពីព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ លើកលែងតែព្រះអង្គជាព្រះផ្ទាល់ក្នុងន័យអ្វី? ពួកគេសារភាពថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ ហើយនៅតែខុសពីព្រះវរបិតា ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវតែមានការខុសគ្នាខ្លះ ដើម្បីកុំឲ្យព្រះបិតាជាបុត្រ ។ អ្នកដែលរកឃើញសញ្ញាណនោះក្នុងខ្ចីមសារច្បាស់ជាបំផ្លាញអាទិទេពពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលគ្មានខ្ចីមសារ និងខ្ចីមសារពិតទាំងស្រុងនោះ មិនអាចមានបានឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះបិតានឹងមិនខុសពីបុត្រាឡើយ លុះត្រាតែទ្រង់មានរបស់ពិសេសនៅក្នុងខ្លួន ដែលមិនត្រូវបានចែករំលែកជាមួយកូនប្រុសនោះ ។ ឥឡូវនេះ តើគេអាចរកអ្វីដើម្បីសម្គាល់គាត់? បើភាពខុសគ្នានៅក្នុងខ្ចីមនោះ ចូរឲ្យគេឆ្លើយថា តើគាត់បានចែកឲ្យកូនប្រុសឬអត់? ប្រាកដណាស់ នេះមិនអាចធ្វើបានមួយផ្នែកទេ ព្រោះនឹងអាក្រក់ក្នុងការធ្វើជាពាក់កណ្តាលព្រះ ។

24. ព្រះនាម«ព្រះ»នៅក្នុងបទគម្ពីរមិនសំដៅទៅលើព្រះវរបិតាតែមួយអង្គទេ

បដិសេធរាល់ថ្ងៃថាជាការមិនពិតនៃការសន្មតរបស់ពួកគេដែលថាការយោងដែលមិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ចំពោះព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរអនុវត្តចំពោះព្រះវរបិតាតែ

មួយគត់ ។ ក្នុងវគ្គដែលគេលើកឡើងនៅខាងខ្លួន គេបានបញ្ចេញការគិតដោយ ឥតអៀនខ្មាស ព្រោះព្រះនាមរបស់បុត្រស្ថិតនៅក្នុងសំណុំខាងលើនៃព្រះវរបិតា ។ ពីនេះវាបង្ហាញថាព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានយល់ក្នុងន័យទាក់ទងមួយ ហើយដូច្នេះត្រូវបានកម្រិតចំពោះបុគ្គលនៃព្រះវរបិតា ។ ដូច្នេះការជំទាស់របស់ ពួកគេដែលថា « លុះត្រាតែមានព្រះវរបិតាជាព្រះពិត នោះទ្រង់នឹងក្លាយជា ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់»ដោយពាក្យមួយម៉ាត់ ។ ពិតមែនហើយ វាមិនសមហេតុ សមផលសម្រាប់បុគ្គលណា ដែលមិនត្រឹមតែបានចម្រើនបញ្ញាពីខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាព្រះនៃអ្នកសម្របសម្រួលផងដែរ ព្រោះថា តថាគតនឹងប្រព្រឹត្តយ៉ាង ពេញលេញក្នុងទីដ៏សមគួរ ឲ្យឈ្មោះថា ជាព្រះដោយហានៈ និងហានៈ ។ ដ្បិត តាំងពីពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានសំដែងមកក្នុងសាច់ឈាមមក ទ្រង់ត្រូវបានហៅ ថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងនោះទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្ប ជានិច្ចដែលកើតមុនគ្រប់សម័យកាលពីព្រះវរបិតាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ បានយកបុគ្គល និងតួនាទីរបស់ទ្រង់មកលើអង្គទ្រង់ ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលដើម្បី ឱ្យគាត់អាចនឹងចូលរួមជាមួយយើងនៅក្នុងព្រះ ។ ហើយដោយសារពួកគេមិន រាប់បញ្ចូលកូនប្រុសពីកិត្តិយសរបស់ព្រះយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ នោះខ្ញុំនឹងចង់ដឹងនៅ ពេលដែលគាត់ប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាល្អក្រៅពីព្រះតែមួយ [ម៉ាថាយ ១៩:១៧] ថាតើគាត់ដកខ្លួនចេញពីសេចក្តីល្អឬអត់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយពីចរិតមនុស្សរបស់គាត់ ទេ ក្រែងគេប្រកែកថា អ្វីដែលមានក្នុងនោះហូរចេញពីអំណោយឥតប្រយោជ ន៍ ។ ខ្ញុំសួរថា តើព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះល្អឬអត់ ។ ប្រសិនបើពួកគេ បដិសេធវា ភាពអន់ថយរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសគ្រប់គ្រាន់ ។ ដោយ ទទួលស្គាល់ថា ពួកគេបានកាត់បំពង់កខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែការដែលមើលឃើញ

ដំបូង ព្រះគ្រីស្ទហាក់ដូចជាដកព្រះនាម«ល្អ»ចេញពីអង្គទ្រង់ នោះកាន់តែបញ្ជាក់ពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់យើង ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារវាជាឋានៈឯកវចនៈនៃព្រះតែមួយ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានស្វាគមន៍ថាជា "ល្អ" ក្នុងលក្ខណៈទូទៅនៃការនិយាយ នោះព្រះគ្រីស្ទបានបដិសេធនូវកិត្តិយសមិនពិត ហើយដូច្នេះបានដាស់តឿនពួកគេថា សេចក្តីល្អដែលទ្រង់បានប្រទានមកគឺជារបស់ដ៏ទេវភាព ។ ខ្ញុំក៏សួរដែរ ពេលប៉ុលបានបញ្ជាក់ថាព្រះតែមួយគត់ជាអមតៈ [១ ធីម៉ូថេ. 1:17], ប្រាជ្ញា [រ៉ូម.16:27] និងពិត [រ៉ូម.3:4] ថាតើដោយពាក្យទាំងនេះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកាត់បន្ថយដល់កម្រិតនៃមនុស្សល្ងង់និងមនុស្សមិនពិត ។ ដូច្នេះ តើគាត់នឹងមិនមានជីវិតអមតៈ ដែលតាំងពីដើមដំបូងមកជាជីវិតដើម្បីផ្តល់អមតភាពដល់ទេវតាឬ? តើគាត់នឹងមិនមានប្រាជ្ញាទេ ដែលជាប្រាជ្ញាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ? តើគាត់មិនមែនជាអ្នកពិតទេ? ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំសួរថាតើពួកគេគិតថាព្រះគ្រីស្ទគួរត្រូវបានថ្វាយបង្គំឬអត់ ។ បើគាត់អះអាងដោយខ្លួនឯងថា រាល់ជង្គង់ត្រូវលុតចុះនៅចំពោះមុខគាត់ [ភី. 2:10] វាកើតឡើងថាទ្រង់ជាព្រះដែលនៅក្នុងច្បាប់ហាមមិនអោយអ្នកផ្សេងគោរពបូជា [និក្ខ. ២០:៣] ។ ប្រសិនបើពួកគេចង់យល់អំពីព្រះវរបិតាតែមួយគត់នូវអ្វីដែលមានបន្ទូលនៅក្នុងអេសាយថា «ខ្ញុំជាខ្ញុំ ហើយគ្មាននរណាក្រៅពីខ្ញុំទេ» [អេសាយ 44:6] នោះខ្ញុំបង្វែរសក្ខីកម្មនេះត្រឡប់មកលើពួកគេវិញ នៅពេលដែលយើងឃើញថាអ្វីក៏ដោយដែលជារបស់ ។ ព្រះត្រូវបានសន្មតថាជាព្រះគ្រីស្ទ ។ គ្មានកន្លែងណាសម្រាប់ភាពខុសគ្នាដ៏ស្រទន់របស់ពួកគេដែលថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកតម្កើងនៅក្នុងសាច់ឈាម ដែលទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួន ហើយចំពោះសាច់ឈាម អំណាចទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដល់ទ្រង់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ។ ត្បិតថាព្រះ

មហាក្សត្រនិងចៅក្រមត្រូវបានពង្រីកដល់បុគ្គលអ្នកសម្រុះសម្រួលទាំងមូលក៏ដោយ លុះត្រាតែព្រះអង្គមិនបានសម្តែងព្រះអង្គក្នុងសាច់ឈាមទេ នោះទ្រង់មិនអាចត្រូវបានលើកឡើងដល់កម្រិតខ្ពស់បែបនេះបានឡើយ បើគ្មានព្រះទ្រង់ប្រឆាំងនឹងខ្លួនឡើយ ។ ហើយប៉ុលបានដោះស្រាយជម្លោះនេះយ៉ាងល្អបំផុតដោយបង្រៀនថាគាត់ស្មើនឹងព្រះ មុននឹងគាត់បន្ទាបខ្លួនក្រោមទម្រង់ជាអ្នកបម្រើ [ភី. ២:៦-៧] ។ ប្រាកដហើយ តើសមភាពនេះនឹងមានជំហរយ៉ាងណា បើគាត់មិនមែនជាព្រះដែលមានព្រះនាមថា យ៉ា និងជាព្រះយេហូវ៉ា ដែលគង់នៅលើចេរូប៊ីន [cf. ទំ. ១៧:១០; ៧៩:២; ៩៨:១, អស់អ្នកដែលជាស្តេចនៃផែនដីទាំងមូល [ទំនុក. ៤៦:៨] និងជាស្តេចនៃសម័យកាល? ឥឡូវនេះទោះបីជាគេរអ៊ូរទាំយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចដកចេញពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វីដែលអេសាយមានប្រសាសន៍នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ «ទ្រង់ជាព្រះនៃយើង យើងបានរង់ចាំទ្រង់» ។ ២៥:៩] ។ ជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះ គាត់បានពិពណ៌នាអំពីការយាងមករបស់ព្រះជាព្រះប្រោសលោះ ដែលមិនត្រឹមតែបានដឹកនាំប្រជាជនឱ្យត្រឡប់មកពីការនិរទេសរបស់បាប៊ីឡូនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានស្តារព្រះវិហារឡើងវិញយ៉ាងពេញលេញនូវចំនួនទាំងអស់របស់វា ។ ហើយពួកគេនឹងមិនទទួលបានផលប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ដោយការគេចវេះផ្សេងទៀត ដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះនៅក្នុងព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ។ ទោះបីយើងទទួលស្គាល់ថា តាមលំដាប់ និងកម្រិតការចាប់ផ្តើមនៃទេវៈគឺនៅក្នុងព្រះបិតាក៏ដោយ ក៏យើងនិយាយថា វាគឺជាការប្រឌិតដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលខ្លឹមសារគឺត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះបិតាតែមួយគត់ដូចជាទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតនៃព្រះរាជបុត្រ ដោយសារតាមវិធីនេះទាំងខ្លឹមសារនឹងមានច្រើនឬក៏គេហៅព្រះគ្រីស្ទថា "ព្រះ" ក្នុងចំណងជើងនិងការស្រមើស្រមៃ

ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រសិនបើគេចាត់ទុកថាបុត្រនោះជាព្រះ ប៉ុន្តែជាទីពីរទៅលើព្រះវរបិតា នោះនឹងកើតមកក្នុងទ្រង់ ហើយបង្កើតនូវខ្លឹមសារដែលនៅក្នុងព្រះវរបិតាដែលមិនបង្កើតនិងមិនបានបង្កើតឡើង ។ ខ្ញុំដឹងថាមានអ្នកត្រិះរិះជាច្រើនសើចចំអកឱ្យយើងដោយសារការញែកមនុស្សចេញពី ពាក្យរបស់លោកម៉ូសេ ជាកន្លែងដែលគាត់ណែនាំព្រះដូចនិយាយដូច្នេះ ៖ «ចូរយើងបង្កើតមនុស្សឲ្យដូចរូបរបស់យើង» [លោកុប្បត្តិ ១:២៦] ប៉ុន្តែអ្នកអានដែលគោរពស្រឡាញ់ឃើញពីរបៀបដែលលោកម៉ូសេបានណែនាំការសន្ទនានេះដោយឥតប្រយោជន៍ និងមិនសមហេតុផល ។ មនុស្សច្រើនជាងម្នាក់បានរស់នៅជាមួយព្រះតែមួយ ។ ប្រាកដណាស់ថា អ្នកដែលព្រះវរបិតាកំពុងថ្លែងនោះ មិនមែនជាអ្នកបង្កើតទេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្កើតឡើយ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ហើយទ្រង់គឺតែមួយ ។ ឥឡូវនេះ លុះត្រាតែពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យអំណាចនៃការបង្កើតគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ ជាទូទៅក៏មានអំណាចបញ្ជាដែរ នោះវានឹងធ្វើតាមដែលព្រះមិនបានមានបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែបាននិយាយអំពីអ្នកសិល្បៈខាងក្រៅផ្សេងទៀត ។ ទីបំផុត វគ្គមួយអាចបំបាត់ពួកយើងបានយ៉ាងងាយស្រួលនៅពេលនៃការជំទាស់ពីររបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានប្រកាសថា « ព្រះទ្រង់ជាវិញ្ញាណ » [យ៉ូហាន 4:24] មិនត្រូវបានដាក់កម្រិតត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះវរបិតាតែមួយអង្គនោះទេ ហាក់ដូចជាពាក្យនោះមិនមែនជាធម្មជាតិខាងវិញ្ញាណទេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឈ្មោះ "វិញ្ញាណ" សមនឹងកូនប្រុសស្មើៗគ្នាជាមួយនឹងព្រះវរបិតា នោះខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា កូនប្រុសនឹងត្រូវយល់នៅក្រោមឈ្មោះ "ព្រះ" ដែលមិនជាក់លាក់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បន្ថែមភ្លាមៗ

បន្ទាប់ពីនោះ គ្មានអ្នកណាផ្សេងទៀតឡើយ ក្រៅពីអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះវរបិតា ដោយវិញ្ញាណ និងតាមសេចក្តីពិត បង្ហាញខ្លួនថាជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ៤:២៣] ។ ពីចំណុចនេះបន្តតាមចំណុចផ្សេងទៀត ៖ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទអនុវត្តមុខងាររបស់គ្រូនៅក្រោមព្រះសិរសា [ព្រះវរបិតា] ទ្រង់បានត្រាស់ហៅព្រះវរបិតានូវព្រះនាមរបស់ព្រះ មិនមែនដើម្បីលុបបំបាត់ទេវៈរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីលើកយើងឡើងដោយកម្រិត ។

25. ទេវភាពជារឿងធម្មតារបស់អង្គទាំងបី

ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានគេបញ្ឆោតយ៉ាងច្បាស់ក្នុងការតភ្ជាប់នេះ ដោយសារពួកគេសុបិនអំពីបុគ្គលម្នាក់ៗផ្នែកដាច់ដោយឡែកនៃខ្លឹមសាររៀងៗខ្លួន ។ ប៉ុន្តែយើងបង្រៀនពីព្រះគម្ពីរថា ព្រះជាខ្លឹមសារតែមួយ ដូច្នេះហើយ ខ្លឹមសារនៃកូនប្រុសនិងវិញ្ញាណគឺមិនអាចបង្កើតបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែដរាបណាព្រះវរបិតាទ្រង់គង់នៅមុនគេ ហើយទ្រង់បានបង្កើតប្រាជ្ញាពីទ្រង់ ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់ត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវជាការចាប់ផ្តើម និងជាប្រភពនៃទេវៈទាំងមូល ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ដែលគ្មានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់គឺមិនមានកំណើត ។ ហើយព្រះបិតាក៏មិនមានកំណើតដែរ ចំពោះបុគ្គលរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក៏គិតដោយល្ងង់ខ្លៅផងដែរ ពួកគេអាចនឹងសន្និដ្ឋានពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យើងថា យើងបានបង្កើតឡើងនូវ quaternity មួយ ត្បិតពួកគេនិយាយមិនពិត និងឆ្លុះបញ្ចាំងរឿងប្រឌិតនៃខួរក្បាលរបស់ពួកគេមកលើយើង ដូចជាយើងធ្វើពុតថាមនុស្សបីនាក់កើតចេញពីខ្លឹមសារតែមួយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាច្បាស់ណាស់ពីការសរសេររបស់យើងថា យើងមិនបំបែកមនុស្សចេញពីខ្លឹមសារនោះទេ ប៉ុន្តែយើងបែងចែកក្នុងចំណោមពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេស្ថិតនៅក្នុងវា ។ ប្រសិនបើ

មនុស្សទាំងនោះបានញែកចេញពីខ្លឹមសារ ហេតុផលរបស់មនុស្សទាំងនេះ ប្រហែលជាទំនង ។ ប៉ុន្តែតាមរបៀបនេះ នឹងមានព្រះបីអង្គ មិនមែនមនុស្ស ដែលមានព្រះនៅក្នុងខ្លួននោះទេ ។ នេះជាសំណួរដែលគ្មានប្រយោជន៍របស់ពួក គេបានឆ្លើយ៖ ថាតើខ្លឹមសារសហការក្នុងការបង្កើតព្រះត្រីឯកឬអត់ ដូចជា យើងស្រមៃថាព្រះបីអង្គចុះពីវាមក ។ ពួកគេបានលើកឡើងវិញថា បើមិន ដូច្នោះទេ ព្រះត្រីឯកនឹងគ្មានព្រះ គឺកើតមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅដូចគ្នា ។ ទោះបីជា ខ្លឹមសារមិនចូលទៅក្នុងការបែងចែកជាផ្នែកមួយ ឬជាសមាជិកនៃព្រះត្រីឯកក៏ ដោយ ក៏មនុស្សមិនដោយគ្មានវា ឬនៅខាងក្រៅវាដែរ ។ ពីព្រោះព្រះវរបិតា លើកលែងតែព្រះអង្គជាព្រះ មិនអាចជាព្រះបិតាបានឡើយ ។ ហើយកូនប្រុស មិនអាចក្លាយជាកូនប្រុសបានទេ លុះត្រាតែគាត់ជាព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ យើង និយាយថា អាទិទេពក្នុងន័យដាច់ខាត មានដោយខ្លួនវា ដូចគ្នាដែរ យើង សារភាពថា បុត្រាជាព្រះជាម្ចាស់ គឺមាននៅក្នុងខអង្គទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនមែន ទាក់ទងនឹងបុគ្គលរបស់ណាទេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារគាត់ជាកូនប្រុស យើងនិយាយថា គាត់មានមកពីព្រះបិតា ។ ដូច្នេះខ្លឹមសាររបស់គាត់គឺគ្មានការ ចាប់ផ្តើម ។ ខណៈពេលដែលការចាប់ផ្តើមនៃមនុស្សរបស់គាត់គឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ អ្នកនិពន្ធគ្រិស្តអូស្សូដក់ទាំងនោះដែលពីមុនបាននិយាយទាក់ទងនឹងព្រះត្រី ឯកបានអនុវត្តឈ្មោះនេះសម្រាប់តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះព្រោះវាមិនត្រឹមតែជាកំហុស ឆ្គងដែលមិនសមហេតុផលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាកំហុសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការ ទទួលយកខ្លឹមសារនៅក្នុងភាពខុសគ្នានេះ ។ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលចង់ បង្កើតព្រះត្រីឯកនៃអង្គធាតុទាំងបីនេះ ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណ កំពុងតែ បំផ្លាញចោលនូវខ្លឹមសារនៃព្រះរាជបុត្រ និងវិញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ បើមិន

ដូច្នេះទេ ផ្នែកដែលភ្ជាប់គ្នានឹងដួលរលំ ហើយវាមានកំហុសក្នុងភាពខុសគ្នាណាមួយ។ ទីបំផុត ប្រសិនបើព្រះវរបិតា និងព្រះមានន័យដូចគ្នា នោះព្រះបិតានឹងជាអ្នកបំផ្លើស។ គ្មានអ្វីត្រូវទុកនៅក្នុងកូនប្រុសឡើយ លើកលែងតែស្រមោល។ ហើយព្រះត្រីឯកនឹងគ្មានអ្វីក្រៅពីការភ្ជាប់នៃព្រះតែមួយជាមួយនឹងវត្ថុពីរដែលបានបង្កើត។

26. ការអនុលោមតាមពាក្យអសុរកាយចំពោះព្រះបិតាមិនមែនជាការប្រឆាំងទេ

ពួកគេជំទាស់ថាព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើទ្រង់ជាព្រះត្រីមត្រូវ នោះគេហៅថាជាកូនខុស។ ត្រង់នេះ តថាគតឆ្លើយថា កាលបើការប្រៀបធៀបបុគ្គលនឹងបុគ្គលមួយទៀត ឈ្មោះថា ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវកំណត់ដោយពិសេសទេ គឺកំណត់ចំពោះព្រះបិតាដោយឃើញថា ព្រះអង្គជាដើមនៃអាទិទេព មិនមែនដោយការប្រោសឲ្យមានខ្លឹមសារឡើយ។ ដូចជាអ្នកនិយមនិយាយកុហក ប៉ុន្តែដោយហេតុផលបញ្ជា។ ក្នុងន័យនេះគឺជាការយល់ថាពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ព្រះវរបិតាថា « នេះហើយជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលគេជឿថាទ្រង់ជាព្រះដ៏ពិត ហើយជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានចាត់ឲ្យមក » [យ៉ូហាន ១៧:៣]។ ចំពោះការនិយាយក្នុងបុគ្គលរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលនោះមានឋានៈកណ្តាលរវាងព្រះនិងមនុស្ស ប៉ុន្តែភាពរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គមិនត្រូវបានថមថយឡើយ។ ត្បិតទោះបីទ្រង់បានធ្វើឲ្យអង្គទ្រង់ទទេ [ភីលីព .2:7] ក៏គាត់មិនបានបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះបិតាដែលលាក់បាំងដល់ពិភពលោកដែរ។ ដូច្នេះ សាវ័កនៅហេប ខ២ ទោះបីជាគាត់ទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទមានមូលដ្ឋាន

នៅក្រោមពួកទេវតាមួយរយៈខ្លីក៏មិនស្មាក់ស្មើរក្នុងពេលតែមួយដើម្បីប្រកាសថា ទ្រង់ជាព្រះដ៏អស់កល្បដែលបានបង្កើតផែនដី [ch. .1:90]

ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ជាញឹកញាប់ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួលនេះ ថ្លែងទៅកាន់ព្រះ ក្រោមព្រះនាមនៃព្រះនេះ ត្រូវបានរួមបញ្ចូលអាទិទេពរបស់ទ្រង់ ដែលជាព្រះគ្រីស្ទផងដែរ។ ដូច្នេះ ពេលលោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកសាវ័កថា « ជាការគួរឲ្យខ្ញុំឡើងទៅឯព្រះវរបិតា » [យ៉ូហាន ១៦:៧; Ch.20:17] "ដោយព្រោះព្រះវរបិតាគឺធំជាងខ្ញុំ" [ch.14:28] ទ្រង់មិនសន្មតថាខ្លួនគាត់គ្រាន់តែជាអាទិទេពបន្ទាប់បន្សំ ដូច្នេះថាគាត់ទាបជាងព្រះបិតាដោយគោរពតាមខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែ ដោយសារមានសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ គាត់បានចូលរួមក្នុងព្រះវរបិតា។ ទ្រង់ដាក់ព្រះវរបិតាក្នុងឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយឃើញថា ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសិរីល្អដែលលេចចេញនៅស្ថានសួគ៌ ខុសពីខ្នាតនៃសិរីល្អដែលបានឃើញនៅក្នុងទ្រង់ នៅពេលទ្រង់ស្លៀកពាក់សាច់។ ដោយមានចេតនាដូចគ្នា ប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ «នឹងប្រគល់នគរដល់ព្រះ និងជាព្រះវរបិតា» [កូរិនថូសទី 15:24] "ដើម្បីឲ្យព្រះបានគង់នៅគ្រប់ទាំងអស់" [១ កូរិន. ១៥:២៨]។ គ្មានអ្វីខុសជាងការបដិសេធថាអាទិទេពរបស់ព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់នឹងមិនឈប់ធ្វើជាកូនរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងនៅដដែលដូចគាត់តាំងពីដើមមក វាជារឿងដែលត្រូវបានគេយល់ក្រោមព្រះនាមនៃ "ព្រះវរបិតា" នូវខ្លឹមសារពិសេសនៃព្រះដែលមានចំពោះអ្នកទាំងពីរ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមកឯយើង ដើម្បីទ្រយើងចំពោះព្រះវរបិតា ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ដើម្បីទ្រយើងចំពោះទ្រង់ផ្ទាល់ ដរាប

ណាទ្រង់ជាព្រះតែមួយជាមួយព្រះវរបិតា ។ ដូច្នេះ ការដាក់កំហិតនាម«ព្រះ» ចំពោះព្រះវរបិតាចំពោះការដកខ្លួនចេញពីព្រះរាជបុត្រានោះគឺគ្មានច្បាប់ឬត្រឹមត្រូវទេ ។ អំពីរឿងនេះផងដែរ យ៉ូហានពិតជាប្រកាសថាគាត់ជាព្រះពិត [យ៉ូហាន 1:1, យ៉ូហានទី 1 5:20] ក្រែងលោនរណាម្នាក់គិតថានឹងដាក់គាត់នៅក្នុងលំដាប់ទីពីរនៃអាទិទេពនៅក្រោមព្រះវរបិតា ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើអ្នកបង្កើតព្រះថ្មីទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា នៅពេលដែលបានសារភាពព្រះគ្រីស្ទជាព្រះពិត ពួកគេបានដកគាត់ចេញពីអាទិទេពនៃព្រះបិតាភ្លាមៗ ។ ដូចជាប្រសិនបើគាត់អាចជាព្រះពិត និងមិនមែនជាព្រះតែមួយ ហើយដូចជាការផ្ទេរទេវៈជាអ្វីក្រៅពីរឿងប្រឌិតថ្មី!

27. បច្ចាមិត្តរបស់យើងបានអំពាវនាវមិនពិតទៅកាន់ Irenaeus

ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំវគ្គជាច្រើនពី Irenaeus ជាកន្លែងដែលគាត់បានប្រកាសថាព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទជាព្រះតែមួយគត់ និងដ៏អស់កល្បរបស់អ៊ីស្រាអែល ។ នេះជាភាពល្ងង់ខ្លៅដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ ឬជាអំពើទុច្ចរិត ។ ត្បិតពួកគេគួរតែពិចារណាថា បុរសដ៏វិសុទ្ធនោះកំពុងដោះស្រាយ និងតទល់ជាមួយនឹងពួកនិយមជ្រុល ដែលបានបដិសេធថា ព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទ គឺជាព្រះតែមួយ ដែលធ្លាប់មានបន្ទូលពីបុរាណតាមរយៈលោកម៉ូសេ និងហោរា ប៉ុន្តែបានស្រមើស្រមៃប្រភេទមួយនៃទិដ្ឋភាពដែលកើតចេញពីអំពើពុករលួយនៃពិភពលោក ។ ដូច្នេះគាត់មានការព្រួយបារម្ភទាំងស្រុងចំពោះចំណុចនេះ ៖ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា គ្មានព្រះណាទៀតត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងបទគម្ពីរជាងព្រះវរបិតានៃព្រះគ្រីស្ទទេ ហើយថាវាខុសដែរ គិតទៅទៀតផង ។ ដូច្នេះ វាមិនចម្លែកទេ ដែលគាត់តែងតែសន្និដ្ឋានថា គ្មានព្រះផ្សេងទៀតនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្រៅពីព្រះអង្គដែលត្រូវ

បានប្រារព្ធឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័កនោះទេ ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះផងដែរ នៅពេលដែលយើងត្រូវតែទប់ទល់នឹងកំហុសប្រភេទផ្សេងទៀត យើងនឹងនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដថា: ព្រះដែលពីបុរាណបានបង្ហាញខ្លួនដល់បុព្វបុរសគឺក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់ថាវាជាឪពុក នោះការឆ្លើយតបរបស់យើងនឹងរួចរាល់ ៖ ខណៈពេលដែលយើងតវ៉ានឹងភាពទេវភាពរបស់កូនប្រុសនោះ យើងមិនរាប់បញ្ចូលព្រះបិតាទាំងស្រុងនោះទេ ។ ប្រសិនបើអ្នកអានយកចិត្តទុកដាក់លើជំបូន្មាននេះរបស់ Irenaeus នោះជម្លោះទាំងអស់នឹងឈប់ ។ នៅក្នុងជំពូកទី 6 នៃស្បៀវភៅទី 3 ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងអស់ត្រូវបាននាំមកយ៉ាងងាយស្រួល ដែលជាកន្លែងដែលបុរសដែលគោរពព្រះទទួចលើរឿងនេះថាអ្នកដែលនៅក្នុងគម្ពីរត្រូវបានគេហៅថាព្រះនៅក្នុងន័យដាច់ខាត និងមិនខុសគ្នាគឺនៅក្នុងការពិតជាព្រះតែមួយគត់ ហើយថាព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដមែន ។ បានហៅព្រះក្នុងន័យដាច់ខាត ។

ចូរយើងចាំថានេះគឺជាមូលដ្ឋាននៃអំណះអំណាងរបស់គាត់ ដូចដែលវាច្បាស់ពីការរសាត់ទាំងមូល ហើយជាពិសេសនៅក្នុងស្បៀវភៅទី 2 ជំពូកទី 46 ៖ ថាគាត់មិនត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះវរបិតាដោយអាថ៌កំបាំង និងជាសម្ព័ន្ធ parabolic នោះទេ ។ ក្រៅពីនេះ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកែកថាទាំងព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវរបិតាត្រូវបានប្រកាសរួមគ្នាថាជាព្រះដោយពួកហោរា និងពួកសាវក (ស្បៀវភៅ 3. ជំពូកទី 9) ។ បន្ទាប់មក គាត់កំណត់ពីរប្បៀបដែលព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយជាស្តេច និងជាព្រះ និងចៅក្រម បានទទួលអំណាចពីព្រះអង្គ ដែលជាព្រះនៃអ្វីៗទាំងអស់ ពោលគឺទាក់ទងនឹងការចុះចូល ដែលទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់ ។ ឈើឆ្កាង

(ស្បៀវភៅ 3. ជំពូក 12) ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រោយមក គាត់បញ្ជាក់ថា ព្រះរាជបុត្រាគឺជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដែលបានប្រគល់ក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈដៃរបស់លោកម៉ូសេ ហើយបានបង្ហាញខ្លួនដល់បុព្វបុរស ។ ឥឡូវនេះ បើអ្នកណាសរសើរថា ព្រះវរបិតាតែមួយគត់ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល នោះខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកលើអ្នកនោះវិញនូវអ្វីដែលអ្នកសរសេរដដែលបានបង្រៀនដោយចំហ ថាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់តែមួយអង្គតែមួយ ដូចពាក្យទំនាយរបស់ហាបាគុកក៏សំដៅទៅលើគាត់ដែរ៖ «ព្រះ នឹងមកពីទិសខាងត្បូង» [Hab.3:3] ស្បៀវភៅ 3, ជំពូក 18 និង 23] ដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នាទាក់ទងនឹងអ្វីដែលបានអាននៅក្នុងស្បៀវភៅទី 4 ជំពូក 9 ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ គឺជាព្រះជាមួយនឹងព្រះវរបិតានៃមនុស្សរស់ ។ ហើយនៅក្នុងជំពូកទី 12 នៃស្បៀវភៅដូចគ្នានេះ គាត់ពន្យល់ថាអ័ប្រាហាំបានជឿលើព្រះ ពីព្រោះអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយព្រះតែមួយគត់គឺព្រះគ្រីស្ទ ។

28. ការអំពាវនាវទៅកាន់ Tertullian ក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ

ពួកគេទទួលយក Tertullian ជាអ្នកតស៊ូមតិរបស់ពួកគេ ទោះបីពេលខ្លះគាត់មានសភាពរឹងរូស និងមានបន្ទាក្នុងរបៀបនៃការនិយាយរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនច្បាស់អំពីផលបូកនៃគោលលទ្ធិដែលយើងការពារនោះទេ ។ តាមទស្សនៈរបស់គាត់ ថ្វីត្បិតតែព្រះតែមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មានដោយការកាន់កាប់អំណាច ឬសេដ្ឋកិច្ច ។ ព្រះជាអង្គតែមួយនៅក្នុងអង្គធាតុ ហើយទោះជាយ៉ាងណា ការរួបរួមត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងព្រះត្រីឯកដោយអាថ៌កំបាំងនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ តាមទស្សនៈរបស់គាត់ ថ្វីត្បិតតែព្រះតែមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់មានដោយការកាន់កាប់អំណាច ឬសេដ្ឋ

កិច្ច ។ ព្រះគឺជាអង្គតែមួយនៅក្នុងការរួបរួមនៃសារធាតុ ហើយយ៉ាងណាក៏ដោយ រួបរួមត្រូវបានបោះចោលទៅជាព្រះត្រីឯកដោយអាថ៌កំបាំងនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ មានបីយ៉ាង មិនមែនក្នុងឋានៈមួយទេ ប៉ុន្តែជាសញ្ញាបត្រ ។ មិននៅក្នុងសារធាតុ, ប៉ុន្តែនៅក្នុងទម្រង់; មិនមែននៅក្នុងអំណាចទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការបង្ហាញរបស់វា ។ គាត់និយាយថា គាត់រក្សាកូនប្រុសជាទីពីរទៅនឹងព្រះវរបិតា ប៉ុន្តែគាត់យល់ថា គាត់មិនខុសគ្នាទេ លើកលែងតែដោយការបែងចែក ។ កន្លែងផ្សេងទៀតគាត់និយាយអំពីកូនប្រុសដូចដែលអាចមើលឃើញ; ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ប្រកែកសំណួរទាំងសងខាង គាត់សម្រេចថា គាត់មើលមិនឃើញរហូតដល់ពេលគាត់និយាយ ។ ជាចុងក្រោយ ដោយបញ្ជាក់ថាព្រះវរបិតាត្រូវបានកំណត់ដោយបុគ្គលរបស់គាត់ Tertullian បង្ហាញថាខ្លួនគាត់នៅឆ្ងាយពីការប្រឌិតដែលយើងកំពុងបដិសេធ ។ ហើយទោះបីជាគាត់ទទួលស្គាល់ថាគ្មានព្រះណាក្រៅពីព្រះបិតាក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការពន្យល់ខ្លួនឯងនៅក្នុងវគ្គបន្ទាប់ គាត់បង្ហាញថាគាត់មិនបាននិយាយទាំងស្រុងចំពោះព្រះរាជបុត្រានោះទេ ពីព្រោះគាត់បដិសេធថាមិនមានព្រះផ្សេងទៀតជាងព្រះវរបិតា ហើយដូច្នេះរបបរាជានិយមរបស់ទ្រង់ មិនត្រូវបានបំបែកដោយមនុស្ស ។ ហើយពីគោលបំណងដែលមិនផ្លាស់ប្តូររបស់គាត់ មនុស្សម្នាក់អាចប្រមូលអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់គាត់បានយ៉ាងងាយស្រួល ។ សម្រាប់គាត់ប្រឆាំងនឹង Praxeas ថាទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានសម្គាល់ជាបីអង្គក៏ដោយក៏វាមិនធ្វើឱ្យមានព្រះលើសពីមួយទេ ហើយការរួបរួមរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យខូចឡើយ ។ ហើយដោយសារតែតាមការប្រឌិតរបស់ Praxeas ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចធ្វើជាព្រះបានដោយគ្មានការដូចព្រះវរបិតាទេ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់ខិតខំយ៉ាងខ្លាំងលើសពីភាពខុសគ្នានេះ ។

ត្រង់ថា លោកហៅថាពាក្យ និងវិញ្ញាណជាចំណែកនៃទាំងមូល ទោះបីនិយាយពិបាកក៏ដោយ ក៏នៅតែអាចដោះសារបានដែរ ដោយយល់ឃើញថា វាមិនត្រូវបានអនុវត្តចំពោះវត្ថុទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែសម្គាល់នូវចិត្ត និងសេដ្ឋកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ។ ជាមួយមនុស្សតែម្នាក់ឯង ដូចដែល Tertullian ខ្លួនឯងថ្លែងទីបន្ទាល់។ អំពីរឿងនេះក៏ព្យួរសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ថា "ឱ Praxeas ដ៏អាក្រក់បំផុតតើអ្នកគិតថាមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ប្រសិនបើគ្មានឈ្មោះ? ដូច្នេះ, ផងដែរ, បន្តិចក្រោយមក; « ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចជឿដល់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រៀងៗខ្លួនតាមឈ្មោះ និងបុគ្គលរបស់ពួកគេ »។ តាមរយៈឯកសារយោងទាំងនេះ ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធនូវភាពមិនអំនួតរបស់អ្នកដែលព្យាយាមពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ Tertullian ដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្សសាមញ្ញ។

29. បណ្ឌិតដែលទទួលស្គាល់ទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំ បញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិនៃព្រះត្រីឯក

ហើយប្រាកដណាស់ អ្នកណាម្នាក់ដែលឧស្សាហ៍ប្រៀបធៀបសំណេររបស់មនុស្សបុរាណក្នុងចំណោមពួកគេ នឹងរកឃើញនៅក្នុង Irenaeus គ្មានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលអ្នកស្នងតំណែងរបស់គាត់បានលើកឡើងនោះទេ។ Justin ជាមនុស្សដំបូងបំផុត ប៉ុន្តែគាត់គាំទ្រយើងគ្រប់ចំណុច។ ពួកគេនឹងជំទាស់នឹងការដែលលោកនិងអ្នកឯទៀតថាបិតារបស់ព្រះគ្រិស្តត្រូវបានហៅថាជាព្រះតែមួយ។ ហ៊ីឡារីក៏បង្រៀនដូចគ្នាដែរ ពិតនិយាយខ្លាំងជាងនេះ ជារឿងរហូត? ប៉ុន្តែ គាត់មានការព្រួយបារម្ភទាំងស្រុងនឹងការការពារជំនឿដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សត្រូវរបស់យើងមិនខ្ជាស់អៀនក្នុងការដកពាក្យសំដីបំផ្លើសណាមួយដែលពួកគេនឹងធ្វើឱ្យយើងជឿថា Hilary គឺជាអ្នកការពារកំហុសរបស់ពួកគេ!

ទាក់ទងទៅនឹងការលើកឡើងរបស់ពួកគេអំពី Ignatius ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យ វាមានទម្ងន់ណាមួយ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបង្ហាញថាពួកសាវ័កបានធ្វើច្បាប់ស្តីពីការ ផ្តល់ប្រាក់កម្ចី និងដូចជាអំពើពុករលួយ។ គ្មានអ្វីគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងភាពមិន ទំនងទាល់តែសោះដែលត្រូវបានដាក់ចេញក្រោមឈ្មោះរបស់ Ignatius ។ សូ ម្បីតែតិចអត់ទ្រាំបានគឺភាពអៀនខ្មាសរបស់អ្នកដែលបិទមុខបែបនេះដើម្បីបោកប ញ្ឆោត។ ជាការពិតណាស់ កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់មនុស្សបុរាណត្រូវបានគេមើល ឃើញយ៉ាងច្បាស់នៅទីនេះថា នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃ Niches Arius មិនហ៊ាន ធ្វើពុតនៅលើមូលដ្ឋាននៃសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនិពន្ធដែលបានបញ្ជាក់ណាមួយឡើ យ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នៃក្រិក ឬឡាតាំងដោះសារខ្លួនឯងសម្រាប់ការមិន យល់ស្របជាមួយនឹងអ្នកមុនគាត់។ យើងមិនចាំបាច់និយាយអ្វីទាំងអស់ដោយ ប្រយ័ត្នប្រយែងដែល Augustine (ឆ្ពោះទៅរកអ្នកណាដែលឃោរឃៅទាំងនេះជា អរិភាពបំផុត) បានស្វែងរកការសរសេរទាំងអស់ ហើយតើគាត់ឱបពួកគេដោយ ការគោរពប៉ុណ្ណា។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ក្នុងសេចក្តីលម្អិតតូចៗមួយចំនួន គាត់ត្រូវ បានគេទម្លាប់បង្ហាញពីមូលហេតុដែលគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចាកចេញពីពួកគេ។ សូម្បីតែនៅក្នុងអំណះអំណាងនេះក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់អានអ្វីដែលមិន ច្បាស់លាស់ ឬមិនច្បាស់លាស់ក្នុងចំណោមការសរសេរផ្សេងទៀត គាត់មិនលាក់ វាទេ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ទទួលយកគោលលទ្ធិដែលបុរសទាំងនេះកំពុង វាយប្រហារ ដូចដែលបានទទួលដោយគ្មានការចម្រូងចម្រាសតាំងពីសម័យដើម បំផុត។ ប៉ុន្តែតាមរយៈពាក្យតែមួយ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្វីដែលអ្នកដទៃបាន បង្រៀនពីមុនមក គឺគាត់មិនបានដឹងឡើយ នៅពេលដែលនៅក្នុងស្បៃវែកៅ 1 គោលលទ្ធិគ្រិស្តបរិស័ទ គាត់បាននិយាយថា ការរួបរួមគឺនៅក្នុងព្រះវរបិតា។

តើគេនឹងជជែកគ្នាអំពីរឿងគាត់ពេលនោះភ្លេចខ្លួនឬ? នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បានជម្រះខ្លួនគាត់ពីភាពលំបាកនេះ ជាកន្លែងដែលគាត់ហៅព្រះបិតាថាជាការចាប់ផ្តើមនៃអាទិទេពទាំងអស់ ដោយសារតែគាត់មកពីគ្មាននរណាម្នាក់។ ហើយពិចារណាដោយឈ្លាសវៃថា ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានសម្គាល់ជាពិសេសចំពោះព្រះវរបិតា ពីព្រោះប្រសិនបើការចាប់ផ្តើមមិនមែនមកពីទ្រង់ទេ នោះការរួបរួមដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះមិនអាចបង្កើតបានឡើយ។ ឥឡូវនេះ អ្នកអានដែលគោរពព្រះនឹង ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងទទួលស្គាល់ថាពាក្យទាំងនេះបដិសេធរាល់ការប្រព្រឹត្តិកម្មដែលសាតាំងបានព្យាយាមពីមុនមក ដើម្បីបង្ខូច ឬធ្វើឱ្យងងឹតដល់សេចក្តីជំនឿដ៏បរិសុទ្ធនៃគោលលទ្ធិ។ ជាចុងក្រោយ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ផលបូកនៃគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានពន្យល់យ៉ាងស្មោះត្រង់ ប្រសិនបើអ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងដាក់កម្រិតលើការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ពួកគេ ហើយមិនស្វែងរកដោយអន្ទះសារជាងការជជែកវែកញែកដែលពិបាក និងស្មុគស្មាញនោះទេ។ សម្រាប់ខ្ញុំសង្ស័យថា អ្នកដែលរីករាយនឹងការរំពឹងទុកនឹងមិនពេញចិត្តទាល់តែសោះ។ ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំមិនបានលុបចោលនូវអ្វីដែលខ្ញុំប្រហែលជាគិតថាប្រឆាំងនឹងខ្ញុំនោះទេ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលខ្ញុំខ្ទះខ្ទែងក្នុងការស្ថាបនាព្រះវិហារ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំនឹងត្រូវបានណែនាំប្រសើរជាងកុំឱ្យប៉ះពាល់លើរឿងជាច្រើនដែលមានប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែតិចតួច ហើយនឹង បន្ទុកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងបញ្ហាដែលគ្មានប្រយោជន៍។ តើអ្វីជាចំណុចដែលប្រកែកថាតើព្រះបិតាតែងតែបង្កើតឬ? ជាការពិត វាជារឿងលូងខ្លៅក្នុងការស្រមៃមើលសកម្មភាពបន្តនៃការបង្កើតកូន ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថាមនុស្សបីនាក់បានរស់នៅជាមួយព្រះពីភាពអស់កល្បជានិច្ច។

ជំពូកទី XIV

សូម្បីតែនៅក្នុងការបង្កើតសកលលោក និងរបស់ទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរដោយសញ្ញាសម្គាល់ដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន បែងចែកព្រះពិតពីព្រះក្លែងក្លាយ

1. យើងមិនអាច និងមិនគួរដើរពីក្រោយទង្វើនៃការបង្កើតរបស់ព្រះនៅក្នុងការប៉ាន់ស្មានរបស់យើង

អេសាយបានចោទប្រកាន់អ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះក្លែងក្លាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដោយសារពួកគេមិនបានរៀនពីគ្រឹះនៃផែនដី និងរង្វង់នៃស្ថានសួគ៌ដែលជាព្រះពិត (អេសាយ ៤០:២១)។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ភាពយឺតយ៉ាវ និងភាពស្រពិចស្រពិលនៃប្រាជ្ញារបស់យើង ដែលដើម្បីការពារអ្នកជឿពីការយល់ឃើញពីការប្រឌិតរបស់សាសន៍ដទៃ យើងត្រូវតែពណ៌នាអំពីព្រះពិតឱ្យច្បាស់ជាងពួកគេទៅទៀត។ ដោយសារសញ្ញាណនៃព្រះជាគំនិតនៃសកលលោក (នៅក្នុងភ្នែករបស់ទស្សនវិទូ ការពិពណ៌នាដែលអាចទទួលយកបានបំផុត) គឺមានភាពច្របូកច្របល់ វាជារឿងសំខាន់សម្រាប់យើងក្នុងការស្គាល់ទ្រង់ឱ្យកាន់តែស្និទ្ធស្នាលតិចជាងយើងតែងតែមានការងឿងឆ្ងល់។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាជាឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដែលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីជំនឿនៃសាសនាចក្រដែលពឹងផ្អែកលើរឿងនេះ មិនអាចស្វែងរកព្រះផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះអង្គដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយម៉ូសេជាអ្នកបង្កើត និងជាស្ថាបនិកនៃសកលលោក។ នៅទីនោះ ពេលវេលាត្រូវបានសម្គាល់ជាលើកដំបូង ដូច្នេះដោយបន្តបន្ទាប់គ្នាជាច្រើនឆ្នាំ ជំនឿអាចមកដល់ប្រភពចម្បងនៃពូជមនុស្សនៃអ្វីៗទាំងអស់។ ចំណេះដឹងនេះមានប្រយោជន៍ជាពិសេស មិនត្រឹមតែអាច

ទប់ទល់នឹងរឿងប្រឌិតដ៏អស្ចារ្យដែលពីមុនមាននៅអេហ្ស៊ីប និងក្នុងសាសនាផ្សេងទៀតនៃផែនដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថានៅពេលដែលការចាប់ផ្តើមនៃសាកលលោកត្រូវបានដឹង ភាពអស់កល្បរបស់ព្រះអាចនឹងភ្លឺច្បាស់ជាងមុន ហើយយើង ប្រហែលជាមានការងឿងឆ្ងល់កាន់តែខ្លាំង ។ ហើយជាការពិត ការសើចចំអកដ៏អសុរសនោះគួរតែជំរុញយើង៖ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ដែលវាមិនបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ព្រះ ឆាប់រកឃើញស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ប៉ុន្តែថាព្រះអង្គទុកពេលដ៏វិសេសវិសាលក្នុងការសោយទិវង្គត ដោយហេតុថា ព្រះអង្គអាចធ្វើវាបានរៀងរាល់សហស្សវត្សរ៍មុននេះ ទោះបីរយៈពេលនៃពិភពលោកក៏ដោយ ឥឡូវនេះការធ្លាក់ចុះដល់ទីបញ្ចប់របស់វា មិនទាន់បានដល់ប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំនៅឡើយ ។ ព្រោះវាគ្មានច្បាប់ ឬជារឿងសមហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការសាកសួរពីមូលហេតុដែលព្រះពន្យារពេលយូរនោះទេ ព្រោះប្រសិនបើចិត្តមនុស្សព្យាយាមជ្រៀតចូលមកដល់ពេលនេះ វានឹងបរាជ័យមួយរយដង ។ ហើយវាមិនមានប្រយោជន៍សូម្បីតែសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដើម្បីសាកល្បងកម្រិតមធ្យមនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដោយមានបំណងចង់លាក់កំបាំង ។ ពេលដែលមនុស្សអៀនខ្មាសម្នាក់បានសួរបុរសចំណាស់ម្នាក់ដែលគួរឱ្យអាណិតអំពីអ្វីដែលព្រះបានធ្វើមុនពេលបង្កើតពិភពលោក ក្រោយមកទៀតបានឆ្លើយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាគាត់បានសាងសង់នរកសម្រាប់អ្នកចង់ដឹងចង់ឃើញ ។ សូមឲ្យការដាស់តឿននេះ មិនធ្ងន់ធ្ងរជាងធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ទប់នឹងការលោភលន់ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើន ហើយថែមទាំងជំរុញពួកគេឲ្យទៅរកការស្មានខុសឆ្គង និងអាក្រក់ទៀតផង ។ សរុបមក ចូរយើងចាំថា ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ដែលប្រាជ្ញា ឫទ្ធានុភាព និងភាពសុចរិតគឺមិនអាចយល់បាន ទ្រង់

បានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង នូវប្រវត្តិរបស់ម៉ូសេ ជាកញ្ចក់ដែលមើលទៅមានជីវិតរស់នៅរបស់ទ្រង់ ។ ដូចជាភ្នែក ពេលដែលស្រអាប់ទៅតាមអាយុ ឬភាពទន់ខ្សោយ ឬដោយពិការភាពផ្សេងទៀត លុះត្រាតែមានជំនួយដោយទស្សនីយភាព មិនអាចយល់បានច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងដូចនេះ លុះត្រាតែមានបទគម្ពីរណែនាំយើងក្នុងការស្វែងរកព្រះ នោះយើងមានការភ័ន្តច្រឡំភ្លាមៗ ។ ជនទាំងឡាយណា ដែលតាមពិត បណ្តោយតាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ដោយហេតុថា ឥឡូវនេះ ពួកគេត្រូវបានព្រមានដោយឥតប្រយោជន៍ នោះនឹងមានអារម្មណ៍យឺតពេល ដោយសារការបំផ្ទិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ថាតើវាប្រសើរជាងការប្រមាថ ដែលនាំឱ្យអាប់អួរស្ថានសួគ៌ ។ ហើយ Augustine ក្នុញក្នែរយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា អំពើខុសត្រូវធ្វើឡើងចំពោះព្រះ នៅពេលដែលហេតុផលខ្ពស់ជាងឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានទាមទារ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត បុរសដដែលព្រមានដោយឈ្លាសវៃថា វាមិនខុសទេក្នុងការលើកសំណួរទាក់ទងនឹងការលាតសន្ធឹងដែលមិនអាចវាស់វែងបានជាងចន្លោះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះជាយ៉ាងណារង្វង់ស្ថានសួគ៌បានពង្រីកយ៉ាងទូលំទូលាយ វានៅមានកម្រិតខ្លះ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកណាត្រូវលាតត្រដាងជាមួយនឹងព្រះថា មោឃៈលើសពីស្ថានសួគ៌មួយរយដង តើការអួតអាងនេះមិនគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះទាំងអស់ឬ? ចូលទៅក្នុងភាពឆ្កួតបែបនេះ លោតផ្លោះអ្នកដែលចាប់ត្រីនៅភាពទំនេរបស់ព្រះ ពីព្រោះគាត់មិនស្របតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ បានបង្កើតសកលលោករាប់មិនអស់ពីមុនមក ។ ដើម្បីបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់ពួកគេ ពួកគេខិតខំចេញទៅក្រៅពិភពលោក ។ ដូចជានៅក្នុងរង្វង់ដ៏ធំនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី អ្វីៗគ្រប់គ្រាន់មិនបង្ហាញខ្លួនដើម្បីទាក់ទាញអារម្មណ៍របស់យើងទាំង

អស់ជាមួយនឹងពន្លឺដែលមិនអាចយល់បានរបស់ពួកគេ! ដូចជាប្រសិនបើក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំ ព្រះមិនបានបង្ហាញភស្តុតាងមួយចំនួនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អនុវត្តគំនិតរបស់យើងក្នុងការធ្វើដោយស្មោះ! ហេតុដូច្នេះហើយ សូមឲ្យយើងរក្សាដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅជាប់ក្នុងព្រំដែនទាំងនេះ ដែលព្រះមានព្រះទ័យនឹងបង្ខាំងយើង ហើយដូចដែលវាធ្លាប់មាន ដើម្បីគិតក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេឆ្លងកាត់សេរីភាពរបស់ពួកគេក្នុងការវង្វេង និងវង្វេង ។

2. ការងារប្រាំមួយថ្ងៃបង្ហាញពីភាពល្ងរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស

ដោយមានបំណងដូចគ្នា ម៉ូសេប្រាប់ថា កិច្ចការរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងមួយភ្លែតទេ ប៉ុន្តែក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ [លោកុប្បត្តិ. ២:២] ។ ដោយសារកាលៈទេសៈនេះ ពួកយើងត្រូវបានដកចេញពីរឿងប្រឌិតទាំងអស់ ទៅកាន់ព្រះមួយអង្គ ដែលបានចែកចាយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ដើម្បីកុំឱ្យយើងពិបាកនឹងកាន់កាប់ពេញមួយជីវិតរបស់យើងក្នុងការសញ្ជឹងគិតវា ។ ទោះបីជាភ្នែករបស់យើង ក្នុងទិសដៅណាក៏ដោយ ដែលពួកគេអាចនឹងងាកទៅត្រូវបង្ខំឱ្យសម្លឹងមើលកិច្ចការរបស់ព្រះ យើងឃើញថាតើការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងអាចផ្លាស់ប្តូរបានប៉ុណ្ណា ហើយនឹងរលាយបាត់ភ្លាមៗនូវគំនិតរបស់ព្រះដែលអាចប៉ះពាល់ដល់យើង ។ នៅទីនេះផងដែរ រហូតដល់ហេតុផលរបស់មនុស្សត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយរៀនដើម្បីបណ្តុះភាពស្ងប់ស្ងាត់ដែលការញែកជាបរិសុទ្ធនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរអញ្ជើញយើង វារអ៊ូរទាំដូចជាប្រសិនបើដំណើរការបែបនេះខុសពីអំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែធ្វើតាមលំដាប់លំដោយនៃអ្វីៗដោយឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្សជាតិ ដោយហេតុថាទ្រង់មិនបានបង្កើតអ័ដាមទេ រហូតទាល់តែ

ទ្រង់បានត្រេកអរគ្រប់បែបយ៉ាងនៅលើសកលលោក ។ ប្រសិនបើគាត់បានដាក់គាត់នៅលើផែនដីដែលមិនទាន់ក្រៀវហើយទទេប្រសិនបើគាត់បានផ្តល់ឱ្យគាត់នូវជីវិតមុនពេលពន្លឺនោះគាត់ហាក់ដូចជាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគាត់បានបោះចោលចលនារបស់ព្រះអាទិត្យ និងផ្កាយសម្រាប់ការប្រើប្រាស់របស់មនុស្ស ធ្វើអោយផែនដី ទឹក និងខ្យល់ពោរពេញដោយភាវៈមានជីវិត ហើយបាននាំមកនូវផ្លែឈើដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់សម្រាប់ផ្តត់ផ្តង់ជាអាហារ ដូច្នេះហើយការសន្មត់ថាជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកដែលទតមើល និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ពីគ្រួសារដែលគាត់បង្ហាញសេចក្តីល្អដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ចំពោះយើង ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់គួរសញ្ជឹងគិតដោយយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀតនូវអ្វីដែលខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយដោយសង្ខេប នោះវានឹងច្បាស់ថាលោកម៉ូសេគឺជាសាក្សីដ៏ប្រាកដមួយ និងជាអ្នកប្រកាសអំពីព្រះតែមួយដែលជាអ្នកបង្កើត ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់អ្វីដែលខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ ថាគាត់នៅទីនោះមិនត្រឹមតែនិយាយអំពីខ្លឹមសារដ៏ទទេររបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបង្ហាញដល់យើងនូវប្រាជ្ញា និងវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ ដើម្បីកុំឲ្យយើងនឹកឃើញព្រះដទៃក្រៅពីព្រះអង្គដែលនឹងស្គាល់ខ្លួនឯងក្នុងរូបភាពច្បាស់នោះ ។

3. ព្រះជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់!

ប៉ុន្តែមុនពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមពិភាក្សាឱ្យបានពេញលេញបន្ថែមទៀតអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ខ្ញុំគួរតែបញ្ចូលអ្វីមួយទាក់ទងនឹងទេវតា ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ម៉ូសេដែលទទួលយកខ្លួនគាត់ទៅនឹងភាពឈ្លើយនៃមនុស្សទូទៅ បាននិយាយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការបង្កើតនោះ គ្មានស្នាដៃណាផ្សេងទៀតរបស់ព្រះក្រៅពីអ្វីដែល

បង្ហាញដល់ភ្នែករបស់យើងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក នៅពេលដែលគាត់ណែនាំពួកទេវតាថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ នោះគេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយថាទ្រង់ ដែលពួកគេបានលះបង់ការខិតខំប្រឹងប្រែង និងមុខងាររបស់ពួកគេ គឺជាអ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីជាលោកម៉ូសេនិយាយតាមរបៀបរបស់មនុស្សសាមញ្ញ មិនបានដាក់គោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានភ្លាមៗ រាប់ទេវតាក្នុងចំណោមសត្វរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ និងច្បាស់លាស់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនម្តងហើយម្តងទៀតអំពីពួកគេ ។ ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលស្គាល់ព្រះពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នោះយើងមិនគួរមើលរំលងគំរូដ៏ថ្លៃថ្លា និងអស្ចារ្យបែបនេះឡើយ ។ លើសពីនេះ ផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះគឺចាំបាច់ណាស់ក្នុងការបដិសេធនូវកំហុសជាច្រើន ។ បុរេនិស្ស័យនៃទេវតាបានគ្របសង្កត់ចិត្តមនុស្សច្រើនយ៉ាង រហូតគិតថា ទេវតាធ្វើខុសប្រសិនបើអាស្រ័យនឹងអំណាចនៃព្រះតែមួយនោះ បែរជាបង្ខំឲ្យចូលឋានន្តរស័ក្តិរបស់ខ្លួន ។ ដោយហេតុផលនេះទេវៈត្រូវបានគេសន្មតថាមិនពិតចំពោះពួកគេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ម៉ានី ក្រោកឡើង បង្កើតគោលការណ៍ពីរគឺ ព្រះ និង មារ ។ ចំពោះព្រះ គាត់បានសន្មតថាជាប្រភពដើមនៃរឿងល្អ ប៉ុន្តែធម្មជាតិអាក្រក់គាត់បានសំដៅទៅលើអារក្សថាជាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើការឆ្កួតនេះធ្វើឲ្យគំនិតយើងជាប់ក្នុងអន្ទាក់ នោះសិរីល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតសកលលោកនឹងមិននៅជាមួយគាត់ឡើយ ។ ព្រោះថា គ្មានអ្វីជាលក្ខណៈរបស់ព្រះជាងភាពអស់កល្បជានិច្ច និងអត្ថិភាពនៃខ្លួន នោះគឺជាអត្ថិភាពនៃខ្លួនគាត់ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ - តើពួកទេវភាពមែនទេ? ម្យ៉ាងទៀត ម៉ានី ក្រោកឡើង បង្កើតគោលការណ៍ពីរគឺ ព្រះ និង មារ ។ ចំពោះព្រះ គាត់បានសន្មតថាជាប្រភព

ដើមនៃរឿងល្អ ប៉ុន្តែធម្មជាតិអាក្រក់ គាត់បានសំដៅទៅលើអារក្សថាជាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើការឆ្លុតនេះធ្វើឲ្យគំនិតយើងជាប់ក្នុងអន្ទាក់ នោះសិរីល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតសកលលោកនឹងមិននៅជាមួយគាត់ឡើយ។ ព្រោះថាគ្មានអ្វីជាលក្ខណៈរបស់ព្រះជាងភាពអស់កល្បជានិច្ច និងអត្ថិភាពនៃខ្លួន - នោះគឺជាអត្ថិភាពនៃខ្លួនគាត់ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ - តើពួកទេវភាពមែនទេ? នេះមិនប៉ះពាល់ដល់ជំនឿគ្រិស្តអូស្សូដក់ក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុតនោះទេ ដែលមិនទទួលស្គាល់ថាធម្មជាតិអាក្រក់ណាមួយមាននៅក្នុងសកលលោកទាំងមូល។
ចំពោះអំពើទុច្ចរិត និងសេចក្តីព្យាបាទទាំងមនុស្ស និងនៃមារ ឬអំពើបាបដែលកើតឡើងនោះ មិនមែនកើតចេញពីធម្មជាតិឡើយ ប៉ុន្តែមកពីការខូចនៃធម្មជាតិវិញ។ ហើយតាំងពីដើមដំបូងមក គ្មានអ្វីសោះដែលព្រះមិនបានធ្វើជាគំរូទាំងប្រាជ្ញា និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ដើម្បីជួបនឹងពាក្យកុហក់បោកប្រាស់ទាំងនេះ ចាំបាច់ត្រូវលើកចិត្តឲ្យខ្ពស់ជាងភ្នែកយើងទៅដល់។ វាប្រហែលជាសម្រាប់គោលបំណងនេះដែលថានៅក្នុងគោលលទ្ធិ Nicene ជាកន្លែងដែលព្រះត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកបង្កើតរបស់ទាំងអស់នោះ អ្វីដែលមើលមិនឃើញត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងច្បាស់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនឹងយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីរក្សារង្វាស់ដែលច្បាប់នៃការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះបានចែង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកអានយើងគិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅជាងការសមស្រប ហើយវង្វេងចេញពីភាពសាមញ្ញនៃជំនឿ។ ហើយតាមពិត ខណៈពេលដែលព្រះវិញ្ញាណតែងតែបង្រៀនយើងអំពីប្រាក់ចំណេញរបស់យើង ទ្រង់នៅតែស្ងៀមទាំងស្រុងចំពោះអ្វីដែលមានតម្លៃតិចតួចសម្រាប់ការស្ថាបនា ឬគ្រាន់តែប៉ះវាដោយស្រាល និងដាក់ទស្សន៍ទាយ។

វាក៏ជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងដែរដោយស្មគ្រចិត្តលះបង់របស់ទាំងនោះដែលគ្មានប្រយោជន៍ ។

(ការបង្កើត និងមុខងាររបស់ទេវតា, ៤-១២)

4. យើងក៏មិនគួរបណ្តោយខ្លួនក្នុងការស្មានអំពីទេវតាដែរ តែត្រូវស្វែងរកសាក្សីនៃបទគម្ពីរ

ដោយសារពួកទេវតាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យធ្វើតាមបញ្ជាត្តិរបស់ទ្រង់ នោះមិនគួរមានចម្ងល់ថាពួកវាក៏ជាសត្វរបស់លោកដែរ [ទំនុក. ១០៣:២០-២១] ។ តើវាមិនមែនជាភស្តុតាងនៃភាពរឹងចចេសជាជាងការឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីបង្កជម្លោះតាមពេលវេលា និងលំដាប់ដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតទេឬ? លោកម៉ូសេប្រាប់ថាផែនដីបានបញ្ចប់ហើយ ហើយផ្ទៃមេឃដែលមានពលបរិវារទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចប់ [លោកុ. ២:១] ។ ដូច្នេះ តើមានចំណុចអ្វីខ្លះក្នុងការស៊ើបអង្កេតដោយអន្ទះសានៅថ្ងៃណាដែលក្រៅពីផ្កាយ និងភពនានាស្ថានសួគ៌ដាច់ស្រយាលផ្សេងទៀតក៏ចាប់ផ្តើមមានដែរ? មិនត្រូវចំណាយពេលយូរពេកទេ សូមឲ្យយើងចងចាំនៅទីនេះ ដូចនៅក្នុងគោលលទ្ធិសាសនាទាំងអស់ដែលយើងត្រូវប្រកាន់យកនូវច្បាប់នៃភាពផ្ទៃផ្ទរ និងសុជីវធម៌តែមួយ៖ មិនត្រូវនិយាយ ឬទាយ ឬសូម្បីតែស្វែងរកដើម្បីដឹងអំពីបញ្ហាមិនច្បាស់លាស់ លើកលែងតែអ្វី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកយើង ។ លើសពីនេះទៅទៀត នៅក្នុងការអានបទគម្ពីរ យើងគួរតែព្យាយាមឥតឈប់ឈរដើម្បីស្វែងរកនិងសម្រុះសម្រួលលើអ្វីដែលធ្វើឲ្យមានការស្តាំងឡើង ។ ចូរយើងកុំបណ្តោយខ្លួនទៅនឹងការចង់ដឹងឬក្នុងការស៊ើបអង្កេតលើអ្វីដែលមិនអាចរកប្រាក់ចំណេញ ។

ហើយដោយសារព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងណែនាំយើង មិនមែនដោយសំណួរដែលគ្មានផ្លែផ្កាទេ ប៉ុន្តែដោយភាពជាព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ ដោយកោតខ្លាចព្រះនាមទ្រង់ ដោយការទុកចិត្តពិត និងក្នុងកាតព្វកិច្ចនៃភាពបរិសុទ្ធ សូមឲ្យយើងស្តប់ចិត្តនឹងចំណេះដឹងនេះ។ ដោយហេតុផលនេះ ប្រសិនបើយើងមានប្រាជ្ញាត្រឹមត្រូវ យើងត្រូវទុកការប៉ាន់ស្មានទទេៗទាំងនោះ ដែលមនុស្សទំនេរបានបង្រៀនក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអំពីធម្មជាតិ បទបញ្ជា និងចំនួនទេវតា។ ខ្ញុំដឹងថាមនុស្សជាច្រើនលោភលន់ចាប់យក និងរីករាយនឹងពួកគេច្រើនជាងរឿងដែលគេប្រើប្រចាំថ្ងៃ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនខ្មាសគេទេដែលធ្វើតាមវិធីដែលគាត់បានកំណត់។ ដូច្នេះហើយ វានឹងកើតឡើងថា យើងមិនគ្រាន់តែបោះបង់ចោលទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្អប់ការរំពឹងទុកទទេទាំងស្រុង ដែលគាត់បានហៅយើងមកវិញ។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងបដិសេធថា Dionysius អ្នកណាក៏ដោយ គាត់ជានរណាពិភាក្សាយ៉ាងស៊ីជម្រៅ និងបិនប្រសប់លើបញ្ហាជាច្រើននៅក្នុងឋានានុក្រម Celestial របស់គាត់។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាពិនិត្យមើលឲ្យបានដិតដល់ នោះគាត់នឹងរកមិនឃើញអ្វីក្រៅតែពីនិយាយ។ ភារកិច្ចរបស់អ្នកទ្រឹស្តីគឺមិនមែនដើម្បីបង្វែរត្រចៀកដោយការជជែកគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវពង្រឹងសតិសម្បជញ្ញៈដោយបង្រៀនរឿងពិត ប្រាកដ និងចំណេញ។ ប្រសិនបើអ្នកអានស្ទើរភៅនោះ អ្នកនឹងគិតថា បុរសម្នាក់ដែលធ្លាក់ពីលើមេឃបានរៀបរាប់ មិនមែនអ្វីដែលគាត់បានរៀននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានឃើញដោយភ្នែករបស់គាត់ផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែ ប៉ុល ដែលត្រូវបានគេចាប់ឡើងហួសពីស្ថានសួគ៌ទីបី [២កូរិនថូស។ 12:2] មិនត្រឹមតែមិននិយាយអ្វីអំពីវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានផ្តល់សក្ខីកម្មថា វាគឺជាការខុសច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ក្នុងការនិយាយរឿងសម្ងាត់ដែលគាត់បានឃើញ

[II Cor. ១២:៤]។ ហេតុដូច្នេះហើយ លាលាជាមួយនឹងប្រាជ្ញាដ៏ល្ងីល្ងើនោះ ចូរយើងពិនិត្យមើលការបង្រៀនដ៏សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឱ្យយើងដឹងអំពីទេវតារបស់ទ្រង់ ។

5. ការចាត់តាំងរបស់ទេវតាក្នុងគម្ពីរ

មនុស្សម្នាក់អាននៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងបទគម្ពីរថា ទេវតាគឺជាវិញ្ញាណសេឡេស្ទាល ដែលការបម្រើ និងការបម្រើព្រះប្រើដើម្បីអនុវត្តអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់បានបង្គាប់ [ទំ. ១០៣:២០-២១]។ ដូច្នេះ ដូចគ្នានេះដែរ ឈ្មោះនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួកគេ ដោយសារព្រះបានជួលពួកគេជាអ្នកនាំសារអន្តរការី ដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្ស ។ ឈ្មោះផ្សេងទៀតដែលគេហៅក៏ត្រូវបានគេយកមកដោយហេតុផលដូចគ្នាដែរ ។ ពួកគេត្រូវបានហៅថា « មេទ័ព » [លូកា 2:13] ដោយសារតែអង្គរក្សនៅជុំវិញព្រះអង្គម្ចាស់របស់ពួកគេ ពួកគេបានតាក់តែងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ ហើយបង្ហាញវាឱ្យឃើញច្បាស់ ។ ដូចជាទាហាន ពួកគេតែងតែមានចេតនាលើស្តង់ដារមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ ដូច្នេះហើយបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេច និងអាចអនុវត្តបញ្ជារបស់គាត់ ។ ពេលគាត់ហៅភ្លាម គេចងដៃទៅធ្វើការ ឬក៏នៅកន្លែងធ្វើការ ។ ព្យាការីផ្សេងទៀតពណ៌នាអំពីរូបភាពនៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ដើម្បីប្រកាសពីភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែ ដានីយ៉ែល បានធ្វើរឿងនេះជាពិសេស ដែលគាត់និយាយថា មួយពាន់ពាន់មួយម៉ឺនដង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះអម្ចាស់តាមរយៈពួកគេបានបង្កើតយ៉ាងអស្ចារ្យ ហើយប្រកាសអំពីអំណាច និងកម្លាំងនៃព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេត្រូវបានគេហៅថាគុណធម៌ [អេភេសូរ 1:21, I Cor. ១៥:២៤]។ ដោយសារតែគាត់អនុវត្ត និងគ្រប់គ្រងសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់នៅក្នុង

ពិភពលោកតាមរយៈពួកគេ ពេលខ្លះពួកគេ [Col. ១:១៦; អេភ. ១:២១; ១កូរិនថូស ១៥:២៤] ។ ជាចុងក្រោយ ដោយសារក្នុងន័យមួយ សិរីល្អរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ ពួកគេក៏ព្រោះតែហេតុផលនេះ ត្រូវបានគេហៅថាបល្ល័ង្ក [កូឡ. ១:១៦] ។ នៅតែចុងក្រោយនេះ ខ្ញុំចង់និយាយអ្វីទាំងអស់ ព្រោះការបកស្រាយខុសគ្នាសមនឹងគ្នាល្អឬល្អជាងនេះ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឆ្លងផុតឈ្មោះនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែងតែប្រើឈ្មោះមុនទាំងនោះ ដើម្បីសរសើរដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃកិច្ចបម្រើរបស់ទេវតា ។ ហើយតើគាត់មិនសមហេតុផលទេក្នុងការឆ្លងកាត់ដោយមិនគោរពឧបករណ៍ទាំងនោះ ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញវត្តមានរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ? ដូចគ្នានេះដែរ នៅលើគណនីនេះ ពួកគេត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះច្រើនជាងម្តង [ឧ. ទំ. ១៣៨:១] ដោយសារនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ពួកគេដូចជានៅក្នុងកញ្ចក់ ពួកគេបង្ហាញភាពទេវភាពរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងក្នុងការគោរពខ្លះ ។ ទោះបីជាខ្ញុំមិនពេញចិត្តដែលគាត់ជាអ្នកសរសេរពីបុរាណ ពេលបទគម្ពីរចែងថា ទេវតារបស់ព្រះបានបង្ហាញខ្លួនដល់អ័ប្រាហាំ [លោកុ. ១៨:១], យ៉ាកុប [លោកុ. ៣២:២, ២៨] ម៉ូសេ និងអ្នកឯទៀត [យ៉ូស. ៥:១៤; ចៅក្រម ៦:១៤; ១៣:១០, ២២] សូមបកស្រាយថាពួកទេវតាថាជាព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែច្រើនជាងនេះទៅទៀតនៅពេលដែលការលើកឡើងពីទេវតាទាំងអស់ នោះការចាត់តាំងជា «ព្រះ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួកគេ [លោកុប្បត្តិ ២២:១១-១២] ។ នោះមិនគួរមើលទៅអស្ចារ្យអ្វីឡើយ ។ បើសិនជាគេលើកកិត្តិយសដល់អ្នកដឹកនាំនិងអភិបាល [ទំនុក. 82:6] ដោយសារតែពួកគេគឺជាអនុរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាស្តេច និងជាចៅក្រមខ្ពស់បំផុត នោះមានហេតុផលធំជាងនេះទៅ

ទៀត ហេតុអ្វីបានជាគេគួរថ្វាយដល់ពួកទេវតា ដែលពន្លឺនៃសិរីល្អដ៏ទេវភាព បញ្ចេញពន្លឺកាន់តែសម្បូរបែប ។

6. ទេវតាជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកជួយអ្នកជឿ

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរទទួចយ៉ាងមុតមាំលើការបង្រៀនយើងពីអ្វីដែលអាចធ្វើឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតសម្រាប់ការលួងលោមនិងការពង្រឹងជំនឿរបស់យើង ៖ ពោលគឺ ទេវតានោះជាអ្នកចែកចាយ និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃប្រយោជន៍របស់ព្រះចំពោះយើង ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគម្ពីរបានរំលឹកថា ពួកគេរក្សាការប្រុងប្រយ័ត្ន ចំពោះសុវត្ថិភាពរបស់យើង ទទួលយកការការពារខ្លួនរបស់យើង ដឹកនាំផ្លូវរបស់យើង និងថែរក្សាកុំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លះមកលើយើង ។ សកល គឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលអនុវត្តជាដំបូងចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ បន្ទាប់មកចំពោះអ្នកជឿទាំងអស់ ។ «ទ្រង់បានបង្គាប់ពួកទេវតារបស់ទ្រង់ឲ្យការពារអ្នករាល់ផ្លូវរបស់អ្នក ពួកគេនឹងកាន់អ្នកនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកជំពប់ដួលលើថ្ម» ។ [ទំនុក. ៩0:១១-១២, ទំ. ៩១:១១-១២, អេវ] ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ «ពួកទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ានៅជុំវិញអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយជួយសង្គ្រោះគាត់» ។ [ទំនុក.៣៤:៧] ។ នេះជាព្រះបង្ហាញថាទ្រង់បានធ្វើការយាម ។ យោងតាមការគណនានេះ ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់លួងលោមនាងហាការដែលរត់ចេញ ហើយបង្គាប់នាងឲ្យផ្សះផ្សានឹងម្ចាស់ស្រី [លោកុ. ១៦:៩] ។ ទ្រង់សន្យានឹងអ័ប្រាហាំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ជាទេវតាដើម្បីធ្វើជាអ្នកនាំផ្លូវទ្រង់សម្រាប់ការធ្វើដំណើរ ។ [លោកុ ២៤:៧] ។ យ៉ូបបានប្រទានពរដល់អេប្រាអ៊ីម និងម៉ាណាសេ សូមឲ្យទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានរួចពីសេចក្តីអាក្រក់ទាំងអស់ នឹងនាំឲ្យពួកគេបានចម្រើនឡើង ។ [លោកឧត្តមសេនីយ៍

៤៨:១៦]។ ដូច្នេះ ទេវតាមួយអង្គត្រូវបានតែងតាំងឲ្យការពារជំរំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល [និក្ខ. ១៤:១៩; ២៣:២០] ហើយជារឿយៗនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ចង់អោយអ៊ីស្រាអែលបានរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ទ្រង់បានលើកអ្នកសងសឹកដោយការបម្រើរបស់ពួកទេវតា [ចៅហ្វាយ ២:១; ៦:១១; ១៣:៣-២០]។ សរុបមក (មិនចាំបាច់សូត្ររឿងផ្សេងទៀតទេ) ទេវតាបានបម្រើព្រះគ្រីស្ទ [ម៉ាថាយ ៤:១១] ហើយមានវត្តមានជាមួយទ្រង់ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកទាំងអស់ [លូកា ២២:៤៣]។ ពួកគេបានប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់លោកដល់ស្ត្រី [ម៉ាថ. ២៨:៥, ៧; លូកា ២៤:៥]; ការយាងមកដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពួកសិស្ស [កិច្ចការ ។ ១:១០]។ ដូច្នេះ ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចការពារយើង ទេវតាច្បាំងនឹងអារក្ស និងខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់របស់យើង ហើយអនុវត្តការសងសឹករបស់ព្រះចំពោះអ្នកដែលធ្វើបាបយើង ។ ដូចដែលយើងអាន ទេវតានៃព្រះដើម្បីលើកការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡិម បានសម្លាប់មនុស្ស 185,000 នាក់នៅក្នុងជំរំរបស់ស្តេចអាស្សីរីក្នុងមួយយប់ [២ពង្ស ១៩:៣៥; អ៊ីសាយ ៣៧:៣៦]។

7. ទេវតាអ្នកការពារ

ប៉ុន្តែថា តើទេវតានីមួយៗត្រូវបានចាត់ឲ្យទៅកាន់អ្នកជឿម្នាក់ៗសម្រាប់ការការពាររបស់ពួកគេឬអត់នោះ ខ្ញុំមិនហ៊ានបញ្ជាក់ដោយការជឿជាក់ទេ ។ ប្រាកដណាស់ ពេលដានីយ៉ែលណែនាំទេវតារបស់ជនជាតិពែរ្ស និងទេវតារបស់ក្រិក [ដានីយ៉ែល. ១០:១៣; ២០;១២] គាត់បញ្ជាក់ថាទេវតាជាក់លាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកការពារលើនគរនិងខេត្ត ។ ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា ទេវតារបស់កុមារតែងតែមើលមុខព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ។ 18:10]

តម្រុយថាមានទេវតាមួយចំនួនដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តដោយសុវត្ថិភាព ។ ប៉ុន្តែមកពីនេះខ្ញុំមិនដឹងថាគួរសន្និដ្ឋានថាបុគ្គលម្នាក់ៗមានទេវតាការពារខ្លួនឬអត់? យើងគួរតែប្រកាន់យកការពិតថា ការថែរក្សាយើងម្នាក់ៗ មិនមែនជាភារកិច្ចរបស់ទេវតាតែមួយទេ ប៉ុន្តែទាំងអស់ដោយមានការយល់ព្រមតែមួយ ឃ្លាំមើលការសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ដ្បិតមានគេនិយាយអំពីទេវតាទាំងអស់គ្នាថាពួកគេអរសប្បាយជាងការប្រែចិត្តមនុស្សបាបម្នាក់ឲ្យប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិតកៅសិបប្រាំបួននាក់ដែលបានតមក្នុងសេចក្តីសុចរិត [លូកា ១៥:៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត វាត្រូវបានគេនិយាយអំពីទេវតាមួយចំនួនដែល « ពួកគេបានយកព្រលឹងឡាសារទៅក្នុងទ្រូងរបស់អ័ប្រាហាំ » [លូកា ១៦:២២] ។ ហើយអេលីសេក៏មិនបង្ហាញដោយឥតប្រយោជន៍ដល់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ដែរនូវរទេះដ៏កាចសាហាវជាច្រើនដែលត្រូវបានកំណត់ជាពិសេសសម្រាប់គាត់ [២ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៧] ។ មានវគ្គមួយដែលហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ពីចំណុចនេះច្បាស់ជាងអ្វីដែលនៅសល់បន្តិច ។ ដ្បិតពេលពេត្រុសបាននាំចេញពីគុក មកគោះទ្វារផ្ទះដែលពួកបងប្អូនត្រូវបានមកជុំគ្នា ដោយគេនឹកស្មានមិនដល់ថាជាគាត់ «គេថាជាទេវតារបស់គាត់» [កិច្ចការ ១២:១៥] ។ នេះហាក់ដូចជាបានចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេពីគំនិតទូទៅដែលអ្នកជឿម្នាក់ៗត្រូវបានចាត់តាំងទេវតាអាណាព្យាបាលរបស់គាត់ ។ ទោះបីជានៅទីនេះ ក៏អាចឆ្លើយបានថា គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការយល់ដឹងអំពីទេវតាណាមួយឡើយ ដែលមិនមែនជាអ្នកថែរក្សាជារៀងរហូតរបស់ពេត្រុសនោះទេ ។ ដូចគ្នាដែរ មនុស្សទូទៅស្រមៃមើលទេវតាពីរគឺល្អ និងអាក្រក់ ព្រោះវាសុទ្ធតែជាទេពកោសល្យផ្សេងៗគ្នា ដែលភ្ជាប់ជាមួយមនុស្សម្នាក់ៗ ។ ប៉ុន្តែ វាមិនសមនឹងការអន្ទះសាក្នុងការស៊ើបអង្កេតអ្វីដែលវាមិនបារម្ភច្រើនដែលយើងដឹ

ង ។ បើការដែលម្ចាស់ស្ថានសួគ៌គ្រប់គ្រងរក្សាសុវត្ថិភាពមិនធ្វើឲ្យមនុស្សពេញចិត្ត ខ្ញុំមិនឃើញថាគាត់អាចទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីពីការដឹងថាទេវតាមួយអង្គបានប្រទានមកគាត់ជាអាណាព្យាបាលពិសេសរបស់គាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលបង្ខាំងទេវតាមួយរូប ការយកចិត្តទុកដាក់ដែលព្រះយកពីយើងម្នាក់ៗ កំពុងតែប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ដ៏អស្ចារ្យទាំងខ្លួនគេ និងចំពោះសមាជិកទាំងអស់នៃសាសនាចក្រ ។ ដូចជារាជាការសន្យាដែលទុកចោលថា យើងគួរតែប្រយុទ្ធដោយក្លាហានជាងនេះជាមួយនឹងម្ចាស់ផ្ទះទាំងនេះដែលគាំទ្រ និងការពារយើងជុំវិញ!

8. ហានានុក្រមលេខ និងទម្រង់ទេវតា

សូមឲ្យអ្នកដែលហ៊ានកំណត់ចំនួន និងបញ្ជារបស់ទេវតាមើលថាខ្លួនមានគ្រឹះបែបណា ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មីកែលត្រូវបានគេហៅថា « ព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ » នៅក្នុងស្បៃវរៅដានីយ៉ែល (ជំពូក ១២:១) និងជាមហាទេវតា » នៅក្នុងយូដាស (ខទី ៖ ៩) ។ ហើយប៉ុលបានបង្រៀនថា វានឹងក្លាយជាមហាទេវតាដែលនឹងហៅមនុស្សមកជំនុំជម្រះដោយត្រែ (ថែស្សាទី ១ ៤:១៦; អេសេ ១០:៥) ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចកំណត់កម្រិតនៃកិត្តិយសក្នុងចំណោមពួកទេវតាដោយបែងចែកនិមួយៗដោយគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់ខ្លួន ចាត់តាំងទីកន្លែង និងស្ថានីយកម្មរៀងៗខ្លួន? ចំពោះឈ្មោះពីរដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ គឺ Machael (Daniel 10:21) និង Gabriel (Daniel 8: 16 ; Luke 1:19 ; 26] និងទីបី [Raphael] ប្រសិនបើអ្នកចង់បន្ថែមឈ្មោះមួយពីប្រវត្តិរបស់ Tobit [Tobit 12:15] ហាក់ដូចជាមកពីអត្ថន័យរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទេវតា ដោយសារភាពទន់ខ្សោយនៃសមត្ថភាពរបស់យើង

ទោះបីជាខ្ញុំចូលចិត្តចាកចេញពីសំណួរបើកចំហក៏ដោយ ។ ទាក់ទងនឹងចំនួននេះ យើងឮចេញពីមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ «កងពលជាច្រើន» [ម៉ាថាយ ២៦:៥៣] ពីដានីយ៉ែល «ជាច្រើនរាប់សិបនាក់» [ដាន.៧:១០]; អ្នកបម្រើរបស់អេលីសេបានឃើញរទេះចំបាំងពេញ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៧]; ហើយថាទេវតាត្រូវបានគេនិយាយថា«បោះជំរំជុំវិញអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ»បង្ហាញថាមានហ្វូងមនុស្សយ៉ាងច្រើន [ទំនុក. ៣៤:៧] ។ វាប្រាកដណាស់ថា វិញ្ញាណខ្វះរូបកាយ ហើយនៅតែជាបទគម្ពីរ ដែលផ្គូផ្គងនឹងរង្វាស់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង បង្ហាញយ៉ាងមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងថា ទេវតាស្លាបក្រោមឈ្មោះ ចេរូប៊ីម និងសេរ៉ាហ្វីម ដើម្បីកុំឱ្យយើងសង្ស័យថា ពួកវាត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីនាំយកជំនួយមកយើង ។ ល្បឿនល្បឿនមិនគួរឱ្យជឿ កាលៈទេសៈត្រូវការវា សូម្បីតែផ្តេកបន្ទោរដែលបញ្ជូនទៅស្ថានសួគ៌មករកយើងដោយល្បឿនធម្មតាក៏ដោយ ។ អ្វីក៏ដោយក្រៅពីនេះអាចត្រូវបានស្វែងរកទាំងលេខ និងលំដាប់របស់វា ចូរយើងរក្សាវានៅក្នុងចំណោមអាថ៌កំបាំងទាំងនោះ ដែលវិវរណៈពេញលេញត្រូវបានពន្យារពេលរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងចងចាំថា កុំស៊ើបអង្កេតដោយចង់ដឹងពេក ឬនិយាយដោយមានទំនុកចិត្តពេក ។

9. ទេវតាមិនមែនគ្រាន់តែជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

ប៉ុន្តែចំណុចនេះដែលមនុស្សដែលមិនសូវចិត្តខ្លះហៅជាសំណួរ គួរតែត្រូវបានគេទុកឲ្យប្រាកដថា ៖ ទេវតាគឺជា «វិញ្ញាណបម្រើ» [ហេព្រើរ.1:14] ដែលការបម្រើរបស់ព្រះប្រើសម្រាប់ការពារខ្លួនគាត់ ហើយតាមរយៈការដែលគាត់ទាំងពីរចែកចាយ ប្រយោជន៍របស់គាត់ក្នុងចំណោមមនុស្ស ហើយក៏បំពេញកិច្ចការដែលនៅសេសសល់របស់គាត់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាគំនិតរបស់ពួក

សាឌូស៊ីពីបុរាណ [កិច្ចការ ។ 23:8] ថាដោយពួកទេវតា គ្មានអ្វីមានន័យក្រៅពី ការជំរុញចិត្តដែលព្រះបានបំផុសគំនិតក្នុងមនុស្ស ឬគំរូនៃអំណាចរបស់ទ្រង់ដែល ទ្រង់បានលើកឡើង ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរបានស្រែកប្រឆាំងនឹងការ មិនសមហេតុសមផលនេះថា វាជាការអស្ចារ្យដែលលង់ខ្លៅបែបនេះអាច ត្រូវ កើតនៅក្នុងមនុស្សនោះ ។ ដើម្បីលុបចោលវគ្គដែលខ្ញុំបានយោងខាងលើ ដែល ជាកន្លែងដែលរាប់ពាន់ [វិវរណៈ ។ ៥:១១] និងកងពល [ម៉ាថ. 26:53] នៃ ទេវតាត្រូវបានលើកឡើង ដែលជាកន្លែងដែលសេចក្តីអំណរត្រូវបានសន្មតថាជា ពួកគេ [លូកា 15:10] ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានគេនិយាយថាដើម្បី លើកអ្នកជឿដោយដៃរបស់ពួកគេ [ទំនុក.91:11; ម៉ាថាយ ៤:៦; លូកា 4:10–11] និងដើម្បីដឹកព្រលឹងរបស់ពួកគេទៅសម្រាក [លូកា 16:22] ដើម្បីឃើញ ព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ 18:10] ហើយដូចគ្នា មានវគ្គផ្សេងទៀត ដែលវាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេពិតជាវិញ្ញាណដែលមានអត្ថិភាពពិត ប្រាកដ ។ ដ្បិតយើងត្រូវតែយល់យ៉ាងណាក៏ដោយ វាអាចនឹងត្រូវបានច្រលំនូវអ្វី ដែលស្ទេផាន និងប៉ុលបាននិយាយថា ក្រិត្យវិន័យត្រូវបានប្រទានមកដោយដៃ របស់ទេវតា [កិច្ចការ ៧:៥៣ កាឡាទី ៣:១៩] ។ យើងត្រូវយល់ដូចគ្នានឹង ការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា បន្ទាប់ពីការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ អ្នករើសតាំងនឹង បានដូចជាពួកទេវតា [ម៉ាថ. ២២:៣0] ថាថ្ងៃជំនុំជំរះមិនត្រូវបានគេស្គាល់សូ ម្បីតែចំពោះទេវតា [ម៉ាថាយ 24:36] ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងមកជាមួយពួក ទេវតាបរិសុទ្ធ [ម៉ាថាយ ។ ២៥:៣១; លូកា ៩:២៦] ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ពេល ប៉ូលបានចោទប្រកាន់ធីម៉ូថេនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងទេវតាដែលគាត់បានជ្រើស រើសឲ្យកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់គាត់ [១ ធីម៉ូថេ. 5:21] ទ្រង់មិនមានន័យថាគុណ

សម្បត្តិឬការបំផុសគំនិតដោយគ្មានខ្លឹមសារទេ ប៉ុន្តែជាវិញ្ញាណពិត ។ ហើយអ្វីដែលអ្នកអាននៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ មិនសមហេតុផលនោះទេ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវបានធ្វើឲ្យប្រសើរជាងពួកទេវតា [ហេព្រើរ. ១:៤] ថាលោកីយ៍មិនចុះចូលនឹងពួកគេ [ហេព្រើរ. ១:៤] ថាលោកីយ៍មិនចុះចូលនឹងពួកគេ [ហេព្រើរ. 2:5] ហើយថាព្រះគ្រីស្ទបានសន្មតថាធម្មជាតិមិនមែនជារបស់ពួកគេទេគឺជារបស់មនុស្ស (ហេព្រើរ. ២:១៦)លុះត្រាតែយើងមានន័យថាពួកគេជាវិញ្ញាណដែលមានពរ ដែលការប្រៀបធៀបទាំងនេះអាចអនុវត្តបាន ។ ហើយអ្នកសរសេរសំបុត្របញ្ជាក់ខ្លួនគាត់យ៉ាងច្បាស់នៅពេលដែលគាត់ប្រមូលព្រលឹងអ្នកជឿ និងពួកទេវតាបរិសុទ្ធក្នុងពេលដំណាលគ្នាក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ [ហេព្រើរ. ១២:២២]។ ចូរយើងបន្ថែមនូវអ្វីដែលយើងបានសំដៅទៅលើរួចទៅហើយថា ទេវតានៃកុមារធ្លាប់ឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះ [ម៉ាថ. 18:10] ថាយើងត្រូវបានការពារដោយឆ្មាំរបស់ពួកគេ [លូកា 4:10-11] ថាពួកគេរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង [លូកា 15:10] ដែលពួកគេបានភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះព្រះគុណដ៏ច្រើននៃព្រះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយថាពួកគេគឺជា នៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ។ នេះទាក់ទងនឹងការបង្ហាញខ្លួនជាច្រើនរបស់ពួកគេចំពោះបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធក្រោមទម្រង់ជាបុរស ការនិយាយ និងការទទួលបដិសណ្ឋារកិច្ចរបស់ពួកគេ [លោកុ. ១៨:២]។ ឯព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ដោយហេតុដែលទ្រង់កាន់ក្នុងបុគ្គលជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ទើបហៅថាទេវតា [ម៉ាឡាគី ៣:១] ។ វាហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការប៉ះលើរឿងនេះ ដោយវិធីនេះ ដើម្បីពង្រឹងភាពសាមញ្ញប្រឆាំងនឹងគំនិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងមិនសមហេតុសមផលទាំងនោះ ដែលវាត្រូវបានលើកឡើងដោយសាតាំងជាច្រើនសម័យមុន ពីពេលមួយទៅពេលមួយបានផ្ទុះឡើងជាថ្មី ។

10. សិរីល្អ មិនមែនជារបស់ទេវតាទេ

វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីទប់ទល់នឹងអបិយជំនឿដែលតែងតែលូនចូលជាញឹកញយ ដើម្បីឱ្យទេវតាជាអ្នកបម្រើ និងជាអ្នកចែកចាយរបស់ល្អទាំងអស់ដល់យើង ។ ភ្លាមៗនោះ ហេតុផលរបស់មនុស្សកាន់តែយឺតយ៉ាវ ដែលគាត់គិតថាគ្មានកិត្តិយសណាមួយត្រូវដកហូតពីគេឡើយ ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងដែលថាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ត្រូវបានផ្ទេរទៅពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា សិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺសម្រាប់សម័យកាលមួយចំនួនដែលពីមុនត្រូវបានបិទបាំងតាមវិធីជាច្រើន នៅពេលដែលផ្ទុយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ កិត្តិយសដែលមិនអាចវាស់វែងបានត្រូវបានផ្តល់ឲ្យយ៉ាងថ្លៃថ្នាដល់ពួកទេវតា ។ ហើយក្នុងចំណោមអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយដែលយើងកំពុងតែប្រយុទ្ធគ្នាសព្វថ្ងៃនេះ គឺមិនសូវមានបុរាណទៀតទេ ។ វាហាក់ដូចជាថា ប៉ុលមានការតស៊ូយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងមនុស្សមួយចំនួនដែលលើកតម្កើងទេវតា ដែលធ្វើឱ្យពួកគេនៅជិតបានបន្ទាបព្រះគ្រីស្ទដល់កម្រិតដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ គាត់បានដាស់តឿនដោយការលួងលោមយ៉ាងខ្លាំងក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុសថា មិនត្រឹមតែជាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានគេពេញចិត្តចំពោះពួកទេវតាទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតរបស់ល្អទាំងអស់ដែលពួកគេមាន [កូឡូស ១:១៦, ២០] ។ ការនេះគាត់ធ្វើដើម្បីកុំឲ្យយើងចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ហើយទៅរកអ្នកដែលមិនចេះគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែទាញចេញពីអណ្តូងដូចយើងដែរ ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ចេញពន្លឺនៅក្នុងពួកគេ គ្មានអ្វីងាយស្រួលសម្រាប់យើងជាងការដួល ស្រឡាំងកាំង ដោយការថ្វាយបង្គំពួកគេ ហើយក្រោយមកសន្មតថាពួកគេទាំងអស់ ដែលជំពាក់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់តែម្នាក់ឯងនោះទេ ។ សូម្បីតែយ៉ូ

ហាននៅក្នុងវិវរណៈសារភាពថារឿងនេះបានកើតឡើងចំពោះគាត់ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បានបន្ថែមថាចម្លើយនេះបានមកដល់គាត់ «កុំធ្វើដូច្នោះឡើយ! ខ្ញុំជាអ្នកបំរើរួមជាមួយអ្នក ថ្វាយបង្គំព្រះ"

11. ព្រះប្រើទេវតា មិនមែនសម្រាប់តែព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនឹងជៀសផុតពីគ្រោះមហន្តរាយនេះ ប្រសិនបើយើងសួរថា ហេតុអ្វីបានជាតាមរយៈពួកគេ ជាជាងតាមរយៈខ្លួនគាត់ ដោយមិនបានបម្រើពួកគេ នោះព្រះនឹងមិនប្រកាសអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់ ផ្តល់សុវត្ថិភាពដល់អ្នកជឿ និងដើម្បីទំនាក់ទំនងអំណោយនៃគុណប្រយោជន៍របស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ថាគាត់មិនធ្វើនេះដោយការចាំបាច់ដូចគាត់មិនអាចធ្វើដោយគ្មានពួកគេទេព្រោះជារឿយៗតាមដែលគាត់ពេញចិត្តគាត់មិនអើពើនឹងការងាររបស់គាត់តាមឆន្ទៈរបស់គាត់តែម្នាក់ឯងទេរហូតមកដល់ពេលនេះពួកគេមកពីគាត់ជាមធ្យោបាយបំភ្លឺការលំបាក ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ប្រើទេវតាដើម្បីលួងលោមភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងខ្វះអ្វីដែលអាចលើកឡើងនូវគំនិតរបស់យើងឲ្យមានសេចក្តីសង្ឃឹមល្អ ឬបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសុខនោះឡើយ ។ ការពិតមួយ គួរតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង ៖ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថាទ្រង់ជាអ្នកការពារយើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងឃើញខ្លួនយើងរងទុក្ខដោយគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន រឿងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន សត្វជាច្រើនប្រភេទ ដូចជាភាពទន់ខ្សោយនិងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ជួនកាលយើងនឹងពោរពេញដោយការភ័យខ្លាច ឬផ្តល់ភាពអស់សង្ឃឹម ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនធ្វើឱ្យយើងដឹងពីវត្តមាន នៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ។ ដោយហេតុផលនេះ គាត់មិនត្រឹមតែសន្យាថានឹងមើលថែយើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងប្រាប់យើងថា គាត់មានអ្នក

យាមរាប់មិនអស់ ដែលគាត់បានបញ្ជាឱ្យមើលថែរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់យើង ។ ដរាបណាយើងត្រូវបានការពារដោយការការពារនិងការរក្សារបស់ពួកគេ ទោះបីជាគ្រោះថ្នាក់ណាដែលអាចគំរាមកំហែងយើងត្រូវបានដាក់លើសពីឱកាស នៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។ ខ្ញុំសារភាពថាយើងប្រព្រឹត្តខុសនៅពេល បន្ទាប់ពីការ សន្យាដ៏សាមញ្ញនោះអំពីការការពាររបស់ព្រះតែមួយ យើងនៅតែស្វែងរកថា ជំនួយរបស់យើងអាចនឹងមកដល់ណា [ទំនុក. ១២១:១; ១២០:១] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ ដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងសុភាពដ៏លើសលប់ របស់ទ្រង់ សព្វព្រះទ័យនឹងដោះស្រាយកំហុសរបស់យើង យើងគ្មានហេតុផលអ្វី ដែលត្រូវមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះប្រយោជន៍ដ៏ធំរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ យើងមាន ឧទាហរណ៍មួយអំពីរឿងនេះក្នុងអ្នកបម្រើរបស់អេលីសេ ដែលពេលគាត់ឃើញភ្នំ ដែលឡោមព័ទ្ធដោយកងទ័ពស៊ីរី ហើយថាគ្មានការរត់គេចនោះទេ នោះមានភាព ភ័យខ្លាច ដូចជាអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ និងម្ចាស់គាត់ ។ នៅទីនេះ អេ លីសេបានអធិស្ឋានដល់ព្រះឲ្យទ្រង់បើកភ្នែកអ្នកបម្រើទ្រង់ ។ ត្រង់អ្នកបម្រើនោះ គឺជាភ្នំដែលពោរពេញទៅដោយសេះដ៏កាចសាហាវ និងរទេះចំបាំង ដែលមាន ទេវតាមួយចំនួន ដែលត្រូវការពារគាត់ដូចជាព្យាការី [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦: ១៧] ។ ដោយមានការពង្រឹងដោយការនិមិត្តនេះ គាត់បានងើបឡើងវិញ ហើយអាចដោយភាពក្លាហានមិនហ៊ានមើលងាយសត្រូវរបស់គាត់ ដោយមើល ឃើញថាគាត់ជិតផុតពូជហើយ ។

12. ទេវតាមិនត្រូវបង្ខែរយើងពីការសម្លឹងមើលរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះទេ

ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលនិយាយទាក់ទងនឹងការបម្រើរបស់ទេវតា ចូរយើងណែនាំវាដល់ទីបញ្ចប់ថា ដោយបានលុបចោលការខ្វះខាតទាំងអស់ នោះសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើព្រះអាចនឹងកាន់តែរឹងមាំឡើង រាល់ការខ្វះការជឿទុកចិត្ត សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើព្រះអាចនឹងមានកាន់តែច្រើន បានបង្កើតឡើងយ៉ាងរឹងមាំ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជំនួយនេះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់យើងដោយព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងភ័យខ្លាចដោយហួងខ្ចាំងសត្រូវ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេអាចយកឈ្នះលើជំនួយរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចជ្រកកោននៅក្នុងពាក្យរបស់អេលីសេដែលថា « មានច្រើនទៀតសម្រាប់ យើងជាជាងទាស់នឹងយើង» [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:១៦]។ ដូច្នេះ វាជាការពិបាកណាស់សម្រាប់យើងដែលត្រូវនាំចេញពីព្រះដោយពួកទេវតា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ថាជំនួយរបស់ទ្រង់គឺកាន់តែជិតដល់យើង! ប៉ុន្តែគេនាំយើងទៅឆ្ងាយ លុះត្រាតែគេដឹកដៃយើងត្រង់ទៅរកទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងមើលទៅលើទ្រង់ អំពាវនាវដល់ទ្រង់ ហើយប្រកាសទ្រង់ជាជំនួយតែម្នាក់ឯងរបស់យើង។ លុះត្រាតែយើងចាត់ទុកពួកគេថាជាដៃរបស់ទ្រង់ ដែលមិនធ្វើការដោយគ្មានការណែនាំ។ លុះត្រាតែពួកគេរក្សាយើងនៅក្នុងអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយ គឺព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីអោយយើងពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើទ្រង់ ពឹងលើទ្រង់ នាំមកឯទ្រង់ ហើយសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់។ សម្រាប់អ្វីដែលត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងការនិមិត្តរបស់យ៉ាកុបគួរតែនៅជាប់ និងត្រូវបានជួសជុលយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង: ថាទេវតាចុះមកផែនដីដល់មនុស្សហើយឡើងពីមនុស្សទៅស្ថានសួគ៌ដោយជណ្តើរដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលឈរ [លោកុ. ២៨:១២]។ នេះបង្ហាញថា មានតែតាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ទើបវានាំមកថាការបម្រើរបស់ទេវតាមករ

កយើង ដូចដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានបញ្ជាក់ ៖ « តទៅនេះឯងនឹងឃើញផ្ទៃមេឃ បើកចំហ ហើយពួកទេវតា ... ធ្លាក់មកលើកូនមនុស្ស» [យ៉ូហាន 1:51] ។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់អ័ប្រាហាំ ទោះបីជាបានទុកចិត្តចំពោះការបង្គាប់របស់ទេវតា [លោកុ. ២៤:៧] មិនមែនដោយហេតុផលនោះទេ អំពាវនាវឲ្យគាត់ជួយគាត់ ប៉ុន្តែដោយពឹងផ្អែកលើការតាំងចិត្តនោះ បង្ហូរការអធិស្ឋានរបស់គាត់ទៅព្រះយេហូវ៉ា ហើយអង្វរគាត់ឲ្យបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ័ប្រាហាំ [លោកុ. ២៤:១២] ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនតាំងពួកគេឱ្យបម្រើព្រះចេស្តា និងភាពល្អរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីចែកចាយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គជាមួយពួកគេ ដូច្នេះព្រះអង្គមិនសន្យានឹងយើងពីជំនួយរបស់ព្រះអង្គ តាមរយៈកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ពួកគេ ដើម្បីអោយយើងបែងចែកការទុកចិត្តរវាងពួកគេ និងព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះសូមលាទៅកាន់ទស្សនវិជ្ជា Platonic នៃការស្វែងរកការចូលទៅកាន់ព្រះតាមរយៈពួកទេវតា ហើយការថ្វាយបង្គំពួកគេដោយចេតនាដើម្បីបង្ហាញឱ្យព្រះជាម្ចាស់កាន់តែខិតជិតដល់យើង ។ នេះជាអ្វីដែលមនុស្សអបិយជំនឿ និងចង់ដឹងចង់ឃើញ បានព្យាយាមអូសទាញចូលទៅក្នុងសាសនារបស់យើងតាំងពីដើមដំបូង ហើយតស៊ូព្យាយាមរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

13. បទគម្ពីរជួយយើងប្រឆាំងនឹងមារសត្រូវ

រាល់បទគម្ពីរដែលបង្រៀនអំពីអារក្សមានគោលបំណងជាស់ស្មៀនយើងឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នប្រឆាំងនឹងឧបាយកល និងឧបាយកលរបស់ពួកគេ ហើយថែមទាំងធ្វើឱ្យយើងបំពាក់ខ្លួនជាមួយនឹងអាវុធទាំងនោះដែលមានកម្លាំង និងកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកម្ចាត់សត្រូវដ៏ខ្លាំងបំផុតទាំងនេះ ។ សម្រាប់ពេលដែលសាតាំងត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះ [កូរិនថូសទី 2 4: 4] និងជាព្រះអង្គម្ចាស់ [យ៉ូហាន 12:

31] នៃពិភពលោកនេះនៅពេលដែលវាត្រូវបានគេហៅថាជាមនុស្សប្រដាប់អាវុធខ្លាំង [លូកា 11: 21;ម៉ាថាយ.12:29] វិញ្ញាណដែលកាន់អំណាចលើអាកាស [អេភ. 2:2], សត្វតោដែលកំពុងគ្រហឹម [ពេត្រុសទី 1 5:8] ការពិពណ៌នាទាំងនេះគ្រាន់តែធ្វើឱ្យយើងមានការប្រុងប្រយ័ត្ន និងប្រយ័ត្នប្រយែងជាងមុន ហើយដូច្នេះបានត្រៀមខ្លួនបន្ថែមទៀតដើម្បីទទួលយកការតស៊ូ ។ ពេលខ្លះនេះក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងច្បាស់ផងដែរ ៖ សម្រាប់ពេត្រុស បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយថា អារក្ស «ដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហដែលកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរកអ្នកណាម្នាក់ដើម្បីលេបត្របាក់»[ពេត្រុសទី ១ ៥:៨] ភ្លាមៗនោះក៏ចូលរួមការជាស់ស្តែនថា ដោយសេចក្តីជំនឿ យើងនឹងទប់ទល់នឹងវាយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន [១ ពេត្រុស ៥:៩] ។ ហើយប៉ុលបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានព្រមានយើងថាការតស៊ូរបស់យើងមិនមែនដោយសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងចៅហ្វាយនាយនៃអាកាសជាមួយនឹងអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត និងអំពើទុច្ចរិតខាងវិញ្ញាណ [អេភេសូរ 6:12] បានដាក់ដេញថ្លៃឱ្យយើងដាក់គ្រឿងសឹកនោះ ។ មានសមត្ថភាពទ្រទ្រង់ការប្រកួតដ៏អស្ចារ្យ និងគ្រោះថ្នាក់ (អេភេសូ. ៦:១៣) ។ យើងត្រូវបានគេដឹងជាមុនថា ខ្មាំងសត្រូវគំរាមកំហែងយើងដោយឥតឈប់ឈរ សត្រូវដែលជាតំណាងនៃភាពក្លាហាន ភាពក្លាហាន នៃកម្លាំងយោធា ល្បិចដ៏ប៉ិនប្រសប់ភាពខ្នះខ្នែង និងរហ័សរហួន គ្រប់សព្វាវុធដែលអាចស្រមៃបាន និងជំនាញក្នុងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គ្រាម ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែពត់ខ្លួនរាល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងទៅកាន់គោលដៅនេះ ៖ ថាយើងមិនគួរបណ្តោយឱ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយភាពព្រងើយកន្តើយ ឬភាពអស់សង្ឃឹមនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញដោយភាពក្លាហានបានងើបឡើងឈរជើងរបស់យើងក្នុងការប្រយុទ្ធ ។

ដោយសារការបម្រើយោធានេះបញ្ចប់ត្រឹមតែសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ សូមឲ្យយើងជំរុញខ្លួនយើងឲ្យមានការតស៊ូ ។ ជាការពិតណាស់ ដោយដឹងអំពីភាពទន់ខ្សោយ និងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង អនុញ្ញាតឱ្យយើងជាពិសេសអំពាវនាវរកជំនួយរបស់ព្រះ ដោយពឹងផ្អែកលើទ្រង់តែម្នាក់ឯងក្នុងគ្រប់អ្វីដែលយើងព្យាយាម ព្រោះវាមានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចផ្តត់ផ្តង់យើងនូវដំបូន្មាន និងកម្លាំង ភាពក្លាហាន និងគ្រឿងសឹក ។

14. អាណាចក្រនៃអំពើអាក្រក់

ជាងនេះទៅទៀត ដើម្បីឲ្យយើងអាចមានការដាស់តឿន និងដាស់តឿនឲ្យអនុវត្តកិច្ចការនេះបន្ថែមទៀត ព្រះគម្ពីរបានធ្វើឲ្យដឹងថា មិនមានសត្រូវមួយ មិនមែនពីរ ឬពីរបីនាក់នោះទេ ប៉ុន្តែមានកងទ័ពដ៏ធំដែលធ្វើសង្គ្រាមនឹងយើង ។ សម្រាប់នាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡាត្រូវបានគេនិយាយថាបានរួចពីអារក្សប្រាំពីរ ដែលនាងត្រូវបានកាន់កាប់ [ម៉ាកុស 16:9, លូកា 8:2] ហើយព្រះគ្រីស្ទធ្វើបន្ទាល់ថាជាធម្មតាបន្ទាប់ពីអារក្សមួយត្រូវបានដេញចេញប្រសិនបើអ្នករៀបចំកន្លែងសម្រាប់គាត់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត គាត់នឹងយកវិញ្ញាណអាក្រក់ចំនួនប្រាំពីរ ដែលអាក្រក់ជាងគាត់ទៅជាមួយ ហើយត្រឡប់ទៅកាន់កម្មសិទ្ធិទទេរបស់គាត់វិញ [ម៉ាថាយ ១២:៤៣-៣៥] ។ ពិតណាស់ កងទ័ពទាំងមូលត្រូវបានគេនិយាយថាបានវាយប្រហារមនុស្សម្នាក់ [លូកា ៨:៣0] ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយឧទាហរណ៍ទាំងនេះថា យើងត្រូវធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្មាំងសត្រូវចំនួនដ៏ច្រើនឥតកំណត់ ក្រែងលោមើលងាយភាពតិចរបស់ពួកគេ យើងគួរតែនឹកពេកក្នុងការប្រយុទ្ធ ឬគិតថាពេលខ្លះយើងមានលទ្ធភាពសម្រាកខ្លះ យើងគួរតែលះបង់ភាពទំនេរ ប៉ុន្តែ ការលើកឡើងជាញឹកញាប់អំពីសាថាន ឬអារក្សនៅ

ក្នុងឯកវចនៈ តំណាងឱ្យអាណាចក្រនៃអំពើទុច្ចរិតដែលប្រឆាំងនឹងនគរនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ដោយសារក្រុមជំនុំ និងការប្រកបគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធមានព្រះគ្រីស្ទជាប្រមុខ ដូច្នេះបក្សពួកនៃអសុរស និងទុច្ចរិតផ្ទាល់ត្រូវបានបង្ហាញសម្រាប់យើងរួមគ្នាជាមួយព្រះអង្គម្ចាស់របស់ពួកគេ ដែលកាន់អំណាចកំពូលលើពួកគេ ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា ៖ «ចូរចេញទៅ… អ្នកបានដាក់បណ្តាសាទៅក្នុងភ្លើងដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលបានរៀបចំសម្រាប់អារក្ស និងពួកទេវតារបស់វា [ម៉ាថាយ ២៥:៤១]

15. ការតស៊ូដែលមិនអាចផ្សះផ្សាបាន

ការពិតដែលថាអារក្សគឺនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលហៅថាមារសត្រូវរបស់ព្រះ ហើយយើងក៏គួរតែបាញ់យើងឱ្យតស៊ូមិនឈប់ឈរប្រឆាំងនឹងវាដែរ ។ ដ្បិតបើយើងមានសិរីល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងចិត្តដូចដែលយើងគួរមាន យើងត្រូវតែអស់ពីកម្លាំងដើម្បីតទល់នឹងព្រះអង្គដែលព្យាយាមពន្លត់វា ។ ប្រសិនបើយើងមានចិត្តចង់បញ្ចាក់អំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមដែលយើងគួរធ្វើ នោះយើងត្រូវតែធ្វើសង្គ្រាមមិនអាចផ្សះផ្សាជាមួយនឹងព្រះអង្គដែលកំពុងរៀបចំផែនការបំផ្លាញរបស់ខ្លួន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើយើងយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងស្រុង យើងគួរតែគ្មានសន្តិភាព ឬការឈប់សម្រាកជាមួយព្រះអង្គដែលបន្តដាក់អន្ទាក់ដើម្បីបំផ្លាញវាឡើយ ។ ដូច្នេះ ជាការពិត តើគាត់បានពិពណ៌នានៅក្នុង ជំពូកទី 3 ដែលគាត់បានល្បួងពីការស្តាប់បង្គាប់ដែលជំពាក់ដល់ព្រះ ដើម្បីឱ្យគាត់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងបង្អត់ព្រះនៃកិត្តិយសរបស់គាត់ ហើយទម្លាក់ខ្លួនមនុស្សឱ្យវិនាស [ខ. ១-៥] ។ ដូច្នេះផងដែរ នៅក្នុងពួកផ្សាយដំណឹងល្អ ជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថា "សត្រូវ" [ម៉ាថ. 13:28]

ហើយត្រូវបានគេនិយាយថាសាបព្រោះស្មៅដើម្បីបង្ខូចពូជនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [ម៉ាថាយ ១៣:២៥]សរុបមក យើងមានបទពិសោធន៍នៅក្នុងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់សាតាំង ដែលព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីវាថា « តាំងពីដើមដំបូងមក វាជាឃាតក ... និងជាអ្នកភូតកុហក » [យ៉ូហាន 8; 44] ។ ដ្បិតគាត់ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះដោយភាពមិនពិត គាត់បិទបាំងពន្លឺដោយភាពងងឹត គាត់បញ្ឆោតគំនិតមនុស្សដោយកំហុស គាត់ញុះញង់ឲ្យស្អប់ភាពងងឹតគាត់ញុះញង់គំនិតមនុស្សក្នុងកំហុស គាត់ញុះញង់ឲ្យមានការស្អប់ គាត់បង្កជម្លោះ និងការប្រយុទ្ធគ្រប់យ៉ាង ។ ទីបំផុតដែលគាត់អាចនឹងរំលំរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ហើយទម្លាក់មនុស្សទៅក្នុងភាពក្រៀមក្រំជារៀងរហូត ។ ពីនេះវាហាក់ដូចជាថាគាត់នៅក្នុងធម្មជាតិ ថោកទាប អាក្រក់ និងព្យាបាទ ។ ត្បិតត្រូវតែមានភាពថោកទាបជាខ្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីវាយប្រហារសិរីល្អរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ។ នេះក៏ជាអត្ថន័យដែលយ៉ូហានមានន័យនៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ ពេលគាត់សរសេរថា « អារក្សបានធ្វើបាបតាំងពីដើមដំបូងមក» [យ៉ូហានទី១ ៣:៨] ។ ពិតប្រាកដណាស់គាត់ចាត់ទុកគាត់ជាអ្នកនិពន្ធ អ្នកដឹកនាំ និងជាស្ថាបត្យករនៃអំពើអាក្រក់ និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។

16. អារក្សគឺ degenerate ការបង្កើតរបស់ព្រះ

ប៉ុន្តែ ដោយសារអារក្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ នោះសូមឱ្យយើងចាំថាអំពើអាក្រក់នេះ ដែលយើងសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់វា មិនមែនមកពីការបង្កើតរបស់វាទេ ប៉ុន្តែមកពីការបង្ខូចរបស់វា ។ ដ្បិតអ្វីដែលគាត់មានគឺត្រូវថ្កោលទោសគាត់បានមកពីការបះបោរ និងការដួលរលំរបស់គាត់ ។ ដោយហេតុផលនេះ

ព្រះគម្ពីរបានព្រមានយើង ក្រែងលោជឿថា ទ្រង់បានយាងមកក្នុងស្ថានភាព បច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់ ពីព្រះ នោះយើងគួរបញ្ជាក់ដល់ព្រះខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលជាជន បរទេសទាំងស្រុង ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា « កាល ណាសាតាំងកុហក វានិយាយតាមលក្ខណៈរបស់វា » ហើយបញ្ជាក់ពីហេតុផល ដោយសារតែ « វាមិននៅក្នុងសេចក្តីពិត » [យ៉ូហាន ៨:៤៤] ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ថា សាតាំង "មិននៅក្នុងសេចក្តី ពិត" នោះវាប្រាប់ថាវាធ្លាប់នៅក្នុងនោះ ហើយនៅពេលដែលវាតាំងវាថាជា "បិតានៃសេចក្តីភូតភរ" នោះវាដកវាចេញពីការចោទប្រកាន់ចំពោះព្រះពីកំហុស ដែលវាបានកើតឡើងលើខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជារឿងទាំងនេះត្រូវបាន បញ្ជាក់យ៉ាងខ្លី និងមិនមានការបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ វាគឺលើសពីការគ្រប់ គ្រាន់ដើម្បីជម្រះភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះចំពោះការបង្កាច់បង្ខូចទាំងអស់ ។ ហើយ តើយើងខ្វល់ខ្វាយអ្វីដែលត្រូវដឹងអ្វីបន្ថែមទៀតអំពីអារក្ស ឬដឹងវាក្នុងគោល បំណងផ្សេងទៀត? មនុស្សមួយចំនួនរអ៊ូរទាំថា ព្រះគម្ពីរមិនមាននៅក្នុងវគ្គជា ច្រើនដែលចែងជាប្រព័ន្ធ និងច្បាស់ថាការដួលរលំនៃអារក្ស បុព្វហេតុ របៀប ពេលវេលា និងចរិតលក្ខណៈរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់មិនមានជាប់ពាក់ ព័ន្ធនឹងយើង នោះជាការប្រសើរដែលមិនត្រូវនិយាយអ្វីទាំងអស់ ឬយ៉ាងហោច ត្រូវប៉ះវាដោយស្រាលៗ ព្រោះវាមិនសមនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងការចិញ្ចឹមចង់ ដឹងចង់ឃើញរបស់យើងជាមួយនឹងប្រវត្តិទទេដើម្បីគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ ហើយ យើងឃើញថា គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺដើម្បីបង្រៀនអ្វីទាំងអស់នៅក្នុង អក្ខរាវិរុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែអ្វីដែលយើងគួររៀនដើម្បីពង្រឹងយើង ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះ ក្រែងយើងខ្លួនឯងនៅស្រពិចស្រពិលនឹងរឿងដែលហួស

ហេតុពេក ចូរឲ្យយើងស្តប់ចិត្តនឹងសេចក្តីសង្ខេបនៃធម្មជាតិនៃអារក្សនេះ ៖ ពួកវាជាទេវតារបស់ព្រះកាលពីដើមដំបូង ប៉ុន្តែដោយការខ្សោះជីវជាតិ ពួកគេបានបំផ្លាញខ្លួនឯង ហើយក្លាយជាឧបករណ៍នៃការបំផ្លាញអ្នកដទៃ។ ដោយសារតែការដឹងនេះមានផលចំណេញ វាត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពេត្រុស និងយូដាស។ ព្រះមិនបានទុកចិត្តទេវតាទាំងនោះដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប [ពេត្រុសទី ២ ២:៤] ហើយមិនបានរក្សាធម្មជាតិដើមរបស់វាទេ ប៉ុន្តែបានចាកចេញពីទីតាំងរបស់ខ្លួន [យូដាស ៦] ។ ហើយប៉ុលក្នុងការនិយាយអំពី«ពួកទេវតាដែលបានរើសតាំង» [ធីម៉ូ. ៥:២១,] មិនមែនជាការសង្ស័យដែលផ្ទុយស្រឡះពីពួកទេវតាទេ ។

17. អារក្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ

ចំពោះភាពមិនចុះសម្រុង និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ដែលយើងនិយាយថាមានរវាងសាតាំង និងព្រះ យើងត្រូវទទួលយកជាប្រាកដមួយថា វាមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ លុះត្រាតែព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ និងយល់ព្រមចំពោះវា។ ដ្បិតយើងបានអានក្នុងប្រវត្តិរបស់យ៉ូបថា គាត់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះដើម្បីទទួលបញ្ជារបស់គាត់ [យ៉ូប ១:៦, ២:១] ហើយមិនហ៊ានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដោយមិនបានទទួលការអនុញ្ញាតជាមុនឡើយ [ជំពូក. ១:១២; ២:៦] ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ័ហាប់ត្រូវបញ្ឆោត សាតាំងបានចាប់ខ្លួនគាត់ ដើម្បីក្លាយជាវិញ្ញាណក្លែងក្លាយនៅក្នុងមាត់របស់ហោរាទាំងអស់ ។ ហើយទ្រង់បានបង្គាប់ដោយព្រះទ្រង់បានបំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់ [១ ស្តេច ២២:២០-២២] ។ ដោយហេតុផលនេះ វិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ដែលបង្កបញ្ហាដល់ព្រះបាទសូល ត្រូវបានគេហៅថា "អំពើអាក្រក់" ពីព្រោះអំពើបាបរបស់ស្តេចដ៏ទុច្ចរិតត្រូវបានដាក់

ទណ្ឌកម្មដោយវាដូចជារោមភ្នែក [១ សាំយ. ១៦:១៤, ១៨:១០] ។ ហើយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតមានការសរសេរថា គ្រោះកាចត្រូវបានធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីបវាយប្រហារដោយព្រះ«តាមរយៈទេវតាអាក្រក់» [ទំនុក. ៧៨:៤៩] ។ យោងទៅតាមគំរូពិសេសទាំងនេះ ប៉ូលជាទូទៅថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការធ្វើឲ្យអ្នកមិនជឿងងឹតភ្នែកគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ [II ថែសា. 2:11] ទោះបីជាគាត់បានហៅវាថាជាសកម្មភាពរបស់សាតាំង [II ថែសា.2:9; cf. II Cor.4:4; អេភ.២:២] ។ ដូច្នេះ សាតាំងច្បាស់ជាស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការដេញថ្លៃរបស់វា ដើម្បីបង្ខំឲ្យបម្រើវា ។ ប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលយើងនិយាយថា សាតាំងប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយថាកិច្ចការរបស់សាតាំងមិនយល់ស្របនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះយើងនៅពេលជាមួយគ្នាអះអាងថា ការតស៊ូនិងការប្រឆាំងនេះគឺពឹងផ្អែកលើការរងទុក្ខរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីឆន្ទៈរបស់សាតាំង ឬសូម្បីតែការខិតខំរបស់វាទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាឥទ្ធិពលរបស់វាប៉ុណ្ណោះ ។ ដរាបណាអារក្សមានចរិតអាក្រក់ដោយធម្មជាតិ វាមិនមានទំនោរចង់គោរពតាមព្រះហឫទ័យទេវៈទេ ប៉ុន្តែមានចេតនាទាំងស្រុងទៅលើភាពរឹកវរ និងការបះបោរ ។ ដូច្នេះ ពីខ្លួនគាត់ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ កើតឡើងពីការប្រឆាំងដ៏ងប់ងល់ និងចេតនារបស់គាត់ចំពោះព្រះ ។ ដោយអំពើទុច្ចរិតនេះ គាត់ត្រូវបានជំរុញឱ្យព្យាយាមធ្វើសកម្មភាពដែលគាត់ជឿថាជាអរិភាពបំផុតចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបារមីនៃឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់ ព្រះបានចាប់គាត់ជាប់និងទប់ គាត់អនុវត្តតែរបស់ដែលបានអនុញ្ញាតពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ គាត់ស្តាប់បង្គាប់អ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ទោះគាត់ចង់ឬអត់ ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យផ្តល់សេវាកម្មដល់គាត់ គ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះជំរុញគាត់ ។

18. ការធានានៃជ័យជំនះ!

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បង្វែរវិញ្ញាណអាក្រក់មកទីនេះ ហើយនៅកន្លែងនោះតាមឆន្ទៈ ទ្រង់គ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេអនុវត្តអ្នកជឿក្នុងការប្រយុទ្ធ ហើយជារឿយៗក៏នឿយហត់ដល់ពួកគេ វាយពួកគេ បំភ័យពួកគេ ហើយជួនកាលធ្វើឱ្យពួកគេរងរបួស។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនដែលកម្ចាត់ ឬវាយកម្ទេចពួកគេឡើយ។ រីឯមនុស្សអាក្រក់វិញ ពួកគេបង្ក្រាប ហើយអូសចេញ។ ពួកគេប្រើអំណាចលើគំនិត និងរាងកាយរបស់ពួកគេ ហើយប្រើវាខុសដូចជាទាសកររសម្រាប់រាល់ទង្វើគួរឲ្យអាម៉ាស់។ ចំពោះអ្នកជឿមានការព្រួយបារម្ភ ដោយសារពួកគេមិនសប្បាយចិត្តដោយសត្រូវនៃប្រភេទនេះ នោះពួកគេបានស្តាប់តាមការដាស់តឿនទាំងនេះ៖ «កុំឲ្យអារក្សដាក់កន្លែង [អេភេសូរ ៤:២៧,]។ "អារក្សសត្រូវរបស់អ្នកដើរទៅមុខដូចជាសិង្ហគ្រហឹមស្វែងរកនរណាម្នាក់ដើម្បីលេបត្របាក់។ ចូរតតាំងនឹងទ្រង់ ចូរតាំងចិត្តឲ្យរឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿចុះ» [១ពេត្រុស ៥:៨-៩] និងដូចគ្នា។ ប៉ុលទទួលស្គាល់ថា គាត់មិនមានសេរីភាពពីជម្លោះបែបនេះទេ នៅពេលសរសេរថា ជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដើម្បីបំបាត់ភាពអំនួតរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទេវតារបស់សាតាំងដើម្បីបន្ទាបគាត់ [កូរិនថូសទី 2 12: 7] ។ ដូច្នេះ នេះគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់កូនរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការសន្យានោះនឹងកម្ទេចក្បាលរបស់សាតាំង [លោកុ. 3:15] ទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងសមាជិកទាំងអស់របស់ទ្រង់គឺជារឿងធម្មតា ខ្ញុំបដិសេធថាអ្នកជឿមិនអាចយកឈ្នះ ឬគ្របសង្កត់ដោយទ្រង់ឡើយ។ ជាញឹកញយ ពួកគេពិតជាមានទុក្ខមែន តែមិនបាត់បង់ជីវិតឡើយ ព្រោះមិនរស់ឡើងវិញ។ ពួកគេត្រូវរងការវាយប្រហារយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ

ក្រោយមក ពួកគេត្រូវបានគេលើកឡើង ។ ពួកគេរងរបួស ប៉ុន្តែមិនស្លាប់ទេ ។ សរុបមក ពួកគេនឿយហត់ពេញមួយជីវិត រហូតដល់ទីបំផុតពួកគេទទួលបានជ័យជំនះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនកំណត់នេះជាអំពើបុគ្គលទេ ។ ដ្បិតយើងដឹងថា ដោយសារតែការសងសឹករបស់ព្រះ ដាវីឌបានដល់ពេលមួយដល់សាតាំង ដែលការបំផុសគំនិតរបស់វាឲ្យធ្វើជំរឿនប្រជាជន [២ សាំយូ. ២៤:១] ។ ហើយប៉ុលមិនបោះបង់ចោលក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោសដូចជាមិនអាចទៅរួចនោះទេ ទោះបីជាមនុស្សត្រូវបានជាប់ក្នុងសំណាញ់របស់អារក្ស [២ធីម៉ូ.2:25-26] ។ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ប៉ុលបង្ហាញថាការសន្យាដែលបានរៀបរាប់ខាងលើចាប់ផ្តើមមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងជីវិតនេះ ដែលយើងត្រូវតស៊ូ ។ ហើយបន្ទាប់ពីការតស៊ូវាត្រូវបានសម្រេច ។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា ៖ «ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងកម្ទេចសាតាំងឲ្យនៅក្រោមជើងអ្នកឆាប់ៗនេះ» ។ [រ៉ូម.១៦:២០] ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅក្នុងក្បាលរបស់យើង ជ័យជំនះនេះតែងតែមានពេញទំហឹង ត្បិតព្រះអង្គម្ចាស់នៃពិភពលោកមិនមានអ្វីនៅក្នុងគាត់ [យ៉ូហាន 14:30] ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាបានលេចចេញជាផ្នែកមួយនៅក្នុងយើង ដែលជាសមាជិករបស់គាត់ ។ វានឹងត្រូវបានបញ្ចប់នៅពេលដែលយើងដកសាច់របស់យើងចេញ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងនៅតែទទួលរងនូវភាពទន់ខ្សោយ ហើយនឹងត្រូវបានបំពេញដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដល់កម្រិតដែលរាជរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានស្តារឡើង នោះសាតាំងបានធ្លាក់ចុះជាមួយនឹងអំណាចរបស់វា ។ ដូចជាព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលថា « អញបានឃើញសាតាំងធ្លាក់មកដូចជាផ្លេកបន្ទោរពីលើមេឃ » [លូកា ១០:១៨] ។ ដោយសារចម្លើយនេះ លោកបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលសាវ័កមានទាក់ទងនឹងអំណាចនៃការផ្សាយរបស់ពួកគេ ។ ដូច

គ្នានេះដែរ ៖ «កាលណាម្ចាស់គ្រងរាជវាំងរបស់ខ្លួន ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់មិនមានការរំខាន។ ប៉ុន្តែ កាលណាអ្នកខ្លាំងជាងឈ្នះគេ នោះគេត្រូវបណ្តេញចេញ» ។ល។ [លូកា ១១:២១-២២]។ ហើយព្រះគ្រីស្ទដោយសុគតបានសញ្ជ័យសាតាំង ដែលមាន«អំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់» [ហេព្រើរ. 2:14] ហើយបានយកឈ្នះលើកម្លាំងរបស់គាត់ទាំងអស់ដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។ បើមិនដូច្នេះទេ រាល់ពេលពួកគេនឹងបាត់បង់វាមួយរយដង។ ព្រោះថា ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ហើយជាអំណាចនៃកំហឹងរបស់គាត់ តើយើងអាចឈរសូម្បីតែបន្តិច ប្រឆាំងនឹងការវាយលុក និងការវាយប្រហារជាបន្តបន្ទាប់របស់គាត់ លុះត្រាតែយើងពឹងផ្អែកលើជ័យជំនះរបស់អ្នកដឹកនាំរបស់យើង? ព្រះអង្គមិនចាត់តាំងលើការគិតរបស់អ្នកទេ តែជឿតែអ្នកជឿដែលជឿរជាក់បំផុត ដែលវាគ្រប់គ្រងលើហ្វូងសត្វដែលគ្រប់គ្រងដោយអនុគ្រោះ ក្រុមអារក្សត្រូវបានគេនិយាយថានឹងដឹកនាំលោកនេះដោយគ្មានការលំបាករហូត ទាល់តែត្រូវបានព្រះសង្ឃដេញ ចេញ [លូកា១១]។ ដូចគ្នាដែរ គាត់ត្រូវបានគេនិយាយថាខ្វាក់អស់អ្នកដែលមិនជឿលើដំណឹងល្អ [កូរិនថូសទី ២។ ៤:៤] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីអនុវត្ត « កិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួកមនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់» [អេភេសូរ ២:២] ហើយត្រឹមត្រូវហើយ ត្បិតអស់អ្នកដែលមិនគោរពជាគ្រឿងនៃសេចក្តីក្រោធ។ ដូច្នេះ តើពួកគេត្រូវចុះចូលនឹងអ្នកណា ប៉ុន្តែទៅលើអ្នកបម្រើនៃការសងសឹករបស់ព្រះ? ទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានគេនិយាយថាជាឪពុករបស់ពួកគេគឺអារក្ស [យ៉ូហាន ៨:៤៤]; ដ្បិតអ្នកជឿត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់ព្រះដោយសារពួកគេមានរូបអង្គទ្រង់ ដូច្នេះហើយអ្នកដែលត្រូវ

បានទទួលស្គាល់ថាជាកូនរបស់សាតាំងពីរូបរបស់វា នោះពួកគេបានធ្លាក់ចុះ [១ យ៉ូហាន ៣:៨–១០]

19. អារក្សមិនមែនជាគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាការពិត

ដរាបណាយើងធ្លាប់បានបដិសេធថា ទស្សនវិជ្ជាតូចតាចអំពីទេវតាបរិសុទ្ធ ដែលបង្រៀនថា គ្មានអ្វីក្រៅពីការបំផុសគំនិត ឬកម្លាំងចិត្តដែលព្រះដាស់តឿនក្នុងចិត្តមនុស្ស ដូច្នេះក្នុងទីនេះ ក៏គួរបដិសេធថា បុរសទាំងឡាយណាដែលពោលពាក្យអសុរស ថាមិនមានអ្វីផ្សេងនៅពេលនោះ អារម្មណ៍អាក្រក់ ឬការរំខានដែលមកលើយើងពីសាច់ឈាមរបស់យើង ។ យើងនឹងអាចធ្វើរឿងនេះដោយសង្ខេប ដោយសារមិនមានទីបន្ទាល់មួយចំនួននៃបទគម្ពីរច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់លើបញ្ហានេះទេ ។ ទីមួយ នៅពេលដែលអស់អ្នកដែលបានវង្វេងចេញពីសភាពដើម [យូដាស ៦] ត្រូវបានគេហៅថាជាវិញ្ញាណមិនបរិសុទ្ធ និងពួកទេវតាក្បត់ជំនឿ [ម៉ាថាយ ១២:៤៣] នោះឈ្មោះខ្លួនគេបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ មិនមែនជាការជំរុញចិត្ត ឬសេចក្តីស្រលាញ់នៃចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលហៅថាចិត្ត ឬវិញ្ញាណ ។ ផ្តល់ដោយការយល់ឃើញ និងការយល់ដឹង ។ ដូចគ្នាដែរ ពេលដែលកូនរបស់ព្រះត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងកូនអាក្រក់ទាំងដោយព្រះគ្រីស្ទ និងដោយយ៉ូហាន [យ៉ូហាន ៨:៤៤; យ៉ូហានទី១ ៣:១០] តើការប្រៀបធៀបនេះគ្មានន័យទេ ប្រសិនបើឈ្មោះ « អារក្ស » គ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការបំផុសគំនិតអាក្រក់ទេ? ហើយយ៉ូហានបានបន្ថែមអ្វីដែលកាន់តែច្បាស់ថា « អារក្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាំងពីដើមដំបូងមក» [យ៉ូហានទី១ ៣:៨] ។ ដូច្នេះដែរ នៅពេលយូដាសណែនាំ « មហាទេវតាមីកែលដូចជាទាស់នឹងអារក្ស » [យូដាស ៩] នោះគាត់ច្បាស់ជាប្រឆាំងនឹងមនុស្សល្អ អាក្រក់ និងបះបោរ ។

អ្វីដែលយើងអានក្នុងប្រវត្តិរបស់យ៉ូបយល់ស្របនឹងរឿងនេះ ដែលថាសាតាំងបានលេចមកជាមួយនឹងពួកទេវតាបរិសុទ្ធក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ [យ៉ូប ១:៦, ២:១]។ ជាងនេះទៅទៀត ច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត គឺជាវគ្គដែលនិយាយអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលអារក្សបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែលអារក្សបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ហើយជាពិសេសនឹងមានអារម្មណ៍នៅពេលរស់ឡើងវិញ។ «ឱកូន»របស់ដាវីឌ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមកធ្វើទារុណកម្មយើងមុនពេលកំណត់? [ម៉ាថាយ ៨:២៩] ។ ដូចគ្នាដែរ៖ «អ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវបណ្តាសា ចូរចេញទៅក្នុងភ្លើងដ៏អស់កល្បដែលបានរៀបចំសម្រាប់អារក្ស និងពួកទេវតារបស់វា»។ [ម៉ាថាយ ២៥:៤១]។ ផងដែរ៖ «ប្រសិនបើគាត់មិនទុកទេវតារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបោះវាដោយច្រវាក់ចូលទៅក្នុងទីងងឹត ដើម្បីទុកជាទោសអស់កល្បជានិច្ច»។ល។ [ពេត្រុសទី២ ២:៤]។ ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះនឹងគ្មានន័យយ៉ាងណា ដែលថាអារក្សត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ការជំនុំជម្រះអស់កល្បជានិច្ច ភ្លើងនោះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេដែលឥឡូវនេះពួកគេត្រូវបានធ្វើទារុណកម្ម និងធ្វើទារុណកម្មដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើអារក្សគ្មានទេ! ប៉ុន្តែរឿងនេះមិនតម្រូវឱ្យមានការពិភាក្សាក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានជំនឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ខណៈពេលដែលក្នុងចំណោមអ្នកស្មានទទេទាំងនេះ ពិតប្រាកដណាស់ ដែលគ្មានអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យឡើយ លុះត្រាតែវាថ្មី វាមានប្រយោជន៍តិចតួចនៅក្នុងទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំហាក់បីដូចជាបានសម្រេចនូវអ្វីដែលខ្ញុំចង់ធ្វើពោលគឺដើម្បីបំពាក់នូវចិត្តរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងការវង្វេងស្មារតី ដែលមនុស្សមិនសប្បាយចិត្តនឹងយល់ច្រឡំខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃដែលមានចិត្តសាមញ្ញជាងពួក

គេ ។ ប៉ុន្តែវាជាការគួរសមក្នុងការប៉ះចំណុចនេះផងដែរ ក្រែងមានមនុស្សណាម្នាក់ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងកំហុសនោះ ខណៈដែលគិតថាខ្លួនឯងគ្មានសត្រូវនឹងក្លាយទៅជាខ្ជិលច្រអូសនិងមិនប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការទប់ទល់ ។

(មេរៀនខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើត, ២០-២២)

20. ភាពអស្ចារ្យនិងភាពសម្បូរបែបនៃការបង្កើត

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ សូមកុំខ្ជាស់អៀនក្នុងការទទួលយកនូវសេចក្តីសោមនស្សរីករាយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះដែលបានបើក និងបង្ហាញនៅក្នុងរោងមហោស្រពដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនេះ ។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ថ្វីត្បិតតែវាមិនមែនជាភស្តុតាងសំខាន់សម្រាប់សេចក្តីជំនឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាគឺជាភស្តុតាងដំបូងបង្អស់នៅក្នុងលំដាប់នៃធម្មជាតិ ដែលត្រូវចងចាំថា កន្លែងណាដែលយើងមើលភ្នែករបស់យើង អ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេបានជួបគឺជាស្នាដៃរបស់ព្រះ ហើយនៅពេលដំណាលគ្នាដើម្បីសញ្ជឹងគិតដោយសញ្ជឹងគិតប្រកបដោយធម៌ចំពោះអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគេ ។ ពីប្រវត្តិសាស្ត្រនេះ យើងនឹងរៀនថាព្រះដោយអំណាចនៃព្រះបន្ទូល និងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីចេញពីគ្មានអ្វីសោះ ។ ពេលនោះ ទ្រង់បានប្រោសសត្វមានជីវិត និងសត្វមានជីវិតគ្រប់បែបយ៉ាង ដែលនៅក្នុងសេរីដ៏អស្ចារ្យ ទ្រង់បានបែងចែកវត្ថុជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលទ្រង់ប្រទាននូវប្រភេទនីមួយៗដោយធម្មជាតិរបស់វា មុខងារដែលបានចាត់តាំង ទីកន្លែង និងស្ថានីយ៍ ។ ហើយថា ទោះបីជាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយក៏ដោយ ក៏លោកបានផ្តល់ការអភិរក្សប្រភេទនីមួយៗរហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ ។ យើងក៏នឹងរៀនផងដែរ នូវពេលវេលាដើម្បី

ពង្រឹងកម្លាំងថ្មីនៅក្នុងពួកគេ ។ នៅលើអ្នកផ្សេងទៀតគាត់បានប្រគល់អំណាច នៃការផ្សព្វផ្សាយ; ក្រែងលោសត្វទាំងមូលត្រូវវិនាសដោយការស្លាប់ ។ ថាទ្រង់ បានតាក់តែងឋានសួគ៌ និងផែនដីយ៉ាងអស្ចារ្យដោយភាពបរិបូរណ៌ ភាពសម្បូរ បែប និងសោភ័ណភាពនៃអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមដែលអាចធ្វើបាន ផ្ទះដ៏ធំទូលាយ និងអស្ចារ្យ បានផ្តល់ និងបំពេញដោយគ្រឿងសង្ហារិមដ៏ប្រណិតបំផុត និងក្នុង ពេលតែមួយ ។ ជាចុងក្រោយ យើងនឹងរៀនថា ការប្រាប់មនុស្ស និងក្នុងការ តាក់តែងគាត់ដោយភាពស្រស់ស្អាត និងដោយអំណោយដ៏អស្ចារ្យ និងជាច្រើន គាត់បានដាក់គាត់ជាគំរូដ៏ល្អបំផុតនៃស្នាដៃរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាមិន មែនជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំក្នុងការរាប់ឡើងវិញអំពីការបង្កើតសកលលោក ដូច្នេះសូមឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយអំពីរឿងមួយចំនួននេះម្តងទៀត ក្នុងពេលឆ្លងកាត់ ។ វាជាការប្រសើរជាង ដូចដែលខ្ញុំបានព្រមានអ្នកអានរបស់ ខ្ញុំរួចហើយ ដើម្បីស្វែងរកការយល់ដឹងពេញលេញអំពីវគ្គបទគម្ពីរនេះពីលោកម៉ូ សេ និងពីអ្នកផ្សេងទៀតដែលបានកត់ត្រាដោយស្មោះត្រង់ និងឧស្សាហ៍ ព្យាយាមក្នុងការនិទានរឿងនៃការបង្កើត [លោកុប្បត្តិ ជំពូក 1 និង 2]

21. តើយើងគួរមានទស្សនៈយ៉ាងណាចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ?

គ្មានអ្វីដែលត្រូវទទួលបានដោយការពិភាក្សាបន្ថែមអំពីទិសដៅអ្វីដែលការសញ្ជឹង គិតលើកិច្ចការរបស់ព្រះគួរធ្វើ និងគោលដៅអ្វីដែលការសញ្ជឹងគិតបែបនេះគួរតែ ត្រូវបានអនុវត្តនោះទេ ដរាបណាផ្នែកធំនៃប្រធានបទនេះត្រូវបានគេបោះចោល នៅកន្លែងផ្សេង ហើយវាអាចសម្រេចបាននៅក្នុង ពាក្យពីរបីដែលទាក់ទងនឹង គោលបំណងបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ។ ជាការពិត ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសពន្យល់ ដោយសមហេតុផលអំពីរបៀបដែលប្រាជ្ញា អំណាច យុត្តិធម៌ និងភាពល្អដែល

មិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះបានចែងចាំងក្នុងការបង្កើតចក្រវាឡនោះ គ្មានភាពអស្ចារ្យ គ្មានការនិយាយស្តី នោះនឹងស្មើនឹងទង្វើដ៏ធំធេងបែបនេះ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹងឱ្យយើងកាន់កាប់ដោយឥតឈប់ឈរនៅក្នុងសមាធិដ៏បរិសុទ្ធនេះទេ។ ថា ខណៈពេលដែលយើងសញ្ជឹងគិតអំពីសត្វទាំងអស់ដូចជានៅក្នុងកញ្ចក់ ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃប្រាជ្ញា យុត្តិធម៌ ភាពល្អ និងអំណាចរបស់ទ្រង់នោះ យើងមិនគួរគ្រាន់តែរត់លើពួកវាដោយដាក់បញ្ជិតបញ្ជៀង ហើយនិយាយដោយក្រឡេកមួយភ្លែត។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែសញ្ជឹងគិតវាឱ្យវែងឆ្ងាយ បង្វែរវាមកក្នុងចិត្តរបស់យើងយ៉ាងម៉ត់ចត់ និងស្មោះត្រង់ ហើយចងចាំវាម្តងហើយម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងរបស់យើងនៅទីនេះគឺដើម្បីបង្រៀន វាជាការត្រឹមត្រូវសម្រាប់ពួកយើងក្នុងការលុបចោលបញ្ហាទាំងនោះដែលទាមទារឱ្យមានការជជែកគ្នាយូរ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមឲ្យប្រិយមិត្តអ្នកអានទាំងអស់ជ្រាបថា ខ្លួនមានជំនឿពិត ចាប់បាននូវអ្វី ដែលព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ប្រសិនបើពួកគេអនុវត្តតាមច្បាប់សកលជាមុនសិន មិនត្រូវឆ្លងកាត់ដោយឥតគិតពិចារណា ឬភ្លេចភ្លាំងឡើយ អំណាចជាក់ស្តែងដែលព្រះបង្ហាញ។

ចេញមកក្នុងការបង្កើត ហើយបន្ទាប់មករៀនដូច្នេះ ដើម្បីអនុវត្តវាចំពោះខ្លួនគេថា ចិត្តរបស់គេត្រូវបានប៉ះ។ ផ្នែកទីមួយនៃក្បួនត្រូវបានលើកជាឧទាហរណ៍នៅពេលដែលយើងឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពអស្ចារ្យរបស់ Artificer ដែលបានឈរជើងរៀបចំ និងបំពាក់ជាមួយតារានៃស្ថានសួគ៌ក្នុងលំដាប់ដ៏អស្ចារ្យ ដែលគ្មានអ្វីស្រស់ស្អាតជាងនេះទៅទៀតអាចស្រមៃបាន។ ដែលបានកំណត់ និងជួសជុលមួយចំនួននៅក្នុងស្ថានីយ៍របស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនអាចផ្លាស់ទី។ ដែលបាន

ផ្តល់ឱ្យអ្នកដទៃនូវរដូវគ្គសិក្សាដោយសេរី ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឱ្យវង្វេងនៅខាងក្រៅវគ្គសិក្សា ដែលបានកំណត់របស់ពួកគេ។ អ្នកណាកែសំរួលចលនានៃថ្ងៃ យប់ ខែ ឆ្នាំ និងរដូវនៃឆ្នាំនោះ ត្រូវបានវាស់ចេញ។ ដែលសមាមាត្រវិសមភាពនៃថ្ងៃ ដែលយើងសង្កេតជារៀងរាល់ថ្ងៃ ថាគ្មានការភ័ន្តច្រឡំកើតឡើងទេ។ វាក៏ដូច្នោះដែរ នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការទ្រទ្រង់មួយដ៏ធំ ក្នុងការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធស្ថានសួគ៌ដែលវិលវល់យ៉ាងល្បឿន និងដូចជា។ គំរូមួយចំនួនទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា តើវាជាអ្វីដើម្បីទទួលស្គាល់អំណាចរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតសកលលោក។ បើមិនដូច្នេះទេ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយហើយ ប្រសិនបើខ្ញុំសម្រេចចិត្តលើកបញ្ហាទាំងអស់នៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ នោះនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ។ ព្រោះថាមានការអស្ចារ្យនៃអំណាចដ៏ទេវភាពជាច្រើន ដូចជាសញ្ញានៃសេចក្តីល្អ និងភស្តុតាងជាច្រើននៃប្រាជ្ញា ដូចជាវត្ថុជាច្រើននៅក្នុងសកលលោក ដូចជាមានរបស់ធំឬតូច។

22. ការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពល្អរបស់ព្រះក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់នឹងនាំយើងទៅរកការដឹងគុណ និងការជឿទុកចិត្ត

នៅមានផ្នែកទីពីរនៃការគ្រប់គ្រង ដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនឹងសេចក្តីជំនឿ។ វាគឺជាការទទួលស្គាល់ថាព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់អ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់សេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានេះដើម្បីមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លួនយើង និងនៅក្នុងអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រទានមកយើង ហើយដូច្នេះជំរុញខ្លួនយើងឱ្យជឿជាក់អំពាវនាវ សរសើរ ហើយស្រឡាញ់ទ្រង់។ ជាការពិតណាស់ ដូចដែលខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញបន្តិចមុននេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានបង្ហាញដោយលំដាប់នៃ

ការបង្កើតថា ទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់មនុស្ស ។ ត្បិតមិនមានសារៈសំខាន់អ្វីទេដែលទ្រង់បានបែងចែកការបង្កើតសកលលោកជាប្រាំមួយថ្ងៃ [លោកុ. 1:31] ទោះបីជាវាមិនពិបាកជាងសម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការបញ្ចប់ក្នុងពេលតែមួយក៏ដោយ ការងារទាំងមូលរួមគ្នាក្នុងគ្រប់សេចក្តីលម្អិតរបស់ទ្រង់ ជាជាងការមកដល់ដោយឆន្ទៈដើម្បីសរសើរចំពោះការផ្តល់ជំនួយ និងការសុំពីឪពុកចំពោះពួកយើងនៅក្នុងនោះ មុនពេលដែលព្រះសម្តែងមកមនុស្ស ទ្រង់បានរៀបចំអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានគិតទុកជាមុននឹងមានប្រយោជន៍ និងជាការស្វាគមន៍សម្រាប់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ វានឹងជាការដឹងគុណដ៏ធំធេងយ៉ាងណា ក្នុងការងឿងឆ្ងល់ថាតើព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរសបំផុតនេះមានយើងនៅក្នុងការថែទាំរបស់ទ្រង់ ដែលយើងឃើញមានការព្រួយបារម្ភចំពោះយើង សូម្បីតែមុនពេលយើងកើតមកក៏ដោយ! តើវាគួរឱ្យញាប់ញ័រប៉ុណ្ណាព្រោះខ្លាចថាព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យយើងបរាជ័យក្នុងតម្រូវការរបស់យើង នៅពេលដែលយើងឃើញថាវាត្រូវបានបង្ហាញជាមួយនឹងភាពសម្បូរបែបដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នៅពេលដែលយើងមិនទាន់កើត!
លើសពីនេះ មកពីលោកម៉ូសេ យើងបានឮថា តាមរយៈសេរីភាពរបស់ទ្រង់ អ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីគឺស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់យើង [លោកុប្បត្តិ ៩:២] ។ វាប្រាកដណាស់ថាទ្រង់មិនបានធ្វើនេះដើម្បីចំអកឱ្យយើងជាមួយនឹងចំណងជើងទទេសម្រាអំណោយនោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានអ្វីដែលត្រូវការសម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់យើងនឹងខ្វះដល់យើងឡើយ ។ សរុបមក នៅពេលណាដែលយើងហៅព្រះជាម្ចាស់ថាជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី នោះ ចូរយើងចាំក្នុងចិត្តថា គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតគឺនៅក្នុងដៃ

និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយថាយើងពិតជាទ្រង់មែន ។ កុមារ ដែលគាត់បានទទួលការការពារដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីចិញ្ចឹម និងអប់រំ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែរង់ចាំភាពពេញលេញនៃអ្វីដែលល្អទាំងអស់ពីគាត់តែម្នាក់ឯង ហើយជឿជាក់ទាំងស្រុងថាគាត់នឹងមិនទុកឱ្យយើងទុរគតនូវអ្វីដែលយើងត្រូវការសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ និងដើម្បីព្យុរក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងម្តងណាឡើយ ក្រៅពីព្រះ! ដូច្នេះ យើងក៏ត្រូវអង្វរសូមព្រះតាមអ្វីដែលយើងចង់បាន ។ ហើយយើងត្រូវទទួលស្គាល់ថាជាពរពីព្រះ ហើយអរគុណក្នុងការទទួលស្គាល់រាល់អត្ថប្រយោជន៍ដែលធ្លាក់មកលើចំណែករបស់យើង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សូមអនុមោទនាដោយសេចក្តីជ្រះថ្លានៃគុណបំណាច់ និងភាពល្អរបស់ព្រះអង្គ សូមឲ្យយើងសិក្សាដើម្បីស្រឡាញ់ និងបម្រើព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្ត ។

ជំពូកទី XV

ការពិភាក្សាអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង នៃមហាវិទ្យាល័យនៃព្រលឹង នៃរូបភាពនៃព្រះ នៃឆន្ទៈសេរី និងនៃសុចរិតភាពដើមនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស

(ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានខូចទ្រង់ទ្រាយ ប៉ុន្តែព្រលឹងរបស់គាត់កាន់ខ្ជាប់ ទោះជាស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក៏ដោយ ក៏រូបភាពនៃព្រះ 1-4)

1. មនុស្សបានបន្តពីព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឥតលាក់លៀម ដូច្នេះគេមិនអាចបន្ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេអ្នកបង្កើតនោះទេ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែនិយាយអំពីការបង្កើតមនុស្ស: មិនត្រឹមតែដោយសារតែក្នុងចំណោមកិច្ចការទាំងអស់របស់ព្រះនៅទីនេះគឺជាគំរូដ៏ថ្លៃថ្នូ និងគួរឱ្យកត់សម្គាល់បំផុតនៃយុត្តិធម៌ ប្រាជ្ញា និងសេចក្តីល្អ ប៉ុន្តែដោយសារតែដូចដែលយើងបាននិយាយនៅដើមដំបូង យើងមិនអាចមានចំណេះដឹងច្បាស់លាស់ និងពេញលេញអំពីព្រះទេ លុះត្រាតែវាអមដោយចំណេះដឹងដែលត្រូវគ្នាអំពីខ្លួនយើង ។ ចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើងនេះ មានពីរយ៉ាង៖ ពោលគឺការដឹងថាយើងមានលក្ខណៈបែបណានៅពេលយើងត្រូវបានបង្កើតដំបូង និងស្ថានភាពរបស់យើងបានក្លាយទៅជាយ៉ាងណាបន្ទាប់ពីការដួលរលំនៃអ័ដាម ។ ខណៈពេលដែលវាមានប្រយោជន៍តិចតួចក្នុងការយល់ពីការបង្កើតរបស់យើង លុះត្រាតែយើងទទួលស្គាល់នៅក្នុងការបំផ្ទិចបំផ្លាញដ៏ក្រៀមក្រំនេះថា ធម្មជាតិរបស់យើងនៅក្នុងអំពើពុករលួយ និងភាពខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់វាយ៉ាងណានោះ យើងនឹងសប្បាយចិត្តសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្នជាមួយនឹងការពិពណ៌នាអំពីធម្មជាតិដើមរបស់យើង ។

ហើយដើម្បីឱ្យប្រាកដ មុននឹងយើងមកដល់ស្ថានភាពដ៏វេទនារបស់មនុស្ស ដែលគាត់ត្រូវរងទុក្ខនៅពេលនេះ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការដឹងថាគាត់ មានលក្ខណៈបែបណានៅពេលបង្កើតដំបូង ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែការពារកុំ ឱ្យនិយាយតែអំពើអាក្រក់ពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ក្រែងលោយើងហាក់បីដូចជា សន្មតថាវាជាអ្នកនិពន្ធនៃធម្មជាតិ ។ សម្រាប់លេសនេះ ភាពមិនបរិសុទ្ធគិតថា វាមានការការពារគ្រប់គ្រាន់ បើវាអាចអះអាងថាភាពខ្វះខាតអ្វីក៏ដោយដែលខ្លួន មានតាមមធ្យោបាយណាមួយបានចេញពីព្រះ ។ វាមិនស្ទាក់ស្ទើរទេ ប្រសិនបើវា ត្រូវបានស្តីបន្ទោស ទាស់ទែងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ហើយនឹងចោទប្រកាន់ គាត់ពីកំហុសដែលវាសមនឹងទទួល ។ ហើយអស់អ្នកដែលចង់និយាយដោយ គោរពចំពោះព្រះ នៅតែស្ម័គ្រចិត្តបន្ទោសភាពថោកទាបរបស់ពួកគេទៅលើធម្ម ជាតិ ដោយមិនដឹងថាពួកគេក៏ប្រមាថព្រះដែរ ទោះជាកាន់តែលាក់ល្បៀមក៏ ដោយ ។ ត្បិតបើមានភាពខុសឆ្គងណាមួយត្រូវបានគេបង្ហាញថាមាននៅក្នុង ធម្មជាតិ នោះនឹងនាំមកនូវការតិះដៀលដល់គាត់ ។ តាំងពីពេលនោះមក យើងឃើញសាច់ឈាមហៀរសម្រាប់គ្រប់ឧបាយកលដែលវាគិតថា ការបន្ទោស ចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនអាចនឹងបង្វែរពីខ្លួនទៅមួយទៀត យើងត្រូវតែ ព្យាយាមប្រឆាំងនឹងចេតនាអាក្រក់នេះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែដោះស្រាយ ជាមួយនឹងគ្រោះមហន្តរាយរបស់មនុស្សជាតិ ដើម្បីយើងអាចកាត់ផ្តាច់រាល់ការ ផ្លាស់ប្តូរ ហើយអាចបញ្ជាក់យុត្តិធម៌របស់ព្រះពីការចោទប្រកាន់ទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក នៅកន្លែងដ៏សមស្រប យើងនឹងឃើញថាមនុស្សនៅឆ្ងាយពីភាព បរិសុទ្ធដែលបានប្រទានដល់អ័ដាមយ៉ាងណា ។ ហើយជាដំបូង យើងត្រូវដឹងថា ពេលត្រូវបានយកចេញពីដី [លោកុ. ២:៧; 18:27] មោទនភាពរបស់គាត់

ត្រូវបានរារាំង ។ ដ្បិតគ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះជាងអ្នកដែលមិនត្រឹមតែ«នៅក្នុងផ្ទះដីឥដ្ឋ» [យ៉ូប 4:19] ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលខ្លួនគេជាផ្នែកមិនត្រឹមតែត្រូវបានគេចាត់ទុកថានឹងផ្តល់ជីវិតដល់ភាជន៍ដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ចង់ធ្វើជាទីស្នាក់នៅផងដែរ នៃវិញ្ញាណអមតៈ អ័ដាមអាចលើកតម្កើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងសេរីភាពដ៏អស្ចារ្យនៃអ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ។

2. ភាពចម្រុះនៃរាងកាយនិងព្រលឹង

ជាងនេះទៅទៀត មនុស្សមានព្រលឹង និងរូបកាយគួរតែលើសពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំយល់ដោយពាក្យ «ព្រលឹង» ជាខ្លឹមសារអមតៈដែលបានបង្កើតឡើង ដែលជាផ្នែកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់គាត់ ។ ពេលខ្លះវាត្រូវបានគេហៅថា "វិញ្ញាណ" ។ សម្រាប់សូម្បីតែនៅពេលដែលពាក្យទាំងនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ពួកគេខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអត្ថន័យ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពាក្យ "វិញ្ញាណ" ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនវា វាមានន័យដូចគ្នាទៅនឹងព្រលឹង ។ ដូចពេលដែលសាឡូម៉ូនដែលនិយាយអំពីសេចក្តីស្លាប់ ទ្រង់មានបន្ទូលថាពេលនោះ «វិញ្ញាណត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលទ្រង់ប្រទានមក» [សាស្តា ១២:៧] ។ ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានសរសើរវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់ព្រះវរបិតា [លូកា 23:46] ហើយស្ទេផានរបស់គាត់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 7:59] ពួកគេមានន័យត្រឹមតែថានៅពេលដែលព្រលឹងត្រូវបានដោះលែងពីគុកនៃរូបកាយនោះ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកថែរក្សាជារៀងរហូត ។ អ្នកខ្លះស្រមៃថាព្រលឹងត្រូវបានគេហៅថា "វិញ្ញាណ" សម្រាប់ហេតុផលថាវាជាដង្ហើមឬកម្លាំងដ៏ទេវតាដែលបានបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយវាគ្មានខ្លឹមសារទេ ។ ទាំងរឿងខ្លួន

ឯង និងបទគម្ពីរទាំងអស់បង្ហាញថា ពួកគេកំពុងតែនិយាយខុសឆ្គងក្នុងគំនិតនេះ ។

វាជាការពិតណាស់ដែលថា មនុស្សប្រុសត្រូវបានចងជាប់នឹងផែនដីច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើ នោះពួកគេកាន់តែក្រៀមក្រំ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារពួកគេបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ [យ៉ាកុប 1:17] ពួកគេបានងងឹតភ្នែកដោយភាពងងឹត ដូច្នេះពួកគេមិនគិតថាពួកគេនឹងរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងពេលនេះ ពន្លឺមិនទាន់រលត់នៅក្នុងភាពងងឹតនៅឡើយដែលពួកវានៅតែមិនអាចប៉ះបាន ដោយអារម្មណ៍នៃអមតៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ សតិសម្បជញ្ញៈដែលយល់ឃើញរវាងល្អនិងអាក្រក់ ឆ្លើយតបនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដែលជាសញ្ញាដ៏គួរឲ្យសង្ស័យនៃវិញ្ញាណដែលមិនស្លាប់ ។

តើចលនាដែលគ្មានខ្លឹមសារអាចជ្រាបចូលទៅកាន់កន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនឯងភ័យខ្លាចចំពោះកំហុសរបស់ខ្លួន? សម្រាប់រូបកាយមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការភ័យខ្លាចនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មខាងវិញ្ញាណដែលធ្លាក់មកលើព្រលឹងតែប៉ុណ្ណោះ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាព្រលឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយខ្លឹមសារ ។ ឥឡូវនេះ ចំណេះដឹងអំពីព្រះគ្រប់គ្រាន់បង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រលឹងដែលឆ្លងផុតពិភពលោក គឺជាអមតៈ ត្បិតគ្មានថាមពលបណ្តោះអាសន្នណាមួយអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងប្រភពនៃជីវិតបានទេ ។ សរុបមក អំណោយទានសំខាន់ៗជាច្រើនដែលចិត្តមនុស្សត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ប្រកាសថា អ្វីមួយដ៏ទេវភាពត្រូវបានឆ្លាក់នៅលើវា ។ ទាំងអស់នេះគឺជាទីបន្ទាល់នៃខ្លឹមសារអមតៈ ។ ព្រោះការយល់ឃើញក្នុងសត្វតិរច្ឆានមិនហួសពីខ្លួនទេ ឬយ៉ាងហោចក៏មិនហួសទៅឆ្ងាយជាងវត្ថុ

ដែលបង្ហាញដល់ខ្លួនដែរ ។ ប៉ុន្តែភាពរហ័សរហួននៃចិត្តរបស់មនុស្សក្នុងការស្វែងរកស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិ ហើយនៅពេលដែលគ្រប់សម័យកាលត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការយល់ដឹង និងការចងចាំរបស់វា ក្នុងការរៀបចំវត្ថុនីមួយៗតាមលំដាប់លំដោយ និងក្នុងការសន្និដ្ឋានអំពីព្រឹត្តិការណ៍អនាគតពីអតីតកាលយ៉ាងច្បាស់ ។ បង្ហាញថាមានអ្វីលាក់កំបាំងនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស ។ ជាមួយនឹងភាពវៃឆ្លាតរបស់យើង យើងបង្កើតនូវព្រះដែលមើលមិនឃើញ និងទេវតា ដែលជាអ្វីដែលរាងកាយមិនអាចធ្វើបាន ។ យើងចាប់យកអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ យុត្តិធម៌ និងកិត្តិយស ដែលលាក់កំបាំងពីវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះ វិញ្ញាណត្រូវជាអាសនៈនៃបញ្ញានេះ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការដេកដោយខ្លួនឯង ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សឆ្កួត ហាក់បីដូចជាបង្ហត់ជីវិត មិនមែនជាសាក្សីនៃអមតៈនោះទេ ព្រោះវាមិនត្រឹមតែបង្ហាញពីគំនិតនៃរឿងដែលមិនធ្លាប់មាននោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការបង្ហាញពីអនាគតកាលផងដែរ ។ បានរំឭកអំពីរឿងទាំងនេះដោយសង្ខេប ដែលអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយលើកតម្កើង និងពណ៌នាជាភាសាដ៏ភ្លឺស្វាងជាង ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នកអានដែលគោរពព្រះ ការរំលឹកដ៏សាមញ្ញនេះនឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ ឥឡូវនេះ លុះត្រាតែព្រលឹងជាអ្វីដែលសំខាន់ ដាច់ដោយឡែកពីរូបកាយ នោះព្រះគម្ពីរនឹងមិនបង្រៀនថា យើងរស់នៅក្នុងផ្ទះនៃដីឥដ្ឋ [យ៉ូប 4:9] ហើយនៅពេលស្លាប់ចាកចេញពីរោងឧបោសថនៃសាច់ឈាម ដោយលប់ចោលនូវអ្វីដែលពុករលួយ ដូច្នេះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ទីបំផុត យើងអាចទទួលបានរង្វាន់របស់យើង តាមអ្វីដែលយើងម្នាក់ៗបានធ្វើនៅក្នុងខ្លួន ។ ប្រាកដណាស់វគ្គទាំងនេះ និងរឿងស្រដៀងគ្នាដែលកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀត មិនត្រឹមតែសម្គាល់ព្រលឹងពីរូបកាយយ៉ាងច្បាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការផ្ទេរទៅវា ឈ្មោះ "បុរស"

បង្ហាញថាវាជាផ្នែកសំខាន់ ។ ឥឡូវនេះ ពេលប៉ុលដាស់តឿនអ្នកជឿឲ្យសម្អាតខ្លួនឯងពីគ្រប់ទាំងភាពសៅហ្មងនៃសាច់និងវិញ្ញាណ [កូរិនថូស ទី២. 7:1] គាត់បានចង្អុលបង្ហាញពីរផ្នែកដែលភាពកខ្វក់នៃអំពើបាបស្ថិតនៅ ។ ពេត្រុសក៏បានហៅព្រះគ្រីស្ទថាជា «អ្នកគង្វាល និងជាសម្តេចសង្ឃ... ព្រលឹង» [ពេត្រុសទី 1 2:25] នោះនឹងនិយាយខុស ប្រសិនបើមិនមានព្រលឹងជំនួសអ្នកណាដែលទ្រង់អាចបំពេញតួនាទីនេះទេ ។ ប្រសិនបើព្រលឹងមិនមានខ្លឹមសារត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ នោះនឹងគ្មានចំណុចអ្វីនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសអំពី « ការសង្គ្រោះនៃ ... ព្រលឹង » ដ៏អស់កល្បជានិច្ច [ពេត្រុស 1:9] ឬការបញ្ជារបស់គាត់ដើម្បីបន្សុទ្ធព្រលឹងយើង ហើយបញ្ជាក់ថា « តណ្ហាអាក្រក់... ទាស់នឹងព្រលឹង» [ពេត្រុសទី១ ២:១១]

ដូចគ្នានេះដែរអនុវត្តចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អ្នកនិពន្ធភាសាហេព្រើរដែលថាគ្រូគង្វាល « ឈរដើម្បី ... បង្ហាញពីព្រលឹងរបស់យើង ។ (ហេព្រើរ ១៣:១៧) ។ ការពិតដែលថាប៉ូលនៅលើព្រលឹងរបស់គាត់បានហៅព្រះឱ្យធ្វើជាសាក្សី (2 កូរិនថូស 1:23) ចង្អុលទៅការសន្និដ្ឋានដូចគ្នានេះព្រោះវានឹងមិនក្លាយជាមានកំហុសនៅចំពោះព្រះទេលុះត្រាតែវាទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលដែលទ្រង់បង្គាប់ឱ្យយើងខ្លាចទ្រង់ ដែលបន្ទាប់ពីទ្រង់បានសម្លាប់រូបកាយហើយ អាចបញ្ជូនព្រលឹងទៅក្នុងហ្គេហេណានៃភ្លើង [ម៉ាថាយ ១0:២៨; លូកា ១២:៥] ។

ឥឡូវនេះនៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅជនជាតិហេព្រើរបានបែងចែកបុព្វបុរសនៃសាច់ឈាមរបស់យើងពីព្រះដែលជា "បិតានៃវិញ្ញាណ" [ហេព្រើរ.12:9]

គាត់មិនអាចរស់រានមានជីវិតនៅពេលដែលបានដោះលែងពីផ្ទះគុកនៃសាកសព
របស់ពួកគេ ។ វាជារឿងមិនទំនងទាល់តែសោះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការជំរុញ
ព្រលឹងឡាសារឲ្យរីករាយក្នុងទ្រូងរបស់អ័ប្រាហាំ ហើយជាថ្មីទៀត ព្រលឹងរបស់
អ្នកមានត្រូវបានកាត់ទោសឲ្យទទួលទារុណកម្មដ៏អាក្រក់ [លូកា ១៦:២២-២៣]
។ ប៉ុលបញ្ជាក់រឿងដដែលនេះ ដោយបង្រៀនយើងថា យើងធ្វើដំណើរចេញ
ឆ្ងាយពីព្រះ ដរាបណាយើងហើមក្នុងសាច់ ប៉ុន្តែយើងរីករាយនឹងវត្តមានរបស់
លោកនៅខាងក្រៅសាច់ឈាម [២ កូរិនថូស) ។ ៥:៦, ៨] ។ ក្រែងខ្ញុំចេញទៅ
ឆ្ងាយជាងនេះក្នុងប្រធានបទដែលមិនមានការលំបាកខ្លាំងនោះ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមតែ
ពាក្យនេះពីលូកា ដែលក្នុងចំណោមកំហុសរបស់ពួកសាឌូស៊ី គេបានលើកឡើង
ថា ពួកគេមិនបានជឿលើវិញ្ញាណ និងទេវតា [កិច្ចការ ២៣:៨] ។

3. រូបភាព និងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះនៅក្នុងមនុស្ស

ដូចគ្នានេះដែរ ភស្តុតាងគួរឱ្យទុកចិត្តនៃបញ្ហានេះអាចនឹងត្រូវបានប្រមូលមកពី
ការពិតដែលថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ [លោកុ. ១:២៧
] ។ ទោះបីជាសិរីល្អរបស់ព្រះភ្លឺចេញមកក្នុងមនុស្សខាងក្រៅក៏ដោយ ក៏គ្មានការ
សង្ស័យទេថា អាសនៈដ៏ត្រឹមត្រូវនៃរូបឆ្លុះទ្រង់គឺនៅក្នុងព្រលឹង ។ ខ្ញុំមិន
បដិសេធទេថា រូបរាងខាងក្រៅរបស់យើង រហូតទាល់តែវាសម្ភាល់ និងបំបែក
យើងពីសត្វសាហាវ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ យើងកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះ ។
ហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់រួមបញ្ចូលនៅក្រោម "រូបភាពនៃព្រះ" ការពិត
ដែលថា "ខណៈពេលដែលវត្តមានជីវិតផ្សេងទៀតកំពុងសម្លឹងមើលទៅផែនដី
មនុស្សត្រូវបានលើកមុខឡើង ដេញថ្លៃដើម្បីសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ និងដើម្បី
លើកមុខរបស់គាត់ទៅការចាប់ផ្តើម" ខ្ញុំ មិនត្រូវប្រកែកខ្លាំងពេកទេ- វាត្រូវបាន

ចាត់ទុកថាជាគោលការណ៍ដែលបានដោះស្រាយថារូបភាពនៃព្រះដែលត្រូវបានគេមើលឃើញឬភ្លឺនៅក្នុងសញ្ញាខាងក្រៅទាំងនេះគឺខាងវិញ្ញាណ ។ សម្រាប់ ការសរសេររបស់គាត់បង្ហាញថាគាត់មានភាពប៉ិនប្រសប់ក្នុងការបង្កើតឥតប្រយោជន៍ដោយបានពង្រីករូបព្រះទាំងខាងរូបកាយនិងព្រលឹងដោយមិនរើសអើង រួមបញ្ចូលស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដាក់រូបអង្គទ្រង់ជាមនុស្ស ពីព្រោះទោះជាអ័ដាមទៀងត្រង់ អាចនៅគង់បានក៏ដោយ ក៏ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែក្លាយជាមនុស្ស ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមពួកគេ រូបកាយដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាគំរូ និងប្រភេទនៃរូបកាយនោះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលនោះ ។ ប៉ុន្តែ តើគាត់នឹងរកឃើញថាព្រះគ្រីស្ទជារូបនៃវិញ្ញាណនៅកន្លែងណា? ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួល សិរីរុងរឿងនៃទេវៈទាំងមូលប្រាកដជាភ្លឺ ប៉ុន្តែតើពាក្យដ៏អស់កល្បនឹងត្រូវបានគេហៅថារូបភាពនៃវិញ្ញាណដែលគាត់បាននាំមុខតាមលំដាប់លំដោយយ៉ាងដូចម្តេច? សរុបមក ភាពខុសគ្នារវាងកូនប្រុសនិងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តួលរំលំ ប្រសិនបើអ្នកក្រោយហៅអតីតថាជារូបគាត់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំគួរតែចង់ដឹងពីគាត់ពីរបៀបដែលនៅក្នុងសាច់ឈាមដែលគាត់បានយកមកលើខ្លួនគាត់ព្រះគ្រីស្ទស្រដៀងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយដោយសញ្ញាសម្គាល់ឬខ្សែបន្ទាត់អ្វីដែលគាត់បង្ហាញពីភាពស្រដៀងគ្នារបស់គាត់ ។ ហើយចាប់តាំងពីការនិយាយថា "ចូរយើងបង្កើតមនុស្ស" ជាដើម ។ [លោកុប្បត្តិ 1:26] ក៏ជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សរបស់កូនប្រុសដែរងធ្វើតាមថាគាត់គឺជារូបគាត់ ។ នេះគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់ហេតុផលទាំងអស់ ។ លើសពីនេះប្រសិនបើការប្រឌិតរបស់ Osiander ត្រូវបានទទួលយក បុរសនោះត្រូវបាន

បង្កើតឡើងតែបន្ទាប់ពីប្រភេទ និងគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្ស ។ ហើយដូច្នេះ គំរូដែលអ័ដាមត្រូវបានយកមកគឺជាព្រះគ្រីស្ទរហូតមកដល់ពេលដែលត្រូវស្លៀក ពាក់សាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនក្នុងន័យផ្សេងទៀតថា គាត់ត្រូវបាន បង្កើតឡើងតាមរូបភាពរបស់ព្រះ ។ មានពណ៌កាន់តែច្រើនចំពោះភាពឆ្លាតវៃ របស់អ្នកដែលពន្យល់ថាអ័ដាមត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ ដោយសារតែគាត់ធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជារូបអង្គតែមួយគត់របស់ព្រះ ប៉ុន្តែនៅ ក្នុងនោះផងដែរ មិនមានអ្វីជាសំឡេងទេ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ មិនមានការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាបន្តិចបន្តួចអំពី "រូបភាព" និង "ភាពស្រដៀងគ្នា" ទេ នៅ ពេលអ្នកបកប្រែស្វែងរកភាពខុសគ្នារវាងពាក្យទាំងពីរនេះ លើកលែងតែ "ភាព ស្រដៀងគ្នា" ត្រូវបានបន្ថែមដោយការពន្យល់ ។ ទីមួយ យើងដឹងថាពាក្យដដែ លៗគឺជារឿងធម្មតាក្នុងចំណោមជនជាតិហេព្រើរ ដែលពួកគេបង្ហាញរឿងមួយ ពីរដង ។ ដូច្នេះក្នុងរឿងនោះមិនមានភាពមិនច្បាស់លាស់ទេ ពោលគឺមនុស្ស សាមញ្ញត្រូវបានគេហៅថារូបព្រះដោយសារគាត់ដូចជាព្រះ ។

ដូច្នោះហើយ អ្នកដែលទស្សនវិជ្ជាកាន់តែស៊ីជម្រៅលើពាក្យទាំងនេះ ហាក់ដូចជា គួរឱ្យអស់សំណើចណាស់ ៖ ពួកគេទាំងលាបសេលេម ពោលគឺរូបភាព ទៅនឹង ខ្លឹមសារនៃព្រលឹង ពោលគឺភាពដូចទៅនឹងគុណសម្បត្តិរបស់វា ។ ពួកគេបន្ថែម អ្វីដែលប្លែក ដ្បិតនៅពេលដែលព្រះបានកំណត់ដើម្បីបង្កើតមនុស្សតាមរូបភាព របស់គាត់ ដែលជាការបញ្ចេញមតិមិនច្បាស់លាស់ គាត់សម្រាប់ការពន្យល់ម្តង ទៀតនៅក្នុងឃ្លានេះ "យោងទៅតាមរូបរាងរបស់គាត់" ដូចជាប្រសិនបើគាត់ កំពុងនិយាយថាគាត់នឹងបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងនរណា ។ គាត់នឹងតំណាងខ្លួន គាត់ដូចក្នុងរូបភាពមួយដោយមធ្យោបាយនៃការឆ្លាក់សញ្ញានៃភាពដូចគ្នា ។

ដូច្នេះ បន្តិចក្រោយមក ម៉ូសេបានសូត្ររឿងដដែលនោះ ពោលពាក្យថា «រូបព្រះ» ពីរដង ដោយមិននិយាយពី «ភាពដូច» ។ ការជំទាស់របស់ Osiander គឺរឿងតូចតាច ដែលមិនមែនជាផ្នែកមួយរបស់មនុស្សនិយាយទេ ព្រលឹងដែលមានអំណោយទានរបស់វា ត្រូវបានគេហៅថាជារូបរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែអ័ដាមទាំងមូល ដែលឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ពីផែនដីនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេយក ។ ខ្ញុំនិយាយថា រឿងតូចតាច អ្នកអានទាំងអស់នឹងយល់ថា ទោះបីមនុស្សទាំងមូលត្រូវបានគេហៅថាជាជីវិតរមែងស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ព្រលឹងមិនត្រូវបានទទួលរងនូវការស្លាប់ដែរ ។ ក៏មិនមានហេតុផល ឬភាពវៃឆ្លាតជារបស់ខ្លួនដែរ ដោយសារតែមនុស្សត្រូវបានគេហៅថា "សត្វសមហេតុផល" ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាព្រលឹងមិនមែនជាមនុស្សក៏ដោយ ក៏វាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលសម្រាប់មនុស្សដែរ ក្នុងការហៅព្រលឹងរបស់គាត់ថាជារូបរបស់ព្រះ ។ ទោះបីជាខ្ញុំនៅតែរក្សាគោលការណ៍ដែលខ្ញុំទើបតែដាក់ចេញនាពេលនេះក៏ដោយ ថាភាពដូចគ្នានៃព្រះពង្រីកដល់ភាពល្អឥតខ្ចោះ ដែលធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានប៉មពីលើសត្វមានជីវិតគ្រប់ប្រភេទ ។

ប្រាកដណាស់ថា សូម្បីតែនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើននៃពិភពលោក ដានខ្លះនៃសិរីល្អរបស់ព្រះបានចែងចាំង ។ ពីនេះ យើងអាចប្រមូលបានថា នៅពេលដែលរូបរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងមនុស្ស ការប្រឆាំងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងត្រូវបានណែនាំដែលលើកមនុស្សលើសពីសត្វដទៃទៀត ហើយដូចដែលវាត្រូវបានបំបែកគាត់ពីម៉ាស់ទូទៅ ។ ហើយជាការពិតណាស់ យើងមិនគួរបដិសេធថាពួកទេវតាត្រូវបានបង្កើតស្របតាមរូបរាងរបស់ព្រះទេ ដរាបណាភាពល្អឥតខ្ចោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់យើង ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ នឹងក្លាយជាដូចជាពួកគេ [ម៉ាថា

យ។ ២២:៣០] ។ ប៉ុន្តែ តាមរយៈចំណងជើងពិសេសនេះ ម៉ូសេសរសើរ យ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះចំពោះយើង ជាពិសេសនៅពេលគាត់ ប្រៀបធៀបតែសត្វដែលមើលឃើញជាមួយមនុស្ស ។

4. ធម្មជាតិពិតនៃរូបភាពរបស់ព្រះគឺត្រូវចេញមកពីអ្វីដែលបទគម្ពីរចែងអំពីការបន្តឡើងវិញតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាហាក់បីដូចជាយើងមិនមាននិយមន័យពេញលេញនៃ "រូបភាព" ប្រសិនបើយើងមិនឃើញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត មហាវិទ្យាល័យដែល មនុស្សពូកែ ហើយដែលគាត់គួរតែគិតថាជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ។ នោះពិតជាមិនអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាល្អជាងពីការស្តារឡើងវិញនូវធម្ម ជាតិដែលខូចរបស់គាត់នោះទេ ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា អ័ដាម នៅពេល ដែលគាត់បានធ្លាក់ចេញពីរដ្ឋរបស់គាត់ គឺដោយសារការរត់ចោលនេះ ដាច់ ឆ្ងាយពីព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយើងអនុញ្ញាតឱ្យថារូបអង្គរបស់ព្រះ មិនត្រូវបានបំផ្លាញ និងបំផ្លាញទាំងស្រុងនៅក្នុងទ្រង់ក៏ដោយ ក៏វាត្រូវបានខូច យ៉ាងខ្លាំង ដែលអ្វីដែលនៅសេសសល់គឺខូចទ្រង់ទ្រាយគួរឱ្យភ័យខ្លាច ។ ហេតុ ដូច្នេះហើយ ការចាប់ផ្តើមនៃការស្តារឡើងវិញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគឺនៅ ក្នុងការស្តារឡើងវិញដែលយើងទទួលបានតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានគេ ហៅថាអ័ដាមទីពីរផងដែរ សម្រាប់ហេតុផលដែលថាទ្រង់ស្តារយើងឡើងវិញនូវ ភាពស្មោះត្រង់ និងពេញលេញ ។ ទោះបីជាប៉ុល ផ្ទុយពីវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិត ដែលអ្នកជឿទទួលបានពីព្រះគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងព្រលឹងរស់ ដែលអ័ដាមត្រូវបាន បង្កើត [១កូរិន. 15:45] សូមសរសើរដកចំណុចសំខាន់ផ្សេងទៀតចេញ ដែល ថាទីបញ្ចប់នៃការបង្កើតឡើងវិញគឺថា ព្រះគ្រីស្ទគួរកែទម្រង់យើងឲ្យដូចជា

ព្រះ។ ដូច្នេះហើយ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បង្រៀនថា "មនុស្សថ្មីត្រូវបានជាថ្មី ... យោងទៅតាមរូបភាពនៃអ្នកបង្កើតរបស់គាត់" [កូឡុស. ៣:១០] ។ ជាមួយនឹងការនេះយល់ស្របនឹងការពោលថា « ចូរដើរលើមនុស្សថ្មី ដែលត្រូវបានបង្កើតមកតាមព្រះ» [អេភេសូរ ៤:២៤] ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវមើលអ្វីដែលលោកប៉ូលយល់ជាចម្បងនៅក្រោមការបន្តនេះ។ ដំបូងឡើយ ទ្រង់មានចំណេះដឹង នោះជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីបរិសុទ្ធ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ រូបភាពរបស់ព្រះគឺអាចមើលឃើញនៅក្នុងពន្លឺនៃចិត្តនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតនៃចិត្ត និងនៅក្នុងភាពល្អនៃផ្នែកទាំងអស់។ ត្បិតខ្ញុំសារភាពថាទម្រង់នៃការនិយាយទាំងនេះជាការនិយាយរួម ប៉ុន្តែគោលការណ៍នេះមិនអាចលុបចោលបានឡើយ ថាអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់ក្នុងការកែរូបអង្គរបស់ព្រះឡើងវិញ ក៏ជាកន្លែងខ្ពស់បំផុតក្នុងការបង្កើតខ្លួនផងដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរទាក់ទងនឹងអ្វីដែលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "យើង ... ។ ដោយទឹកមុខដែលបានបើកបង្ហាញដោយមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទកំពុងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូបរបស់ទ្រង់» [២កូរិន. ៣:១៨]។ ឥឡូវនេះ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទជារូបភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតរបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានអនុលោមតាមវា នោះយើងត្រូវបានស្តារឡើងវិញយ៉ាងខ្លាំង ដែលយើងមានរូបតំណាងរបស់ព្រះដោយភាពស្មោះត្រង់ សុចរិតភាព ភាពបរិសុទ្ធ និងប្រាជ្ញា។ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើង ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ Osiander ទាក់ទងនឹងរូបរាងរាងកាយនឹងរលាយបាត់ទៅដោយខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលប៉ូលបានហៅមនុស្សតែម្នាក់ថាជា«រូបអង្គនិងសិរីល្អនៃព្រះ» [១កូរិនថូស ១១:៧] ហើយស្ត្រីដែលដកខ្លួនចេញពីកន្លែងកិត្តិយសនេះ

ច្បាស់ជាត្រូវបានដាក់កម្រិត ដូចបរិបទបង្ហាញចំពោះលំដាប់នយោបាយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះខ្ញុំពិចារណាថាវាបានបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់គ្រាន់ថាអ្វីក៏ដោយដែលទាក់ទងនឹងជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្រោម "រូបភាព" ដែលនិយាយអំពីអ្វីដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ។ យ៉ូហានបញ្ជាក់ចំណុចដូចគ្នានេះក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត ដោយប្រកាសថា « ជីវិត » ដែលមានតាំងពីដើមដំបូងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ « ជាពន្លឺនៃមនុស្ស » [យ៉ូហាន 1:4] ។ គឺជាចេតនារបស់គាត់ក្នុងការសរសើរព្រះគុណឯកវចនៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមនុស្សពូកែលើសត្វដែលនៅសេសសល់ ដើម្បីបំបែកគាត់ចេញពីហ្វូងមនុស្ស ដោយសារគាត់មិនបានទទួលជីវិតធម្មតា ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់បានចូលរួមជាមួយពន្លឺនៃការយល់ដឹង ។ ដូច្នោះហើយ គាត់បង្ហាញក្នុងពេលតែមួយអំពីរបៀបដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះ ។ ឥឡូវនេះ រូបអង្គរបស់ព្រះគឺជាឧត្តមភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលបានចែងចាំងនៅក្នុងអ័ដាមមុនពេលការចាកចេញរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក្រោយមកត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំង ហើយស្ទើរតែត្រូវបានលុបចេញ ដែលគ្មានអ្វីនៅសល់បន្ទាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ លើកលែងតែអ្វីដែលមានការភ័ន្តច្រឡំ ការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងជំងឺ ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងផ្នែកខ្លះ ឥឡូវនេះ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពួកអ្នករើសតាំង រហូតមកដល់ពេលនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានកើតជាថ្មីនៅក្នុងវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែវានឹងទទួលបាននូវភាពរុងរឿងពេញលេញរបស់វានៅស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងពីផ្នែកណាដែលរូបភាពនេះមាន វាពិតជាមានតម្លៃក្នុងការពិភាក្សាអំពីមហាវិទ្យាល័យនៃព្រលឹង ។ ចំពោះការស្មានរបស់ Augustine ថាព្រលឹងគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីព្រះត្រីឯក ពីព្រោះនៅក្នុងវា

រស់នៅក្នុងការយល់ដឹង ឆន្ទៈ និងការចងចាំ គឺមិនមានសំឡេងអ្វីនោះទេ ។ ហើយក៏មិនមានប្រូបាប៊ីលីតេណាមួយនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដែលស្វែងរករូបរាងរបស់ព្រះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលបានផ្តល់ឱ្យមនុស្ស ដូចជាប្រសិនបើនៅក្នុងសញ្ញានេះតែមួយគត់ដែលគាត់ស្រដៀងនឹងព្រះជាម្ចាស់ដែលថាគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាអ្នកស្នងមរតក និងជាម្ចាស់នៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ ចំណែកឯរូបអង្គរបស់ព្រះគឺត្រូវបានស្វែងរកយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងខ្លួនគាត់ មិនមែននៅខាងក្រៅគាត់ទេ វាជាអំពើល្អខាងក្នុងនៃព្រលឹង ។

5. Manichaean កំហុសនៃការ emanation នៃព្រលឹង

ប៉ុន្តែមុនពេលយើងបន្តទៅមុខទៀត យើងត្រូវប្រឈមមុខនឹងការវង្វេងរបស់ Manichees ដែល Servetus បានព្យាយាមណែនាំម្តងទៀតក្នុងយុគសម័យនេះ ។ ព្រោះមានគេនិយាយថា ព្រះបានផ្លុំដង្ហើមជីវិតលើមុខមនុស្ស [លោកុ. 2:7] ពួកគេបានគិតថាព្រលឹងគឺជាប្រភពនៃសារធាតុរបស់ព្រះ ដូចជាផ្នែកខ្លះនៃទេវៈដែលមិនអាចវាស់បានបានហូរចូលមកក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុងការចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងឆាប់រហ័សនូវអ្វីដែលឆ្គត និងភាពមិនសមហេតុសមផលដ៏អាក្រក់នេះអូសទាញនៅក្នុងរថភ្លើងរបស់វា ។ ប្រសិនបើព្រលឹងរបស់មនុស្សកើតចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះតាមរយៈការកើតមក នោះវានឹងកើតឡើងតាមធម្មជាតិរបស់ព្រះ មិនត្រឹមតែជាកម្មវត្ថុនៃការផ្លាស់ប្តូរ និងតណ្ហាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅ សេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ ភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាងផងដែរ ។ គ្មានអ្វីថេរជាងមនុស្សទេ ។ ចលនាផ្ទុយគ្នាញុះញង់និងរំខានដល់ព្រលឹងគាត់ខុសៗគ្នា ។ ម្តងហើយម្តងទៀត គាត់ត្រូវបានដឹកនាំឱ្យវង្វេងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ គាត់ផ្តល់ផល យកឈ្នះដោយការល្បួងតិចតួចបំផុ

ត ។ យើងដឹងពីចិត្តរបស់គាត់ថាជាកន្លែងលិច និងលាក់ខ្លួនសម្រាប់រាល់ភាពក
ខ្វក់ ។ របស់ទាំងអស់នេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់ព្រះ
ប្រសិនបើយើងយល់ថាព្រលឹងមកពីខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ឬជាការសម្ងាត់នៃទេវៈ ។
នរណាមិនញញើតនឹងរឿងដ៏អស្ចារ្យនេះ? ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលពិតជាបាន
ដកស្រង់ Aratus ថាយើងជាកូនចៅរបស់ព្រះ [កិច្ចការ 17:28] ប៉ុន្តែនៅក្នុង
គុណភាព មិនមែនជាខ្លឹមសារទេ ដរាបណាគាត់ពិតជាបានតុបតែងយើងដោយ
អំណោយទានដ៏ទេវភាព ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ការបំបែកខ្លឹមសារនៃអ្នកបង្កើត
ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបមានចំណែករបស់វា គឺជារឿងល្ងង់ខ្លៅបំផុត ។ ដូច្នេះ
ហើយ យើងត្រូវតែយកវាមកធ្វើជាការពិតថា ព្រលឹង ទោះជារូបព្រះត្រូវបាន
ឆ្លាក់នៅលើពួកវាក៏ដោយ ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងច្រើនដូចទេវតាដែរ ។ ប៉ុន្តែ
ការបង្កើតមិនមែនជាការចាក់បញ្ចូលទេ ប៉ុន្តែជាការចាប់ផ្តើមនៃខ្លឹមសារចេញពីអ្វី
ទាំងអស់ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើវិញ្ញាណត្រូវបានព្រះប្រទានមក ហើយនៅ
ក្នុងការចាកចេញពីសាច់ឈាម នោះនឹងត្រឡប់មករកទ្រង់វិញ [សាស្តា ១២:
៧] យើងមិនត្រូវនិយាយភ្លាមៗថាវាត្រូវបានដកចេញពីសារធាតុរបស់គាត់ទេ ។
Osiander ខណៈពេលដែលបាននាំយកទៅឆ្ងាយជាមួយនឹងការរង្វេងផ្ទាល់ខ្លួន
របស់គាត់ដូចជានៅក្នុងបញ្ហានេះបាន entangled ខ្លួនឯងនៅក្នុងកំហុស
impious មួយ; គាត់មិនទទួលស្គាល់រូបភាពនៃព្រះនៅក្នុងមនុស្សក្រៅពីភាព
សុចរិតសំខាន់ ដូចជាប្រសិនបើព្រះមិនអាចធ្វើឱ្យយើងធ្វើតាមខ្លួនគាត់ដោយ
អំណាចនៃវិញ្ញាណរបស់គាត់ដែលមិនអាចប៉ាន់ស្មានបាន ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទបាន
ចាក់វត្ថុផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់មកយើង! ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សមួយ
ចំនួនអាចព្យាយាមលាក់បាំងការបោកប្រាស់ទាំងនេះ ពួកគេមិនដែលរារាំងអ្នក

អានដែលមានតុល្យភាពពីការមើលឃើញថារសជាតិនៃកំហុសរបស់ Manichaeans នោះទេ ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ុលពិភាក្សាអំពីការស្តារឡើងវិញនៃរូបនោះ វាច្បាស់ណាស់ថាយើងគួរតែសន្និដ្ឋានពីពាក្យរបស់គាត់ថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីធ្វើតាមព្រះ មិនមែនដោយសារលំហូរនៃសារធាតុនោះទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណ និងអំណាចនៃវិញ្ញាណ ។ ព្រោះគាត់មានប្រសាសន៍ថា ដោយ«មើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងកំពុងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជារូបអង្គទ្រង់... ដូចជាតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់» [២ កូរិនថូស ៣:១៨] ដែលពិតជាធ្វើការនៅក្នុងយើងដោយមិនបានបង្ហាញយើងនូវការរួមចំណែកជាមួយនឹងព្រះ ។

(ទស្សនៈរបស់ទស្សនវិទូលើព្រលឹងបានរិះគន់ចំពោះការធ្លាក់របស់អ័ដាម, ៦-៨)

6. ព្រលឹងនិងមហាវិទ្យាល័យរបស់វា

ជាការលំបាកក្នុងការស្វែងរកនិយមន័យនៃ "ព្រលឹង" ពីទស្សនវិទូ ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ស្ទើរតែម្នាក់ លើកលែងតែផ្លាតូ ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវសារធាតុអមតៈរបស់វា ។ ជាការពិត សូក្រាតិកផ្សេងទៀតក៏ប៉ះលើវាដែរ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលគ្មាននរណាម្នាក់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលគាត់មិនត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូល ។ ដូច្នេះហើយ គំនិតរបស់ផ្លាតូគឺត្រឹមត្រូវជាងពីព្រោះគាត់ចាត់ទុករូបព្រះនៅក្នុងព្រលឹង ។ អ្នកខ្លះទៀតភ្ជាប់អំណាច និងជំនាញរបស់ព្រលឹងទៅនឹងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ដែលមិនទុកអ្វីឱ្យវានៅខាងក្រៅរាងកាយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចេញពីបទគម្ពីរ យើងបានបង្រៀនរួចហើយថាព្រលឹងគឺជាសារធាតុមិនរួមបញ្ចូល ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែបន្ថែមថា

ទោះបីជាត្រឹមត្រូវ វាមិនត្រូវបានកំណត់ជាលំហ ក៏ដោយ វានៅតែមាននៅក្នុងរូបកាយ វាអាស្រ័យនៅទីនោះ ដូចជានៅក្នុងផ្ទះមួយ។ វាមិនត្រឹមតែអាចធ្វើឱ្យមានចលនាគ្រប់ផ្នែករបស់វា និងធ្វើឱ្យសរីរាង្គរបស់វាសម និងមានប្រយោជន៍សម្រាប់សកម្មភាពរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏អាចជាកន្លែងទីមួយក្នុងជីវិតរបស់បុរសកាន់អំណាច មិនមែនតែម្នាក់ឯងចំពោះភារកិច្ចនៃជីវិតនៅលើផែនដីរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង ពេលវេលាដើម្បីលើកទឹកចិត្តគាត់ឲ្យគោរពព្រះ។ ថ្វីបើនៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សប្រុស ចំណុចចុងក្រោយនេះមិនត្រូវបានគេដឹងច្បាស់ក៏ដោយ ក៏សម្បត្តិខ្លះនៅតែដក់ជាប់ក្នុងអំពើអាក្រក់របស់គាត់។ ពីណាមកពីការខ្វល់ខ្វាយពីឈ្មោះដ៏ល្អរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមកពីការខ្មាសគេ? តើការខ្មាសគេមកពីណាមកពីអ្វីដែលគួរឲ្យគោរព? ដើមហេតុ និងហេតុនៃការនេះ គឺគេយល់ថាខ្លួនបានកើតមកដើម្បីបណ្តុះសេចក្តីសុចរិត ដែលពូជនៃសាសនាត្រូវបានរុំព័ទ្ធ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទេ គ្រាន់តែមនុស្សត្រូវបានគេបង្កើតឡើងសម្រាប់សមាធិលើជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះប្រាកដណាស់ថាចំណេះដឹងរបស់វាត្រូវបានចារលើព្រលឹងរបស់គាត់។ ហើយប្រសិនបើសុភមង្គលរបស់មនុស្ស ដែលភាពឥតខ្ចោះនៃការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះត្រូវបានលាក់ពីមនុស្ស នោះគាត់នឹងត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនូវការប្រើប្រាស់ដ៏សំខាន់នៃការយល់ដឹងរបស់គាត់។ ដូច្នេះហើយ សកម្មភាពសំខាន់នៃព្រលឹងគឺដើម្បីប្រាថ្នានៅទីនោះ។ ដូច្នេះហើយ កាលណាព្យាយាមចូលទៅជិតព្រះកាន់តែច្រើន នោះគាត់កាន់តែបង្ហាញថាខ្លួនគាត់មានហេតុផល។ យើងគួរតែបដិសេធបុគ្គលទាំងនោះដែលនឹងបញ្ជាក់អំពីព្រលឹងច្រើនជាងមួយនៅក្នុងមនុស្ស នោះគឺជាព្រលឹងដ៏រសើប និងជាព្រលឹងដែលសមហេតុផល ពីព្រោះមិនមានអ្វីរឹងមាំក្នុងការវែក

ញែករបស់ពួកគេ ទោះបីជាពួកគេហាក់បីដូចជាអះអាងអ្វីមួយដែលទំនងក៏ដោយ លុះត្រាតែយើងចង់ធ្វើទារុណកម្មខ្លួនឯង ។ ក្នុងរឿងតូចតាច និងគ្មានប្រយោជន៍ ។ ពួកគេនិយាយថាមានការខ្វែងគំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងចលនាសរីរាង្គ និងផ្នែកសមហេតុផលនៃព្រលឹង ។ ដូចជាហេតុផលខ្លួនឯងក៏មិនយល់ស្របជាមួយខ្លួនដែរ ហើយក៏មិនមានគោលបំណងឆ្លងឆ្លើយជាមួយខ្លួនដែរ ដូចជាកងទ័ពកំពុងធ្វើសង្គ្រាម ។ ប៉ុន្តែដោយសារការរំខាននេះកើតឡើងពីភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិ វាជាការខុសក្នុងការសន្និដ្ឋានថាមានព្រលឹងពីរគឺដោយសារតែមហាវិទ្យាល័យមិនយល់ស្របក្នុងសមាមាត្រសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទុកវាឲ្យទស្សនវិទូពិភាក្សាអំពីមុខវិជ្ជាទាំងនេះតាមវិធីដ៏ល្អិតល្អន់របស់ពួកគេ ។ សម្រាប់ការកសាងភាពជាព្រះ និយមន័យសាមញ្ញនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង ។ ខ្ញុំពិតជាយល់ស្របថាអ្វីដែលពួកគេបង្រៀនគឺជាការពិត មិនត្រឹមតែរីករាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងមានប្រយោជន៍ក្នុងការរៀន និងប្រមូលផ្តុំដោយជំនាញផងដែរ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនហាមអ្នកដែលចង់រៀនដែរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ជាដំបូងថា ញ្ញាណ ៥ យ៉ាង ដែលប្តាតុងចូលចិត្តហៅថា សរីរាង្គ ដោយវត្ថុទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញជាសុភនិច្ចយ ជាប្រភេទនៃការទទួល ។ មានការស្រមើស្រមៃដែលបែងចែកវត្ថុទាំងនោះ ដែលត្រូវបានចាប់ដោយសុភនិច្ចយ ។ បន្ទាប់មក ហេតុផល ដែលទទួលយកការនិច្ចយជាសកល ។ ទីបំផុតការយល់ដឹង ដែលការសិក្សាដោយចេតនា និងស្ងប់ស្ងាត់ សញ្ជឹងគិតអំពីហេតុផលអ្វី ដែលសញ្ជឹងគិតដោយវិចារណញ្ញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ចំពោះការយល់ដឹង ហេតុផល និងការស្រមើស្រមៃ (សតិបញ្ញាទាំងបីនៃព្រលឹង) ត្រូវគ្នានឹងសភាវៈទាំងបី៖ (នឹង) មុខងារមាននៅក្នុងការព្យាយាម បន្ទាប់ពីការយល់ដឹង និងហេតុផលដែលមាន

វត្តមាន ។ សមត្ថភាពនៃកំហឹងដែលចាប់យកអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យវាដោយ ហេតុផលនិង Fantasy; សមត្ថភាពប្រាថ្នាមិនដាច់ពីមាត់ ដែលចាប់យកអ្វីដែល កំណត់ពីមុខវាដោយការស្រមើស្រមៃ និងអារម្មណ៍ ។

ទោះបីរឿងទាំងនេះជាការពិត ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ទំនងដែរ ប៉ុន្តែដោយសារខ្ញុំ ខ្លាចថា ពួកគេអាចពាក់ព័ន្ធនឹងយើងនៅក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់របស់ពួកគេជា ជាងជួយយើង ខ្ញុំគិតថាពួកគេគួរតែឆ្លងកាត់ ។ ខ្ញុំមិនប្រឆាំងដាច់ខាតចំពោះ នរណាម្នាក់ដែលចង់ចាត់ថ្នាក់នៃអំណាចនៃព្រលឹងនៅក្នុងវិធីផ្សេងទៀត: ដើម្បី ហៅ appetitive ដែលទោះបីជាដោយគ្មានហេតុផលប្រសិនបើបានដឹកនាំទៅ កន្លែងផ្សេងទៀតនៅតែគោរពតាមហេតុផល ដើម្បីហៅបញ្ញាផ្សេងទៀត ដែល តាមរយៈខ្លួនវា អ្នកចូលរួមក្នុងហេតុផល ។ ខ្ញុំក៏មិនបដិសេធទស្សនៈដែលថាមាន គោលការណ៍បីនៃសកម្មភាព ៖ សតិអារម្មណ៍ ការយល់ដឹង ចំណង់ ។

ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងជ្រើសរើសការបែងចែកនៅក្នុងសមត្ថភាពរបស់មនុស្សទាំងអស់ ដែលមិនអាចស្វែងរកដោយជោគជ័យពីទស្សនវិទូ ។ សម្រាប់ពួកគេចង់និយាយ ដោយសាមញ្ញបំផុត បែងចែកព្រលឹងទៅជាចំណង់អាហារនិងការយល់ដឹង ប៉ុន្តែ ធ្វើឱ្យទាំងពីរទ្វេដង ។ ពួកគេនិយាយថា ពេលខ្លះវាជាការសញ្ជឹងគិតដោយសារ តែខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹងតែម្នាក់ឯង វាមិនមានចលនាសកម្មទេ (ជារឿងដែល Cicero គិតថាត្រូវបានកំណត់ដោយពាក្យ "genius") ពេលខ្លះអនុវត្តដោយសារ តែការព្រួយបារម្ភនៃការល្អឬអាក្រក់វាផ្លាស់ប្តូរឆន្ទៈផ្សេងគ្នា ។

នៅក្នុងផ្នែកនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលចំណេះដឹងអំពីរបៀបរស់នៅឱ្យបានល្អនិង យុត្តិធម៌ ។ ផ្នែកពីមុន (ខ្ញុំមានន័យថា ចំណង់) ពួកគេក៏ទៅ: ចូលទៅក្នុងឆ

ន្ទៈ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយជារឿយៗដូចជាចំណង់អាហារ ដែលគេហៅថា គោរពតាមហេតុផល នោះវាក្លាយជាពេលដែលចំណង់អាហារបានបោះចោលនឹមនៃហេតុផលហើយ ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅកាន់ភាពអត់ធ្មត់ ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេតែងតែស្រមៃមើលហេតុផលនៅក្នុងមនុស្សថាជាមហាវិទ្យាល័យ ដែលគាត់អាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវ ។

7. ការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈជាមហាវិទ្យាល័យមួយដ្ឋានពិតប្រាកដ

យើងត្រូវបង្ខំចិត្តចែកផ្លូវមួយចំនួនពីការបង្រៀននេះ ដោយសារតែទស្សនវិទូដែលលង់ខ្លៅចំពោះការពុករលួយនៃធម្មជាតិដែលកើតចេញពីទោសនៃការរត់ចោលរបស់មនុស្ស យល់ច្រឡំនូវស្ថានភាពចម្រុះគ្នាពីរយ៉ាងរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ចូរយើងរក្សារ ដូចដែលពិតជាសមរម្យទៅនឹងគោលបំណងបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ថាព្រលឹងមនុស្សមានមហាវិទ្យាល័យពីរការយល់ដឹងនិងឆន្ទៈ ។ អនុញ្ញាតឱ្យការិយាល័យលើសពីនេះទៅទៀតនៃការយល់ដឹងគឺដើម្បីបែងចែករវាងវត្ថុដែលនីមួយៗហាក់ដូចជាសក្តិសមនៃការយល់ព្រមឬការមិនយល់ព្រម ។ ខណៈពេលដែលឆន្ទៈ ជ្រើសរើស និងធ្វើតាមអ្វីដែលការយល់ដឹងនិយាយថាល្អ ប៉ុន្តែត្រូវបដិសេធ ហើយគេចចេញពីអ្វីដែលវាមិនពេញចិត្ត ។ សូមកុំឱ្យអត្ថប្រយោជន៍របស់អារីស្តូតពន្យារពេលយើងនៅទីនេះ ថាចិត្តមិនមានចលនានៅក្នុងខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយជម្រើស ។ ជម្រើសនេះលោកហៅថា ការយល់ចិត្តដែលគួរឲ្យចង់បាន ។ មិនឱ្យជាប់ពាក់ព័ន្ធខ្លួនយើងនៅក្នុងសំណួរដែលគ្មានប្រយោជន៍, អនុញ្ញាតឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកយើងថាការយល់ដឹងគឺដូចដែលវាគឺ មេដឹកនាំនិងអភិបាលនៃព្រលឹង ហើយថាឆន្ទៈគឺតែងតែនឹកឃើញដល់ការដេញថ្លៃនៃការយល់ដឹងហើយនៅក្នុងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនកំពុងរង់ចាំកា

រវិនិច្ឆ័យនៃការយល់ដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ អារីស្តូតខ្លួនឯងពិតជាបង្រៀនដូចគ្នា៖ ការគេចវេស ឬការស្វែងរកក្នុងចិត្ត ទាក់ទងទៅនឹងការបញ្ជាក់ ឬបដិសេធក្នុងចិត្ត ។

ប្រាកដណាស់ នៅកន្លែងមួយទៀត យើងនឹងឃើញថាតើការយល់ដឹងនេះគ្រប់គ្រងទិសដៅនៃឆន្ទៈយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ប៉ុណ្ណា ។ នៅទីនេះ យើងចង់និយាយតែប៉ុណ្ណោះថា គ្មានអំណាចណាមួយអាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រលឹងដែលមិនមានសេចក្តីយោងត្រឹមត្រូវចំពោះសមាជិកមួយ ឬផ្សេងទៀតនៃសមាជិកទាំងនេះទេ ។ ហើយតាមវិធីនេះ យើងរួមបញ្ចូលអារម្មណ៍នៅក្រោមការយល់ដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងវិញទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្មាសម្ពោធិញ្ញាណៈ សេចក្តីត្រេកអរនោះ យល់ឃើញតាមសេចក្តីល្អ ។ ពេលនោះ សេចក្តីត្រេកត្រអាលនោះ ប្រែជាតណ្ហា និងតណ្ហា ។ ទំនោរនៃការយល់ដឹង, ឆន្ទៈ ។ ជាថ្មីម្តងទៀតសម្រាប់ពាក្យ "ចំណង់អាហារ" ដែលពួកគេចូលចិត្ត ខ្ញុំជំនួសពាក្យ "ឆន្ទៈ" ដែលជារឿងធម្មតាជាង ។

8. ការជ្រើសរើសដោយសេរី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់អ័ដាម

ដូច្នេះ ព្រះបានប្រទានព្រលឹងមនុស្សឲ្យមានគំនិត ដោយការបែងចែកអំពើល្អពីអំពើអាក្រក់ ខុសត្រូវ ។ ហើយដោយមានពន្លឺនៃហេតុផលជាការណែនាំ ដើម្បីបែងចែកនូវអ្វីដែលគួរអនុវត្តតាមពីអ្វីដែលគួរជៀសវាង ។ ដោយហេតុផលនេះ ទស្សនវិទូបានហៅផ្នែកដឹកនាំនេះ ។ ចំពោះបញ្ហានេះគាត់បានចូលរួមជាមួយឆន្ទៈក្រោមការគ្រប់គ្រងទាំងនោះគឺជាជម្រើស ។ បុរសនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដំបូងរបស់គាត់បានពូកែនៅក្នុងអំណោយទានបុព្វកាលទាំងនេះ ដូច្នេះហេតុផល ការ

យល់ដឹង ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់មិនត្រឹមតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការណែនាំនៃជីវិតនៅលើផែនដីរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមនុស្សបានឡើងដល់ព្រះ និងសុភមង្គលអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់មកត្រូវបានបន្ថែមជម្រើស ដើម្បីដឹកនាំចំណង់អាហារ និងគ្រប់គ្រងចលនាសរីរាង្គទាំងអស់ ដូច្នេះហើយធ្វើឱ្យឆន្ទៈអាចទទួលយកបានទាំងស្រុងចំពោះការណែនាំអំពីហេតុផល ។ ក្នុងចិត្តស្មោះត្រង់នេះ មនុស្សមានអំណាច បើគាត់មានចិត្តចង់បានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ នៅទីនេះ វានឹងខុសពីការលើកឡើងនូវសំណួរអំពីការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះដោយសារតែប្រធានបទបច្ចុប្បន្នរបស់យើងមិនមែនជាអ្វីដែលអាចកើតឡើងឬមិនកើតនោះទេ ប៉ុន្តែតើធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានលក្ខណៈបែបណា ។ ដូច្នេះ អ័ដាមអាចឈរបានប្រសិនបើគាត់ប្រាថ្នា ដោយឃើញថាគាត់បានដួលដោយឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែដោយសារឆន្ទៈរបស់គាត់មានសមត្ថភាពបត់ទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ហើយមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវភាពខ្ជាប់ខ្ជួនដើម្បីតស៊ូ ទើបគាត់ដួលយ៉ាងងាយ ។ ប៉ុន្តែការជ្រើសរើសល្អ និងអាក្រក់របស់គាត់គឺឥតគិតថ្លៃ ហើយមិនមែនតែម្នាក់ឯងនោះទេ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តខ្ពស់បំផុតគឺនៅក្នុងចិត្ត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ ហើយផ្នែកសរីរាង្គទាំងអស់ត្រូវបានផ្សំឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមការគោរពប្រតិបត្តិ រហូតដល់ក្នុងការបំផ្លាញខ្លួនឯង គាត់បានធ្វើឱ្យខូចពររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះហើយ ភាពមិនច្បាស់លាស់ដ៏អស្ចារ្យដែលទស្សនវិទូប្រឈមមុខ ព្រោះពួកគេកំពុងស្វែងរកការបំផ្លាញសម្រាប់អគារមួយ ហើយនៅក្នុងបំណែកដែលខ្ចាត់ខ្ចាយសម្រាប់រចនាសម្ព័ន្ធដែលបានប៉ាក់យ៉ាងល្អ ។ ពួកគេប្រកាន់គោលការណ៍នេះ មនុស្សនោះនឹងមិនក្លាយជាសត្វដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈទេ លុះត្រាតែគាត់មានជម្រើសដោយសេរីនៃអំពើល្អ

និងអំពើអាក្រក់ វាក៏បានចូលក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដែរថា ភាពខុសគ្នារវាងគុណធម៌ និងអំពើអាក្រក់នឹងត្រូវរលាយសាបសូន្យ ប្រសិនបើមនុស្សមិនបញ្ជាជីវិតដោយផែនការរបស់ខ្លួន ។ មានហេតុផលល្អរហូតមកដល់ពេលនេះ - ប្រសិនបើមិនមានការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែដោយសាររឿងនេះត្រូវបានលាក់ពីពួកគេ វាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេដែលពួកគេលាយផ្ទៃមេឃនិងផែនដី! ពួកគេក្នុងនាមជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ច្បាស់ណាស់កំពុងលេងមនុស្សល្ងីល្ងើនៅពេលដែល ដោយការសម្របសម្រួលរវាងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ និងគោលលទ្ធិនៃស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះថាវត្ថុទាំងនេះមិនប៉ះស្ថានសួគ៌ ឬផែនដី នៅក្នុងមនុស្សដែលរវែង ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្ទិចបំផ្លាញខាងវិញ្ញាណ - ពួកគេ នៅតែស្វែងរកជម្រើសដោយសេរី ប៉ុន្តែបញ្ហាទាំងនេះនឹងត្រូវដោះស្រាយកាន់តែល្អនៅកន្លែងសមរម្យ ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែចងចាំក្នុងចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ ៖ មនុស្សគឺខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់នៅការបង្កើតដំបូងពីកូនចៅរបស់គាត់ ដែលមកពីគាត់នៅក្នុងស្ថានភាពពុករលួយរបស់គាត់ បានចុះកិច្ចសន្យាពីគាត់ពីតំណពូជ ។ សម្រាប់ផ្នែកនីមួយៗនៃព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីភាពទៀងត្រង់ ភាពរឹងមាំនៃចិត្តរបស់គាត់ឈរយ៉ាងរឹងមាំ ហើយឆន្ទៈរបស់គាត់មានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសអ្វីដែលល្អ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់នឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់ក្នុងទីតាំងអសន្តិសុខ ដោយសារតែអំណាចរបស់វាខ្សោយ ស្ថានភាពរបស់គាត់គួរតែមានអត្ថប្រយោជន៍ដើម្បីដកចេញនូវលេសណាមួយ ។ ក៏មិនសមហេតុផលដែរសម្រាប់ព្រះដែលត្រូវដាក់កំហិតដោយភាពចាំបាច់នៃការបង្កើតមនុស្សដែលមិនអាចឬមិនធ្វើបាបទាល់តែសោះ ។ ធម្មជាតិបែបនេះពិតជាអស្ចារ្យជាង ។ ប៉ុន្តែការឈ្លោះជាមួយព្រះលើចំណុចជាក់លាក់នេះ ដូចជាប្រសិនបើ

គាត់គួរតែប្រគល់ឱ្យមនុស្សនេះ គឺច្រើនជាងអំពើទុច្ចរិតទៅទៀត ដរាបណាវាជាជម្រើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការផ្តល់អ្វីដែលគាត់ពេញចិត្ត ។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលគាត់មិនចិញ្ចឹមមនុស្សដោយគុណធម៌នៃការតស៊ូគឺលាក់នៅក្នុងផែនការរបស់គាត់; សុជីវធម៌គឺជាផ្នែកនៃប្រាជ្ញាសម្រាប់យើង ។ បុរសពិតជាបានទទួលនូវសមត្ថភាពដែលបានផ្តល់ឱ្យគាត់អនុវត្តឆន្ទៈ ប៉ុន្តែគាត់មិនមានឆន្ទៈក្នុងការប្រើប្រាស់សមត្ថភាពរបស់គាត់ទេ ត្បិតការអនុវត្តឆន្ទៈនេះនឹងត្រូវបានធ្វើតាមដោយការតស៊ូ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនអាចលើកលែងទោសបានឡើយ ត្បិតគាត់បានទទួលយ៉ាងច្រើន ដែលគាត់បានធ្វើដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះការបំផ្ទិចបំផ្លាញរបស់គាត់ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គ្មានការចាំបាច់ណាមួយត្រូវបានដាក់លើព្រះនៃការផ្តល់ឱ្យមនុស្សក្រៅពីឆន្ទៈមធ្យម និងសូម្បីតែការផ្ទាស់ប្តូរនោះទេ ដើម្បីពីការដួលរលំរបស់មនុស្ស គាត់អាចប្រមូលឱកាសសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

ជំពូកទី XVI

ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមនិងថែរក្សាពិភពលោកដែលបង្កើតដោយទ្រង់និង គ្រប់គ្រងផ្នែកជាច្រើន ដោយការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់

(ការផ្តល់ជំនួយពិសេសរបស់ព្រះបានអះអាង ប្រឆាំងនឹងគំនិតរបស់ទស្សនវិទូ ១-៤)

1. ការបង្កើត និងការផ្តល់ជំនួយត្រូវបានចូលរួមដោយមិនអាចបំបែកបាន

ម្យ៉ាងទៀត ដើម្បីធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកបង្កើតមួយរំពេច ដែលនៅពេលនោះបានបញ្ចប់កិច្ចការទាំងអស់ នោះនឹងត្រជាក់ និងគ្មានមេរោគ ហើយយើងត្រូវតែជាព្រះពីមនុស្សប្រមាថ ជាពិសេសនៅក្នុងនោះយើងឃើញបច្ចុប្បន្ននៃអំណាចផ្សេងគ្នាចែងចាំងជាច្រើននៅក្នុងស្ថានភាពបន្តនៃសកលលោក ។ ដូចនៅក្នុងការចាប់ផ្តើម ត្បិតថា ទោះជាចិត្តរបស់មនុស្សដែលមិនចេះឆ្អែតឆ្អន់នឹងបង្ខំដោយគ្រាន់តែសម្លឹងមើលផែនដី និងស្ថានសួគ៌ ដើម្បីក្រោកឡើងទៅរកអ្នកបង្កើតក៏ដោយ ក៏ជំនឿមានវិធីពិសេសផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការប្រគល់កិត្តិយសទាំងមូលសម្រាប់ការបង្កើតដល់ព្រះ ។ ចំពោះការនេះទាក់ទងនឹងការលើកឡើងរបស់ពួកសាវ័កដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនថា «ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ» [ហេ.១១:៣] ។ លុះត្រាតែយើងបន្តការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់-ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ យើងអាចហាក់ដូចជាយល់ដោយចិត្ត និងដើម្បីសារភាពដោយអណ្តាត យើងមិនទាន់យល់ច្បាស់អំពីអត្ថន័យនៃការនិយាយថា ៖ «ព្រះជាអ្នកបង្កើត» អារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាមដែលធ្លាប់ប្រឈមមុខជាមួយ អំណាចនៃព្រះនៅក្នុងការបង្កើតនោះ ឈប់នៅទី

នោះ ហើយភាគច្រើនថ្លឹងថ្លែង ហើយសញ្ជឹងគិតតែប្រាជ្ញា អំណាច និងភាពល្អ របស់អ្នកនិពន្ធក្នុងការសម្រេចស្នាដៃបែបនេះ ។ (បញ្ហាទាំងនេះបង្ហាញឱ្យ ឃើញដោយខ្លួនឯង ហើយថែមទាំងបង្ខំខ្លួនឯងលើការមិនចង់បាន) ។ វា សញ្ជឹងគិតលើសពីនេះទៅទៀត សកម្មភាពថែរក្សា និងគ្រប់គ្រងទូទៅមួយចំនួន ដែលកម្លាំងនៃចលនាកើតឡើង ។ សរុបមក ខាងសាច់ឈាមគិតថា មាន ថាមពលដ៏ទេវភាពដែលផ្តល់ឲ្យតាំងពីដើមមក គឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទ្រទ្រង់អ្វីៗទាំង អស់ ។ ប៉ុន្តែជំនឿគួរតែជ្រាបចូលកាន់តែស៊ីជម្រៅបន្ថែមទៀត ពោលគឺដោយ បានរកឃើញគាត់ ដែលជាអ្នកបង្កើតទាំងអស់ ភ្លាមៗដើម្បីសន្និដ្ឋានថាគាត់ក៏ ជាអភិបាល និងជាអ្នកថែរក្សាដ៏អស់កល្បជានិច្ចផងដែរ មិនត្រឹមតែនៅក្នុង នោះគាត់បានជំរុញស៊ុមសេឡេស្ទាលក៏ដូចជាផ្នែកជាច្រើនរបស់វាដោយចលនា សកលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ក៏ចិញ្ចឹម ចិញ្ចឹម និងខ្វល់ខ្វាយគ្រប់ទាំងអស់ដែល ទ្រង់បានធ្វើ សូម្បីតែចាបតូចបំផុត [ម៉ាថាយ ១០:២៩] ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ បានបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីថា ចក្រវាឡត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ភ្លាមនោះក៏ចុះ ទៅរកផ្លូវដែលមិនរំខានដល់ការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់ «ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូ វ៉ា ផ្ទៃមេឃក៏បានបង្កើតឡើង ហើយជាម្ចាស់ទាំងអស់ដោយខ្យល់ដង្ហើមរបស់ ទ្រង់» ។ ពាក្យ:៦; ទំនុកតម្កើង ៣២:៦] ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក គាត់ បន្ថែមថា «ព្រះយេហូវ៉ាបានមើលងាយមនុស្សជាតិ» [ទំនុក.៣៣:១៣] ហើយ អ្វីដែលបន្ទាប់គឺនៅក្នុងសរសៃដូចគ្នា ។ ទោះបីមនុស្សទាំងអស់មិនវែកញែកយ៉ាង ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ក៏ព្រោះតែវាមិនគួរឱ្យជឿថាកិច្ចការរបស់មនុស្សត្រូវបានថែ រក្សាដោយព្រះ លុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតសកលលោក ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ ជឿជាក់ច្បាស់ថាចក្រវាឡត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដោយមិនត្រូវបានគេ

បញ្ចុះបញ្ចូលថាគាត់ យកចិត្តទុកដាក់លើកិច្ចការរបស់គាត់ ដាវីឌមិនបានដឹកនាំយើងតាមលំដាប់ដ៏ល្អបំផុតពីមួយទៅមួយទេ ។ ជាទូទៅ ទស្សនវិទូបង្រៀនហើយគំនិតរបស់មនុស្សយល់ថា ផ្នែកទាំងអស់នៃសកលលោកត្រូវបានពន្លឿនដោយការបំផុសគំនិតសម្ងាត់របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចទៅដល់ឆ្ងាយដូចដាវីឌទេ ដោយកាន់តាមគាត់ដោយគោរពព្រះ ពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ « អ្នកទាំងនេះមើលមកអ្នក ដើម្បីផ្តល់អាហារដល់ពួកគេតាមរដូវ ។ ពេលអ្នកឲ្យគេ គេប្រមូលយកមក ។ ពេលអ្នកបើកដៃ នោះពោរពេញទៅដោយរបស់ល្អ ពេលអ្នកលាក់មុខ អ្នកទាំងនោះរន្ធត់ចិត្ត ។ ពេលអ្នកដកដង្ហើមចេញ នោះគេក៏ស្លាប់ ហើយត្រឡប់មកផែនដីវិញ ។ ប្រសិនបើអ្នកបញ្ចូនវិញ្ញាណរបស់អ្នកឡើងវិញ នោះវានឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយអ្នកក៏បានបង្កើតផ្ទៃផែនដីឡើងវិញ [ទំនុក.១០៤:២៧-៣០] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីជាពួកគេបានចុះឈ្មោះតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលថា យើងមានជីវិតរបស់យើង ហើយផ្លាស់ទី និងរស់នៅក្នុងព្រះ [កិច្ចការ 17:28] ក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅឆ្ងាយពីអារម្មណ៍នៃព្រះគុណដ៏ស្មោះស្ម័គ្រដែលទ្រង់សរសើរ ពីព្រោះពួកគេមិនបានទទួលយកការយកចិត្តទុកដាក់ពិសេសរបស់ព្រះទាល់តែសោះ ។ ដែលមានតែការពេញចិត្តពីឪពុករបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានគេស្គាល់ ។

2. មិនមានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬឱកាសនោះទេ

ឧបមាថាមានបុរសម្នាក់ទៀតដើរកាត់វាលខ្សាច់ជួយក្នុងច្រករបៀងរបស់គាត់ ។ ត្រូវបានរលកបោកមកដល់កំពង់ផែ ។ ដោយការអស្ចារ្យរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ដោយទទឹងម្រាមដៃ ។ ហេតុផលខាងសាច់ឈាម បង្ហាញពីការកើតឡើងទាំងអស់នោះ ទោះជាចម្រើន ឬមិនល្អក្តី ដល់សំណាង ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលត្រូវ

បានបបូរមាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទបង្រៀនថា សក់ទាំងអស់នៃក្បាលរបស់ខ្លួនត្រូវបានរាប់ [ម៉ាថាយ 10:30] នឹងមើលទៅឆ្ងាយជាងនេះដើម្បីរកមូលហេតុ ហើយនឹងពិចារណាថាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះ។ ហើយចំពោះវត្ថុដែលគ្មានជីវិត យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ថា ទោះបីជាវត្ថុនីមួយៗមានដោយធម្មជាតិត្រូវបានផ្តល់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនក៏ដោយ វាមិនប្រើអំណាចរបស់វាទេ លើកលែងតែវាត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះដែលមានរហូតដល់បច្ចុប្បន្ន។ ដូច្នេះហើយ ទាំងនេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីឧបករណ៍ដែលព្រះបន្តផ្តល់ប្រសិទ្ធភាពច្រើនតាមដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ហើយស្របតាមគោលបំណងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ បង្វែរវាទៅជាសកម្មភាពមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត។ គ្មានសត្វណាមានកម្លាំងអស្ចារ្យ ឬរុងរឿងជាងព្រះអាទិត្យនោះទេ។ ក្រៅពីបំភ្លឺផែនដីទាំងមូលឲ្យភ្លឺថ្លាហើយ នោះក៏អស្ចារ្យយ៉ាងណាដែរ ដែលវាចិញ្ចឹមជីវិតសត្វទាំងអស់ដោយកម្តៅថ្ងៃ! ដោយកាំរស្មីរបស់វា វាបញ្ចេញផ្លែផ្កាមកលើផែនដី! វាផ្តល់ភាពកក់ក្តៅដល់គ្រាប់ពូជនៅក្នុងទ្រូងនៃផែនដី ទាញពួកវាចេញជាមួយនឹងពន្លកពណ៌បៃតង បង្កើន និងពង្រីងពួកវា ចិញ្ចឹមពួកវាម្តងទៀតរហូតដល់ពួកវាដុះឡើងជាទង! រុក្ខជាតិដោយភាពកក់ក្តៅឥតឈប់ឈរ រហូតដល់វាដុះជាផ្កា និងពីផ្កាទៅជាផ្លែ! នោះហើយជាមួយនឹងការដុតនំផងដែរ វានាំមកនូវផ្លែឈើដល់កាលកំណត់! ដើមឈើនិងវល្លិដែលត្រូវកម្តៅថ្ងៃដំបូងបង្កើតពន្លកនិងស្លឹករួចចេញផ្កា ហើយផ្កាក៏បង្កើតជារោម! ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីទាមទារនូវកិត្តិយសទាំងស្រុងសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នេះ ទ្រង់មានព្រះទ័យថា មុនពេលទ្រង់បានបង្កើតព្រះអាទិត្យ ពន្លឺគួរតែមក ហើយផែនដីនឹងពោរពេញដោយរុក្ខជាតិ និងផ្លែឈើគ្រប់ប្រភេទ [លោកុ. ១:៣; ១១; ១៤]។ ដូច្នេះ មនុស្ស

ដែលគោរពព្រះនឹងមិនយកព្រះអាទិត្យមកធ្វើជាគោល ឬបុព្វហេតុចាំបាច់នៃវត្ថុទាំងនេះដែលមានមុនការបង្កើតព្រះអាទិត្យនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាឧបករណ៍ដែលព្រះប្រើដោយសារតែគាត់មានឆន្ទៈប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយគ្មានការលំបាកអ្វីទៀត គាត់អាចបោះបង់វា ហើយប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនគាត់ ។

បន្ទាប់មក ពេលយើងអានថា នៅពេលអធិស្ឋានរបស់យ៉ូស្វេ នោះព្រះអាទិត្យបាននៅស្ងៀមក្នុងមួយដឺក្រេរយៈពេលពីរថ្ងៃ [យូស្វេ. 10:13] ហើយថាស្រមោលរបស់វាបានថយក្រោយដប់ដឺក្រេសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ស្តេចហេសេគា [អេសាយ ៣៨:៨] ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាសាក្សីដោយអស្ចារ្យមួយចំនួនដែលព្រះអាទិត្យមិនរះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយកំណត់ដោយសភាវគតិងងឹតងងុលនៃធម្មជាតិ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីរំឭកឡើងវិញនូវការចងចាំរបស់យើងចំពោះការពេញចិត្តរបស់បិតាទ្រង់ចំពោះយើង គ្រប់គ្រងដំណើររបស់វា ។ គ្មានអ្វីដែលធម្មជាតិជាងសម្រាប់និទាឃរដូវដើម្បីធ្វើតាមរដូវរងារ រដូវក្តៅនិទាឃរដូវ និងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៅរដូវក្តៅ រៀងរាល់វេន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស៊េរីនេះ មនុស្សម្នាក់មើលឃើញភាពចម្រុះដ៏អស្ចារ្យ និងមិនស្មើគ្នា ដែលវាងាយស្រួលលេចឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំ ខែ និងថ្ងៃត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការផ្តល់អំណោយថ្មី ពិសេសរបស់ព្រះ ។

3. ការផ្តត់ផ្តង់របស់ព្រះគ្រប់ទាំងអស់

ហើយពិតប្រាកដណាស់ ព្រះបានទាមទារ ហើយនឹងឱ្យយើងផ្តល់ឱ្យគាត់ នូវភាពពេញលេញ មិនមែនជាប្រភេទទេ ទំនេរ និងស្ទើរតែមិនដឹងខ្លួន ដែលពួកសុភីសស្រមៃនោះទេ ប៉ុន្តែជាប្រភេទដែលចាំយាម មានប្រសិទ្ធភាព សកម្មចូលរួមក្នុងសកម្មភាពឥតឈប់ឈរ ។ មិនមែនការពិតទេ ភាពពេញលេញដែល

គ្រាន់តែជាគោលការណ៍ទូទៅនៃចលនាច្របូកច្របល់ ដូចជាគាត់ត្រូវបញ្ជាឱ្យ ទន្លេមួយហូរកាត់តាមបណ្តាញដែលបានចាត់តាំងម្តង ប៉ុន្តែគឺសំដៅទៅលើចលនា បុគ្គល និងជាក់លាក់។ មិនមែនជារឿងទេ ភាពខ្លាំងដែលស្ថិតក្រោមការ ដឹកនាំទូទៅនៃចលនាច្របូកច្របល់ ដូចជាត្រូវផ្តល់ឱ្យ ទន្លេមួយ កាត់តាមការ កំណត់ត្រូវបានចាត់តាំងម្តងទៀត ប៉ុន្តែគឺ រឹតតែពិសេស និងជាក់លាក់។ ឆ ន្ទៈជាក់លាក់ និងចេតនាគឺមានន័យ។ ព្រោះវាគ្មានន័យទេក្នុងការបកស្រាយ ពាក្យរបស់ព្យាការីតាមវិធីរបស់ទស្សនវិទូ ដែលថាព្រះគឺជាភ្នាក់ងារដំបូង ពីព្រោះគាត់គឺជាការចាប់ផ្តើម និងជាបុព្វហេតុនៃចលនាទាំងអស់។ ដ្បិតក្នុង គ្រាមានទុក្ខលំបាក អ្នកជឿបានសម្រាលទុក្ខខ្លួនគេដោយការលួងលោមដែលពួក គេទទួលរងអ្វីក្រៅតែពីបទបញ្ញត្តិ និងការបញ្ជារបស់ព្រះ ត្បិតពួកគេស្ថិតនៅ ក្រោមដៃរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រីកដល់ កិច្ចការទាំងអស់របស់ទ្រង់ នោះគឺជារូងភ្នំដែលក្មេងដើម្បីរុំព័ទ្ធវានៅក្នុងស្ត្រីមនៃ ធម្មជាតិ។ ពិតប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលបន្ទំព្រះជាម្ចាស់នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ដូចជាខ្លួនឯងនៃគោលលទ្ធិដែលមានប្រយោជន៍បំផុត ដែលបង្ខាំងការផ្តល់ជំនួយ របស់ព្រះដល់កម្រិតតូចចង្អៀត ហាក់ដូចជាទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ដោយ ផ្លូវឥតបង់ថ្លៃ ស្របតាមច្បាប់នៃធម្មជាតិសកល។ គ្មានអ្វីគួរឲ្យវេទនាជាង មនុស្សឡើយ ប្រសិនបើគេបានប៉ះពាល់គ្រប់ចលនានៃផ្ទៃមេឃ ខ្យល់ ផែនដី និងទឹក។ ម្យ៉ាងទៀត តាមរបៀបនេះ ភាពល្អពិសេសរបស់ព្រះចំពោះមនុស្ស ម្នាក់ៗ នឹងត្រូវកាត់បន្ថយហួសហេតុពេក។ ដាវីឌបានលាន់មាត់ថា ទារកដែល នៅតែបំបៅដោះម្តាយរបស់ពួកគេ គឺមានភាពល្អប្រសើរគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអបអរ សិរីល្អរបស់ព្រះ [ទំនុក. 8:2] ដ្បិតពេលចេញពីផ្ទៃមកភ្លាម ពួកគេរកអាហារ

រៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ដោយការថែរក្សានៅស្ថានសួគ៌ ។ ជាការពិតណាស់ នេះជាការពិត ជាទូទៅ ផ្តល់អ្វីដែលបទពិសោធន៍បង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់ មិនអាចគេចផុតពីភ្នែក និងអារម្មណ៍របស់យើងនោះទេ ដែលថាម្តាយខ្លះមានពេញលេញ និងសម្បូរ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតស្ទើរតែសូត ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ ចិញ្ចឹមមួយបន្ថែមទៀតដោយសេរី ប៉ុន្តែមួយទៀតកាន់តែពិចទៅៗ ។ អស់អ្នកដែលសរសើរចំពោះភាពគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះ នោះនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ទ្វេដង ។ ទីមួយ អំណាចគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើអំពើល្អ គឺមាននៅក្នុងខ្លួនគាត់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយចំពោះសត្វពាហនៈទាំងអស់ យកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ ទីពីរ ពួកគេអាចសម្រាកដោយសុវត្ថិភាពក្នុងការការពារគាត់តាមឆន្ទៈដែលទទួលរងនូវគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ដែលទោះជាប្រភពរបស់វាក៏ដោយ យើងអាចខ្លាច ។ អំណាចរបស់វារារាំងសាតាំងដោយកំហឹងរបស់វា និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងស្រុងរបស់វា ហើយការងក់ក្បាលរបស់អ្នកណាក៏ដោយ ដែលប្រឆាំងនឹងសុខុមាលភាពរបស់យើង ។ ហើយយើងមិនអាចកែប្រែ ឬបន្ថយការភ័យខ្លាចដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន និងអបិយជំនឿដែលយើងគិតម្តងហើយម្តងទៀតនៅពេលចាប់ផ្តើមនៃគ្រោះថ្នាក់ ។

យើងខ្លាចអបិយជំនឿថា ប្រសិនបើនៅពេលណាដែលសត្វពាហនៈគំរាមកំហែងយើង ឬបង្ខិតបង្ខំយើង យើងនឹងភ័យខ្លាចដូចជាពួកគេមានអំណាចខាងក្នុងដើម្បីធ្វើបាបយើង ឬអាចធ្វើឱ្យយើងរងរបួសដោយអចេតនា និងដោយចៃដន្យ ឬមិនមានជំនួយគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងព្រះប្រឆាំងនឹងពួកគេ គ្រោះថ្នាក់ ។ ជាឧទាហរណ៍ ហោរាហាមមិនឲ្យកូនរបស់ព្រះ«ខ្លាចផ្កាយនិងទីសម្គាល់នៃស្ថានសួគ៌ដូចអ្នកមិនជឿទូទៅធ្វើ» [យេរេ. ១០:២] ។ ប្រាកដណាស់ គាត់មិនថ្កោល

ទោសការភ័យខ្លាចគ្រប់ប្រភេទទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអ្នកមិនជឿផ្ទេរ នៃ សាកលលោកពីព្រះទៅផ្កាយ ពួកគេគិតថាសេចក្តីសុខ ឬសេចក្តីទុក្ខរបស់ពួកគេ អាស្រ័យទៅលើក្រឹត្យ និងការចង្អុលបង្ហាញរបស់ផ្កាយ មិនមែនតាមព្រះទ័យ របស់ព្រះទេ ។ ដូច្នេះវាមកដល់ ពួកគេគួរតែដឹកនាំវាទៅកាន់ផ្កាយ និងផ្កាយដុះ កន្ទុយ ។ ដូច្នេះ ចូរឱ្យប្រយ័ត្នចំពោះភាពមិនស្មោះត្រង់នេះ ចាំថាមិនមាន អំណាច ឬសកម្មភាព ឬចលនាខុសប្រក្រតីនៅក្នុងសត្វនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវ បានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះតាមរបៀបដែលគ្មានអ្វីកើតឡើង លើកលែងតែអ្វីដែលដឹង និងដោយចេតនា ។

4. ភាពនៃការផ្តល់អោយ

នៅដើមដំបូង ដូច្នេះសូមឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំយល់ ថាការផ្តល់ជំនួយ មិន មែនមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់សង្កេតមើលពីស្ថានសួគ៌ នូវអ្វីដែលកើតឡើងនៅ លើផែនដីនោះទេ ប៉ុន្តែដោយនោះ ក្នុងនាមជាអ្នករក្សាសោ ទ្រង់គ្រប់គ្រង ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះវាទាក់ទងនឹងដៃរបស់គាត់មិនតិចជាងភ្នែករបស់ គាត់ទេ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលអ័ប្រាហាំបាននិយាយទៅកាន់ កូនប្រុសរបស់គាត់ថា "ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់" [លោកុប្បត្តិ ២២:៨] នោះ គាត់មិនត្រឹមតែចង់អះអាងពីការដឹងជាមុនរបស់ព្រះអំពីព្រឹត្តិការណ៍នាពេល អនាគតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទុកការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដែលមិនស្គាល់ ចំពោះគាត់តាមឆន្ទៈរបស់ អ្នកណាដែលមិនព្រមបញ្ចេញផ្លូវចេញពីការងឿងឆ្ងល់ និងច្របូកច្របល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ឧបាទានក្ខន្ធ ត្រូវបានដាក់ក្នុងអំពើ ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើននិយាយកុហកដោយមិនដឹងខ្លួនពីការដឹងជាមុន ។ មិន មែនជាកំហុសរបស់អ្នកដែលសន្មតថាអភិបាលកិច្ចចំពោះព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែជាការ

ច្របូកច្របល់ និងលាយឡំគ្នា ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ ពោលគឺមួយដែលតាមរយៈចលនាទូទៅវិលវល់ និងជំរុញប្រព័ន្ធនៃសកលលោក ជាមួយនឹងផ្នែកជាច្រើនរបស់វា ប៉ុន្តែ ដែលមិនជាក់លាក់ដឹកនាំសកម្មភាពរបស់សត្វនីមួយៗ។ ប៉ុន្តែ កំហុសនេះក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរ។ ដោយសារការផ្តល់ជំនួយនេះដែលគេហៅថាជាសកល ពួកគេបង្រៀនថាគ្មានអ្វីរារាំងសត្វទាំងអស់ពីការផ្លាស់ប្តូរជាបន្តបន្ទាប់ ឬមនុស្សពីការបង្វែរខ្លួនគាត់ទៅទីនោះដោយជម្រើសដោយសេរីតាមឆន្ទៈរបស់គាត់។ ហើយពួកគេបានបែងចែករបស់ជាច្រើនរវាងព្រះ និងមនុស្សដែលព្រះដោយអំណាចរបស់ទ្រង់បំផុសគំនិតមនុស្សឱ្យមានចលនាមួយដែលគាត់អាចធ្វើតាមសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់តាមផែនការនៃឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដោយសង្ខេបពួកគេមានន័យថាសកលលោក កិច្ចការរបស់មនុស្ស និងមនុស្សផ្ទាល់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយការតាំងចិត្តរបស់ទ្រង់នោះទេ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីពីពួក Epicureans (ជំងឺរាតត្បាតដែលតែងតែពេញពិភពលោក) ដែលស្រមៃថាព្រះជាម្ចាស់នៅទំនេរ និងព្រងើយកន្តើយ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាមនុស្សល្ងង់ ដែលពីមុនគិតថាព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើតំបន់កណ្តាល ដូច្នេះគាត់បានចាកចេញពីតំបន់ខាងក្រោមនៃ សំណាង។ ដូចជាសត្វល្ងង់ខ្លនឯងមិនគ្រប់គ្រាន់ស្រែកប្រឆាំងនឹងភាពឆ្កួតលីលាបែបនេះ!

(ការប្រទានដ៏ពិសេស)

សម្រាប់ពេលនេះ ខ្ញុំស្នើឱ្យបដិសេធមតិ (ដែលស្ទើរតែទទួលបានជាសកល) ដែលយល់ព្រមចំពោះព្រះនូវប្រភេទនៃចលនាខ្វាក់ និងមិនច្បាស់លាស់មួយចំនួនខណៈពេលដែលទទួលយកពីគាត់នូវរឿងសំខាន់ៈ ថាគាត់ដឹកនាំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដោយប្រាជ្ញាដែលមិនអាចយល់បានរបស់គាត់ ហើយបោះវាទៅឱ្យគាត់។ ដូច្នេះ

នៅក្នុងឈ្មោះតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនតាមការពិតទេ វាធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រងសកលលោក ព្រោះវាបង្ខិតខាត់ពីការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ ។ តើអ្វីដែលខ្ញុំអធិស្ឋានឲ្យអ្នក តើវាមានការគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែដើម្បីស្ថិតក្នុងអំណាចដែលអ្នកគ្រប់គ្រងតាមលំដាប់ដែលបានកំណត់នូវវត្ថុទាំងនោះដែលអ្នកត្រូវបានដាក់នោះ? ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំមិនបដិសេធទាំងស្រុងនូវអ្វីដែលបាននិយាយទាក់ទងនឹងការផ្តល់ជាសកលនោះទេ ប្រសិនបើពួកគេផ្តល់ឱ្យខ្ញុំថាចក្រវាឡត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ មិនត្រឹមតែដោយសារតែគាត់មើលលើលំដាប់នៃធម្មជាតិដែលបានកំណត់ដោយខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់អនុវត្តការយកចិត្តទុកដាក់ពិសេសលើផ្នែកនីមួយៗ ។ ស្នាដៃរបស់គាត់ ។ ជាការពិត វាជារឿងពិតដែលប្រភេទជាច្រើនត្រូវបានជំរុញដោយកម្លាំងរុញច្រានៃធម្មជាតិ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេគោរពតាមបញ្ជាដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ និងអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ថាមានលំហូរដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងអាចសំដៅទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទថា តាំងពីដើមដំបូងមក ទ្រង់ និងព្រះវរបិតាតែងតែនៅធ្វើការ [យ៉ូហាន 5:17] ហើយចំពោះការបង្រៀនរបស់ប៉ុលថា « យើងរស់នៅ ផ្លាស់ទី ហើយមាននៅក្នុងទ្រង់ » [កិច្ចការ ១៧: ២៨] ផងដែរ នូវអ្វីដែលអ្នកនិពន្ធនៃ សំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរនិយាយ មានន័យថា ដើម្បីបញ្ជាក់ភាពទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយបទបញ្ជាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ទ្រង់ [ហេព្រើរ. ១:៣] ប៉ុន្តែពួកគេលាក់បាំងដោយខុសឆ្គង និងលាក់បាំងដោយលេសនេះថា ការផ្តល់ពិសេសដែលត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងពិតប្រាកដដោយទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរដែលវាជាការអស្ចារ្យដែលនរណាម្នាក់អាចមានការសង្ស័យអំពីវា ។ ហើយ

ប្រាកដណាស់ អស់អ្នកដែលបោះស្បែមុខដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះ គឺពួកគេត្រូវបង្ខំឱ្យលា ដោយវិធីកែតម្រូវ ដែលអ្វីៗជាច្រើនកើតឡើងក្រោមការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែពួកគេដាក់កម្រិតខុសចំពោះទង្វើពិសេសតែម្នាក់ឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែបង្ហាញថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានចូលរួមជាមួយបទប្បញ្ញត្តិនៃព្រឹត្តិការណ៍បុគ្គល ហើយពួកគេទាំងអស់ដូច្នេះបន្តពីផែនការដែលបានកំណត់របស់ទ្រង់ ដែលមិនមានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ ។

(គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ជំនួយពិសេសគាំទ្រដោយភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ, ៥–៧)

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏ជីកនាំ

ឧបមាថាយើងផ្តល់ឱ្យថាការចាប់ផ្តើមនៃចលនាគឺនៅជាមួយព្រះ ប៉ុន្តែថាអ្វីៗទាំងអស់មិនថាដោយខ្លួនឯងឬដោយចៃដន្យនោះទេត្រូវបានកើតចេញពីទំនោរនៃធម្មជាតិជំរុញ ។ បន្ទាប់មក ការឆ្លាស់គ្នានៃថ្ងៃ និងយប់ រដូវរងា និងរដូវក្តៅនឹងក្លាយជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ដរាបណាទ្រង់បានប្រគល់ឱ្យពួកគេម្នាក់ៗនូវផ្នែករបស់គាត់ បានដាក់ច្បាប់ជាក់លាក់មួយនៅចំពោះមុខពួកគេ ។ នោះគឺប្រសិនបើជាមួយ tenor សូម្បីតែពួកគេនៅតែរក្សាវិធីដូចគ្នាដោយគ្មានរំខានថ្ងៃបន្ទាប់ពីយប់ ខែបន្ទាប់ពីខែ និងច្រើនឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះកំដៅមិនល្មមនឹងភាពស្ងួតបានឆាបឆេះដំណាំអ្វីក៏ដោយ ដែលនៅពេលផ្សេងទៀតមានភ្លៀងធ្លាក់មិនសមរម្យ បំផ្លាញគ្រាប់ធញ្ញជាតិ គ្រោះមហន្តរាយកើតឡើងភ្លាមៗពីព្រឹលនិងខ្យល់ព្យុះ នេះមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែមានពពក ឬអាកាសធាតុត្រជាក់ ។ ឬកំដៅ យកប្រភពដើមចេញពីការភ្ជាប់នៃផ្កាយ និង

មូលហេតុធម្មជាតិផ្សេងទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមានកន្លែងណាត្រូវទុកសម្រាប់ការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះ ឬសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកឡើយ ។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថា ព្រះមានព្រះគុណគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សជាតិ ពីព្រោះទ្រង់បានបញ្ចេញថាមពលធម្មតានៅលើមេឃ និងផែនដី ដែលពួកគេត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ជាអាហារ នោះវាទន់ខ្សោយពេក ហើយប្រមាថមើលងាយរឿងប្រឌិត ។ ដូចជាប្រសិនបើផលផ្លែនៃមួយឆ្នាំមិនមែនជាពរជ័យឯកវចនៈរបស់ព្រះទេ ហើយភាពខ្វះខាត និងទុរ្ភិក្សមិនមែនជាបណ្តាសា និងការសងសឹករបស់គាត់ទេ! ប៉ុន្តែ ដោយសារវាត្រូវការពេលយូរពេកក្នុងការប្រមូលហេតុផលទាំងអស់ សូមឲ្យអំណាចរបស់ព្រះខ្លួនឯងគ្រប់គ្រាន់ ។ នៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ និងនៅក្នុងគម្ពីរហោរា ជារឿយៗគាត់បានប្រកាសថា នៅពេលដែលគាត់ស្រោចទឹកផែនដីដោយទឹកសន្សើម និងភ្លៀង [លេវី.26:3-4; ដានីញ៉ែល ១១:១៣-១៤; ២៨:១២] គាត់ផ្តែងទីបន្ទាល់ចំពោះការពេញចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែ ពេលមេឃរឹងដូចដែក តាមបញ្ជារបស់គាត់ [លេវី. 26:19] វាលស្រែត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្រោះមហន្តរាយ និងរបស់ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀត [ចោទិយកថា 28:22] ជាញឹកញាប់ដូចជាវាលស្រែត្រូវបានវាយប្រហារដោយព្រឹល និងព្យុះ [អ៊ីសាយ ២៨:២ ។ មានសញ្ញានៃការសងសឹកជាក់លាក់ និងពិសេសរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយករបស់ទាំងនេះ វាប្រាកដថាមិនមានភ្លៀងមួយដំណក់ធ្លាក់មកដោយគ្មានការបញ្ជារបស់ព្រះជាប្រាកដនោះទេ ។ ប្រាកដហើយ ដាវីឌសរសើរការផ្គត់ផ្គង់ទូទៅរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានអាហារដល់កូនក្អែកដែលនៅលើទ្រង់ [ទំនុក. ១៤៧:៩ ទំនុក. ១៤៦:៩] ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តាល់គំរាមសត្វដោយទុរ្ភិក្ស តើទ្រង់មិនប្រកាសគ្រប់គ្រាន់ទេថា ទ្រង់ចិញ្ចឹមសត្វទាំង

អស់ ពេលខ្លះដោយខ្វះអាហារ ហើយពេលខ្លះទៀតជាមួយនឹងចំណែកដ៏ពេញលេញដូចដែលហាក់ដូចជាល្អបំផុត? ជារឿងកូនក្មេង ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយថានឹងដាក់កម្រិតលើទង្វើជាក់លាក់នេះ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលដោយគ្មានករណីលើកលែងថា សូម្បីតែចាបតូចមួយ និងគ្មានន័យណាមួយធ្លាក់ដល់ដីដោយមិនជាព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ១០:២៩]។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើការហោះហើររបស់សត្វស្លាបត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែសារភាពជាមួយព្យាការីថា ទ្រង់គង់នៅលើទីខ្ពស់ ដើម្បីបន្ទាបខ្លួនដើម្បីមើលអ្វីៗដែលកើតឡើងនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី [ទំនុកតម្កើង. ១១៣:៥-៦] ។

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាពិសេសទាក់ទងនឹងមនុស្ស

ប៉ុន្តែដោយសារយើងដឹងថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងជាពិសេសសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាតិ យើងគួរតែស្វែងរកគោលបំណងនេះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ផងដែរ។ ហោរាយេរេមាបានលាន់មាត់ថា « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំដឹងថា មាគ៌ារបស់មនុស្សមិនមែនជាផ្លូវរបស់ខ្លួនទេ ហើយក៏មិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សដើម្បីដឹកនាំជំហានរបស់ខ្លួនដែរ» ១០:២៣ ។ ម្យ៉ាងទៀត សាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថា «ជំហានរបស់មនុស្សគឺមកពីព្រះអម្ចាស់ [សុភាសិត ២០:២៤] ។ ហើយតើមនុស្សអាចបោះបង់ផ្លូវដោយរបៀបណា? [សុភាសិត ១៦:៩] ។ ឥឡូវនេះ ចូរឱ្យពួកគេនិយាយថាមនុស្សត្រូវបានជំរុញដោយព្រះ យោងទៅតាមទំនោរនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ ប៉ុន្តែថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បែរចលនានោះតាមដែលគាត់ពេញចិត្ត ទេ ប្រសិនបើនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ការជ្រើសរើសផ្លូវរបស់គាត់ដោយសេរីនឹងស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្ស ។

ប្រហែលជាពួកគេនឹងបដិសេធការនេះ ដោយសារគាត់មិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយគ្មានអំណាចរបស់ព្រះ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេពិតជាមិនអាចទៅរួចនោះទេ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថា ហោរា និងសាឡូម៉ូន សរសេរទៅកាន់ព្រះ មិនត្រឹមតែមានលទ្ធភាពប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានជម្រើស និងការតាំងចិត្តផងដែរ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងប្រពៃចំពោះមនុស្សដែលមានភាពច្របូកច្របល់នេះ ដែលបានកំណត់គោលដៅសម្រាប់ខ្លួនគេដោយមិនគិតពីព្រះ ហាក់ដូចជាពួកគេមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយដៃរបស់ទ្រង់។ «ចិត្តគំនិតគឺជារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែការរៀបចំអណ្តាតគឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់» [សុភាសិត ១៦:១,៩]។ វាជារឿងឆ្កួតលីលាមួយដែលមនុស្សវេទនាយកវាមកដាក់លើខ្លួនឯងដើម្បីប្រព្រឹត្តដោយគ្មានព្រះនៅពេលដែលពួកគេមិនអាចនិយាយបានក្រៅតែពីបំណងរបស់គាត់! ពិតប្រាកដណាស់ បទគម្ពីរ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់ថា គ្មានអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងលោកីយនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយគ្មានការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់គាត់ បង្ហាញថាអ្វីៗដែលមើលទៅហាក់ដូចជាសំណាងបំផុតគឺជាកម្មវត្ថុរបស់គាត់។ តើអ្នកអាចចាត់ទុកអ្វីជាឱកាសច្រើនជាងពេលដែលមែកឈើដាច់ពីដើមឈើសម្លាប់អ្នកធ្វើដំណើរ?

ស្របតាមពាក្យរបស់សាឡូម៉ូនថា៖ «អ្នកក្រនិងអ្នកស៊ីឈ្នួលជួបជុំគ្នា ព្រះបំភ្លឺភ្នែកទាំងពីរ» [សុភាសិត ២៩:១៣; ២២:២]។ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាអ្នកមានត្រូវបានលាយឡំជាមួយនឹងអ្នកក្រក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ខណៈពេលដែលស្ថានភាពរបស់គាត់នីមួយៗត្រូវបានចាត់តាំងដោយព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបំភ្លឺមនុស្សទាំងអស់ គឺមិនខ្វាក់ទាល់តែសោះ។ ដូច្នេះ គាត់ជាស្តេចនៃអ្នកក្រឲ្យអត់ធ្មត់។ ពីព្រោះអស់អ្នកដែលមិនពេញចិត្តនឹងផល

ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ព្យាយាមលះបង់បន្ទុកដែលព្រះដាក់លើពួកគេ ។ យ៉ាងនេះដែរ ហោរាមួយរូបទៀតស្តីបន្ទោសដល់ជនទុច្ចរិត ដែលចាត់ទុកការខិតខំរបស់មនុស្ស ឬដើម្បីសំណាងថា អ្នកខ្លះកុហកបោកប្រាស់ និងខ្លះទៀតក្រោកឡើងដើម្បីកិត្តិយស ។ «ដ្បិតមិនមែនមកពីខាងកើត ឬពីខាងលិច ឬពីទីរហោស្ថានឡើងមក ដោយសារព្រះទ្រង់ជាអ្នកជំនុំជម្រះ គាត់បន្ទាបចិត្តម្នាក់ ហើយលើកឡើងម្នាក់ទៀត» ។ [ទំនុក.៧៥:៦-៧] ។ ដោយសារព្រះមិនអាចដកតំណែងចៅក្រមបាន ហេតុដូច្នេះហើយ ទ្រង់មានហេតុផលថា វាគឺដោយសារផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដែលអ្នកខ្លះបែងចែកខ្លួនឯង ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតនៅតែមើលងាយ ។

7. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះក៏គ្រប់គ្រងការកើតឡើង "ធម្មជាតិ" ផងដែរ

ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំនិយាយថា ព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសជាទូទៅគឺជាទីបន្ទាល់អំពីលក្ខណៈនៃការផ្គត់ផ្គង់ឯកវចនៈរបស់ព្រះ ។ នៅវាលរហោស្ថាន ព្រះបានបំផុសខ្យល់ពីទិសខាងត្បូង ដែលនាំឲ្យមនុស្សមានសត្វស្លាបយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ។ [និក្ខមនំ ១៦:១៣; លេខ 11:31] នៅពេលដែលគាត់ចង់ឱ្យយ៉ូណាស បោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រនោះព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនខ្យល់ដោយកូរឱ្យខ្យល់កួច [យ៉ូណាស 1: 4] ។ អស់អ្នកដែលមិនគិតថាព្រះគ្រប់គ្រងរដ្ឋាភិបាលនៃសាកលលោកនឹងនិយាយថានេះគឺនៅក្រៅផ្លូវរួម ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា គ្មានខ្យល់ណាកើតឡើងឬកើនឡើងឡើយ លើកលែងតែតាមបញ្ជារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ បើមិនដូច្នេះទេ វាមិនមែនជាការពិតទេដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់មានខ្យល់បក់ និងភ្លើងជាភ្លើងដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យពពកធ្វើរទេះសេះ ហើយជិះលើស្លាបនៃខ្យល់ [ទំនុកតម្កើង ១០៤:៣-៤. ១០៣:៣-៤] លុះត្រាតែដោយការ

សម្រេចចិត្តរបស់គាត់ គាត់បានបើកទាំងពពក និងខ្យល់ ហើយបង្ហាញវត្តមានឯកវចនៈនៃអំណាចរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ យើងក៏ត្រូវបានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា នៅពេលណាដែលសមុទ្រពុះកញ្ជ្រោលជាមួយនឹងខ្យល់បក់ កម្លាំងទាំងនោះនឹងធ្វើជាសាក្សីចំពោះវត្តមានឯកវចនៈរបស់ព្រះ ។ «ទ្រង់បញ្ជា ហើយបក់បោកបក់បោកបក់មកលើរលកសមុទ្រយ៉ាងខ្លាំង» [ទំនុក. ១០៧:២៥; cf. ទំ. ១០៦:២៥]; បន្ទាប់មក ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្យល់ព្យុះស្ងប់ ដូច្នេះរលកក៏ឈប់សម្រាប់ពួកនាវិក» [ទំនុក.១០៧:២៩]; ដូចកន្លែងផ្សេងទៀតដែលលោកប្រកាសថាលោក«បានវាយប្រហារប្រជាជនដោយខ្យល់បក់បោក» [អេម៉ុស. ៤:៩] ដូច្នេះផងដែរ ទោះបីអំណាចបង្កើតកូនដោយធម្មជាតិដែលបង្កប់ក្នុងមនុស្សក៏ដោយ ក៏ព្រះទ្រង់នឹងចាត់ទុកការពេញចិត្តពិសេសរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់ទុកខ្លះក្នុងភាពគ្មានកូន ប៉ុន្តែផ្តល់គុណដល់អ្នកដទៃដោយកូនចៅ [. ទំនុក. ១១៣:៩]; «ដ្បិតផលនៃផ្ទៃគឺជាអំណោយរបស់លោក» [ទំនុក.១២៧:៣] ។ ហេតុនេះលោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់ភរិយាថា ៖ «តើខ្ញុំជាព្រះដែលខ្ញុំអាចឲ្យកូនបានឬ?» [លោកុប្បត្តិ ៣០:២] ដើម្បីបញ្ចប់រឿងនេះក្នុងពេលតែមួយ ៖ គ្មានអ្វីធម្មតាជាងសម្រាប់យើងដែលត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយនំបុ័ងនោះទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វិញ្ញាណមិនត្រឹមតែប្រកាសថា ផលនៃផែនដីគឺជាអំណោយដ៏ពិសេសរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថា «មនុស្សមិនមែនរស់ដោយសារតែនំបុ័ងទេ» ៨:៣; ម៉ាថាយ ៤:៤]; ពីព្រោះមិនមានច្រើនទេដែលចិញ្ចឹមមនុស្ស ប៉ុន្តែពរជ័យសម្ងាត់របស់ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានគំរាមកំហែងថាគាត់នឹង«ដកយកអាហារដែលនៅសល់ចេញ» [អេ. ៣:១] ។ ហើយជាការពិតណាស់ ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះអស់ពីចិត្តសម្រាប់នំបុ័ងប្រចាំថ្ងៃ [ម៉ាថាយ ៦:១១] អាចយល់បានតែក្នុង

ន័យថា ព្រះប្រទានអាហារដល់យើងដោយដៃឪពុករបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយ
ហេតុផលនេះ ហោរាដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកជឿថា ព្រះក្នុងការផ្តល់អាហារដល់
ពួកគេបំពេញមុខងារនៃឪពុកដ៏ល្អបំផុតនៃគ្រួសារទាំងអស់ ចែងថាគាត់បានផ្តល់
អាហារដល់គ្រប់សាច់ឈាម [ទំនុកតម្កើង 136:25 ទំនុក. ១៣៥:២៥] ។ ជា
ចុងក្រោយ នៅពេលដែលយើងឮនៅម្ខាងថា «ព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់សណ្ឋិត
លើមនុស្សសុចរិត ហើយត្រចៀកទ្រង់ទតនឹងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ» [ទំនុក
.៣៤:១៥] ប៉ុន្តែម្ខាងទៀត «ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ សណ្ឋិតលើមនុស្សទុច្ចរិ
ត ។ ដើម្បីបំផ្លាញការចងចាំរបស់ពួកគេពីផែនដី» អនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹងថាសត្វ
ទាំងអស់ខាងលើនិងខាងក្រោមបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បី
ឱ្យគាត់អាចយកពួកវាទៅប្រើប្រាស់ណាមួយដែលគាត់ពេញចិត្ត ។ ពីនេះយើង
ប្រមូលផ្តុំថាការផ្តល់ជំនួយទូទៅរបស់គាត់មិនត្រឹមតែរីកដុះដាលក្នុងចំណោមសត្វ
ដើម្បីបន្តលំដាប់នៃធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាគឺដោយផែនការដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់
ដែលសម្របខ្លួនទៅនឹងទីបញ្ចប់ច្បាស់លាស់និងត្រឹមត្រូវ ។

(ការពិភាក្សាអំពីសំណាង ឱកាស និងការកើតឡើងក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ ៨-៩)

8. គោលលទ្ធិនៃការផ្តល់ឲ្យ គឺគ្មានជំនឿលើជោគវាសនាទេ!

អ្នកទាំងឡាយណាដែលចង់បោះ odium លើគោលលទ្ធិនេះបង្ខូចវាថាជា
dogma នៃជោគវាសនារបស់ Stoic ។ ការចោទប្រកាន់នេះត្រូវបានគប់ម្តង
នៅ Augustine ។ ទោះបីជាយើងមិនចង់ឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើពាក្យសម្តីក៏
ដោយ ក៏យើងមិនទទួលស្គាល់ពាក្យថា «វាសនា» នោះទេ ព្រោះវាជាពាក្យ
មួយក្នុងចំណោមពាក្យដែលប្រលោមលោកដ៏ថោកទាបដែលប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យ

ជៀសវាង [1 ធីម៉ូថេ. 6:20] ហើយដោយសារមនុស្សព្យាយាមដោយការ ព្យាយាម វាកើតឡើងដើម្បីសង្កត់សង្កិនសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ ពិតហើយ យើងត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយក្លែងក្លាយ និងព្យាបាទពីការប្រព្រឹត្តខុសច្បាប់ នេះ។ ជាមួយនឹង Stoics យើងមិនបង្កើតភាពចាំបាច់ចេញពីការតភ្ជាប់អ ចិន្ត្រៃយ៍ និងសេរីដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធនៃមូលហេតុដែលមាននៅក្នុងធម្ម ជាតិនោះទេ។ ប៉ុន្តែយើងតាំងព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នកគ្រប់គ្រង លើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលស្របតាមប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គដែលមានពីដែនកំណត់ដ៏ ឆ្ងាយបំផុតនៃភាពអស់កល្បជានិច្ចបានសំរេចនូវអ្វីដែលទ្រង់នឹងធ្វើ ហើយឥឡូវ នេះដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ អនុវត្តនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់។ ពីនេះយើង ប្រកាសថាមិនត្រឹមតែស្ថានសួគ៌និងផែនដីនិងសត្វគ្មានជីវិតប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំង ផែនការនិងចេតនាឬមនុស្សផងដែរត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការឧបត្ថម្ភរបស់គាត់ ដែលពួកគេត្រូវបានទទួលដោយវាផ្ទាល់ដល់ទីបញ្ចប់ដែលបានកំណត់របស់ពួក គេ។ អីចឹង? អ្នកនឹងសួរ។ មិនមានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យ មិនមានអ្វី កើតឡើងទេ? ខ្ញុំឆ្លើយតប៖ Basil the Great បាននិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ថា "សំណាង" និង "ឱកាស" គឺជាពាក្យមិនពិត ដែលមានសារៈសំខាន់ដែល គំនិតរបស់ព្រះមិនគួរត្រូវបានកាន់កាប់។ ប្រសិនបើរាល់ជោគជ័យទាំងអស់ គឺ ជាព្រះពរ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគ្រោះមហន្តរាយ និងទុក្ខលំបាក បណ្តាសា របស់គាត់ នោះគ្មានកន្លែងណាដែលនៅសេសសល់ក្នុងកិច្ចការមនុស្សសម្រាប់ សំណាង ឬឱកាសនោះទេ។ ហើយការលើកឡើងរបស់ Augustine ក៏គួរតែធ្វើ ឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ដែរ៖ "វាជាការសោកស្តាយដល់ខ្ញុំដែលក្នុងស្បៃវែកៅរបស់ ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងការសិក្សា ខ្ញុំបាននិយាយជាញឹកញាប់អំពីសំណាង។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំ

មិនបាននិយាយថា ទេវកថា ឬអ្នកផ្សេងទៀត ដែលត្រូវយល់ដោយឈ្មោះនេះ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាលទ្ធផលសំណាងនៃវត្ថុក្នុងល្អ ឬអាក្រក់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ។ ពីសំណាងក៏កើតមកនូវពាក្យទាំងនោះដែលយើងមិនគួរមានការខ្ជះខ្ជាយក្នុងការប្រើប្រាស់: forte, Forsan, forsitan, fortasse, fortuito [haply, perchance, mayhaps, ប្រហែលជា, fortuitously]ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ត្រូវតែសំដៅទាំងស្រុងទៅលើការផ្តល់ដ៏ទេវភាព ។ ហើយខ្ញុំមិនបានឆ្លងកាត់រឿងនេះដោយស្ងៀមស្ងាត់ទេ ប៉ុន្តែបាននិយាយថា ប្រហែលជាអ្វីដែលជាទូទៅហៅថា "សំណាង" ក៏ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយលំដាប់សម្ងាត់ ហើយយើងហៅថា "ការកើតឡើងនៃឱកាស" តែប៉ុណ្ណោះ ដែលហេតុផល និងមូលហេតុគឺជាការសម្ងាត់ ។ ជាការពិត ខ្ញុំបាននិយាយដូចនេះ ៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានការសោកស្តាយដែលបានលើកឡើងដូច្នេះថា "សំណាង" នៅទីនេះ ដោយសារខ្ញុំឃើញថាបុរសមានទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ណាស់ ដែលមនុស្សម្នាក់គួរតែនិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនេះ" ពួកគេនិយាយថា សំណាងនឹងបាននេះ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ជាទូទៅ Augustine បង្រៀនថា ប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបានទុកជាសំណាងពិភពលោកនឹងរលំដុំវិញដោយគ្មានគោលដៅ ។ ហើយទោះបីជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់បានដាក់ចុះថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុវត្តដោយផ្នែកដោយជម្រើសដោយសេរីរបស់មនុស្ស មួយផ្នែកដោយការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកគាត់បានបង្ហាញថាមនុស្សស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង និងផ្តល់ការឧបត្ថម្ភ ។ ប្រកាន់យកជាគោលការណ៍របស់គាត់ថា គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងអ្វីដែលគួរកើតឡើងដោយគ្មានព្រះកំណត់នោះទេ ព្រោះវានឹងកើតឡើងដោយគ្មានមូលហេតុ ។ របៀបដែលពាក្យថា "ការអនុញ្ញាត" ដែលគាត់បានលើកឡើងជា

ញឹកញាប់នោះ គួរតែយល់បានច្បាស់បំផុតពីវគ្គមួយ ដែលគាត់បញ្ជាក់ថា ឆន្ទៈរបស់ព្រះជាបុព្វហេតុខ្ពស់បំផុត និងជាបុព្វហេតុដំបូងនៃអ្វីៗទាំងអស់ ពីព្រោះគ្មានអ្វីកើតឡើងក្រៅពីបញ្ជាឬការអនុញ្ញាតរបស់គាត់ ។ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនត្រាស់ហៅព្រះដែលឆ្លើយតបដោយឥតលាក់លៀមនៅក្នុងប៉មយាមឡើយ ។ ឆន្ទៈក្នុងខណៈពេលដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្វីមួយឬផ្សេងទៀតនៅពេលដែលឆន្ទៈពិតប្រាកដមិនមែនជារបស់ខ្លួន, ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ, អន្តរាគមន៍, ដែលមិនអាចត្រូវបានចាត់ទុកថាជាបុព្វហេតុមួយ ។

9. មូលហេតុពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ពីយើង

ប៉ុន្តែ ដោយសារគំនិតយើងយឺតយ៉ាវនៅឆ្ងាយពីកម្ពស់នៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ យើងត្រូវប្រើភាពខុសគ្នាដើម្បីលើកវាឡើង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងដាក់វាតាមវិធីនេះ ៖ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីៗទាំងអស់អាចនឹងត្រូវបានរៀបចំដោយផែនការរបស់ព្រះ តាមការកាន់កាប់ដ៏ប្រាកដមួយសម្រាប់យើងពួកគេសំណាងមិនមែនថាយើងគិតថាសំណាងគ្រប់គ្រងពិភពលោក និងមនុស្សដោយរំលំអ្វីៗទាំងអស់ដោយចៃដន្យឡើងចុះ ។ ត្បិតវាសមណាស់ដែលភាពល្ងីល្ងើនេះត្រូវអវត្តមានពីគ្រីស្ទាន! ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីលំដាប់ ហេតុផល ចុងបញ្ចប់ និងភាពចាំបាច់នៃរឿងទាំងនោះដែលកើតឡើងភាគច្រើនលាក់នៅក្នុងគោលបំណងរបស់ព្រះ ហើយមិនត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយគំនិតរបស់មនុស្ស នោះរឿងទាំងនោះដែលវាកើតឡើងដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះគឺនៅក្នុងន័យមួយ ។ ដ្បិតគេមិនមានរូបរាងអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ទោះជាគេចាត់ទុកតាមលក្ខណៈរបស់គេ ឬថ្លឹងថ្លែងតាមចំណេះ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងក៏ដោយ ។ ជាឧទាហរណ៍ ចូរយើងស្រមៃថា ឈ្មួញម្នាក់ដែលចូលកាប់ឈើជាមួយក្រុមមនុស្សស្មោះត្រង់ រង្វេងចេញពីគូកនរបស់គាត់ដោយ

មិនដឹងខ្លួន ហើយការរង្វេងរបស់គាត់មកលើរូងរបស់ចោរ ធ្លាក់ចូលក្នុងចំណោមចោរ ហើយត្រូវបានសម្លាប់ ។ ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់មិនត្រឹមតែមើលឃើញដោយភ្នែករបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏កំណត់ដោយក្រឹត្យរបស់គាត់ដែរ ។ ព្រោះគេមិនបាននិយាយថាគាត់បានដឹងទុកមុនថាតើអាយុជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗនឹងបន្តដល់អាយុប៉ុន្មាននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានកំណត់និងកំណត់ព្រំដែនដែលមនុស្សមិនអាចឆ្លងផុតបាន [យ៉ូប ១៤:៥] ។ ប៉ុន្តែតាមសមត្ថភាពនៃចិត្តរបស់យើង អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងនោះហាក់ដូចជាសំណាង ។ តើគ្រិស្តសាសនិកនឹងគិតយ៉ាងណានៅចំណុចនេះ? មនុស្សទាំងឡាយ សេចក្តីដែលកើតឡើងក្នុងសេចក្តីស្លាប់យ៉ាងនេះ លោកនឹងចាត់ទុកថា ជាកុសលដោយធម្មជាតិ ដូចជា ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនសង្ស័យថា ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះបានប្រើអំណាចលើសំណាងក្នុងការដឹកនាំទីបញ្ចប់របស់វានោះទេ ។ ការគិតដូចគ្នានេះអនុវត្តចំពោះភាពអាសន្ននៃព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ។ ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតទាំងអស់មិនច្បាស់លាស់សម្រាប់យើង ដូច្នេះហើយយើងរក្សាវាដោយស្មាក់ស្មើរ ដូចជាប្រសិនបើអាចទំនោរទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង វានៅតែស្ថិតស្ថេរថា គ្មានអ្វីនឹងកើតឡើង ដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានទតឃើញពីមុនមកនោះទេ ។ ក្នុងន័យនេះ ពាក្យ «ជោគវាសនា» ត្រូវបាននិយាយឡើងវិញជាញឹកញាប់នៅក្នុងសាស្តា [៣:១៩; ៩:២-៣, ១១] ដោយសារមើលដំបូង បុរសមិនជ្រាបចូលទៅរកបុព្វហេតុដំបូងដែលលាក់ទុកយ៉ាងជ្រៅ ។ ហើយអ្វីដែលត្រូវបានចែងនៅក្នុងបទគម្ពីរទាក់ទងនឹងការផ្តល់ការសម្ងាត់របស់ព្រះមិនដែលរលត់ចេញពីចិត្តមនុស្សឡើយ ដោយគ្មានផ្កាភ្លើងខ្លះចាំងពន្លឺក្នុងភាពងងឹត ។ ដូច្នេះ អ្នកសុភាសិតរបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន ទោះបីជាគេងឿងឆ្ងល់ក៏

ដោយ ក៏ចាត់ទុកវាសនាអាក្រក់របស់ខ្លួនមួយផ្នែកចំពោះព្រះ មួយផ្នែកជាសំណាង ។ បើគេនិយាយថាហិបនឹងឆ្លងកាត់ផ្លូវនោះ យើងនឹងដឹងថា វាគឺជាព្រះដែលបានវាយយើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាឆ្លងកាត់ផ្លូវផ្សេង នោះវាបានកើតឡើងដល់យើងដោយចៃដន្យ [១ សាំយូអែល ៦:៩] ។ ពិតជាល្ងង់មែនទែន ដែលការទស្សន៍ទាយបោកបញ្ឆោតពួកគេ ពួកគេបានជ្រកកោនក្នុងសំណាង ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងសង្កេតឃើញថា ពួកគេមានការរារាំងមិនឲ្យហ៊ានគិតដោយសាមញ្ញនូវអ្វីដែលបានកើតឡើងដែលមិនអំណោយផលដល់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែរបៀបដែលព្រះដោយស្ពាននៃការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់បង្ហែរព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់តាមរបៀបណាក៏ដោយដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីគំរូដ៏អស្ចារ្យនេះ ។ នៅគ្រាដែលព្រះបាទដាវីឌជាប់នៅវាលរហោស្ថានម៉ាអូន ជនជាតិភីលីស្ទីនបានចូលលុកលុយទឹកដី ហើយព្រះបាទសូលត្រូវបង្ខំឲ្យចាកចេញ [១សាំយូអែល. ២៣:២៦-២៧] ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបំណងផ្តត់ផ្តង់សុវត្ថិភាពអ្នកបំរើទ្រង់បោះចោលឧបសគ្គនេះតាមវិធីរបស់សូល ប្រាកដណាស់ ទោះបីជាពួកភីលីស្ទីនបានចាប់អារុធភ្លាមៗ និងលើសពីការរំពឹងទុករបស់មនុស្សទាំងអស់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងនឹងមិននិយាយថាវាកើតឡើងដោយចៃដន្យទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសម្រាប់យើងហាក់បីដូចជាភាពអាសន្ន ជំនឿទទួលស្គាល់ថាជាការជំរុញដ៏សម្ងាត់ពីព្រះ ។ មិនមែនតែងតែមានហេតុផលស្រដៀងគ្នានោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រាកដក្នុងចិត្តថា រាល់ការផ្លាស់ប្តូរដែលត្រូវបានយល់ឃើញនៅក្នុងពិភពលោកគឺកើតចេញពីការកូរសម្ងាត់នៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលព្រះបានកំណត់ត្រូវតែចាំបាច់ ដូច្នេះត្រូវធ្វើឡើង ទោះបីជាវាមិនចាំបាច់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ឬលក្ខណៈពិសេសរបស់វាក៏ដោយ ។ គំរូដែលធ្លាប់ស្គាល់បង្ហាញខ្លួន

ឯងនៅក្នុងឆ្នឹងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលគាត់បានយកខ្លួនគាត់មកលើខ្លួនគាត់ដូចជារាងកាយរបស់យើង, គ្មានមនុស្សឆ្លាតនឹងបដិសេធថាឆ្នឹងរបស់គាត់មានភាពផុយស្រួយ; ប៉ុន្តែ វាមិនអាចបំបាក់ពួកវាបានឡើយ [យ៉ូហាន ១៩: ៣៣; ៣៦] ។ ម្តងទៀត យើងឃើញថា ភាពខុសប្លែកគ្នាទាក់ទងនឹងភាពចាំបាច់ដែលទាក់ទងគ្នា និងភាពចាំបាច់ទាំងស្រុង ដូចគ្នាទៅនឹងលទ្ធផល និងលទ្ធផល គឺមិនមានការធ្វេសប្រហែសនៅក្នុងសាលាទេ នៅពេលដែលព្រះបានទទួលរងនូវភាពផុយស្រួយនៃឆ្នឹងរបស់កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលគាត់បានលើកលែងពីការបាក់ ហើយដូច្នេះបានដាក់កម្រិតដល់ ភាពចាំបាច់នៃផែនការផ្គាល់ខ្លួនរបស់គាត់ អ្វីដែលអាចកើតឡើងដោយធម្មជាតិ ។

ជំពូកទី XVII

របៀបដែលយើងអាចអនុវត្តគោលលទ្ធិនេះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់យើង

(ការបកស្រាយអំពីការផ្តល់ដ៏ទេវភាពដោយយោងទៅលើអតីតកាល និងអនាគតកាល, ១-៥)

1. អត្ថន័យនៃមាគ៌ារបស់ព្រះ

ជាងនេះទៅទៀត ដោយសារអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សមានទំនោរទៅរកភាពទន់ខ្សោយឥតប្រយោជន៍ អ្នកណាដែលមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការប្រើប្រាស់គោលលទ្ធិនេះឱ្យបានល្អ និងត្រឹមត្រូវ មិនអាចជៀសផុតពីការជាប់គាំងក្នុងការលំបាកដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន ។ ដូច្នេះ វាជាការសមគួរនៅទីនេះដើម្បីពិភាក្សាយ៉ាងខ្លីអំពីអ្វីដែលខគម្ពីរចុងបញ្ចប់បង្រៀនថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ។ ការពិតបីយ៉ាងដែលគួរកត់សំគាល់ ទីមួយ ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានពិចារណាទាក់ទងនឹងអនាគតក៏ដូចជាអតីតកាល ។ ទីពីរ គឺជាគោលការណ៍កំណត់នៃអ្វីៗទាំងអស់តាមរបៀបដែលជួនកាលវាដំណើរការតាមរយៈអន្តរការី ជួនកាលគ្មានអន្តរការី ជួនកាលផ្ទុយពីអន្តរការីគ្រប់រូប ។ជាចុងក្រោយ វាព្យាយាមដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីឲ្យព្រះអាចបង្ហាញការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សជាតិទាំងមូល ប៉ុន្តែជាពិសេសការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ទ្រង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ដែលទ្រង់បានចាត់ចែងឱ្យឃ្លាំមើលយ៉ាងជិតដល់ ។ ឥឡូវនេះ ក៏គួរតែបន្ថែមថា ទោះបីជាការអនុគ្រោះពីឪពុក និងគុណប្រយោជន៍ឬភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការវិនិច្ឆ័យតែងតែភ្លឺឡើងក្នុងដំណើរនៃការផ្តល់ជំនួយទាំងមូលក៏

ដោយ ក៏ជួនកាលមូលហេតុនៃព្រឹត្តិការណ៍ត្រូវបានលាក់ ។ ដូច្នេះ គំនិតដែលជ្រៀតចូលទៅក្នុងកិច្ចការរបស់មនុស្សនោះ ប្រែជាវិលវល់តាមសេចក្តីប្រាថ្នាងងឹតងងុលនៃសំណាង ។ ឬសាច់ឈាមញុះញង់យើងឱ្យមានភាពផ្ទុយគ្នា ដូចជាព្រះកំពុងលេងសើចនឹងមនុស្ស ដោយគប់ពួកគេដូចជាបាល់ ។

ជាការពិត វាគឺជាការពិតដែលថា ប្រសិនបើយើងមានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ ហើយរៀបចំខ្លួនជាស្រេចដើម្បីរៀន លទ្ធផលចុងក្រោយនឹងបង្ហាញថាព្រះតែងតែមានហេតុផលដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ផែនការរបស់ទ្រង់ ៖ ទាំងណែនាំប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដោយអត់ធ្មត់ ឬកែតម្រូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អាក្រក់របស់ពួកគេ និង បន្សាបតណ្ហា ឬបង្រួបបង្រួមគេ ឲ្យលះបង់ខ្លួនឯង ឬដាស់តឿនគេពីភាពយឺតយ៉ាវ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សមានអំនួតទាប ដើម្បីបំបែកល្បិចកលរបស់មនុស្សទុច្ចរិត និងផ្តួលរំលំឧបករណ៍របស់ខ្លួន ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះជាមានការលាក់កំបាំង និងការរត់គេចពីទស្សនៈរបស់យើងក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែប្រកាន់ថា ពួកគេប្រាកដជាត្រូវជាប់ខ្លួនជាមួយទ្រង់ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែឧទានជាមួយព្រះបាទដាវីឌថា "បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អំពើដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ។ ហើយគំនិតរបស់អ្នកចំពោះយើងមិនអាចគិតបានឡើយ ។ ប្រសិនបើខ្ញុំព្យាយាមនិយាយ ពួកគេនឹងច្រើនជាងអាចប្រាប់បាន» [ទំនុក. ៤០:៥] ។ ត្បិតទោះជានៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់យើង អំពើបាបរបស់យើងគួរចងចាំជានិច្ចក៏ដោយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះអាចញុះញង់យើងឱ្យប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទទាមទារសម្រាប់ផែនការសម្ងាត់របស់ព្រះវរបិតា នូវយុត្តិធម៌ដ៏ទូលំទូលាយជាងការផ្តន្ទាទោសម្នាក់ៗតាមដែលគាត់សមនឹងទទួល ។ ចំពោះបុរសដែលកើតមកខ្វាក់នោះ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ « ទាំង

ឪពុកម្តាយមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ គឺដើម្បីឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះបានសម្តែងក្នុងខ្លួនគាត់វិញ » [យ៉ូហាន ៩:៣]។ ព្រោះនៅទីនេះធម្មជាតិរបស់យើងស្រែកឡើងនៅពេលដែលគ្រោះមហន្តរាយកើតឡើងមុនពេលកើតដោយខ្លួនឯង ដូចជាប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាតិចតួចដូច្នេះដាក់ទណ្ឌកម្មអ្នកក្រោម។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ក្នុងអព្ភូតហេតុនេះ សិរីល្អនៃព្រះវរបិតាទ្រង់បានភ្លឺចែងចាំង ដែលផ្តល់ឲ្យភ្នែកយើងបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែគោរពតាមកម្រិតមធ្យម ដើម្បីកុំព្យាយាមធ្វើឱ្យព្រះប្រាប់យើង ប៉ុន្តែត្រូវគោរពការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ដើម្បីពិចារណាអំពីឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ជាបុព្វហេតុដ៏ត្រឹមត្រូវនៃអ្វីៗទាំងអស់។ នៅពេលដែលពពកខ្មៅងងឹតលើមេឃ ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងក្លាមួយបានកើតឡើង ដោយសារតែមានអព្ភូដ៏អាប់អួរមួយបានបោកបក់មកលើភ្នែករបស់យើង ផ្តួរលាន់វាយប្រហារត្រចៀករបស់យើង ហើយអារម្មណ៍របស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានរំខានដោយភាពភ័យខ្លាច អ្វីគ្រប់យ៉ាងហាក់ដូចជាយើងច្របូកច្របល់ និងច្របូកច្របល់។ ប៉ុន្តែ គ្រប់ពេលដែលភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងស្ងប់ស្ងាត់ នៅតែស្ថិតក្នុងស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែសន្មតថា ខណៈពេលដែលការរំខាននៅក្នុងលោកនេះ បង្អត់យើងពីការវិនិច្ឆ័យ ព្រះជាម្ចាស់ចេញពីពន្លឺដ៏បរិសុទ្ធនៃយុត្តិធម៌ និងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ហើយដឹកនាំចលនាទាំងនេះនៅក្នុងលំដាប់ដែលយល់ឃើញដ៏ល្អបំផុតទៅកាន់ទីបញ្ចប់ត្រឹមត្រូវ? ហើយប្រាកដណាស់នៅចំណុចនេះ វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតដែលមនុស្សជាច្រើនហ៊ានដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណធំជាងដើម្បីហៅកិច្ចការរបស់ព្រះទៅក្នុងគណនី ហើយពិនិត្យមើលផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ហើយឆ្លងកាត់ការកាត់ទោសលើបញ្ហាដែលមិនស្គាល់ដូចដែលពួកគេចង់ធ្វើលើការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់។

សម្រាប់អ្វីដែលមិនសមហេតុផលជាងការប្រើការសម្របសម្រួលនេះឆ្ពោះទៅរកភាពស្មើគ្នារបស់យើង ថាយើងចូលចិត្តផ្អាកការវិនិច្ឆ័យជាជាងការចោទប្រកាន់ដោយកន្ទួល ។ នៅតែប្រមាថមើលងាយដល់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលលាក់កំបាំង ដែលយើងត្រូវគោរព?

2. ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះនឹងត្រូវគោរព

ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងថ្លឹងថ្លែងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ និងបានផលចំណេញនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលចាត់ទុកថាអាជីវកម្មរបស់គាត់គឺជាមួយអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកបង្កើតនៃសកលលោក ហើយជាមួយនឹងការបន្ទាបខ្លួននឹងចុះចូលនឹងការភ័យខ្លាច និងការគោរព ។ ដូច្នេះវាកើតឡើងដែលថាសព្វថ្ងៃនេះសត្វឆ្កែជាច្រើនបានវាយប្រហារលទ្ធិនេះដោយការខាំដោយពិសរបស់ពួកគេ ឬយ៉ាងហោចណាស់ដោយការព្រុស ៖ សម្រាប់ពួកគេមិនមានច្បាប់សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់លើសពីហេតុផលរបស់ពួកគេបានកំណត់សម្រាប់ខ្លួនគេនោះទេ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេមើលងាយយើងដោយភាពអន្ទះអន្ទែងតាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ដោយសារយើងមិនពេញចិត្តនឹងសិក្ខាបទនៃក្រិត្យវិន័យ ដែលរួមមានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ នោះក៏និយាយថា សកលលោកត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ។ ដូចជាប្រសិនបើអ្វីដែលយើងបង្រៀនគឺជារូបចម្លាក់សម្រាប់ខួរក្បាលរបស់យើង ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិននៅគ្រប់ទីកន្លែងប្រកាសរឿងដូចគ្នា ហើយនិយាយវាឡើងវិញក្នុងទម្រង់ជាច្រើននៃការបញ្ចេញមតិ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារភាពអាម៉ាស់មួយចំនួនរារាំងពួកគេមិនឲ្យហ៊ានបញ្ចេញពាក្យប្រមាថលើស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេក្លែងក្លាយជាមួយនឹងយើង ដែលពួកគេកំពុងតែតតាំងគ្នា ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចមានសេរីភាពកាន់តែខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើពួកគេមិនទទួលស្គាល់ថាអ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងនៅក្នុងសកលលោក ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយផែនការដែលមិនអាចយល់បានរបស់ព្រះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេឆ្លើយទៅនឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងថា ការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់គឺជាទីជ្រៅបំផុត [Ps.36:6] ។ ព្រោះម៉ូសេប្រកាសថា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវស្វែងរកមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាននៅក្នុងពពក ឬក្នុងទីជ្រៅបំផុតឡើយ ព្រោះបានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យយ៉ាងច្បាស់ ។ ៣0:១១-១៤] វាបន្ទាប់មកថាគាត់មានឆន្ទៈលាក់កំបាំងមួយទៀត ដែលអាចនឹងត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹងទីជ្រៅជ្រៅ ។ ប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ដែរថា ៖ «ឱមហាបរិបូរ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះអើយ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចស្វែងរកបាន ហើយមាគ៌ារបស់លោកមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន! តើនរណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះអង្គ? [រ៉ូម ១១:៣៣-៣៤; អ៊ីសាយ ៤0:១៣-១៤] ។ ហើយវាពិតជាការពិតដែលនៅក្នុងច្បាប់ និងដំណឹងល្អគឺជាការយល់ដឹងនូវអាថ៌កំបាំងដែលមានកម្ពស់ខ្ពស់ជាងការយល់ឃើញរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះទ្រង់បំភ្លឺគំនិតរបស់ទ្រង់ដោយវិញ្ញាណនៃការយល់ដឹង [យ៉ូប ២0:៣ ឬអេសាយ 11:2] សម្រាប់ការយល់ដឹងអំពីអាថ៌កំបាំងទាំងនេះដែលគាត់បានកំណត់ដើម្បីបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះគ្មានទីជ្រៅបំផុតនៅទីនេះទេ ។ ជាផ្លូវដែលយើងគួរដើរដោយសុវត្ថិភាព ហើយជាចង្កៀងសម្រាប់ដឹកនាំជើងយើង [ទំនុក. ១១៨:១0៥] ពន្លឺនៃជីវិត [យ៉ូហាន ១:៤; 8:12] និងសាលានៃសេចក្តីពិតប្រាកដនិងច្បាស់ ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ក្នុងការគ្រប់គ្រងចក្រវាឡត្រូវបានគេហៅថាត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះនៅពេលដែលវាត្រូវបានលាក់ពីយើង យើងគួរតែគោរពវាដោយការគោរព ។ ម៉ូសេបានបញ្ចេញគំនិត

ទាំងពីរយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៅក្នុងពាក្យពីរបីឃ្លា ៖ "រឿងសម្ងាត់" គាត់និយាយថា "ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅទីនេះ គឺសម្រាប់អ្នក និងកូនរបស់អ្នក" [ចោទិយកថា ២៩:២៩] ។ ដ្បិតយើងឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ណែនាំយើង មិនត្រឹមតែដឹកនាំការសិក្សារបស់យើងឲ្យធ្វើសមាធិតាមច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីមើលទៅលើការផ្តល់ការសម្ងាត់របស់ព្រះដោយការកោតស្ញប់ស្ញែង ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្នុងស្បៃវិភៅការងារត្រូវបានចែងទុកជាការប្រកាសអំពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់ដូចជាការបន្ទាបចិត្តយើង ។ បន្ទាប់ពីអ្នកនិពន្ធ នៅក្នុងការស្ទង់មតិខាងលើ និងខាងក្រោមស៊ុមនៃសកលលោក បាននិយាយយ៉ាងអស្ចារ្យអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ទីបំផុតគាត់បានបន្ថែមថា ៖ «មើល! ទាំងនេះគឺជាក្រៅផ្លូវរបស់ទ្រង់ ហើយមានរឿងតូចមួយត្រូវបានគេឮនៅទីនោះ» [យ៉ូប ២៦:១៤] ។ តាមរបៀបនេះ គាត់បានបែងចែកប្រាជ្ញានៅកន្លែងមួយទៀត រវាងប្រាជ្ញាដែលនៅជាមួយព្រះ និងផ្នែកនៃប្រាជ្ញាដែលព្រះបានកំណត់សម្រាប់មនុស្ស ។ ដ្បិតពេលដែលគាត់បាននិយាយអំពីអាថ៌កំបាំងនៃធម្មជាតិ គាត់និយាយថា ប្រាជ្ញាត្រូវបានស្គាល់ចំពោះព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែ «គេចពីភ្នែកមនុស្សទាំងអស់ដែលមានជីវិត» [យ៉ូប ២៨:២១] ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្ថែមបន្តិចទៀតថា ប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយដើម្បីស្វែងរក ពីព្រោះវាត្រូវបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សថា ៖ «មើលចុះ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាប្រាជ្ញា» [យ៉ូប ២៨:២៨] ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ពាក្យរបស់ Augustine អនុវត្តថា ៖ «ដោយសារយើងមិនដឹងរឿងទាំងអស់ដែលព្រះធ្វើអំពីយើងតាមលំដាប់លំដោយបំផុត នោះយើងប្រព្រឹត្តតែអំពើល្អតាមច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែក្នុងរឿងផ្សេងទៀត យើងត្រូវប្រព្រឹត្តតាម ច្បាប់ ព្រោះការផ្តល់ជំនួយរបស់គាត់ជាច្បាប់

មិនអាចកែប្រែបាន» ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះជាម្ចាស់សន្មតថាខ្លួនគាត់ជាសិទ្ធិ (មិនស្គាល់យើង) ដើម្បីគ្រប់គ្រងសាកលលោក សូមអោយច្បាប់នៃភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងសមធម៌របស់យើង តម្កល់លើសិទ្ធិអំណាចកំពូលរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យឆន្ទៈរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើង ជាការគ្រប់គ្រងដ៏សុចរិតតែមួយគត់ និងយុត្តិធម៌ពិតប្រាកដ ។ មូលហេតុនៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ ប្រាកដណាស់ មិនមែនឆន្ទៈដាច់ខាតដែលពួកសុភីសនិយាយដោយភាពខុសឆ្គង និងអាសអាភាស ដែលបំបែកភាពយុត្តិធម៌របស់គាត់ចេញពីអំណាចរបស់គាត់ - ប៉ុន្តែការផ្តល់ឱ្យរបស់គាត់ គោលការណ៍កំណត់នៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលហូរចេញពីអ្វីក្រៅពីត្រឹមត្រូវ ទោះបីជាហេតុផលត្រូវបានលាក់បាំងពី ពួកយើង ។

3. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនធ្វើឱ្យយើងធូរស្រាលពីការទទួលខុសត្រូវនោះទេ

អស់អ្នកដែលនឹងតែងខ្លួនក្នុងកម្រិតមធ្យមនេះ នឹងមិនតួញតែរប្រឆាំងនឹងព្រះដោយសារភាពលំបាករបស់ពួកគេកាលពីអតីតកាល ហើយក៏មិនបន្ទោសចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេមកលើគាត់ដូចដែល Homeric Agamemnon មិនបានពោលថា: «ខ្ញុំមិនមែនជាបុព្វហេតុទេ ប៉ុន្តែ Zeus និង វាសនា" ។ ហើយពួកគេនឹងមិនធ្វើដូចជាត្រូវបានសម្រេចដោយជោគវាសនាដោយការអស់សង្ឃឹមទម្លាក់ខ្លួនទៅរកសេចក្តីវិនាសដូចយុវវ័យនៃ Plautus នោះឡើយ៖ « រឿងមិនស្ថិតស្ថេរគឺច្រើនណាស់ ជោគវាសនាជំរុញមនុស្សតាមការពេញចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ខ្ញុំនឹងនាំខ្លួនខ្ញុំទៅកាន់ទីជ្រោះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ» ។ ហើយគេនឹងមិនធ្វើតាមគំរូរបស់អ្នកដទៃ ហើយបិទបាំងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនដោយឈ្មោះថា «ព្រះ» ។ ដូច្នេះហើយ Lyconides និយាយនៅក្នុងរឿងកំប្លែងមួយទៀតថា "ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកជំរុញ ។ ខ្ញុំជឿថាព្រះនឹងធ្វើវា ។

ព្រោះខ្ញុំដឹងថា បើគេមិនមានឆន្ទៈទេ វាមិនកើតឡើងទេ» ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យពួកគេសាកសួរ ហើយរៀនពីបទគម្ពីរអំពីអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ដើម្បីពួកគេអាចខិតខំឆ្ពោះទៅរករឿងនេះ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ការត្រៀមខ្លួនដើម្បីដើរតាមព្រះគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់អំពាវនាវ ពួកគេនឹងបង្ហាញការពិតថាគ្មានអ្វីមានប្រយោជន៍ជាងចំណេះដឹងនៃគោលលទ្ធិនេះទេ ។ មនុស្សថោកទាបដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន នាំឲ្យមានការចលាចលរហូតដល់សឹងដូចពាក្យពោលថា ផ្សរំមេឃនិងផែនដី ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញចំណុចនៃការស្លាប់របស់យើង ពួកគេនិយាយថា យើងមិនអាចគេចផុតពីវាបានទេ ។ ដូច្នេះហើយ វាជារឿងឥតប្រយោជន៍សម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលរវល់ខ្លួនឯងក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្ន ។ បុរសម្នាក់មិនហ៊ានដើរតាមផ្លូវដែលឮថាគ្រោះថ្នាក់ទេ ក្រែងលោចោរសម្លាប់ ។ កោះហៅគ្រូពេទ្យម្នាក់ទៀតមកលេបថ្នាំដើម្បីរក្សាជីវិត ។ មួយទៀតតមអាហារក្រៀម ក្រែងគាត់ខូចសុខភាពខ្សោយ ម្នាក់ទៀតខ្លាចរស់នៅក្នុងផ្ទះដួលរលំសរុបមក គ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់ បង្កើតគំនិត និងបំផុសគំនិតដោយគោលបំណងធំ ដើម្បីសម្រេចបាននូវអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នា ។ ឥឡូវនេះ ទាំងឱសថទាំងនេះដែលព្យាយាមកែតម្រូវព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺឥតប្រយោជន៍ ។ ឬផ្សេងទៀតមិនមានក្រឹត្យកំណត់របស់ព្រះដែលកំណត់ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ សុខភាព និងជំងឺ សន្តិភាព និងសង្គ្រាម និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលមនុស្សប្រាថ្នា ឬស្អប់នោះឡើយ ដូច្នេះត្រូវព្យាយាមដោយអស់ពីកម្លាំងកាយចិត្ត ដើម្បីទទួលបាន ឬជៀសវាង ។ ពួកគេក៏សន្និដ្ឋានថា ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿ ដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសុំឱ្យផ្តត់ផ្តង់នូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់រួចហើយពីភាពអស់កល្បជានិច្ចនោះ គឺជាការខុសឆ្គង មិនមែន

ដើម្បីនិយាយបំផ្លើសនោះទេ ។ សរុបមក ពួកគេបានលុបចោលផែនការទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងអនាគត ដោយសារការរាយលុកប្រឆាំងនឹងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ដែលដោយគ្មានការពិគ្រោះ ពួកគេបានសំរេចនូវអ្វីដែលទ្រង់នឹងកើតឡើង ។ ពេលនេះអ្វីដែលកំពុងកើតឡើង ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាខ្លាំង រហូតដល់បិទភ្នែកមើលបុរសដែលបានធ្វើវាយ៉ាងច្បាស់ ។ ឃាតកសម្លាប់ពលរដ្ឋដោយត្រឹមត្រូវ? គាត់បានអនុវត្ត ពួកគេនិយាយថា ផែនការរបស់ព្រះ ។ តើមាននរណាម្នាក់លួច ឬប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់? ដោយសារគាត់បានធ្វើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់ទុកទុកជាមុន គាត់ជាអ្នកបម្រើនៃការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ ។ មានកូនប្រុសម្នាក់ ធ្វេសប្រហែស ព្យាបាលដោយមិនខ្វល់ រង់ចាំការស្លាប់របស់ឪពុកម្តាយ? គាត់មិនអាចទប់ទល់នឹងព្រះដែលបានតែងតាំងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ ។ ដូច្នេះ ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ព្រោះជាកម្មវត្ថុរបស់ព្រះ គេហៅថា គុណធម៌ ។

4. ការប្រោសប្រណីរបស់ព្រះមិនលើកលែងយើងពីការប្រុងប្រយ័ត្នដោយសារតែការប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ

ប៉ុន្តែ ទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត សាឡូម៉ូនងាយស្រួលនាំការគិតរបស់មនុស្សឱ្យយល់ស្របជាមួយនឹងការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ។ ដូចគាត់សើចចំអកចំពោះភាពស្រពិចស្រពិលនៃអស់អ្នកដែលហ៊ានធ្វើអ្វីមួយដោយគ្មានព្រះអម្ចាស់ ហាក់ដូចជាពួកគេមិនបានគ្រប់គ្រងដោយដៃរបស់គាត់ ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់និយាយថា "ចិត្តមនុស្សរៀបចំផ្លូវរបស់គាត់ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងដឹកនាំជំហានរបស់គាត់" [សុភាសិត ១៦:៩]។ នេះមានន័យថា យើងមិនត្រូវបានរារាំងដោយក្រឹត្យដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ទាំងពីការសម្លឹងមើលទៅមុខសម្រាប់

ខ្លួនយើង ឬពីការរៀបចំកិច្ចការរបស់យើងទាំងអស់ឱ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់នោះទេ ប៉ុន្តែតែងតែចុះចូលនឹងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុផលគឺជាក់ស្តែង ។ ព្រះអង្គដែលបានកំណត់ដែនកំណត់របស់យើង ក្នុងពេលតែមួយព្រះអង្គបានប្រគល់ការថែទាំដល់យើង ។ គាត់បានផ្តល់មធ្យោបាយ និងជួយថែរក្សា ។ ទ្រង់ក៏បានធ្វើឱ្យយើងអាចដឹងជាមុនអំពីគ្រោះថ្នាក់ ។ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេគ្របសង្កត់យើងដោយមិនដឹងខ្លួន គាត់បានផ្តល់ការប្រុងប្រយ័ត្ន និងវិធីដោះស្រាយ ។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាអ្វីជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ៖ ដូច្នេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានប្តេជ្ញាចំពោះយើងនូវការការពារជីវិតរបស់យើង កាតព្វកិច្ចរបស់យើងគឺការពារវា ។ ប្រសិនបើគាត់ផ្តល់ជំនួយ ប្រើពួកវា ។ ប្រសិនបើគាត់ព្រមានយើងពីគ្រោះថ្នាក់ កុំឱ្យធ្លាក់ចូលក្បាល ។ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើឱ្យមានថ្នាំព្យាបាលដែលអាចប្រើបាន មិនឱ្យធ្វេសប្រហែសឱ្យពួកគេ ។ ប៉ុន្តែគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនឹងធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់ឡើយ ឲ្យតែវាដល់អាយុជីវិត ហើយករណីនេះវាហួសពីការព្យាបាល ។ ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណាវិញ បើគ្រោះថ្នាក់មិនបណ្តាលឲ្យស្លាប់ទេ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រោសអ្នករាល់គ្នានូវឱសថសម្រាប់ការបះបោរ និងយកឈ្នះវា? សូមមើលពីរបៀបដែលការគណនារបស់អ្នកសមស្របជាមួយនឹងលំដាប់នៃសម័យកាន់កាប់ដ៏ទេវភាព ។ អ្នកសន្និដ្ឋានថា យើងមិនគួរប្រយ័ត្ននឹងគ្រោះថ្នាក់ណាមួយទេ ព្រោះវាមិនដល់អាយុជីវិតទេ យើងនឹងគេចផុតពីវាដោយមិនបានប្រុងប្រយ័ត្ណាមួយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ្នកឲ្យប្រុងប្រយ័ត្ន ព្រោះព្រះអង្គមិនអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកឡើយ ។ មនុស្សល្ងីល្ងើទាំងនេះមិនគិតពីអ្វីដែលនៅក្រោមភ្នែករបស់ពួកគេទេដែលព្រះអម្ចាស់បានបំផុសគំនិតមនុស្សឱ្យមានសិល្បៈនៃការទទួលយកដំបូន្មាននិងការប្រុងប្រយ័ត្នដោយធ្វើតាមការឧបត្ថម្ភរបស់គាត់

ក្នុងការរក្សាជីវិតខ្លួនឯង ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្វិលច្រអូស ពួកគេនាំមកលើខ្លួនពួកគេនូវជំងឺដែលគាត់បានដាក់មកលើពួកគេ ។ បុគ្គលដែលប្រមាទ រមែងលះបង់ខ្លួនចេញពីសេចក្តីគម្រាមកំហែងនៃសេចក្តីអាក្រក់ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់រមែងវិនាសទៅដោយសេចក្តីមិនប្រមាទរបស់ខ្លួន លុះត្រាតែសេចក្តីល្ងង់ និងសេចក្តីប្រមាទ ជាគ្រឿងនៃការកាន់កាប់របស់ព្រះក្នុងករណីទាំងពីរនេះ? ដោយហេតុផលនេះ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យលាក់បាំងព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគតទាំងអស់ពីយើង ដើម្បីឲ្យយើងទប់ទល់នឹងការសង្ស័យ ហើយមិនបញ្ឈប់ការប្រឆាំងជាមួយនឹងដំណោះស្រាយដែលត្រៀមរួចជាស្រេចឡើយ រហូតទាល់តែពួកគេត្រូវបានយកឈ្នះ ឬឆ្លងផុតពីការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានកត់សម្គាល់រួចហើយថា ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនតែងតែជួបយើងដោយអាក្រាតនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះក្នុងន័យមួយសម្បែកបំពាក់វាតាមមធ្យោបាយដែលប្រើ ។

5. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនពន្យល់ពីអំពើអាក្រក់របស់យើងទេ

មនុស្សដដែលនេះ ប្រព្រឹត្តខុស និងញញើតញញើតនឹងការកើតឡើងនៃអតីតកាល ចំពោះការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះអាក្រាត ។ ពីព្រោះតាំងពីដើមមក វាអាស្រ័យលើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលកើតឡើង ហេតុនេះហើយបានជានិយាយថា ពួកគេមិនមានចោរលួច ឬអំពើផិតក្បត់ ឬឃាតកម្មណាមួយកើតឡើងដោយគ្មានការធ្វើអន្តរាគមន៍ពីព្រះ ។ ហេតុអ្វីបានជាគេសួរថា តើចោរគួរទទួលទោសដែលបានប្តន់អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសដោយភាពក្រីក្រ? ហេតុអ្វីបានជាឃាតកត្រូវទទួលទោស អ្នកដែលបានសម្លាប់ជីវិតដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចប់? ប្រសិនបើបុរសទាំងនោះកំពុងបម្រើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបាន

ជាពួកគេត្រូវទទួលទោស? ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំបដិសេធថាពួកគេកំពុងបម្រើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ ដ្បិតយើងនឹងមិននិយាយថា អ្នកណាដែលជំរុញដោយទំនោរចិត្តអាក្រក់ ដោយគ្រាន់តែធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់របស់ខ្លួន នោះបម្រើព្រះតាមសំណើរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ បុរសម្នាក់បានរៀនពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះបានគោរពតាមព្រះក្នុងការខិតខំឆ្ពោះទៅរកដំណឹងល្អដែលគាត់ត្រូវបានហៅដោយឆន្ទៈដូចគ្នានោះ ។ តើយើងមកពីប្រភពណាពីពាក្យរបស់គាត់? ក្នុងរបៀបនេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលទ្រង់ប្រកាសតាមរយៈពាក្យរបស់ទ្រង់ក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ព្រះតម្រូវឲ្យយើងទទួលតែអ្វីដែលលោកបង្គាប់ ។ បើយើងធ្វើខុសនឹងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះមិនមែនជាការស្តាប់បង្គាប់ទេ តែជាការរឹងទទឹង និងការរំលង ។ តែបើគាត់មិនព្រមទេ យើងមិនធ្វើទេ ។ ខ្ញុំយល់ព្រម ។ ប៉ុន្តែ តើយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដល់ទីបញ្ចប់ ដើម្បីបម្រើលោកឬ? ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ទ្រង់មិនបញ្ជាឱ្យយើងធ្វើនោះឡើយ ។ ជាជាងយើងប្រញាប់ប្រញាល់ឈឺក្បាល ។ ដោយមិនបានគិតពីអ្វីដែលគាត់ត្រូវការនោះទេ ប៉ុន្តែមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងចំណង់តណ្ហារបស់យើង ដែលយើងចង់ប្រឆាំងនឹងគាត់ដោយចេតនា ។ ហើយតាមរបៀបនេះ យើងបម្រើដល់បទបញ្ញត្តិដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់ ដោយធ្វើអំពើអាក្រក់ ព្រោះប្រាជ្ញារបស់គាត់ដ៏អស្ចារ្យ និងគ្មានដែនកំណត់ ដែលគាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបប្រើឧបករណ៍អាក្រក់ដើម្បីធ្វើអំពើល្អ ។ ហើយមើលថាតើអំណះអំណាងរបស់ពួកគេមិនទំនងទាល់តែសោះ ៖ ពួកគេនឹងធ្វើឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើរំលងដោយគ្មានការផ្តន្ទាទោស ដោយហេតុថាអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើងដោយអាណាចក្ររបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ។ សូមផ្តល់បន្ថែមទៀត ៖ ចោរ និងឃាតក និងអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតផ្សេងទៀត

គឺជាឧបករណ៍នៃការផ្តត់ផ្តង់ដ៏ទេវភាព ហើយព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់ប្រើរបស់ទាំងនេះដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យដែលទ្រង់បានកំណត់ដោយខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបដិសេធថា ពួកគេអាចមកពីលេសណាមួយសម្រាប់អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ។ ហេតុអ្វី? ពួកគេបានរួមបញ្ចូលព្រះនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតដូចគ្នាជាមួយខ្លួនពួកគេ ឬក៏ពួកគេនឹងបិទបាំងភាពថោកទាបរបស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់? ពួកគេក៏មិនអាចធ្វើបានដែរ ។ ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានកាត់ទោសយ៉ាងខ្លាំង ដែលមិនអាចជម្រះខ្លួនឯងបាន ។ ពួកគេរកឃើញអំពើអាក្រក់ទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លួនគាត់ មានតែការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់នៃចេតនាអាក្រក់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីរារាំងការចោទប្រកាន់ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ។ ជាការប្រសើរណាស់, សម្រាប់គាត់ធ្វើការតាមរយៈពួកគេ ។ ហើយខ្ញុំសុំសួរអ្នកថា ក្លិនស្អុយនៃសាកសពដែលត្រូវបានគេដាក់នៅចំហដោយកំដៅព្រះអាទិត្យមកពីណា? មនុស្សទាំងអស់ឃើញថាវាត្រូវបានបំផុសឡើងដោយកាំរស្មីព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណានិយាយថាកាំរស្មីមានក្លិនស្អុយឡើយ ។ ដូច្នេះចាប់តាំងពីរឿងនិងកំហុសនៃអំពើអាក្រក់កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្សអាក្រក់ តើមានហេតុផលអ្វីដើម្បីគិតថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្ខូចការសៅហ្មង ប្រសិនបើគាត់ប្រើការបម្រើរបស់គាត់សម្រាប់គោលបំណងរបស់គាត់? ដូច្នេះ ចូរទៅឆ្ងាយដោយភាពអួតអាងដូចឆ្កែនេះ ដែលពិតជាអាចព្រុសរកយុត្តិធម៌របស់ព្រះពីចម្ងាយ ប៉ុន្តែមិនអាចប៉ះវាបានទេ ។

(ការសញ្ជឹងគិតលើមាគ៌ារបស់ព្រះក្នុងការផ្តត់ផ្តង់ ៖ សុភមង្គលនៃការទទួលស្គាល់អំពើនៃការផ្តល់ជំនួយ, ៦–១១)

6. ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជាការសម្រាលទុក្ខអ្នកជឿ

នេះឯង ឬការច្រណែនរបស់មនុស្សដែលវង្វេងនោះ ងាយនឹងបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ ដោយសមាធិដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធ លើសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលច្បាប់នៃសេចក្តីគោរព កំណត់ដល់យើង ដូច្នេះហើយ ចាប់ពីនេះទៅ យើងនឹងបាននូវផលដ៏ប្រសើរ និងផ្អែមល្ហែម។ ដូច្នេះហើយ ចិត្តគ្រីស្ទបរិស័ទ ចាប់តាំងពីវាត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងហ្មត់ចត់ថា អ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយផែនការរបស់ព្រះ ហើយថាគ្មានអ្វីកើតឡើងដោយចៃដន្យ នឹងមិនដែលមើលទៅគាត់ជាបុព្វហេតុចម្បងនៃរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបុព្វហេតុបន្ទាប់បន្សំនៅក្នុងរបស់ពួកគេ កន្លែងត្រឹមត្រូវ។ ពេលនោះ ចិត្តនឹងមិនសង្ស័យថា ការឧបត្ថម្ភឯកវចនៈរបស់ព្រះ រក្សាការឃ្លាំមើល ដើម្បីរក្សាវា ហើយនឹងមិនរងទុក្ខអ្វីឱ្យកើតឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអាចនាំទៅរកសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះជាទីមួយចំពោះមនុស្ស នោះជាមួយនឹងសត្វដែលនៅសេសសល់ នោះចិត្តនឹងមានការធានាថាការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើសត្វទាំងពីរ។ តាមដែលបុរសមានការព្រួយបារម្ភ មិនថាពួកគេល្អឬអាក្រក់នោះទេ បេះដូងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនឹងដឹងថា ផែនការ ការខិតខំប្រឹងប្រែង និងសមត្ថភាពរបស់ពួកគេគឺស្ថិតនៅក្រោមដៃរបស់ព្រះ។ វាគឺនៅក្នុងជម្រើសរបស់គាត់ក្នុងការពត់ពួកគេតាមដែលគាត់ពេញចិត្ត ហើយដាក់កម្រិតពួកគេនៅពេលណាដែលគាត់ពេញចិត្ត។ មានការសន្យាជាច្រើន និងច្បាស់ណាស់ ដែលថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះមើលថែសុខុមាលភាពនៃអ្នកជឿ ៖ « ចូរយកចិត្តទុកដាក់លើព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងចិញ្ចឹមអ្នក ហើយនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សសុចរិតដើរុករកឡើយ » [ពេត្រុសទី ១ ៥ ៖ ៧] ។ «អ្នកណាដែលនៅក្នុងជំនួយពីព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត នោះនឹងនៅក្នុងការការពារ

នៃព្រះនៃស្ថានសួគ៌» [ទំនុក. ៩១:១; ៩០:១] «អ្នកណាដែលពាល់អ្នក នោះប៉ះសិស្សនៃភ្នែកខ្ញុំ» ។[សាការី ២:៨] ។ «ខ្ញុំនឹងធ្វើជាខែលរបស់អ្នក» [លោកុ. ១៥:១] « កំផែងដ៏ស្ងួរ» [យេ. ១:១៨; ១៥:២០]; «អញនឹងតតាំងនឹងអស់អ្នកដែលទាស់នឹងឯងរាល់គ្នា» [អេសាយ. ៤៩:២៥] ។ «ទោះជាម្តាយអាចនឹងភ្លេចកូនក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកដែរ» ។ [អេសាយ 49:15] ពិតហើយ គោលបំណងសំខាន់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរគឺបង្រៀនថា ព្រះអម្ចាស់ទតមើលផ្លូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធដោយការឧស្សាហ៍ព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង ដែលពួកគេមិនសូម្បីតែជំពប់ដួលលើថ្ម [ទំនុកតម្កើង. ៩១:១២] ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងបានច្រានចោលត្រឹមត្រូវបន្តិចពីលើគំនិតរបស់អ្នកដែលស្រមៃមើលការផ្តល់ជាសកលរបស់ព្រះ ដែលមិនឈរចំពោះការថែទាំពិសេសរបស់សត្វណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែជាដំបូង វាជារឿងសំខាន់ដែលយើងត្រូវទទួលស្គាល់ការយកចិត្តទុកដាក់ពិសេសនេះចំពោះយើង ។ ព្រះគ្រីស្ទមកពីណា នៅពេលដែលទ្រង់បានប្រកាសថា សូម្បីតែចាបតូចមួយដែលមានតម្លៃតិចតួចក៏ធ្លាក់មកផែនដីដោយគ្មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ។ 10:29] សូមអនុវត្តវាភ្លាមៗតាមវិធីនេះ ៖ ដោយសារយើងមានតម្លៃជាងចាប នោះយើងគួរតែដឹងថាព្រះទ្រង់មើលថែរក្សាយើងដោយយកចិត្តទុកដាក់ជាង [ម៉ាថាយ ១០:៣១] ហើយគាត់បានពង្រីកវារហូតមកដល់ពេលនេះដើម្បីឱ្យយើងអាចជឿជាក់ថាសក់ក្បាលរបស់យើងត្រូវបានរាប់ [ម៉ាថាយ ១០:៣០] ។ តើយើងអាចប្រាថ្នាអ្វីទៀតសម្រាប់ខ្លួនយើង បើសូម្បីសក់មួយក្បាលក៏មិនអាចជ្រុះពីក្បាលបានដែរ? ខ្ញុំនិយាយមិនត្រឹមតែអំពីមនុស្សជាតិប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះបានជ្រើសរើសក្រុមជំនុំជាទីលំនៅរបស់ទ្រង់

នោះគ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលទ្រង់បង្ហាញដោយភស្តុតាងឯកវចនៈអំពីការយកចិត្ត
ទុកដាក់ពីបិតារបស់ទ្រង់ក្នុងការគ្រប់គ្រងនោះ ។

7. ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះនៅក្នុងភាពរុងរឿង

អ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលពង្រឹងទាំងការសន្យាទាំងនេះ និងជាឧទាហរណ៍ នឹង
ចូលរួមជាមួយទីបន្ទាល់ដែលបង្រៀនថា មនុស្សទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាច
របស់ទ្រង់ មិនថាគំនិតរបស់ពួកគេត្រូវផ្សះផ្សា ឬការព្យាបាទរបស់ពួកគេដើម្បី
ទប់ទល់នឹងការមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ។ ដ្បិតគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលប្រទានការ
ពេញចិត្តដល់យើង មិនមែនតែម្នាក់ឯងក្នុងចំណោមអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បាន
យើងទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែ«នៅចំពោះភ្នែករបស់ជនជាតិអេស៊ីប» [និក្ខ. ៣:២១];
ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ចេះកំចាត់អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្មាំងសត្រូវតាមវិធីផ្សេងៗ ។
ព្រោះពេលខ្លះ គាត់បានដកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេទៅឆ្ងាយ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេ
យល់នូវអ្វីដែលល្អ ឬសុជីវធម៌ ដូចពេលដែលវាបញ្ជូនសាតាំងទៅពាសពេញមាត់
របស់ព្យាការីទាំងអស់ដោយភាពមិនពិត ដើម្បីបញ្ឆោតអ័ហាប់ [ពង្សាវតារក្សត្រ
ទី ១ ២២:២២] ។ គាត់ជំរុញរេហូបោមឆ្កួតដោយសារដំបូន្មានរបស់យុវជនថា
តាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ គាត់អាចនឹងត្រូវបំផ្លាញព្រះរាជាណាចក្រ [
ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១២:១០, ១៥] ។ ពេលខ្លះពេលដែលគាត់ផ្តល់ការយល់
ដឹងដល់ពួកគាត់ គាត់ភ័យខ្លាចនិងបំបាក់ទឹកចិត្តពួកគេថាពួកគេមិនចង់ឬមាន
គម្រោងដើម្បីអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើម ។ ពេលខ្លះផងដែរ នៅពេល
ដែលគាត់អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេព្យាយាមនូវអ្វីដែលតណ្ហា និងឆ្គតរបស់ពួកគេបាន
ជំរុញឱ្យគាត់នៅពេលត្រឹមត្រូវ គាត់បានបំបែកអំពើហឹង្សារបស់ពួកគេ ហើយ
មិនអនុញ្ញាតឱ្យគោលបំណងរបស់ពួកគេត្រូវបានបញ្ចប់ ។ ដូច្នេះ ដំបូន្មានរបស់

អហ៊ីថូផែល ដែលនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ព្រះបាទដាវីឌ ទ្រង់បានបំផ្លាញចោលមុនសម័យកាល [សាំយ៊ូអែលទី១ ១៧:៧, ១៤] ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏ត្រូវយកព្រះទ័យទុកដាក់ក្នុងការគ្រប់គ្រងសត្វទាំងអស់ ដើម្បីសេចក្តីសុខ និងសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយសូម្បីតែអារក្សខ្លួនឯងដែលយើងឃើញ ក៏មិនហ៊ានប៉ុនប៉ងអ្វីប្រឆាំងនឹងយ៉ូបដោយគ្មានការអនុញ្ញាត និងបញ្ជាពីទ្រង់ [យ៉ូប 1:12] ។ ការដឹងគុណនៃចិត្តសម្រាប់លទ្ធផលអំណោយផលនៃរឿង ការអត់ធ្មត់ក្នុងភាពមិនអនុគ្រោះ និងសេរីភាពដែលមិនគួរឱ្យជឿពីការព្រួយបារម្ភអំពីអនាគត ទាំងអស់ត្រូវតែធ្វើតាមចំណេះដឹងនេះ ។ ដូច្នេះ អ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងដោយចម្រុងចម្រើន និងស្របតាមបំណងប្រាថ្នានៃចិត្តរបស់គាត់ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះនឹងសន្មតទាំងស្រុងចំពោះព្រះ មិនថាគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះតាមរយៈការបម្រើរបស់មនុស្ស ឬត្រូវបានជួយដោយសត្វដែលគ្មានជីវិតក៏ដោយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់នឹងវែកញែកក្នុងគំនិតគាត់ ៖ ប្រាកដណាស់គឺព្រះអម្ចាស់ដែលបានដាក់ចិត្តពួកគេមកលើខ្ញុំ ដែលបានចងគេនឹងខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីឱ្យពួកគេក្លាយទៅជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះខ្ញុំ ។ គាត់នឹងគិតថា ៖ «គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលឮស្តានសូគ៌ ដើម្បីឲ្យស្តានសូគ៌បានឮផែនដី ដើម្បីឲ្យផែនដីបានឮពូជពង្សរបស់វាដែរ» ហូសេ ២:២១-២២; ២:២២-២៣] ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់នឹងមិនសង្ស័យថា វាគឺជាពរជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់តែម្នាក់ឯង ដែលធ្វើឲ្យគ្រប់ការណ៍រីកចម្រើន ។ ដោយបានដាស់តឿនដោយភ័ស្តុតាងជាច្រើន គាត់នឹងមិនបន្តធ្វើជាមនុស្សកតញ្ញូទៀតឡើយ ។

8. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះជួយយើងក្នុងគ្រប់ទុក្ខលំបាក

ប្រសិនបើមានអ្វីមិនល្អកើតឡើង ភ្លាមៗនោះគាត់នឹងលើកដួងចិត្តរបស់គាត់នៅទីនេះផងដែរចំពោះព្រះ ដែលដៃរបស់គាត់អាចទាក់ទាញការអត់ធ្មត់ និងការសម្របសម្រួលដោយសន្តិភាពនៃចិត្តមកលើយើង ។ ប្រសិនបើយ៉ូសែបឈប់រស់នៅលើការក្បត់របស់បងប្រុសគាត់ នោះគាត់នឹងមិនអាចបង្ហាញអាកប្បកិរិយាជាបងប្អូនចំពោះពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយគាត់បានបែរគំនិតទៅរកព្រះអម្ចាស់ដោយបំភ្លេចចោលអំពើអយុត្តិធម៌ គាត់បានទំនោរទៅរកភាពស្លូតបូត និងចិត្តសប្បុរស រហូតដល់ជួយសម្រាលទុក្ខបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា ៖ « ប្រសិនបើអ្នកមិនមែនជាអ្នកដែលបានលក់ខ្ញុំទៅស្រុកអេស៊ីបទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវបានបញ្ជូនមកមុនអ្នកដោយ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចសង្គ្រោះជីវិតអ្នក» [លោកុ. ៤៥:៥; ៧–៨] ។ «ពិតជាអ្នកមានបំណងអាក្រក់នឹងខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានប្រែក្លាយវាទៅជាការល្អ» ។ [លោកុ៥០:២០] ប្រសិនបើលោកយ៉ូបបានបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ទៅជនជាតិខាល់ដេ ដែលគាត់មានការព្រួយបារម្ភ គាត់នឹងត្រូវបានគេដាស់តឿនឱ្យសងសឹកភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់បានទទួលស្គាល់ថាវាជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ភ្លាមៗ នោះគាត់បានលួងលោមខ្លួនគាត់ដោយគំនិតដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនេះ ៖ «ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមក ព្រះអម្ចាស់បានដកយកចេញហើយ ។ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់» [យ៉ូប ១:២១] ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ ដែលស៊ីមេអ៊ី វាយប្រហារដោយការគម្រាមកំហែង និងគប់ដុំថ្ម ប្រសិនបើគាត់បានសំឡឹងមើលបុរសនោះ នោះនឹងលើកទឹកចិត្តបុរសរបស់គាត់ឱ្យសងរបួសវិញ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ដឹងថាស៊ីមេយមិនប្រព្រឹត្តដោយគ្មានការបំផុសគំនិតពីព្រះអម្ចាស់ គាត់ជាជាងផ្តាប់ចិត្តពួកគេ ៖ «ទុកឲ្យគាត់នៅម្នាក់ឯង» ដោយសារព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់គាត់

ឲ្យដាក់បណ្តាសា[សាំយូអែលទី២. ១៦:១១]។ ដោយស្តានដដែលនេះ គាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតទប់ស្កាត់ការសោកសៅរបស់គាត់ថា ៖ «ខ្ញុំបាននៅស្ងៀមហើយនៅស្ងៀម» គាត់និយាយថា «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់បានធ្វើហើយ» [ទំនុកតម្កើង ៣៩:៩] ។ ប្រសិនបើគ្មានមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏មានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់កំហឹង និងការអត់ធ្មត់ទេនោះ គាត់ប្រាកដជាទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើន ដែលបានរៀនសញ្ជឹងគិតលើការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះដែលគាត់តែងតែអាចរំលឹកឡើងវិញនូវគំនិតរបស់គាត់ដល់ចំណុចនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់បានសព្វព្រះហឫទ័យ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ត្រូវតែទទួល មិនត្រឹមតែដោយសារតែមនុស្សម្នាក់មិនអាចជំទាស់នឹងវាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយសារតែគាត់មិនចង់បានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និងសមរម្យ ។ សរុបមក ៖ នៅពេលដែលយើងរងរបួសដោយមនុស្សដោយអយុត្តិធម៌ ចូរយើងមើលរំលងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ (ដែលធ្វើអោយយើងឈឺចាប់ និងធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងមុតស្រួចដើម្បីសងសឹក) ចងចាំឡើងលើព្រះ ហើយរៀនជឿជាក់ថាសត្រូវរបស់យើងណាក៏ដោយ ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងយើង ត្រូវបានអនុញ្ញាត និងបញ្ជូនមកដោយយុគសម័យដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។ ប៉ុល ដើម្បីរារាំងយើងពីការសងសឹកចំពោះការរងរបួស ចង្អុលបង្ហាញថា ការតស៊ូរបស់យើង «មិនមែនជាសាច់ឈាមទេ» [អេភេសូ. 6:12] ប៉ុន្តែជាមួយនឹងសត្រូវខាងវិញ្ញាណរបស់យើងគឺអារក្ស [អេភេសូ. ៦:១១] ដើម្បីឲ្យយើងត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែការដាស់តឿនដ៏មានសារៈប្រយោជន៍បំផុតចំពោះការជំរុញឱ្យមានការខឹងសម្បារនោះគឺថា ព្រះទ្រង់ប្រដាប់ទាំងអារក្ស និងមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់សម្រាប់ជម្លោះ ហើយអង្គុយជាចៅក្រមនៃល្បែងដើម្បីអនុវត្តការអត់ធ្មត់របស់យើង ។ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើការបំផ្ទិចបំផ្លាញ និងទុក្ខព្រួយដែលសង្កត់លើយើងកើតឡើងដោយគ្មានសិទ្ធិជ្រើសរើសមនុស្ស នោះសូមឲ្យយើងនឹកចាំពីការបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យថា៖ « អ្វីក៏ដោយដែលចម្រុងចម្រើនហូរចេញពីប្រភពទឹកនៃពរជ័យរបស់ព្រះ ហើយទុក្ខវេទនាទាំងអស់គឺជាបណ្តាសារបស់ទ្រង់ » [ចោទិ. ២៨:២ff; 15ff] ។ សូមឲ្យការព្រមានដ៏គួរឲ្យខ្លាចនេះធ្វើឲ្យយើងភ័យខ្លាច៖ «ប្រសិនបើអ្នកដើរផ្ទុយនឹងខ្ញុំ ខ្ញុំក៏នឹងដើរផ្ទុយនឹងអ្នកដែរ» ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងត្រូវបានស្តីបន្ទោសថាជាឧក្រិដ្ឋកម្ម ។ ពីព្រោះយើងចាត់ទុកយើងជាមនុស្សមានសំណាង ទោះជាមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ។ទោះជាល្អឬអាក្រក់ ហើយដូច្នេះ មិនត្រូវបានជំរុញដោយអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះដើម្បីថ្វាយបង្គំគាត់ ឬជំរុញដោយរោមភ្នែកដើម្បីប្រែចិត្ត ។ វាគឺសម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះហើយដែលយេរេមា និងអេម៉ុសបានបញ្ចេញកំហឹងយ៉ាងជូរចត់ជាមួយនឹងជនជាតិយូដា ត្បិតពួកគេគិតថាទាំងល្អនិងអាក្រក់បានកើតឡើងដោយគ្មានការបញ្ជាពីព្រះ [អាម៉ុស ៣:៦] ។ ដូចគ្នានេះដែរគឺការប្រកាសរបស់អេសាយថា៖ «យើងជាព្រះបង្កើតពន្លឺនិងបង្កើតភាពងងឹតបង្កើតសន្តិភាពនិងបង្កើតអំពើអាក្រក់៖ អញជាព្រះធ្វើការទាំងអស់នេះ»[អេសាយ ៤៥:៧]

9. គ្មានការព្រងើយកន្តើយចំពោះហេតុផលកម្រិតមធ្យម!

យ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសដែលគោរពព្រះនឹងមិនមើលរំលងមូលហេតុបន្ទាប់បន្សំឡើយ ។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ គាត់នឹងមិនគ្រាន់តែដោយសារតែគាត់គិតថាអ្នកដែលគាត់បានទទួលផលប្រយោជន៍គឺជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីល្អដ៏ទេវភាព ហុចឱ្យពួកគេដូចជាប្រសិនបើពួកគេមិនសមនឹងទទួលបានអរគុណចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពីបាតនៃកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ហើយព្យាយាមអស់ពី

សមត្ថភាពដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ និងនៅពេលដែលឱកាសបង្ហាញដល់ពួកគេ ដោយស្មគ្រចិត្តសារភាពពីកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ហើយព្យាយាមអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ និងឱកាសដែលមានវត្តមាន។ សរុបមក ដើម្បីជា ប្រយោជន៍ដែលបានទទួល គាត់នឹងគោរព និងសរសើរព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកនិពន្ធដ៏ សំខាន់ ប៉ុន្តែគាត់នឹងគោរពបុរសជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់។ ហើយនឹងដឹងថាអ្វី ដែលជាការពិត៖ វាគឺដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ត្រូវបានមើល ឃើញដល់អស់អ្នកដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងទទួលប្រយោជន៍។ ប្រសិនបើ អ្នកដែលគោរពព្រះរូបនេះទទួលរងការខាតបង់ដោយសារការធ្វេសប្រហែស ឬ ការមិនដឹងខ្លួន គាត់នឹងសន្និដ្ឋានថា វាកើតឡើងដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែក៏មិនគិតដល់ខ្លួនគាត់ដែរ។ ឧបមាថាជំងឺគួរតែឆ្លងអ្នកណាម្នាក់ដែលគាត់ បានព្យាបាលដោយធ្វេសប្រហែស ទោះបីជាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការថែ រក្សាគាត់ក៏ដោយ។ ទោះបីជាគាត់ដឹងថាបុគ្គលនេះបានមកដល់ព្រំដែនដែលមិន អាចឆ្លងកាត់បានក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងមិនចាត់ទុកការប្រព្រឹត្តខុសរបស់គាត់មិន សូវធ្ងន់ធ្ងរដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារគាត់មិនបានលះបង់កាតព្វកិច្ចរបស់ គាត់ចំពោះគាត់ដោយស្មោះត្រង់ គាត់នឹងទទួលយកវាថា តាមរយៈកំហុសនៃការ ធ្វេសប្រហែសរបស់គាត់ ក្រោយមកត្រូវវិនាស។ នៅពេលដែលការក្លែងបន្លំ ឬ អំពើទុច្ចរិតដែលបានគិតទុកជាមុនចូលទៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនៃអំពើឃាតកម្មនៃ ចោរកម្ម នោះគាត់នឹងសូម្បីតែលេសតិចជាងចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះ ក្រោម លេសនៃការផ្តល់ដ៏ទេវភាព។ ប៉ុន្តែ ក្នុងអំពើអាក្រក់ដូចគ្នានេះ គាត់នឹងសញ្ជឹង គិតយ៉ាងច្បាស់ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដូចដែល នីមួយៗបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ប៉ុន្តែជាពិសេស ដោយយោងទៅលើព្រឹត្តិការណ៍

នាពេលអនាគត គាត់នឹងគិតគូរពីមូលហេតុអន់ខ្សោយនៃប្រភេទនេះ ។ ដ្បិតគាត់នឹងរាប់វាក្នុងចំណោមពរជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើគាត់មិនទុក៏តក្នុងការជួយមនុស្ស ដែលគាត់អាចប្រើសម្រាប់សុវត្ថិភាពរបស់គាត់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គាត់នឹងមិនឈប់ទទួលយកការប្រឹក្សា ហើយក៏មិនយឺតយ៉ាវក្នុងការអង្វរកជំនួយពីអ្នកដែលគាត់មើលឃើញថាមានមធ្យោបាយដើម្បីជួយគាត់ដែរ ។
ប៉ុន្តែដោយពិចារណាថា សត្វណាក៏ដោយដែលមានសមត្ថភាពអាចផ្តល់គ្រឿងឧបភោគ បរិភោគដល់គាត់ គឺត្រូវបានថ្វាយដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងដៃរបស់គាត់ នោះទ្រង់នឹងដាក់ពួកវាឱ្យប្រើឧបករណ៍ស្របច្បាប់នៃការផ្តល់អំណោយដ៏ទេវភាព ។ ហើយដោយសារវាមិនប្រាកដថាអ្វីនឹងជាលទ្ធផលនៃអាជីវកម្មដែលគាត់កំពុងតែយល់ (លើកលែងតែគាត់ដឹងថាក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងផ្តត់ផ្គង់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់គាត់) គាត់នឹងប្រាថ្នាដោយខ្នះខ្នែងចំពោះកិច្ចការដែលគាត់គិតថាសមរម្យសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ ដូចដែលវាអាចត្រូវបានសម្រេចដោយបញ្ញានិងការយល់ដឹង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការទទួលយកដំបូន្មាន គាត់នឹងមិនធ្វើតាមគំនិតរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅនឹងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដើម្បីដឹកនាំដោយការដឹកនាំរបស់គាត់ទៅកាន់គោលដៅត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែទំនុកចិត្តរបស់គាត់នឹងមិនពឹងផ្អែកលើការគាំទ្រពីខាងក្រៅដូចជាការធានានៅក្នុងពួកគេប្រសិនបើពួកគេមានវត្តមានឬប្រសិនបើពួកគេខ្វះខាតដើម្បីញាប់ញ័រដូចជាមនុស្សទុរគត ។ ដ្បិតគាត់នឹងរក្សាចិត្តជានិច្চលើការផ្តត់ផ្គង់របស់ព្រះតែម្នាក់ឯង ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យការរវល់នឹងរឿងបច្ចុប្បន្ននេះទាញគាត់ចេញពីការសញ្ជឹងគិតយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនអំពីវាឡើយ ។ ដូច្នេះ យ៉ូអាប់ទោះជាទទួលស្គាល់លទ្ធផលនៃការប្រយុទ្ធដើម្បីស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះក៏

ដោយ ក៏បានអត់ធ្មត់ដែរ ប៉ុន្តែដោយឧស្សាហ៍បំពេញភារកិច្ចនៃការហៅរបស់គាត់ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់បានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះលទ្ធផលនេះថា ៖ «ទ្រង់មានបន្ទូលថា យើងនឹងក្រោកឈរឡើង ដើម្បីប្រជាជនរបស់យើង និងទីក្រុងនៃព្រះនៃយើង ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើការល្អតាមព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់ចុះ» [សាំយូអែលទី២ . ១០:១២] ។ ចំណេះដឹងដូចគ្នានេះនឹងជំរុញឱ្យយើងបំបាត់ភាពច្របូកច្របល់ និងទំនុកចិត្តហួសហេតុ ហើយនឹងជំរុញឱ្យយើងបន្តអំពាវនាវដល់ព្រះ ។ ពេលនោះ ទ្រង់ក៏នឹងសង្កត់ចិត្តយើងដោយក្តីសង្ឃឹមល្អ ថាដោយទំនុកចិត្ត និងភាពក្លាហាន យើងនឹងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការមើលងាយគ្រោះថ្នាក់ដែលនៅជុំវិញយើងនោះទេ ។

10. បើគ្មានភាពប្រាកដប្រជាអំពីជីវិតផុតផ្តង់របស់ព្រះនឹងមិនអាចទ្រាំទ្របាន

អាស្រ័យហេតុនេះ ឃើញនូវសេចក្តីត្រេកអរ ដែលមិនអាចកាត់ផ្តែបាននៃចិត្តរបស់ព្រះ ។ អំពើអាក្រក់រាប់មិនអស់ដែលឡោមព័ទ្ធជីវិតមនុស្ស ។ រាប់មិនអស់ផងដែរ ការស្លាប់ដែលគំរាមកំហែងវា ។ យើងមិនត្រូវទៅហួសពីខ្លួនយើងឡើយ ព្រោះថារាងកាយរបស់យើងជាកន្លែងទទួលនូវជំងឺមួយពាន់ - តាមពិតវាជាប់នៅក្នុងខ្លួនវា ហើយជំរុញឱ្យកើតជំងឺផ្សេងៗ - បុរសមិនអាចទៅដោយភាពវិនាសដោយការបំផ្ទិចបំផ្លាញជាច្រើនប្រភេទរបស់ខ្លួន ហើយដោយមិនដកជីវិតចេញ ។ តើអ្នកនឹងហៅវាយ៉ាងណាទៀត នៅពេលដែលគាត់មិនត្រជាក់ ឬបែកញើសដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់? ឥឡូវនេះ មិនថាអ្នកងាកទៅណាទេ អ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញអ្នកមិនត្រឹមតែពិបាកនឹងទុកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែស្ទើរតែគំរាមកំហែងដោយបើកចំហ ហើយហាក់ដូចជាគំរាមកំហែងដល់ការស្លាប់ភ្លាមៗ ។ ឡើងលើសំពៅ អ្នកនៅឆ្ងាយពីសេចក្តីស្លាប់មួយជំហាន ។ ឡើងសេះបើ

ជើងម្ខាង ជីវិតអ្នកត្រូវជាប់គាំង ។ ធ្វើដំណើរតាមដងផ្លូវក្នុងទីក្រុង អ្នកប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន ដូចជាមានក្បឿងនៅលើដំបូល ។ ប្រសិនបើមានអាវុធនៅក្នុងដៃ ឬរបស់មិត្តភ័ក្តិ គ្រោះថ្នាក់កំពុងរង់ចាំ ។ សត្វកាចសាហាវទាំងអស់ដែលអ្នកឃើញត្រូវបានបំពាក់អាវុធសម្រាប់ការបំផ្លាញរបស់អ្នក ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកព្យាយាមបិទខ្លួនអ្នកនៅក្នុងសួនច្បារដែលមានជញ្ជាំងហាក់ដូចជារីករាយ ជួនកាលមានសត្វពស់លាក់ខ្លួន ។ ផ្ទះរបស់អ្នកដែលរងគ្រោះដោយភ្លើងឥតឈប់ឈរ គំរាមកំហែងពេលថ្ងៃធ្វើឱ្យអ្នកក្រ ទាំងយប់រហូតដល់រលំមកលើអ្នក ។ វាលស្រែរបស់អ្នក ដោយសារវាប្រឈមនឹងព្រឹល សាយសត្វ គ្រោះរាំងស្ងួត និងគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ គំរាមកំហែងអ្នកជាមួយនឹងភាពគ្មានកូនដូច្នេះហើយ ទុរ្ភិក្ស ។ ខ្ញុំឆ្លងផុតការបំពុល ការវាយឆ្មក់ បួន អំពើហឹង្សាបើកចំហ ដែលមួយផ្នែកឡោមព័ទ្ធយើងនៅផ្ទះ មួយផ្នែកឆ្កែយើងនៅបរទេស ។ ចំពេលមានទុក្ខលំបាកទាំងនេះ មិនត្រូវមនុស្សវេទនាបំផុតនោះទេ ព្រោះថា ប៉ុន្តែពាក់កណ្តាលក្នុងជីវិត គាត់បានទាញដង្ហើមដ៏អន្ទះសារ និងខ្សឹកខ្សួលរបស់គាត់ហាក់ដូចជាគាត់កាន់ដាវជាប់នឹងករបស់គាត់ជារៀងរហូត? អ្នកនឹងនិយាយថា ៖ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះកម្រនឹងកើតឡើង ឬយ៉ាងហោចណាស់មិនមែនគ្រប់ពេលវេលា ឬចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ហើយមិនដែលកើតឡើងក្នុងពេលតែមួយឡើយ ។ ខ្ញុំយល់ព្រម ប៉ុន្តែដោយសារយើងត្រូវបានព្រមានដោយគំរូរបស់អ្នកដទៃថា រឿងទាំងនេះក៏អាចកើតឡើងចំពោះខ្លួនយើងដែរ ហើយថាជីវិតរបស់យើងមិនគួរត្រូវបានលើកលែងលើសពីពួកគេនោះទេ យើងមិនអាចភ័យខ្លាចនិងភ័យខ្លាចដូចជាព្រឹត្តិការណ៍នេះជិតនឹងកើតឡើងចំពោះយើងនោះទេ ។

ដូច្នេះ តើអ្វីដែលអ្នកអាចស្រមៃគិតថាមានគ្រោះថ្នាក់ជាងការភ័យខ្លាចនោះ?

លើសពីនេះ ប្រសិនបើយើងនិយាយថា ព្រះបានលាតត្រដាងមនុស្ស ដែលជាសត្វដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទៅកាន់មនុស្សខ្វាក់ភ្នែក និងការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នោះ យើងក៏គ្មានទោសចំពោះការតិះដៀលព្រះជាម្ចាស់ដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះខ្ញុំស្នើឱ្យនិយាយតែពីទុក្ខព្រួយដែលមនុស្សនឹងមានអារម្មណ៍ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបាននាំយកមកក្រោមការដឹកនាំនៃសំណាង ។

11. ភាពប្រាកដប្រជាអំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យមានការទុកចិត្តដ៏រីករាយចំពោះព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលពន្លឺនៃការផ្តល់ជំនួយដ៏ទេវភាពនោះបានភ្លឺមកលើអ្នកដែលគោរពព្រះម្តងហើយនោះ ហើយរួចផុតពីការថប់បារម្ភ និងការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងដែលបានសង្កត់គេពីមុន ប៉ុន្តែពីការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងអស់ ។ ដោយសារតែគាត់ខ្លាចទ្រព្យសម្បត្តិ ដូច្នេះ គាត់មិនហ៊ានថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះឡើយ ។ ការលួងលោមរបស់គាត់ ខ្ញុំនិយាយថា គឺដើម្បីដឹងថា ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់ទ្រង់ កាន់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគ្រប់គ្រងដោយអំណាច និងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះគ្រប់គ្រងដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ នោះគ្មានអ្វីអាចកើតឡើងបានឡើយ លើកលែងតែទ្រង់ជាអ្នកកំណត់វា ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជួយសម្រាលទុក្ខគាត់ដោយដឹងថាគាត់ត្រូវបានទទួលនៅក្នុងការថែរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់ព្រះ និងប្រគល់ឱ្យទៅថែរក្សាទេវតារបស់គាត់ ហើយថាទាំងទឹក ភ្លើង ឬដែកមិនអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់បានឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យជាអភិបាលដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេ ។ ឱកាស ។ ដូច្នេះទំនុកតម្កើងពិតជាច្រៀងថា ៖ «ដ្បិតទ្រង់នឹងរំដោះអ្នកឲ្យរួចពីអន្ទាក់របស់ហ្វូងហ្វូង និងពីជំងឺអាសន្នរោគ ។ នៅក្រោមស្លាបរបស់គាត់ គាត់នឹងការពារ

ហើយនៅក្នុងស្លាបរបស់គាត់ អ្នកនឹងមានការធានា។ ការពិតរបស់គាត់នឹងក្លាយជាខែលរបស់អ្នក។ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនខ្លាចការភ័យខ្លាចពេលយប់ ឬព្រួញដែលហើរនៅពេលថ្ងៃ ឬជំងឺរាតត្បាតដែលនៅក្នុងភាពងងឹត ឬសេចក្តីវិនាសដែលខ្ទេចខ្ទាយពេលថ្ងៃត្រង់» ទំនុកតម្កើង. ៩០:៣-៦]។

ពីនេះផងដែរ កើតឡើងនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ ការធានាថាពួកគេអាចនឹងសិរីរុងរឿង។ «ព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយរបស់ខ្ញុំ» [ទំនុក. ១១៨:៦; ១១៧:៦]; «ខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអ្វីដែលសាច់អាចនឹងធ្វើប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ» [ទំនុក. ៥៦:៤; ៥៥:៥]។ «ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកការពារខ្ញុំ; តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្វី? [ទំនុក. ២៧:១; ២៦:១]។ «បើកងទ័ពត្រូវឈរជាមួយនឹងខ្ញុំ» [ទំនុកតម្កើង ២៧:៣ . ២៦:៣] «បើខ្ញុំត្រូវដើរនៅកណ្តាលស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់» [ទំនុក. ២២:៤, វ. ២៣:៤] «ខ្ញុំនឹងមិនឈប់មានសេចក្តីសង្ឃឹមឡើយ» [ទំនុក. ៥៦:៥; ៥៥:៤, ៧១:១៤; ៧0:១៤]។ ពីណាមក ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នក តើពួកគេមានការធានាដែលមិនធ្លាប់បរាជ័យនេះទេ ប៉ុន្តែមកពីការដឹងថា នៅពេលដែលពិភពលោកហាក់ដូចជាដួលរលំដោយគ្មានគោលដៅ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅកន្លែងធ្វើការ ហើយពីការជឿជាក់ថាការងាររបស់ទ្រង់នឹងមានប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ? ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើសុខុមាលភាពរបស់ពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយអារក្ស ឬដោយមនុស្សទុច្ចរិត នោះប្រាកដណាស់ លុះត្រាតែត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈការចងចាំ និងសញ្ជឹងគិតលើការផ្តល់ជំនួយ នោះពួកគេប្រាកដជាត្រូវសន្លប់ភ្លាមៗ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យពួកគេនឹកចាំថា អារក្ស និងក្រុមមនុស្សអាក្រក់ទាំងមូលត្រូវបានទប់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាស្ថាពរ ដូចជាស្ពាន ដូច្នេះពួកគេមិនអាចរៀបចំផែនការប្រឆាំងនឹងយើង ឬបានញាស់រាដើម្បីរៀបចំ ឬបើពួកគេ បានរៀបចំ

ផែនការយ៉ាងពេញលេញ ដើម្បីបញ្ឆេះម្រាមដៃដើម្បីយកវាចេញ លើកលែងតែតាមការអនុញ្ញាតតាមការបង្គាប់របស់លោក ។ សូមឲ្យពួកគេចងចាំផងដែរថា អារក្សនិងក្រុមរបស់វាមិនត្រឹមតែជាប់គាំងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវបានទប់ស្កាត់ និងបង្ខំឲ្យធ្វើសេរីកម្មទៀតផង ។ គំនិតបែបនេះនឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការលួងលោមដ៏បរិបូរណ៌ ។ ព្រោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីដាស់កំហឹងរបស់គេ ហើយបែរទៅបង្គាប់តាមចិត្តរបស់ខ្លួនដូច្នេះដែរ គឺជារបស់ទ្រង់ក្នុងការកំណត់រង្វាស់ និងកម្រិត ក្រែងលោគេត្រេកអរនឹងតណ្ហារបស់ខ្លួន ។

ប៉ុលបានគាំទ្រដោយការកាត់ទោសនេះ បន្ទាប់ពីបាននិយាយក្នុងវគ្គមួយថាការធ្វើដំណើររបស់គាត់ត្រូវបានរារាំងដោយសាតាំង [ថែស្សាឡូនិចទី១ ២:១៨] ។ បញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេងថាដោយមានការអនុញ្ញាតពីព្រះ គាត់បានតាំងចិត្តកំណត់ចេញ [កូរិនថូសទី២ ១៦:៧]។ ប្រសិនបើគាត់គ្រាន់តែនិយាយថាឧបសគ្គគឺមកពីសាតាំង គាត់ហាក់ដូចជាផ្តល់ថាមពលខ្លាំងពេកដល់គាត់ ដូចជាប្រសិនបើវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់គាត់ដើម្បីផ្តួលរំលំផែនការរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថាព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើការអនុញ្ញាតដែលការធ្វើដំណើរទាំងអស់របស់គាត់អាស្រ័យ នោះគាត់ក្នុងពេលតែមួយបង្ហាញថាសាតាំងមិនអាចធ្វើអ្វីៗដែលគាត់អាចបង្កើតបានឡើយ លើកលែងតែមានការយល់ព្រមពីព្រះ ។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ ដាវីឌ ដោយសារការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗ ដែលជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានប្រែជាឥតឈប់ឈរ ហើយដូចដែលវាត្រូវបានរំកិលទៅ គាត់បានយកខ្លួនគាត់ទៅកាន់ទីជ្រកកោននេះ ៖ ថា "ពេលវេលារបស់គាត់គឺនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ" [ទំនុក. ៣១:១៥]។ គាត់អាចដាក់នៅទីនេះទាំង "វគ្គសិក្សានៃជីវិត" ឬ "ពេលវេលានៅក្នុងឯកវចនៈ

ប៉ុន្តែគាត់បានជ្រើសរើសបង្ហាញដោយប្រើ "ពេលវេលា" ពហុវចនៈ ដែល ទោះជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សមិនស្ថិតស្ថេរក៏ដោយ ការផ្លាស់ប្តូរអ្វីកើតឡើងពី ពេលមួយទៅពេលមួយ ពួកគេ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ។ ដោយហេតុផល នេះ ទោះបី Rezin និង Ling នៃអ៊ីស្រាអែល បានចូលរួមកម្លាំងដើម្បី បំផ្លាញប្រទេសយូដា ហាក់បីដូចជាភ្លើងឆេះដើម្បីបំផ្លាញ និងប្រើប្រាស់ទឹកដី ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានហៅដោយហោរាថា "ផ្សែងភ្លើង" ដែលមិនអាចធ្វើអ្វីបាន ក្រៅពីដកដង្ហើមចេញផ្សែងបន្តិច ។ [អេសាយ ៧:៤] ។ ដូច្នេះ ព្រះចៅជា ង៉ោន ទោះបីទ្រង់មានសេចក្តីភ័យខ្លាច ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ កម្លាំង និងទំហំទ័ព របស់ទ្រង់ ប្រៀបដូចជាសត្វចម្លែកក្នុងសមុទ្រ ហើយទ្រង់នឹងចាប់មេដឹកនាំ និង កងទ័ពដោយទំពក់ ហើយអូសពួកគេ កន្លែងដែលទ្រង់សូម ។ សរុបមក មិន ត្រូវបង្អង់យូរឡើយ បើអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ អ្នកនឹងយល់បានយ៉ាងងាយថា ភាពល្ងង់ខ្លៅជាទីបំផុតនៃទុក្ខទាំងពួង សេចក្តីសុខដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គឺស្ថិតនៅលើ ការចេះដឹង ។

(ចម្លើយចំពោះការជំទាស់, ១២-១៤)

12. មកពីព្រះ "ការប្រែចិត្ត"

យើងគួរតែនិយាយឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់អំពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ ដើម្បីសម្រេច បាននូវការណែនាំដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងការលួងលោមចិត្តរបស់អ្នកជឿ (សម្រាប់ គ្មានអ្វីដែលអាចគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សឥត ប្រយោជន៍ ឬយើងក៏មិនគួរប្រាថ្នាចង់បំពេញវាដែរ) ប្រសិនបើវគ្គជាក់លាក់មិន បានឈរនៅក្នុង វិធី ។ ទាំងនេះហាក់ដូចជាផ្តល់យោបល់ ផ្ទុយពីការបង្ហាញ

ខាងលើថា ផែនការរបស់ព្រះមិនស្ថិតនៅរឹងមាំ និងប្រាកដទេ ប៉ុន្តែវាអាចនឹងមានការផ្លាស់ប្តូរក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងការចាត់ចែងរបស់ខាងក្រោម ។ ទីមួយ ការប្រែចិត្តរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើងជាច្រើនដង ដូចជានៅពេលដែលទ្រង់ប្រែចិត្តពីការបង្កើតមនុស្ស [លោកុ. 6:6] ពីការដាក់សូលត្រួតលើរាជាណាចក្រ [សាំយូអែលទី១ ១៥:១១]; ហើយគាត់នឹងប្រែចិត្តពីអំពើអាក្រក់ដែលគាត់បានតាំងចិត្តធ្វើបាបប្រជាជនរបស់គាត់ ភ្លាមៗដែលគាត់បានដឹងពីការផ្លាស់ប្តូរនៃចិត្តនៅក្នុងពួកគេ [យេរេមា. ១៨:៨] ។ បន្ទាប់មក ការនិរាករណ៍ខ្លះនៃក្រឹត្យរបស់គាត់ត្រូវបានគេសំដៅទៅ ។ គាត់បានប្រាប់តាមរយៈយ៉ូណាសដល់អ្នកក្រុងនីនីវេថា បន្ទាប់ពីសែសិបថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅក្រុងនីនីវេនឹងត្រូវបំផ្លាញ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលភ្លាមៗដោយការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេដើម្បីផ្តល់ការកាត់ទោសដ៏សប្បុរសជាងនេះ ។ [យ៉ូណាស ៣:៤, ១០] ។ គាត់បានប្រកាសពីការសុគតរបស់ហេសេគា តាមរយៈមាត់របស់អេសាយ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានរំជួលចិត្តដោយទឹកភ្នែក និងការអធិស្ឋានរបស់ស្តេចដើម្បីពន្យារការនេះ [អេ. ៣៨:១,៥; ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២០:១] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនបានប្រកែកថា ព្រះមិនបានកំណត់កិច្ចការរបស់មនុស្សដោយក្រឹត្យដ៏អស់កល្បមួយនោះទេ ប៉ុន្តែថា យោងទៅតាមការចាកចេញរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ឬតាមដែលគាត់យល់ថាគាត់ត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ គាត់បានកំណត់រឿងនេះ ឬថាជារៀងរាល់ឆ្នាំ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងម៉ោងនីមួយៗ ។ ទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្ត យើងគួរតែប្រកាន់ជំហរថា វាមិនត្រូវចោទប្រកាន់ព្រះទៀតទេ ជាជាងភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬកំហុស ឬភាពគ្មានអំណាច ។ ប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់ដោយចេតនា និងស្ម័គ្រចិត្តដាក់ខ្លួនគាត់នៅក្រោមភាពចាំបាច់នៃការប្រែចិត្តទេនោះ យើងនឹងមិន

សន្មតថាការប្រែចិត្តចំពោះព្រះដោយមិននិយាយថាគាត់មិនដឹងអំពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ឬមិនអាចគេចផុតពីវា ឬប្រញាប់ប្រញាល់ និងប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់ ដែលគាត់ត្រូវតែប្រែចិត្តភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ នោះនៅឆ្ងាយពីបំណងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលក្នុងន័យសំដៅលើការប្រែចិត្ត បាននិយាយថា ព្រះមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយការបង្ហូបបង្ហួមទេ ពីព្រោះគាត់មិនមែនជាមនុស្ស ដូច្នេះគាត់អាចប្រែចិត្ត [សាំយូអែលទី១ ១៥:២៩] ។

ហើយយើងត្រូវកត់សម្គាល់ថាក្នុងជំពូកតែមួយទាំងពីរត្រូវបានរួមគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ដែលការប្រៀបធៀបចុះសម្រុងគ្នាបានល្អគឺជាការខ្វែងគំនិតគ្នាជាក់ស្តែង ។ នៅពេលដែលព្រះបានប្រែចិត្តពីការបង្កើតសូលជាស្តេច នោះការកែប្រែចិត្តគឺត្រូវយកមកគិតក្នុងន័យធៀប ។ បន្តិចក្រោយមក មានការបន្ថែមថា: «កម្លាំងរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងមិនមាន ហើយក៏មិនងាកចេញដោយការប្រែចិត្តដែរ ។ ដ្បិតគាត់មិនមែនជាមនុស្សទេ ដើម្បីឲ្យគាត់ប្រែចិត្ត» [១សាំយូអែល.១៥:២៩] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះដោយចំហ និងជាន័យធៀប ភាពមិនអាចប្រែប្រួលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាស ។ ដូច្នេះ វាប្រាកដណាស់ថាពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះក្នុងការគ្រប់គ្រងកិច្ចការមនុស្សមានទាំងអស់កល្បជានិច្ច និងលើសជាងការប្រែចិត្តទាំងអស់ ។ ហើយក្រែងមានការសង្ស័យអំពីភាពស្ថិតស្ថេររបស់គាត់ សូម្បីតែបច្ចាមិត្តរបស់គាត់ក៏ត្រូវបង្ខំឱ្យបង្ហាញទីបន្ទាល់ចំពោះរឿងនេះដែរ ។ សម្រាប់បាឡាម ទោះបីជាប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ត្រូវបញ្ចេញពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ព្រះជាម្ចាស់មិនដូចជាមនុស្សដែលគាត់ត្រូវកុហក ឬដូចជាកូនមនុស្សដែលគាត់ត្រូវផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ វាមិនអាចថាគាត់នឹងមិនធ្វើអ្វីដែលគាត់បាន

និយាយ ឬមិនបំពេញតាមអ្វីដែលគាត់បាននិយាយនោះទេ» លេវីវិន័យ ២៣: ១៩]។

13. បទគម្ពីរនិយាយអំពី "ការប្រែចិត្ត" ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការយល់ដឹងរបស់យើង

ដូច្នេះ តើពាក្យ«ប្រែចិត្ត»មានន័យដូចម្តេច? ប្រាកដណាស់ អត្ថន័យរបស់វាគឺដូចជារបៀបនៃការនិយាយផ្សេងទៀតទាំងអស់ ដែលពិពណ៌នាអំពីព្រះសម្រាប់យើងក្នុងន័យមនុស្ស។ ដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមិនបានសម្រេចដល់ស្ថានភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់ ដូច្នេះការពិពណ៌នាអំពីទ្រង់ដែលត្រូវបានប្រទានមកយើងត្រូវតែត្រូវបានបំពេញតាមសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីឱ្យយើងយល់អំពីវា។ ឥឡូវនេះរបៀបនៃការស្នាក់នៅគឺសម្រាប់គាត់ដើម្បីតំណាងឱ្យខ្លួនគាត់ចំពោះយើងដូចជាគាត់នៅក្នុងខ្លួនគាត់ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់ហាក់ដូចជាយើង។ ទោះជាគាត់ហួសពីការរំខាននៃចិត្តក៏ដោយ ក៏គាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់ខឹងចំពោះមនុស្សមានបាប។

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលយើងឮថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធ នោះយើងមិនគួរស្រមៃអំពីអារម្មណ៍ណាមួយនៅក្នុងទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវពិចារណាថាការបញ្ចេញមតិនេះត្រូវបានដកចេញពីបទពិសោធន៍របស់យើងផ្ទាល់។ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់គ្រប់ពេលដែលទ្រង់សំដែងការវិនិច្ឆ័យ ទ្រង់សំដែងនូវរូបរាងនៃអ្នកដែលមានចិត្តក្តៅក្រហាយ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរយល់អ្វីផ្សេងទៀតនៅក្រោមពាក្យ "ការប្រែចិត្ត" ជាជាងការផ្លាស់ប្តូរសកម្មភាពនោះទេ ពីព្រោះមនុស្សប្រុសតែងតែផ្លាស់ប្តូរសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមិន

ពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯង ។ ដូច្នេះ ដោយសារគ្រប់ការផ្លាស់ប្តូរក្នុងចំណោមមនុស្សគឺជាការកែតម្រូវនូវអ្វីដែលមិនពេញចិត្ត ប៉ុន្តែការកែប្រែនោះកើតចេញពីការប្រែចិត្ត ដូច្នេះដោយពាក្យថា «ការប្រែចិត្ត» គឺមានន័យថាព្រះបានផ្លាស់ប្តូរដោយគោរពតាមការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ទាំងផែនការរបស់ព្រះ និងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ឬឆន្ទៈរបស់ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគាត់មានពីភាពអស់កល្បជានិច្ចដែលបានមើលឃើញ អនុម័ត និងក្រឹត្យនោះ គាត់បានកាបូបដោយគ្មានការរំខាន ទោះជាយ៉ាងណារំពេចនោះ ការប្រែប្រួលអាចនឹងលេចចេញក្នុងភ្នែកបុរស ។

14. ព្រះប្រតិបត្តិយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវផែនការរបស់ទ្រង់

ប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសិដ្ឋមិនបង្ហាញថាក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះត្រូវបានលុបចោលទេ នៅពេលដែលវាទាក់ទងនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញដែលធ្លាប់បានប្រកាសនៅលើពួកនីនីវេ ត្រូវបានលុបចោល [យ៉ូណាស 3:10]; ហើយថាជីវិតរបស់ហេសេគាបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់គាត់បានស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នានោះបានអូសបន្លាយយ៉ាងយូរ [អេសាយ. ៣៨:៥] ។ អ្នកដែលគិតដូច្នេះត្រូវបានបញ្ឆោតនៅក្នុងការស្និទ្ធស្នាលទាំងនេះ ។ ទោះបីជាការបញ្ជាក់ចុងក្រោយនេះមានលក្ខណៈសាមញ្ញក៏ដោយ ក៏វាត្រូវតែយល់ពីលទ្ធផលដែលថា ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ទាំងនេះមានលក្ខខណ្ឌមិនច្បាស់លាស់ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះយេហូវ៉ាចាត់យ៉ូណាសទៅក្រុងនីនីវេ ដើម្បីប្រាប់ពីការខូចខាតនៃទីក្រុង? ហេតុអ្វីបានជាគាត់តាមរយៈអេសាយបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីស្លាប់ដល់អេសេគាល?

ដ្បិតព្រះអាចបំផ្លាញទាំងសាសន៍នីនីវេ និងហេសេគាលដោយគ្មានអ្នកនាំសារណាមកបំផ្លាញឡើយ ។ ដូច្នេះ គាត់មានទស្សនៈអ្វីមួយផ្សេងទៀតក្រៅពីនោះ ដោយបានព្រមានទុកជាមុនអំពីការស្លាប់របស់ពួកគេ ពួកគេអាចនឹងដឹងថាវាមកពីចម្ងាយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនមានបំណងចង់ឱ្យពួកគេវិនាសឡើយ គឺទ្រង់នឹងផ្លាស់ប្តូរ ក្រែងពួកគេត្រូវវិនាសទៅវិញ ។ ដូច្នេះ ទំនាយរបស់យ៉ូណាសដែលថាក្រោយសែសិបថ្ងៃទីនីវេនឹងត្រូវបំផ្លាញត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីកុំឲ្យវាធ្លាក់ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ហេសេគាសម្រាប់អាយុវែងត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ដើម្បីឲ្យវាអាចកើតឡើងថាគាត់នឹងទទួលបានអាយុវែង ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាដែលមិនយល់ឃើញថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដោយការគំរាមកំហែងបែបនេះ ដើម្បីបំផុសគំនិតឱ្យប្រែចិត្ត អ្នកដែលទ្រង់ស្វែងខ្លាច ដើម្បីពួកគេអាចរួចផុតពីការកាត់ទោសដែលពួកគេសមនឹងទទួលសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ? វាថាវាជាការពិត ធម្មជាតិនៃកាលៈទេសៈនាំឱ្យយើងទទួលស្គាល់លក្ខខណ្ឌ នៅក្នុងការបរួម ។ នេះក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយឧទាហរណ៍ដូចជា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសស្តេចអប៊ីម៉ាឡេក ដោយព្រោះទ្រង់បានដកអ័ប្រាហាំពីភរិយាទ្រង់ ទ្រង់ប្រើពាក្យទាំងនេះថា ៖ «មើលចុះ អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ដោយព្រោះស្ត្រីដែលឯងបានយកទៅ ត្បិតនាងមានប្តី» [លោកុ. ២០:៣] ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីអប៊ីម៉ាឡេកលេសខ្លួនគាត់ ព្រះបានមានបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះថា ៖ «ចូរយកស្ត្រីនោះមកប្តីវិញ ដ្បិតគាត់ជាហោរា ហើយនឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើម្បីឲ្យឯងមានជីវិត ។ បើមិនដូច្នោះទេ ចូរដឹងថា អ្នកប្រាកដជាត្រូវស្លាប់ ហើយនិងអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកមាន» [លោកុ. ២០:៧] ។ តើអ្នកឃើញទេថា នៅក្នុងសុន្ទរកថាទីមួយ គាត់វាយប្រហារចិត្តរបស់អប៊ីម៉ាឡេកដោយហិង្សាជាងដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់មានចេតនា

តាមការពេញចិត្ត ប៉ុន្តែនៅកាត់ទោសទីពីរ គាត់ពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីឆន្ទៈរបស់គាត់? ដរាបណាមានអត្ថន័យស្រដៀងគ្នានៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរផ្សេងទៀត សូមកុំសន្និដ្ឋានពីពួកគេថាមានការបង្ហាប់ពីគោលបំណងដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារទ្រង់បានធ្វើជាមោឃៈនូវអ្វីដែលទ្រង់បានប្រកាស។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលដោយការព្រមានអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម ទូន្មានឱ្យប្រែចិត្ត អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យទុកអោយ ត្រួសត្រាយផ្លូវសម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ជាជាងផ្លាស់ប្តូរអ្វីទាំងអស់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ឬសូម្បីតែពាក្យរបស់ទ្រង់ ទោះជាទ្រង់មិនសំដែងជាព្យាង្គដោយព្យាង្គក៏ដោយ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីដែលងាយយល់។ ពាក្យរបស់លោកអេសាយពិតជានៅតែជាការពិត៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានគោលបំណង ហើយអ្នកណានឹងលុបបំបាត់វា? ដៃគាត់ត្រូវលាតចេញ ហើយអ្នកណានឹងបង្វិលវា? [អ៊ីសាយ ១៤:២៧]

ជំពូកទី XVIII

ព្រះទ្រង់ប្រើការអាក្រក់ ដូច្នេះហើយក៏បង្វែរចិត្តធ្វើការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ថាទ្រង់នៅបរិសុទ្ធពីគ្រប់ស្នាមប្រឡាក់

1. គ្មាន "ការអនុញ្ញាត" ទៀតទេ

ពីវគ្គផ្សេងៗ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងពត់ ឬទាញសាតាំង និងមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់មកតាមឆន្ទៈរបស់វា មានសំណួរដែលពិបាកជាងនេះ។ សម្រាប់អារម្មណ៍ខាងសាច់ឈាម ស្ទើរតែមិនអាចយល់បានថា ការប្រព្រឹត្តិតាមរយៈពួកគេ គាត់មិនចុះញ៉ែមខ្លះពីការបំពានរបស់ពួកគេ ហើយសូម្បីតែនៅក្នុងកិច្ចការធម្មតាក៏អាចរួចផុតពីការស្តីបន្ទោសទាំងអស់ ហើយពិតជាអាចថ្កោលទោសអ្នកសដឹកនាំរបស់ទ្រង់ដោយយុត្តិធម៌។ ហេតុដូច្នេះហើយ ភាពខុសគ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើងរវាងការធ្វើ និងការអនុញ្ញាត ដោយសារការលំបាកនេះហាក់ដូចជាមិនអាចពន្យល់បាន ដែលថាសាតាំង និងមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមដៃ និងអំណាចរបស់ព្រះ ដែលវាដឹកនាំការព្យាបាទរបស់ពួកគេដល់ទីបញ្ចប់ដែលមើលទៅល្អចំពោះគឺ ហើយប្រើអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេដើម្បីអនុវត្ត ចេញពីការកាត់ទោសរបស់ព្រះ។ ហើយប្រហែលជាការសម្របសម្រួលនៃអ្នកទាំងឡាយណាដែលលេចចេញនូវការជូនដំណឹងអំពីភាពមិនសមហេតុសមផលនឹងអាចដោះសាបាន លើកលែងតែពួកគេព្យាយាមដោយខុសឆ្គងដើម្បីជម្រះភាពទុច្ចរិតរបស់ព្រះដោយរក្សាការមិនពិត។ វាហាក់បីដូចជាមិនទំនងទាល់តែសោះចំពោះពួកគេ សម្រាប់មនុស្ស ដែលនឹងត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មក្នុងពេលឆាប់ៗនេះដោយសារភាពខ្វាក់ភ្នែករបស់គាត់ ដែលនឹងត្រូវខ្វាក់តាមឆន្ទៈ និងបទបញ្ជា

របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ពួកគេគេចចេញដោយការផ្លាស់ប្តូរដែលការនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយការអនុញ្ញាតពីព្រះ មិនមែនតែព្រះហឫទ័យទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែគាត់ដោយប្រកាសដោយចំហថាគាត់ជាអ្នកប្រព្រឹត្ត សូមបដិសេធចំពោះការគេចវេះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការដែលមនុស្សមិនអាចសម្រេចអ្វីបានឡើយលើកលែងតែបញ្ជាសម្ងាត់របស់ព្រះ ដែលថាពួកគេមិនអាចដោយចេតនាសម្រេចបានអ្វីទាំងអស់ លើកលែងតែអ្វីដែលគាត់បានសម្រេចជាមួយខ្លួនគាត់ និងកំណត់ដោយការណែនាំសម្ងាត់របស់គាត់ គឺបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់រាប់មិនអស់និងច្បាស់លាស់ ។ អ្វីដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនពីទំនុកតម្កើង គឺថាព្រះទ្រង់ធ្វើអ្វីតាមចិត្ត [ទំនុក. ១១:១៥-៣] ប្រាកដជាទាក់ទងនឹងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់មនុស្ស ។ បើដូចដែលនិយាយនៅទីនេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាអាជ្ញាកណ្តាលនៃសង្គ្រាម និងសន្តិភាពពិតប្រាកដ ហើយនេះដោយគ្មានករណីលើកលែង តើនរណានឹងហ៊ាននិយាយថាមនុស្សត្រូវខ្វាក់ក្បាលដោយចលនាខ្វាក់មិនស្គាល់ព្រះ ឬដោយការយល់ឃើញរបស់ព្រះ? ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍ជាក់លាក់មួយនឹងបំភ្លឺបន្ថែមទៀត ។ ពីជំពូកទីមួយនៃយ៉ូប យើងដឹងថាសាតាំងមិនតិចជាងពួកទេវតាដែលស្តាប់បង្គាប់ដោយស្មគ្រគិតត្តទេ បង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះ [យ៉ូប ១:៦; ២:១] ដើម្បីទទួលបញ្ជារបស់លោក ។ គាត់ធ្វើដូច្នេះតាមវិធីផ្សេងគ្នា និងដោយចុងបញ្ចប់ខុសគ្នា ។ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែមិនអាចធ្វើអ្វីបាន លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដូច្នេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាការអនុញ្ញាតទទេដើម្បីធ្វើទុក្ខដល់បុរសបរិសុទ្ធហាក់ដូចជាត្រូវបានបន្ថែមក៏ដោយ ក៏យើងប្រមូលបានថាព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃការសាកល្បងដែលសាតាំង និងចោរដ៏អាក្រក់របស់វាជាអ្នកបម្រើ ពីព្រោះពាក្យនេះគឺជាការពិត៖ «ព្រះអម្ចាស់បានយក ឆ្ងាយ ដូច

ជាបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ នោះក៏បានសម្រេចដែរ» (យ៉ូប ១:២១] ។ សាតាំងព្យាយាមដេញបុរសបរិសុទ្ធដោយឆ្កួតៗ ។ ពួក Sabae ឃោរឃៅ និង ឃោរឃៅយ៉ាងឃោរឃៅ ហើយលួចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ។ យ៉ូបទទួល ស្គាល់ថាគាត់ត្រូវបានគេដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះទាំងអស់ ហើយបង្កើតជា អ្នកក្រ ព្រោះព្រះពេញចិត្តណាស់ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាមនុស្សឬសាតាំងខ្លួនឯង អាចញុះញង់ក៏ដោយ ព្រះក៏កាន់តន្លឹះ ដើម្បីឲ្យពួកគេបង្ហែរការខិតខំរបស់ខ្លួន ដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វាវិញ ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយព្រះបាទ អហាប់បោកបញ្ឆោត ។ អារក្សផ្តល់សេវារបស់គាត់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ; គាត់ត្រូវ បានបញ្ជូនមកដោយមានការបញ្ជាយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីធ្វើជាវិញ្ញាណនៅក្នុងមាត់នៃ ព្យាការីទាំងអស់ [1 Kings 22:20, 22] ។ ប្រសិនបើភាពងងឹតងងុលរបស់ អហាប់ គឺជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះការអនុញ្ញាតទទេរនឹងរលាយបាត់ទៅ ព្រោះវាគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់ចៅក្រមដែលអនុញ្ញាតិឱ្យធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់ចង់ ធ្វើ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីកាត់សេចក្តី និងបញ្ជាឱ្យប្រតិបត្តិដោយអ្នកបម្រើ របស់គាត់នោះទេ ។ សាតាំងព្យាយាមដេញមនុស្សបរិសុទ្ធដោយឆ្កួតៗ

យ៉ាងឃោរឃៅ ហើយលួចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ។ យ៉ូបទទួលស្គាល់ ថាគាត់ត្រូវបានគេដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះទាំងអស់ ហើយបង្កើតជាអ្នកក្រ ព្រោះព្រះពេញចិត្តណាស់ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាមនុស្សឬសាតាំងខ្លួនឯងអាច ញុះញង់ក៏ដោយ ព្រះក៏កាន់តន្លឹះ ដើម្បីឲ្យពួកគេបង្ហែរការខិតខំរបស់ខ្លួនដើម្បី អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វាវិញ ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយព្រះបាទអ ហាប់បោកបញ្ឆោត ។ អារក្សផ្តល់សេវារបស់គាត់ដល់ទីបញ្ចប់នេះ; គាត់ត្រូវបាន បញ្ជូនមកដោយមានការបញ្ជាយ៉ាងច្បាស់ដើម្បីធ្វើជាវិញ្ញាណនៅក្នុងមាត់នៃព្យា

ការទាំងអស់ [ពង្សាវតារក្រឡទី ២២:២២]។ ប្រសិនបើភាពងងឹតងងុលរបស់អហាប់ គឺជាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះការអនុញ្ញាតទទេរនឹងរលាយបាត់ទៅ ព្រោះវាគួរឱ្យអស់សំណើចសម្រាប់ចៅក្រមដែលអនុញ្ញាតិឱ្យធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់ចង់ធ្វើ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនដើម្បីកាត់សេចក្តី និងបញ្ជាឱ្យប្រតិបត្តិដោយអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់នោះទេ។ ជនជាតិយូដាមានបំណងបំផ្លាញព្រះគ្រីស្ទ លោកពីឡាត និងទាហានរបស់គាត់បានធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏ឆ្គួតរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការអធិស្ឋានដ៏ឧឡារិក និងពួកសិស្សបានសារភាពថា មនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់មិនបានធ្វើអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែល « ព្រះហស្ត និងផែនការ » របស់ព្រះបានសម្រេច [កិច្ចការ 4:2] ។ ដូច្នេះ ពេត្រុសបានអធិប្បាយរួចហើយថា « ដោយផែនការដ៏ទេវភាព និងការដឹងជាមុនអំពីព្រះ នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេប្រគល់ឲ្យ » ដើម្បីត្រូវគេធ្វើគុត [កិច្ចការ 2:23] រាហាក់ដូចជាគាត់និយាយថា ព្រះ ដែលតាំងពីដើមដំបូងមកគ្មានអ្វីត្រូវបានលាក់កំបាំងឡើយ កំណត់ដោយចេតនា និងចេតនានូវអ្វីដែលជនជាតិយូដាបានធ្វើ។ ដូចជាគាត់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតចែងថា៖ «ព្រះអើយ រងទុក្ខ ទ្រង់បានសម្រេចដូច្នោះហើយ» [កិច្ចការ ៣:១៨]។ អាប់សាឡុម ដែលបំពុលគ្រែឪពុកគាត់ដោយការរួមគំនិតក្បត់ ប្រព្រឹត្តការអាក្រក់គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម[សាំយូអែលទី២,១២:១២] ។

យេរេមាបានប្រកាសថា រាល់អំពើឃោរឃៅដែលជនជាតិខាល់ដេបានប្រើប្រឆាំងនឹងយូដា គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ [យេរេមា ១:១៥] ។ ដោយហេតុនេះ នេប៊ូក្នេសាត្រូវបានហៅថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ [យេរេមា ២៥; ៩] ។ ព្រះបានប្រកាសនៅកន្លែងជាច្រើនថា ដោយការស្រែកហ៊ោ [អេសាយ 7:18] ដោយសំឡេងត្រែ [ហូស ៨:១] ដោយសិទ្ធិអំណាច និងបញ្ជាពួកអ្នកដែល

មានអំណាចត្រូវបានដាស់តឿនឲ្យធ្វើសង្គ្រាម [សេភ. ២:១] ។ អាស្សីរីហៅដំបងនៃកំហឹង [អេសាយ ១០:៥] និងពូថៅដែលគាត់កាន់នឹងដៃ [ម៉ាថាយ ៣:១០] ។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃទីក្រុងបរិសុទ្ធ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គាត់ហៅការងាររបស់គាត់ផ្ទាល់ [អេសាយ 28; 21] ដាវីឌមិនតួញញែរប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែទទួលស្គាល់ព្រះថាជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ប៉ុន្តែគាត់សារភាពថាបណ្តាសារបស់ស៊ីម៉ាយកើតឡើងចេញពីការបញ្ជារបស់ទ្រង់ [២ សាំយូអែល ១៦:១០] ។ គាត់និយាយថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាបង្គាប់គាត់ឲ្យដាក់បណ្តាសា» ។ [II សាំយូអែល 16:11] យើងឃើញជាញឹកញាប់នៅក្នុងប្រវត្តិពិសិដ្ឋនូវអ្វីដែលកើតឡើងចេញពីព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការរត់ចោលកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ [ពង្សាវតារក្សត្រទីមួយ 11:31] ការសោយទិវង្គតនៃកូនប្រុសរបស់អេលី [1 សាំយូអែល 2:34] និងរាល់ឧទាហរណ៍នៃប្រភេទនេះ ។ អ្នកដែលយល់បទគម្ពីរល្មមៗយល់ឃើញថា សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃភាពសង្ខេប ខ្ញុំបានលើកយកតែទីបន្ទាល់មួយចំនួនប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ជាច្រើន ។ ពីនេះទៅទៀត វាលើសពីភស្តុតាងដែលថាពួកគេនិយាយ ហើយនិយាយមិនសមហេតុផលថាអ្នកណា ជំនួសការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះ ជំនួសការអនុញ្ញាតទេ—ដូចជាប្រសិនបើព្រះគង់នៅក្នុងប៉មយាមរង់ចាំព្រឹត្តិការណ៍ឱកាស ហើយការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់អាស្រ័យទៅលើឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។

2. តើការជំរុញរបស់ព្រះកើតឡើងចំពោះមនុស្សដោយរបៀបណា?

ទាក់ទងនឹងការបំផុសគំនិតសម្ងាត់ទាំងនោះដែលយើងកំពុងពិភាក្សានោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាឡូម៉ូនដែលថាបេះដូងរបស់ស្តេចមួយអង្គត្រូវបានសម្រួលអំពីទីនេះ ហើយនៅទីនោះតាមការពេញចិត្តរបស់ព្រះ [សុភេសូ. ២១:១] ពិត

ជាពង្រីកដល់គ្រប់ពូជមនុស្ស ហើយមានទម្ងន់ច្រើនដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ ‹អ្វីក៏ដោយដែលយើងគិតក្នុងចិត្តគឺត្រូវដឹកនាំទៅដល់ទីបញ្ចប់ដោយការបំផុស គំនិតដ៏សម្ងាត់របស់ព្រះ› ។ ចិត្តរបស់មនុស្សមិនត្រឹមត្រូវទេដែលគេដកពាក្យសម្តីចេញពីការពិត ហើយការប្រយ័ត្នប្រយែងពីមនុស្សចាស់ [អេសេគាល. ៧:២៦] ឲ្យទ្រង់យកចិត្តរបស់ពួកមេនៃផែនដី ដើម្បីឲ្យគេវង្វេងក្នុងការខ្វះខ្វាយគ្មានផ្លូវ [យ៉ូប ១២:២៤; ទំនុកតម្កើង ១០៧:៤០] ។

នេះទាក់ទងនឹងអ្វីដែលគេអានជាញឹកញាប់ថា មនុស្សមានការភ័យខ្លាចតាមការភ័យខ្លាចរបស់គាត់កាន់កាប់ក្នុងចិត្ត [លេវី. ២៦:៣៦] ។ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌចេញពីជំរំរបស់ព្រះបាទសូលដោយគ្មានអ្នកណាដឹងឡើយ ព្រោះការដេកលក់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានគ្របសង្កត់ពួកគេទាំងអស់ ។ [១សាំយូអែល ២៦:១២] ។ ប៉ុន្តែ គេមិនអាចប្រាថ្នាអ្វីបានច្បាស់ជាងកន្លែងដែលគាត់ប្រកាសជាញឹកញាប់ថា គាត់ធ្វើឲ្យមនុស្សងងឹតភ្នែក [អេសាយ ២៩:១៤] វាយគេដោយវិលមុខ [ចោទិយកថា ២៨:២៨] ធ្វើឲ្យគេស្រវឹងដោយស្មារតីងងុយគេង [អេសាយ ២៩:១០] ដេញ ភាពឆ្កួតលើពួកគេ [រ៉ូម. 1:28], ចិត្តរបស់ពួកគេរឹង រួសនិក្ខមនំ ១៤:១៧] ។

ករណីទាំងនេះក៏អាចសំដៅទៅលើការអនុញ្ញាតពីព្រះ ដូចជាប្រសិនបើដោយការបោះបង់ចោលមនុស្សអាក្រក់ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេត្រូវបានសាតាំងធ្វើឱ្យងងឹតភ្នែក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីការពិតថា ភាពខ្វាក់ភ្នែក និងភាពវិកលចរិតត្រូវបានធ្វើបាបដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ [រ៉ូម. ១:២០] ដំណោះស្រាយបែបនេះគឺមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ មានគេនិយាយថា ទ្រង់ធ្វើឲ្យព្រះរាជាមានព្រះហឫទ័យរឹងមាំ [និក្ខ. 9:12] ។ តាមរយៈការល្បីល្បើ

នេះ ប្រាកដជាបាននិយាយអំពីការបញ្ចេញមតិទាំងនេះ ដ្បិតនៅកន្លែងផ្សេង ទៀតគេនិយាយថា ព្រះចៅផារ៉ោនទ្រង់បានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ទ្រង់ធ្ងន់ [និក្ខ ៩: ១៥] ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យជាហេតុនាំឲ្យមានការរឹងមាំ ។ ដូចជាប្រសិនបើសេច ក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងពីរនេះមិនយល់ស្របយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ទោះបីជានៅក្នុងវិធី ផ្សេងគ្នាក៏ដោយ បុរសនោះខណៈពេលដែលគាត់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយព្រះ ប៉ុន្តែ នៅពេលជាមួយគ្នានោះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់! ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំក៏បោះចោលការ ជំទាស់របស់ពួកគេទៅពួកគេវិញ៖ ត្បិតប្រសិនបើ "រឹង" តំណាងឱ្យការ អនុញ្ញាតដោយទទេ ការជំរុញឱ្យមានការរឹងចចេសនឹងមិនមានត្រឹមត្រូវនៅក្នុង ព្រះចៅផារ៉ោនទេ

ពិតហើយ តើវានឹងទន់ខ្សោយ និងល្ងង់ប៉ុនណាបើការបកស្រាយនេះទៅជាព្រះ ចៅផារ៉ោនទាល់តែរឹងខ្លួនទៅ! ក្រៅពីនេះ បទគម្ពីរបានកាត់ផ្តាច់ឱកាសណា មួយសម្រាប់ cavils បែបនេះ ។ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំនឹងទប់ចិត្ត» ។ [និក្ខមនំ. ៤:២១] ។ យ៉ាងនេះដែរ អំពីអ្នករស់នៅក្នុងស្រុកកាណាន លោកម៉ូ សេបាននិយាយថា ពួកគេបានចេញមកច្បាំងដោយព្រោះព្រះបានធ្វើឲ្យចិត្តពួក គេរឹងមាំ [យ៉ូស្វេ. 11:20] រឿងដដែលនេះត្រូវបាននិយាយឡើងវិញដោយហោរ ម្នាក់ទៀត "ទ្រង់បង្វែរចិត្តពួកគេឱ្យស្អប់រាស្ត្រទ្រង់" [ទំនុកតម្កើង 105:25] ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងអេសាយ ទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងចាត់សាសន៍អាសស៊ើរឲ្យ ប្រឆាំងនឹងសាសន៍ដែលបោកបញ្ឆោត ហើយទ្រង់នឹងបញ្ជាពួកគេ « ឲ្យចាប់រឹប អូស ហើយរឹបអូសយក» [អេសាយ ១០:៦]—មិនមែនដោយសារទ្រង់នឹង បង្រៀនមនុស្សទុច្ចរិត និងរឹងរូសឲ្យស្តាប់តាមទ្រង់ដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែ ពីព្រោះទ្រង់នឹងពត់ពួកគេដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ដូចជាប្រសិនបើពួក

គេធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដែលបានចារនៅលើដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ពីនេះ វាហាក់ដូចជាថាពួកគេត្រូវបានជំរុញដោយការប្តេជ្ញាចិត្តដ៏ប្រាកដរបស់ព្រះ ។

ខ្ញុំសូមសារភាពថា នេះជាញឹកញាប់តាមរយៈការអន្តរាគមន៍របស់សាតាំង ដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលសាតាំងធ្វើចំណែករបស់វាដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះ និងឈានទៅមុខតាមដែលវាអនុញ្ញាត ។ វិញ្ញាណអាក្រក់មករំខានព្រះបាទសូល ប៉ុន្តែគេនិយាយថាបានមកពីព្រះ [១សាំយូអែល ១៦:១៤] ដើម្បីឲ្យយើងបានដឹងថាការឆ្កួតរបស់សូលកើតចេញពីការសងសឹករបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត មានគេនិយាយថាសាតាំងដដែលនេះ«ធ្វើឲ្យគំនិតរបស់អ្នកមិនជឿងងឹតភ្នែក» II កូរិនថូស. ៤:៤]; ប៉ុន្តែតើគាត់មកពីណា លុះត្រាតែការប្រព្រឹត្តកំហុសហូរចេញពីព្រះខ្លួនឯង [II ថែស្សាឡូនិច. 2:11] ធ្វើឲ្យអ្នកដែលជឿពាក្យកុហក ដែលមិនព្រមស្តាប់តាមសេចក្តីពិត? យោងទៅតាមបុព្វហេតុដែលគេនិយាយថា ‹ បើហោរាណានិយាយកុហក នោះអញជាព្រះបានបោកបញ្ឆោតគាត់ហើយ" [អេសេក.១៤:៩] ។ យោងទៅតាមមូលហេតុទីពីរគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានគេនិយាយថា«ឲ្យមនុស្សមានចិត្តអាក្រក់» [រ៉ូម. 1:28] ហើយបោះវាទៅជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា [រ៉ូម. ១៤; ២៩]; ពីព្រោះវាជាអ្នកសរសេរការសងសឹកដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ ចំណែកសាតាំងយើងជាអ្នកបម្រើ ។ប៉ុន្តែដោយសារយើងត្រូវពិភាក្សាអំពីបញ្ហានេះម្តងទៀត នៅពេលយើងនិយាយក្នុងស្បៃរភៅទីពីរអំពីជម្រើសសេរី ឬមិនសេរីរបស់មនុស្ស វាហាក់ដូចជាខ្ញុំបាននិយាយយ៉ាងខ្លីតាមឱកាសដែលទាមទារ ។ សរុបមក ចាប់តាំងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាននិយាយថាជាបុព្វហេតុនៃអ្វីៗទាំងអស់ ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យការឧបត្ថម្ភរបស់ទ្រង់ជាគោលការណ៍កំណត់សម្រាប់ផែនការ និងកិច្ចការទាំងអស់

របស់មនុស្ស មិនត្រឹមតែដើម្បីបង្ហាញកម្លាំងរបស់ខ្លួននៅក្នុងពួកអ្នករើសតាំង ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលគ្រប់គ្រងដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែក៏ដើម្បីបង្វិតបង្វំអ្នក បន្ទោសឱ្យស្តាប់បង្គាប់ ។

3. ព្រះទ័យរបស់ព្រះគឺជាការរួបរួមតែមួយ

រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានរំលឹកឡើងវិញតែរឿងដែលទាក់ទងដោយបើកចំហ និងដោយមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ សូមឲ្យអ្នកដែលមិនស្គាក់ស្ទើរក្នុងការ ដាក់ស្លាកសញ្ញាឋានសួគ៌ជាមួយនឹងសញ្ញាអាក្រក់នៃភាពលង់ខ្ជៅមើលថាតើពួក គេប្រើការប្រមាថបែបណា ។ ដោយសារពួកគេមើលឃើញពីការក្លែងបន្លំភាព លង់ខ្ជៅដើម្បីជាការសរសើរសម្រាប់កម្រិតមធ្យម តើអ្វីដែលគួរឱ្យស្ងប់ខ្ពើមជាង ការប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះដោយប្រើពាក្យតូចមួយដូចជា "ចំពោះខ្ញុំវា ហាក់ដូចជាមិនដូច្នេះទេ" ឬ "ខ្ញុំមិនចង់ប៉ះពាល់លើរឿងនេះទេ"? ប៉ុន្តែ បើជេរ ដោយចំហ តើគេនឹងបានអ្វីដោយស្តោះទឹកមាត់លើមេឃ? ពិតប្រាកដណាស់ ហើយឧទាហរណ៍នៃការញុះញង់បែបនេះមិនមែនជារឿងថ្មីទេ ត្បិតនៅគ្រប់ សម័យកាល មានបុរសដែលទុច្ចរិត និងថោកទាប ដែលបានញុះញង់ និង ឈ្លើយប្រឆាំងនឹងផ្នែកនៃគោលលទ្ធិនេះ ។ ប៉ុន្តែ គេប្រាកដជានឹងមានអារម្មណ៍ ថាជាការពិតនូវអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបានប្រកាសពីបុរាណតាមរយៈមាត់របស់ដាវីឌ ដើម្បីឲ្យព្រះអាចយកឈ្នះបានពេលទ្រង់ជំនុំជម្រះ [ទំនុក. ៥0:៤] ។ ដាវីឌ បន្ទោសដោយប្រយោលចំពោះការឆ្កួតរបស់មនុស្សនៅក្នុងរាល់អាជ្ញាប័ណ្ណដែល មិនប្រឌិតដែលចេញពីភាពស្មោកគ្រោករបស់ខ្លួន ពួកគេមិនត្រឹមតែប្រកែក ប្រឆាំងនឹងព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអំណាចដើម្បីផ្តន្ទាទោ ស ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ គាត់បានព្រមានយ៉ាងខ្លីថា ការប្រមាថដែលពួកគេបាន

និយាយប្រឆាំងនឹងស្ថានសួគ៌ មិនបានទៅដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់បានបណ្តេញពពកនៃសេចក្តីរាប់អានរបស់ពួកគេ ធ្វើឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់បានភ្លឺឡើង ។ សូម្បីតែសេចក្តីជំនឿរបស់យើង (ដោយសារតែបានបង្កើតឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះ វាស្ថិតនៅលើពិភពលោកទាំងមូល [យ៉ូហាន 1 5:4] ពីវាកម្ពស់ដ៏ខ្ពស់មើលងាយពពកនេះ ។ វាជាការងាយស្រួលក្នុងការបោះចោលការជំទាស់ដំបូងរបស់ពួកគេ ដែលថាប្រសិនបើគ្មានអ្វីកើតឡើងក្រៅពីឆន្ទៈរបស់ព្រះទេ នោះមានឆន្ទៈផ្ទុយពីរនៅក្នុងគាត់ ពីព្រោះផែនការសម្ងាត់របស់គាត់គាត់បានកំណត់នូវអ្វីដែលគាត់បានហាមឃាត់ដោយបើកចំហដោយច្បាប់របស់គាត់ ។ មុនពេលដែលខ្ញុំឆ្លើយ ខ្ញុំគួរតែចង់ឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានព្រមានថា ក្បួននេះមិនត្រូវបានគប់មកលើខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលពិតជាបានដាក់ការសារភាពនេះនៅក្នុងមាត់នៃការងាររបស់បុរសបរិសុទ្ធ "តាមដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នោះក៏ដូច្នោះដែរ រួចរាល់» [យ៉ូប ១:២១] ។

ពេលគាត់ត្រូវចោរប្លន់ អំពើអយុត្តិធម៌ និងអំពើអាក្រក់ចំពោះគាត់ គាត់ទទួលស្គាល់ការវាយប្រហារដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ។ តើបទគម្ពីរនិយាយអ្វីនៅកន្លែងផ្សេង? កូនប្រុសរបស់អេលីមិនបានស្តាប់បង្គាប់ឪពុករបស់ខ្លួនទេ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសម្លាប់ពួកគេ [អេសាយ ២:២៥] ។ ព្យាការីម្នាក់ទៀតក៏ប្រកាសថា ៖ «ព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ធ្វើអ្វីតាមចិត្តរបស់ខ្លួន» [ទំនុក. ១១៥:៣] ។ ហើយឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់រួចហើយថា ព្រះត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកនិពន្ធនៃរឿងទាំងអស់ ដែលអ្នករកឃើញកំហុសទាំងនោះនឹងកើតឡើងដោយការអនុញ្ញាតដោយចេតនារបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ទ្រង់ប្រកាសថាទ្រង់បង្កើតពន្លឺ និងសេចក្តីងងឹត ទ្រង់បង្កើតជាល្អ និងអាក្រក់

[អេ. ៤៥:៧]; ថាគ្មានអ្វីអាក្រក់កើតឡើងដែលខ្លួនគាត់មិនបានធ្វើ [អេម៉ុស ៣:
៦] ។ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេប្រាប់ខ្ញុំ, ខ្ញុំអធិស្ឋាន, ថាតើគាត់អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់
គាត់ដោយស្មគ្រគិតគ្តឬមិនស្មគ្រគិតគ្ត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចដែលលោកម៉ូសេ
បង្រៀន អ្នកដែលស្លាប់ដោយការរអិលជើងដោយចៃដន្យ ត្រូវបានគេប្រគល់ឱ្យ
ដល់ដៃរបស់ខ្សែប្រយុទ្ធ ។ [ចោទិយកថា ១៩:៥; ឧ. ២១:១៣] ។ ដូច្នេះ
យោងទៅតាមលូកា ក្រុមជំនុំទាំងមូលនិយាយថា ហេរ៉ូឌ និងពីឡាត់បានឃុបឃិ
តគ្នាដើម្បីធ្វើអ្វីដែលព្រះហស្ត និងផែនការរបស់ព្រះបានសំរេច ។ [កិច្ចការ
4:28] ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានគេឆ្កាងតាមព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះទេ តើយើងនឹងមានការប្រោសលោះពីណា? យ៉ាងណាក៏
ដោយ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមិនមែនធ្វើសង្គ្រាមជាមួយខ្លួនឯងនោះទេ ហើយក៏
មិនផ្លាស់ប្តូរ ឬក៏មិនធ្វើពុតជាមិនព្រមតាមបំណងរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ប៉ុន្តែ
ទោះបីជាឆន្ទៈរបស់គាត់គឺតែមួយ និងសាមញ្ញនៅក្នុងគាត់ក៏ដោយ វាហាក់ដូច
ជាច្រើនចំពោះយើង ពីព្រោះដោយសារភាពអសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើង
យើងមិនយល់ពីរបៀបដែលវាចង់បាន និងមិនមានអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនោះ
ទេ ។ ពេលប៉ុលបាននិយាយថាការហៅរបស់សាសន៍ដទៃគឺជា«អាថ៌កំបាំងដែល
លាក់ទុក» [អេភេសូ. ៣:៩] គាត់បានបន្ថែមមិនយូរប៉ុន្មានថានៅក្នុងវាត្រូវ
បានបង្ហាញឲ្យឃើញថា «ព្រះ» ប្រាជ្ញាជាច្រើន»[អេភេសូ. ៣:១០] ។
ដោយសារតែប្រាជ្ញារបស់ព្រះលេចឡើងច្រើន (ឬ "ពហុទម្រង់" ដូចដែលអ្នក
បកប្រែចាស់បកប្រែវា) ដូច្នេះយើងគួរតែដោយគិតពីភាពយឺតយ៉ាវនៃការយល់
ដឹងរបស់យើងដើម្បីសុបិន្តថាមានការបំរែបំរួលនៅក្នុងព្រះដោយខ្លួនឯងដូចជា
ប្រសិនបើគាត់អាចផ្លាស់ប្តូរផែនការរបស់គាត់ ឬមិនយល់ស្របនឹងខ្លួនឯង?

ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលដែលយើងមិនយល់ពីរបៀបដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងរៀបចំនូវអ្វីដែលទ្រង់ហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើនោះ ចូរយើងរំលឹកឡើងវិញនូវភាពអសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់យើង ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះសូមពិចារណាថាពន្លឺដែលព្រះទ្រង់គង់គឺមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលដែលហៅថាមិនអាចចូលទៅជិតនោះទេ [ធីម៉ូថេទី1 6 :16], ព្រោះវាគ្របដណ្តប់ដោយភាពងងឹត ។ ដូច្នេះមនុស្សដែលគោរពព្រះ និងស្លូតបូតយល់ស្របនឹងពាក្យរបស់ Augustine នេះថា ៖ «ពេលខ្លះមនុស្សមានបំណងល្អនឹងអ្វីមួយដែលព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យឪពុកគាត់រស់នៅ ដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យស្លាប់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាអាចកើតឡើងដែលបុរសដដែលនឹងមានឆន្ទៈអាក្រក់ អ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងឆន្ទៈល្អ ។ ជាឧទាហរណ៍ កូនប្រុសអាក្រក់ចង់ឱ្យឪពុកស្លាប់ ។ ព្រះក៏សព្វព្រះហឫទ័យនឹងនេះដែរ ។ ថាអតីតឆន្ទៈអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ នឹង ប៉ុន្តែសំបុត្រនោះនឹងដូចអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះទ័យដែរ ។ ហើយការគោរពកោតខ្លាចរបស់អតីតទោះបីជាគាត់ចង់អ្វីផ្សេងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏មានន័យធៀបនឹងព្រះហឫទ័យល្អរបស់ព្រះ ជាជាងការមិនបរិសុទ្ធនៃអ្នកក្រោយ ដែលនឹងធ្វើដូចព្រះដែរ ។ មានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងអ្វីដែលសមសម្រាប់ព្រះ និងអ្វីដែលជាទីបញ្ចប់នៃឆន្ទៈរបស់បុគ្គលនីមួយៗត្រូវបានដឹកនាំ ដូច្នេះវាត្រូវបានយល់ព្រម ។

តាមរយៈឆន្ទៈដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់ ព្រះបានបំពេញនូវអ្វីដែលគេចង់បានដោយសុចរិត ។ «បន្តិច មុននឹងគាត់បាននិយាយថា ដោយសារពួកទេវតាក្បត់ជំនឿ និងមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់ តាមទស្សនៈរបស់ពួកគេ បានធ្វើអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ ប៉ុន្តែតាមទស្សនៈនៃគ្រប់អំណាចរបស់ព្រះ ពួកគេ

មិនអាចធ្វើបានទេ ពីព្រោះខណៈពេលដែល ពួកគេប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានធ្វើមកលើពួកគេ។ ពេលនោះក៏លាន់មាត់ថា៖ «ការដែលព្រះបានធ្វើគឺអស្ចារ្យណាស់ ខំប្រឹងអស់ពីចិត្ត» [ទំនុក. ១១១:២]; ដូច្នេះ ក្នុងលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យ និងមិនអាចធ្វើទៅបានគ្មានអ្វីត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ សូម្បីតែការដែលប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យទ្រង់ក៏ដោយ។ បើគាត់មិនអនុញ្ញាតទេ គាត់មិនអនុញ្ញាតទេ តែគាត់មិនព្រមអនុញ្ញាត គាត់ក៏មិនព្រមធ្វើអំពើអាក្រក់ដែរ លុះត្រាតែគាត់មានឫទ្ធានុភាពអាចធ្វើបានល្អ ទោះបីធ្វើអាក្រក់ក៏ដោយ»។

4. សូម្បីតែពេលដែលព្រះទ្រង់ប្រើអំពើដែលគ្មានព្រះក្នុងគោលបំណងទ្រង់ក៏មិនរងការតិះដៀលដែរ

តាមរបៀបនេះ ការជំទាស់ផ្សេងទៀតក៏ត្រូវបានដោះស្រាយ ឬបាត់ទៅវិញដោយខ្លួនវាដែរ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែប្រើកិច្ចការរបស់មនុស្សទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងគ្រប់គ្រងផែនការ និងបំណងរបស់ពួកគេ នោះទ្រង់គឺជាអ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់ទាំងអស់។ ដូច្នេះ មនុស្សនឹងត្រូវទទួលទោសយ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើពួកគេអនុវត្តតាមអ្វីដែលព្រះបានសម្រេច ដោយសារពួកគេគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ ឆន្ទៈរបស់គាត់ច្រឡំនឹងសិក្ខាបទរបស់គាត់៖ ឧទាហរណ៍រាប់មិនអស់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាតើទាំងពីរនេះខុសគ្នាយ៉ាងណា។ ទោះជាពេលអាប់សាឡុមប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់នឹងប្រពន្ធរបស់ឪពុកគាត់ [២ សាំយូអែល ១៦:២២] នោះព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងដាក់ទោសការផិតក្បត់របស់ដាវីឌដោយទង្វើដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់នេះ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានធ្វើដោយហេតុផលនេះទេ ដែលគាត់មិនបានបង្ខំកូនប្រុសអាក្រក់ឲ្យរួមភេទនោះទេ លុះត្រាតែទាក់ទងនឹង

អំពើផិតក្បត់ ។ សម្រាប់ពេលគាត់សារភាពថា Shinmei ដាក់បណ្តាសាគាត់តាមបញ្ជារបស់ព្រះ [II Samuel 16:10-11)] គាត់មិនសរសើរការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ទាល់តែសោះ ហាក់ដូចជាឆ្កែអួតអាងនោះកំពុងតែគោរពតាមអំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយទទួលស្គាល់អណ្តាតរបស់គាត់ថាជាការប្រៀតប្រៀនរបស់ព្រះ គាត់ទ្រាំទ្រនឹងការប្រដៅដោយអត់ធ្មត់ ។ យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវទង្វើនេះ ៖ ខណៈពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សំរេចតាមអំពើទុច្ចរិត នូវអ្វីដែលទ្រង់បានកាត់ដោយការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់ នោះគេមិនអាចលើកលែងទោសបានឡើយ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេបានគោរពតាមសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់ដែលចេញពីតណ្ហារបស់ពួកគេដោយចេតនា ។ ឥឡូវនេះ ការជ្រើសរើសរបស់ស្តេចយេរ៉ូបោម [ពង្សាវតារក្សត្រ ទី1 12:20] បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាអ្វីដែលមនុស្សធ្វើខុសគឺមកពីព្រះ ហើយគ្រប់គ្រងដោយការលាក់កំបាំងរបស់គាត់ ។ នៅក្នុងជម្រើសនេះ ភាពច្របូកច្របល់ និងវិកលចរិតរបស់ប្រជាជនត្រូវបានថ្កោលទោសចំពោះការបង្ខូចបទបញ្ជាដែលបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ហើយបានធ្លាក់ចេញពីរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌដោយមិនស្មោះត្រង់ ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាគាត់ចង់ចាក់ប្រេងតាំងគាត់ ។ យោងទៅតាមសេចក្តីថ្លែងរបស់ហូសេ ក៏មានរូបរាងជាក់លាក់នៃការកន្ត្រាក់ដែរ ។ ដ្បិតព្រះបានតួញភ្នែរនៅកន្លែងមួយថានគរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគ្មានការយល់ដឹងរបស់ទ្រង់ និងប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យទ្រង់ [ហូសេ ១៣;១១] ។ តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះយល់ស្របយ៉ាងណា ៖ ថាយេរ៉ូបោមមិនបានសោយរាជ្យតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយនៅតែត្រូវបានតែងតាំងជាស្តេចដោយព្រះតែមួយ? ចម្លើយគឺច្បាស់ណាស់ថា ប្រជាជនមិនអាចបះបោរចេញពីវង្សរបស់ដាវីឌដោយមិនរលាស់ចេញពីនឹមដែលដាក់

ដោយព្រះទេ ហើយក៏មិនមែនព្រះផ្ទាល់បានដកហូតសេរីភាពក្នុងការដាក់ទោសសាឡូម៉ូនយ៉ាងនេះចំពោះការមិនកតញ្ញូរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ដូច្នេះ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះមិនបំពានលើសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងទស្សនៈមួយផ្សេងទៀត ការចាកចេញដោយយុត្តិធម៌ ហេតុដូច្នេះហើយ ដូចគ្នាដែរ ផ្ទុយពីការរំពឹងទុក គាត់បានបង្ខំយេរ៉ូបោមដោយការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋឱ្យក្លាយជាស្តេច ។ តាមរបៀបនេះ ប្រវត្តិដ៏ពិសិដ្ឋនិយាយថា សត្រូវមួយត្រូវបានលើកឡើងដោយព្រះ [ពង្សាវតារក្សត្រទី1 11:23] ដើម្បីដករាជបុត្ររបស់សាឡូម៉ូនចេញពីផ្នែកនៃនគររបស់ទ្រង់ ។ សូមអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថ្លឹងថ្លែងរឿងទាំងពីរនេះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យដែលប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គត្រូវបានគ្រប់គ្រងក្រោមកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចតែមួយ ពេលប្រជាជាតិត្រូវបានបំបែកជាផ្នែកៗ នោះក៏ធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះអង្គ ។ ហើយនៅឡើយទេ ការចាប់ផ្តើមនៃការបំបែកចេញមកពីឆន្ទៈរបស់ព្រះតែមួយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្យាការីទាំងពាក្យសម្តី និងដោយសញ្ញានៃការចាក់ប្រេងតាំងបានជំរុញលោកយេរ៉ូបោម ដែលមិនបានគិតអំពីការនេះ ដល់ការរំពឹងទុកនៃនគរនោះ ការនេះមិនត្រូវបានធ្វើដោយគ្មានចំនេះដឹង ឬប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែការបះបោររបស់ប្រជាជនត្រូវបានថ្កោលទោសយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយសារតែប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលពួកគេបះបោរចេញពីកូនចៅរបស់ដាវីឌ ។ ដោយហេតុផលនេះ ក្រោយមកក៏មានការបន្ថែមថា រេហូបោមបានមើលងាយការញត្តិរបស់ប្រជាជនយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ហើយថានេះត្រូវបានធ្វើដោយព្រះ ដើម្បីតាំងព្រះបន្ទូលដែលបានប្រកាសតាមរយៈដៃរបស់អហ៊ីយ៉ាជាអ្នកបំរើរបស់គាត់ [ពង្សាវតារក្សត្រទី1 12;15] ។ សូមកត់សម្គាល់ពី

របៀបដែលវាផ្ទុយនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ ដែលការរួបរួមដ៏ពិសិដ្ឋត្រូវបានខូច ហើយ តើកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីកូនប្រុសរបស់សាឡូម៉ូនដោយឆន្ទៈដូចគ្នា យ៉ាងដូចម្តេច ។ ក្រៅពីនេះ មានឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នាមួយទៀត ដែលដោយ មានការយល់ព្រមពីប្រជាជន—តាមពិតទៅ ដោយពួកគេខ្ចីដៃ—ព្រះរាជបុត្រ របស់ស្តេចអហាប់ត្រូវបានគេធ្វើឃាត ហើយកូនចៅរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ត្រូវបាន បំផ្លាញចោល [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១០:៧] ។ ប្រាកដហើយ យេហ៊ូវបានរាយ ការណ៍យ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ‹ គ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានធ្លាក់ដល់ដីទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ បានធ្វើតាមការដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលដោយដៃរបស់អេលីយ៉ាជាអ្នកបម្រើទ្រង់› [ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១០:១០] ។ ប៉ុន្តែដោយគ្មានមូលហេតុ គាត់បានស្តី បន្ទោសប្រជាជននៅស្រុកសាម៉ារី ដោយសារពួកគេបានផ្តល់ជំនួយ ។ "តើអ្នក សុចរិតទេ"? គាត់សួរ; «បើខ្ញុំឃុបឃិតជាមួយម្ចាស់ខ្ញុំ តើអ្នកណាសម្លាប់អ្នក ទាំងនេះ? [២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១០:៩;] ។ ខ្ញុំមាន លើកលែងតែខ្ញុំយល់ខុស ខ្ញុំបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរបៀបដែលអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សបង្ហាញដោយ ខ្លួនវា ដូច្នេះហើយ យុត្តិធម៌របស់ព្រះបានភ្លឺឡើង ។ ហើយសម្រាប់គំនិតសុភាព រាបសារ ចម្លើយរបស់ Augustine នេះនឹងគ្រប់គ្រាន់ជានិច្ច៖ «ចាប់តាំងពី ព្រះវរបិតាបានប្រគល់ព្រះរាជបុត្រា ហើយព្រះគ្រីស្ទ ជារូបកាយរបស់ទ្រង់ និង យូដាស ជាព្រះអម្ចាស់របស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងការរំដោះនេះ គឺព្រះជា ម្ចាស់សុចរិត ហើយមនុស្សមានទោស លើកលែងតែដោយសារតែនៅក្នុង រឿង មួយដែលគេបានធ្វើ មូលហេតុដែលគេធ្វើវាមិនមែនជារឿងមួយ?» ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមនុស្សមួយចំនួនជួបការលំបាកក្នុងអ្វីដែលយើងកំពុងនិយាយនាពេល នេះ—ពោលគឺថាមិនមានការព្រមព្រៀងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្ស ដែលមនុស្សធ្វើ

ដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះនូវអ្វីដែលគាត់មិនគួរធ្វើ—សូមឱ្យពួកគេនឹកចាំពីអ្វីដែល Augustine ដូចគ្នាបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងមួយផ្សេងទៀត ។ វគ្គបទគម្ពីរ៖ «តើអ្នកណាមិនញញើតនឹងការជំនុំជំរះនេះ ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការ សូម្បីតែនៅក្នុងកំដៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ នៅតែប្រទានដល់ពួកគេ តាមវាលរហោស្ថានរបស់ពួកគេ? ហើយប្រាកដណាស់នៅក្នុងការក្បត់របស់យូដាស វានឹងមិនត្រឹមត្រូវទៀតទេ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់មានព្រះហឫទ័យឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនឡើង ហើយបញ្ជូនគាត់រហូតដល់ស្លាប់ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីកំហុសនៃឧក្រិដ្ឋកម្មទៅព្រះ ជាជាងផ្ទេរកិត្តិយសសម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់យូដាស ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកនិពន្ធដដែលបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា នៅក្នុងការប្រឡងនេះ ព្រះមិនបានសួរថាតើមនុស្សអាចធ្វើអ្វីបាន ឬអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែតើពួកគេមានបំណងធ្វើអ្វី ដើម្បីគោលបំណង និងឆន្ទៈនោះអាចនឹងត្រូវបានយកទៅ ។ ទុកអោយអ្នកដែលរឿងនេះហាក់ដូចជាឃោរឃៅពិចារណាបន្តិចមើលថា តើភាពខ្សឹកខ្សួលរបស់ពួកគេអាចទ្រាំទ្របានប៉ុណ្ណា ក្នុងការបដិសេធរបស់ដែលបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងច្បាស់លាស់ពីព្រះគម្ពីរ ព្រោះវាលើសពីសមត្ថភាពផ្លូវចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយរកឃើញកំហុសដែលរឿងទាំងនោះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយជាសាធារណៈ ដែលព្រះជាម្ចាស់មិនបានវិនិច្ឆ័យថាមានប្រយោជន៍ ។ ដើម្បីឱ្យមនុស្សបានដឹង ទ្រង់នឹងមិនដែលបានបង្គាប់ឱ្យព្យាការី និងសាវ័ករបស់គាត់បង្រៀនឡើយ ។ សម្រាប់ប្រាជ្ញារបស់យើង មិនគួរមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីការឱបក្រសោបដោយភាពរាបទាប ហើយយ៉ាងហោចណាស់ ដោយមិនស្វែងរកកំហុស អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ ។ អ្នក

ដែលសើចចំអកដោយអសុរោះពេក ទោះជាដឹងច្បាស់ថាគេសរសើរព្រះក៏ដោយ ក៏មិនសមនឹងការបដិសេធយ៉ូរជាងនេះដែរ ។

The End of Book I of Calvin's Institutes of the Christian Religion

Soli Deo Gloria